

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES

DE

ARISTARCHI

STUDIIS HOMERICIS.

SCRIPSIT

K. LEHRS.

EDITIO TERTIA.

LIPSIAE

APUD S. HIRZELIUM.

MDCCCLXXXII.

CHR. AUG. LOBECKIO

CAR. LACHMANNO

PHILOLOGIS ILLUSTRIBUS

LUD. GUIL. SACHS

MEDICO CELEBERRIMO

UT OLIM DEDICAVIT VIVIS

SIC NUNC PIAE EORUM MEMORIAE

DEDICAT

AUCTOR.

⟨ANNO MDCCCLXV.⟩

PRAEFATIO

editionis prioris a. 1833.

Quibus et studiis et odiis evenerit ut quadraginta per annos, cum Wolfius Alexandrinae grammaticae fundamenta substruxisset, nemo ad Aristarchum pernoscendum traheretur, id recte dici non potest nisi vel acerbe dicatur vel ridicule. Verum ridere vel obiurgare qui decet in praefatione? Haec enim Musa mendica est, fores pulsans introitumque postulans, Praefatio dicta a praefanda venia. Ergo admissionis causas conquirens primam ut maxime probabilem expromit eam quod, cum nihil fieri potuisset facilius, librum non afferat duplo maiorem. Etenim magnum librum magnum malum esse, etiamsi diffiteri non liceat primum ab amplissimorum voluminum conditore iactatum, tamen aureum carmen esse. Quod si ullis temporibus opportune prolatum sit, hac aetate librorum feracissima rectissime dici iureque excludi qui nec tempori parcat lectorum nec nummis. Altera causa a materia repetitur: nam „proba est materia". Quis est enim paulo intelligentior philologiae artifex in certis quibusdam huius disciplinae partibus occupatus quin secure machinantes demiratus Nephelococcygiam strui imaginetur suisque pressus angustiis fundamenta curari, firmamenta anquiri pervelit? At parum est ut proba materia sit „nisi probum adhibeas fabrum". Non potest auctor de fabrica sua gloriari; imo saepe dum haec scribit apud animum suum cogitavit quam eximios ex eiusmodi opera fructus

hae litterae percipere potuissent, si quis ad eam aggressus esset et varietate rerum et ingenii celeritate instructior. Nunc ipse intimo sentit pectore nec erit qui intelligat melius, ab ultima meta quam et possimus et debeamus attingere quam longo distemus intervallo. Sed prospectus si displicet, respicite paululum: ad eum locum quousque Wolfio decursum erat reflectite oculos: iam aeque et candide proloquiminor, quod nunc confectum est spatii tam exiguum videatur ut frustra hic auctor laborasse censendus sit. Quae vero singulis quibusdam locis peccata, neglecta, squalida remanserunt, quae minus multa forent nisi publice prodeundi et Aristarchomerum exornandi sero subortum consilium esset,

ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις.
νῦν δ' —
ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν.

PRAEFATIO

editionis secundae a. 1865.

Haec modo relegenti rediit memoria viri admirabilis aeque atque amabilis, Lobeckii, qui iocatus quondam ex me quaesivit, illa atra navi an atramentum significassem. Ecce videtur recte divinasse. Nam nunc dum nova desideratur editio sane fata explentur, et subit admiratio tantum in hoc libello consumi atramenti. Sed si praeter omen illud naturales cur hoc factum sit causas circumspicimus, ego unam invenio, quod — si tantum de me ipso dicere fas est — cum contigisset ut quaedam incognita antea doceri possent, quamvis ultra quaedam sciri posse cupiens tamen non plus dixi quam sciveram. Solatium hoc habeamus quod tamen ex antiquis illis Alexandrinis philologis adhuc quidem nullus est cuius rationes aeque perspicere liceat atque Ari-

starchi, sive reliquorum cognoscendorum exaruerunt fontes sive adhuc latent. Ab incertis nunc etiam abhorrui. Clari quidam viri quibusdam locis respiciendi erant, addenda praeterea quaedam vel levius immutanda ex libris ineditis antea. Sic tamen factum video, ut prioris editionis iam nulla fides sit. Accesserunt praeterea Epimetra, partim dispersa antea, et haec emendatiora, partim nova, omnia ea lingua scripta, qua iam talia scribi non decet modo sed maxime necesse est, qua iam magno litterarum nostrarum emolumento talia ab omnibus scribuntur nisi qui coacti scribunt.

K. LEHRS.

PRAEFATIO

editionis tertiae.

Tertiam huius libri desiderari editionem gaudebunt mecum Aristarchi sospitatorisque eius amici, quorum numerus ut in dies crescat omnibus votis expeto. Itaque a librario rogatus curam operis mihi iam diu iucundissimi edendi libenter suscepi: quo in labore ea diligentia perseveravi, quam et auctoris coniunctissimi amor et liber praestantissimus sibi postulare viderentur. Ac praecipue operam navavi, ut emendaretur si quid in describendis plagulis vel ab ipso auctore vel ab operariis erratum esset; sed in his quoque quae dubia esse videri possent sedulo retinui omnia, ex. gr. locos Lehrsio laudatos, sed frustra a me quaesitos. Omnino teneto me nihil tacite delevisse nisi apertissimos errores. Paulo minus me continui in addendis adnotatiunculis; sed et his modice usus sum, ne mea culpa accresceret liber breviloquentia excellens. De uno codice Veneto A, qui Lehrsiani operis fundamentum est cuiusque nunc verius apographum habemus, saepius ac plenius

rettuli. Quae additamenta mea omnia his uncinis ⟨ ⟩ inclusa videbis; rotundis vero cancellis saeptos invenies numeros marginales ad paginas principis editionis respicientes. Quod integros indices et multo uberiores feci, ne hoc quidem non ex sententia auctoris libri me egisse persuasum habeo.

ARTHURUS LUDWICH.

INDEX

dissertationum et capitum.

Dissertatio I.

De fontibus doctrinae Aristarcheae.

Dissertatio II.

De Aristarchea vocabulorum Homericorum interpretatione.

Dissertatio III.

De explicatione poetae quatenus pendet a scientia antiquitatis Homericae.

Dissertatio IV.

De prosodia.

Dissertatio V.

De criticis Aristarchi rationibus.

EPIMETRA.

Dissertatio I.

De fontibus doctrinae Aristarcheae.

C. I.

Aristonici liber de notis Aristarchi.

§ 1. Quaestionum, quas ad antiquitatem illustrandam instituimus, nullae difficiliores, nullae tot impedimentis obstructae, quam quae solis scholiastarum grammaticorumque litteris nituntur. Nam cum perpaucas aetas tulit integras, tum antiquissimorum, unde hi posteriores sua mutuati sunt, praecepta et testimonia partim per discipulorum ora tradita fuere, partim incuria deflexa, partim etiam inique detorta, partim inscite vel adaucta vel decurtata reperiuntur. Quare cum summa in hoc genere opus sit cautione, ne erroribus vel mendaciis testium circumveniamur, tum de Aristarcho dicturi, cuius nomen cum ipsa paene critica aequiparatur, quasi severo monitore uti videmur, ne quid gravius in ea arte peccemus. Ergo disputandi initium inde facere visum ut testium, qui in hac quaestione adhibendi sunt, fidem et diligentiam accurate exploremus. Et primum quidem locum scholia Homerica sibi postulant.

Codex scholiorum Venetus A, quo primum his de Alexandrina grammatica quaestionibus facultas data, quattuor grammaticorum coniunctos exhibet libros, non integros illos, attamen etiamnum omnibus fere grammaticorum scriptis, quorum excerpta (2)
ad aetatem nostram pervenerunt, copiosiores. Qui illi libri sint ipse qui haec collegit et concinnavit prodidit indice singulis rhapsodiis subscripto: *παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ* 2

τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος περὶ στιγμῆς. Hic illud brevitati datum, quod Νικάνορος περὶ στιγμῆς dictus est liber, qui proprie dicendus esset περὶ Ὁμηρικῆς στιγμῆς, quod et libri indoles indicat et bis sic invenitur in subscriptione rhapsodiae tertiae et quartae. Suid. Νικάνωρ ὁ Ἑρμείου, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος . . . (ἔγραψε) περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ⟨αὐτῆς Daub.⟩ διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ.

Item quod dicit παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα, noluit solum intelligi textui notas appositas esse, sed simul ex Aristonici libro περὶ σημείων singulis versibus annotationis esse adscriptum quod eo pertineret. Quod semel legimus in subscriptione rhapsodiae duodevicesimae παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα μετὰ ὑπομνηματίου, non opus est fingere, cum a primo auctore ubique hoc modo scriptum esset, in reliquis postea excidisse, imo ille vel ipsos lectores putavit statim intellecturos, una cum signis etiam qui signa illustrarent commentarios in hoc opere inveniri, vel, quo magis inclino, τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα eadem brevitate dixit librum de signis, ut Δίδυμος ἐν τῇ διορθώσει Φ 110 pro Δίδ. ἐν τῷ περὶ διορθώσεως. Sic Ἀπολλώνιος ἐν τῇ μετοχῇ Orion p. 89, 8, i. e. ἐν τῷ περὶ μετοχῆς. Πολέμων ἐν τῷ παρὰ Ξενοφῶντι κανάθρῳ Athen. IV p. 138[e]. Et Ἀριστόνικος ἐν τοῖς σημείοις in his ipsis scholiis Δ 22. Ut illud μετὰ ὑπομνηματίου ab recentiore manu adiectum putem. Item Orion 188, 6 (Et. M. 627, 41) Et. M. 377, 38. Ἐν τοῖς σημείοις τοῦ ποιητοῦ Orion 119, 28. Est liber Aristonici περὶ σημείων Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας vel περὶ σημείων Ὁμήρου.
(3) Suidas: Ἀριστόνικος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός· ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας· ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία ϛʹ. Haec enim vera interpunctio est, non hoc modo: καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων. Quid sit ἀσυνταξία ὀνομάτων vide apud Lobeckium paralip. p. 30. De illa interpunctione si cui antea dubitare licebat, postquam ipsum librum inspeximus, debebat nemo. Omnium minime ferendus Larcherus, rectam loci
3 interpunctionem, quae est apud Eudociam (Vill. p. 64), depravans ad Orionem p. 43, cum apud ipsum, de quo commentabatur,

Orionem non modo Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου citetur, p. 94, 17, sed etiam Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας, p. 94, 20.

§ 2. Iam ad indolem consiliumque huius libri pergens initium faciam ab iis colligendis reliquiis, quas extra Venetum codicem servatas habemus. Orion p. 119, 26 ὀπή: τόπος τετρημένος, ἀφ᾽ οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ περιβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς σημείοις τοῦ ποιητοῦ. Pertinet hoc haud dubie ad α 320 (ἀνόπαια). Idem p. 94, 18 λάρυξ: ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων, τοῦ λαιμοῦ καὶ λάρυγγος, τὴν ἀπόλαυσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας. Corrigit Larcherus: λάρυγξ καὶ φάρυγξ ταὐτόν· ὁμοίως γὰρ διὰ τούτων —. Poterat facilius λάρυξ ὁμοίως φάρυξ· διὰ γὰρ —, v. Lobeck. Aglaoph. I p. 779. Sed neutrum verum. Tu scribe: λάρυξ ὁ λαιμός· διὰ γὰρ — et haec desumpta esse puta ex annotatione ad Odyss. τ 229

ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν,
ἀσπαίροντα λάων —.

Quo loco Eustathius: τὸ δὲ λάων Ἀρίσταρχος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπολαύων, ἀφ᾽ οὗ καὶ λαιμὸς καὶ λαυκανία —; poterat addere, quod apud Aristonicum additum fuisse intelligimus, καὶ λάρυγξ. — Orion p. 94, 16 λύχνος (τ 34): ὁ λύων τὸ νύχος τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου. — (4) Idem p. 43, 12 δειλός: ὁ δεδιὼς τὰς μυίας (recte Larcherus ex Eust. p. 855, 48 corrigit ἴλας). οὕτως Ἀριστόνικος. — Quae ex Orione attulimus de ὀπή et λύχνος, iisdem verbis in librum suum transtulisse invenimus Etymologum p. 627, 40. 572, 20. Haec quoque, quae nunc solus habet, ex eodem fonte derivasse, minime dubium. p. 377, 37 ἔρσαι: αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι ἢ αἱ ἁπαλαὶ καὶ τελέως νέαι, μεταφορικῶς, ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. p. 41, 36 ἀΐδηλος: οἷον „κεῖνος δ᾽ αὖτ᾽ ἀΐδηλος ἀνήρ“ (χ 165), ὁ ὀλοθρευτικός· οὐ γὰρ ἄξιος Ἀριστόνικος δηλοῦν λέγων τὸν ἀδηλοποιόν. His addimus fragmentum ex libro de notis Hesiodeis. Orion p. 96, 27 (cf. Et. 555, 38) λακίδες: ἐπὶ σχίσματος ἱματίου. παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ἠρέμα ψοφεῖν ἐν τῷ σχίζεσθαι. 4 οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Lege Ἀριστόνικος.

Adi Ruhnkenium praef. ad Hesych. p. VII, quo loco de corruptionibus, quas Aristarchi nomen subiit, exponit.

§ 3. Haec qui lustraverit, verendum est ne Aristonicum fingat sibi aliquem veriverbii aucupem istosque quos de notis Homericis Hesiodeisque conscripsit commentarios nihil nisi nugas etymologicas captasse. At scholia Veneta inspicientes alia omnia invenimus, doctissimas de antiquitate Homerica, de verborum significationibus, de versibus spuriis observationes; his totus liber refertus reperitur, his etymologiae quae insunt (insunt autem illis, quas ex Orione cognovimus, simillimae) sed ita excellentissimis observationibus obscurantur, vix ut appareant. Res expeditu facilis. Orion cum etymologicon scriberet complures perreptavit libros grammaticos, sed sola quae inveniri possent etymologica aucupans, reliquorum securus. Sic usus est ille eodem consilio scriptis Apollonii Dyscoli: qui si ex his
(5) reliquiis nobis diiudicandus esset, quas Orion servavit (v. indicem), ex eodem omnes, quod veteribus male cessisse scimus, etymologico genere, pro doctissimo argutissimoque grammatico futilem et paene ridiculum haberemus.

§ 4. Aristonicus, Straboni suppar, inter doctissimos fuit grammaticos scriptaque eius et opiniones commemoratione dignae habitae a praestantioribus. Strabo I p. (38 Casaub.) 101 Tz. *Ἀριστόνικος μὲν οὖν ὁ καθ' ἡμᾶς γραμματικὸς ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης* (δ 84) *πολλῶν ἀναγέγραφεν ἀνδρῶν ἀποφάσεις περὶ ἑκάστου τῶν ἐκκειμένων κεφαλαίων· ἡμῖν δ' ἀρκέσει κἂν ἐπιτέμνοντες λέγωμεν.* — Serv. Aen. III 334 Chaonios cognomine campos: Epirum campos non habere omnibus notum est; sed constat ibi olim regem nomine Campum fuisse eiusque posteros Campylidas dictos et Epirum Campaniamque vocatam, sicut Alexarchus, historicus Graecus, et Aristonicus referunt. — In rebus grammaticis ad partes vocatus ab Herodiano. *Γ* 198 *Ἀρίσταρχος δισυλλάβως (οἰῶν) ὡς αἰγῶν καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης· Ἀριστόνικος δὲ τρισυλλάβως, „ὥς τ' οἰῶν μέγα*
5 *πῶϋ."* Et licet sumere iisdem fere argumentis, quibus Herodianus trisyllabam formam h. l. defendit, ipsum Aristonicum

usum esse. *K* 252 *οὕτως καὶ Δωρόθεος ἐν τριακοστῷ πρώτῳ τῆς Ἀττικῆς λέξεως ἀξιοῖ γράφειν* (sc. *παροίχωκεν*), *τὴν μὲν πρώτην διὰ τῆς οι διφθόγγου, τὴν δὲ δευτέραν διὰ τοῦ ω, παροίχωκεν, ἀποτεινόμενος πολλὰ πρὸς Ἀριστόνικον καὶ Τρύφωνα ἄλλως γράφοντας, ἐπιδείξας τὸ οἴχωκεν Ἰακόν. οὕτως δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς οἶδε τὴν γραφήν.* ⟨Hoc schol. neque a Lehrsio neque a Lentzio inter Herodianea receptum. Excluserunt etiam schol. ad *N* 137.⟩ Item ad *N* 137 de spiritu, accentu, etymo vocabuli *ὀλοοίτροχος* cum aliis auctoritatibus Aristonici sententiam affert (quod scholion negligenter ac potius perverse transcriptum legitur Et. M. p. 622, 39). — Quae hac paragrapho contulimus, ea putamus ex Aristonici commentariis Homericis desumpta esse, quo qui huius grammatici reliquias nobis col- (6) lectas dare voluerit alia habebit quae referat, e. g. ex Eustathio et Hesychio. Horum commentariorum diserta fortasse mentio fuit eo loco, quo Ammonius huius grammatici copias meminit: p. 103 *ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείον ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς. φασὶ δὲ οὕτως· ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. καὶ Ὅμηρος „δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν“* (*υ* 259), *τὴν μικράν.* Hic igitur locus corruptus, ut patet, possit suspicionem movere illo Aristonici *ὑπομνήματι*, cum sermo sit de re in Homericis etiam carminibus notanda, commentarium Homericum significatum fuisse. Attamen Valckenario assentiendum erit locum sic emendanti (p. 181): *Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης ἐπὶ στίχου*

ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς

φησὶν οὕτως· ὀλίγην μικράν, cet. ⟨Aliter locum restituere conatus est O. Schneider Callimach. II p. 672.⟩

Illud *ἐπὶ στίχου* novi ex Apollonii lex. Hom. *ἐπιστάμενος: ἐπὶ στίχου ἐν τῇ Ξ Ὀδυσσείας* (359 *ἀνδρὸς ἐπισταμένου*) *Ἀρίσταρχος τοῦ ἐπιστήμονος.* Quod sic scribendum est, non, ut solet, commate vel puncto posito ante *Ἀρίσταρχος*. Est hoc brevius dictum pro eo quod est apud eundem Apollonium: *συμφερτή: ἐπὶ τοῦ στίχου τούτου „συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν“*

(7) ⟨*N* 237⟩ *ὁ Κομανὸς γενόμενός φησιν* . . . Sed res nostra non
6 multum capit detrimenti. Nam ut nusquam Aristonici commentarii Homerici ipso adiecto titulo commemorentur, tamen fuisse loci modo positi certissime testantur. Quod ex multo paucioribus, quae tum innotuerant, sagax perspexit Valckenarii ingenium, l. l. Reliqui, quos posuimus, loci quos ad Homeri locos pertineant per se patet; quod de veteribus Epiri cognominibus regibusque disseruisse videmus, vel ad catalogum Navium 635, vel ad regem Echetum (σ 84) pertinuisse putabimus. Ceterum hos commentarios ex docto illo genere fuisse, quod plerique secuti sunt, copias geographicas et mythologicas ab Homero occasione sumta coacervans, nec hoc obscurum. De eiusdem grammatici commentariis Pindaricis constat ex schol. Pind. Ol. I 33. III 31. VII 153. In Hesiodeis commemoratur ad Theog. 178 *ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρί: Ἀριστόνικος λοχεοῖό φησιν ὡς θυρεοῖο· λοχεὸς γὰρ λέγει. βεβίασται δὲ τὸ λοχεοῖο παρὰ τὸ ἔθος.* Hinc commentarios in Hesiodum scripsisse concludi non potest, id quod Valckenarius putavit ad Ammonium l. l. Possunt enim haec ex aliquo libro grammatico, Herodiani opinor, transcripta esse: Aristonicum vero de forma *λοχεός* sententiam suam ad Homericum *θυρεός* exposuisse fingi potest. Nisi ex ipso libro de notis Theogoniae a Suida commemorato sunt.

§ 5. Ab commentariis Homericis varia et extrinsecus adscita doctrina instructis, in quibus etiam ab Aristarcho dissensisse invenitur, libri de notis toto colore et consilio diversi fuere. In his enim suam quasi exuit personam, id unum totumque
(8) agens, ut quas Aristarchus notas versibus Homericis apposuerat, eas indicaret easque ita illustraret, ut causas argumentaque Aristarchi observationesque, quibus stabiliendis illae notae inservirent, congereret. Ut proprie et ab initio libri indicem fuisse putem: *περὶ Ἀριστάρχου σημείων Ὁμήρου.* Res certissima est, et qui vel scholia ipsa diligenter attenteque perlegerit vel reliquas nostras de Aristarcho disputationes pervolvere dignatus fuerit tam non potest latere, ut hoc loco omnia maxima minima momenta comportare non nimio opere laborandum putem. Sed

primum ostendam, non suas Aristonicum illustrare notas. Hoc patet ex eiusmodi locis qualis est *P* 24 *τὸ σημεῖον Διονύσιος* 7 (Thrax) *διὰ τὸν Ὑπερήνορά φησιν. P* 125 *ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι ἤλλακται πτῶσις.* Item *T* 49 *ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι .... O* 571 *ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προστακτικοῦ ἐχρήσατο, ὥς φησι Διονύσιος* ⟨schol. V⟩. Aliis locis compluribus dicit *σημειοῦνταί τινες, ὅτι* . . ., quos locos infra ponam ostendamque haudquaquam obstare, quominus Aristarcheas notas ab eo illustratas putemus.

Etenim Aristarchi notas intelligi ab Aristonico primum patet ex observationibus compluribus hic sine nomine positis, quas aliunde tenemus Aristarchi esse. Legimus observationes de *νέον, ζωστήρ, ζῶμα, δεδουπότος, ἕρμα, φόβος, ὧδε, ἀντί* simpliciter positas hoc modo: *ἡ διπλῆ ὅτι φόβον τὴν φυγήν, ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ὧδε οὐδέποτε τοπικῶς καθάπερ ἡμεῖς λέγει.* Sed has observationes Aristarchi esse (cui non ipsa praestantia persuadeat?) scimus ex Apollonii lex. Hom.

Saepius legimus *ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν;* at Aristonici nota ad *B* 837 scimus: *ἐσημειοῦτο δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένους. Π* 358 (*P* 115) *Αἴας δ' ὁ μέγας: η διπλῆ ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας ὁ Τελαμώνιος, ἐπεὶ ἐκεῖνος μείων.* At per Didymum ad *B* 111 accepimus, compluribus locis ab Aristarcho exposi- (9) tum esse de duplici usu Homerico vocabuli *μέγας*, cum nunc simpliciter dicatur, nunc ad distinguendum a cognomini minore, ut in Aiace Telamonio (*πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον διάκρισιν*). Cf. Apollon. synt. 41, 14. — *Π* 106 *ἡ διπλῆ ὅτι ἔν τισι γράφεται κὰπ φάλαρα* (pro *καὶ φάλαρα*). At duo scholia fide dignissima (Didymi et Nicanoris) de Aristarcho testantur, alterum *γράφεσθαί φησιν ὁ Ἀρίσταρχος καὶ „τύπτετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίητα" διὰ τοῦ π,* alterum *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ καί συνδέσμου „καὶ φάλαρα" γράφων πάντως βραχὺ διέστελλεν ἐπὶ τὸ αἰεί. — K* 204 *ἑῷ αὐτοῦ:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κατὰ τὸ πλῆρες τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει.* Aristarchum hanc sermonis Homerici legem observasse aliunde constat (v. quaest. ep. spec. I p. 29 ⟨quaest. ep. p. 114 sq.⟩). — Saepissime diplen positam invenimus, quod vocabulum aliquod positum sit, ut dicunt, *ἰδίως*. In his est

8 *γάρ* ab initio orationis (e. g. post vocativum) positum. *P* 221. *Ψ* 627. Has vero notas Aristarchi esse scimus ex Apollonio Dyscolo de coni. p. 506, 5 *ἀλλὰ μὴν καὶ συνήθως ὁ ποιητὴς ἀρκτικῷ αὐτῷ προσχρῆται* (coniunctione *γάρ*, contra rationem, quae enuntiationes *γάρ* habentes postponi iubet). *καὶ οὐ τοῦτο τεκμήριον τοῦ τὸν λόγον ἀποδοκιμάζεσθαι* (h. e. rationem nostram, quam exposuimus, improbabilem esse), *εἴγε καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρίσταρχος παρεώσατο* ⟨. . . . *ειωσατο* cod.⟩ (l. *παρεσημειώσατο*) *ὡς ἀνατεθειμένα Ὁμηρικῇ συνηθείᾳ, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων ἰδιάσαντά τινά ἐστι παρ' αὐτῷ.* — *Ξ* 38 (*ἡ διπλῆ*) . . *ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γάρ ἐστι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τὰ τρία.* At Herodianus: *Ἀρίσταρχος δασύνει, φάσκων ὅτι ἀρχὴ πλήθους ὁ τρεῖς ἀριθμός* ⟨quod vero nec Lehrsius inter Herodianea recepit nec Lentzius; v. Lentzii praef. I p. LXXX⟩. — *N* 191 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι διῄρηκε χρόος ἀντὶ τοῦ χρώς· διὸ βαρυτονητέον.* At Didymus: *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου χρόος ὡς λόγος· βούλεται δὲ διῃρῆσθαι τὴν εὐθεῖαν. Ζηνόδοτος δὲ γράφει χρὼς εἴσατο.* Eadem consensio Aristonicum inter et Didy-
(10) mum vel Herodianum de Aristarcho testantes *M* 56⟨?⟩. *N* 359. *Ξ* 499. 500. *Y* 53. Et possum plura afferre. Sed satis factum opinor.

Sequitur ut animadvertamus, ab Aristonico sola tertia persona verbi indicari Aristarchum ne nomine quidem addito. *O* 449 *ἀθετοῦνται στίχοι γ'* —. *ὕστερον δὲ ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου ἀπολογεῖται.* At *τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου* Aristarchi esse, scimus ex *K* 53. Et plus duodecim praeterea notae positae *πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου. Y* 269 *ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν* —. *ἵνα δὲ μὴ δοκῇ λύσεώς τι εἰρηκέναι* (l. *ἠπορηκέναι*) —. Aristarchum significat. Eodem pertinet quod *ἀθετοῦνται* dicere solet simpliciter, intelligens: *ὑπ' Ἀριστάρχου* (v. Wolf. p. CCLXXII). Patet iam ex iis scholiis, quibus postremis usi sumus. Patet ex aliis, ut *B* 529 cl. *I* 395. *Σ* 444. Nec videtur esse cur praetermittam *Ψ* 91. 806. 822. — *Δ* 117 *ἀθετεῖται.* Ab Aristarcho factum esse discimus ex Apollonio lex. Hom. s. *ἕρμα.* Nec in his diutius morabor. De *προηθετοῦντο ὑπ' Ἀριστοφάνους* vel *προηθετοῦντο ὑπὸ Ζηνοδότου*, quo sexcenties scriptor noster utitur, quo ipse testatur Aristar-

cheas sibi atheteses exponi, sufficit lectores remisisse ad Wolfium prol. p. CCLXXI.

§ 6. Mihi enim his omissis, quibus res confirmetur, quam 9
sibi singulis quisque paginis experiri potest, ad ea properandum est, quae nisi recte iudicata contrarium suadere vel etiam testari videantur. Primum illi considerandi loci, quibus pro vulgari suo *ἡ διπλῆ ὅτι* vel *τὸ σημεῖον ὅτι* utitur hoc: *σημειοῦνταί τινες*, quae nos vox ab Aristarcho ad alios ducere videtur. *E* 253 *γενναῖον: σημειοῦνταί τινες ὅτι οὕτως εἴρηται ἐγγενές, πάτριον. σημειοῦνται δὲ καὶ τὸ „ὀκνείω δ' ἵππων"* (255) *ἀντὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχω. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου τιθέασι τὸν ὄκνον* ⟨verba *τινὲς δὲ — τὸν ὄκνον* Friedlaender ab Aristonico abiudicavit⟩. *Z* 131 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου διαλέγεται. Z* 219 *Οἰνεὺς μέν: σημειοῦνταί τινες ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν. Z* 472 *ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο: σημει-* (11)
οῦνταί τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἕκτορα λέγοντα „δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς" (an forte *δέξαι κυνῆν μοι, πρόσπολε· πεφόβηθ' ὁ παῖς*? Bekk.). *H* 156 *σημειοῦνταί τινες διὰ τὸ παρήορος, ὅτι παρηρτημένος καὶ κεχυμένος. H* 303 *δῶκε ξίφος: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀφώπλισεν ἑαυτὸν δοὺς τὸ ξίφος ὁ Ἕκτωρ. H* 465 *δύσετο: σημειοῦνταί τινες* (*ὅτι*) *ἀντὶ τοῦ ἐδύετο. Θ* 340 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκε* (opinor *γλουτούς* et *ἰσχία*). *Θ* 361 *σχέτλιος: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων· οὐκ ἐν τῷ καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην. I* 242 *σημειοῦνταί τινες* ⟨*ὅτι* ins. Lehrs. ap. Friedlaender. Ariston. p. 161⟩ *ἀντὶ τοῦ μαλερῷ πυρί* (sc. *ἐμπρήσειν μαλεροῦ*). 246 *Ἄργεος ἱπποβότοιο: σημειοῦνταί τινες ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δέ. I* 254 *σημειοῦνταί τινες ὅτι παρεῖται τὸ „τάδε λέγων". Λ* 65 *πᾶς: σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος.* ib. 201 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ* ⟨sic Lehrsius corr. pro *ἴσῳ τοῦ*⟩ *σοί ἡ τεΐν ἀντωνυμία Δωρικὴ οὖσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἐξηνέχθη· ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόνος* ⟨verba *ἀντωνυμία — ὁ αὐτὸς τόνος* Friedlaender ab Aristoniceis seclusit⟩. *Λ* 314 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀριστείαν ἐνταῦθα Ὀδυσσέως παράγει.* 604 *κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή: σημειοῦνταί τινες ὅτι οὐ*

πόῤῥωθεν ἡ προαναφώνησις· κἀκεῖ οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόῤῥω ἡ ἀπότασις „Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή" (*Α* 5). *Μ* 17 *σημειοῦνταί τινες πρὸς τὰ ἐν τῇ Η* (443) *ἀθετούμενα ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται πρὸς τὸ πρόσωπον γινόμενα. Μ* 105 *σημειοῦνταί τινες ὅτι* ⟨*τυκτὰς* addidit Lehrs. ap. Friedlaender.⟩ *βόας τὰς ἀσπίδας εἴρηκεν. Μ* 175 *τῷ δὲ „λάϊνον Ἀργεῖοι δέ" διπλῆν παρατιθέασιν ἔνιοι διὰ τὸ ὑπερβατόν, περὶ τεῖχος λάϊνον. Μ* 211 *σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι. καὶ παρεῖται ἡ πρόθεσις· ἐν ἀγοραῖς γάρ. Μ* 303 *σημειοῦνταί τινες ἐνταῦθα ὅτι περισσὴ ἡ πρόθεσις ἡ περί* (*φυλάσσοντας περὶ μῆλα*). *Ο* 545 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κασίγνητοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς· σημειοῦνται γάρ τινες ὅτι τοὺς ἀνεψιοὺς κασιγνήτους ἐκάλουν* . . . ⟨schol. ab hoc loco alienum, cum quae inde ab *σημει-*
(12) *οῦνται* sequuntur non sint Aristonici⟩. *Τ* 10 *σημειοῦνταί τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τύνη.* 85 *σημειοῦνταί τινες ὡς ἂν λεγόντων τινῶν ὅτι ἠδίκησεν ἀφελόμενος τὴν Βρισηΐδα. Τ* 400 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ τοῦ τεθρίππου πεποίηται „Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε"* (*Θ* 185). *Υ* 229 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἁλὸς πολιοῖο ἔφη. Υ* 307 *σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες Αἰνείω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Φ* 282 *σημειοῦνταί τινες ὡς* ⟨*ὅτι* Lehrsius tacite correxit p. 12⟩ *ἅπαξ εἴρηκεν* (*ἐρχθέντα*). ⟨„An pertinet ad *συφορβόν, ὅτι ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι?*" Friedlaender.⟩ 323 *ὅτι τὸ πλῆρές ἐστι τυμβοχοῆσαι· διὸ σημειοῦνταί τινες. Χ* 41 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν* (AB). *Χ* 208 *σημειοῦνταί τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι, μετὰ μικρὸν τούτων λεγομένων „τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον"* (251). *Χ* 349 *σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα, εἰκοσαπλᾶ.* 362 *σημειοῦνταί τινες ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἅιδου ἡ ψυχὴ καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς. Ψ* 267 *τριτάτῳ: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ τρίτῳ, καὶ ὅτι ἄπυρον τὸν ἀναθηματικόν, ἕτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Ψ* 523 *σημειοῦνταί τινες ὅτι ἃ ἄνω εἶπε δίσκου οὖρα νῦν δὲ συνθέτως δίσκουρα* ⟨„aut *ἃ* delendum aut *δέ*" Friedlaender⟩. *Ψ* 543 *κεχολώσομαι: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἀντὶ* (*τοῦ*) *μηνίσω.* 726 *σημειοῦνται δέ τινες καὶ τὸν κόψ' ὄπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν.* 826

σημειοῦνταί τινες ὅτι σόλον τὸν δίσκον εἶπεν. Ω 624 *σημειοῦνταί τινες ὅτι Ἡσίοδος* ⟨fr. 234 Goettl.⟩ *ἐποίησεν „ὤπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο". οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ.*

Primum monendum, in his unum alterumve locum esse, ubi illud *σημειοῦνταί τινες* non ab Aristonico profectum est, sed ab epitomatore, qui cum legisset *ἡ διπλῆ* —, cum hoc in suum usum converteret, formula usus est *σημειοῦνταί τινες.* Hoc nonnunquam factum esse, luculentum exemplum habemus 11
Σ 510, ubi AD exhibent *σημειοῦνταί τινες ὅτι οἱ ἐπιστρατεύσαντες πόλει τινὶ καὶ μετὰ σπονδῶν ἀπαλλασσόμενοι ἐλάμβα-* (13)
νον παρὰ τῶν πολεμουμένων τὸ ἥμισυ τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων. Sed ipsa Aristonici annotatio servata hoc modo: *ἡ διπλῆ* ⟨at hoc non exstat in codice⟩ *πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι* cet. Idem factum Ψ 523, quod intelliges ex Herodiani quae ibidem est observatione. De reliquis, in quos hoc non cadit, quid statuendum sit, ea observatione ducemur, quod pleraeque, quae dicuntur a quibusdam positae esse, notae iis rebus adhibentur, quas plerumque ab ipso Aristarcho notatas esse invenimus. Sic quod legebamus Z 219 *Οἰνεὺς μέν: σημειοῦνταί τινες ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν.* Sed innumeris locis diplen positam invenimus „*ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε.*" B 629. Δ 451. Z 198. H 8. 276. 306. Θ 65. I 531. Λ 109 (221). 834. N (1) 763. Ξ 391. O 8. 56. 330. (Π 251) Σ 406. 595. Y 68. 233. X 158. Ω 605. — Item Λ 65 *πᾶς: σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος.* Sed saepissime diple posita eo argumento „*ὅτι πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος*", B 809. Θ 58. Λ 65. M 340. N (191) 408. 548. Π 333. 801. Φ 345. X 286. Ψ 135. — M 303 *σημειοῦνταί τινες ἐνταῦθα ὅτι περισσὴ ἡ πρόθεσις ἡ περί (φυλάσσοντας περὶ μῆλα).* At et aliae voculae superfluae nota indicatae et praepositiones, v. Θ 19 (Π 591) T 62. Cum hoc vero loco praeterea coniungendum schol. K 188 *φυλασσομένοισι: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ φυλάσσουσι, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.* Item quod erat M 211 *σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι· καὶ παρεῖται ἡ πρόθεσις, ἐν ἀγοραῖς γάρ,* huic primum respondent plurimi loci propter omissam praepositionem notati (*λείπει,*

ἐλλείπει, παρεῖται ἡ πρόϑ.), v. e. g. *Α* 596. *Β* 356. 576. 689. *Δ* 244. 335. *Ζ* 2. 38. 331. 507. *Θ* 106. 124. 317. *Ι* 632. *Κ* 353. *Λ* 667. *Μ* 155. *Ν* 403. 474. *Ο* 432 (Κυϑήροισι: ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐν· ἔστι γὰρ ἐν Κυϑήροις). *Ω* 306 (μέσῳ ἕρκεϊ pro ἐν). *Π* 81.
(14) 546. *Υ* 375 et aliis locis. Sed illud ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι huic (ne locos istos commemorem, qui notati sunt διὰ τὸ σιωπώμενον) geminum *Θ* 230
12 (ἡ διπλῆ) ὅτι τοῦτο γινόμενον μὲν οὐ παρέστησεν, ὡς γενόμενον δὲ παραδίδωσιν. — *Χ* 41 σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν. At plane eadem ratione *Α* 330 ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστέον· οὐκ ἐγήϑησεν, ἀλλ' ἐλυπήϑη. *Λ* 281 οὐκ ἄκοντε: (ἡ διπλῆ) ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον. *Μ* 458 ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη: ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἡρμήνευκεν. *Ο* 155 οὐδέ σφωϊν ἰδὼν ἐχολώσατο ϑυμῷ: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακοῦσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο. Cf. *Ξ* 416 οὔπερ ἔχει ϑράσος: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ἀντικείμενον δεῖ ὑπακούειν, ἀλλὰ δέος. Et *Ο* 11. — *Ι* 242 σημειοῦνταί τινες (ὅτι) ἀντὶ τοῦ μαλερῷ πυρί. Sed casus pro casu positus ubique notatus (ὅτι πτῶσις ἤλλακται), ut *Α* 171. *Γ* 138. *Δ* 331. *Ε* 298. 300. *Κ* 298. 469. 574. *Λ* 121. 583. 606. *Ν* 205. *Ο* 462. 464. *Φ* 296. — *Φ* 282 σημειοῦνταί τινες ὅτι ἅπαξ εἴρηκεν ⟨ὡς ἅπαξ εἰρημένον cod.⟩. At ἅπαξ εἰρημένα notata, v. *Α* 106. *Β* 217. *Ν* 564. *Ξ* 509. *Π* 747. *Ρ* 599. *Σ* 236. *Ψ* 311. 791. — *Τ* 10 σημειοῦνταί τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τύνη (cl. *Λ* 201 ἡ τεΐν ἀντωνυμία Δωρικὴ οὖσα). Cf. *Ζ* 262 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἄκρως Δώριον τὸ τύνη ⟨„ἄκρως Bekkerus, ἄκρον A. corrigendum ἄκρατον. sic p. 288, 12 ἔστι δὲ ἄκρατον Δώριον.“ Dindorf.⟩. — *Μ* 105 σ. τινες ὅτι ⟨τυκτὰς⟩ βόας τὰς ἀσπίδας εἴρηκεν. Cf. *Η* 238 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν. *Μ* 137 (ἡ διπλῆ) ὅτι οὕτως τὰς ἀσπίδας βόας αὔας. — *Ι* 254 σ. τινες ὅτι παρεῖται τὸ „τάδε λέγων.“ Cf. *Π* 496 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἤτοι ἀπέστροφε τὸν λόγον ... ἢ ἐλλείπει τὸ „τάδε λέγων.“ Sed iam haec mihi taedium movent; sentio enim me laborare in re aperta. Quare reliqua, si quis forte uti voluerit, brevissime indicabo. *Ζ* 472 cf. *Ι* 575. *Ω* 735. — *Λ* 314 cf. *Ο* 266. — *Λ* 604 cf. *Α* 5. — *Θ* 361 cf. *Κ* 164. — *Ι* 246 cf. *Τ* 115. — *Τ* 400 cf. *Θ* 185. — *Υ* 229 cf. *Π* 589. — *Υ* 307 cf. *Υ* 298. — *Χ* 208 cf. *Χ* 251. —

Ad Ψ 543 cf. dissert. sec. s. v. — Ω 624 cf. Θ 70. Χ 209. 351. (15)
Ω 257. Δ 59. (Β 599. Ζ 153. Ξ 170). —

§ 7. Ergo hoc dicimus, omnes, quas Aristonicus tractat, notas Aristarchi esse. Concedimus tamen uno alterove loco a discipulis signa addita esse ex mente Aristarchi.

Talia enim, quae solitus fuerat notare Aristarchus, si uno alterove loco non notaverat, fugerat eum, et si quis digito
monstrasset, ipse statim diplen posituro annuisset. Item si 13
quis quid odoratus esset, quod ad aliquam lectionem magistro probatam aliquid momenti addere posset, nota posita „locum reprehendit, qui praeteritus negligentia erat.“ Poterat etiam fieri ut Aristarchus consilio unum alterumve locum praetermitteret, qui rei iam satis probatae vel incertum vel levissimum momentum adderet. Talia igitur addiderunt discipuli; quamquam rarum spicilegium erat. Praeterea nec illud omittendum, cum Aristarchi editio Homeri saepius descripta nec iam integra esset (ut postea videbimus), facile potuisse quasdam ab Aristarcho appositas notas intercidere: quo minus discipulis dubitandum erat, quin adderent quae eius rationibus sine ulla dubitatione convenirent. Denique hoc in censum venit. Bis ediderat Aristarchus Homerum. Sed si etiam post alteram editionem in publicum emissam in legendo et interpretando Homero perrexit, hoc demum tempore quaedam animadvertit antea nondum observata. Haec sensim haud dubie cum editiones identidem describerentur textui addita; attamen quaedam, quae ore tantum propagata vel per commentarios, quos non omnes omnes habebant, disiecta essent, eruenda fuisse patet et sero accessisse. Attamen damus, ut iam antea significavimus, quasdam notas, quas Aristarchus nec posuerat nec indicaverat, ex eius mente et doctrina ab discipulis appositas esse. Haec via, qua alii
quasi lacunas quasdam expleverant, ipsi quoque Aristonico con- (16)
cessa fuit. Hinc est quod nonnunquam invenimus *σημειωτέον* vel *σημειώσαιτο ἄν τις*. O 11 *αἷμ' ἐμέων*: (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὸ αἷμ' ἀπέμασσεν* (Ξ 437) *τοῦτο ἄν τις σημειώσαιτο*. Scil. Ξ 437 Aristarchus *αἷμ' ἀπέμεσσεν* probaverat prae altera lectione *ἀπέμασσεν*. Hunc locum *αἷμ' ἐμέων* si revera non notaverat a

suo more descivit, quod forte non meminerat. Quin gratiam habiturus fuerit animadvertenti non dubitandum est. *Φ* 5 *ἤματι τῷ προτέρῳ ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ: τοῦτο ἄν τις σημειώσαιτο πρὸς τὸ τινάσσετο μαινομένοιο* (*O* 609)· *γράφουσι γάρ τινες μαρναμένοιο. Ψ* 120 *διαπλήσσοντες: παρασημειώσαιτο ἄν τις τοῦτο πρὸς τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ* (*κ* 440) „*τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλήν*" (altera ibi lectio erat *ἀποτμήξας*) *ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας*.

14 Eos locos praetereo, qui Aristonici non sunt, ubi *σημειωτέον* vel *σημειούμεθα* est vulgari sensu: „hoc attende" vel „h. l. notandum" ut (*Γ* 306) *Φ* 588. Sed hoc fortasse commemoratione dignum quod est *X* 379, ubi haec Aristonici: *τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ.* Aut scripsit *ἐσημειοῦτο* aut Aristarchi aequales discipulos vel contubernales[1] comprehendit, (17) quorum opera Aristarchus usus est[2]. Diximus de Aristonici

---

1 Sueton. illustr. gr. 7 „Gnipho — Alexandriae quidem, ut aliqui tradunt, in contubernio Dionysii Scytobrachionis — fuisse dicitur". — Persaeum cum Zenone magistro in eadem domo habitasse, patet ex historiola ab Athenaeo tradita XIII 607ᵉ *φησὶ γὰρ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος γράφων ὧδε „Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Περσαίου παρὰ πότον αὐλητρίδιον πριαμένου, διοκνοῦντος εἰσαγαγεῖν πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ τὴν αὐτὴν οἰκεῖν οἰκίαν"* —. De contubernio intelligendum videtur hoc in vit. Apollon. Rhodii ⟨p. 50, 3 Westerm.⟩ *ἐγένετο δ' ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ.* Apud Galen. de libr. pr. T. XIX (K.) p. 43 hoc legimus: *ἔτι δὲ παῖς ὤν, ἡνίκα πρῶτον* (17) *ὁ πατήρ με τῷ τὴν λογικὴν θεωρίαν Χρυσίππου καὶ τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν διδάξαντι παρέδωκεν, ἐποιησάμην ἐν αὐτῷ τῶν Χρυσίππου συλλογιστικῶν βιβλίων ὑπομνήματα.* Non intelligo *ἐν αὐτῷ*; sed scribendum opinor *ἐν αὐτοῦ* et de contubernio cogitandum. — Persii et Cornuti contubernium agnosco in pulcherrimis poetae versibus sat. V 41 sqq. — Fronto epistol. ad amicos I 13 p. 198 N. „Sardius Saturninus artissima mihi familiaritate coniunctus est per filios suos doctissimos iuvenes, quos in contubernio mecum adsiduos habeo." Et ep. subsequenti: „Sardius Saturninus filium habet Sardium Lupum, de mea domo meoque contubernio in forum deductum." Denique cf. ep. 24. 28.

2 Si quis in schol. Aristonici notas quaerit illud tenendum, quae scholia incipiunt ab *ὅτι* partim Aristonici esse intelligendumque esse *ἡ διπλῆ ὅτι*. Nec difficile est haec ab istis discernere, ubi *ὅτι* illud ex more omnium veterum scholiastarum initio notarum positum. Quae corrupta sunt facile cognoscuntur. Sic *Λ* 307 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον ὁ Ἡρωδιανός φησιν* —. Hic crede, si placet, ab Aristonico ci-

libro, quo „Aristarchi notas, quibus aliena carmina compunxit ⟨conpinxit⟩, recognoverat" (Senec. ep. 88, 39). — Similem librum novimus Philoxeni *περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι* (v. Suid.). Diogenis (vel Diogeniani) liber *περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβ-* (18)
λίοις σημείων (Suid.) et Suetonii, cuius idem index (id. s. *Τράγκυλλος*), videntur potius in explicanda externa notarum forma versati esse et quid singulae notae in singulis scriptoribus ex grammaticorum more indicarent expositum habuisse. Etenim eaedem notae alia in aliis scriptoribus significabant. v. Menag. ad Diog. La. III 65. — Isidori origg. caput I 20 et similia nuper inventa ad Suetonii librum referri constat. V. Reifferscheid. p. 138. — Sed ex Anecdoto Parisino, quod nunc est apud Reifferscheidium p. 139, hoc apposuisse ad rem nostram pertinebit: „Asteriscum Aristophanes apponebat illis locis

---

tatum esse Herodianum aliquot saeculis posteriorem. ⟨Dindorfio, qui punctum posuit post *τρόφιμον*, verba *ὅτι τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον* Aristonici videntur esse.⟩ — *K* 18 *ἡ διπλῆ ὅτι Πάμφιλος· τὴν ἐπὶ ἀναστρέφει. πιθανώτερον δέ ἐστι τὸ ἀκόλουθον φυλάττοντας ἀναγινώσκειν ἐπὶ πρῶτον Νέστορα. οὕτως ὁ Ἀσκαλωνίτης.* Observatio prosodica Herodiani est (sed mutila, v. quaest. ep. spec. I § 9 p. 20. 21 ⟨quaest. ep. p. 84⟩). Sed *ἡ διπλῆ ὅτι* ducit ad Aristonicum, cuius verba exciderunt. ⟨Nihil ad Aristonicum, cum verba *ἡ διπλῆ ὅτι* desint in codice.⟩ — *K* 225 *εἴπερ τε: ἡ διπλῆ ὅτι Ἀρίσταρχος εἴπερ τι* (l. *τε*) *καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς· καὶ ὅτι περισσὸς ὁ τέ.* Confusa haec. Iudicium de varia lectione est Didymi. Aristonici fuit *ἡ διπλῆ ὅτι περισσὸς ὁ τέ* (quod multis locis observat). ⟨Cobeto a Dindorfio ad h. l. laudato nihil debetur nisi *οὕτως Ἀρίσταρχος* pro *ὅτι Ἀρίσταρχος*. Quod etiam in sequenti scholio restituit. *ἡ διπλῆ* in utroque caret codicis auctoritate.⟩ — *K* 445 *ἡ διπλῆ ὅτι Ἀρίσταρχος ἠὲ κατ' αἶσαν, ἔξω τοῦ ῥά, καὶ ὅτι* ⟨*καὶ ἔστιν* cod.⟩ *ὅμοιον τῷ ἠὲ μετὰ Τρώεσσι.* Haec observatio de lectione Aristarchea Didymi est, nec verba *ἡ διπλῆ* hoc loco nisi errore intrusa: nam quod diplen explicat Aristonici scholion ipsum servatum est sic: *πρὸς τὸ οὐκί, ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου.* — Stringimus haec ut genus errorum cognoscatur. Unum addam quod fallax est. *P* 125 *ἡ διπλῆ* ⟨hoc om. cod.⟩ *ὅτι ἔοικε παρεπιτιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὁμήρῳ· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἕκτωρ ὁ σκυλεύσας* —. Nec hoc sanum. Aristonicus sic fere scripsit *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι* (v. *Z* 265. *Δ* 51). *οὐ γὰρ* —. Quae interposita sunt vel aberraverunt huc ex alia nota nunc deperdita (v. c. Porphyrii) vel ab aliquo lectore adscripta eodem consilio, quo *Γ* 306 ad Nicanoris notam adscriptum est: (*σημειωτέον*) *ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα βραχεῖαν διαστολὴν τὴν ὑποστιγμὴν εἴρηκεν.*

quibus sensus deesset, Aristarchus autem ad eos (versus), qui hoc puta loco (recte) positi erant, cum aliis scilicet non recte ponerentur".

C. II.

Didymi liber de Aristarchi editione Homeri. De adornatione codicis Veneti A. Herodiani liber de prosodia Homerica.

§ 1. Si quidem laborum nostrorum, quos aliorum causa
suscepimus, haud contemnendum praemium est si quid inde
16 vel ad nos ipsos non quaerentes redundat emolumenti, hoc
Aristarchus expertus est. Etenim quam artem subtiliter diligenterque tractare docuerat, eam Didymus tam egregie ad editiones Aristarchi Homericas adhibuit, ut nihil mihi videatur in hoc genere fingi posse perfectius. Eiusmodi libros, qualis Aristarchi fuit editio Homeri, quo tot nitebantur eius commentarii, unde proficisci, quo redire schola eius debebat, diligenter esse descriptos dubitari nequit. Attamen nulla ratione satis poterat caveri, ne quid gliscentibus saeculis prave describeretur compluresque loci invenirentur, quibus quae Aristarchi editiones se
(19) profitebantur iam non conspirarent. Non minor apud posteriores grammaticos Herodiani auctoritas quam olim Aristarchi fuerat. Attamen vide quam Byzantini pedissequi nonnunquam librorum incerta fide laboraverint. Schol. Dion. gr. 676, 17 Herodiani definitionem prosodiae explicat, cuius initium est: *προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς* —. Huc progressus interpretando addit: *ἐν πολλοῖς δὲ βιβλίοις εὑρίσκεται καὶ „ὑγιής", ἵνα πρὸς τὴν τάσιν ἀναφέρηται.* Ergo hoc dico, paulatim vel scribendo et transscribendo Aristarcheas lectiones incertas factas esse. Fuit igitur aliquot saeculis post perutile quae tum ut Aristarcheae ferebantur lectiones ad fidorum monumentorum regulam exigere. Praeterea cum accederet, ut non semel Aristarchus sed bis Homerum edidisset, hoc etiam perutile utriusque editionis lectiones inter se conferre singulis-

que versibus utriusque editionis vel consensum vel dissensum notare. Sed ne sic quidem omnis in textu Homerico ab Aristarcho posita opera illustrata. Nam cum post alteram editionem emissam multos annos in meditando et interpretando Homero perstitisset atque etiam commentarios edere pergeret, partim discipulis coram, partim in commentariis veteres suas lectiones reprobaverat, alias, ut dies diem docuerat, optaverat defenderat, stabiliverat. Ergo hoc etiam perutile, lectionibus editionum constitutis, variante lectione ex utraque congesta, addere ex commentariis et ex traditione (ea vero discipulorum scriptis vel etiam memoria continebatur) lectiones paulatim ab eodem adscitas. Tum demum recte de Aristarcheo textu Homerico constabat. Hanc totam quam descripsimus operam susce- 17
pit Didymus in libro *περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως*. Qua ratione hoc negotio perfunctus sit, tum vero aliquanto plus praestitisse mox patebit. Ego primum lectoribus eum ex Didymi libro proponam locum, qui vel solus eorum, quae dixi, (20)
fidem praestare potest. Ad *B* 111 *Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ* haec fuit Didymi annotatio.

σχολικὸν ἀγνόημα (i. e. error scholae, sc. Aristarcheae) *τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν μετὰ τοῦ ς γραφὴν* (*μέγας ἀντὶ τοῦ μέγα*). *καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς ταῦτα δεδόσθαι* (i. e. et Dionysius quidem Thrax videatur hoc ita ponere). *ἐν γὰρ τῷ περὶ ποσοτήτων καθάπτεται Ζηνοδότου ὡς ἠγνοηκότος ὅτι τῷ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως Ὅμηρος ἀποχρῆται· παρ᾽ ὃ δὴ καὶ κατά τινα τῶν ὑπομνημάτων μετειλῆφθαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως* (h. e. quare etiam in quibusdam Aristarchi commentariis vocabulum *μέγα* h. l. per *μεγάλως* translatum inveniri). *τὸ δὲ οὐκ ἔχει τἀκριβὲς οὕτως. εἰ γὰρ τὰ συγγράμματα τῶν ὑπομνημάτων προτάττοιμεν, ἕνεκα γοῦν τἀκριβοῦς γράφομεν κατὰ Ἀρίσταρχον Ζεύς με μέγας. ἐν γοῦν τῷ πρὸς Φιλητᾶν συγγράμματι τῇ γραφῇ κέχρηται, δύο λέγων τὸ μέγας σημαίνειν, τοτὲ μὲν τὸ καθ᾽ αὑτό, καθάπερ νῦν, „Ζεύς με μέγας Κρονίδης" καὶ „κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων"* (*Π* 776), *τοτὲ δὲ αὐτὸ* (l. *αὖ τὸ*) *πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον διάκρισιν „Αἴας δ᾽ ὁ μέγας"* (*Π* 358). *κἂν ταῖς Λιταῖς ἐξηγούμενος „αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Αἴας τε μέγας"*

(*I* 169) *ἔν τινι τῶν ἠκριβωμένων ποιημάτων* (l. *ὑπομνημάτων*) *γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν· ,,οὐ κατ' ἐπίθετον λέγει μέγας, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου Αἴαντος. ὅταν δὲ λέγῃ ,,Ζεύς με μέγας Κρονίδης“ οὐκέτι ὅτι καὶ ἕτερος μικρός ἐστι.“ καὶ τους ἀπ' αὐτοῦ δὲ χρωμένους ἔστιν εὑρεῖν τῇ γραφῇ, Διονυσόδωρον τὸν Ἀλεξανδρέα καὶ Ἀμμώνιον. ἐπιλέγουσι δὲ οὐδέν· διὸ καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν οὐκ ἐγράψαμεν. καὶ Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ ,,ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς“* (*Σ* 292). *οὐδὲ ὁ ἐπιθέτης δὲ Πτολεμαῖος τὰς Ζηνοδότου γραφὰς ἐκτιθέμενος ταύτην ὡμολόγει Ζηνοδότου εἶναι.* (Huic scholio diserte additum: *ταῦτα ὁ Δίδυμος.*)

(21) 18 § 2. Tam egregium fragmentum non tantum ut recte intelligatur postulat, sed etiam ab omni parte ut lectionis et interpretationis fides praestetur. Hoc igitur primum agamus.

Σχολικὸν ἀγνόημα sic verti: „error scholae.“ Plerumque adiectivum *σχολικός* ita usurpatum invenimus, ut ad id, quod proprie significat, putidae vel fastuosae diligentiae accedat significatio, uti apud Longin. III 5 *πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος, ἴδια δ' ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ προφέρονται πάθη.* X 7 *ἀλλὰ τὰς ἐξοχάς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου.* Dion. compos. v. XXII p. 302 Sch. *ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπῄτει πολλὰ παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἑκάστου παραδείγματα· καὶ ἴσως οὐκ ἂν ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι πεποικιλμένος* ⟨l. *ποικιλλόμενος*⟩ *τοῖς εἰαρινοῖς· ἀλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα καὶ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν.* Cf. Gesner s. v. Haec quasi accessoria significatio a nostro loco aliena, qui illud solum fert quod diximus. Sic Athen. III 83b *ἐπεὶ καὶ ἄλλος τις τῶν ἑταίρων τοῦτ' ἔχειν οὕτω διεβεβαιοῦτο, ὁρμώμενος ἔκ τινων σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου.* Commentarios scholae dicit, h. e. scholae vel scholasticorum usui destinatos, non in publicum editos. —

Καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς ταῦτα δεδόσθαι. H. l. nonnunquam promptiores fuimus ad scribendum *διαδεδό-*

σϑαι, „videtur hic error percrebuisse per Dionysium.“ Attamen *δεδόσϑαι* verum erit. Athenag. legat. p. 134 ⟨non Athenagorae sunt quae sequuntur, sed scholiastae Pind. Nem. X 150⟩ *Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ ϑυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηϑύος.* Unde intelligitur schol. Pind. Pyth. V 93 *ἀπὸ οὖν τῆς Πύλου τὴν Μεσσήνην σημαίνει. οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν Πύλον, ἧς ὁ Νέστωρ ἡγεῖτο, οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσσήνην διδόασιν.*
Sed nolo nunc de usu huius vocabuli, qui ab eadem radice (22)
propagatus multiplex et varius apud grammaticos reperitur, fusius explicare. Ad nostrum tamen locum vindicandum hoc ponam Herodiani: *Π* 207 *ταῦτα: ἐπὶ τὴν τα συλλαβὴν ὀξεῖα· ἐγκλιτικὴ γάρ ἐστιν ἡ μέ, ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι. οὕτως καὶ*
Ἀρίσταρχος. ὁ μέντοι Κρατήτειος Ἑρμείας τὸ ἅμα λέγει ἐγκεῖ- 19
σϑαι. οὕτω δὲ δώσει καὶ διὰ τοῦ ϑ τὴν γραφήν, οὐκ ἔχουσαν οὕτως. Ergo recte dicetur *ὁ Διονύσιος ταύτην τὴν γραφὴν δίδωσιν ὡς Ἀριστάρχειον* vel *ὁ Διονύσιος τοῦτο δίδωσιν ἐν τῷ περὶ ποσοτήτων.* —

Παρ' ὃ δὴ καὶ κατά τινα τῶν ὑπομνημάτων μετειλῆφϑαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Hoc mirum est: exspectes enim ... *μετειλῆφϑαι τὸ μέγα εἰς τὸ μεγάλως* vel *μ. ἀντὶ τοῦ μέγα τὸ μεγάλως.* Sed de hoc statim dicam: primum, ne quis fluctuet, monebo *κατὰ τὰ ὑπομνήματα* non esse nisi „in commentariis.“ Ariston. *Δ* 2 *οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἡρακλέους, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νέκυιαν ἠϑετημένοις.* Didymus *Δ* 3 *ἐῳνοχόει: κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐνῳνοχόει φέρεται.* (Cf. *H* 6. 452.) Promiscue utitur *ἐν τοῖς ὑπομνήμασι* et *διὰ τῶν ὑπ.* et *κατά.* Sed iam de vocabulo *μεταλαμβάνειν* dicendum. *Μεταλαμβάνειν*, quod apud antiquos est „commutare“ (v. Graser spec. Platon. p. 86), apud grammaticos est „alio modo dicere“ vel parva loci mutatione facta ut alius sensus evadat, i. e. *παρῳδεῖν*, ut Athen. VIII 336f *κρεῖττον δ' ἂν εἶχε, φησὶν ὁ Χρύσιππος, εἰ μετελήφϑη τὰ ἐπὶ τοῦ Σαρδαναπάλλου οὕτως* — vel „aliis verbis dicere“ ut idem sensus maneat, ut Apollon. synt. 152, 13 *παρὸν οὖν φάναι „πρὸς ταῖς ἐμαῖς ϑύραις ἕστηκα“ καὶ μεταλαβεῖν „πρὸς ταῖς ϑύραις μου ἕστηκα.“* Hic usus frequentissimus. Ponitur vel sine praepositione, ut locis

citatis. Sch. *O* 246 *ὀλιγοδρανέων: τὸ ὀλιγηπελέων μετείληφεν* ⟨leg. *ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέων μετείληπται*, ut habent BL⟩. Porphyr. qu. Hom. 3 *ὡς οὖν ἀελλόπος ἡ Ἶρις λέγεται, ἣν μετα-*
(23) *λαβὼν ποδήνεμον προσηγόρευκεν*. Qu. 2 *ὃ γὰρ εἶπεν „ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος“ μεταλαβὼν ἔφη „ἦλθ' Ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται.“* Vel praepositionem adsciscit. Quae plerumque est *εἰς*. *Λ* 567 *ἀάπτους: ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ πνεύματι, εἰς τὰς ἰσχυρὰς δὲ μετελάμβανεν*. *O* 10 *εἴατο: Ἀρίσταρχος μεταλαμβάνει εἰς τὸ ὑπῆρχον*. *Α* 114 *οὔ ἑθεν: οὕτως ὀξυτονητέον τὴν οὔ ἀπόφασιν, ἵν' εἰς ἁπλῆν μεταληφθῇ ἀντωνυμίαν* ⟨*μεταληφθῆναι ἀντωνυμίαν* cod., corr. Bekk.⟩. *O* 146. Apollon. syntax. 152, 1. 153, 6. Sed sexcenta exempla sunt. Iam dicitur etiam *μεταλαμβάνειν ἀντί*, sed contraria ratione, quam eo loco, in quo nos versamur. Sic schol. Aristid. p. 441, 31 *τὴν δὲ ἑτέραν σπουδαῖον καὶ καλόν: τὸ σχῆμα μεταληπτικὸν τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἶπε σπουδαίαν, ἀλλὰ σπουδαῖον, τὸ πρᾶγμα μεταβαλὼν* (l. *μεταλαβὼν*) *ἀντὶ ὀνόματος*, h. e. *μεταλαμβάνει τὸ ὄνομα εἰς τὸ πρᾶγμα*. Cf. antiquorum exempla constructionis *μεταλαμβάνειν τι ἀντί τινος* ap. Graser. spec. Platon. p. 86. In illa constructione cum *ἀντί* nititur is usus passivi, qui invenitur schol. *Ξ* 499 *ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών: ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φή ἐγκλίνει, ἵνα τὸ φή ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ᾖ· ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχών*. *Γ* 128 *οὕς ἑθεν: ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώσθη διὰ τὸ μεταλαμβανόμενον, ἐπεὶ εἰς ἁπλῆν ἡ μετάληψις*.[3] Voc. *ἀντιμεταλαμβάνειν* usus est Aristonicus *Π* 30 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετείληπται ὡς ἰσοδυναμῶν τῇ μήνιδι*. H. e. *ὁ χόλος μετείληπται ἀντὶ τῆς μήνιδος*. His igitur exspectes nostro loco versa vice dicendum fuisse *κατά τινα ὑπομνήματα μετειλῆφθαι ἀντὶ τοῦ μέγα τὸ μεγάλως*.

---

[3] Strab. IX p. 435 *ὅταν οὖν ἄσημον τελέως ᾖ τὸ λειπόμενον νυνὶ σύστημα οὔτ' ἄξιον μνήμης τίθεμεν οὔτ' αὐτὸ οὔτε τοὔνομα τὸ μεταληφθέν*. Hoc vertunt: „nomen quod accepit.“ Hoc potest significare. Attamen illo loco Strabonis sententia postulare videtur „nomen quod antea erat, nunc mutatum est“ (*τὸ μετ.* sc. *εἰς ἕτερον*). Quod grammatici vulgo *μεταλαμβάνειν*, hoc Aristoteles dixit *μετατιθέναι* poet. XXII 13 (cf. Dion. comp. v. p. 38, 56).

Hac enim puto verborum collocatione Didymus usus erat. At- (24)
tamen non celandum est unum esse editae lectionis refugium, ut *μεταλαμβάνειν* sua natura deposita se accommodaverit ad aliorum quorundam constructionem, quae interpretari significant, max. *ἀποδιδόναι*. Porphyr. *Δ* 1 *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίζοντο*. Item *M* 258 (v. similia quaest. Ar. spec. p. 36). Sed in ipso verbo *μεταλαμβάνειν* hanc mihi occurrisse constructionem nunc certe non memini. — Quod *αὖ τό* scribi volumus pro *αὐτό* non eget defensione. Sequitur

Ἔν τινι τῶν ἠκριβωμένων ποιημάτων. Legimus *Φ* 130 haec Didymi: *Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ποιημάτων*[3a] *Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἕξ ἠθετηκέναι* —. At sexcenties dixit Didymus *διὰ τῶν ὑπομνημάτων*. Et sic scribendum est et h. l. et *Γ* 272 *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β' ποιήματι* ⟨corr. Bekker p. 823⟩ *τῷ περὶ παθῶν Διδύμου*, ut *P* 201 *ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ α' ὑπο-* 21
μνήματι τοῦ (l. *τῷ*) *περὶ παθῶν Διδύμου*. Et *I* 453 *ταῦτα ἱστορεῖ Ἁρποκρατίων ὁ Δίου διδάσκαλος ἐν ποιήματι τῆς ϊ* t (sic[3b]). Denique *Y* 471 *ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου* (l. -ος) *ἐν ποιήματί* ⟨corr. Bekker p. 819⟩ *φησιν οὕτως* —.

§ 3. Sed iam tempus est his missis denuo illud Didymi scholion inspicere, ut exploremus quid inde ad Aristarchi studia cognoscenda possit elici. Primum Aristarchi libros (*συγγράμματα*) distinguit ab eius commentariis.

At nihil scripsit quam commentarios, si Wolfio fides ex Suida concludenti (p. CCXXIX): *λέγεται γράψαι ὑπὲρ ω' βιβλία ὑπομνημάτων μόνων*. Verum et Suidae testimonium sine dubitatione sic accipere licet: „si tantummodo commentarios nu-

---

3a ⟨Quod iam Bredovius correxerat apud Wolfium Proleg. p. CCXXI not. 96.⟩

3b ⟨Teste Bekkero; ipse in codice inveni *ποιήματι τῆς ϊ* cum signo scholii finiti +, quod signum paullo rarius occurrit quam alterum hoc :—. Heynius ad Iliad. l. c. coniecit *ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος*, Bastius ad Schaeferi Gregor. Cor. p. 933 *ἐν ὑπομνήματι τῆς ι* scil. *ῥαψῳδίας*.⟩

(25) meres" [4] et Didymus tum hoc loco scripta loquitur praeter commentarios, tum alibi ipsis additis titulis plura commemorat: *πρὸς Φιλητᾶν* h. l. et *A* 524. *πρὸς Κομανόν*[4a] *A* 97. *B* 798. *Ω* 110. *πρὸς τὸ Ξένωνος παράδοξον* *M* 435. *περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας* *I* 349[5]. Quorum Wolfius tum non meminerat.

§ 4. Sed quid illud est quod libros quam commentarios
22 dicit fide digniores esse? Scilicet quod inter commentarios ferebantur minus elaborati. Narrat Galenus (praef. ad Hippocr. de nat. hom.), se olim in sectatoris cuiusdam usum commentarium in Hippocratis librum de elementis conscripsisse: qui commentarius ad illius captum elaboratus esset: mox se invito hunc commentarium in multorum manus venisse. Atque idem saepius a se factum esse narrat *περὶ ἰδ. βιβλ.* prooem. ed. Bas. IV p. 361 (XIX p. 10 ed. Kühn.) *φίλοις ἢ μαθηταῖς ἐδίδοτο (τὰ ἐμὰ) χωρὶς ἐπιγραφῆς, ὡς ἂν οὐδὲ πρὸς ἔκδοσιν, ἀλλ' αὐτοῖς ἐκείνοις γεγονότα δεηθεῖσιν ὧν ἤκουσαν ἔχειν ὑπομνήματα.* Talia igitur sunt, quae Ath. III p. 83b *σχολικὰ ὑπομνήματα* dicit. *Ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων* ⟨sic em. Dübner pro *ὑπομνήμασι* vel *ὑπομνήματα*⟩ *ταυτὶ γέγραπται* — habemus in scholiis Aristophaneis ad Av. 1242. Immo non dubito quin inter hos scholasticos commentarios fuerint qui ne ab ipso quidem ma-

---

(25) 4 Res non tam pendet a casu, qui pro constructionis regulis et pro collocatione verborum varius esse poterit, quam ab usu vocabuli *μόνος*. Plut. Pomp. 72 *στρατιώτας δὲ μόνους ἑξακισχιλίους φησὶ πεσεῖν Ἀσίνιος Πολλίων*, h. e. si tantum milites numeres, non lixas quoque et calones.

4a ⟨Codex *κωμανόν* habet *A* 97 et *B* 798, contra *κομανόν* *Ω* 110 et *κόμανος* *N* 137.⟩

5 *Τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου* (testimonia infra invenies) hic propter duas caussas omitto. Meinekius apud Platonium *περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων* in verbis *Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς ἅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζητήσεις αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἐστὶν* corrigi voluit *Ἀριστάρχου*, qu. scen. I p. 19. Cogitavit haud dubie de libro Aristarchi sic inscripto. Sed nec traditum et praeterea habeo cur de eiusmodi libro vehementer dubitem. Proponam aliam coniecturam, quam mox vir sagacissimus expellet meliore: *ἅτε δὴ ἰάμβους Ἀρχιλόχου ζηλώσας*. Sic certe stat illud *ἅτε δή*. Verba *αὐστηρὸς* ad *λοιδορίαις* an casu anapaestica sunt? — Nesciebamus tunc Hemsterhusium in idem incidisse ac proposuisse *ἅτε δὴ καὶ τὰ Ἀρχιλόχου ζηλώσας*. Vide nunc Meinekium hist. crit. com. p. 53, cui nunc *καταχήνας Ἀρχιλόχου ζηλώσας* placet.

gistro scripti sed ad eius scholas ab discipulis consignati essent. (26)
Recte igitur Didymus eiusmodi commentariis minus tribuit quam libris ab ipso auctore doctorum iudicio expositis. Vide quam ea de re ingenue Galenus fateatur, haec addens: *γεγραμμένων οὖν, ὡς ἔφην, οὐ πρὸς ἔκδοσιν αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν δεηθέντων ἕξιν τε καὶ χρείαν, εἰκὸς δήπου τὰ μὲν ἐκτετάσθαι, τὰ δὲ συνεστάλθαι καὶ τὴν ἑρμηνείαν αὐτήν τε τῶν θεωρημάτων τὴν διδασκαλίαν ἢ τελείαν ὑπάρχειν ἢ ἐλλιπῆ. τὰ γοῦν τοῖς εἰρημένοις γεγραμμένα πρόδηλον δήπου μήτε τὸ τέλειον τῆς διδασκαλίας ἔχειν μήτε τὸ διηκριβωμένον· ὡς ἂν οὔτε δεομένων αὐτῶν οὔτε δυναμένων ἀκριβῶς μανθάνειν πάντα πρὶν ἕξιν τινὰ σχεῖν ἐν τοῖς ἀναγκαίοις.* In caussis poterat addere (quamquam inest in antecedentibus) quod scribenti nec vacuum nec commodum est, quae privatis parietibus destinata sunt summa diligentia elaborare. Sed qui diligenter commentariorum elaborati essent (*τὰ ἠκριβωμένα ὑπομνήματα*) his suam auctoritatem Didymus non derogat. Quod apud schol. Aristoph. Plut. 385 legimus *τὰ λίαν ἐπιτετηδευμένα ὑπομνήματα* (antiquum scholion est, fortasse ipsius Didymi) eandem putaverim differentiam accuratius inter elaboratos et perfunctorie exaratos grammaticorum commentarios respicere. Schol. *H* 130 *φίλας ἀνὰ χεῖρας: ἐν ταῖς ἐξητασμέναις Ἀριστάρχου βαρείας χεῖρας.* Si corrigendum est *ἐν τοῖς ἐξητασμένοις* eosdem dixit 23
commentarios, quos hic *ἠκριβωμένους*: sin recte scriptum *ἐν ταῖς ἐξητασμέναις* intelligi vult editionis Aristarcheae exemplaria a diligentioribus librariis descripta et bene correcta[6].

§ 5. Hunc Didymum eiusque in Aristarcheis lectionibus exquirendis positam operam Wolfius si cognovisset melius, hunc (27)
si tenuisset Didymum esse, qui per tota scholia duplicis Aristarcheae editionis lectiones apponit, nunquam ille negasset duplicem Aristarchi editionem fuisse (p. CCXXXVII). At Ammonius, Aristarchi auditor et in schola successor (*Ἀμμώνιος ὁ Ἀριστάρχειος, ὁ διαδεξάμενος τὴν σχολήν* *K* 397), librum scrip-

---

[6] A *διορθωτῇ*: de quo mihi alio dissertationum Aristarch. loco dicendum est.

serat *περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως* (*K* 397). Quidni opponam eundem Ammonium ⟨v. schol. Ariston. *T* 365⟩ scripsisse *περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως* (sc. *Ἀριστάρχου*), de qua non poterat scribere, si nulla erat. Si ad supposititiam hic liber pertinebat, inscribendus erat *περὶ τῆς ὡς Ἀρισταρχείου φερομένης διορθώσεως*. Suspicatus est Wolfius utroque titulo eundem Ammonii librum indicari. Hoc verum fortasse: affirmari nequit. Sed hoc affirmandum, illum priorem titulum hoc sibi velle: *περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως — τῶν δύο* [7]. Nisi apud Aristarcheos de duplici magistri editione constabat, non poterat duplicis editionis lectiones per totum Homerum exponere Didymus et utriusque vel consensum vel dissensum notare. Credere vero Ammonium probare voluisse, quod dein pro falso agnitum, temerarium. Quis in hac re verum docuerit potius quam scholae successor? Cui ipse Didymus non tantum fidem tribuit, sed etiam prae aliis fidem deberi significat. Vide modo *B* 111. *K* 397. cf. *T* 365. *Z* 76 (ubi *ὡς Ἀριστάρχου* leg., non -*χος*). *Γ* 368. *H* 7. *I* 540. Crederem si summa credendi necessitas esset, quae nulla est. Ergo mihi certum est nec Ammonium de duplici editione dubitasse: omnes vero postea
24 Aristarcheos duplicem statuisse, hoc Didymus non sinit dubitare.
(28) Quomodo fieri potuerit ut praeter eas, quas Aristarchus editioni paraverat, aliae editiones eius nomine circumferrentur, hoc ipse Wolfius satis pulchre strinxit p. CCXXXVIII.

§ 6. Ad Didymi librum redeundum est. Vidimus id praecipue egisse Didymum ut de lectione Aristarchea quam in editionibus habuisset vel variis temporibus probasset constaret; atque ut hoc exquireret et editiones et commentarios et libros tum Aristarchi tum Aristarcheorum adhibuisse. Sed in eo non substitit. Voluit etiam de fontibus Aristarcheae lectionis, tum quatenus aliorum consensum tulerit constare. Quare omnes, quotquot innotuerunt, editiones et antiquiores Aristarcho, ut

---

7 Antisthenis liber *περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν*. Diog. La. III 35.

Zenodoti, Aristophanis, et recentiores adhibuit earumque lectiones adscripsit. Denique haud raro etiam iudicium suum adiicit, in quo eum a partium studio remotissimum invenimus. Saepius quidem assentitur Aristarcho: sed est ubi alias lectiones (Zenodoti etiam) vel aeque bonas vel etiam meliores iudicat. Iudicia plerumque brevia. Adscribam quaedam, ut mos eius aliquo modo cognoscatur. *B* 266 *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἔκφυγε* (non *ἔκπεσε*). *καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις Ὁμηρικὴ τῆς λέξεως· παρίστησι γὰρ ἐνίοτε τάχος· „φύγεν ἡνία“* (*Ψ* 465) *καὶ „ἔκφυγε χειρός“* (*E* 18). *Ξ* 382 *ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων δῶκεν ἀντὶ τοῦ δόσκεν. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. T* 95 *Ἀρίσταρχος „Ζεὺς ἄσατο.“* (*καὶ*) *οὕτως ἐν ἁπάσαις, Ζεὺς ἄσατο· καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων Ζῆν᾽ ἄσατο. Y* 170 *γράφεται ἀμφοτέρωσε ἔν τισιν, οὐ φαύλως.* 188 *ἡ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους βοῶν ἔπι· οὐκ ἀχαρίτως. Γ* 292 *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἀπὸ στομάχους· αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ε, ἐπὶ στομάχους. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Γ* 18 *ἔχει δὲ τὸν Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα καὶ ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφὴ καίπερ οὐκ οὖσα Ἀριστάρχειος*, et reliqua, quae lectores velim adeant. *N* 502 *πρῶτος: ἡ Ἀριστοφάνειος πρόσθεν, καὶ μήποτε βέλτιον· πρότερος* (29) *γὰρ ἂν εἶπεν. H* 436 *ἐκ πεδίου: ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη οὕτως ἐγέγραπτο, ἐν πεδίῳ· καὶ μήποτε ἄμεινον τοῦτο* ⟨cod. *οὕτως*⟩. *M* 428 *ὅτῳ: Ζηνόδοτος ὅτεῳ. καὶ ἐμφαίνει Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα· καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησι „τῷ ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται“* (*β* 114). *H* 428 *πυρκαϊῆς: οὕτως αἱ Ἀριστάρχου κατὰ γενικήν· ἡ* ⟨cod. *αἱ*⟩ *δὲ Ζηνοδότου πυρκαϊῇ. καὶ ἔστι χαριέστερον, ὡς τὸ „ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν“* (*Ψ* 165). *Σ* 492 *ἐκ θαλάμων: Ζηνόδοτος ἐς θαλάμους. καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἡ γραφή. Σ* 142 *ἀγορεύσατ᾽: παρὰ Ζηνοδότῳ ἀγορεῦσαι· καὶ ὑποφαίνει τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. Σ* 565 *ἐπ᾽ αὐτήν: ἐς αὐτήν παρὰ Ζηνοδότῳ· καὶ ἔχει λόγον ἡ γραφή.* Contra e. g. *Ω* 20 *περὶ δ᾽ αἰγίδα πάντα κάλυπτεν χρυσείην: οὕτως αἰγίδα χρυσείην αἱ Ἀριστάρχου, περὶ ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσῆν αἰγίδα· καὶ μήποτε Ὁμηρικώτερον· „τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον“* (*Ξ* 343). Sunt haec et similia iudicia brevia: etenim habebat ad hoc latiorem campum, sc. commentarios suos in Homerum: in hoc vero libro haec ultimum locum habebant, lectionum apparatus

summum[8]: attamen quaedam ex istis doctiora sunt quam prima specie videntur: habent enim rationem cum Aristarchi doctrina: alia nunc breviora quam ab auctoris manu profecta sunt: quaedam nunc etiam latius exposita (ut *Γ* 18).

§ 7. Non iniucundum videtur totum quem Didymum adhibuisse etiamnum invenimus apparatum recensere.

Editiones sunt praeter Aristarcheas hae: Chia, Massiliotica, Cretensis, Cypria, Argiva, Sinopica (v. Wolf p. CLXXVI), *ἡ πο-*
(30) *λύστιχος* (*Α* 258. *Δ* 335), Antimachi, Rhiani, Philetae[8a], Zenodoti, Sosigenis, Philemonis, Aristophanis, Callistrati (*Γ* 18. *Ζ* 434), Cratetis (*Ω* 253), tum quas dicit *κοινάς*, *δημώδεις*. Aeolicae (schol. Od. *ξ* 280. 331. *σ* 98) et Cyclicae (ib. *π* 195. *ρ* 25)[9]
26 mentio in scholiis ad Odysseam ne dubita quin ex eodem fonte sit. Commentarii Aristarchi et scholae destinati et editioni paratae, inde ab istis qui primi fuerunt, cum nondum ipse textum edidisset, sed annotationem suam ad Aristophanis edi-

---

8 Contra Ptolemaei Ascalonitae librum *περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀριστάρχου διορθώσεως* (Suid.) putaverim in diiudicandis Aristarchi orthographia et accentibus maxime versatum fuisse.

8a ⟨„Editionem Homeri Philetam quod emisisse et alii scribunt et Lehrs Arist. p. 30 in eo falluntur. Neque enim commemoratur usquam *ἡ Φιλήτειος* et omnes notationes Philetae Homericae ad Glossas eius commode referri queunt“. Sengebusch. Homer. dissert. I p. 53. Idem p. 61 Cratetem carmina Homerica edidisse negat. Cfr. etiam C. Wachsmuth. de Crat. Mall. p. 31.⟩

9 In bibliothecam Alexandrinam volumen venerat Iliadem et Odysseam una cum cyclicis complectens. Hunc Homericorum carminum textum (is fuit fortasse, qui in fine Iliadis additum habebat: *ὥς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος· ἦλθε δ' Ἀμαζών, Ἄρηος θυγάτηρ μεγαλήτορος ανδροφόνοιο*) bibliothecae praefecti et grammatici nomine *τῆς κυκλικῆς διορθώσεως* ferebant. — Quae praeterea commemoratur editio, schol. Od. *ξ* 204, *ἡ ἐκ Μουσείου* in Didymi copiis recensere non possum (h. e. hae lacerae reliquiae non testantur); nam illa annotatio Didymi non est; est fortasse Aristonici (cf. *Σ* 39). De huius editionis nomine si licet coniecturam facere, honoris caussa (sicut in templis nonnunquam factum esse accepimus) Homericorum carminum exemplar in Musarum sacello, quod cum schola Alexandrina coniunctum fuit, asservari solitum esse et hoc exemplar significari putaverim. — Non ausus sum afferre Chamaeleontem. Neque enim pro certo scio, sitne eo usus Didymus, quamquam sic videatur ex *M* 231, nec constat mihi, praeter librum de Iliade fuerit

tionem applicaret (τὰ κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήματα Ἀριστάρχου *B* 133). Praeterea Dionysii Thracis, Dionysii Sidonii, Chaeridis (*B* 865. *Z* 71. *I* 605), Demetrii Ixionis, Diodori (? *B* 865), Ptolemaei Epithetae commentarii ad textum Zenodoteum (si hoc modo recte interpretamur *B* 111). Scripta denique praeter Aristarchea Ammonii πρὸς Ἀθηνοκλέα, περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων (31)
ἐξ Ὁμήρου[10], Dionysii Thracis πρὸς Κράτητα, περὶ ποσοτήτων, liber aliquis Dionysodori Alexandrini (*B* 111), Parmenisci πρὸς Κράτητα, Ptolemaei Oroandae περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χαρακτῆρος, περὶ τῆς ὁπλοποιίας, Apollonii Rhodii πρὸς Ζηνόδοτον, Athenoclis περὶ Ὁμήρου, Callistrati πρὸς τὰς ἀθετήσεις, διορθωτικά[11], περὶ Ἰλιάδος, Demetrii Ixionis πρὸς τὰς ἐξηγήσεις, πρὸς τοὺς ἠθετημένους, Ptolemaei Epithetae περὶ Ἰλιάδος[12].

§ 8. Sed quamquam his tam multis tamque bonis subsidiis usus est, tamen non poterat ubique vel ipsas Aristarchi lectiones vel earum fontes expiscari. *K* 124 *μάλ' ἐπέγρετο: ὁ Ἰξίων μέγ' ἐπέγρετο· καὶ μήποτε ἡ Ἀριστάρχειος οὕτως εἶχεν. N 2 παρὰ τῇσι: Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης περὶ τῇσι· μήποτ' οὖν διχῶς.* Praecipue confer quae dixit de 27
lectione οὔτασεν *Π* 467 (de quo loco infra nobis dicendum est fusius). Sed hoc certe effecit, ut eius modestia (illo μήποτε plerumque utitur) et doctrina sciamus, ubi dubitationi locus sit.

§ 9. Etenim iam si ea, quae de Aristonici Didymique libris exposuimus, respicimus, hoc nemo poterit dubitare quin de tam bonis Aristarcheae doctrinae fontibus nobis gratulandum sit.

---

etiam eius editio carminum Homericorum: quod quidam loci suadere videntur.

10 Hoc libro, ni fallor, lectiones versuum Homericorum a Platone citatorum, quales in exemplaribus Platonicis circumferebantur, examinabat.

11 *Ξ* 255. Cod. V *Καλλίμαχος*.

12 Addenda fortasse Chaeridis *διορθωτικά* ex schol. Od. *η* 80.

Uter fide dignior sit si in universum iudicandum, palma tri-
buenda Didymo. Nam is multo pluribus usus est subsidiis et
accuratius. Aristonicus nec libros (*τὰ συγγράμματα*) inspexit
nec alias editiones inveniturque in iis erroribus fuisse, quos
Didymus scholae errores dicit. Talem scholasticorum errorem
(32) in lectione *μέγας Ζεύς* *B* 111 notavit Didymus: at est in eo
errore Aristonicus, *B* 111. *I* 18. Non conveniunt de explicatione
Aristarchea *B* 125 (vide nunc quae dixi ad Aristonicum Fried-
laenderi eo loco). — Loco *Π* 467 miraberis quam Aristonicus
securus sit, ubi Didymus Aristarchea non esse vel esse non
posse extricavit. Hinc simul colligimus (nam diserta ea de re
testimonia non sunt, nec alter alterum ad partes vocat) Ari-
stonicum librum suum scripsisse antequam Didymi opus in
vulgus editum esset. Hoc opere, si iam tum innotuerat, Ari-
stonicus carere non potuit nec quidquam ad eius consilium
commodius; Didymus contra, ipsos fontes adiens, Aristonici bre-
viario carebat facillime. Nobis utriusque opera quanti facienda
sit quamque grato accipiamus animo indicavimus satis. Hoc
tamen iure utemur, quod ipsum disputatione nostra vindicavimus,
ut ne istos quidem laude minime defraudandos auctores sine
errore esse in Aristarchea doctrina lectioneque tradenda me-
minerimus.

§ 10. Ceterum quae Didymi, quae Aristonici notae sunt
in cod. Veneto facile produntur utriusque operis consilio. At-
tamen est ubi non possit fieri ut uterque distinguatur. Nam
et aliis in rebus haud raro et in athetesibus explicandis sae-
pissime utriusque opera simillima erat. Hoc ipse epitomator
indicat. *Θ* 535 annotatione Aristonici posita addit: *τὰ αὐτὰ δὲ
λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Δίδυμος ἃ καὶ ὁ Ἀριστόνικος·*
28 *διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου.* *O* 86 *ταῦτα ὁ Δίδυμος ὁ* (l.
ὁμοίως[12a]) *Ἀριστονίκῳ λέγει περὶ τῆς γραφῆς τῆς δέπασσι.*
H 255 *ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος ἐκτίθησιν, ἣν περιττὸν ἐνο-
μίσαμεν γράψαι.*

[12a] ⟨Melius Friedlaender *ταὐτὰ* (cod. *ταῦ*) *ὁ Δίδυμος τῷ* (sic cod., non *ὁ*) *Ἀριστονίκῳ λέγει κτὲ.*⟩

Deinde cautio adhibenda, ad quem finem unumquodque scholion eiusdem auctoris sit. Etenim qui haec congessit ea nonnunquam ratione usus est, ut plures annotationes connecteret per *δέ*, hoc modo: *Α* 593 *κάππεσον ἐν Λήμνῳ: πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου· παράκειται γὰρ ἡ Λῆμνος τῇ Θρᾴκῃ. τινὲς δὲ μετα-* (33)
ποιοῦσιν ἐς Λῆμνον· ἀλλ' ὁ ποιητὴς χρῆται τῷ τοιούτῳ σχήματι, „ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ" ⟨*Θ* 485⟩, *„κάππεσεν ἐν κονίῃσι"* ⟨*Ο* 538⟩, *„θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσιν"* ⟨*Ο* 624⟩. *οὕτως Ἀρίσταρχος.* Haec Aristonici sunt usque ad *τῇ Θρᾴκῃ*. Reliqua Didymi. *Ρ* 202 *οὐχ οὕτως παρείληπται ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τάσσομεν διστακτικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. αἱ δὲ Ἀριστάρχου ὅς δή τοι σχεδὸν εἰσιν.* Initium Aristonici, *αἱ δὲ* — Didymi. Hoc ubique notandum si quis his scholiis utitur. Sic *Α* 225 *οἰνοβαρές: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν ἕως τοῦ „ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον"* (234). *καθ' ἑκάστην δὲ λοιδορίαν βραχὺ διασταλτέον.* Usque ad *σκῆπτρον* Aristonici, reliqua Nicanoris. *Α* 255 *ἕως τοῦ μάχεσθαι συναπτέον· βραχὺ δὲ διασταλτέον παῖδες, θυμῷ, μαρναμένοιιν. περισπαστέον δὲ τὸν ἦ* —. Initium Nicanoris. A *περισπαστέον δὲ* Herodiani. *Ξ* 437 *διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους, ἀπέμεσσεν· Ζηνοδότειος δέ ἐστιν ἡ διὰ τοῦ α ἀπέμασσεν. βραχὺ δὲ διασταλτέον* — Didymus — Nicanor. Et sic porro.

§ 11. Tam bonis subsidiis posterioribus grammaticis ad Aristarcheas lectiones et praecepta cognoscenda uti licuit. Herodianus in libro de prosodia Homerica Didymo usus est: *Α* 441 *οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ.* *Ν* 450 (*ἐπίουρον*) *καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα· μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων.* Sed iisdem iam subsidiis usi erant qui ante eum de Homericis lectionibus accentibusque scripserant, quos diligentissime consuluit, ut Trypho (*περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως*), Alexio, Ptolemaeus Ascalonita, Tyrannio. Quare nonnunquam satis habet ad hos auctores recurrere. Sic *Ν* 191 *Ἀλεξίων φησὶν* 29
ὅτι Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, sc. *χροος* (Ariston. et Did. consentiunt in contrario), *Τυραννίων δὲ ὡς πόλος.* *Ν* 246 (34)
ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὅτι Ἀρίσταρχος δύο ποιεῖ, θεράπων καὶ

εὖς· τινὲς δὲ ὑφ' ἓν ἀνέγνωσαν ὡς Ἐτεωνεύς. *B* 662 Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Ἀρίσταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ „ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ“ (λ 410) κατὰ συστολήν. Τυραννίων δὲ κατ' ἔκτασιν. Fortasse debebat saepius Didymum inspicere.

Herodianea scholia facile colore suo agnoscuntur. Quae veteribus dictae prosodiae nemini incognitum. Ergo ubicunque aliqua in Homero vox esset, cuius de tono, sono, passionibus dubitari et disputari opus esset, eam versuum ordinem sequens illustrare, aliorum sententias vel probare vel reprobare, sua confirmare. Summum magistrum Aristarchum saepissime respicit, assentiens in plerisque, raro et verecunde dissentiens. Saepissime ei res est cum Tryphone, Alexione, Ptolemaeo, Tyrannione, Nicia, Pamphilo (quem ego non dubito ipsum Ὁμηρικὴν προσῳδίαν scripsisse [13]), Hermapia, aliis: etenim doctissimum opus est. Ceterum vel sermonis et terminologiae in plerisque Herodianeis unus idemque color, ut non dubium sit, quae quidem excerpsit epitomator in his plerisque ipsa Herodiani verba servasse. Nam vel in particulis agnoscitur. Sic ὡς ὅτι pro ὅτι, quod in reliquis scholiis haud frequens (ut *Δ* 539. *I* 626. *X* 447), creberrime in Herodianeis recurrit, *A* 129. 264. *B* 592. 831. *Γ* 280. *Δ* 228. *E* 283. 297. *Θ* 109. 178. *I* 6. 392. *Λ* 454. 636. 754. *M* 26. *N* 29 bis. 191. *Ξ* 340. *Y* 234 (μ 22. φ 27). Attamen ingentem iacturam fecimus. Nam primum non omnia excerpsit, ut ipse significat: παράκειται — τινὰ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας Ἡρωδιανοῦ, et patet ex ipso Herodiano. Sic ex eius nota ad *Θ* 355 patet excidisse notam ad *A* 573; ex *B* 427 ex-
(35) cidisse ad *A* 40 (quae nota servata est in Etymologico); ex *B* 648 excidisse *B* 533; ex *A* 385 excidisse *Δ* 109; ex *A* 409 excidisse *B* 346. cf. *M* 205. *N* 71. Deinde ne ea quidem, quae apposuit, omnia integra dedit; sed omisit si qua annexa erant
30 quae vel longiora vel cum re minus cohaerere viderentur. Hoc nonnunquam deficiens conexus prodit, nonnunquam alia via patet, e. g. Herodiani notam ad *Ξ* 21 ex parte tantum appositam esse patet ex *Φ* 279.

---

[13] Dico hoc propter Rankium, de lex. Hesych. orig. p. 126.

§ 12. His igitur quatuor libris Aristonici, Didymi, Hero-
diani, Nicanoris ab initio scholia cod. A contexta; nec diu post
Herodiani aetatem hanc operam susceptam esse arbitror. Eum,
qui haec comportavit, alia multa praeter haec addidisse vix pu-
taverim; sed addidit fortasse quaedam quae ex aliis Herodiani
scriptis afferuntur, maxime si quando in his ab ea doctrina,
quam in libro de prosodia Homerica exposuerat, dissensisse in-
veniebatur. Haec, quod observaverim, plurima diligenter et
apte allata, ut ab homine, qualem fingere opus est eum qui
tam doctum consilium susceperit[14], proficisci potuisse non ne-
gem. Et addidit idem fortasse praeterea unum vel alterum
simili consilio Didymi notis et Aristonici[15]. Sed tempore glis-
cente plurima alia ex recentioribus commentariis Homericis (ut (36)
Porphyrii) aliisque vulgatis libris huic quoque codici appicta
sunt. Invenitur qui sibi placuit in annotationibus ex Apollonii
Dyscoli libris appingendis, sed negligentissime saepe, ut *Δ* 22
col. Apollon. de adv. p. 553. Vid. praeterea *Λ* 99. 508 (ubi
punctum ponendum post Ὦρος). *Δ* 343. *Λ* 101 (*ὡς δείκνυται
ἐν τῷ περὶ συντάξεως* ne addito quidem nomine Apollonii).
E 219 (*ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται*, item sine nomine).
Cf. VD ad *O* 138. *Σ* 505[16]. Sic appicta sunt quaedam ex lex.
Apollonii (ut *B* 271. *Γ* 448), quaedam Orionis, Choerobosci,
nec semper nomina auctorum addita. Sic *Δ* 66 doctum scholion 31
est de flexione snbstantivorum in *ας*, quod in Etymologico
quoque legitur (s. *ὑπερκύδαντας*) et ap. Eustathium p. 445, 22,
unde patet Eustathium iam h. l. in scholiis invenisse. Est id
Choerobosci in Theodosium, apud Gaisfordium p. 34, 25.

---

[14] Verbo moneo hoc opus Odysseam quoque complexum esse. Quatuor scriptorum vestigia quocunque pedem posueris in scholiis obvia.

[15] Cogito hoc loco maxime de *K* 398, ubi et Didymi et Aristonici observationes traditae, sed levis correctio addita sic: *ταῦτα ὁ Ἀριστόνικος περὶ τῆς γραφῆς ταύτης φησί, διπλῆν βάλλων τῷ στίχῳ· ἐν μέντοι τῇ τετραλογίᾳ* (h. e. ni fallor, commentariorum libri quatuor) *Νεμεσίωνος οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων*, cet. Refutabit me fortasse, si cui de huius Nemesionis aetate constat, quae mihi aliunde ignota est.

[16] Fortasse huc pertinet unus alterve locus ex his: *Δ* 410. *E* 142. *Z* 414. *K* 67. 252. *M* 204.

Sunt alia ex Porphyrianis sumpta, partim integra, partim brevem eorum summam habentia (ut *T* 79), alia ex reliquis scholiis.

Contra haud pauca ex cod. A paullatim in reliquos codd. translata, imo quaedam in hoc cod. deficientia hodie in aliis exstant. Ut omnino ex omni fere scholiorum Homericorum genere particulae invicem translatae et commixtae apparent[17].

---

(38)

C. III.

De fide codd. L et V et Eustathii.

§ 1. Si quis igitur codice A recte uti vult, quodam lectionis usu et prudentia opus est. Qua non opus in codd. V et L et quae B cum his communia habet. Nam de his breviter dici potest, nullum unum verbum iis credendum esse[18]. L ad *Λ* 567 *αἱ πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσιν.* at sic unus habuit Aristophanes (*ἐν γλώτταις*). *Λ* 585 *πᾶσαι ἑνικῶς ἔχουσι τὸ χειρί, οὐ πληθυντικῶς*. At schol. A, ex quo hausit, non omnes dicit, sed quatuor certas enumerat. Item *Λ* 598 *οἰνοχόει Ἰακῶς*
32 *πᾶσαι.* At sex suis nominibus in schol. A enumeratae, hoc quae habeant, minime omnes. Item falso *πᾶσαι* V ad *Γ* 368. BLV

---

17 Hic mihi error delendus erat, quem in priore editione de Senacherimo commiseram, quem personatum Hortibonum (ex Arabicis vocibus dschenna et kerîm — hortus, benignus) putaveram. Admonuerunt me complures ex Peyronii Notitia de libris Valperga-Calusii p. 23 de Michaele Senacherimo vel Senacheribo Nicaeno saeculi XIII. v. Bernhardy hist. litt. Gr. II 1³ p. 203. Et nunc comperimus in codice Vindobonensi ad Od. *μ* 290 haec esse: *οἱ μὲν γράφουσιν . . . . ἐμοὶ δὲ τῷ σεναχηρεὶμ οὕτως ἐξήγηται ἀέκητι τῶν θεῶν ἀνάκτων· εἴρηται γὰρ ὑπερβολικῶς*. v. Ueber die Handschriften der Scholien zur Odyssee von Max von Karajan. Wien 1857 p. 48.

18 Hoc ut dixeram ita est et ita tenendum est. Accidit ut quidam benevolentes etiam viri hoc intelligerent quasi dixissem nullum unum verum verbum inesse. Quod sane si dixissem absurde dixissem.

ad *Η* 171. — B(L) ad *Λ* 607 *τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι κελεύει γράφεσθαι Διονύσιος καὶ παράγει Δωριεῖς ἆχι λέγοντας.* Aristarchum, qui item sic scripsisse traditur in cod. A, omiserunt („*Ἀρίσταρχος τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι γράφει καὶ Διονύσιος. παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἆχι*"). *Λ* 609 cod. A sic: *πρὸς ὃν λέχος: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν, πρὸς ὃ λέχος* —. Quid L? *Ζηνόδοτος πρὸς οὗ.* Scilicet illud *ὅ* non intellexit. — BLV ad *Β* 330 *κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε: ὀξυντέον τὴν ος διὰ τὸν* (39)
τέ. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. Eo modo incredibili paene oscitantia corruperunt hoc ex cod. A: *οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ. Ἀρίσταρχος* (*δὲ*) *διὰ τοῦ τ* (sc. *τώς*). — Aristarchum pro Zenodoto habet L ad *Θ* 349. Sed palmam meruit hoc: *Ε* 695 docet schol. A: *Πελάγων: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου διὰ τοῦ σ, Σελάγων.* Quid L? „*Πτολεμαῖος διὰ τοῦ σ γράφει Πελάσγων.*" Hoc etiam festivum: *Ι* 575 in A annotatum: *ὅτι ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων παρήγαγεν.* At L: *ἐντεῦθεν καὶ Σοφοκλῆς τὸν χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερέων ποιεῖ.* Nimirum Oedipodem cum sacerdotibus meminerat, Meleagrum non noverat. In eiusmodi auctore talia vix commemoranda quod dixit *ἐν τοῖς Ἀριστάρχου ὑπομνήμασι*, *Β* 355, cum legeret in A, quod non idem est, *Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα.* Similiter V ad *Κ* 51 *ἀθετεῖ ὁ Ἀριστοφάνης.* At A: *Ἀριστοφάνης προηθέτει.* Ergo si intellexisset, scribere debebat: *ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης.* Similiter erravit ad *Ο* 231. — Item V ad *Λ* 179 *Ἀριστοφάνης τοὺς δύο ἀθετεῖ, Ζηνόδοτος δὲ οὔ.* Incredibili oscitantia scholion A exscripsit, in quo refertur Aristarchum utrumque versum reprobasse (cuius mentionem non facit quia solito more dictum *ἀθετοῦνται* Aristarchi nomine omisso), Zenodotum ne scripsisse quidem (*Ζ. οὐκ ἔγραφεν*), Aristophanem alterutrum reprobasse. V ad *Φ* 169 *Ἀρίσταρχος ἰθυκτίωνα.* At haec est Zenodoti lectio: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἰθυκτίωνα.* Sed illi melius visum illustriorem ponere[19].

---

[19] Blateravit nuper quaedam de codicibus Homericis eo sermone, qui neque erat unquam in rerum natura neque esse poterat nec a sano 33

33 § 2. Nec Eustathius similibus erroribus liber est, quem limis oculis quos ad manum sumserat libros percurrisse certum est. Tantum afferam, quantum satis est ad genus errorum sig-
(40) nificandum. p. 1387, 28 *Ζεῦν* attribuit Polycrati, debebat Aeschrioni. Qui negligentius Athenaeum inspiceret (hinc enim hausit VIII p. 335 c) hoc poterat facile pati. Item p. 1376, 24 Pisistratum pro Cimone nominat, cum item ex Athenaeo hauriret XII p. 533 b. Haeserat enim in Pisistrati nomine, Cimonis, quod mox interiicitur, neglexerat. Quamquam ubi Athenaeum male intellexit fortasse iam epitome, qua usus est, culpanda (v. Dind. ad locum priorem p. 335). Sed vide alia: *Α* 298 *ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ μαχήσομαι διὰ τοῦ η ἔχει.* At scholia („*οἱ παλαιοί*") praeter has duas editiones plures nominant; ille oculo stringens quae optime placerent quasi sorte duxit. *Η* 475 (p. 692, 20) *ἡ δὲ τῶν ἀνδραπόδων λέξις νεωτερική ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς· διὸ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος ἠθέτουν τὸ ἔπος, ἐν ᾧ κεῖται ἡ λέξις αὕτη.* H. l. cod. exhibet nunc haec Aristonici: *ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδράποδον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὁμήρῳ νοεῖται. λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄλλοι πλεονάζον.* Hic concedo nunc excidisse, quae Eustathium adhuc legisse putamus, *ἠθετεῖτο καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει.* At Aristarchum quoque versum reiecisse, hoc ex illo *ἀθετεῖται* nescivit extricare. Ad *Ο* 44 Eustathius sic: *τὸ δὲ τειρομένους ἰδὼν ἠλέησεν, ὅπερ ἡ Μασσαλιωτική, φασι, γραφὴ κτεινομένους ἔχει.* At scholia: *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀργολικῇ οὕτως ἐφέρετο κτεινομένους* —. *Β* 532 (p. 277, 31) dicit *Βῆσσα* ab Herodiano per duplex *σσ* scriptum esse: at ex Steph. Byz. apparet nomen appellativum tantum ab Herodiano sic scriptum esse, non urbis nomen. *λ* 14 ita loquitur (quod idem facit scholiasta h. l.) quasi plures pro *Κιμμερίων* scripserint *Χειμερίων*. At solum Proteam Zeugmatitem fecisse apparet ex
34 Et. M. (513, 49). Strictim oculis percurrisse copias suas Eusta-

---

homine quoquam intelligi potest, Valentinus Rose Aristot. pseudepigr. p. 150 sqq. *Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων.*

thium, hoc etiam proditur illustri documento. Usus est scholiorum volumine eorum, quae hodie codex Venetus A habet: (41)
sed praeterea tractabat, quem saepissime ad partes vocat, librum commentariorum, Apionis et Herodori nomine inscriptum. Eo vero libro eadem illa scholia contineri (quod ita esse Excursu opusculi mei ostendam) longum per iter hoc comitatu utenti non patuit.

---

(42)
35

Dissertatio II.

De Aristarchea vocabulorum Homericorum interpretatione.

C. I.

Exponitur quid ante Aristarchum in vocabulorum interpretatione grammatica praestitum videatur. In vocibus Homericis illustrandis non multum antea profectum. Quo magis quaedam Aristarchi (qui universe hunc locum egregie tractavit) condonanda peccata. Error in vocabulo διερός.

§ 1. Doctae accuratаeque, quae apud Alexandrinos valuit, poeticorum vocabulorum interpretationi si quaeris quemadmodum prioribus saeculis praelusum fuerit, tam vel exilia vel prava conamina reperies, ut haec tota laus fere integra Alexandrinis philologis relinquenda videatur. Et circumspicientes veterum instituta, unde aliquid eiusmodi videri possit promanasse, primum ducimur ad ludos litterarum, quibus Homerum et quosdam alios poetas (v. Bernhardy synt. p. 4) cum pueris strenue tractatos
(43) esse accepimus. Quod sine verborum reconditorum interpretatione haud procedere potuisse cum res ipsa loquatur tum locuplete teste cognovimus, hoc bonae priscaeque institutionis fuisse, glossas Homericas ut pueri intelligerent. Quis hodie nescit Aristophanis fabulam, in qua civem Atheniensem induxit cum duobus filiis, uno bonis probisque maiorum moribus adhaerescente, altero novae disciplinae illecebris corrupto. Hunc
36 ut convincat pater sophistarum rhetorumque disciplinam dete-

stans, nec Homericas glossas scire coarguit. Ar. fragm. Dind. p. 41 ⟨Meinek. frgm. com. Gr. II 2 p. 1031⟩

πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμηρείους γλώττας, τί καλοῦσι κόρυμβα;

et *τί καλοῦσ' ἀμενηνὰ κάρηνα;*[20]

Quaerimus igitur fuerit aliquid ex his magistrorum explicationibus scripto traditum, quod ad Alexandrinorum tempora pervenerit. Hoc factum esse aio. Commemorantur et refutantur ab Aristarcho saepius qui communi nomine dicuntur glossographi. Hoc nomine docti Alexandrini, si qui ante Aristarchum glossas scripserant, ut Philetas, Aristophanes (quamquam hi ne Homericas quidem glossas scripserant, quae solae illis locis respici videntur) sed isti significari non possunt, quod et illustres grammatici suo quisque nomine refutandi erant nec hi de tot vocabulis unum idemque attulisse censendi sunt praesertim falsa. Quod si cui argumenti non satis videtur is ipsas illorum glossographorum interpretationes inspiciat: statim intelliget tam pueriles in explicandis vocibus Homericis errores non potuisse (44)
nisi ea aetate grassari, quae omni doctrinae apparatu destituta non locorum comparatione sensum vocabulorum exquireret, sed quidquid primum intuenti sensus flagitare videretur, id pro interpretatione arriperet. *Σ* 540 *νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνηῶτας: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι.* — *Ψ* 16 *δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο: (ἡ διπλῆ) ὅτι αὐξητικῶς τὸ τοῖον, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι ἀξιοῦσιν ἀγαθόν.* Eust. *δ* 206 *τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις: ἰστέον ὅτι τὸ τοίου γὰρ πατρός οἱ γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ φασιν, ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγει.* cf. B ad *H* 231 *οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοῖοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοί· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τῷ τοίων ἀεὶ* (?[20a]) *κέχρηται.* *Ω* 164 *ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέ-* 37

---

[20] Hoc fragmentum maxime Seidleri opera nunc paene correctum et restitutum videtur. Sed versu ultimo, ubi accepimus *τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων τηρεύεται* vel *τερύεται*, nec *γηρύεται* verum fuerit nec *θηρεύεται* (quod Fritzsch. proposuit de Daetal. p. 54), sed *τερατεύεται.*

[20a] ⟨*δεῖ* coni. Meinek. vindic. Strabon. p. 211; sed v. O. Schneider. Callim. II p. 271 sq.⟩

ροντος: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ τοῖο οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλὰ θαυμαστικῶς τοιούτου (cf. sch. B). — *Σ* 378 οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο: τόσσον μέν· ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μικρὸν τετελειωμένων οὕτως λέγει· „ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν" (*Ψ* 454), „τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα" (*X* 322). A. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. V. cf. sch. B et V ad *X* 322. *Ψ* 454. — *Δ* 315 γῆρας ὁμοΐον: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι ὁμοΐον τὸ κακόν. Cf. Eust. p. 476, 44. — *I* 540 ὃς (σῦς) κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι τὸ ἔθων ἀποδιδόασι βλάπτων· ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. — *K* 56 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα. — *P* 151 ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: ἡ διπλῆ ὅτι τὰ ἑλώρια (*A* 4) οὐκ ἔστι βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἑλκύσματα. — *Ω* 367 (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ πάντως βρώματα
(45) τὰ ὀνείατα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησίν τινα περιποιοῦντα, ὡς νῦν τὰ δῶρα. — *Ψ* 661 ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δώῃ καμμονίην: ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς καμμονίη νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἡ ἐκ πολλῶν (l. καταμονῆς, v. sch. *X* 257). διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων (*X* 257)· μία (l. μετὰ) γὰρ καταμονῆς. — *Π* 822 δούπησεν δὲ πεσών: ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι ἓν ἀνθ' ἑνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν· ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων. Eadem res bis praeterea monita, *N* 426. *Ψ* 679. — Praeterea quinquies iidem glossographi notati, quod ποιπνύειν per διακονεῖν (ad *Ξ* 155), πρόμος per βασιλεύς (*Γ* 44), μάσταξ per ἀκρίς (*I* 324), ἀφήτωρ per στροφεύς (quod idem Zenodotum peccasse, *I* 404), βράσσων per ἐλάσσων (verbo βραχύς nusquam Homerum uti, *K* 226) explicuerint.[21] Sic ludorum

---

21 Hi soli certi sunt Aristonici loci de glossographis. Idem usus in Apollonii lex. Hom. venit, partim iisdem in vocabulis, quorum in explicatione adhuc in scholiis Aristarcheis apparet, v. ἀφήτωρ, ὀνείατα. Eusta-
38 thius nunc eosdem glossographos dixit, ex scholiis nostris hauriens, nunc ab Athenaeo mutuans et lexicographis Ameriam, Hermonem, Clitarchum

magistri discipulos Homerum intelligere docebant, breviter, 38
opinor, dictantes usque dum excellens doctrina memoria hae-
reret, sic fere ut in Cratylo Platonis legimus (409a) *τὸ δὲ ποι-
κίλλειν καὶ αἰολεῖν ταὐτόν*: quamquam quasdam etiam doctiores
si Deo placet regulas ex illa mature Graecis adamata etymo-
logia addidisse facile crediderim, quale scilicet illud est, quo
ut noto utitur Plato (Crat. 405c) *ὥσπερ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ* (46)
τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ. Talia
interpretamenta ex puerili disciplina per Atheniensium ora voli-
tabant: nec profecto Homeri gloriae plus offecerunt, quam tot
vocabula Graeca, Romanorum vulgo profecto ignotissima, comicis
Latinis, quam hodie centenae obscurissimae voces Goethii, Klop-
stockii, Vossii (ne Richterum dicam), quos omnes stupent, quam
vel non intelligant vel ridicule paucissimi sentiunt. Istas vero
quae magistris usui essent quasque per manus traderent inter-
pretationes litteris consignatas et identidem descriptas esse tam
probabile et consentaneum est, ut si non factum esset vix esset
credibile; item has omnes glossas tam sibi similes fuisse ut
ovum ovo non similius: denique harum auctores vel scriptores
nomen non habuisse, ut non potuerint indicari nisi communi
indice „*οἱ γλωσσογράφοι.*"

Ecquis meliora a rhapsodis exspectaverit? Nec dixit quis-
quam hos de lingua Graeca bene meruisse nec istorum Homeri
laudatorum vel doctrina vel poetae studium, quale ex Platone
et Xenophonte cognovimus, praeter vulgus sapuisse persuadet.[22]

Rhetores certe Homero nil profuerunt, imo defuerunt: ut
eodem Aristophanis fragmento a Galeno servato, quo iam supra
usi sumus, constat: nam ab Homericis ad Solonis glossas cau-
sarum actoribus profuturas iuvenum animos avocaverunt. Quare
ille novae artis studiosus iuvenis, convictus in Homericarum 39
glossarum ignorantia, *ἀντιπροβάλλει* (Galeni verba sunt ⟨T. XIX

---

aliosque recentiores, qui libros glossarum nomine ediderunt. Recentiori-
bus scholiis Homericis nulla in huius vocabuli usu fides. Sic L ad *O* 324
οἱ γλωσσογράφοι ἤγουν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, quod ille Eustathium ex-
scribens proprio Marte addidit (cf. Eust. 476, 46).

22 In scholiis, si recte memini, semel rhapsodi (Hermodori) explicatio
affertur, inepta illa, *Φ* 26.

(47) p. 66 K.⟩ *τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας ὧδέ πως·*

ὁ μὲν οὖν σός, ἐμὸς δ' οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω
τί καλοῦσιν ἰδυίους.

Iure nostro sumimus has explicationes vel in traditione quadam vel in etymologicis et iudicialibus nugis substitisse.

Iam ad sophistas festinat animus ut exploremus, quid hi suae sapientiae praecones, quos in poetis explicandis se iactasse constat, attulerint magnifici. Audiamus Protagoram, quid in exponendo poemate sequendum putet. Simonidei carminis interpretationem aggrediens sic loquitur apud Platonem (339a): *καὶ δὴ καὶ νῦν ἔσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μέν, περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν.* Et in eandem sententiam haec (ib.): *ἡγοῦμαι, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι· ἔστι δὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷόν τ' εἶναι ξυνιέναι ἅ τε ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μή, καὶ ἐπίστασθαι διελεῖν τε καὶ ἐρωτώμενον λόγον δοῦναι.* In quo facile est intelligere illud *ἅ τε ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μή* hoc significare „quae poetae sententiae rectae, quae pravae sint." De recta verborum interpretatione nihil dicit. Illa, ut breviter dicam, moralis interpretatio (Hippiae dialogi memineris, quo exquiritur Achillem an Ulixem Homerus virtute praestantiorem finxerit) et sophistarum et aequalium philosophorum animos occupabat: sophistarum vero a studiis adeo abhorret ut accurata vocabulorum interpretatione verum poetae sensum elicerent, ut speciosis ad excitandum quaestiones argumentationibus non minus poetica vocabula ludibrio habuisse censendi sint quam vulgaria habuisse constat. Hoc tamen hic etiam habuerunt meriti ut adversarios ad evolvendas animi
(48) notiones instigarent: et tales carminum interpretationes, qualem Protagorae argutiis Socrates opponit, quamquam insignes insunt errores (ut de verbo *ἑκών*) et fortasse si totum carmen haberemus plures apparerent, tamen si tum plures fuissent, aliquanto
40 prius in hoc genere aliquid profectum esset. Nam quod quasi fundamentum sui commentarii ponit, illud carmen certo consilio, ad coarguendam Pittaci sententiam, scriptum esse, quod

accuratissime attendit ad particulam *μέν*, quod duplicem significationem vocabuli *χαλεπός* explicare tentat, haec omnia bonae iustaeque interpretationis laudabile habent initium. Sed revera neminem opinor tale exemplar, quale hic a Platone ultra aetatem suam sapiente fictum est, edidisse. Illa vero in distinguendis vocabulis similiter significantibus diligentia, cui sophistas et maxime Prodicum operam dedisse scimus, nihil ad interpretandum poetas valebat, cum non usum perquirerent sed ut in tota, quae illorum dici potest, grammatica rationem (at quae poterat esse ratio in tanta artis infantia) usui opponerent (v. Protag. 341a Prodici subtilitatem in formula *δεινός ἀνήρ*[23]). Etyma vero quaerere nec novum nec fructuosum erat. Sed illorum argutiis et quaestionibus, ut iam antea significavi, sobriis adversariis veri quaerendi occasio data. Ex eo genere, de quo nunc quaerimus, prima habemus exempla apud Aristotelem. Qui art. poet. c. XXVI varia solvendi genera enumerans quaedam verborum significationibus solvenda esse docet. Haec quam maxime ad causam nostram pertinent (§ 16 ⟨p. 1461a 9⟩) *τὰ* (49)
δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν, οἷον γλώττῃ·

οὐρῆας μὲν πρῶτον —·

ἴσως γὰρ οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει ἀλλὰ τοὺς φύλακας. καὶ τὸν Δόλωνα·

ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός,

οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρόν· τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρῆτες εὐειδὲς καλοῦσιν. καὶ τὸ

ζωρότερον δὲ κέραιρε

οὐ τὸ ἄκρατον ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Dein § 21 ⟨p. 1461a 27⟩ *τὰ δὲ κατὰ τὸ ἔθος τῆς λέξεως· οἷον τῶν κεκραμένων οἶνόν φασιν ἔνια· ὅθεν πεποίηται ὁ Γανυμήδης*

Διῒ οἰνοχοεύειν 41

οὐ πινόντων οἶνον. καὶ χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους.

---

23 Quod interesse voluit inter *τέρψις, χαρά, εὐφροσύνη* tetigit Nitzschius ad Od. VIII 40. — Unam novimus bonam observationem, Hippiae de voce *τύραννος*, quod ante Archilochum in usu non fuisse docuit. De quo cum Lobeckium interrogarem respondit mihi ad hoc illum fortasse non tam grammaticis rationibus latum esse quam civilibus.

Haec cum considero Aristotelica et falsa esse pleraque et a grammatica interpretatione alienissima (nihil Homeri consuetudine illustrat, vel Cretenses licere putat citari in voce poetae frequentata[24]), huc arcessere velim eos, qui adhuc de Alexandrinorum meritis fastidiosius loquuntur, hinc ut intelligant, quantae molis fuerit Cloacinam condere artem. Praeterea miror quam vanam Aristoteles consumserit operam. Quaestio erat sophistarum, quomodo *χαλκεύς* dici potuerit a poeta (*γ* 432), qui idem paucis ante versibus (425) *χρυσοχόος* diceretur, de quo paucis versibus post profiteretur poeta: *χρυσὸν εἰργάζετο* (435). Respondendum docet Aristoteles, communem sermonem plane simili ratione ferrarios dicere *χαλκέας*. Homerum ipsum dixisse (*ι* 391—394) vel non meminerat omnino (quod illis tem-
(50) poribus facillime fieri potuit) vel non adhibuit, quod verendum erat ne eadem quaestio denuo excitaretur. At communis usus, ad quem provocat philosophus, tutusne erat ab argutulo sophista? Poterat et hunc ut ineptum reiicere et quaestione implicare, sicut Prodicum Plato cavillantem facit in *δεινὸς ἀνήρ*, quod vulgo dicebatur.[25] An extra hos sophistarum cancellos meliora attulit Aristoteles? Nescivit explicare *θεὸς αὐδήεσσα*, quare coniectura substituit *οὐδήεσσα*, i. e. quae in terra domicilium habet. Schol. *ε* 334. *κ* 136. Et quid censes de hoc? increpat Diomedes Alexandrum (*Λ* 385) *τοξότα, λωβητήρ, κέρᾳ ἀγλαέ, παρθενοπῖπα: Ἀριστοτέλης δέ, φασι, κέρᾳ ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον, ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν ἐκεῖνος νοήσας.*[26] Addam haec, quamquam non plane
42 ad idem genus pertinent: *Φ* 252 *αἰετοῦ — μέλανος τοῦ θηρητῆρος: Ἀριστοτέλης μελανόστου ἀναγινώσκει, τοῦ μέλανα ὀστᾶ*

---

[24] De usu Homerico voc. *εἶδος* v. Voss. ad Il. *Α* 115. sched. crit. I p. 176.

[25] De usu voc. *δεινός* cf. Aristot. probl. XVIII *δ'* ⟨p. 916b 36⟩.

[26] Hoc in schol. V sic legitur: (*κέρᾳ*) *τῇ τριχί, ὅθεν καὶ τὸ κείρειν. Ἀριστοτέλης δὲ ὦ τῷ τόξῳ σεμνυνόμενε.* Quod mancum et mutilum est, ut ex Eustathio ⟨p. 851, 52⟩ patet. — *κ* 136 pro *Ἀρίσταρχος* scrib. *Ἀριστοτέλης*. Contra schol. Theocr. I 34 *ἔθειρα ⸢ἡ⸣ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν „κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον"* (*π* 176), *οὐκ ἐθειράδες* leg. *Ἀρίσταρχος* ⟨sed v. infra ad p. 115 ed. II⟩.

ἔχοντος· ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. Quod hic suam rerum naturalium scientiam temere inculcavit Homero, idem dici debet de *κῶπες* (Aelian. H. A. XV 28 ⟨Athen. IX 391c⟩), in quo minus inepte sed artis criticae regulis non magis convenienter egit. Non desideramus plura: quae si desiderabilia essent, servata haberemus ab Alexandrinis. Ergo ad Homerum explicandum attulisse Aristotelem, quod doctiori aevo alicuius momenti videretur, nec exempla, quae ad manum sunt, nec Alexandrinorum silentium credere patitur.
Sed nihil si dicerem ex eius sectatorumque studiis ad multorum (51)
verborum intelligentiam redundasse, immerito copiosorum hominum laboribus obtrectarem. Non multum tribuo etymologicis studiis, de quibus Cicero Acad. post. I 8, 32: „Verborum etiam explicatio probabatur (sc. Academicis veteribus et Peripateticis) i. e. qua de causa quaeque essent ita nominata, quam *ἐτυμολογίαν* appellabant.“ Nam per omnem antiquitatem cum paene nihil sani attulerit etymologia tum illa quaestio, in qua ipsius Aristotelis partes haud exiguas fuisse fragmentis cognovimus, *φύσει* an *νόμῳ* rebus imposita sint nomina, ad doctrinam augendam inutilis.

Fuerunt in eadem schola subtiles vocabulorum definitiones et distinctiones (virtutum maxime vitiorumque), qualem ab Aristoxeno servavit Ammonius (p. 5): *αἰδώς καὶ αἰσχύνη — διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν· φησὶ γάρ· διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετήν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ᾽ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.* Similia haud pauca ipse Aristoteles habet. Sunt haec pulcra, arguta, ab nativo patrii sermonis sensu profecta: sed quid usus commiscuerit (in paucissimis autem illam ab ortu subtilitatem servavit), quid consuetudo scriptorum ferat, hoc illi philosophi, et
suo quidem iure, quaerere supersederunt. Longe plus utilitatis 43
erat in iis observationibus, quas cum de civitatibus, de legibus

veterumque institutis et moribus, de litterarum historia, de musica scriberent larga manu effuderunt. Vide, ut his exemplis
(52) utar, quae Aristoteles in politiis docuerit de *ἄναξ, πρύλις, πυῤῥίχη* (p. 125), *χλαῖνα* et *χλαμύς* (131), *ἀχάνη* (144. 153), *νοῦμμος* (150), et ut in hoc ad utilissimas observationes grammaticas ductus fuerit, vel hoc probare potest Athenaei XI p. 499 d (Neum. p. 116) *Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῶς λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγυνον.* Omnino in cuiusque generis scriptis haec schola doctum ab antiquitate et rerum verborumque cognitione colorem quaerebat. Sic plures scripserunt *περὶ μέθης.* Athenaei fragmenta docent, hi libri ad philosophiam moralem pertinentes quantum ad antiquitatem et sermonem illustrandum attulerint. Ab Theophrasto (pauca appono speciminis causa) *ζωρότερον πίνειν* illustratum ex Empedocle (423f), a Chamaeleonte (item in libro *περὶ μέθης*) *ἐπισκυθίζειν* (427 b). Haec egregiam continebant Alexandrini laboris materiam operosaeque doctrinae initia et exempla. Hac via progressi Alexandrini dispersam doctrinam collegerunt, auxerunt, scriptoribus explicandis adhibuerunt. Glossarum studium eo tempore tam viguit, ut a comicis irrisum sit. Inducit Strato (Athen. IX 382) cocum nihil nisi per glossas dicentem, quem herus tam se non intelligere conqueritur *ὥστε με*

τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίων
σκοπεῖν ἕκαστον τί δύναται τῶν ῥημάτων.

Is Philetas Cous primus hac aetate glossas scripsit (*γλῶσσαι ἄτακτοι*): Callimachus *ἐθνικὰς ὀνομασίας* (Athen.), collegitque idem glossas Democriti (*πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν*, Suid.). Item alii in eadem opera desudarunt, e. g. Ister Callimacheus edidit *λέξεις Ἀττικάς* (Eust. 1627, 14), Dionysius Iambus *περὶ διαλέκτων* (Ath.), Aristophanes *γλώσσας* et alterum opus huc pertinens, cuius partes novimus *περὶ ἡλικιῶν* et *συγγενικά*, Antigonus Carystius *περὶ λέξεως* (Ath.), Polemo *περὶ ὀνομάτων ἀδό-*
(53) *ξων ἐπιστολή* (Ath. 409 d). Artemidorus Aristophaneus (si qui-
44 dem is ad hanc aetatem pertinet) *ὀψαρτυτικὰς γλώσσας* et *περὶ Δωρίδος* (Ath.). Iam etiam medici grammaticique Hippocratis glossas percensere coeperunt. Certe ante Aristarchum glossas Hippocrateas scripsit Herophilus (Galen. praef. voc. Hipp. p.

404 Fr.) et Xenocritus Cous grammaticus (Erotian. praef. p. 6 Fr.). Accesserunt qui vel iustis commentariis vel variis opusculis antiquitates vel antiquos scriptores illustrarent, qui quantum ad voces explanandas attulerint ex Eratosthenis fragmentis *περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας* perspici potest. Sed his omnibus non multum ad meliorem Homeri interpretationem redundaverat. Insignes illi attulerant doctrinae copias, tota effuderant copiarum cornua, omnes Graeciae angulos ad voces moresque his vocibus expressos explicandos perreptaverant, nulla fortasse fuit placenta, nullum vas, nulla staminis pars, nulla navigii, nullus hominum bestiarumque articulus, quorum non nomina exploraverant, quibus studiis cum alios poetas tum vero comicos egregie illustratos esse et per se patet et reliquiae testantur. Sed haec pleraque ad sermonem aetatemque Homeri, cuius ipse unus testis est, aut non poterant admoveri aut admota veritatis lumini offecerunt. Nondum intellexerant glossis explicatis ad iustam Homeri interpretationem minimam partem effici; ipsa quae vulgatissima viderentur pertentanda et ad Homeri regulam examinanda esse nondum in animum induxerant. Hoc partim effecit poetae perspicuitas, quae ei saepe, ut Wolfius recte dixit, fraudi fuit; partim philologiae non dicam condonandum, sed utile et necessarium est sero intelligere, amputando artem crescere. Quod ego nunc de primorum Alexandrinorum studiis Homericis disputo, idem de Hippocrateis sensit Galenus. Quod tam bene verbis expressit tamque apte ad Homerum ut haec nisi apponerem iniuriam facere viderer legentibus. Locus hic est (praef. (54)
voc. Hipp. p. 400): *ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δ' οὐκέτι ἐστί, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώσσας καλοῦσι καὶ ταῦτα* ⟨*ταύτας* ed.⟩ *ἐξηγησόμενος ἔρχομαι· τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὅσα ζητήσεως μὲν οὐχ ἥττονος προσδεῖται, συνήθη δέ ἐστιν εἰς τάδε, κατὰ τὰς τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξηγήσεις ἄμεινον ἐπισκοπεῖσθαι. τίς γὰρ ἡ κρίσις καὶ τί τὸ θεῖον καὶ τί τὸ ἀρτίως καὶ τίς ἡ ἐπ' ἄκρων εὐεξία καὶ πάνθ' ὅσα τοι-* 45
αῦτα λόγου μὲν παμμήκους εἰς ἐξήγησιν δεῖται, συνήθη δέ ἐστιν οὐδὲν ἧττον ἢ βίος καὶ βραχὺς καὶ τέχνη καὶ μακρὰ καὶ καιρὸς καὶ ὀξύς· καίτοι καὶ τούτων ἔνια δεῖταί τινος ἐξηγήσεως. ὅθεν ἔμοιγε καὶ θαυμάζειν ἐπῆλθε τῶν ἅπασαν ἐξηγεῖσθαι τὴν

Ἱπποκράτους λέξιν ἐπαγγειλαμένων, εἰ μὴ συνίσασιν ⟨*συνίασιν* ed.⟩ *ὅτι πλείω παραλείπουσιν ὧν διδάσκουσιν.*

Haec omnia primus intellexit in Homero et praestitit Aristarchus. Quare non scripsit glossas, sed in continua poetae interpretatione accuratissime versatus est, in consuetis vocabulis, quorum et ad maiorem Homericorum locorum partem plerumque pertinet utilitas et explicatio certior, plus etiam quam in rarioribus et antiquitate obscuratis operae ponens et ne quid praetermittatur verbum verbo reddens. Abiecit illas doctrinae sarcinas, non tam existimans ex aliis scriptoribus multa ad Homerum illustrandum promi posse quam cavendum esse ne aliorum consuetudine temere ad poetam translata imprudentes in vitia et errores incurramus. Hinc illud est, quod saepe eum fecisse videmus, ut non tantum quid significent vocabula doceat, sed quid non significent quidque a vulgari consuetudine vel ab aliorum usu differant. Nonnunquam etiam certos scriptorum locos affert qui falso intelligendo perverse poetam imitati esse viderentur. Denique Homericorum testem et auctorem unum
(55) Homerum habuit. In vocibus rarius vel semel occurrentibus quid sibi voluerit poeta ad propriam eius virtutem, quae perspicuitas est et simplex et conveniens dictio, expendit. Antequam ad Aristarcheas interpretationes accedam, quantum eiusmodi operam poeta desideraverit, constabit insignibus quorundam, qui ante eum de Homero commentati sunt, doctorum et illustrium Alexandrinorum erroribus. Fortasse non magnopere mirabimur quod qui usus vocis *ἥρως* apud poetam esset nesciverit Ister (*B* 110. *N* 629. *O* 230), fortasse ne illud quidem quod Philetas ignoraverit quid poetae significet *φρίξ* (sch. *Φ* 126).

Sed idem Philetas vide quam ridiculis erroribus obnoxius fuerit. Sch. *B* 269:

46 *ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ:*

ὅτι Φιλητᾶς τὸ ἰδών περισπᾷ, οἷον τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἰδέας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν. Vide similia Zenodoti. Sch. *K* 515 *οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλαὸν σκοπιήν.*[26a] *παροι-*

26a ⟨Quae sequuntur non recepta sunt inter Aristonicea.⟩

μιακὸν δέ ἐστιν· οὐ τυφλὸς ἐς σκοπιάς, ἀλλὰ τοὐναντίον δεδορκώς· καὶ ὁ ποιητὴς οὐδέποτε εἴρηκε σκοπιὴν τοὺς ὀφθαλμούς. Sch. *Φ* 538:

ὡς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος —:

(ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς στίχους ἠθέτηκε, γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης φωτίζεσθαι τὴν πόλιν, τοῦ παντὸς τόπου ἐναιθρίου ὄντος. λέγει δὲ „τεῦξαν φάος“ ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φεύγουσιν ἐποίησαν, ὡς ἐν τῷ „φόως δ᾽ ἑτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρα βαλών“ (*Z* 6). Vel frequentissime occurrentium vocabulorum tam vacillabat cognitio, ut quibusdam commodum visum *ἔγχος* aliquo loco Homerico pro gladio accipere, quod Aristarcho demum refutandum erat (sch. *H* 255. 273)[27].

§ 2. Iam his paucis exemplis (alia porro progredienti (56)
occurrent) intelligitur quantis ex erroribus Homeri interpretatio Aristarcho eripienda esset. Quo minus si quid ipse peccavit in tanto, tam vario, tam novo quem sustinuit labore mirari vel detrectare aequum videbitur. Est ubi in etymologia lapsus sit, quod genus cum antiquorum etiam prudentissimis fraudi fuisse inveniatur nunc (quod diu debebat) a doctissimis quibusque aequissime censetur[28]: est ubi arte et ratione egregius fallaci quadam specie locorum probantium deceptus sit, quod (ut exemplo utar recens disceptato) in vocabulo *πρυλέες* passus est, si quidem eius vocis explicatio bene cessit Hermanno (opusc.
philol. IV p. 288). Denique sunt quaedam, sed paucissima, in 47
quibus sua ipse effecit praestantia, ut vere sui dissimilis fuisse dicendus sit. Nam quod aliis quodammodo pro excusatione esse concedimus, ut pro nativa poetae simplicitate aliquid grandius sonans consectentur vel ex vulgari sermonis consuetudine vel ex remotarum dialectorum docta suppellectile aliquid trans-

---

[27] De Stoicis dicere non operae pretium erat. Teste Plutarcho de poet. aud. p. 31e in Homericis Cleanthes voluit *Ζεῦ ἀναδωδωναῖε „κελεύων ἀναγινώσκειν ὑφ᾽ ἕν, ὡς τὸν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιώμενον ἀέρα διὰ τὴν ἀνάδοσιν“*. Chrysippo *εὐρύοπα Κρονίδης* excellentem oratorem significabat.

[28] v. Niebuhr. hist. R. I p. 23. Müller. Prolegom. Myth. p. 232. Buttmann. Mythol. II p. 353.

ferant ad Homerum, id si quando in Aristarcho offenditur continuo mirationem facit. Istos nimirum scopulos, quo facile docti copiosique homines quasi Sirenum carmine trahuntur, non declinasse sed fugisse, ea summa ac propria Aristarchi virtus est. Ponam ex hoc genere exemplum. ζ 201:

οὐκ ἔσθ᾽ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται.

(57) Ibi legitur in scholiis: *διερός: οὕτως τὸν ζῶντα Ἀρίσταρχος· ὁ δὲ Καλλίστρατος γράφει δυερός ὁ ἐπίπονος, παρὰ τὴν δύην, ἤτοι κακοπαθητικός.*

Hoc loco si Aristarchus *διερός* explicuit *ζῶν*, altero loco Homerico, quo idem incidit vocabulum, ι 43 *ἔνθ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας ἠνώγεα*, eum sensum vocis *ζῆν* adhibuisse censendus erit, de quo exponitur ab interpretibus ad Soph. Oed. T. 45. Quae translatio cum tragico cothurno accommodata sit, ab Homerica simplicitate aliena, tum illud offensionis plenum, quod *διερός*, ut vel pueris notum, non vividum significat, sed udum. Quamquam nescio quomodo acciderit, ut hoc, quod offensionis plenum esse dixi, et vetustorum et recentiorum plurimis promtum et expeditum videretur. Num negabitur, ipsos vivos succum et sanguinem habere? Schol. ζ 201 *οὐκ ἔσθ᾽ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός: ζῶν ἐῤῥωμένως καὶ ἰκμάδος μετέχων· τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμασία συνέχει, τὸν δὲ θάνατον ψυχρότης καὶ ξηρασία· ὅθεν καὶ ἀλίβαντες οἱ νεκροὶ λιβάδος μὴ μετέχοντες.* Quae sunt ab Eustathio, quem pro huius sententiae asseclis causam agentem producamus. Addit enim haec: *καὶ ὁ κωμικὸς δὲ παίζων αὐαίνου λίθον ἐν ᾅδου εἶναι πλάττει, ἀπὸ τοῦ αὐαίνω θεὶς τοὔνομα. Πλούταρχος δὲ ἐν τοῖς κατ᾽ αὐτὸν συμποσιακοῖς φησιν οὕτως· ὑγρότητι καὶ θερμότητι τεθήλασι τὰ ζῷα· ἡ δὲ ψυχρότης καὶ ξηρότης ὀλέθρια*
48 *διὸ χαριέντως Ὅμηρος διερὸν βροτὸν καλεῖ . . . . ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ νεκρῶν λέγονται.* Brevius, sed in eandem sententiam lexicographi, e. g. Et. M. ⟨274, 4⟩ *οἱ γὰρ ζῶντες ὑγροί, αὖοι δ᾽ οἱ τεθνεῶτες.* Hesych. *διερόν: ὑγρόν, χλωρόν, ζῶον ἔναιμον* (l. *ζωόν, ἔναιμον*)· *ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀλίβας.* Idem *διερῷ ποδί: ὑγρῷ ἔτι ἀπὸ τῆς βάσεως ποδί· οἱ δὲ ζώντως, ἐνεργῶς* (leg. cum Heinsio *ζῶντι, ἐνεργῷ*).

Si quidem a physiologis sermo Graecus conditus esset,
haec omnia ita habere crederem: nunc vero recte quidem mor- (58)
tuum hominem *ξηρόν, αὖον, σκελετόν* dici potuisse contendo:
quippe et est et oculis ita esse cernitur ab omnibus:
sed udum hominem nullum esse nisi qui sudat vel e lavacro
prodiit vel pluvia madet vel etiam — sed quid multa colligo
in re aperta? Hic enim valere debet, quod in simillima causa
prudenter observatum est a grammatico ad *Φ* 252: *αἰετοῦ* —
*μέλανος τοῦ θηρητῆρος: Ἀριστοτέλης μελανόστου ἀναγινώσκει,
τοῦ μέλανα ὀστᾶ ἔχοντος· ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν
ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα.* Quae observatio Aristarchea
videbitur comparanti Aristonicum ad *Π* 634.

Denique hoc etiam aliquid momenti habebit, quod qui ali-
quo poesis sensu imbuti essent id, quod Homerum admisisse
volunt, nunquam imitati sunt. Fortasse minus huc attinet ad-
vocare poetas Atticos, ut Aristophanem (cuius *διερούς οἰωνούς*
Nub. 336, *διερὰ μέλη* Av. 212 iam Schneiderus et Passovius
et commemoraverunt et explicuerunt) vel Aeschylum, apud
quem si recte legitur in Eumen. 258 *αἷμα μητρῷον .. τὸ διερὸν
πέδῳ κεχυμένον οἴχεται*, nihil significari potest quam *ὑγρόν*.
Sed ipsi posteriores epici, admirabilium Homeri captatores, poe-
ticae elegantiae non fastidiosissimi existimatores, hanc tamen
translationem non admiserunt. Tenet apud Apollonium, Theo-
critum, Oppianum, Nonnum, epigrammatarios vox *διερός* (con-
iunctim cum verbo *διαίνειν*) uvidi madidique significationem,
quae ex epicis primum apparet apud Hesiodum Op. 458. Ergo
si solam spectamus vocabuli significationem, haec non obstaret,
quo minus *ι* 43 *διερῷ ποδί*, ut nonnulli voluerunt, interpre-
taremur „navi", nisi hoc, ut rectissime ab Eustathio monitum,
διθυραμβῶδες esset; reliquae vero interpretationes eidem Eu- 49
stathio commemoratae, ut *διερῷ ποδὶ φεύγειν* sit „madido pede
fugere" vel „pede per mare fugere", aperte ineptae. Denique
ad alterum locum, quem principio posuimus, horum nihil aptari (59)
potest. Quo igitur his ambagibus pervenimus? Ad illud vide-
licet Socraticum, ut nescire intelligamus. Quod sciendi principium
est. Vulgaris vocabuli notio si ut reliquis poetis accommodari
potest facillime, sic Homero neutiquam, oritur suspicio, hoc ex

iis esse vocabulis, quae cum specie communia videantur vi et origine Homeri propria, usu antiquata censenda sint. In his una veri inveniendi via est, ut quidquid praeiudicatae opinionis imbibimus seposito unum solumque Homerum attendamus. Quod in Homericis propter miram simplicitatem, qua nihil admittit quaesiti, proxima quaeque adsciscit et suis locis maxime convenientia, cedit nonnunquam prospere et cessit haud raro Aristarcho, quem eam ob causam (est haec quaedam divinatio) a Posidonio honorifice Vatem appellatum esse opinor.

Ciconum urbe direpta praedaque inter socios partita vindictam timens Ulixes iubet sodales *διερῷ ποδὶ φευγέμεν* (*ι* 43), quod omnes mihi assentient nihil aliud esse posse quam „fugaci pede“ se proripere, antequam hostes copiis collectis accedant. Iam vocabulum contemplemur. Agnoscimus unum ex illis adiectivis in *ερός*, qualia sunt *κρυερός*, *στυγερός*, *σκιερός*: et forte fortuna ipsa, quam quaerimus, radix tam est nota, tam Homero frequentata, ut ab hac parte iam nullo modo laboremus. Etenim *διΩ*, *δίεσθαι* quis nescit? Quae si significant „fugere“, *διερός* est fugax; sin significant „fugare,“ quod item significant,[29] *διερός* est „fugator.“ Quamquam etiamsi duplex haec notio verbis non inesset, in adiectivo duplicis, quam activam et passivam dicere solemus, significationis concursus quem mediocriter doctum offenderet? Horum tantum admonebo, quae sunt ex eodem
(60) scrinio, *στυγερός*, *σφαλερός*, *φοβερός*. Activam significationem adi. *διερός* in altero loco agnoscimus. Nausicaae famulae Ulixe conspecto aufugiunt, at ipsa blanditiis eius capta ⟨*ζ* 198⟩

ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσεν·
στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται,
δηϊοτῆτα φέρων·

Tu colo posito post *βροτός* hoc puta virginem dicere: „Quonam aufugitis viro conspecto? Numne eum hostem esse putatis? Non est iste vir fugator homo (h. e. non is est quem fugere

---

[29] *X* 251 meliores edd. *δίες* exhibebant pro *δίον*.

opus sit); neque omnino erit qui improbo consilio ad Phaeaces accedere audeat.“ Novi eum usum pronominum *οὗτος*, *ὅς*, quem vulgo in hoc loco interpretando sequimur, Homericum esse; imo adhibendum fuisse puto ad *β* 40:

ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ — τάχα δ' εἴσεαι αὐτός —
ὃς λαὸν ἤγειρα·

quem locum perperam tentavit Vossius ad hymn. Dem. p. 36.[30] Novi etiam eum locum, qui nostro tam specie similis est, ut ab isto mihi summopere timendum sit, *π* 437:

οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱέϊ χεῖρας ἐποίσει.

Ego contra defendam, *οὗτος*, ut mea interpretatio postulat, crebro apud Homerum poni *δεικτικῶς* ut *Κ* 477. *Λ* 612. 650. *Ξ* 219. *Φ* 373. *Ψ* 790. *Ω* 368. *α* 159. 340. *η* 48, et *οὗτος ἀνήρ*, eadem ratione, *ϑ* 238. *ρ* 566. *Ξ* 471. *Χ* 38 (cf. *Σ* 257. *ω* 260). Ceterum (61)
meae interpretationis vestigium est in glossa ex schol. Palat. allata ad *ζ* 201: *διερός βλαπτικός*.

Alios quosdam errores graviores infra iunctim ponam. Nunc singulas Aristarchi observationes lectorum oculis oblatum ibo. Et primum proximo capite exemplum pertractabo, unde omnium optime eius ratio perspicitur.[30a]

C. II. 51

Βάλλειν, οὐτάσαι, sim.

§ 1. In hoc explanando agam quam potero curiose omniaque grammaticorum testimonia accurate enotabo. Haec enim

---

30 *ὅγε* sic *α* 403 *μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν κτήματ' ἀποῤῥαίσει. κεῖνος ὅς* *N* 232. Opp. Hal. IV 348. *ὅδε* Apollon. Rh. I 6. *τῷ* non *τῳ* l. Od. *λ* 289. cf. e. g. *ϑ* 161 (*κ* 74). — *οὗτος ἀνὴρ* vel *ὡνὴρ ὃς* — Homericae simili ratione in loco Herodoteo ⟨III 155⟩ esse annotat Eustathius p. 1559, 36: *οὐκ ἔστι οὗτος ὡνὴρ ὅτι μὴ σύ, τῷ ἔστι δύναμις τοσαύτη ἐμὲ δὴ ὧδε διαθεῖναι.*

30a ⟨In Addendis ad editionem priorem p. 400 haec leguntur: „De dissertatione secunda non superfluum fuerit monere, me singulas voces ab Aristarcho tractatas explorasse et probari mihi nisi quid in contrariam partem additum sit.“⟩

saepe perlustrans, quorum laetabilem copiam bona servavit fortuna, visus sum mihi quasi in intimam istorum grammaticorum fabricam inspicere. Apparet in magistro sollers ingenium, exacta diligentia, ars et ratio paene consummata et hodie tot interpositis saeculis in paucis reiicula: apparet in discipulis quanta harum virtutum fuerit persuasio, quanta in colligendis summi doctoris observationibus sedulitas, quas tamen partim ore traditas partim per commentarios sparsim disiectas nonnunquam ab eo, quod auctor sibi voluerat, nescii deflectant.

Triplex de verbo βάλλειν Aristarchi observatio est.

I. Βάλλειν non dicitur nisi de hasta vel sagitta vel omnino de missili quod eminus iactatur, itaque distinguitur ab
(62) οὐτάσαι, τύψαι, νύξαι, πλῆξαι, quae contra nusquam dicuntur nisi de vulneribus cominus illatis. Idem valet de substantivis βέλος, βολή, ὠτειλή.

Ecce testimonia Aristonici. Δ 540 ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ: (ἡ διπλῆ) ὅτι διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν. Ε 147 πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ πλῆξε καὶ ἔβαλεν, ὅτι ἐκ χειρὸς ἐπάταξεν. Λ 191 ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ: (ἡ διπλῆ) πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ τύψαι καὶ βαλεῖν. Ξ 424 ἀλλ᾽ οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν: ἡ διπλῆ ὅτι διαστέλλει τὸ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν. Ο 495 βλήμενος ἠὲ τυπείς: ὅτι διαστέλλει τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι. Υ 378 μήπως σ᾽ ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ: (ἡ διπλῆ) ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι διδασκαλικῶς προσθεὶς σχεδόν, οἷον σχέδην, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Υ 462 τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας: (ἡ διπλῆ) ὅτι πάλιν ἀντιδιέστειλεν. Φ 576 εἴπερ γὰρ φθάμενός
52 μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν: πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν[31]. Χ 68 ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλών: πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν ⟨cod. διαστολὴν⟩ τοῦ βαλεῖν καὶ τύψαι. Sunt quidam loci, ubi cum de pluribus partim eminus partim cominus vulneratis simul sermo fiat illorum verborum uno poeta defungitur. Hi loci, ne quis putet vocabulorum differentiam tolli, ab Aristarcho notati: usus verbi, qualis in eiusmodi locis est, in schola

---

[31] Hoc pro noto sumebat Strabo scribens id quod legimus X p. 449 (37 Tz.).

dicitur *συλληπτικός*. *N* 782 *Δηΐφοβός τε βίη Θ' Ἑλένοιο ἄνακτος οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων τέταχεν· οὐ γὰρ ἀμφότεροι ἐτύπησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἕλενος ἐβλήθη, ὁ δὲ Δηΐφοβος ἐτύπη.* *Ξ* 28 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκε βεβλήατο* (ins. *καὶ*) *ἐπὶ τῶν οὐτασμένων.* *Ξ* 63 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πάλιν συλληπτικῶς· οὐ γὰρ πάντες ἐβέ-* (63)
βληντο. Ib. 128 *ἡ διπλῆ ὅτι συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν βεβλημένων οὐτάμενοι εἴρηκεν.* Ib. 379 (schol. V [31a]) *συλληπτικῶς τὸ οὐτάμενοι· Διομήδης γὰρ βέβληται.* Cf. ad *Λ* 659 et *Π* 24, ubi utitur substantivo *σύλληψις*, *ἡ δ. πρὸς τὴν σύλληψιν.*[32]

Hinc, opinor, de incomparabili hominis diligentia et de ratione constabit, qua in eiusmodi observationibus probandis usus est, nec minus illud, cum omnibus, qui quidem alicuius momenti videri possent, locis diplen apponeret, haud facile quidquam in utramque partem fugere potuisse eum praesertim, qui bis poetam ediderat, commentarios Homericos libellosque eodem spectantes scripserat complures quique haec carmina tot coram discipulis identidem exposuerat. Eadem veterum fuit persuasio, nec mediocrium vel negligentium, sed egregii grammatici, qui multo labore quid Aristarchus in Homero praestitisset inquisiverat, Didymi. Is cum librum de Aristarchi editionibus Homeri conscriberet, unum repperit locum, huic vocabulorum usui absonum. Scilicet *Π* 467 de Sarpedone legitur

ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον,

cum ex antecedente versu pateat Sarpedonem hastam torsisse. Ad hunc igitur locum Aristonicus adscripsit haec: (*ἡ διπλῆ*) 53
ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληφε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἑτέρου λέγει, ἀντὶ τοῦ Πήδασον δὲ οὔτασε. καὶ ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ οὔτασε· βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ. Sed Didymus, quod perquam memorabile est, hoc: *δοκεῖ διὰ τούτων συγχεῖσθαι ἡ διαφορὰ τοῦ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι· βέβληται γὰρ ὁ Πήδασος. καὶ μήποτε γραφή τις ἐφέρετο, δι' ἧς τὸ τῆς*

[31a] ⟨In cod. A est: *ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν οὐτασμένων τινῶν καὶ βεβλημένων.*⟩

[32] *Ξ* 28 haec ratio complexionis recentiori scholiastae nescio cui displicet.

(64) λέξεως σύνηθες ἐφύλασσεν Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ὁ Ἀρίσταρχος ἀφῆκεν. ἐν τοίνυν τῇ Φιλήμονος οὕτως ἐφέρετο „ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἵππον“· ἔστι γὰρ ὅτε ἐπὶ τῆς (add. πόῤῥωθεν) πληγῆς τὸ ἤλασεν κεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρήτου (*P* 517) „καὶ βάλεν Ἀρήτοιο“, εἶτα „νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν“. Versor in testimoniis, quibus quaedam egregie comprobantur gravissima, quae aliis huius opusculi capitibus confirmavi. Quod non gloriose dico, sed ad tutandam veritatem. Sed quod de pessima fide scholiastae V disserui, hic certissimum documentum est. Is enim hoc loco ita scribit: *οὐτάσαι τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῷ βαλεῖν τῷ ῥήματι κέχρηται· λέγει γὰρ „Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν“, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀφιέντων τάσσεται. διὸ καὶ γράφει Ἀρίσταρχος· „ὁ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον,*

τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν,
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον“.

Ain vero? Eiusmodi additamenta ex aliis locis Homericis repetita vel consarcinata aut ipse fingere solet Aristarchus aut etiam in codice reperta recipere? Imo vero tam suspiciosa habet, ut in reiiciendis vel obelo notandis etiam iustos terminos excedere videatur. Sed porro haec consideremus. Hic nec doctus nec antiquus grammaticus unde Aristarcheas lectiones quam Didymus cognoverat melius, qui et utramque oculis usurpavit editionem Aristarchi commentariosque eius librosque Homericos ad veram Aristarcheam lectionem expiscandam adhibuit? Denique tam bona utimur fortuna, ut quam nihil hic scholiasta sciverit de Aristarchea lectione hac ipsa in re testi-
54 ficatus sit. Scilicet ex ista Didymi annotatione patefactum est, hunc unum in Aristarcheo Homero occurrisse ei locum, quo lex de usu vocabuli *βάλλειν* migrata esset, praeterea nullum. At
(65) in ea recensione, qua nos utimur, praeterea unus est, *N* 573: *ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ*, cum antea diserte dictum esset (567) *βάλε δουρί*. Quid igitur ad hunc locum schol. V? *τυπείς: καὶ μὴν προεῖπε „βάλε δουρί“. οἱ μὲν τὸ μέτωπον πληγείς, οἱ δὲ τὴν ψυχήν, ὡς τὸ „καταπληγεὶς φίλον ἦτορ“· οἱ δὲ ὡς τὸ „Πήδασον οὔτασεν ἵππον“· ἐβέβλητο γὰρ ὑπὸ*

Σαρπηδόνος· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ τύπτων τοῖς ποσὶ καὶ λακτίζων. Hic ille si Aristarchearum lectionum tam gnarus fuit quid in ineptis potius explicationibus volutatur quam Aristarcheam lectionem, quae alia fuit, attulit? Res clara est, et illo loco unum Didymum fide dignum esse et hoc loco in Aristarchi editionibus non lectum fuisse: *ὥς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε.* Quid igitur fuit? Aut nulla coniectura non fallax aut fuit *δαμείς.*[33]

Ceterum iam hic monendum, quod infra ostendam, *ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἵππον* Aristarchi lectionem non fuisse: nec hoc videtur dicere voluisse Didymus.

Huius, quam nunc tractamus, observationis ignarus fuit Zenodotus cum aliis, atque videtur quae aliquot locis varians inveniebatur lectio Aristarcho in hoc ut in aliis multis observandi occasionem dedisse. Primum *Π* 105 *βάλλετο δ' αἰεί: (ἡ διπλῆ) ὅτι τινὲς γράφουσι τύπτετο δ' αἰεί· προείρηκε δὲ βαλλομένην καὶ βάλλοντες* (104. 5)· *τὸ δὲ βαλεῖν ἐστιν ἐκ χειρὸς τύψαι* (leg. *τὸ δὲ βαλεῖν ἐστι πόῤῥωθεν, τὸ δὲ τύψαι ἐκ χειρός* vel *τὸ δὲ ἐκ χειρὸς τύψαι*). Deinde *Π* 807. Patroclus ab Apolline manu percutitur; adduntur haec: *στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ, Πανθοίδης Εὔφορβος —: (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὔτασε Δάρδανος ἀνήρ. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται, ὡς διὰ τῶν ἑξῆς δείκνυται „ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε* (66)
βέλος“ (812). Et deinceps ad eam rem confirmandam non solum ad hunc versum, sed ad omnes, unde hoc patet, diple apposita, 55
e. g. 812: *ὅτι βέβληται καὶ οὐκ οὔτασται, ὡς Ζηνόδοτος· βέλος γοῦν κέκληκε διὰ τὸ βεβλῆσθαι*; item ad 819. 828. *Ρ* 15.

Sequitur *Υ* 273: *δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην —: (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος μετεποίησεν οὕτως „μελίην ἰθυπτίωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν* (l. *εὔχαλκον* cum cod.) *ἀμύμονος Αἰνείαο“. οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ· διὸ καὶ ἑξῆς βέλος αὐτὸ εἴρηκεν* (283 *ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος*). Deinde, ut solet, versibus omnibus, unde hoc ita esse confirmatur, diple apposita,

---

[33] *Γ* 368 duplex lectio fuit *οὐδ' ἔβαλόν μιν* et *οὐδ' ἐδάμασσα.*

ut 283 (ἡ διπλῆ) ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ νένυχεν ἐκ χειρός, ὥσπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν· τὸ γὰρ ἄγχι παγῆναι οὐκ ἄλλως ἔστιν ἢ ἐκ προθέσεως (recte Bekkerus emendavit προέσεως ⟨hoc etiam in cod. est⟩): item ad 279. 346. Denique *Λ* 439 in Aristarchi editione fuit

γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔτι τέλος κατακαίριον ἦλθεν.

Hic notatum legimus: Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος· οὐ βέβληται δέ[33a], ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε. Quocum cf. 451

φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον —:

προδηλον κἀκ τούτου ὅτι γραπτέον „τέλος κατακαίριον" (439). Ζηνόδοτος δὲ γράφει πάλιν „φθῇ σε βέλος θανάτοιο". Hoc loco, ut saepe haec Aristarchea lumina intuens, dolore commoveor, quantum ab hac criseos Homericae praestantia diligentiaque hodie absimus. Etenim ipse Wolfius priore loco βέλος edidit, cum tamen et ista omnia gravissima sint et τέλος κατακαίριον longe exquisitior lectio sit et Didymus testetur non Aristarcheas solum editiones habere τέλος, sed addat „καὶ σχεδὸν ἅπασαι" et vero res ipsa declaret haec ex codd. esse: quod ni
(67) ita esset alterum ad alterum confirmandum admovere esset ab-
56 surdum.[34] Quod de verbo βάλλειν valet, idem de subst. βέλος.

[33a] ⟨Quae in codice leguntur, Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος, κακῶς· οὐ βέβληται δέ, facilius ita corrigas, ut vocabulo κακῶς retento οὐ βέβληται γάρ scribas.⟩

(67) [34] Omnino Wolfius in eo mirifice lapsus est atque a se ipse descivit, quod minus quam par erat Aristarcheis lectionibus Homerum suum applicuit. Nam cum ipse (quae eius immortalis laus est) docuisset egregie, quam in hoc Homeri perpoliendi negotio toti pendeamus ab Alexandrinis, non ab his qui vulgo feruntur codicibus, continuo consequens erat ut quae omnium Alexandrinarum editionum et olim longe habita est praestantissima et ab ipso certe hac laude cumulata et fingendi audacia minime suspecta, ea nobis quasi lex esset et norma, nisi quid in ista peccatum in-
56 ventum esset a consuetudine poetae plane absonum. Et sensit in hoc inconstantiam suam: recensita enim serie lectionum, quae vel aperte meliores vel aequiparandae vulgatis ex Aristarchea editione a sese receptae sint, hoc addit vaticinium (p. CCXL): „Et sunt alia, in quibus admodum vereor, ne futuri sint multi, qui tarditatem meam mirentur." Nos ideo miramur minus, quod causas eius erroris perspicere videmur. Scilicet de praestantia Aristarcheae editionis in universum quidem satis sibi Wolfius persuaserat, de fide et auctoritate non satis. Resederat quidam in animo eius scrupulus propter falsam, quam de universa arte critica veterum sibi finxerat

M 458 (ἡ διπλῆ) ὅτι πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγει, καὶ νῦν τὸν λίθον (ut saxum a Cyclope iactatum ι 495, scamnum et (68)

---

opinionem: quare ultro citroque commotus non eo pervenerat, ut a coniectandi libidine tam liberum fuisse Aristarchum certissime crederet, quam loci quidam gravissimi nec ipsi Wolfio ignoti etiam diserte testantur. Inde factum est, ut et eo loco, qui me ad hoc diverticulum invitavit, unice veram Aristarchi lectionem respueret, et multis aliis locis contra quam rationes ab ipso institutae ferrent a summi grammatici exemplari deficeret. Quamquam id exemplum, quo hic usus eram in editione priore, *Λ* 564 Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι, ubi traditum Ἀρίσταρχος πολυηγερέες, non aptissimum erat et iure reprehensum a Bekkero, Hom. Blaetter I p. 171. Neglexeram enim eum versum et quidem prorsus eundem semel praeterea recurrere *I* 233, de quo Aristarcheum nihil traditum. Quamquam mihi quidem vix dubium est, si *Λ* 564 πολυηγερέες in ipso textu habuit, altero etiam, et quidem item ex exemplarium quorundam fide, habuisse. Sed ultra eius constantiam progressam esse non dixerim, vix ad versum ab illis iam paulum immutatum *M* 108 ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι: ubi, opinor, si non inveniebat non desiderabat, si inveniebat ut pulcrum nec de trivio ortum accipiebat libenter. Bekkerus summae sibi in hoc genere constantiae legem scripsit eam, quam certe Wolfius non magis quam Aristarchus tenebat. Sic Bekkerus quia κλειτοὶ et ἀγακλειτοὶ ἐπίκουροι audiunt, constantiae causa item τηλεκλειτοὶ ἐπίκουροι scripsit, non Wolfius. Et in Bekkero paene quaeras cur non item *K* 420 πολυκλειτοὶ δ' ἐπίκουροι scripserit, sed πολύκλητοι; nam quod Il. *Δ* 438 de iis dicitur ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες (reliquae quas Buttmannus affert lex. I 95 causae, ut verum dicamus futiles, certe eum non moverunt), id Bekkerum quidem non erat cur moveret, aut si movit, iam quaeretur cur non a πολυκλήτοις ἐπικούροις semel probatis transeatur ad τηλεκλήτους. Sed a Bekkero veniam petimus si acutissimae criseos rationes, ubi nondum ab ipso audivimus, et ipsi quaerimus et nonnunquam non ex mente eius assequimur. Ut πολυκλήτους ἐπικούρους illo loco, sic reliquit semel *P* 362 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων, et *P* 220 κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, ubi illic ἀγακλειτῶν, hic περικλειτῶν, πολυκλειτῶν, πολυκλήτων videntur ad manum esse. Sed nobis ad Wolfium redeundum (68)
est. Etenim si etiam ultra progredimur ad quaerendum, cur non de arte 57
critica veterum et de ipso Aristarcho rectius iudicaverit Wolfius, eam invenimus causam potissimam, quod quae scholiorum Venetorum origo et structura sit parum intellexerat. Sic quae huc pertinentia scripsit p. CCXLIV not. ea et manca sunt et falsa plurima, quamquam aliis quibusdam locis multo propius ad rei veritatem accessit. Scilicet in hoc saepe hominis subtile ingenium admiratus sum, quod ex repetita scholiorum lectione pleraque recte odoratus est, quae quidem etiamtum nescivit, etiamsi sciri licet. Sed hoc condonandum illi in magno multiplicique opere occupato et primum hos scholiastarum thesauros immensa opera excutienti. — In eo igitur quod longe pluribus quam decebat locis Ari-

57 crus bubulum, quo Ulixes percutitur *ϱ* 464. *υ* 305). Item de
(69) *βολή*. *E* 145 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὴν πόῤῥωθεν τρῶσιν βολὴν λέγει.

---

starcheas lectiones aspernatus est, unum criseos Wolfianae errorem positum iudico. In aliis, ubi Alexandrinorum lectiones vel haud innotuerunt vel liberum esse debet iudicium nostrum, ut in interpunctione, eo peccavit, quod sermonis Homerici leges et maxime periodorum struendarum rationes non satis cognitas habebat. In quo ipse plura correxisset, nisi post editionem anni 1804 et 1807 hoc totum negotium raro resumsisse videretur. Redigendus in memoriam non tam error commissus *α* 130 quam erroris ab ipso profecta emendatio in Anal. litt. t. II.

Hic etiam uno nunc exemplo defungar. *Γ* 399 notissimi versus sunt, quibus Helena a Venere ad mariti amores lectumque vocata Deae respondet:

δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
ἦ πῄ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς,
εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι,
τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα —.

Primum non probo signa interrogationis, quibus deletis multo acerbior evadit ironia. (Od. *ζ* 278 scrib. ἦ-πού pro ἦ. Ἠ-δή irrisioni indicandae
(69) inservit *Φ* 55. *E* 422 et *H* 26, qui locus item pulcrior interrogatione deleta. ἦ μὲν δή *Γ* 430, quo loco veteres ad irrisionem non attendisse videntur.) Sed quo maxime tendo, hoc est. Wolfiana interpunctio habet duo cola per *οὕνεκα-τοὔνεκα* coniuncta, quod Homericum esse nego. Is particula *οὕνεκα* ubique sic usus est, ut enuntiationi, cuius rationem continet, postponatur. Unus nunc est locus, qui ab hac poetae consuetudine recedit eandemque, quam hic Wolfius tulit, periodi formam exhibet, *N* 727:

Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων;

Sed ne hic quidem locus potest ita distingui, ne nullà cogente necessitate ab Homeri usu discedamus. Ergo scribe *πιθέσθαι, — ἔργα. — ἄλλων.* Cf. *Λ* 21 *πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ᾽ Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην*
58 *νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον· τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.* Simillima etiam constructio *A* 94—96. Nostro loco post *ἀνθρώπων* comma sufficit, post *ἄγεσθαι* colon ponendum. Ceterum nec apud recentiores epicos *οὕνεκα-τοὔνεκα* me invenire memini. Addam quod in via est. *Z* 333 interpungendum sic:

Ἕκτορ, ἐπεί με κατ᾽ αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν·
τοὔνεκά τοι ἐρέω —.

colo non commate posito post *αἶσαν*: ut in eadem constructione recte factum est *υ* 229. Cf. *Γ* 59. — *εἰ* — *τοὔνεκα* bis occurrit *Λ* 291. *Y* 182 (v. Xenophan. Athen. X 414 b). *ὅττι* — *τοὔνεκα* *ψ* 116.

Hactenus quae exposita sunt ea sive rem ipsam spectámus seu 58
comprobandi rationem seu usum criticum omnium debent puncta
ferre. Quod nunc sequitur huic annexum fortasse ab aliis aliter
diiudicabitur. Cum *οὐτάσαι* non dicatur nisi de vulnere cominus
illato videatur inde ductum substantivum *ὠτειλή* de eiusmodi
tantum plagis dici posse. Et hic usus invenitur his locis: *E* 870
(cf. 858). *Δ* 266 (ubi Ariston. *ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτει-
λὴν λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι.* Cf. 252). *Ξ* 518. *Π* 862 (cf. 820).
P 297 (cf. 296). 86 (cf. 48). *Φ* 122 (cf. 114). *κ* 164 (cf. 158.
162). *τ* 456 (cf. 449). *ω* 189, quo loco dictum est *συλληπτικῶς* (70)
(v. *χ* 293. 308), ut *T* 25. *Σ* 351, ubi hoc ab Aristonico notatum.
Attamen duo sunt loci ubi *ὠτειλή* dicitur de vulnere sagitta
illato, *Δ* 140 (cf. ad 157) et 149 (*αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαι-
νεφὲς ἐξ ὠτειλῆς* et *ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς*),
de Menelao Pandari sagitta icto[35]. Quod cum Aristarcho non
videretur fieri posse, hos versus obelo notavit. Ad priorem
locum annotatum est: *ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠτει-
λὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα*, ad alterum: *ἀθετεῖται πάλιν διὰ τὴν
ὠτειλήν.* Et ut minus dubitemus de etymo non omiserunt ani-
madvertere ad *Ξ* 518 *κατ' οὐταμένην ὠτειλήν: (ἡ διπλῆ) ὅτι
παρετυμολογεῖ τὴν ὠτειλὴν ἀπὸ τοῦ οὔτασε.* At dixi iam antea
de hoc non unum omnium iudicium fore: ego assensum sustineo:
lectores reputent quid reliqui loci haud sane pauci valeant et
quod in vocabulis *βολή*, *βέλος*, *πληγή* a *βάλλειν* et *πλήσσειν*
ductis servatur possitne continuo ad *ὠτειλή* transferri, quod ab
οὐτάσαι (hinc enim ortum esse vix licebit dubitare) et forma 59
et significatione paulo certe abest longius: sed hoc ne negligant,
quod ad Aristarchum cognoscendum facit, quam modeste dixerit:
ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος —.

Non probamus hodie, quod aliquot locis *βέλος* acceptum est pro vulnere. *Θ* 513 *ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ: (ἡ διπλῆ) ὅτι βέλος εἴρηκε τὸ τρῶμα ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι.* *Ξ* 439 *βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα: ὅτι βέλος τὸν βεβλημένον τόπον.* Nostrum est hoc ex veterum disciplina

---

[35] Idem Menelai vulnus *ἕλκος* dicitur 190. 217: quod de utroque vulnerum genere dicitur.

illustrare, quae declaratur his geminis exemplis. *Φ* 502 *Λητὼ*
(71) *δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης: ὅτι μέμιχε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν· καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, πεπτεῶτα δ' ἄλλυδις ἄλλῃ τὰ βέλη· ὡς χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον* (*τ* 28) *καὶ κοτύλη* (*ο* 312. *ϱ* 12), *οὕτως καὶ τὰ βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα τόξα.* *Ι* 324 *ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μάστακα τὴν ἀκρίδα, δέον μάσημα καὶ βρῶμα· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ὁμωνύμως, καθάπερ τὸ χοῖνιξ* ⟨cod. *χοίνικα*⟩ *τὸ μέτρον* ⟨Friedlaender *καθάπερ χοίνικα τὸ μετροῦν*⟩ *καὶ τὸ μετρούμενον·* „*ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν*" (*δ* 287). Sic igitur (hoc illi sibi volunt) *βέλος τὸ βάλλον καὶ τὸ βαλλόμενον* vel *τὸ τιτρῶσκον καὶ τὸ τιτρωσκόμενον.* — In illud *μετροῦν καὶ μετρούμενον* incides apud Plutarchum def. orac. *ιβ' ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον τὸ πολλάκις τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην καὶ χοίνικα καὶ ἀμφορέα καὶ μέδιμνον.* Quae simillime legimus apud Longinum proleg. Hephaest. p. 150 Lips. ⟨86, 16 Westph.⟩. Invenitur *τὸ περιέχον καὶ περιεχόμενον*, e. g. Epim. Hom. 197, 32 ⟨v. Lehrs. Herod. p. 136⟩.

Unum restat in scholiis quod huc pertinet idque de Aristarcho quaerenti gratissimum. Admonet enim (quod ad testimonia de eo tradita recte diiudicanda permagni momenti est) optimas eius observationes a posterioribus grammaticis nonnunquam deflexas ac potius detortas esse. Nam cum Aristarchus observasset, *βάλλειν* dici tantummodo de eminus iacto missili, neque idcirco offenderetur isto, quo Homerus utitur, *σχεδόθεν βάλε,* inventus est qui ex illa rectissima observatione perverse contenderet *σχεδόθεν βάλεν* (videlicet contraria sibi) non coniungi
60 posse. Fuit is Seleucus, minime ignobilis grammaticus: v. sch. V ad *Π* 807. Inepte. *Ρ* 600 *ὁ γάρ ϱ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.* Quod hinc didicimus ipsos discipulos prave nonnunquam Aristarchi doctrinam interpretatos esse, eo utemur in proximo, quo iam festinat oratio.

§ 2. II. *βάλλειν τινά* non significat apud Homerum „petere aliquem", sed „percutere."

(Ea percussio quod aut cum vulnere est aut sine vulnere,

inde modo dicitur significare *ἐπιτυγχάνειν* vel *πατάσσειν*, *παίειν*, modo *τιτρώσκειν*.)

Omnem usum vocis *βάλλειν* quam difficile sit ex tanta lo-
corum copia eruere ipse expertus sum. Quare statim dicam, (72)
ut res se habeat. Sic melius Aristarchi doctrina explicabitur.
βάλλειν τινά id significat, quod Aristarchus docuit: sed eo non
pertinent omnino ii loci ubi *βάλλειν* sibi adiunctum habet ac-
cusativum iaculi, e. g. *βάλλειν ἰόν*; pro hoc accusativo ponitur
etiam dativus *βάλλειν ἰῷ*, et coniunctim *βάλλειν τινὰ ἰῷ*. Iam
ubi nullo addito casu solum *βάλλειν* invenitur, nostrum est
iudicare locis singulis sitne is accusativus, qui iaculum signi-
ficat, animo supplendus, an is, quo homo iaculo ictus: quod in
nonnullis in medio relinquetur[36]. Addam, ne quid desit, *ἕλκος
βάλλειν* (*ἕλκος — τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ Ε* 795. *Π* 511)
dici, ut *ἕλκος τύπτειν* (*Ω* 421)[37]. Iam ad Aristonici testimonia
pergo. *Γ* 368 *ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον οὐδ'
ἔβαλόν μιν: ὅτι σαφῶς τὸ οὐδ' ἔβαλόν μιν* ⟨*σημαίνει* delevit
Lehrsius⟩ *ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα αὐτόν. Δ* 117 *τὸ βάλλειν
Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησιν. Ε* 17 *Τυδείδεω
δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν:
ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπέτυχεν. Ε* 52 *ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ
Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα: ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν
ἀντὶ* (*τοῦ*) *τυγχάνειν. Θ* 299 *πάντες* (*ὀϊστοὶ*) *δ' ἐν χροῒ πῆχθεν
ἀρηϊθόων αἰζηῶν, τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσση-
τῆρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ παῖσαι καὶ* (l. *τὸ*) *βαλεῖν*. Ib. 301 *ἦ ῥα καὶ* 61
*ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ, βαλέειν
δέ ἑ ἵετο θυμός· καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ', ὁ δ' ἀμύμονα Γορ-
γυθίωνα, υἱὸν ἐῢν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ:* (*ἡ διπλῆ*)
πρὸς τὸ βαλέειν. 313 loco simillimo: (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὸ βάλεν
ἀντὶ τοῦ ἔπαισεν. Θ* 322 *ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί· βῆ δ' ἰθὺς* (73)
Τεύκρου, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει: βαλέειν ὅτι ἐπὶ τοῦ τρῶσαι
(hoc nunc quidem tantum in cod. V, sed fluxit sine dubio ex

---

36 Sic notissimum illud *βάλλ' οὕτως αἴ κέν τι φόως Δ. γένηαι* Vossius certe in ea editione, qua ego utor, vertit: Triff so fort. Alii malent: Wirf so fort.

37 *βάλλειν τραῦμα* Plat. rep. III 408 a.

cod. A[37a]). *Δ* 350 *προΐει δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, ἄκρην κὰκ κόρυθα: σημειοῦνταί τινες ὅτι οὕτως εἴρηται καὶ ἐπέτυχεν.* *Δ* 376 *ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν.* *Ο* 571 *εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα: ὅτι τὸ βαλεῖν προέμενόν ἐστιν ἐντυχεῖν*[37b] (l. *ἐπιτ.*). *Π* 25 *βέβληται ἀντὶ τοῦ ἐκ βολῆς τέτρωται.* ⟨Non Aristonici.⟩ *Π* 481 *τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ: ὅτι σαφῶς διὰ τοῦ ἔβαλε σημαίνει τὸ ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου* —. Cf. Nicanor *Π* 618 (ubi pro *εἴ σε ἔβαλλον διεπερόνησα ἄν* leg. *εἴ σε διεπερόνησα*). Hoc etiam apponi meretur, quod de *ἑκηβόλος* dicitur in cod. B ad *Α* 14: *ἑκηβόλου τοῦ ἕκαθεν ἐπιτυγχάνοντος· πλεῖστοι γὰρ ἕκαθεν βάλλουσιν, ἀλλ' οὐ τυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ· „οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον“* (*υ* 305) *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτυχες· βάλλειν γὰρ κυρίως τὸ ἐπιτυγχάνειν.*

Innumeri sunt loci, ubi vel praecedente *προΐει, ἐφίει, ἀκόντισε βέλος* et sim. consequitur *καὶ βάλε* vel tota sententia certissimum sit *βάλλειν* esse percutere. Hinc regula constat: et si quis forte occurrit locus per se non satis expressus, ex regula aliunde effecta, non pro arbitrio diiudicandus est. E. g. *Σ* 534 (cf. *ι* 55) *αὐτίκ' ἐφ' ἵππων*

βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον —.

Hoc loco per se spectato verbo *βάλλειν* etiam significationem
(74) 62 petendi convenire quis negaverit? Attamen altera significatio plurimis locis probata ne dicam melius (quamquam acriter intuenti sic visum est) certe aeque bene convenit: et hoc unice poetam voluisse statuendum est. Sic nisi agimus, ut egit Aristarchus, pro certa firmaque interpretatione indocta evadit fluc-

---

37a ⟨Recte coniecit; nam ex A nunc editum est *ὅτι ἐπὶ τοῦ τρῶσαι.*⟩

37b ⟨Ita per errorem scripsit; et in codice et apud Bekkerum recte legitur *ἐπιτυχεῖν.*⟩

tuatio: quod in Homero nondum satis cavimus. *Π* 358 hos versus legimus:

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Quos ita vertit Vossius:

Aias der grössere strebte den erzumschimmerten Hektor
Stets mit dem Speer zu erreichen —.

Quod speciosum sed falsum est. Etenim *ἀκοντίζειν* ubique significat apud Homerum „petere". Ergo hic potius loci sensus est: „immer war sein Sinn darauf gerichtet nach Hektor zu werfen". De loco specioso, qui est *H* 242 si intellexero dubitationes esse, in posterum explicabo accuratius.

Locos eos, ubi accusativus verbo non additus, fortasse non omnes recte accepit Aristarchus. *Γ* 76 hi versus sunt:

ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί
ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.

Hic Aristonicus: (ἡ διπλῆ) ὅτι Ὅμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει. Hoc interpretor: „hoc vero loco speciem habet, hic locus speciosus est" ut *B* 809. *Z* 169. *B* 299 et verb. *ἐμφαίνειν* *E* 875. Dolemus hic manca esse scholia. Censuit fortasse Aristarchus hunc locum sic construendum esse *τῷ δ' ἐπετοξάζοντο ἔβαλλόν τε ἰοῖσι λάεσσί τε τιτυσκόμενοι*, quo facilius ad supplendum accusativum *αὐτόν* (75)
ducebatur. Nos illam constructionem veriorem ducimus, ad quam legentes promtiores sumus quaeque propter duplex *τε* aequabiliter positum concinnior videtur, *τῷ δ' ἐπετοξάζοντο, ἰοῖσί τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τε βάλλοντες.* Sed pro altero 63
participio transiit ad verbum finitum, ut *Υ* 48:

αὖε δ' Ἀθήνη,
στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἄϋτει.

K 388. *E* 145. *ρ* 66. *ο* 6. *ψ* 351. v. Fritzsche quaest. Luc. p. 112.

Quod sic vocabuli *ἐπετοξάζοντο* altero versu latius patet significatio, hoc utrum scrupulum iniiciat, an hanc interpretationem commendet?

Monui supra hac parte disputationis nobis usui fore, quod certissimo exemplo probabamus, Aristarchi observationes nonnunquam deflexas esse a discipulis. Hoc iudico factum esse ab Aristonico ad Δ 117

(*αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰόν*),
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων.

Ibi Aristonicus: *ἀβλῆτα* cet.: *ἀθετεῖται ὅτι νῦν ἁπλῶς ἄβλητον καὶ μηδέποτε βεβλημένον καὶ ἀφειμένον, οὐχ Ὁμηρικῶς· τὸ γὰρ βάλλειν Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησιν.* At si dicitur *ἰὸν βάλλειν* (υ 62. *χαλκὸν βαλὼν* Ε 317), recte dicitur *ἰὸς ἀβλής*. Illud vero dici, quomodo fugere potuerit eum, qui primus usum vocabuli animadvertit quique vel ad observandum usum vel ad comprobandum singulis locis attendebat, quo diplen apponeret, ego non video. Aut non fecit observationem aut recte fecit. Ergo, ni fallor, sic statuemus. Apposuerat Aristarchus versui obelum. Sed in commentariis signorum causas non omnibus locis omnes apposuerat, partim quod ipsa nota in rebus saepius monitis pro commentario esset, partim
(76) quod in isto more singulos quosque versus notandi non triginta volumina (quae nunc sufficere putat Wolfius), sed vix ducenta commentario Homerico suffecissent. Compensavit hoc aliquo modo, quod non semel sed saepius Commentarios Homericos edidit. Si quis igitur sectatorum signa eius illustrare vellet (ut Aristonicus), nisi omnes Commentarios adhibuit poterat aliquid nescire vel scripto ab eo traditum. Sed ubi Aristarchi manus deficeret ipsi ex disciplina sententiam eius supplebant: in quo errori obnoxios fuisse nisi exemplis constaret res ipsa doceret.
64 Sic illum versum, de quo loquimur, Aristarcho suspectum fuisse puto eo argumento, quod apud Apollonium est, lex. Hom. s. *ἕρματα . . . ἐπὶ δὲ τοῦ μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον λέγων· οἷον γάρ φησιν* (l. *τὸν στίχον· γελοῖον γάρ φ.*) *ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν λέγεσθαι· ἔπαινον γὰρ οὐκ ἔχει τοῦ δυναμένου ὀδυνῆσαι.* Quod quidem argumentum et ipsum Aristonicus non praetermisit, sed illud alterum de

ἀβλής de suo addidit, quippe qui disciplina teneret: *τὸ βάλλειν Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησι,* vel *τὸ βάλλειν προέμενόν ἐστιν ἐπιτυχεῖν.* quod ille falso interpretatus est eique loco adhibuit, quo non pertineret.

§ 3. III. Duplex vocabuli *βάλλειν* perf. pass. est, *βέβλημαι* et *βεβόλημαι:* illo de corpore, hoc de animo laeso Homerus utitur. *I* 3 *πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἔνιοι βεβλήατο· καὶ Ζηνόδοτος οὕτως. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνος ἀεὶ τοῦτο τάττει, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως.* Sex modo versibus interpositis exemplum est, quod rem confirmet: *Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ: (ἡ διπλῆ) ὅτι πάλιν τὸ βεβολημένος τὸ διὰ τοῦ ο ἐπὶ ψυχῆς λέγει.*

§ 4. Nondum solvi nomen meum. Supra (§ 1 p. 55) osten- (77)
deram me probaturum, *Π* 467 Aristarcheam lectionem non fuisse *ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἵππον.* Didymus, qui hanc lectionem in Philemonis editione se invenisse ait, eo probare vult certe hoc loco lectionem fluctuasse. Deinde suum addit iudicium, non improbabilem videri hanc lectionem, quippe cum *ἐλαύνειν* sit ubi de vulnere eminus inflicto inveniatur. At Aristarchus docuerat *ἐλαύνειν* sic non dici, sed cum *οὐτάσαι, τύψαι, πλῆξαι* eodem loco habendum esse. Hoc Aristarchi praeceptum ignorasse Didymum ne putes: sed visus est sibi quosdam locos legisse, quo illud praeceptum perverteretur. Unum ipse attulit, *P* 517:

ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.

Qui locus quod Didymus voluit non probat, nec est ullus, qui 65
verissimum Aristarchi praeceptum infirmet. *ἐλαύνειν τινά* nunquam aliter dicitur nisi gladio, securi, sim. *τὸν ἔλασ' ὦμον φασγάνῳ ἀΐξας E* 80. *ξίφει ἤλασε κόρσην N* 576. *αὐχένα μέσσον ἔλασσεν φασγάνῳ ἀΐξας K* 455. *Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει Λ* 109. Item *N* 616 (securi). *N* 614. *Π* 338. *Ξ* 497.

Υ 475. *Χ* 326. *χ* 328. *χ* 97. *οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι* τ 393. φ 219. ψ 74. ω 332. τ 449. 465. — Cf. ϱ 278 *μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ*, cui respondet 283 *οὐ γάϱ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων*. Hoc igitur docuit, neque vero eo pertinent illi loci, qui Didymo imposuerunt, quibus (sive mittuntur tela sive prope figuntur) dictum est *ἐλαύνειν χαλκόν, ὀϊστόν*, sim. *ἐν* vel, quod saepius occurrit, *διά* et *διαπϱό*, e. g. *ἦ ϱα καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβϱιμον ἔγχος* Υ 259. 269. *μεταφϱένῳ ἐν δόϱυ πῆξεν ὤμων μεσσηγύς,*
(78) *διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν* Ε 40. Λ 448. cf. Χ 284. *ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαϱῷ ἠλήλατο* Ε 400 cet. En tertium exemplum verissimae observationis Aristarcheae ab discipulis detortae. Sed paene oblitus eram praecepti Aristarchei testem ciere. Ariston. ad Λ 68 *ὄγμον ἐλαύνωσιν: ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ἐλαύνωσι τύπτωσι· καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειϱὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι*. Cf. Apollon. lex. H. *ἐλαύνωσι: θεϱίζωσιν· ἡ γὰϱ ἐκ χειϱὸς τύψις ἔλασις μεταφοϱικῶς. ἐλάσαι γὰϱ τὸ ἐκ χειϱὸς τύψαι*. Suid. *ἐλαύνουσιν αἰτιατικῇ· ὄγμον ἐλαύνουσι· τύπτουσι. τιθεῖσι* (l. *τίθησιν*) *ἐπὶ τῆς ἐκ χειϱὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι Ὅμηϱος*. Cf. schol. ε 132, ubi iam certissimis vestigiis Aristarcheos agnosces. Vera observatio, quamquam male adhibuisse videtur ad *ὄγμον ἐλαύνειν*, iam eam ob causam (nam de significatione voc. *ὄγμος* nunc non quaeram[38]), quod non dici potest *τύπτειν στάχυας*, sed requiritur cui caedendi, et decidendi notio subiecta sit. — Cognoverat etiam ex illa observatione Aristarchus solum recte scribi ε 132 et η 250 *Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ*, non, quod Zenodotus tenuerat, *ἐλάσας*: v. scholia ad locum priorem.

66 § 5. Quod quidam philosophorum de genere humano dixerunt, quo propius ab origine sua abfuerit, eo integrius fuisse, id de vocabulis verissimum est. Ille, qui apud Homerum in plurimis valet, suis certisque finibus descriptus usus nec a tragicis lyricisve nec ab epicis vel antiquioribus vel quos Homeri

---

38 Herm. de dram. com. sat. Op. I p. 56. Voss ad hymn. Dem. 456 et ad Arat. 748. Franke ad hymn. l. l. et quae nuper dedit in eius libri censura Spitznerus <Hallesche allgem. Literaturzeit. Ergänzungsbl. 1830 nr. 84 p. 667>.

imitatores dicere solemus Alexandrinis servari solet. Factum idem in iis vocibus, de quibus modo exposuimus. Eurip. Hippol. 684:

Ζεύς σ᾽ ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί.

Ubi schol. *οἱ νεώτεροι οὐκ ἴσασι τὴν διαφορὰν τοῦ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν· Ὅμηρος δὲ οὐτάσαι μὲν τὸ ἐκ χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τρῶσαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόῤῥωθεν* (v. Clark. ad *P* 86:
qui ad hanc rem attenderat etiam *Δ* 525. 540). Idem Eurip. (79)
Herc. F. 199 *τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι.* — Aeschylus *πληγέντ᾽ ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετόν* fragm. Myrmid. p. 81 Sch. ⟨fr. 145 Herm.⟩[39]. *βέλος* de gladio Eur. El. 1141. Ar. Acharn. 326. — Pindarus *ἄκοντι ἔλασε σκοπόν* Ol. X 85 ⟨XI 71⟩ (Homerus ut decet *σκοπὸν ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ χ* 6). Nonn. XXI 9 *αὐτὰρ ὁ θαρσήεις ἐπεμάρνατο μείζονι πέτρῃ τρηχαλέῃ, καὶ στέρνα βοώπιδος ἤλασε Νύμφης.* — Apollon. Rh. IV 597 *τυπεὶς κεραυνῷ* et II 1046 *ἧκε δ᾽ ἐπ᾽ οἰωνὸν ταχινὸν ἕλος, αὐτὰρ ἔπειτα πλῆξεν*, idem III 1310 *βεβολημένος* pro *τετυμμένος.* Oppian. Hal. *B* 372. 473 *οὐτάζει βελέεσσι*, item *οὔτασται* cum *βέλος* coniunctum *Δ* 552.[40] *B* 522 *καὶ γάρ τοι καὶ βουσὶν ἀνάρσιος εὖτε πελάσσῃ οἶστρος, ἐνιχρίμψῃ δὲ βέλος λαγόνεσσιν ἀραιαῖς.* Cyn. *B* 468 *πικρὰ βέλεμνα* orygis cornua[41]. Sic haec

---

[39] Memorabile est, *πλήσσειν*, cuius constans apud Homerum usus est de vulneribus et plagis prope inflictis, de solo fulmine aliter dici (*πλ. κεραυνῷ*) *Θ* 455. *O* 117. *μ* 416. *ξ* 306. — *Βέλος* pro gladio ap. Soph. Trach. 884 ex vulgari interpretatione. Sed Hermannus haec alio modo adornavit.

[40] *ὠτειλή* Hyacinthi vulnus Bion VII ⟨XI⟩ 4.

[41] *ὀξυβελής* est ap. Hom. *Δ* 125 *ἆλτο δ᾽ ὀϊστὸς ὀξυβελής*, quod Meiringius in Commentatione de subst. copul. ap. Hom. p. 12 recte explicat *ὀξὺ βέλος ὤν.* Quod transferri potest ad *πόθος ὀξυβελής* Halieut. *Δ* 41. Sic explicuerim quod apud eundem scriptorem legimus *Δ* 105 *νίκης γλυκύδωρον κράτος*, i. e. *νίκης κράτος γλυκὺ δῶρον ὄν.* Sed ib. *B* 346 *αἶψα
δὲ νῶτα καράβου ὀξυβελῆ περιβάλλεται ἀμφιχυθεῖσα* nec illa explicatio 67
valet nec ex Homerici sermonis lege haec *βέλη* sunt. Cf. Empedocles v. 234 ⟨304⟩ *αὐτὰρ ἐχίνοις ὀξυβελεῖς χαῖται νώτοις ἐπιπεφρίκασι* (Hal. *B* 225 *ὀξυβελεῖς ἐχῖνοι*). *νώτοισιν ὀξυβελέσσι* Cyneg. *Γ* 399 pro eo, quod nunc legimus,

θοὰς ἔφριξεν ἐθείρας (sc. hystrix)
καὶ τ᾽ ὀπίσω νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτῃσιν
ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος —

coniicit et defendit Lobeckius Ai. p. 270. paralip. p. 266.

67 Oppianus perturbare sibi non minus quam tragicis licere putavit, haud ignarus ille prisci sermonis proprietatis. *E* 260 *ἄγχι*
(80) *δὲ θῆρα βάλλουσ᾽, οὐτάζουσι.* — Quint. Sm. *Λ* 271 *καί ῥ᾽ ἔβαλε Σθενέλοιο καταντίον· οὐδ᾽ ἄρα τόν γε οὔτασεν.* Item *Γ* 62. *Η* 117. *Ι* 275 (cf. 240). Apud eundem legimus *πλήξας χερμαδίῳ* *Η* 94 et *πληγαί* de iactis lapidibus *ΙΑ* 120. Nec illud Homericum: *θείνουσι σιδηρείῃσι βολῇσι* Opp. Hal. *E* 401. Etenim hoc etiam verbum *θείνειν* certum apud poetam usum habet in gladio aliisque prope laedentibus. Ex Quinto praeterea enotavi quod videtur apponendum esse. Scil. illae breviores formae *βλήεται, βλῆτο, βλῆσθαι, βλήμενος* in Homericis non inveniuntur nisi si quis percussus dicitur *βέλει*, quodcunque est: sed Quintus dixit *βλήμενος ἐν κονίῃσι* *Γ* 316. *E* 184. *ς′* 456. *βλήμενος ἐκ δίφροιο* *Ι* 193. Denique *βεβλῆσθαι* et *βεβολῆσθαι* promiscue dici a recentioribus, iam Lobeckio observatum ad Phryn. p. 589. (*βλήμενος ἄλγεσι θυμόν* Qu. Sm. *E* 459: contra Apollonius ausus erat I 262 merum et nudum *βεβολημένη* dicere pro *λύπῃ βλαβεῖσα, δυσθυμοῦσα*, ut scholiastae paraphrasi utar: *μήτηρ ἀμφ᾽ αὐτὸν βεβολημένη.*) Dixit de eadem re Buttmannus ad Arat. 492, qui si Aristarchi, si Lobeckii memor fuisset, fortasse facilius quid doceat intelligeremus. —

Haec poeticae dictionis discrimina cognoscere utilissimum: et velim quidquid ab Homero posteriorum poetarum oratio in vocabulorum usu differt aliquando ita in unum colligi, ut in Attici vulgarisque sermonis discrepantia a veteribus factum est: nos tamen haec ideo hoc loco perlustramus, quod quasi pro Aristarcheae operae complemento sunt, qui nec Alexandrinos
(81) sicubi ab Homero desciverant notare praetermisit (ut in Callimacho fecit, v. sch. *Ξ* 499). Deinde hinc intelligimus, ad Ari-
68 starcheam doctrinam epicos cursum suum dirigendum esse non censuisse. Quod in grammaticis et orthographicis docte sollerterque demonstravit Gerhard. lect. Apoll. p. 91—97. Idem in vocabulorum significationibus apparet. Nec mirum. Non est quod haec istos vel ignorasse vel improbasse putemus, sed Homericos esse noluisse [42]. Quid censes? nescivisse Quintum

---

[42] De Alexandrinorum imitatione Homeri dixere Naekius Choer. VIII.

Smyrnaeum, equites pugnantes ab Homero non induci? At ipse in id carmen induxit, quod nisi istorum morem cognoveris Homeri imaginem prae ceteris referre exspectaveris; v. Θ 186. Ι 2. ΙΔ 184. Cf. equitum certamen in ludis funebribus Δ 545. Nescivisse eundem, apud Homerum ambrosiam cibum esse Deorum non potum? Attamen ipse nihil dubitavit scribere Δ 139 *Νύμφαι ἀμβροσίην ἐκέραιρον ἐνὶ χρυσέοισι κυπέλλοις*. Tryphiodorus ad visenda Graecorum castra Priamum cum senioribus facit mulis vehi, 241

οἱ δὲ θοῆς οὐρῆας ὑποζεύξαντες ἀπήναις
ἐκ πόλιος κατέβαινον ἅμα Πριάμῳ βασιλῆϊ
ἄλλοι δημογέροντες.

Sed apud Homerum mulis curru iunctis non utuntur nisi ad vehenda onera. Quod Tryphiodorum ignorasse eo minus credere decet, cum de Priamo vehiculo urbe egresso scribens non posset non meminisse simillimi loci Homerici Ω 324, quo ipso loco Priamum equos agere videmus, plaustro contra, quo dona portantur, subiunctos mulos. Sed Tryphiodorus posterioris, imo sui aevi morem expressit (v. Scheffer c. VIII). Aetatem quidem
suam illi epici tam non dissimularunt, ut Quintus similitudinem (82)
a bestiariis sumserit, ς' 532. Alexandrini cum epica carmina condere aggrederentur non id egerunt, ut ubi Homerus vel fabulas vel mores et instituta vel dicendi artificia vel sermonem Graecum reliquisset, ibi et ipsi pedem sisterent itaque illum exprimerent quasi aliquis Iliadi proximus rhapsodus qui nullum aliud haberet exemplum. Sed ut saeculis superioribus poesis Graeca per gradus progressa est, nunc per aliquod tempus in
imitatione consistens, nunc commutato partim audientium desi- 69
derio partim converso litterarum statu partim ingeniosum propter vel certe audacem novatorem novos colores assumens, sic Alexandrina poesis usa est iis, quae saecula ante paraverant; quorum illa non tantum imitatrix sed amplificatrix et novatrix esse voluit: quod nisi ita esset, non haberemus huius poesis epicae historiam suis aetatibus et terminis descriptam. Et noluerunt

---

IX, Gerhardus lect. Apoll. c. VI, Weichertus de Apollonio p. 37, Loebe spec. quaest. crit. p. 2.

grammatici esse sed poetae. Ad imitandum vero Homerus iis cum aliis poetis multis uno eodemque loco erat, nisi quod Homerica et ad memoriam promtissima et omnis Graecorum poesis per viscera serpentia etiam ultro scribentium stilum subibant saepius: velut hodie fere qui scribunt idyllia Vossianis frustulis apparant. Quamquam Alexandrini haec ipsa declinassent studiosius, nisi in antiquiorum poetarum locis vel exprimendis vel adumbrandis Graecorum ingenium etiam antiquitus aliquid sive doctrinae sive illecebrae quaesivisset[43]. His momentis constat
(83) eorum imitatio: attamen sui iuris suaeque aetatis et voluerunt esse et erant. Homericis vocabulis (ad haec ut me referam),
70 Homerica vocabulorum significatione et structura non contenti longorum saeculorum remotarumque regionum thesauros recludere et ipsi condere nova et deflectere et laxare antiqua, ut sicut ante gliscentibus aetatibus poetici sermonis fines prolati sunt, item per hos extremos Graeci carminis molitores factum esse inveniatur. Sed his et imitandi et novandi institutis utrum elegantiae veritatisque se finibus continuerint an secreta car-

---

[43] Boeckh. tragg. Gr. c. XX. — Dixi, universe hos poetas non alio modo imitatos esse Homerum quam alios antiquorum. Nam si quid ex carminibus aequalium transtulerunt, ut ipse quaedam Apollonius a Callimacho (v. Gerhardium et Naekium de Hecale), Virgilius honoris causa ab Gallo (Voss. ad Eclog. II), id minus ad rem nostram pertinet. Illa igitur imitatio duplex est, una stricta, quae etiam integros versus transsumit; ut alii ab Homero, sic Apollonius ex Eumelo (v. Weichert p. 206) et Latini poetae versus Ennianos. Altera est, quae acumen doctrinamque quaerit in exemplari deflectendo, non ut lateat imitatio sed ut pateat, quale est illud Oppiani Hal. *Γ* 147

(83) *τοὔνεκα τῇσιν ἐχαλκεύσανθ' ἁλιῆες*
καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον, ἄρκος ὀδόντων.

Cui generi non putaverim absimile fuisse, quod Aeschylus dixit *ἠριγένεια λέαινα* (Hes.). Similia quaedam sunt in iis, quae Gerhardus recensuit p. 84 sqq. Nam si quis pro Homerico *πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων* dicit *τρίβον ἀνθρώπων ἀλεείνει* (p. 88), is non celare studet imitationem, sed dum ita exprimit exemplar, ut necessario agnoscatur, simul suam quandam venditat copiam. Quod illis haud raro contrario cessisse et pro ubertate apparere inopiam, imo adamasse hoc genus, quod tamen prae novis inventis facilius est, nec abnuo nec sententiae meae adversatur. Sed eodem genere imitationis extra Homerica quoque usi sunt, ut ex multis ad Apollonii exemplar factis, quae Gerhardus ex Dionysio aliisque proposuit, intelligere licet.

minum genera et dialectorum discrimina extra modum et ad molestiam usque turbaverint, nova exoritur quaestio, ardua et multis partibus paene inaccessa. Ego hic pedem figo, quo me partes vocabant meae. Etenim rationes delineandae erant, cur ad recentiorum epicorum officinas Aristarchea doctrina aditum non habuerit nec habuisse consentaneum sit. —

Nunc ad reliquas verborum interpretationes pergimus.

C. III. (84)

Ὧδε

semper apud poetam significat „sic“, nunquam „huc“ vel „hic“.

Apollon. lex. Hom. 872 *ὧδε: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσεται·*

ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν (*ἐς πλησίον ἄλλον, ϑ* 328).

ἐπὶ δὲ τοῦ „Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε“ (*Σ* 392) *οὕτως ἀκούει· πρόελϑε οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.* Quae eadem leguntur schol. A ad *B* 271. Praeterea testatur Apollon. Dysc. adv. p. 590, 24 *ἔχοι δ' ἂν ἐπίστασιν καὶ τὸ ὧδε συνήθως μὲν τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖς Ὁμηρικοῖς, ὡς Ἀριστάρχῳ δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆς ἔχεσθαι σχέσεως, τῆς δὲ κατὰ ποιότητα.* Cf. p. 616, 26. Notam ad eam rem indicandam appositam explicat Aristonicus *Γ* 297
(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ ὧδε οὐδέποτε τοπικῶς καθάπερ ἡμεῖς λέγει,* 71
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τοῦτο παραλαμβάνει. Item *O* 513. Et *Σ* 392 ad illud ipsum *πρόμολ' ὧδε: ὅτι τὸ ὧδε οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερϑέμενος· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ „ἀμφίπολοι στῆϑ' οὕτω“* ⟨*ζ* 218⟩; denique *M* 346 (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι* (*τὸ ὧδε*) *τοπικῶς· ἑξῆς γὰρ γράφει* (v. 359) *„κεῖσε γὰρ ἔβρισαν“*[44]*· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως.* Haec Ari-

---

[44] Sic scripsi quamquam legitur in scholiis: *ἑξῆς γὰρ γράφει „εἰ δέ σφιν καὶ κεῖϑι“* (348) ⟨codex A habet *κἀκεῖσε* teste Dindorfio⟩. Sed primum

starchi observatio oppugnatorem nacta est Buttmannum, Gramm. Gr. II p. 285 ⟨362 ed. II⟩. Confirmat enim quosdam esse locos Homericos, quibus localis particulae significatio explorata sit:
(85) *Σ* 392 *πρόμολ' ὧδε*, *α* 182 *νῦν δ' ὧδε ξὺν νηΐ κατήλυθον*, *ρ* 544 *τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον*, et si recte aestimes etiam *M* 346 *ὧδε γὰρ ἔβρισαν Δαναοί* ⟨leg. *Λυκίων ἀγοί*⟩ et *β* 28 *νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε;* Sed his missis, quae tum demum poterunt recte aestimari ubi quae explorata dicuntur pertentaverimus, tres istos locos speculemur. Hic primum dicam etiamsi ex centum et viginti duobus locis (tot Seberus enumerat[45]) tres essent, quibus localis significatio firme inhaereret, tamen plerisque Aristarchi observationem probabilem visuram et de tribus locis mirabiliter in diversum declinantibus quaerendum. Deinde si Aristarchus contrarium tueri voluisset haud paulo diligentius negotio suscepto provisurum fuisse quam illos, qui cum isto subtilissimo et assiduo observatore nonnunquam quasi cum puero egerunt, quem docere vel dedocere ludus sit. Neque enim talia neglexisset, qualia sunt *O* 513 vel *K* 91 vel *Ω* 780. Denique hanc esse boni et subtilis interpretis virtutem non speciosis quibusdam locis falli, sed his ipsis firma interpretationis fulcimenta ex manifesto scriptoris usu quaerere. Quid putas Buttmannum dicturum fuisse, si *ρ*.447 pro

στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον

poetae canere libuisset *νῦν στῆθ' ὧδ' ἐς μέσσον*? Scilicet exploratum esse hoc loco particulam *ὧδε* significare — *τοπικῶς*.
72 Tu et hunc locum animadverte et *ζ* 218 *ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν* et *Φ* 184 *κεῖσ' οὕτως* et *η* 30 *ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον*[46], et intelliges qualis, quam frequens et pulcher harum particularum usus cum imperativis sit et quam acriter castigan-
(86) dus esset Aristarchus, nisi ex his facillimum transitum invenisset, ut recte intelligeret haec: *Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε* (quod cum *αὔτως* comparans cum veteribus explicat Hermannus Op. I

Zenod. non scripsit *καὶ κεῖθι* sed *κἀκεῖσε* (sch. 348): quod ipsum imperitam, quae haec polluit, manum prodit: deinde quod Aristonicus dicit non sequitur ex v. 348, sed ex 359.

[45] Uno quo nunc est *ὧδ'* Aristarchi lectio est *ὦκ'*, *ζ* 289.

[46] Apollon. Rh. I 1290 *ἧσ' αὔτως εὔκηλος*. II 617 *μηκέτι δείδιθι τοῖον*.

p. 340) et τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον. Utrumque recte cepit Nitzsch. ad Od. α 182. Et α 182, item β 28, quod scholia et consentiens iis Apollon. synt. p. 72 afferunt „οὕτως ὡς ὁρᾷς“ et priore loco „οὕτως ὡς ὁρᾷς, ὡς ἰδιώτης, οὐχ ὡς ἐπέβαλλε βασιλεῖ“ hoc ita satisfacit (modo ne obliviscare in his subtilibus linguarum elegantiis paululum necessario claudicare paraphrasin) ut non videam, cur his duobus locis Nitzschius particulae novam significationem affinxerit.

Sed Vossium quomodo refellam, indefessi laboris virum, cuius nomen omnibus Homeri studiosis verecundiam iniicere debet? Is (ad hymn. Cer. 116) confirmat in illo στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον particulam οὕτως significationem localem habere! Demitto auriculas!

Probavit Aristarchi observationem, qua nihil esse potest certius, Nitzschius: nec Passovius quidquam dubitavit: itidem a veteribus sexcenties res inculcatur, v. praeter Eustathium schol. *B* 258. *K* 91. *N* 326. α 182. β 111. γ 125. Illud πρόμολ' ὧδε Paraphrasta Bekkeri reddidit πρόελθε οὕτως[47]. — Denuo dicendi necessitatem nobis imponit Bekkerus. Quod faciemus in Epimetris.

Πόνος et *πονεῖν* 73

nunquam doloris significationem habet, sed laboris.

(Graecis vocabulis Aristonicus utitur ἀλγηδών et contra ἔργον et ἐνεργεῖν. Recentiores eandem rem tangentes pro eo dicunt nonnunquam κακοπαθεῖν et κακοπάθεια, quod idem est. (87)
Sch. Apollon. IV 1453 γειομόροι μύρμηκες: οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.)

Res per diplen notata *B* 291. *E* 667. *H* 319. *K* 116. 164.

---

[47] Apud Atticos quoque est ubi ὧδε vim suam abiiciat et ita dicatur ut οὕτως „sic temere.“ Plat. Soph. 217e τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν οὐχ ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ εἶναί τις, ἀλλὰ τυγχάνει λόγου παμμήκους ὄν.

Σ 413. *X* 11. *Ψ* 245. Hunc Homericum usum significat schol. Soph. Ai. 866, cum dicit: *πόνος πόνῳ πόνον φέρει: ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ ἀρχαϊκὸν ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον κοινῶς οἷον κάματον.*

Nec hic substiterat Aristarchus, sed annotavit praeterea, praecipue dici de labore bellico (*πολεμικὸν ἔργον*), v. ad *Z* 77. *N* 2. *Φ* 249. cf. B ad *T* 227. Quae verissima est et ad locos quosdam recte intelligendos utilissima observatio, e. g. *E* 667 qui locus haud recte accipitur ab omnibus. Invenitur idem usus (prosae scriptores sic utuntur vocabulo *ἔργον*, de quo dixit Hermannus ad Luc. de conscr. h. p. 159) apud alios quoque antiquos poetas ut Hes. Theog. 881 de Titanum proelio *αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν.* Theogn. 981 Gsf. (987 Be.) *οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη, αἵ τε περ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον εἰς πόνον ἀνδρῶν.* Cf. Simon. XX Gsf. Erravit Passovius cum dixit dolorem significari *T* 227. *Φ* 525 et aliis locis. Neque enim alii loci sunt et *T* 227 certissima est significatio laboris bellici v. belli. *Φ* 525 *ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν* item dictum ut *πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν* „laborem et luctum"; imo hic versus cum antecedente compositus *πᾶσι δ' ἔθηκε* (urbs incendio correpta) *πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν* ita declarat „laborem et luctum" indicari, ut si illud dubium esset, hoc loco confirmaretur. „Omnibus, poeta inquit, incendium laborem creat, multis (quorum pereunt bona vel cognati pereunt) maerorem: sic Achilles atro-
74 citer ingruens Troianis omnibus laborem, multis (propter amores
(88) interemtos) luctum creavit". De uno loco vellem Passovius sententiam suam dixisset, qui videtur adhuc a recentioribus omnibus parum intellectus esse. Est *B* 289 sqq.

Ulixes Agamemnonem appellans nunc, inquit, ignominiam tibi parant Achivi neque perficient, quod huc profecti sustinuerunt: cupiunt enim iam redire:

ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.
ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.

h. e. „nimirum laboribus fungimur ut moleste ferentes redire velimus." Quid sit *ἦ μὴν καί* discendum ex *I* 57, ubi Nestor

Diomedi bene quidem, inquit, locutus es, neque tamen rem acu tetigisti: *ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί* „nimirum (id quod ad excusandum valet) iuvenis es“. Deinde *ἀνία, ἀνιᾶν, ἀνιάζειν* Homero ubique est molestia, molestia afficere, m. affici, moleste ferre (non maeror vel dolor: quod iam Dammio perspectum. *Σ* 300 haud recte acceptum a Passovio, quem fugisse videtur acerba huius loci ironia). Porro *πόνος* est „labor“ quod veteribus verum loci sensum aperuit. Aristonicus cum hoc ipso loco de hac significatione verbi admoneat Aristarcheos sic intellexisse declarat, unde ad posteriores pervenit. Quorum unus (BLV) rectissime interpretatur: *πολὺς μὲν οὖν ἐστιν ὁ πόνος, ὥστε λοιπὸν* (sc. *ἐστί*) *ἀκηδιάσαντά τινα νεῖσθαι.* Cf. *γ* 117 *πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.* Usus infinitivi simillimus *β* 284 *οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, ὃς δή σφι σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.* Alteram significationem vocabuli *πόνος* si quis putet adhiberi posse is quoquo se verterit non faciet ut cum proxime sequentibus hic versus cohaereat.

Φόβος, φοβεῖσθαι, φέβεσθαι. 75 (89)

His nunquam timendi, sed fugiendi notio apud Homerum subiecta est.

Apollon. lex. Hom. p. 832 *Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς.* Aristonicus *Ζ* 41 *φοβέοντο πρὸς πόλιν ἧπερ οἱ ἄλλοι: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔφευγον· ἐπὶ τούτου γὰρ ἀεὶ τὴν λέξιν τίθησιν.* *Ε* 223 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ „φόβον Ἄρηος φορεούσας“* ⟨*Β* 767⟩ *τὴν ἐν πολέμῳ φυγήν. καὶ ὅτι τὸ φοβεῖσθαι καὶ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὅμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους.* *Λ* 71 (cf. *Θ* 107): (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι φόβον τὴν φυγήν· ὃν δὲ ἡμεῖς φόβον, δέος λέγει.* *Μ* 46 *ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει δι' ἀμφοτέρων, ἀλλὰ διὰ μὲν τοῦ ταρβεῖ δέδιεν, ὃ ἡμεῖς φοβεῖται, διὰ δὲ τοῦ φοβεῖται φεύγει. λέγει οὖν οὔτε δέδιεν οὔτε φεύγει.* *Ν* 471 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἀντιδιέσταλται τῷ*

φόβῳ τὸ ἔμενε, ἐξ οὗ σαφὲς ὅτι ὁ φόβος τὴν φυγὴν σημαίνει. Praeterea ad *B* 767. *E* 252. *Z* 278. *Θ* 139. 149. *K* 510. *Λ* 121. 173. 402. *M* 144. *N* 470. *O* 666. *P* 597. 667. *Φ* 575. 606. *X* 141. 250. Egregius huius observationis usus fuit in diiudicanda lectione *Σ* 247:

ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο (Τρῶες) πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη —.

Ariston. h. l. *τρόμος: Ζηνόδοτος φόβος κακῶς, ἀγνοῶν ὅτι φόβος ἐστὶ καθ' Ὅμηρον ἡ μετὰ δέους φυγή. διὸ ἡ διπλῆ.* Item *K* 10

ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.

Aristonicus: *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φοβέοντο· τὸν δὲ φόβον εἴωθε λέγειν Ὅμηρος τὴν μετὰ φυγῆς δειλίασιν. ἐλέγχεται δὲ*
(90) *ὁ Ζηνόδοτος ἁμαρτάνων ἐκ τοῦ „ὡς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος"* (v. 25). — *P* 607. Fugiunt Argivi, 596. 7:

76 *νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.*
πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο,

quam Argivorum fugam, Troianorum victoriam porro persequitur. Et de Troianorum fuga nullo modo cogitari posse, ubi Hector (605) Idomenei quidem hasta percutitur, sed frustra, ita ut in lorica sedeat frangaturque hastile, tam perspicuum firmumque est haec legenti ut de falsa quorundam lectione v. 607 iure suo acerbius iudicium pronuntiet Didymus. Aristarchea lectio h. v. est

ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' (Hector) *Ἰδομενῆος ἀκόντισε —.*

Quid h. l. Didymus in libro de Aristarchi editione notaverit, hoc modo traditum: *οὕτως δὲ μόνως φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς τοὶ δ' ἐβόησαν· ἄβελτερον γὰρ τελέως τὸ τοὶ δ' ἐφόβηθεν· οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν. καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· „ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε Τρωϊκός"* (723). Nec *Δ* 456 dubitabimus Aristarchi iudicio subscribere. Legebatur et legebamus nos in Wolfiana:

ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.

Sed accepimus haec: *Ἀρίσταρχος ἰαχή τε πόνος τε· οὐ γὰρ γέγονέ πω φυγή.* Hoc est Didymi. Alterum quod eodem loco legimus (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὴν μετὰ δέους φυγὴν φόβον εἴρηκεν,* quod Aristonicum simulat, duplici modo mirum est. Nam et falsam in exemplari suo habuisse lectionem nec id sensisse putandus erit et simul ipse falso explicuisse *τὴν μετὰ δέους φυγήν.* De quo restat ut moneam ea fere repetens quae dixi apud Friedlaenderum Ariston. p. 101. Scilicet tot locis, quos enumeravimus, in quibus de significatione vocis *φόβος* et *φοβεῖσθαι* docemur, tribus tantummodo locis metus notionem fugae adiunctam inveniri permirum est, hoc loco et *Σ* 247 *ἡ μετὰ δέους φυγή,* et *K* 10 *ἡ μετὰ φυγῆς δειλίασις.* Hoc Aristonicum sibi passum esse excidere longe longeque minus verisimile quam illos tres locos aliena manu corruptos ad nos pervenisse. Aristarchus certe simpliciter docuerat *φυγήν* et *φεύγειν* significare, adiunctam metus significationem voci *φύζα* cum suis attribuerat.

Nec *φοβεῖσθαι μή* est apud Homerum nec *φόβος* cum
genitivo rei: quae apud posteriores epicos inveniri infra osten- 77
dam, ut decet apud eos quibus *φοβεῖσθαι* timere est.

Φύζα (91)

quando fugam significat eo differt a φόβος, quod adiunctam habet notionem metus vel ignaviae.

Apollon. lex. H. *Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς, φύζα δὲ ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς.* Significat autem fugam ubique excepto uno loco *I* 2 *φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη.* Ubi legimus: (*ἡ διπλῆ ὅτι*) *φύζα* (*ἀεὶ μὲν*) *σημαίνει τὴν μετὰ δέους* (melius Apollon. *δειλίας*) *φυγήν· ὅθεν καὶ φυζακινῆς ἐλάφοισι* (*N* 102). *νῦν δὲ ἔκπληξις*[48]. — Egregia observatio et verissima, quam ne quis cavilletur summi viri motus auctoritate, Immanuelis Bekkeri, in Epimetris huic editioni accedentibus cavebimus.

---

[48] Quidquid de corrupto loco Apollonii IV 5 statuetur, hoc sentimus vocabulo *φύζα* parum apte usum esse.

Τρεῖν

est fugere, non timere.

Ariston. X 143 *ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ τεῖχος ὕπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα: ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ σὺν τῷ φεύγειν.* Pro *σὺν τῷ* plura in mentem veniunt: equidem puto scriptum fuisse: *συνήθως αὐτῷ.* Hoc potius probo quam *συντόνως.* Ξ 522 *οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ: ὅτι οὐ λέγει τρεσσάντων δεισάντων, ἀλλὰ φυγόντων· „τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον“*
(92) (N 515)[49]. Recte. Probant et composita *διατρεῖν* (*διέτρεσαν*
78 *ἄλλυδις ἄλλῃ*), *παρατρεῖν* (E 295), *περιτρεῖν* (Λ 676), *ὑποτρεῖν*, et simplicis verbi omnia fere exempla certa et expressa. Duo sunt, ubi quis dubitare possit, P 332. Φ 288. Sed hi quoque loci alteram significationem admittunt, imo contextus, si accuratius inspicitur, suadet. Ad P 332 vid. v. 316. 343 (*τρεῖν' ἄσπετον* est quod nos dicimus „unglaublich“); cf. Ξ 132. Ad Φ 288 cf. Φ 575 (*μή τι λίην τρέε* „weiche ganz und gar nicht“).

Sed commorandum est in hoc vocabulo, de quo si unum Dammium exceperis lexicographi nostri omnia falsissima docent bonisque quos collegerunt locis prave usi sunt. Quid quod ne illud quidem de leone propter famem renovato iterum iterumque impetu pecora aggrediente, quem pastores coniectis facibus repellunt, *τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ* Λ 554. P 663, recte accipiunt et de timido intelligunt, non de repulso? — Cui *φόβος* iniectus est is fugit, cui *φύζα* iniecta est is facit hoc pavidus, trepidante corde, *πεφυζώς*: *τρεῖ* ille qui periculo percepto vel vero vel ficto celeri corporis motu retractat: maxime et quasi

---

49 Haec mihi videntur sola Aristonici testimonia, non N 515 *ὅτι τρέσσαι φυγεῖν μετὰ δέους, ἀλλ' οὐ ψιλῶς φυγεῖν· „τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη“* (E 256). Quod ex bona observatione corruptum est a recentioribus ut eo loco, quem initio posui, X 143, in cod. V est *τρέσε: μετὰ δέους ἔφυγεν.* Qui *μετὰ δέους* videntur addidisse ut ad vulgarem significationem accederent; non inest hoc in verbo apud Homerum (v. Λ 546), nec ab origine inest, sed celeris motus. De quo mox dicemus.

technico vocabulo dictum est in bello, ubi illa retractatio ita fieri solet, ut locum statumque *ὁ τρέων* non teneat, *οὐκ ἔμεινεν ἀλλ' ἔτρεσε,* sed celeriter in fugam se convertens profugiat. Nos, et fit inde ut difficilius intelligamus, vocabulum quod ad omnes Graeci vocabuli flexus se accommodet non habemus, nec habent Latini. Virgilius Aen. XII 889 Quae nunc deinde mora est? aut quid iam Turne retractas? Non cursu, saevis certandum est cominus armis — illo „retractas" putaverim Graecum *τρεῖν* exprimere voluisse. Quod ad nos attinet uno alterove loco in re bellica sentias melius quam „fliehen" respondere „flüchten", eo sensu, quem habet nonnunqnam, quem Adelungius his verbis describit: „flüchten: einen Ort zur Vermeidung einer Gefahr schnell und eilfertig verlassen". *ἀνδρῶν τρεσσάντων ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.* Et ad hanc retractandi significationem et illud pertinet de Socrate in Phaedone 117b *καὶ*
ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα 79
ἵλεως, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, quod minime est „nihil timens", sed „nihil retractans": prorsus ut Xen. Anab. I 9, 6 *καὶ ἄρκτον ποτὲ ἐπιφερομένην οὐκ ἔτρεσεν, ἀλλὰ συμπεσὼν κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου.* In Plutarchi Agesilao c. 11 de Agesilao a basio Megaboti pulchri pueri se abstinente sermo est eiusque continentia vocabulis a pugna desumtis describitur. Ibi et haec sunt: *φυγὴ τοῦ φιλήματος,* et mox: *σὺ οὐχ ὑποστὰς ἀλλὰ τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ καὶ φοβηθείς· ἐπεὶ καὶ νῦν ἂν ἔλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος· ἀλλ' ὅπως αὖθις οὐκ ἀποδειλιάσεις. χρόνον οὖν τινα πρὸς ἑαυτῷ γενόμενος ὁ Ἀγησίλαος καὶ διασιωπήσας „οὐδὲν" ἔφη „δεινὸν πείθειν ὑμᾶς ἐκεῖνον· ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τήναν τὰν μάχαν τὰν περὶ τοῦ φιλάματος ἅδιον ἂν μάχεσθαι πάλιν ἢ πάντα ὅσα τεθέαμαι χρυσία μοι γενέσθαι."*

Attendas ne hic quidem in verbo *τρέσαι* satis expressam infuisse notionem timoris, nam haec per se addita *καὶ φοβηθείς.* In acie Homerica et apud heroes nullo modo per se turpe est *τρέσαι,* nec est nec exspectatur semper esse *σταδίην μάχην*: fit illud *τρέσαι* ab illis saepe firmo nec trepido consilio, et quo quis ita inclinata acie pedibus velocior eo magis laudatur:

est haec quoque herois virtus. Hinc illud de senescente Idomeneo *N* 509

Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
ἐσπάσατ' οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
οἱ γὸρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος οὔτ' ἀλέασθαι.
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος —.

Quo loco *τρέσσαι* celeritatis notionem satis expressam habet, atque ea vocis natura est ut etiam omisso *ῥίμφα* potuisset dicere quod intelligi volebat, sed non potuisset *φοβεῖσθαι οὐκέτι*
80 *πόδες ἔφερον*. Sed timoris notio nulla inest nec hoc loco nec ab origine vocabulo inest. Mutato autem proeliandi more, et maxime apud Lacedaemonios, ubi ea lex proelii est constituta, ut nunquam loco statuque cedatur, non mirandum est si *οἱ τρέσαντες* in acie „die flüchtigen" simul *ἀποδειλιάσαντες* visi illo nomine ignominiose notabantur, nonnunquam etiam forma vocabuli iam ipsa ad irrisionem vergente *ὁ τρεσᾶς*. Et in universum sane consentaneum est *τρεῖν* natura timidis maxime accidere eosque retractare fugamve capessere cum indicio timoris — ut satis causarum sit cur, ut apud tragicos nonnunquam factum invenimus, in notionem timoris transire potuerit. Natura timidis, inquam, sive hominibus sive bestiis, ut columbis, in quibus sane quid sit *τρεῖν* optime intelligi potest cum celeri gradu sive volatu se loco auferunt, facile eae quidem periculum suspicantes et pavidae. Quare praecipue *τρήρωνες* dictae. Ac de columbis putes dictum fuisse pulchrum vocabulum ab Hesychio servatum *ἀνέτρεσαν ἀνεφοβήθησαν*, et de simili quadam bestia ex genere pavidarum potius quam de homine quod idem servavit *τρηρὸς ἐλαφρὸς δειλός*.

Sed ad unum locum Homericum redeundum est *Λ* 546.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσεν·
στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον.

τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικώς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

Quod Vossius ita vertit:

Flüchtete dann umschauend im Männergewühl wie ein Raubthier,
Rückwärts häufig gewandt, mit langsam wechselnden Knien.

Quod egregie translatum est. Quamquam enim de tarde retro cedente proprie non dicimus „er flüchtet", tamen in illo „er flüchtete" sentimus vim aoristi „celeriter in fugam se coniecit": de momento quo celeriter retractat vel ut fit tergum vertit: quam primam et propriam vocis *τρεῖν* significationem esse putamus, aoristo quidem praecipue accommodatam.

Antequam finem huic disputationi imponam hoc monendum, ut ne in posterum in vocabulo *τρεῖν* vel Latino tremere 81
vel nostro „zittern" utamur. Nullo id tempore et nullo loco significat. Etiam satis cautum est ne forte male accipiamus locum qualis hic est Quinti Smyrnaei de Achille et Memnone congressis II 522

σθεναρὴ γὰρ ἐπί σφισι δῆρις ὀρώρει
ἠμὲν ὅτε ξιφέεσσι συνέδραμον ἠδ' ὅτε λᾶας
βάλλον ἀπεσσύμενοι περιμήκεας, οὐδέ τις αὐτῶν
χάζετο βαλλομένων, οὐδ' ἔτρεσαν, ἀλλ' ἅτε πρῶνες
ἕστασαν ἀκμῆτες καταειμένοι ἄσπετον ἀλκήν·
ἄμφω γὰρ μεγάλοιο Διὸς γένος εὐχετόωντο.

in hunc igitur locum ne quis incidens intelligendum putet „tremuerunt", sed: „nec pugna cesserunt nec retractaverunt." cf. VIII 165. 170 (*ἄτρεστος*). 340. Hic puto nostro „zurückzucken" auctoris sententiae responderis: est ubi pressius videatur „er schrack zurück", ut VIII 218 et XII 180: quo loco ante oculos habuit illum Hesiodeum Theog. 850, ubi est *τρέσσ' Ἀΐδης ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.*

Primus in Quinto locus, ubi vocabulum occurrit, est statim ab initio I 8: ex quo Achilles Hectorem interfecerat Troes in urbe manserunt

δειδιότες μένος ἠΰ θρασύφρονος Αἰακίδαο.
ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος

ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι, ἀλλὰ φέβονται
ἰληδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πυκνά·
ὣς οἳ ἀνὰ πτολίεθρον ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα
μνησάμενοι προτέρων, ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν.

Transitum factum videmus a retractando ad detrectandum periculum e longinquo minitans. Callimachus fr. LXXI Simonidem querentem inducit de tumuli sui eversore: *οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε* — h. e. non recessit ab impio facinore propter periculum instantis a Dioscuris poenae. Dixeram supra: *τρεῖ* ille qui periculo percepto vel vero vel ficto celeri corporis motu retractat. Potest addi, ex Homero enim addendi occasio non erat, vel praesente vel etiam loci temporisve spatio absente.

82

Θύειν

nusquam apud Homerum dicitur de immolanda hostia, sed de offerendis ἀπαρχαῖς, et θυηλαί sunt ἀπαρχαί.

I 219 *θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι, ὡς* (hoc enim inserendum) *ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιᾶσαι. καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ* (ξ 446) *„ἦ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσιν“*. Significat Timotheum sive comicum sive dithyramborum scriptorem et Philoxenum in carminibus suis parodicis ad quosdam locos Homericos ita respexisse ut in illis *θῦσαι* vulgata deinde significatione *τοῦ σφάξαι τὰ ἱερεῖα* accepisse appareret. Et de Philoxeno quidem ex Suidae loco s. *ἔθυσας* paulo certius divinare licet: *ἔθυσας ἀντιθύσῃ· τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα· ἀπεκδέχονται γὰρ* (h. e. falso accipiunt, v. *ἀπεκδοχή* apud Nicanorem ad Ξ 500) *τὸ ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν* (ι 231) *παρὰ τῷ ποιητῇ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθύσαμεν νοεῖσθαι.* Recte emendat Bernhardius *τὸ ἐπεθυμιάσαμεν* vel *ἐθυμιάσαμεν*, ipsum ille Suidam afferens *θῦσαι*

τὸ σφάξαι, καὶ το θυμιᾶσαι παρ' Ὁμήρῳ. Sic Ammonius p. 132 σφάξαι καὶ θῦσαι διαφέρει. θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσαι, σφάξαι δὲ τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν θῦσαι εἰπὼν „θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει — θυηλάς“ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶσαι, σφάξαι δὲ[49a] „αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν“ ⟨Α 459⟩. Bekker An. p. 42 θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι

θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς,

λέγει δὲ θυηλὰς τὰς ἀπαρχὰς τῶν τεθυμένων ἱερείων. καὶ ἐν (93)
τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιᾶσαι. Ib. p. 44 ἱερώσυνα τὰ τοῖς θεοῖς ἐξαιρούμενα μέρη καὶ θυμιώμενα. Ὅμηρος τοῦτο διδάσκει πρῶτον· θεοῖσι δὲ cett. βούλεται γὰρ λέγειν τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐν τῇ εὐωχίᾳ παρατιθεμένων, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν, ὅταν προσφέρωνται τροφήν. Athen. V 7 ⟨p. 179b⟩ 83
καὶ πρὸ τοῦ θοινᾶσθαι δὲ ἃ δεῖ ποιεῖν ἡμᾶς διδάσκει πάλιν Ὅμηρος, ἀπαρχὰς τῶν βρωμάτων νέμειν τοῖς θεοῖς. οἱ γοῦν περὶ τὸν Ὀδυσσέα, καίπερ ὄντες ἐν τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ

ἐνθάδε πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.

καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, καίπερ ἐπειγομένων τῶν πρέσβεων, ὡς ἐν μέσαις νυξὶν ἡκόντων, ὅμως

θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει cett.

Ceterum ex his grammaticorum locis, quibus addas Hesychium θῦσαι ἀπάρξασθαι θυμιᾶσαι θυσιάσαι, apertum est, θυμιᾶσαι significare in honorem deorum quidquid est ἀπαργμάτων, ne de solis suffimentis cogites, flammae iniicere. Usus ea paraphrasi in Homerico θύειν Aristarchus, et si forte ultra non valuit, quod tamen pro certo non dixerim, ut e. g. eius usus esse non posset ο 222, ubi per θῦσαι ut ex v. 258 patet intelligitur oblata σπονδή, adhibuisse putandus erit vocabulum ἀπάρξασθαι. Substantiva igitur ad θῦσαι sunt θυηλαί et θύη. Hoc ο 261, ubi Theoclymenos Telemachum inveniens σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ sic loquitur: ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ

49a ⟨Libri om. θυμιᾶσαι et δέ.⟩

δαίμονος. Et *I* 499 *καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι*, et *Z* 270, ubi Hecubam Hector hortatur *ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης ἔρχεο σὺν θυέεσσιν ἀολλίσσασα γεραιάς*. In hoc etiam substantivo ut in *θυηλαί* Aristarchum sola *θυμιάματα* et *ἀπαρχάς* intelligi voluisse non dubitandum, et sicubi in commentariis et lexicographis vel apud paraphrastam Bekkeri (ut p. 709 in illo *λοιβῇ τε κνίσῃ τε* —) praeterea etiam explicationem *θυσίας* invenimus hoc non illum et diligentiores grammaticos illum secutos referre. — Homericis contra ponam haec Apollonii Rhodii I 420 *τήνδε δέξο θυηλήν* de bobus immolatis, et II 156 *καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς ῥέξαντες μέγα δόρπον ἐφώπλισαν*.

---

84 ## *Φράζω*

nunquam est dico, sed indico.

Apollon. lex. H. p. 658 s. *πεφράδοι*:

πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
πεφράδοι; (*Ξ* 335)

πεφράδοι: διασημαί(l. *μά*)*νειεν· ὁ δὲ Ἀπίων ἂν εἴποι* (illud *ἂν* delendum erit, Bekker *ἀνείποι*, vix recte), *τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένου ὅτι τὸ φράσαι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται*. Id. p. 840 s. *φραδέος: οὐδέποτε τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν· διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ P* (l. *Ξ*) *τῆς Ἰλιάδος ἠθέτηκεν*. Significat *Ξ* 500:

ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών,
πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Hoc si cum scholiis et Eustathio conferas[50], scimus de Aristarcho, versum *πέφραδέ* — obelo notatum esse certissimo argumento, quod hic usus verbi *φράζειν* ab Homero plane abhorreret, alterum, cuius pro spurio notandi causas non videret

---

50 Error ut declinetur, moneo, annotationem *Σ* 253 non Aristonici esse.

(quamquam sunt fortasse) tenuisse, sed φῆ pro verbo accepisse, (94)
cum abstrusam particulam φή in Homerum inferendum non censeret. Buttmannum (lexil. I 236) de his versibus et de veterum interpretatione disputasse invenies, cum nec Aristarchi observationem de voce φράζειν nec eius nosset athetesin. Sed ipsas Aristonici notas adscribamus. Ad *Β* 144, nam is alter locus erat, quo in Zenodotea ferebatur φή: *κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φὴ κύματα. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν.* Et nostro loco: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἀναγνόντες τινὲς φὴ κώδειαν ὑφ' ἕν, ἵν' ᾖ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἠθετημένον. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐντεῦθεν ἐπλανήθη „φη γέρων οἶσιν“* (*γεράνοισιν*? Be.) *εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὡς καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον·* 85
ταυτολογίαν γὰρ περιέχει. Quo loco observes, quod iterum iterumque observare operae pretium est, quam caute ex his reliquiis iudicandum sit. Nam nisi fortuito apud Apollonium hoc ipsum perstitisset, de observatione Aristarchea ad vocem φράζειν pertinente et de gravissimo in hoc loco diiudicando momento memoria intercidisset. — Locos quosdam veterum de accentu φή compositos et emendatos dedimus quaest. ep. p. 45. 46. In scholio quodam explicatiore ad *Ξ* 500, quod erat cur Herodiano non adscriberemus, illud *ἐγκλίνει*, dicitur enim *ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φή ἐγκλίνει, ἵνα τὸ φή ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς* —, nihil aliud esse quam „deposito accentu scribit in oratione continua“, quod in circumflexo fieri non potest, quamquam recte monitum a Buttmanno, tamen denuo monendum videtur, quia vel nunc intelligi animadvertimus de enclitica. — Totum pervolvas Homerum, nusquam dixit *πέφραδε Τρώεσσι* vel *ἐν Τρ.* pro *εἶπε*, *ἀγορήσατο*, *μετηύδα* sim. Ubique, quod recte et subtiliter Aristarchus observavit, φράζειν significat indicare (anzeigen, angeben). Minime obstat *α* 273

> *αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς*
> *μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.*
> *μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι* —

hoc dictum est fere ut *ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων* (*χ* 131). In quibus solemus brevitatis causa dicere verbum positum esse

pro re: quod quid sibi velit docti intelligunt. Rectissime hymn. Ven. 128 coniunctum vocabulum cum synonymo *δεικνύναι*, *αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν* —. Il. *Α* 83 in Agamemnonis oratione ad Calchantem

σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις

hanc lectionem pro Zenodotea *φράσον* elegerat Aristarchus, non quod *φράσον* stare non posset (ut videri possit ex Apollonii lex. p. 840 ⟨165, 7 Bekk.⟩), sed quod eo loco *φράσαι* significantius visum, ut Aristonicus docet: *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φράσον· μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἁρμόζει.* Nec *Θ* 142 *αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον*, ubi annotatur *οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον*
86 *τὸν στίχον*, vocabuli significatio absona visa, sed haud dubie aberat versus in melioribus Mss. Nam (ne de Aristophane dicam) Zenodotus certe ad vim vocis ne attenderat quidem. Non possum in hac re aliter iudicare nec cum Nitzschio sentire.

---

(95) ## *Σῶμα*

apud Homerum dicitur tantum de cadavere.

Apollon. lex. H. p. 754 *ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκε τὸ σύνηθες Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διπλῇ ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν.*

σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι (*X* 342)

καὶ πάλιν

μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας (*Γ* 23).

δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
καλῇ τε μεγάλῃ τε (*ν* 288).

Haec ultima mutilata quid sibi velint (sc. de vivo corpore Homerum dicere *δέμας*) et per se patet et illustratur his Plutarchi poes. Hom. c. 124 *ὅθεν κἀκεῖνο δοκεῖ τοῖς φιλοσόφοις τὸ εἶναι τὸ σῶμα τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς δεσμωτήριον. καὶ τοῦτο δὲ Ὅμηρος πρῶτος ἐδήλωσε· τὸ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἀεὶ δέμας προσαγορεύει, ὡς ἐν τούτοις „οὐ δέμας οὐδὲ φυήν“* ⟨*ε* 212⟩ *καὶ „δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί“ καὶ „ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε*

δέμας τε“ ⟨σ 251⟩· τὸ δὲ ἀποβεβληκὸς τὴν ψυχὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ σῶμα καλεῖ, ὡς ἐν τούτοις· „σῶμα δὲ οἴκαδ᾽ ἐμὸν δόμεναι πάλιν“ καὶ „σώματ᾽ ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος“ ⟨ω 187⟩ καὶ „σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς“ ⟨λ 53⟩. Idem c. 128 οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως εὑρεθήσεται σῶμα τὴν ψυχὴν καλῶν, ἀλλὰ τὸ ἐστερημένον ψυχῆς ἀεὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορεύει. v. schol. Δ 115 (quod Porphyrii est). Γ 23. De quo loco nemo subacti iudicii dubitabit, at quosdam grammaticos haesisse Eustathius ostendit; a quo tamen ipso quid verum sit peti potest.

Δαίς 87

non dicitur de bestiis, sed solo de cibo hominum.

Unde contra Zenodotum diiudicata lectio Il. Δ 5 *οἰωνοῖσί τε πᾶσι*: ille legebat *οἰωνοῖσί τε δαῖτα.* Ex scholiis excidit: tradit Athenaeus, de suo causam addens, I p. 12e. *Δαίς* dictum (96)
esse a *δαίεσθαι* quod a fera rapacitate ad modestiorem cultum progressi homines in epulis aequam cuique portionem apponerent, unde *δαὶς ἐΐση. καὶ ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων δαῖτας λέγει ὁ ποιητής, ἐπὶ δὲ θηρίων οὐκέτι. ἀγνοῶν δὲ ταύτης τῆς φωνῆς τὴν δύναμιν Ζηνόδοτος ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν ἐκδόσει γράφει*

αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε δαῖτα,

τὴν τῶν γυπῶν καὶ τῶν ἄλλων οἰωνῶν τροφὴν οὕτω καλῶν, μόνου ἀνθρώπου χωροῦντος τὸ ἴσον ἐκ τῆς πρόσθεν βίας. V. praeterea Eust. h. l. et Suid. s. *δαίτη.*

Heynius „contrarium“, inquit, „docet locus Il. Ω 43“

λέων δ᾽ ὡς ἄγρια οἶδεν,
ὅστ᾽ ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
εἴξας εἰσ᾽ ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν.

Quis paulo attentior non statim intelligit, Aristarchum legisse

εἰσ᾽ ἐπὶ μῆλα, βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν.[50a]

50a ⟨Si re vera Aristarchus hoc modo verba distinxit, certe non recte fecit: quod pluribus demonstravit Max. Hecht. quaest. Hom. (Regimont. 1882) p. 16 sq.⟩

K 485 *ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών*, ne alios locos commemorem ut ζ 132. 134.

Ὄσσα·

non vocem significat simpliciter ut apud alios poetas, sed famam divinitus excitam.

Hinc apparet

ὄσσεσθαι

non, ut quidam faciunt, ducendum esse ab *ὄσσα* ut significet
88 dicere, sed ab oculis (*ὄσσε*), significatque et oculis videre et per translationem animo videre.

Aristonicus *B* 93 *ὅτι ὄσσα ἡ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι ψιλῶς ἐπὶ πάσης φωνῆς.*

Hinc refutata quorundam falsa explicatio, qui *Α* 105 *κάκ'*
(97) *ὀσσόμενος* ab *ὄσσα* ducentes interpretarentur „male dicens". Ariston. h. l. *ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσσων κακῶς ὑπιδόμενος, οὐκ ἀπὸ τῆς ὄσσης, τῆς φωνῆς, κακολογήσας· οὐ γὰρ χρῆται Ὅμηρος τῇ ὄσσῃ ψιλῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος.* Porro servata haec, ad *Ω* 172 *ὀσσομένη: ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσσων προορωμένη.* *X* 356 *προτιόσσομαι: ἡ διπλῆ ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσσων ἡ μεταφορά* (v. ib.). Eadem hoc tempore docuit Buttmannus ⟨lexil. I p. 21⟩ Aristarchi operam in hac voce positam ignorans. Quod *Α* 105 potius translationem mavult Buttmannus, id probamus. Fortasse etiam *X* 356 plus vidit.

Ὀμφή

item apud Homerum non quamcunque vocem significat, sed divinum praesagium et indicium.

Vellem testimonia ad nos pervenissent integriora. Ad *B* 41 *θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή* in ABDLV hoc scholion est: *ὅτι ὀμφὴ ἡ θεία κληδών, οὐ πᾶσα φήμη. διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομφαῖος, ὁ κληδόνιος. ὀμφὴ δὲ ἡ τὸ ὂν φαίνουσα. λέγει*

δὲ ὅτι ἔναυλον εἶχε τὴν τοῦ ὀνείρου φωνήν. ἐμφαντικὸν δὲ τὸ ἀμφέχυτο πρὸς τὸ μηδὲν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι. Hic locus Aristonici esse mihi videtur usque ad κληδόνιος ⟨quae scholii pars in solo A videtur exstare⟩. Sed scribendum erit: ὀμφὴ ἡ θεία κληδών, θεία φήμη, οὐ πᾶσα φωνή. Quod Eustathius habet: οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ ἁπλῶς λόγου τιθέασι καὶ τὴν ὄσσαν καὶ τὴν ὀμφήν, hoc toto colore Aristarcheum est, sed alia, quae idem habet, non ab eo sunt. Et. M. ὀμφὴ θεία φήμη, κληδών. Hes. ὀμφὴ φήμη θεία, κληδὼν θεία. v. Buttm. lex. I p. 23. Nitzsch. ad Od. *γ* 215. — *Ζεὺς πανομφαῖος* est *Θ* 250, ubi hoc Aristonici scholion est: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν 89
ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος, ὁ κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παρ- (98)
αίτιος· καὶ ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα τὸ ἐπίθετον.

Μάχαιρα

non gladium significat, sed cultrum, quem heroes iuxta gladium suspensum gerunt.

Γ 271 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ· διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρτῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξίφους. τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ ξίφος φάσγανον [καλοῦσιν]· συνώνυμα γάρ. Delemus καλοῦσιν, quia omnia verba inde ab τὸ δέ ab Aristonico abiudicandi non videtur causa esse. *Λ* 844 (ἡ διπλῆ) ὅτι μάχαιραν καλεῖ τὸ παραξιφίδιον, εἰς τὰς τοιαύτας χρείας εὔθετοῦν. BL ad *Τ* 252 μάχαιραν δὲ τὴν περιξιφίδα (l. παραξ.), ἣν νῦν ζωνομάχαιραν καλοῦσιν. Huius observationis egregius usus fuit ad crisin versuum *Σ* 597. 8, ubi Vulcanus in scuto dicitur finxisse puellas cum adolescentibus saltantes:

καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

Aristonicus: ἀθετοῦνται οἱ δύο, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρέπον χορεύοντας μαχαίρας ἔχειν. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. ⟨„An παρὰ Ἀρ. οὐδὲ ἦσαν? Fortasse tamen excidit aliquid post οὗτοι δέ.“ Friedlaender.⟩ Eadem observatione Zenodoti lectio reprobata *Ν* 610,

haec scilicet: Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν pro ξίφος ἀργυρόηλον. „ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὅμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ δὲ πολεμιστήριον ξίφος“.

Φρίξ

non est frigus, sed maris exoriente vento citati horror, et — sic voluit Aristarchus — ipsa exorientis procellae agitatio.

Falso hoc verbum acceptum erat falsaeque lectioni locum dederat *Φ* 126

90 (99) θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ᾽ ὑπαΐξει ἰχθύς.

H. l. Aristonicus Aristarchi doctrinam explicat sic: (ἡ διπλῆ) πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ Καλλίστρατος γράφουσι φρῖχ᾽ ὑπαλύξει, λέγοντες ὅτι οἱ πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὔτροφοι τὸ ψῦχος ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρίκην τὸ ψῦχος εἴρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κῦμα, ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἱονεὶ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν· „οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ“ (*H* 63) καὶ „ὡς δ᾽ ὑπὸ φρικὸς Βορέω (ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν᾽ ἐν φυκιόεντι, μέγα δέ (vel potius μέλαν δέ) ἑ κῦμα καλύπτει“ *Ψ* 692). [ἡμεῖς δὲ λέγομεν ψῦχος κρύος καὶ πάχνην.] ἔστιν οὖν τὸ λεγόμενον· μέλαιναν φρῖχ᾽ ὑπαΐξει, τὸ μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται ἰχθύς. Eust. ad *H* 63 ὅτι φρῖκα Ζεφύρου καλεῖ τὴν πρώτην ἠρεμαίαν αὐτοῦ κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοιαν. Et schol. *δ* 402 φρικὶ τῇ ἐπιγενομένῃ μελανίᾳ ἐν τῷ (l. πόντῳ) ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων (κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνέμων additum in altero sch.). Non videtur necessarium fuisse alteram significationem assumere, ut ipsius exorientis procellae agitatio indicetur, ne tum quidem si *H* 63 μελάνει δέ τε πόντον, quae fuit Aristarchi lectio, approbatur. Passovium quoque in priore significatione acquievisse video: sed Vossium *Ψ* 692 alteram expressisse („wie vor dem kräuselnden Nord ein Fisch aus dem Wasser emporsteigt“). Ceterum illa aequoris primum vento exhorrescentis agitatio vulgo a Graecis dicebatur φρίκη, Aristot. probl. 23, 23.

Τλήμων

nunquam miserum significat, sed durum laborisque patientem.

K 231 (ἡ διπλῆ) ὅτι τλήμονα οἱ νεώτεροι τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπομενητικόν. Item *E* 670. *Φ* 430. (100)
Non eget egregia observatio vel commendatione vel confirmatione.

Σχεδόν 91

nunquam significat paene, fere, sed locale adverbium est, prope.

P 202 οὐχ οὕτως παρείληπται ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τάσσομεν διστακτικῶς τὸ σχεδόν. *Y* 290 (V) σχεδόν ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, καὶ οὐχ ὡς ἡμεῖς.

Πάλιν

nunquam rursus significat, sed retro.

E 836 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω. *E* 257 πάλιν αὖτις: ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὖτις, ἀλλὰ τὸ μὲν αὖτις ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικὸν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω. *Z* 189 (ἡ διπλῆ) πρὸς τὸ πάλιν, ὅτι οὐ χρονικῶς. *I* 56 τὸ πάλιν οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως. *K* 281 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω. 356 (ἡ διπλῆ) ὅτι (τὸ) πάλιν συναπτέον τῷ ἀποστρέψοντας, ἵνα ᾖ εἰς τοὐπίσω ἀποστρέψοντας (haec vocabulorum coniungendi ratio falsa, ut locum inspicienti patebit; πάλιν ὀτρύναντος est εἰς τοὐπίσω ὀτρ.). *Λ* 326 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ ὄπισθεν (l. ὀπίσω) ὁρμῶντες (παλινορμένω), ὡς παλιμπλαγχθέντας ⟨*Α* 59⟩. Hinc recte intelliges πάλιν ποίησε γέροντα *π* 456 i. e. „ex iuvene retro mutavit in senem", non ut schol. BL ad *N* 3. Plura addere non necesse: etenim accuratissime de hac voce egit Passovius. Nec *B* 276 (quod moneo propter Nitzschium Beitr. zur Gesch. d. ep. Poesie p. 327)

πάλιν αὖτις aliter dictum atque *E* 257 et alibi: nunc Thersites per Ulixem repressus est, nec retro rursus eum immittet animus ferox. Sed illud superest quod notandum. Observavit Aristarchus fabulam de Graecis, antequam oram Troianam tangerent, in Mysiam ad Telephum delatis Homero ignotam
(101) esse. Originem vero fingendae fabulae putavit posterioribus in Homero fuisse, cum illam Achillis orationem

92 *νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω*
ἂψ ἀπονοστήσειν

Homericam vocabuli vim ignorantes intelligerent „iterum errantes". *Α* 59 (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστορίαν, ὅτι ἐντεῦθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἔπλασαν* ⟨pro *ἱστορίαν ἔπλασαν* Friedlaender *ἐφόρμισιν ἔπλ.* vel tale quid corrigendum esse coniecit, *στρατείαν ἔπλ.* Haupt. opusc. III p. 645⟩.

Τάχα

nunquam significat fortasse, sed ubique temporis adverbium est.

Sch. Vulg. *α* 251 *αὕτη ἡ λέξις οὐ τίθεται παρὰ τῷ ποιητῇ διστακτικῶς ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ᾽ ἑκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως.* Aristonicus *Ξ* 8 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως*. Incertum ex his minutis reliquiis hoc etiam ab eo intellectum fuerit, semper significare „mox", nunquam „cito". Frequens usus minitantibus, ut *τάχ᾽ εἴσεαι* „mox senties" et similia multa. Pulcer variusque vocabuli usus nostrae particulae simillimus leniter huc illuc inflexus. *Ψ* 606 *οὐ γάρ κέν με τάχ᾽ ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν*, quod nos dicimus „nicht so bald", Latini aegre, haud facile. *Λ* 654 *τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο* facile (videmus ut gliscente tempore pervenerit ad nostrum „vielleicht") etiam innocentem incusaverit. Cf. *B* 373. *H* 158. *Π* 71. 617. Hinc *τάχ᾽ ἔμελλεν*. *Z* 52 *καὶ δή μιν τάχ᾽ ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ᾽ Ἀγαμέμνων ἀντίος ἦλθε θέων* „bald hätte er ihn gegeben". Cf. *ι* 378. *Λ* 181. *Ψ* 773. — Facile sentimus, quid dicat Achilles Agamemnoni iratus, *Α* 204:

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω·
ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.

„haud diu aberit tempus, cum quondam sua eum perdet super- (102)
bia“ [51]. His constat eadem ratione explicandum esse β 76 εἴ
χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη. Quod pluri- 93
mum faciet ad illam Telemachi orationem, qua nulla Homeri pars difficilior est, expediendam. Sed hoc, quod longiorem desiderat orationem, differo. Verum alium locum tentabo, si forte vocabuli potestate effecta cesserit explicatio. β 89 ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον. Quod Nitzschius ita vertit „schon ist es jetzt das dritte Jahr und bald wird gehen, d. h. kommt das vierte“. Id vero cum aliis locis repugnet (β 106. τ 151. ω 141), Langius in censura Commentariorum Nitzschii, quae inserta est Seebodii bibl. crit. 1826 p. 1098, sic potius vertendum statuit: „denn schon ist das dritte Jahr vorüber und schnell geht das vierte“. Sed debebat Langius sic: „es ist das dritte Jahr und bald geht das vierte“. εἶσι abit. Ex Marciano et Harleiano nunc hoc scholion habemus: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἑξῆς δοκοῦν ἀσυμφώνως λέγεσθαι „ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος“ (106). διὸ καί τινες μετεποίησαν „ὡς δίετες μὲν ἔληθε δόλῳ· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦλθεν ἔτος“. οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπη· τὸ γὰρ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως, τὸ δὲ εἶσιν ἀντὶ τοῦ δίεισι καὶ τὸ τέταρτον. Ex quo tamen genuinam Aristarchi paraphrasin hanc esse ταχέως δίεισι non praestiteris. Alii hic et ad ν 377 interpretantur ταχέως διελεύσεται. Et fieri tamen potest ut idem significatum voluerint quod nos: quamquam εἶσι accurate non est δίεισι sed ἄπεισι. τάχα, ut dixi, ex nostro more vertendi non est celeriter, sed mox. εἶμι apud Homerum motum indicat quemcunque, ut nec unde nec quo fiat quaeratur. Π 160 de lupis καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Β 87 ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων. Γ 61 πέλεκυς

---

[51] Machon Athen. XIII 582 c
ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσει ποτὲ
ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ γύναια ταῦτα καταβαλῶ.

De τάχ' ἄν v. Matth. Gr. Gr. II p. 1199. Andoc. myst. § 117 τάχα γὰρ ἂν αὐτὸ βούλεσθε ⟨βούλοισθε Hermann.⟩ πυθέσθαι. — Ad coniunctum τάχα et ποτέ inspice Fritzschium quaest. Luc. p. 193.

ὥς — ὅστ' εἶσιν διὰ δοιρὸς ἐπ' ἀνέρος. β 428 νηὸς ἰούσης, quo loco Vossius intentum cursum significari ait (hymn. Dem. p. 110. cf. ad Arat. p. 84. 160); at id non in vocabulo inest, sed in sententia. Φ 522 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται. Ad hanc significationem pertinet ψ 362 αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν. Quo vel unde motus fiat adiectis voca-
(103) bulis declaratur, ut ἀντίος εἶσιν, πάλιν, αὖτις, ἄψ, δεῦρο, κεῖσε,
94 ἐξ, εἰς cet. Haec et talia vocabula ubi absunt, sed cogitatione supplentur, tum abit in significationes et veniendi et abeundi. Illa est e. g. τ 571 ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος. ι 279 ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα. Recte Wellauerus ap. Apollonium III 1155 ἄρ' ἰοῦσαν revocavit pro ἀνιοῦσαν. Virg. Aen. VI 392 (Charon loquitur): Nec vero Alciden me sum laetatus euntem (i. e. venientem) accepisse lacu. Abeundi notio est I 701 ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν ἤ κε μένῃ. Z 221 καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν. Virg. Aen. XI 46.

Et hanc significationem is sibi locus vindicat, in quo versamur; τάχα hic significat, quod ubique: „mox". Sed ex Hesiodeis iam novimus δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα (fortasse) τεύξεαι, Op. 401.

Ἰθύς

adverbium locale est.

Υ 79 ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καὶ κατ' ἐναντίον. Μ 254 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ἰθύς τοπικῶς τίθησιν ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καταντικρὺ τῶν νεῶν.

Μέλεον.

Π 336 (ἡ δ.) ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως· καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται· οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος, καὶ ἡ συνήθεια. πρὸς οὓς ⟨ὃ corr. Friedlaender⟩ καὶ ἡ σημείωσις. Κ 480 ὅτι οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν

ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ματαίως. Item Ψ 795. (Cf. B ad Ω 409 μελεϊστί: τινὲς οἰκτρῶς, οὐκ εὖ· μέλεον γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ μάταιόν φησιν. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ κατὰ μέλος.)

Γράφειν 95

non est scribere, sed i. q. ξέειν.

Z 169 in Proeti tabella: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἔμφασίς ἐστι τοῖς (104) ⟨τοῦ corr. Friedlaender⟩ τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἔστι γράψαι τὸ ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. *H* 175 loco item notissimo, quo sortes ducunt principes κλῆρον ἐσημήναντο: (ἡ διπλῆ) ὅτι σημείοις χρῶνται, οὐ γράμμασι. Tum v. 187 κλῆρον ἐπιγράψας: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆρος.

Ἦ

i. e. dixit, ponitur tantum post orationem peractam.

In scholio *A* 219, item in Etymologico M. ⟨414, 52 et partim Apollon. lex. H. 81, 27 Be.⟩: τοῦτο τὸ ἦ ψιλῶς λεγόμενον καὶ περισπωμένως δηλοῖ . . . . δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔφη· „ἦ καὶ κυανέῃσιν" (*A* 528). καὶ σεσημείωται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸν ἐπιφέρει τὸν λόγον. Idem de Aristarcho traditum apud Photium et Suidam s. ἦ δ' ὅς. Observandi occasionem dederat falsa lectio Zenodoti *Y* 114 quae fuerat

ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώοντας·
φράζεσθον — —

pro

ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα (vel potius στήσασα ut Aristarchus cum plurimis) θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν.

Quo loco Aristonicus: (ἡ διπλῆ περιεστιγμένη) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεοὺς ῥεῖα ζώοντας, ἐξ οὗ φανερός ἐστι κατὰ τὸ περισπώμενον ἀνεγνωκὼς „ἧ δ' ἄμυδις", ἵν' ᾖ ἔφη, ὡς ἐκεῖ „ἧ καὶ
96 κυανέῃσιν". ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἐπί τισι προειρημένοις τίθεται παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἧ, οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου. Idem h. l. observat Didymus. Porphyrius ad *E* 533 et hoc idem commemorat et plures
(105) exquirit vocabulorum ἧ et φῆ differentias. Nobis attendendum est illas formulas ἧ καί et ἧ ῥα καί ab initio versuum tam firmas fuisse in illa antiqua oratione ut raro aliquid immutationis ferrent, ferrent tamen. Passovius quidem quod semel, ut ait, subiectum adiunctum esset in ἧ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ (*Z* 390), id suspectum habuit, φῆ commendans. Sed est item

ἧ ῥ' ὁ γέρων· πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσίν

X 77. Et sunt praeterea haec:

ἧ ῥ' ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον σ 356.
ἧ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσεν *Ω* 643.
ἧ ῥ' εὖ γιγνώσκων, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν *Ξ* 475.

In quibus tamen ἧ ῥα tenetur. Uno eo loco, ubi nec ἧ καί nec ἧ ῥα est, *Φ* 361, legitur

φῆ πυρὶ καιόμενος, ἀνὰ δὲ φλύε καλὰ ῥέεθρα.

Quare est cur miremur in hymnis φῆ ῥα θεά, Dem. 145 (in quo novum in formula ὣς ἄρ' ἔφη additum subiectum, v. 59 ὣς ἄρ' ἔφη Ἑκάτη), φῆ ῥ' ὁ γέρων, Merc. 212 (ἧ καί est Ap. 382). — Apud Apollonium Rhodium ἧ ῥ' ἅμα καί II 619. ἧ ῥα μέγα φρονέων I 348. II 19. ἧ ῥα περιφραδέως III 947. Sed apud eundem φῆ ῥα χαλεψάμενος III 382. φῆ ῥα κασιγνήτης πειρωμένη III 693. (Cf. ὣς ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη Od. ψ 181.) Et is fortasse hanc varietatem quaesivit. Qui non contentus formulis Homericis fecit etiam φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δέ III 718. φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους III 154. ὣς ηὔδα III 75. 564. 912. IV 99. 1380. 1562. ἴσκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι III 555: sed III 194 ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι. ἴσκεν Ἀγηνορίδης II 240. ἴσκεν ἀπηλεγέως III 439; et adamavit istud ἴσκεν. — Theocritus — apud quem 25, 84 ἧ ῥα καὶ ἐσσυμένως ποτὶ τωὔλιον ἷξον ἰόντες Hermannus in Zimmermanni annalibus 1840 p. 975 mutandum censuit in ἧ ῥα μάλ' ἐσσυμένως δέ — propter

mutatum subiectum, iniuria quidem, v. Φ 233 — Theocritus igitur 22, 75 ἦ ῥ' Ἄμυκος καὶ —, sed ib. 181 εἶπε, τὰ δ' οὐκ 97
ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν. — Hoc εἶπε Callim. Del. 133. epigr. I 5. εἶπεν ὁ παῖς h. Cer. 57. ἔννεπες Dian. 86. Del. 205. ὣς ἔνεπεν Dian. 158. ἃ μὲν ἔφα et ἣ μὲν ἔφη Lav. 82. Del. 249, quod in feminino, in quo versus tulit, maluit quam ὣς ἄρ' ἔφη Homericum, quod tenuit Del. 99. φᾶ μέν Lav. 93 apud Meinekium. Q. Smyrnaeus Α 563 ἦ· μέγα τοὶ δ' ἐγέλασσαν, iure hoc quidem nunc in dubitationem vocatum. ἦ μέγα νεικείων ib. 741. Β 81. Γ 128. ἦ μέγα κυδαίνων Δ 533. Item cum participio Ε 521. 612. ς' 308. Ζ 287. Θ 23. ΙΓ 287. ἦ ῥ' ὁ γέρων Β 41. Γ 490. (ὣς ἄρα φῆ Τρώων τις Δ 32. ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς 100.) ἦ ῥα μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ Η 443. ὣς φαμένοιο γέροντος ἀνίστατο θαρσαλέος φώς Δ 323. — Nonnus Callimachea: ἔννεπε XVII 306. XXIII 70. εἶπε I 481. II 356. V 533. ἣ μὲν ἔφη I 344. II 163. ⟨Cfr. quaest. ep. p. 286.⟩

Ἴσκεν

nunquam significat „inquit“, sed ubique „aequavit“.

Aristonicus Π 41 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ἴσκοντες ἀνάλογόν ἐστι τῷ κατὰ διαίρεσιν ἐΐσκοντες, ὁμοιοῦντες· „ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ“ (Ψ 107). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἀπεκδεξαμένους (an (106)
παρεκδ.?[51a]) τὸ „ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα“ (τ 203)· τὸ γὰρ ἴσκεν ὑπολαμβάνουσι κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν, οὐκ ὀρθῶς. BL ib. ὁμοιοῦντες· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ λέγοντος τάττουσι τὴν λέξιν. Cf. sch. Apollon. I 834. Recte hunc locum intellexit Aristarchus, sed alterum, cui haec significatio neutiquam adhiberi potest, χ 31

ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
ἄνδρα κατακτεῖναι· —

obelo notavit. Schol. h. l. οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἔλεγε τὸ

51a ⟨Hoc traditum, si fides Dindorfio Scholl. in Il. II p. 390 ad 92, 33. Cf. infra not. 53b.⟩

ἴσκε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡμοίου· ἠπάτηται οὖν ὁ διασκευαστὴς ἐκ τοῦ ἴσκε ψεύδεα πολλὰ —. Quae haud dubie ipsa sunt Aristonici verba. Et putaverim haec quoque, quae ad priorem locum
98 Eustathius tradidit ⟨p. 1861, 52⟩, Aristonici scholii habere vestigia manifesta: *τὸ δὲ ἴσκεν οἱ μὲν γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν ἐκδέχονται, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἀντὶ τοῦ ἤϊσκεν, ὅ ἐστιν εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν.* V. Buttm. lex. II p. 84, qui hac aetate illud nos vocabulum recte diiudicare docuit, Aristarcheam intermortuam doctrinam sibi excitari nescius. Quam dicitur Aristarchus in ea voce secutus esse scribendi rationem, de ea alius dicendi locus est.

Στεῦται, στεῦτο

est „in animum inducebat", nunquam „stabat".

Hinc iudicatum spurium esse locum Necuiae 584 de Tantalo: *στεῦτο δὲ διψάων* —.

Γ 83 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. Ε* 832 (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὸ στεῦτο, ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν διωρίζετο ἡ λέξις σημαίνει. Β* 597 *ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νέκυιαν ἠθετημένοις „στεῦτο δὲ διψάων". Ι* 241 *στεῦται: διορίζεται·*
(107) *στάσιν γὰρ ψυχῆς σημαίνει ἡ λέξις. ἡ δὲ ἐπαναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ „στεῦτο δὲ διψάων". Φ* 455 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, διεβεβαιοῦτο, πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκυίᾳ ἀθετούμενα.* Sch. *λ* 584 (item Aristonici) *ἵστατο. νῦν ἐπὶ τῶν ποδῶν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστὴς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν.* Schol. Pind. Ol. I 97 (qui Didymus erit) *Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι·*

ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι

καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν εἰ μὴ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα.

Dixit nunc de ea re Nitzschius ad *λ* 584: „Das Wort bedeutet überall, mit seinem Sinne, den bald Worte und Gesten

zugleich beurkunden, bald blos Gesten, bald kein äusseres Zeichen, nach etwas stehen, gerichtet sein.“ Rectissime, modo
addas: oder auf etwas stehen, bestehen, behaupten, versichern. 99
Aristarchum dicit hoc vocabulum recte intellexisse et apta paraphrasi usum esse, sed errasse cum hunc unum locum cum ceteris non convenire censuisset. Etenim eandem significationem valere, quod praeter alios vidisse Bernhardium vertentem „er gebahrte sich wie ein Dürstender“. Et mox: „In wie fern Tantalos stand (im See), ist schon vorher gesagt, hier sind vielmehr seine Bewegungen, sein Streben und sich darnach gebehrden zu denken“. Haeccine gestiendi significatio eadem est? Imo vero, quod ego intelligam, contraria et ab illa, quam reliqui loci testantur, in quam, etiamsi etymon nihil cures, reliqui loci concurrunt, alienissima. In illa enim firmitatis et perseverantiae notio tenetur, in gestiendo inest notio motus. Unde fit ut gestire ipsum per se sit aliquid „Geberden machen“, sed perseverare — utor hoc potissimum Latino vocabulo, quod cum grano salis intelligetur — nihil per se est, nisi addatur in quo perseverantia, constantia locum habeat: sive persevero, si vis persto, me facturum, i. e. propositum habeo, statutum habeo, statui, stat mihi hoc facere, — sive persevero hoc ita esse, i. e. affirmo. Graecae paraphrases erunt *διανοεῖσθαι* vel potius *διορίζεσθαι, διαβεβαιοῦσθαι, διισχυρίζεσθαι, ὑφίστασθαι, ὑπισχνεῖσθαι*, quae reliquis locis egregie conveniunt, an et nostro? Illud quod indicavimus complementum reliquis locis additum per infinitivum. Et idem, quod huc usque aliter videbatur, Nitzschium ipsum hoc loco velle apparet. Iam enim haec dicit: „Der Infinitiv, den *στεῦτο* erfordert, ist hier *ἑλέσθαι*: er strebte wol durstig, nur bis zum Trinken vermochte er es nicht zu fassen“. Sed hoc si ita esse potest, quid, quaeso, tantis opus erat ambagibus? Quis tandem dubitabit *διψάων στεῦτο πιέειν ἑλέσθαι* recte dici et ex norma reliquorum? Sed poetam, qui hoc voluisset, tam perversa, imo inversa verborum collocatione usurum fuisse hoc vero non dubitabimus, sed negabimus. Ergo, quocunque me converto, hunc locum non intelligo nisi „*παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν*“. Sed hoc quaeri poterit nova quae hic est significatio utrum fuerit ex auctoris sententia illa, quam

Aristarchus voluit „stabat“, an *στεῦτο δὲ διψάων* perseverabat, perstabat sitiens, er verharrte im Durste. Quae tamen ipsa
100 significatio non eadem est cum reliquis locis. Nam in illis habebamus perseverantiam actionis, hic passionis. —

Cum nostro *στεῦτο* Latinum „studere“ nuper coniunxit Corssenius krit. Beiträge p. 113.

Γεγωνέμεν

est „clamare“, non „dicere“.

Θ 223 *πρὸς τὸ γεγωνέμεν, ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι.* Huius observationis duplex Aristarcho causa fuit, primum quod recentiores poetae simplicem dicendi notionem vocabulo subiiciunt, e. g. tragici (v. e. g. Aesch. Prom. 193. Soph. Philoct. 238[52]), deinde propter versum *ϱ* 161, qui spurius est et pro spurio agnitus et aliis causis et quod *ἐγεγώνευν* si clamare interpreteris eo loco ineptum est nec reliquae narrationi conveniens (v. *ο* 525).[53]

---

(108) ## *Μῆλα*

apud Homerum oves et caprae.

Κ 485 *ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι* (v. Aristoph. gramm. ap. Eust. p. 877, 51. 1648, 61) *πάντα τὰ τετράποδα, Ὅμηρος δὲ αἶγας καὶ ὄϊς.* 486 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἐπεξηγεῖται τίνα τὰ μῆλα.*

---

[52] Sic *ἴαχε* simplicem dicendi notionem induit, v. Schrader ad Mus. v. 267.

[53] Quod Buttmannus in scholio *β'* vult pro *ιβ'* et *οὐκ* delet ante *ἀκαίρως* hoc probamus: quod *εἰσελθεῖν ἐν τῇ νηΐ* interpretatur navem ascendere scholiastaeque „confusionem reliquit“, improbamus. Verba *πρὶν εἰσελθεῖν ἐν τῇ νηΐ* mutila sunt, fortasse sic restituenda: *πρὶν εἰσελθεῖν* (sc. *εἰς ἄστυ*) *οὐκ ἐν τῇ νηΐ.* Scholion *Δ* 208 (ut hoc moneam in transcursu) non ad hunc locum pertinet, ut Bekkero visum, sed ad *Γ* 395. Legendum igitur *εἴκοσι τρεῖς* pro *εἴκοσι*.

Μῆλα 101

sunt etiam omnes fructus, non sola mala.

I 542 ὅτι μῆλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰδικῶς. Contra *η* 120.

Πρόβατα.

Ξ 124 (ἡ διπλῆ) ὅτι πάντα τὰ τετράποδα, διὰ τὸ ἑτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας ⟨A⟩, καθὼς καὶ Ἡσίοδός φησι ⟨Op. 558⟩ „χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις“ ⟨B⟩[53a].

Ἥρως.

Hoc epitheton non tantum principibus tribuitur, sed omnibus Achivis.

B 110 ἥρωες Δαναοί: ὅτι πρὸς πάντας ἀποτεινόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἴστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. *M* 165 ὅτι πάντας κοινῶς καὶ οὐ τοὺς ἡγεμόνας μόνους ἥρωας καλεῖ. *O* 230 (ἥρωας) καλεῖ καὶ οὐ μόνον τοὺς βασιλέας ὡς Ἴστρος. *N* 629 (ἡ διπλῆ) ὅτι σαφῶς πάντας τοὺς Ἕλληνας ἥρωας καλεῖ· πρὸς Ἴστρον λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι ὑφ' Ὁμήρου. V. Voss. sched. crit. I p. 242.

Πρόμος (109)

non regem significat, sed id quod πρόμαχος.

H 75. 116. 136. *O* 293. *X* 85. Hoc recte, sed falsus in etymologia, cum re vera putat ex πρόμαχος decurtatum

---

53a ⟨„Illa derivatio ab aliena manu assuta est, locus Hesiodeus fortasse ab ipso Aristonico allatus“. Friedlaender.⟩

102 esse (*Η* 75 *ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κατὰ συγκοπήν*). Quo de
genere erroris infra dicetur.

Ἔρῤειν

non est simpliciter „ire“, sed adiuncta notione taedii vel molestiae.

Θ 239. *Ι* 364. *Σ* 421. Eust. 756, 35. 1647, 63 (*κ* 72 *ἔῤῥ' ἐκ νήσου — „μετὰ φθορᾶς ἄπιθι“*).

Χυτὴ γαῖα

apud Homerum certos significationis fines habet, ut non dicatur nisi de tumulo.

Ζ 464. *Ξ* 114. *Ψ* 256 (*ὅτι οὐ πᾶσα γῆ χυτή, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη*). Cf. sch. Apollon. IV 1536 *χυτὴν δὲ Ὁμηρικῶς τὴν ἐν τοῖς νεκροῖς χεομένην γῆν.*

Ἀήρ

est ubi significet apud poetam caliginem.

Ρ 644. 649 (Voss. sched. crit. I 210).

Ποιπνύειν

non est ministrare, sed operam dare.

Ξ 155 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ ποιπνύοντα ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ
ὡς οἱ γλωσσογράφοι ποιοῦσι τὸ ποιπνύειν διακονεῖν ἐκ τοῦ*
(110) *„ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα“* ⟨*Α* 600⟩. *γέγονε*
103 *δὲ παρὰ τὸ πονῶ πονύω πνύω ποιπνύω ἀναδίπλωσις.* Res
vera (nisi quod fortasse melius dicetur „studiose operam dare“),
etymon falsum. V. Buttm. lex. I p. 176.

Ἕλωρ

non est cibus, sed rapina.

Explicatur ἕλκυσμα (*P* 151. *Σ* 93) et ἕλεμα (*P* 667). Pro cibo acceperant glossographi.

Δουπῆσαι

Non de quacunque morte dicitur, sed de ea, quae fit cadendo et cum strepitu.

Π 822 δούπησεν δὲ πεσών: ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεδέξαντο[53b] οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι ἓν ἀνθ' ἑνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων. *N* 426 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς[54]: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐκ παρεπομένου τὸ ἀπολέσθαι· οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ψόφον ἀποτελοῦσι τοῖς ὅπλοις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους· οὗτοι γὰρ (ἓν) ἀνθ' ἑνὸς ἐδέξαντο δεδουπότος ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος. Tendit ad *Ψ* 679:

> Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς,
> Μηκιστέος υἱός, Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
> ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
> ἐς τάφον —.

Totum adscribam scholion, quod habet luculentum exemplum (111)
explicationis Aristarcheae: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐπὶ τοῦ Μηκιστέως ἀκουστέον „ὅς ποτε Θήβας ἦλθεν", οὐκ ἐπὶ τοῦ Εὐρυάλου, ὡς ὁ Κράτης. Hoc (nemo vero dubitabit) non tantum eo ni- 104

53b ⟨Codex ἀπεκδέξαντο; v. supra p. 97 not. 51 a. Tamen de Cobeti coniectura παρεξεδέξαντο dubito propter ἀπεκδοχήν Nicanoris *Ξ* 500, ubi vide Friedlaenderum, et propter ἀπεκδέχονται a Lehrsio supra p. 82 ex Suida allatum. Putaverim Aristonicum ἀπεξεδέξαντο scripsisse.⟩

54 Voss: Ob er auch selbst hinkrachte —.

titur, quod Cratetem neglexisse mireris, quod Oedipus non potest Troianorum heroum aequalis esse sed patrum, non Diomedis e. g. sed Tydei, sed simul consuetudine, ad quam propendere poetam Aristarchus observaverat: *ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ.* Tum pergit: *καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπουν φασὶν ἑαυτὸν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν καὶ ἐκεῖ τελευτῆσαι.* Sed quae antiquior fabula fuerit Homero indicata nullum exstabat testimonium. Attendit igitur, si quid ex hoc ipso loco elici posset. Primum hoc: *νῦν δὲ ὁμόλογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν.* At quo leto? Diligenter observato usu vocabuli *δουπῆσαι* statim hunc fructum cepit, quod fato non periisse perspexit, sed bello potius. Quo tamen loco non substitit. Sed legamus primum ipsam annotationem: *καὶ πρὸς τὸ δεδουπότος· οἱ γλωσσογράφοι γὰρ ἓν ἀνθ' ἑνὸς τεθνηκότος ἐξεδέξαντο. ἐκ παρεπομένου δὲ νοητέον ὅτι ἤτοι ἐν πολέμῳ τετελεύτηκε· ψοφοῦσι γὰρ οἱ πίπτοντες· „δούπησεν δὲ πεσών"· ἢ κατεκρήμνισεν ἑαυτόν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ θάνατος μετὰ ψόφου.* Bello perisse, eo primum duxit Homericorum locorum comparatio. At pupugit hoc animum. Quo enim bello Oedipum cecidisse fingamus? Vocabuli etymon propriamque notionem spectantibus videbitur de omni nece adhiberi potuisse, quae fit cum strepitu. Quid si prisca fuit fabula, Oedipum flagitio et scelere patefacto cum mortem quaereret ex illa funesta rupe sese demisisse, qua immane olim monstrum tot praecipites dederat hospites, qua illo tempore deiici et ipsi fuisset optatius? Hoc belle excogitatum. Cf. Eust.
(112) ⟨1323, 48⟩ *ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος καὶ κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν (ἐξ ὕψους).* Attamen constanti, qui apud Homerum exemplis probatur, usui tantum tribuisse ut propensior esset ad caedem in bellica expeditione intelligendam, concludi potest ex Apollonio, qui hanc solam eius explicationem commemorat p. 286 ⟨60, 11 Be.⟩ *δουπῆσαι: ψοφῆσαι· ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ· ὅθεν καὶ τὸ „δεδουπότος Οἰδιπόδαο" ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένον.* Vix putaverim aliquid excidisse.

Καμμονίη 105

non omnis victoria est, sed quae paratur stando et sustinendo.

Ψ 661 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθ' ἑνὸς καμμονίῃ νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἡ ἐκ πολλῶν (l. καταμονῆς)· διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων (*X* 257), μία (l. μετὰ) γὰρ καταμονῆς. *X* 257 (ἡ διπλῆ) ὅτι καμμονίη νίκη οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς· διὸ ἐπὶ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. Eust. *X* 257 καμμονίη δὲ οὐχ ἁπλῶς ἡ νίκη, οἷον ἡ τῶν δρομέων ἢ τῶν ἱππέων, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς, ὡς ἡ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων. οὗτοι γὰρ καταμένοντες ὡς τὰ πολλὰ καὶ διακαρτεροῦντες ἀποκάμνειν τοὺς ἐναντίους ποιοῦσι καὶ οὕτω νικῶσι.

Ἱππότα et ἱππηλάτα

falso acceptum a quibusdam pro fugitivo, cum demonstrari possit id non significari sed equitem.

Tzetz. Hes. scut. 216 ἱππότα Περσεύς: κατὰ τοὺς γλωσσογράφους (ins. ἐστὶν) ἱππότην ἀκούειν τὸν φυγάδα. Ariston. *Ξ* 117 ἱππότα Οἰνεύς: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἱππότην ἀποδιδόντες φυγάδα· ὁ γὰρ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρί- (113)
δος. Id. 119 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε: ὅτι ὁ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος, ὁ (δὲ) ἱππότης ἄρα οὐ φυγάς, ἀλλ' ἱππικός. Eust. p. 305, 4 διὸ καὶ ἱππότης νῦν εἰρῆσθαι δοκεῖ καὶ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ φυγάς· κεῖται γάρ ποτε τὸ ἱππότης ὄνομα κατὰ τοὺς γλωσσογράφους καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου. Hesych. ἱππότα: ἱππότης, ἱππικός· οἱ δὲ νεώτεροι φυγάς, οὐκ εὖ· κάλλιον γὰρ ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος. ἄλλοι (l. ἄλλως) ἱππηλάτης. Ubi νεώτεροι non sunt recentiores grammatici, quae Heinsii sententia fuit ad Hesiod. scut. l. l., sed Homero posteriores poetae. Apoll. lex. H. p. 440 ἱππότα ⟨cod. ἱππόται⟩: οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην τὸν φυγάδα λέγουσιν, „ἱπ- 106
πότα Φοῖνιξ" (quod non est apud Homerum, quamquam est

ἱππηλάτα Φ. Π 196), ὅτι φυγὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος πρὸς Πηλέα ἦλθεν. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἔοικεν ἐπὶ τούτου τάσσειν. ἔστιν οὖν ὁ ἱππότης ἱππικὸς κατὰ πόλεμον, ὡς Νέστωρ καὶ Οἰνεύς. Erit fortasse qui hic apud Apollonium mentionem fuisse putet mirae lectionis quorundam in loco illo Π 196 γερήνιος (i. e. scilicet γέρων) ἱππότα Φοῖνιξ.

Λευγαλέος

non humidi significationem habet, quam quidam recentiores poetae male intellectis quibusdam locis Homericis ei tribuerunt, sed perniciosi.

Ι 119 φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας: (ἡ διπλῆ) ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίυγρον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ⟨„fortasse ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως" Lehrs. ap. Friedlaender.⟩· „νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ" (Φ 281 ⟨in cod. nihil est nisi νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον⟩)· ἔστι δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. Υ 109 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω: ὅτι λευγαλέοις οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀλεθρίοις, παρὰ τὸν λοιγόν. Φ 281 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγαλέον τὸν δίυγρον· ἔστι δὲ κατὰ κοινωνίαν στοιχείων λευγαλέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (β 61) „λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα". Schol. V h. l. λευγαλέῳ: χαλεπῷ, οὐ διύγρῳ, ὡς Ἡσίοδος. τί
(114) γὰρ ἐπὶ τοῦ „λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα". Qui Hesiodum finxit fortasse. Potius qui sint illi νεώτεροι Photio credimus: λευγαλέα: διάβροχος· οὕτω Σοφοκλῆς. Et. M. 561, 27 λευγαλέον: τὸ ὑγρόν· Σοφοκλῆς „μύρῳ (μόρῳ) λευγαλέῳ."

Γύαλα θώρηκος

non certam quandam loricae partem significat, sed ipsa loricae convexa.

BL ad Ε 99 γύαλον δὲ τὸ περὶ τὸν ὦμον κοῖλον τοῦ θώρακος μέρος. Ibidem Aristonicus (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ὅλον κύτος

τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, οὐ μέρος ὡρι- 107
σμένον τοῦ θώρακος. Quod schol. BL dicit possis putare esse
opinionem ab Aristarcho refutatam, temere arreptam ex eius-
modi locis qualis hic est: καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ
δεξιὸν ὦμον, θώρηκος γύαλον, cum tamen alii loci sint eius-
modi βάλε γαστέρα μέσσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, κατὰ
στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον. Reliqua Aristonici testimonia
sunt *E* 189. *N* 507. *O* 530. *T* 361 (κραταιγύαλος). V. Passov.
et Pausan. X 26, 5.

Ἐπίουρος

i. q. οὖρος, *custos.*

Herodian. *N* 450 Κρήτῃ ἐπίουρον: τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη.
Ζηνόδοτος γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα·
καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα· μέμνηται
δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων (puta in libro
περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως). ἐκεῖνο δὲ προστίθησιν ὁ Τρύφων,
ὅτι ὁ ἐπίουρος ὡς ἐπίσκοπος οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν
οὖρον τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκώλυκε
παρὰ τὸ ὁρῶ εἶναι ἐπίορον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιορῶντα, ἐψιλῶ-
σθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ; καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα
τούτοις. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνέστρεψαν τὴν πρόθεσιν, Κρήτῃ ἔπι. ὁ
δὲ Ἀσκαλωνίτης παρέλκειν ἡγεῖται τὴν ἐπί, διὸ καὶ τὸν τόνον (115)
φυλάσσει τῆς προθέσεως, ὁμοίως τῷ „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ“
(γ 422).

Apud Hesychium (nam Apollonii loco, unde ea sunt, cor-
ruptissimo prorsus uti non licet) haec de accentu leguntur:
ἐπίουρος: εἰ μὲν προπερισπωμένως περισσὴ ἡ πρόθεσις· οὖρος
γὰρ ὁ φύλαξ. εἰ δὲ προπαροξυτόνως πάλιν ὁ φύλαξ. ἀπὸ ξυ-
λίνου ἐπιούρου. Ego non intelligo, si Aristarchus, ut videtur,
ἐπιουρος ex οὖρος factum putabat eadem significatione, cur non
scripserit ἐπιοῦρος. Quod non fecit, quantum ex Herodianeo
scholio intelligi licet. Nam valuisse tamen putes regulam, in 108
quam mox proxima nostra legens saepius incides, composita
nomina cum praepositione, ubi nihil novae significationis accedit,

servare accentum suum. — Dicamus igitur de significatione. Bene Aristarchus attenderat ad hoc genus compositionis, cuius certissima sunt apud Homerum exempla. Sic *μετάγγελος* h. e. internuntius, *Ψ* 199. *Ο* 144[55]. Et ut *μετάγγελος* est *ὁ μετά τισιν ἄγγελος*, sic *ἐπιβουκόλος* et *ἐπιβώτωρ ὁ βουκόλος, ὁ βώτωρ ὢν ἐπί τινων*, minime vero id, quod Nitzschium velle video (ad Od. *γ* 422), pastoribus praefectum significat. Sic effecit Aristarchus, ut etiam *ὑφηνίοχος* et *ὑποδμώς* (*Ζ* 19. *δ* 386) recte intelligeret. Illud est *ὁ ὑπό τινι ἡνίοχος*, hoc *ὁ ὑπό τινι δμώς*, ut utrumque nihil differat a simplici, *ὑποδμώς* a *δμώς* non plus quam *ὑποδρηστῆρες* (*ο* 330. cf. *ὑποδρώωσι* 333) a *δρηστῆρες* (*π* 248. *σ* 76. *δρήστειραι* *τ* 345). Aristonicus *Ζ* 19 *ὑφηνίοχος: (ἡ διπλῆ) ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς ἐν τῷ „Ποσειδάωνος ὑποδμώς"*. Et quis, quaeso, sit ille *ἵππων ὑφηνίοχος*, quam quem quisque principum in proelio secum habebat ad agendos curandosque equos, qui multis aliis locis *θεράπων, ἡνίοχος, ἡνίοχος θεράπων* dicitur? Cf. *Θ* 104. 109. 113. 119. *Λ* 341. 488. 620. *Μ* 76 cf. 84. 111. *Ν* 386. *Ο* 445. Et vatidicum illum et immortalem, de quo filia dicit ⟨*δ* 384⟩

πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς
ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς,

num putabimus aliquem inferioris ordinis famulum significari? Nec res patitur nec sermo desiderat. *λ* 489 pro *βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ* quidam legerunt *κε πάρουρος* (v. Hemsterh. ad Luc. dial. mort. XV 1), quod non videtur com-
(116) mendabile esse, sed vox ad regulam facta. Vin eandem praepositionem? *ἀκοίτης παρακοίτης, ἄκοιτις παράκοιτις*. Commemoravimus haec: *ἐπίουρος* (*ν* 405. *ο* 39)[56], *πάρουρος, πα-*
109 *ρακοίτης* (-*ις*), *ἐπιβουκόλος* (*γ* 422. *υ* 235. *φ* 199. *χ* 268. 285. 292), *ἐπιβώτωρ* (*ν* 222 *ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μή-*

---

[55] H. l. sic scribi debere non *μετ' ἀγγ.* (quamquam sic posse putat Eust.) ex hoc ipso clarum, ex altero certissimum.

[56] *βουκολίων ἐπίουροι* Cyn. I 174. *βουκολίων οὖροι* 375. — *κύνες προβάτων ἐπιφύλακες* dubia lectio apud Longum I 21.

λων), μετάγγελος, ὑφηνίοχος, ὑποδμώς[57]. Quibus proxima sunt ἐπιμάρτυρος (Η 76. α 273). Cf. Apollon. Rh. IV 229 κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων. Nonn. XLVI 29 καὶ κρυφίων λεχέων ἐπιμάρτυρές εἰσι κεραυνοί. ἐπιποιμένες Od. μ 131. Quod est ι 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε putaverim ad idem genus referendum esse, cum certe verbum ἐπιτιμᾶν Homero ignotum sit, τιμή vero vindicta familiare. Denique in censum venit ἐπιΐστωρ, φ 26 φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων. Simplex ἴστωρ est, quod ap. Homer. Σ 501. Ψ 486 testem significat, non quod Passov. vult, arbitrum. Proprie significat gnarum, ut hymn. in Lunam XXXII 2 ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διός, ἵστορες ᾠδῆς. Hes. Op. 792 εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἵστορα φῶτα γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν. Soph. El. 840 κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ. Illud μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων non cum veteribus explico magnorum laborum gnarum (v. Strab. I p. 9), sed in crimine (sc. Autolyci, qui equas surripuerat, deinde Herculi vendiderat) conscium[58]. Hoc ἐπιΐστωρ pro „peritus" mutuatus est Apollon. II 872. IV 1558 (νηῶν, πόντου) pro „conscius" IV 16, pro „testis" IV 89. — Qu. Sm. Γ 203 ἀνδρὶ πολυκμήτῳ μογερῆς ἐπιΐστορι θήρης. Hoc non dubitandum, quin ἐπαμύντωρ π 263 et ex Aristarchi lectione Ν 384 ἦλθ' ἐπαμύντωρ pro ἦλθεν ἀμύντωρ (quod tamen Ξ 449 et Ο 540 ab eo aliter (117) scriptum esse non traditum) et ἐπαρωγός λ 498 recte dicerentur, etiamsi his verba composita ἐπαμύνειν, ἐπαρήγειν non subiecta essent. Cf. Δ 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός[59]. — Ὀπηδός est hymn. Merc. 450. συνοπηδός, συνοπαδός antiqua. Verbum συνοπηδεῖν vel potius συνοπαδεῖν ex Byzantinis affertur. συνοπάων Orph. hymn. XXX 5.

Nihil, ut haec stringam, apud Homerum incertius quam 110 eiusmodi substantiva rem indicantia. Ὑπόκυκλα, ut quidam

---

57 Imitatus est Matro Ath. IV 135f κυανόχρως δ' ἀμίας ἐπὶ τοῖς μέγας, ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

58 μέγα ἔργον scelestum facinus γ 261. — κακῶν ἐπιίστορας ἔργων „qui sibi conscii sunt" dixit Quintus XIII 373.

59 Ἐπαρηγών, quod Homerus non habet, apud Apollonium est I 1039. IV 858.

maluerunt Σ 375, expressam haberet praepositionis significationem. Quocum male componit ὑποπυθμένες Mueller de cycl. ep. p. 70. Qui enim sic legebant Λ 635 (legit autem Asclepiades Myrleanus Ath. XI 492[a]) pro adiectivo esse volebant. Sed referendum videtur huc ἐπιμείλια (sc. ex veterum sententia), quod Aristarchus praeoptavit Ι 147 cf. 289

ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω.

Tradidit Herodianus haec: Ἀρίσταρχος ἓν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος δὲ διαλύει ἐπὶ εἶτα μείλια· οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. Illa adiecta praepositio id fere exprimit quod quodam loco dicit poeta ἕδνα, ὅσσα φιλεῖ ⟨l. ἔοικε⟩ φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι. Referendum huc, quod quibusdam placuit ἐπίουρα Κ 351

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων —

quod omnino praepositionis explicationem admittere non videtur. Item ἐπιφρίξ de quo certe cogitarunt Η 63 οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ, de quo sic Herodianus: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πόντον ἔπι· οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γὰρ ἔσται τὸ ἐπιφρίξ, χωρὶς εἰ μὴ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις· ὅπερ οὐ πιθανόν· οὐ γὰρ κατεπείγει. Eust. ⟨665, 1⟩
(118) sic, haec negligentius describens: ἐν δὲ τῷ ἐπιφρίξ πλεονάζει ἡ πρόθεσις· φρίξ γὰρ τὸ κοινόν· εἰ μὴ ἄρα κατ' ἀναστροφὴν ἀναγνῷ τις „χεύατο πόντον ἔπι φρίξ". Sed ἐπιμῆνις Aristarchus Ε 178

ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπιμῆνις.

Quo loco Herodianus: Ἀρίσταρχος παρολκὴν οἴεται τῆς ἐπί, ὁμοίως τῷ „ἐπισμυγερῶς" (γ 195) καὶ „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ". ὅταν δὲ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τόνου. εἰσὶ δὲ οἳ ἀνεγνώκασιν ὁμοίως τῷ „ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος" (Α 515), ἵνα τὸ ἔπεστι σημαίνηται. ἄλλοι δὲ ἐπίμηνις, ἓν μέρος λόγου ποιοῦντες, ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι. Eustathius (p. 535 extr.) ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἐνταῦθα τῆς ἐπί προθέσεως, ὡς καὶ ἐν τῷ „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ" καὶ „ἐπί-
111 ουρος". Id. p. 1009, 49 τὸ δὲ μετάγγελος περιττὴν καὶ αὐτὸ ἔχει πρόθεσιν, καθὰ καὶ τὸ „ἐπίουρος" καὶ τὸ „χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπιμῆνις" καὶ „ἐπιβουκόλος ἀνήρ" καὶ „τίς ἂν καταθνητῶν ἀνθρώπων" καὶ „ἀνδρῶν κατατεθνειώτων". Ad eandem

normam Aristarchum iudicavisse putem illud ἐπιῆρα φέρων (v. sch. *Α* 572. Apollon. lex. H. 344 ⟨73, 11 Be.⟩), quod si falsum est, certe atroces poenas luit Buttmanno (lex. I 153. 155). Denique ξ 533 *Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.* Sic Aristarchus (v. Apoll. l. H. 448 ⟨93, 28 Be.⟩), alii ὑπιωγή nisi fallit schol. ε 404. ἐπιωγή ε 404. Explicuit hoc Aristarchus per ὑπὸ σκέπῃ. Non praetermittendum περίκυκλος adiectivum plerumque, pro substantivo enotatum ex Gregorio Nazianzeno a Wernickio ad Tryph. p. 85

φασὶ ταὼ μεγάλαυχον, ἐπὴν περίκυκλον ἐγείρῃ —.

Vix voluit aliter. Cognoscenda erat veterum opinio haud dubie ultra veritatem et necessitatem progressa. Attulimus per saturam quorum digerendi nec materia est nec locus.

Ἀνάγειν, ἀνάπλους (119)

amat dicere Homerus de Graecorum navigatione ad Troiam.

Facta haec observatio propter *Ν* 627 *μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες: ἡ διπλῆ (περιεστιγμένη) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μὰψ οἴχεσθον ἄγοντες, καὶ τὸ δυικὸν συγχεῖται ἐπὶ πολλῶν τασσόμενον· καὶ ἠγνόηκεν ὅτι ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν. Γ* 48. *Ι* 338. De ἀνάπλους *Α* 22[60]. Item ἀναβαίνειν. Cf. Voelker geogr. Hom. p. 104.

Βαθύκολπος

Homerus tantum mulieres barbaras nominat, non Graecas.

Hanc ob causam reiecta Zenodoti lectio *Β* 484 *ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι* pro *Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.* — *Σ* 339 *ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύ-* 112
κολποι κλαύσονται: οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους φησί. πῶς οὖν Ζηνόδοτος γράφει „ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι"; ⟨V⟩. Ω 215 *Τρωϊάδων βαθυκόλπων: (ἡ διπλῆ) πρὸς τοὺς γράφοντας „ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλ. β.",*

---

60 Inepta loquitur schol. V ad *Ν* 367.

ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τὸ ἐπίθετον τίθησιν. Subtilis observatio, quamquam fortasse ad rem expediendam non satis firma: nam praeter hos duos locos et praeterea unum (Σ 122 καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων) sane non reperitur in Homericis. Sed iam in hymnis promiscue haberi nihil valet contra Aristarchum. Ven. 257 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκῷοι βαθύκολποι.

Γυῖα

manus et pedes.

Ψ 627 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἔμπεδα γυῖα λέξιν. Scilicet ὅτι πόδες καὶ
(120) χεῖρες. Unde pro spurio agnitus versus Ω 514: αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς, καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων: ἀθετεῖται· προείρηται γὰρ ἱκανῶς διὰ τοῦ „αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο". καὶ ἀκύρως τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ οὕτως λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Mihi haec verissima videntur. Et quidem haec vocabuli natura est ut nunc χεῖρες et πόδες (brachia et genua) simul, nunc alterutrum intelligi possit: quod similiter fit in vocabulo μῆλα αἶγες et οἶες. In hoc quoque vocabulo admonemur quam mancas habeamus Aristarchi notas. Nam nec in illo versu, ubi est γυῖα ποδῶν Aristarchi nota ad hanc rem faciens servata est nec in aliis quibusdam et ipsis satis expressis et ad demonstrandum aptissimis. De ἀμφίγυος tamen vide Ariston. Ν 147. De ἀμφιγυήεις (et hoc quidem esse ἀμφίχειρ ego non dubito) quid senserit nescimus. — Nunc Nitzschius[60a] hanc
113 vocem attigit ad Od. κ 363. Qui postquam illam quam diximus significationem apud Homerum praevalere concessit admonuitque etiam apud posteros nulla aetate eam prorsus deficere, sic pergit: „Demungeachtet thut jene Bestimmung zu viel. Auch bei Homer würde man oft zu steif die Beschränkung auf die

---

[60a] ⟨Cui gravioribus de rebus assentitur M. Hecht. quaest. Hom. p. 5 sqq. fusius de voce γυῖα disserens.⟩

Hände und Beine festhalten: Il. XIX 164. 169. 385. ⟨XXII 448.⟩ Od. XVIII 88. 212. Genug die Glieder, in so weit und in so fern sie sich bewegen und Gelenke und Spannkraft haben, werden durch das Wort bezeichnet; so dass es denn freilich Il. XXIII 689 statt *πάντοθεν ἐκ μελέων* nicht *γυίων* heissen könnte und eben so wenig unten 393." Hic primum ille locus qui est Od. XVIII 212 solo errore adscriptus est: *τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν*: qui est potius, ut vides, ex illis, quibus edocemur *γυῖα λύεσθαι* et *γούνατα λύεσθαι* pariter apud poetam dici. Sed ille tamen proximus Od. XVIII 88 per se ipse docet genua per *γυῖα* indicari: *ὣς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.* Porro Il. XIX 385 *γυῖα* dicuntur *τρέχειν* et tanquam alae aliquem levare. Restat igitur[60b] Il. XIX 164—169: ubi Ulixes hortatur ut antequam proelium ineant cibum sumant milites. Nam cibi miles expers

> *εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,*
> *ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται ἠδὲ κιχάνει*
> *δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.*

Quid quaeso aptius et mori Homerico convenientius quam dicere, pugnanti, cum vires deficiunt, iam non leviter manus pedesque moveri sed graviter genuaque labare. Sed cibis corroborato *θαρσαλέον ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.* Constat igitur in Homericis nullum unum esse locum quin illa significatio *ποδῶν καὶ χειρῶν* aptissima sit. Illum quidem versum *καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων* nec Nitzschius defendit nec Bekkerus tenuit; in quo iam ne illa quidem agilium vel mobilium membrorum vis inesset, cuius apud Homerum item exemplum nullum est, sed immobilium, cuius Homerica egressis apud Pindarum est, e. g. cum medicus est membris invalidis, *γυίοις, περιάπτων φάρμακα* Pyth. III 91. — (In Thesauro operae pretium erat locos vocabuli Empedocleos notare, quorum pri- 114
mus v. 3 *εὖτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ.*)

60b ⟨Sextum locum a Nitzschio commemoratum, *X* 448, Lehrsius praetermiserat.⟩

Κερτομεῖν

Homero est aliquem laedere verbis, non facto.

Hinc versus *Π* 261 obelo notatus, simul aliis argumentis suspectus visus, quae scholiasta profert. Huc pertinent haec: *ἀθετεῖται. τὸ κερτομεῖν οὐ τίθησιν ἐπὶ τοῦ δι' ἔργων ἐρεθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων.* — Contrarius usus est hymn. Merc. 338.

Κοιμᾶσθαι

non ubique dormire, sed cubitum ire.

Η 482 *κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο: ὅτι διέστειλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνῶσαι. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν 'Οδυσσείᾳ* (υ 4) *„Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι. ἔνθ' 'Οδυσεύς, μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, κεῖτ' ἐγρηγορόων“.* Quae fortasse non tantum grammaticorum dubitatio, sed enstaticorum captiuncula fuit.

Ἀντὶ — εἶναι

pari loco esse.

Φ 75 (cf. *Ι* 116) *ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴσος ἱκέτῃ εἰμί, „ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος“* (*θ* 546) *ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτῳ.* Hinc recte intellexit *ἀντιάνειρα.* Apollon. lex. H. p. 152 ⟨31, 16 Be.⟩. Et. M. p. 111, 34 (*τὰς δὲ ἀντιανείρας*
(121) *Ἀμαζόνας) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἰσάνδρους* ⟨libri *τὰς ἴσας ἀνδράσιν*⟩, *ἔνιοι δὲ τὰς ἀντιαζούσας οἷον* ⟨libri *καὶ*⟩ *ἐναντιουμένας τοῖς*
115 *ἀνδράσι.* Recte etiam huius significationis memor *Θ* 233 non *ἄντα* intellexit cum aliis (v. Apollon. p. 151 ⟨31, 9 Be.⟩[61]), sed *ἀντί „ἠγοράασθε — Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστοι στήσεσθ' ἐν πολέμῳ, νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν“.*

---

61 Verba *ὡς καὶ ἡμεῖς — στίχον* (*δὲ* del.) ponenda videntur post *ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ.* Nisi maior corruptela subest.

Ἑάων

ἀγαθῶν, item υἷος ἑῆος, quod nesciens Zenodotus scripsit ἑοῖο. *Ο* 138. *Ω* 528.

Ἔθειραι.

Schol. Theocr. I 34 ἔθειρα ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης (l. -σταρχος ⟨v. supra not. 26⟩) ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν „κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον", οὐκ ἐθειράδες (*π* 176). Ad *Χ* 315 in cod. V ἔθειραι, νῦν καταχρηστικῶς αἱ χαῖται τῆς κόρυθος. Hoc etiam est ab Aristarcho. ⟨Et de Aristarchea origine et de veritate huius observationis valde dubito cum M. Hechtio quaest. Hom. p. 19 sqq.⟩

Προπάροιθε

in Iliade etiam invenitur de tempore, non tantum in Odyssea, ut chorizontes volunt.

Κ 476. *Λ* 734. *Χ* 197.

Βασιλεῖς.

Υ 84 βασιλεῖς καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει· „δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον" (*θ* 390 ⟨ubi legitur δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες⟩).

Γέροντες. (122) 116

Β 21 γερόντων: τῶν ἐντίμων[61a], ἐν οἷς καὶ Διομήδης καὶ Αἴαντες. (Cf. *Ι* 36.)

[61a] ⟨τῶν ἐντίμων Bekker, τῶν γὰρ ἐννέα τιμίων οὕτως cod., τῶν γὰρ ἑπτὰ τιμίων οὗτος (hoc iam Villois.) Roemer in Fleckeiseni annall. philol. 1876 p. 449 coll. Ariston. ad v. 55.⟩

Ἑταῖρος

i. q. *συνεργός.*

N 456 *ἑταρίσσαιτο: ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι. πρὸς τὸ „ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον“* (*λ* 7. *μ* 149). *K* 242 *ὅτι ἕταρον νῦν οὐ φίλον, ἀλλὰ συνεργὸν λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ „ἑταρίσσαιτο“ ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι.*

Σπεύδειν

crebro significat operam dare, ad laborem paratum esse.

Item *σπουδῇ* i. q. *μόγις.*

Δ 232 (*ἡ δ.*) *ὅτι τὸ σπεύδοντας οὐχ οἷον ταχύνοντας ἀλλ᾽ ἐνεργοῦντας καὶ κακοπαθοῦντας. „σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαός“* (*B* 99) *μετὰ πάσης κακοπαθείας. Θ* 293 *σπεύδοντα: ἀντὶ* (*τοῦ*) *προθύμως ἐνεργοῦντα. N* 236 (*ἡ δ.*) *ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν* (A). *μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας ἐνεργεῖν* (BL). *Σ* 373 *ὅτι τὸ σπεύδοντα ἐνεργοῦντα.* (Frequentissime apud Homerum: pugnae intentum esse. Quod tenendum *E* 667.) — *B* 99 *ὅτι σπουδῇ λέγει οὐχ οιον ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγις καὶ δυσχερῶς, ὡς τὸ „ὣς ἄρ᾽ ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς“* ⟨*φ* 409⟩. Idem notatum *Δ* 562. *N* 687. *Ψ* 37. De *ἀσπουδί Θ* 512. *O* 476. *X* 304. Semel *σπουδῇ* significat celeriter, *ο* 209 (v. schol. BL ad *B* 99).

---

117 *Δειλός*

plerumque miserum significat.

(123) *Ψ* 65 *ὅτι τὸ δειλοῖο δειλαίου. X* 31 *ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις.* Item *P* 38. (Re vera semel tantum ignavum significat. Rectissime de hac voce egit Passovius.)

Κρείσσων.

Π 688 ὅτι τὸ κρεῖσσον ἐπὶ τοῦ κατὰ δύναμιν τίθησιν ὁ ποιητής. (Potestate vel viribus melior.) Uno loco invenio aliter dictum esse, ζ 182.

Κέρδιστος, κερδαλέος

callidus.

Ζ 153 Σίσυφος, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸν συνετὸν καὶ κερδαλέον κέρδιστον λέγει, οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο. *Κ* 44 βουλῆς κερδαλέης: (ἡ διπλῆ) πρὸς τὸ „ἐνθάδε ⟨l. ἔνθα δὲ⟩ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος". Cf. Apollon. lex. s. κερδαλεόφρων.

Ὕπαιθα.

Memorabile hoc aliter Aristarchum intelligere quam nos solemus, etiam contra id, quo etymologia ducere videtur. *Φ* 255 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ὕπαιθα εἰς τοὔμπροσθεν σημαίνει. *Χ* 141 ὕπ. φοβεῖται: (ἡ διπλῆ) ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν φεύγει.

Πρυλέες 118

ei sunt pedites: *Ε* 744. *Λ* 49. *Μ* 77, et profecto locos Homericos inspicienti nihil speciosius. Hodie Hermannus aliam explicationem tentavit, Op. IV 288.

Κωφός. (124)

Λ 390 κωφὸν βέλος: (ἡ διπλῆ) ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν κωφὸν τὸ ἀναίσθητον. *Ξ* 16 κύματι κωφῷ: ὅτι κωφῷ λέγει τῷ ἀφώνῳ καὶ

μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἠχήν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ κῦμα ἠρεμεῖ. Hoc nunc etiam sic explicatur, sed non accurate. κωφὸν κῦμα non muta est unda, sed rauco sono murmurans, quod unum illo loco quadrat. Nec *Ω* 54 terra tunsa muta est sed raucum edit sonum. Quod Orpheus dixit de mari tranquillo loquens (Arg. 1108) κωφὰ δὲ πόντος κεῖθ', id alienum ab Homero[62]. Item κωφὴ γαλήνη ap. Nonn. XL 348.

Ὦ πόποι

non significat „o di": nam hoc si significaret haud verisimile Iovem hac exclamatione usurum fuisse. Ut fit *H* 455. *ν* 140. Testis Theognostus canon. ap. Cramerum T. II p. 158. Tenuerunt hoc optimi, ut Apollonius, Herodianus: sed Apion ut exspectes. Hesych. πόποι: παπαῖ. ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν. Ἀπίων δέ φησιν, ὅτι ⟨cod. οἱ⟩ δαίμονές εἰσι πόποι καὶ ἔστιν ὦ
119 δαίμονες. Quos ille δαίμονας Homericos πόπους putaverit, Scytharum ἀγαλμάτιά τινα τῶν θεῶν ὑπόγαια, an πόπους Dryopum κατὰ λέξιν, an Euphorionis et Alexandrinorum (de quibus omnibus testimonia collecta habes ad Hesychii locum et apud Meinekium Anal. Al. p. 128) nescimus. — Quod ad accentum attinet, mirum est, quod animadvertimus, ita illum accentum firmum fuisse, et patet iam Aristarcho firmum fuisse, ut quamquam abnormem iudicarent, quia ceteroquin interiectio ποποῖ, ut παπαῖ, circumflexionem postularet, nemo tamen ausus sit in hac formula sic scribere. Sed τὸ δὲ ὦ πόποι σημειῶδες saepius audimus. v. Apollon. adv. 537. 588. Herod. Io. Alex. p. 36. Theognost. can. 158. Schol. Dion. gr. 946. Epimerism. Hom. 447 vel Etymol. M. 823. Eustath. 98, 41, ubi ὦ πόποι

---

62 Κωφός, quod onomatopoeticum est, ab initio dictum de rebus non clangore sed murmure aures ferientibus. Hinc κῦμα κωφόν, sim. Hinc ipsae aures sic dictae, h. e. in quibus pro claro et expresso sono murmur est, uti caecus a rebus ad oculos translatum. Item recte sic dicti muti, proprie mussitantes. Tum translatum ab auribus et dicta κωφά etiam quae alios sensus non sua vi tangunt, ut κωφὰ βέλη.

restitues pro ὢ πόποι, ut reliquis locis comparatis facillime ubi opus est ποποῖ et παπαῖ et ὦ πόποι. Sed illum tamen Theognosti locum, qui primum inspicientem vel tali vocabulo, quale est διττομηστο, terret, videtur a nobis postulari posse ut emendatiorem transscribamus, hoc fere modo: τὰ εἰς οι σχετλιαστικὰ δικατάληκτα διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται· εἶπον δὲ δικατάληκτα, ἐπεὶ ταῦτα καὶ διὰ τῆς οι καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται ὀτοτοῖ καὶ ὀτοταῖ, οἰοῖ οἰαῖ, αἰβοῖ αἰβαῖ. οἴμοι καὶ ὤμοι, (οὐ) οὐ περὶ τὴν λήγουσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν ἄρχουσαν τὸ διττὸν ἦν. τὸ ⟨ἄρχουσαν το διττομηστο cod.⟩ ὦ πόποι δυσὶ τόνοις χρησάμενον ἔμφασιν ἐδίδου ὡς ἄρα δύο μέρη λόγου εἰσίν. Ἀρίσταρχος δέ φησιν ἀπίθανον εἶναι τὸ τὸν Δία ὦ πόποι λέγειν (scripsit fortasse ὦ πόποι οἷον ὦ θεοὶ λέγειν, quamquam et non scriptum intelligitur). ἀλλ' ἐπεὶ ἔδει τὸ ⟨ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ cod.⟩ πόποι σχετλιαστικὸν ὑπάρχον ἄνευ τοῦ ὦ λέγεσθαι καὶ ἐπεὶ ⟨ὑπάρχων, καὶ ἀνεὺ τοῦ ω λέγεται, ἐπεὶ cod.⟩ παράκειται αὐτῷ τὸ παπαῖ, ὥστε εἰ μὴ ὀνοματικόν ἐστιν ὀφείλει περισπᾶσθαι, ὡς εἶναι δύο περισπωμένας ὦ ποποῖ ⟨ὦ πῶποι cod.⟩, λέγομεν ⟨δὲ add. cod.⟩ βαρύνεσθαι αὐτὸ ὡς τὸ ὦ φίλοι, ἐκ τοῦ ὑπολαβεῖν ὄνομα εἶναι τὸ πόποι. Σκύθαι γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖς ἀγαλμάτια πόπους καλοῦσι, καθὼς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. καὶ αὖθις ὁ αὐτὸς περὶ τῶν αὐτῶν φησιν, ὡς οὐ δεῖ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων ⟨εὐκτικὰ add. cod.⟩, οἱονεὶ βακχικὰ ὄντα, ὑπὸ τὴν ἔντεχνον ἀκολουθίαν ⟨-θείαν cod.⟩ ἄγειν et cetera. In quo loco, nam non abs re fuerit hoc addidisse, memorabile exemplum habemus, quanta cautione opus sit in hoc Theognosto, 120
qui pleraque ex Herodiano transsumit, ne ex illo falsa Herodiano tribuamus. Nam duo hic certe sunt, quae sine ulla dubitatione non Herodianea esse affirmes. Primum quod reliquis in fine duplici forma praeditis inepte interponit illud ὤμοι et οἴμοι. Deinde quod ita loquitur quasi Herodianus dixerit ὦ πόποι apud Graecos in consuetudinem venisse hoc accentu non tantum quia per illud praepositum ὦ species orta sit adiecti substantivi, sed quia illud πόποι substantivum visum referrent ad Scythica illa ἀγαλμάτια. Tantum discimus, Herodianum eo loco, ubi disyllaba in οπος enumerabat in catholica (libro septimo), τόπος, κόπος, reliqua, ex aliquo reconditiore, ut putes,

libro erutos commemorasse etiam illos *πόπους* Scythicos. Sed ad accentum in *ὢ πόποι* explicandum non apposuerat. Quod etiam externo adhuc signo patefit. Prorsus enim incommode et inopinato illa verba *Σκύθαι γὰρ* — intrant, postquam iam antea dictum erat simile visum ut *ὢ φίλοι*, hoc est simile visum tanquam esset ex more *ὢ* cum nomine. Tentaverant igitur, et id quidem genus abnormitatis accentuum expediendae Herodianeum et antiquum, ita *ὢ πόποι* explicare ut esset accentus *διεψευσμένος*. De quo ut de accentibus *κατηναγκασμένοις* ad explicandos titulos Apollonii Dyscoli librorum *περὶ διεψευσμένων τόνων* et *περὶ κατηναγκασμένων τόνων* dixi in Museo Rhenano (N. F. II p. 343).

Ceterum illud *ἐκ τοῦ ὑπολαβεῖν*, quod est apud Theognostum, licebit significanter dictum putare, *ἐκ τοῦ ὑπόληψιν εἶναι*, i. e. praesumtam opinionem, *πρόληψιν*.

Μέλλω

c. infin. nunquam significationem temporis apud poetam habet.

Κ 326 *τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν: (μέλλουσιν) ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι· καὶ οὕτως ἀεὶ κέχρηται τῇ λέξει. Λ* 817 *ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος*
121 *αἴης ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντὶ τοῦ ὡς εἰκὸς ἦν, ὡς ὑποκείμενον ἦν*[63] *ὑμῖν τὸ παθεῖν. Π* 46 *ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατόν τε*
(125) *κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι: (ἡ διπλῆ) ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν, ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει.* Reliqua Aristonici testimonia sunt *Α* 564. *Β* 36. 116. *Δ* 54. *Μ* 34. *Ν* 226. 777. *Ξ* 125. *Ο* 601. *Φ* 83. *Χ* 356. *Ψ* 544. *Ω* 46. 85 (qui tamen locus miserrime corruptus est). Ad interpretandum ubique adhibet *ἔοικε*, quod id significari vult, quod vel fato vel rerum conditione fieri con-

---

63 Hinc emenda Zonaram p. 707 *ἔμελλεν ἐφαίνετο, ἀπέκειτο, ἐῴκει παρ' Ὁμήρῳ.* L. *ὑπέκειτο.*

sentaneum est. Haec observatio de usu Homerico voc. *μέλλω* pervulgata in veterum litteris. Apud Eustathium saepius recurrit; item habent lexicographi, v. maxime Suid. s. *μέλλω, ἔμελλε.* Et schol. Od. *α* 232. *δ* 274. *ζ* 165 [64]. Idem sentire Nitzschium, patet ex annotatione ad Od. *α* 232. Quo magis diffido iudicio meo. Equidem cum cogito nullum esse scriptorem quin expressa temporis significatio in hac locutione longe longeque quam reliquae significationes rarior sit et cum cogito hos locos, qui leguntur *Z* 515. *K* 454. *χ* 9, rem haud praestiterim.

Ζῶμα, ζωστήρ

non idem est, ut quidam putant.

K 77 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι δοκοῦσί τινες ταὐτὸν εἶναι ζῶμα καὶ ζωστῆρα· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον τῇ μίτρᾳ* (haec duo vocabula *τῇ μίτρᾳ* delenda) *ὑπὸ τὸν στατὸν θώρακα, τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστῆρα.* Scilicet loricae aeneae intra [65] affixum est cingulum item aeneum quod a ventre (126) 122
ad genua pertinet. Hoc cingulum *ζῶμα* est. Ea parte, qua hoc cingulum loricam tangit, duplex aes vel duplex lorica est, *διπλοῦς θώρηξ.* Denique quod illud cingulum, quod Homero est *ζῶμα*, pars loricae est, utitur etiam vocabulo *ζῶμα* pro lorica. — Vinculum quod extra inicitur ad continendam adstringendamque loricam, est *ζωστήρ.* Quae etiam *ζώνη* dicitur [66]. Haec omnia quantum equidem intelligo verissima sunt. Testimonia habemus haec.

Δ 133 *αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι*

---

64 Memor rei Planudes dial. gramm. ap. Bachm. anecd. T. II p. 84. — Apollon. lex. H. p. 538 *μέλλετε ἐοίκατε, καὶ καθόλου τὸ μέλλειν ἐπὶ τοῦ ἐοικέναι τὸν ποιητὴν τιθέναι.* Villoisonus explet: *φαίνεται.* Ego fuisse putaverim: *ὁ Ἀρίσταρχος σεσημείωται.*

65 Sic, ut videtur, Aristarchus. Alii extra affixum dicunt (v. Apollon. l. H. s. *ζῶμα* p. 382, item Hes. *ζῶμα, ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος ἐχρῶντο.* Nihil interest.

66 Reliquae etiam vestes quo vinculo corpori adaptantur dicitur *ζωστήρ* et *ζώνη.* Sed mulierum semper *ζώνη*, Eumaei *ζωστήρ.*

σύνεχον καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ: (ἡ διπλῆ) ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ, καθὸ ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων. Υ 415, ubi iidem versus: (ἡ διπλῆ) ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν στατὸν θώρακα καὶ (del.) διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ.

Δ 187 *εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη* —: (ἡ διπλῆ) ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεὶς παραλέλοιπε τὸν θώρακα, ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δεδηλῶσθαι (reliqua pars scholii et corrupta et supposititia est). Ibid. 216 (ἡ διπλῆ) ὅτι πάλιν τοῦ ζώματος μνησθεὶς τὸν θώρακα παραλέλοιπεν. Apollon. lex. p. 382 (Et. M. 414, 24) ζωστὴρ ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος ᾧ χρῶνται [67]· „λῦσε δέ (οἱ) ζωστῆρα παναίολον ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρην" (Δ 215). ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντιγράφων (l. ἀντιφράζων) γοῦν
(127) φησι „διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου (μίτρης θ' — Δ 135)[68].

Δ 234 *Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν νύξ'·*
123 *ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας· οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον* —. Patet ex hoc loco ζωστῆρα et ζώνην idem esse. Cavendum erat ne quis κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε pro eo acciperet quod est ζῶμα. Quare monitum θώρηκος ἔνερθεν nec significare „intra loricam", nec „infra loricam", sed „inferiore parte loricae" (unten am Panzer). Hoc sibi vult schol. A(BL) ad Δ 234 κατὰ ζώνην θώρακος ἔνερθεν: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ λέγει διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν ἐντὸς θώρακος, ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος τὴν θωρακοζώνην λεγομένην[69]. τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ „νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν" (252), οὐχ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος.[69a] ὁ

---

67 Haec corrupta; de ἐπάνω v. supra notam.

68 Cingulum Hippolytae, quo scutum gestatur, ζωστήρ Quint. ς' 243. Hoc Homero est τελαμών. Item Herculis, quod ab Homero λ 610 ἀορτὴρ τελαμὼν dicitur, Quinto est ζωστήρ I 180.

69 H. e. qui Homero est ζωστήρ.

69a ⟨„In Aristarcho p. 127 Lehrs. etiam sequentia Aristonico tribuit ... Nunc autem pleraque eiusmodi additamenta, quae ab ὁ δὲ λόγος οὗτος

δὲ λόγος οὗτος τῆς θωρακοζώνης εἰς τὸ κάτω μέρος ἔνυξεν. Cf. 252 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ λέγει ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος (unten am Elbogen, non unterhalb des Elb.)· καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω „Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν". Video hoc fortasse non recte factum esse, quod ζώνην θώρηκος coniunxit: quod certe non necessarium. Et hanc culpam, si qua est, Aristonici esse non Aristarchi inde putaverim quod ad comparationem adscitum erat ἀγκῶνος ἔνερθεν.

Addam hoc loco annotationem de mitra, quae servata est (128) ad *E* 857 νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ: (ἡ διπλῆ) ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζωννύοντο ⟨cod. ἐζώννυντο⟩ τὴν μίτραν. καὶ ἔστι διδασκαλικὸς ὁ τόπος[70]. (Cf. Et. M. 589, 9.)

Ψάμαθος et ἄμαθος

distinguuntur. Illud significat arenam ad littus, hoc in campo.

I 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε: ἡ διπλῆ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου, ὅτι ἡ περιθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος· καὶ οὐδεὶς (l. οὐ δὶς) τὸ αὐτὸ λέγει. *I* 593 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν 124
δέ τε πῦρ ἀμαθύνει: ὅτι ἄμαθον ποιεῖ· οὕτως δὲ λέγει τὴν πεδιάσιμον κόνιν. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων „κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην". Ad *E* 587 ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. δηθὰ μάλ' ἑστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης — nunc Aristonici scholion, quod haud dubie fuit, amissum est. Sed Eust. hoc ipso loco (p. 584, 37) ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς οὐ ταὐτὸν ψάμαθον εἰπεῖν καὶ ἄμαθον, ἀλλὰ ψάμαθος μέν ἐστιν ἡ καὶ ψάμμος (*μ* 243), ἄμαθος δὲ κόνεώς τι φαίνεται εἶναι εἶδος. Ceterum bis ψάμαθος de arena fluviali dicitur *Φ* 202. 319. Quod non putabis vel negasse vel ignotum fuisse Aristarcho; illic satis fuit ad differentiam ab

---

incipere solent, Aristonici sententiam in brevius contractam denuo repetentia, aliis tribuenda esse existimat." Friedlaender. Ariston. p. 193.⟩

70 „Locus classicus." — Cf. διδασκαλικῶς Ariston. *O* 437. *Y* 378.

ἄμαθος explicandam vocabuli ψάμαθος significationem usitatissimam ponere, cui haec altera de fluviali arena finitima est.

---

(129) ## Ὄχϑη. Κρημνός.

Φ 200 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ ὄχϑῃ τὸν κρημνόν. 172 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἣν νῦν ὄχϑην εἴρηκεν ἑξῆς κρημνόν· „οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο". πάντα γὰρ τὰ ὑψηλὰ ὄχϑαι λέγονται.

Πύλαι et ϑύραι

distinguuntur. Illae sunt moenium, hae domorum.

Il. *X* 69 nunc legimus οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. Sed alia lectio, Aristarcho optata, erat ϑυραωρούς. Schol. A πυλαωρούς: Ἀρίσταρχος ϑυραωρούς, ϑυροφύλακας. Schol. B Ἡρωδιανὸς ϑυραωρούς γράφει· πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεών φησι· παλαιὸν δὲ ἔϑος τηρεῖσϑαι κυσὶ τοὺς πυλῶνας, ἵνα βαΰζοντες δηλοῖεν τοῖς ἔνδον τοὺς ξένους. Quod pulcrum inventum negligenti auctori nescio cui relinquimus, qui ne Homerum quidem inspexerat dicentem: οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι
125 τραπεζῆας. Eustath. ib. (1257, 36) τὸ δὲ πυλαωροὺς ϑυραωροὺς οἱ πλείονες γράφουσι, λέγοντες ϑύρας μὲν ἐπὶ οἴκου, πύλας δὲ ἐπὶ πόλεως λέγεσϑαι. Aristarchus sic potius dixerit: πύλαι ἐπὶ τείχους, ϑύραι ἐπὶ οἰκίας (Thom. M.). Nam porta muri ad defendenda Graecorum castra exstructi πύλαι dicitur. Illa vero porta qualis fuerit Aristarcho diligenter quaesitum. Alteram eius observationem offendimus item egregiam nunquam aliter Homerum vocabulo πύλαι uti quam plurali numero, etiamsi unam portam designet, ut Σκαιαὶ πύλαι (*I* 354. *M* 120. 291). Hac observatione de vera lectione iudicatum *I* 383, quem locum apud Wolfium quoque sic legimus:

αἵϑ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι —

(130) Aristonicus haec: ἀν' ἑκάστας: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀν' ἑκάστας πληϑυντικῶς τὰς πύλας ὡς εἶναι ἑκατὸν τάγματα. οὕτως δὲ ἀν'

ἑκάστας δεῖ γράφειν· οὐδέποτε γὰρ ἑνικῶς Ὅμηρος πύλην φησίν, ἀλλὰ πύλας[71]. Eadem observatione dubitationes sustulit de muro Graecorum. Multi enim plurali decepti (e. g. *H* 438 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας[72]) plures in eo constitutas fuisse portas putarunt, quod aliis locis aliter suadentibus laqueis se irretitos sentiebant. Loci unde de una porta constaret notati Aristarcho, v. *M* 118. 470. *N* 124. Fallacium locorum tenebrae egregiis observationibus discussae, primum ea, quam tractavimus, de plurali πύλαι, tum altera nunc proponenda. Omnium maxime fallax hoc, *M* 340

βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο —

quo loco expressam plurium portarum mentionem sibi reperire videbantur. Sed Aristarchus nec hoc turbatus. Advertit enim 126
saepissime apud Homerum πᾶς dici pro ὅλος. Ad istum locum: ὅτι πάσας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλαὶ πύλαι, ἀλλὰ μία. Πᾶς pro ὅλος dictum esse, observatum ad *Λ* 65. *N* 191. 408. 548. *Π* 333. 801. *Φ* 345. *X* 286. *Ψ* 135[73]. πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ γλήνης καιομένης *ι* 389. Hinc alia simul difficultas (quam mirum ni quaestionum pro- (131)
fessores excitassent) facile expedita. De Troianis adversus Graecos urbe egredientibus bis dictum (*B* 809. *Θ* 58):

πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός.

Cur vero omnes? Quidni illa sola, quae Graecorum castris ad-

---

71 Quint. Sm., ut hoc utar, Σκαιὴ πύλη *IA* 338. — De plurali θύραι haec servata: *I* 475 ὅτι πληθυντικῶς θύρας ἀντὶ τοῦ θύραν. *Ξ* 167 (ἡ διπλῆ) ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας. Ergo observaverat Aristarchus, quod res est, crebro θύραι dici pro singulari. Singularis est in Odyssea et in Iliade ultima.

72 Quosdam etiam *M* 175—181 decepit ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. Hi versus multis firmissimis argumentis spurii obelo notati fuerant iam ante Aristarchum ab Aristophane, a Zenodoto ne scripti quidem, et nunc uncinis inclusi. Cf. schol. ad h. l. et ad *O* 414.

73 Arat. 201 ὦμοι καὶ πόδες ἀκρότατοι καὶ ζώματα πάντα. 698 αὐχενίην κατάγει σπείρην καὶ πάντα μέτωπα. 671 γυῖά τε καὶ ζώνη καὶ στήθεα πάντα καὶ ὦμος. In substantivis plurali numero significatione singularis positis. — Schol. H M ad *γ* 456 ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον πάντα κατὰ μοῖραν: ὅλα διεμέλισαν τὰ μηρία ὡς τὸ „πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι.“

versa erat? *N* 408 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ „πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι". *Ψ* 135 ἡ διπλῆ ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλον, πρὸς τὸ „πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι". — Quam omnia minima subtilissimus grammaticus attenderit, hac etiam observatione probatur, quae ad easdem illas portas pertinet. *M* 121 est: εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Item μακρὸν ὀχῆα 291. Notatum ad priorem locum: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἑνικῶς εἴρηκεν ὀχῆα, δύο δέ εἰσιν· „δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί" (*M* 455). Ad alterum: ὅτι τὸν μοχλὸν ἕνα, διὰ τῶν ἑξῆς δύο παραδιδούς. Denique ad tertium, unde de figura duplicis pessuli patet: (ἡ διπλῆ) ὅτι δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾷ κλειδί.

Βρότος. Αἷμα.

Ξ 7 (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ πᾶν αἷμα βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου.

---

127 ## Ψύχειν. Τέρσεσθαι.

Λ 621 (ἡ διπλῆ) ὅτι ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ· „εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ" (ζ 98).

---

(132) ## Διώκειν et ἐπιδραμεῖν

distinguuntur. Illud (quando de persequentibus dicitur) est persequi scientem, hoc imprudentem.

Puto subtiliter intellexisse, *K* 354 (eo enim haec spectant) ad subitaneam persecutionem indicandam voc. ἐπιδραμεῖν valere, quae paucis versibus post (359) iam locum non habet. *K* 354 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ μὲν ἐπιδραμεῖν τίθησιν, ὅτε οὐ γινώ-

σκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γινώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι. Et 359 (ἡ διπλῆ) ὅτι νῦν ὀρθῶς διώκειν λέγει, ὅτε φεύγει ἐπιγνοὺς αὐτοὺς πολεμίους ὄντας.

Δεῖπνον, δόρπον (et *ἄριστον*)
apud Homerum distinguuntur.

Ω 124 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ (*π* 2) τὸ ἄριστον, „ἐντύνοντο ἄριστον“· ἔστι δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα· τρὶς ⟨τρεῖς cod.⟩ γὰρ τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες. *Σ* 560 (ἡ διπλῆ) ὅτι δεῖπνον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον. *Κ* 578 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτο νοητέον, οὐκ ἐπὶ μόνου Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. καὶ ὅτι ἠριστοποιοῦντο (h. e. ex sensu Homerico)· ἡ γὰρ πρωϊνὴ ἐπέστη.

Λ 86 ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δόρπον· οὐ λέγει δὲ δεῖπνον τὴν ἑσπερινὴν τροφὴν νῦν, ἀλλὰ δεῖπνον καλεῖ ὃ ἡμεῖς ἄριστον, καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται.

Λ 730 (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δεῖπνον· δόρπον δὲ λέγει τὴν ἑσπερινὴν τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται.

Haec sunt Aristonici testimonia in re difficillima.

Hoc videmus intellexisse Aristarchum nunquam de coena 128
vespertina apud Homerum aliud nomen tolerari posse quam *δόρπον*, nec contra *δόρπον* de alia coena dici posse. Vide modo *υ* 390 sqq. Quam differentiam si Vossius scivisset ab (133)
Aristarcho strenue observatam esse, cautior fuisset in reprehendendo grammatico. Vituperat enim (ad hymn. Cer. p. 47), quod Il. XI 86 Zenodoteum *δόρπον* reiiciens *δεῖπνον* posuerit. „So nimmt sein *δόρπον* Il. XI 86 der erschöpfte Holzhauer des Nachmittags; sein *δεῖπνον*, welches Aristarch unterschiebt, nahm er am Morgen zum Beginn der Arbeit“. Imo erravit Vossius. Locus Homeri est:

ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας —.

Num *ἀέξεται ἱερὸν ἦμαρ* dici potest de tempore pomeridiano? — quamquam in hoc ipso levis Vossii fraus est, debebat enim dicere tempus vespertinum, ad quod solum ducit *δόρπον.* — Imo usque ad meridiem: *Θ* 66 *ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, ... ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει* —. Rectissime statuit Aristarchus. Hic cibus significatur, quem operarii circa meridiem sumunt, qui idem describitur in messoribus *Σ* 560. Ergo ter cibum sumunt operarii: mane antequam domo exeunt (*π* 2), tum inter operas circa meridiem, denique domum reversi *δόρπον,* quod et ex Cyclope et ex pastoribus Eumaei intelligi potest. Ergo iam recte Aristarchus statuit, *ὅτι τρὶς τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες* (i. e. homines aetatis Homericae). Nam de operariis certe verum esse vidimus. Reliqui et proceres quando nec statim ab ortu solis negotia (ut conciones, itinera) nec de die convivia instabant idem secuti videntur, ut Achillis sodales, *Ω* 124. Si contra est, nullum sumunt *ἄριστον*, sed *δεῖπνον* et *δόρπον.* In bello cum mane exeunt nec totum per diem redituri sunt, statim primo mane iustum prandium sumunt, quod tum recte dicitur *δεῖπνον.* Id saepius fit in Iliade. Eadem res est, cum Telemachus mane
(134) iter capessit, *ο* 77. — Haec si sequeris unum invenies locum
129 difficilem. Sc. Telemachus post solis occasum (*γ* fin.) ad Menelaum venit eosque epulantes (*δ* 61) invenit. Ergo *δόρπον* est. Et sic recte dicit Pisistratus v. 194 *οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος* „post coenam [74] vesperi ingrata lamentatio". Qua voce hospitis commotus Menelaus, ne malis quasi ominibus diem finiant, instaurari iubet — *δόρπον*, 213:

---

74 Nihil aliud *μεταδόρπιος* significare potest: ut haec composita omnia id significant quod praepositio cum substantivo. *μεταδήμιός ἐστι* (e. g. *ϑ* 293) i. q. *μετὰ δήμῳ*; sed *μετὰ δόρπῳ* nihil est. Dignus horum usus qui attendatur. Sic *ι* 234 (cf. 249) *φέρε δ' ὄβριμον ἄχϑος ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη*, i. e. *πρὸς δόρπον. ο* 51 (75) *ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια ϑείῃ ἥρως. βάλε σάκος μέσσον ἐπομφάλιον,* i. e. *ἐπ' ὀμφαλῷ, Η* 267. Inde dubitatum, utrum *ἐξ ἁλός* an *ἔξαλος λ* 134. *Ἔξαλος* ut *ἔφαλος*, quamquam dixit *εἰνάλιος*. Homerus tamen haec mavult et in parisyllaba decl. et in imparisyllaba terminare in *ιος*. In *ος* mihi praeter *ἔφαλος* nunc tantum memoria haeret *ἔμφυλος ο* 273. Aristophanis lectio *δ* 785 fuit *εἰνόδιον* non *-δίῳ*, ut in scholiis est.

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα —

i. e. denuo (nam hoc semper significat ἐξαῦτις apud Homerum) coenae memores simus. Haec omnia optime procedunt, nisi v. 61 Menelaus hospites intrantes alloquens sic diceret:

σίτου θ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον! αὐτὰρ ἔπειτα
δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἵτινές ἐστον.

Vossius solvit hoc modo: „Im ganzen Homer beginnt jedes δεῖπνον am Vormittag, wiewohl es als festlicher oder üppiger Schmaus bis zum Abend gedehnt werden kann: daher der Schmaus des Menelaos Od. IV 61 δεῖπνον und bald darauf v. 213 δόρπον genannt wird, und XX 390 dem δεῖπνον sich das δόρπον anschliesst". Nescio quid viro immortaliter de Homero merito hoc loco acciderit. Nam XX 390 inter δεῖπνον et δόρ- (135)
πον tota est τόξου θέσις. Fit hoc loco quod ubique fit in Odyssea ubi epulandi gratia in otio conveniunt; δεῖπνον, dein cantus, saltatio, alia ludicra, tum δόρπον, dein nonnunquam iterum ludi, usque dum convivae domum discedunt; ergo si recte intelligas nusquam non δεῖπνον et δόρπον continuari in adparatioribus epulis dici potest. Et idem statuendum de epulis Menelai. Ergo si illud δείπνου πασσαμένω tueri velis, hoc 130
fortasse dicere licebit, Menelaum cum nesciat utrum peregre advenientes hospites iam hoc die coenaverint annon vocabulo paulo generaliore uti δεῖπνον; potest enim fieri ut quod aliis iam δόρπον id ipsis impransis δεῖπνον sit i. e. prima lautior, qua hoc die fruuntur, coena. Attamen quanto melius est dicere δείπνου hoc loco a poeta non profectum sed translatum esse ex α 124 δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή [75].

Recentiores δόρπον partim pro cibo usurpant, ut Apollon. III 301 δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν, Orph. Arg. 408 ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός, quod apud Homerum est σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος. Saepius sic usus vocabulo

---

[75] Summa poetae ars cernitur cum nunc quo modo apparentur coenae copiose depingit, ut nihil praetermittat, nunc gravioribus rebus instantibus strictim tangat. Summum poetam agnosco in fine Odysseae φ et initio χ, ubi videlicet compages hiare videbitur. Adest coena vespertina, sed adparatur nulla. Aliquid simile factum in Pyliorum sacrificio.

Nicander in Alexipharmacis. Nec aliter Alex. Aetol. Ath. VII 296e (fr. XV Cap.). Partim pro prandio, Opp. Cyn. I 132

χείματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσου ἤματος ἀγρώσσοιεν,
εὖτέ τις ἐν δρυμοῖσιν ὑπὸ σπήλυγγι λιασθεὶς
κάρφεα λεξάμενός τε καὶ ὠκύμορον φλόγα νήσας
ἄγχι πυρὸς κλινθεὶς ὁπλίσσατο δόρπον ἀμορβός.

(136) Hoc iam invenitur hymn. Apoll. 511. Et omnino ubi coena dicenda est nulla temporis ratione habita adhibent *δόρπον*. Sic Qu. Sm. *Δ* 278 sqq. famularum negotia describens: *καί ῥ' ἡ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἐδωδῆς· ἡ δ' ἄρα δαινυμένοισι παροινοχόει μέθυ λαρόν· ἄλλη δ' αὖ μετὰ δόρπον ὕδωρ ἐπέχευε χέρεσσιν.* v. Hal. *Α* 26. Cyn. *Γ* 49. Hal. *Γ* 354 (*σύνδορπος*). Cyn. *Β* 7 (*ἐπιδόρπιος*).

Πάσασθαι.

Athen. I c. 43 *ὅτι τὸ πάσασθαι ἐπὶ τοῦ ἀπογεύσασθαι τίθεται. φησὶ γοῦν Φοῖνιξ πρὸς Ἀχιλλέα „οὐκ ἐθέλεσκες*
131 *ἅμ' ἄλλῳ ἐνὶ μεγάροισι πάσασθαι“* (*Ι* 487). *καὶ ἀλλαχοῦ· „εὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο“* (*γ* 9). *τῶν γὰρ σπλάγχνων ἀπογεύονται μόνον ὡς ἂν ὀλίγων πολὺς ὅμιλος. καὶ ὁ Πρίαμος δὲ πρὸς Ἀχιλλέα φησὶ „νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην“* (*Ω* 641). *οἰκεῖον γὰρ τοῦ τηνικάδε ἀτυχήσαντος ἀπογεύσασθαι μόνον· εἰς κόρον γὰρ ἐλθεῖν οὐκ εἴα τὸ πένθος. διὸ καὶ ὁ τὸ σύνολον οὐ γευσάμενος τροφῆς „κεῖτ' ἄσιτος ἄπαστος“* (*δ* 788). *ἐπὶ δὲ τῶν ἀποπληρουμένων οὐδέποτε λέγει τὸ πάσασθαι, ἀλλ' ὁπόσα δηλοῖ κόρον· „αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν“* ⟨*ζ* 99⟩ *καὶ „ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο“. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλίμαχος „μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον“. Ἐρατοσθένης „ὀπταλέα κρέα ἐκ τέφρης ἐπάσαντο τά τ' ἀγρώσσοντες ἕλοντο“.* Egregium specimen Homericorum vocabulorum explicationis qualis Aristarcheo demum exemplo esse poterat. In hoc vocabulo de ipso Aristarcho testimonium relictum in illo memorabili scholio Didymi ad *Ι* 222 *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο: φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι πρὶν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι δειπνοῦντες· φησὶ γοῦν*

„αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης“ (177). ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, (εἰ) ἐγέγραπτο „ἄψ ἐπάσαντο“, ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον καὶ μὴ εἰς κόρον ἐσθίειν καὶ πίνειν λέγωνται. ἀλλ' ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὑρὼν φερομένην τὴν γραφήν. — Ad usum vocabuli non Homericum iuvat Quinti meminisse lib. IV 70: ubi Graeci moerore et labore confecti ἐπὶ νηυσὶν ἐδόρπεον ἀχνύμενοί περ·

οὐ γὰρ νηδύος ἐστὶν ἀπωσέμεναι μεμανίης
λιμὸν ἀταρτηρόν, ὁπόταν στέρνοισιν ἵκηται·
ἀλλ' εἶθαρ θοὰ γυῖα βαρύνεται, οὐδέ τι μῆχος
γίνεται, ἥν μή τις κορέσῃ θυμαλγέα νηδύν·
τοὔνεκα δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ἀχνύμενοι Ἀχιλῆος·

et

τοῖσι δὲ πασσαμένοισιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Illud *δαῖτα πάσασθαι* (locos Spitznero collectos affert h. l. Koechly) Quinto familiare.

Σκότιος et παρθένιος 132

duobus locis Homericis, quibus occurrunt, nihil differunt.

Z 24 σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ: (ἡ διπλῆ) ὅτι τοὺς μὴ ἐκ φανερᾶς συνουσίας, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ παρθενίους. Sc. Π 180 Εὔδωρος — παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη (Mercurio): ὅτι παρθένιος λέγεται ὁ ἐξ ἔτι παρθένου νομιζομένης γεννώμενος, σκότιος δὲ ὁ κατὰ λαθραίαν μίξιν καὶ οὐκ ἀπὸ νομίμου γάμου. Scilicet misere se cruciabant, quasi his Homeri locis *σκότιος* et *παρθένιος* diverso sensu dicta essent (v. Eust. 502, 29. 622, 41), cum tamen et priore loco, ubi de Bucolione narratur: *ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος, πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ*, nihil aliud significetur quam altero, sc. matrem eum peperisse ante nuptias. Hoc igitur monuit Aristarchus utroque loco idem dici, et eundem dici posse *παρθένιον* et *σκότιον*, quamquam propter varias causas, *παρθένιος* quod ab innupta

(*ἀνέκδοτος* apud Apollon. l. H. s. *παρθένιος*) in lucem editus sit, *σκότιος* quod secreto concubitu[76].

---

(137)
133
Μῆνις et *χόλος* *promiscue dicuntur.*

Δ 513 *οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεύς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο, μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μήνιδι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.* Innuit *μῆνιν ἄειδε* —. Item *I* 260, ubi Ulixes ad Achillem: *παύε',*
(138) *ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο: ὅτι ἀντιφράζει τῇ μήνιδι τὸν χόλον.* *T* 67

---

[76] Aristarchi observationes tantummodo duos locos Homeri specta-
(137) bant. Ceterum rectissime in his vocibus ad etymon hic minime obscurum recurrit. Propria et origini debita notio tenenda, unde si universe spectes facile est intelligere non semper *παρθενίους* esse *σκοτίους*, vel contra. *Παρθένιοι* dicti Tarenti coloni, iuvenibus nati, quos iusserant Lacedaemonii *συγγενέσθαι ταῖς παρθένοις ἁπάσαις ἅπαντας* (v. Marx. Ephor. fr. 53). Hi *σκότιοι* non erant. Vocis origini si inhaeres, illud Euripideum explicabitur, quod Hermanno offensioni fuit, Alcest. 996

καὶ θεῶν σκότιοι
φθίνουσι παῖδες ἐν θανάτῳ.

Hoc loco vehementer displicuit Hermanno „deorum spurios filios“ a poeta commemorari, quare *σκότιοι* ad *φθίνουσι* trahi iubet, ut intelligantur, qui ad Orci tenebras abeunt. Equidem dubito an ab auditoribus *σκότιοι* et *παῖδες* una audientibus haec in aliam sententiam accipi potuerint quam quo hodie primum legentibus propendet animus. Neque vero res invenusta est, modo ne vertas „deorum spurios filios,“ sed „clandestino amore genitos“: ut vocabuli primigenia notio teneatur ut alibi. Et cf. Phot. p. 630, 11 *ὑπὸ σκότῳ δὲ γεγονώς: σκότιος, ὅπερ ἐστὶ λαθραῖος.* Sed Apollonius videtur mihi, quod Homerum prave intellexerat, falso atque inepte hoc
133 vocabulo usus esse. Narrat Hypsipyle (I 810) Iasoni maritos ab Thracia expeditione reduces expulsis uxoribus captivas virgines secum habuisse:

σχέτλιοι. ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
πῆμα κακὸν προὔβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
γνήσι' ἐνὶ μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.

Hic profecto non celatur concubitus. Sed, ut dixi, Homerico exemplo abusus est, a quo putavit *σκοτίους* dici quicunque non iusto editi essent matrimonio. De Callimacheo *τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν* (fr. CLXX) iudicari nequit: sed videtur recte dictum fuisse: „clam uxore.“

Achilles ipse de sese: *νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον:* (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ μήνιδι τὸν χόλον. (Cf. mox v. 75 *ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.*) *Π* 30 Patroclus ad illum: *μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις:* (ἡ διπλῆ) ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετείληπται ὡς ἰσοδυναμῶν τῇ μήνιδι. Ib. 62 πρὸς τὸ μηνιθμόν, (ὅτι) παραλλήλως τέταχε τῷ χόλῳ. Qui locus sic habet: *οὐδ' ἄρα πως ἦν ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἤτοι ἔφην γε οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν.* Unde sponte emersit vera explicatio *Ο* 122 *ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη:* ὅτι ἐκ παραλλήλου ὡς ἰσοδυναμοῦντα τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν. Cautum igitur ne quis eiusmodi locis se ipsum vel poetam cruciaret differentia extundenda. Sumsit hinc Apollonius III 337 *οὐδ' ὑπαλύξειν στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον.* Sed falsus fuit in etymologia. Apollon. lex. p. 550 μῆνις: ὁ μὲν Ἀπίων μάνης (l. μανία)· οἱ γὰρ ὀργιζόμενοί πως μαίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ κότος πολυχρόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖ- 134
σθαι. Scripsit, ni fallor, ἀπὸ τοῦ ἐπιμένειν ἤγουν ἐγκεῖσθαι. Eust. p. 8, 14 ὅτι μῆνις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἐπιμένουσα ὀργή.

Ἔνδον et *εἴσω*, *κεῖθι* et *κεῖσε*,

item alia adverbia quae motum et statum significant ab Homero non commutantur.

η 13 *ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει:* διὰ τὴν διαφορὰν τοῦ εἴσω πρὸς τὸ ἔνδον (sc. ἡ διπλῆ). *Δ* 528 *ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα —:* (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „κεῖθ' ἵππους"· γίνεται δὲ ἐν (139)
ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἁρμόζει. *Μ* 348 *εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν:* (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε"· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως· δὲ εἰ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πόλεμός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ. Bekkerus pro δὲ emendandum esse suspicatus est *οὐ δεῖ δέ*, recte, ut opinor. Reliqua (ut intelliges ex schol.

ad v. 346, in quo quae peccata sunt supra correxi in v. *ὧδε*) sic scripta fuerunt: . . . *κἀκεῖσε· καὶ ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ „ὧδε γὰρ ἔβρισαν"* (346) *τοπικῶς, ἔστι δὲ* . . .[76a]

M 359 *ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί:* (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „κεῖσε γὰρ ἔβρισαν" οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν ὧδε· τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν· οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας. M* 368 *αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο:* (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κεῖθι. τοῦτο δὲ σημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ κεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἁρμόζει.* Quam confusionem in hoc genere Homerum decere putaverint nullum melius exemplum quam quod fuerunt (sicut Chrysippus) qui illud

135 *οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων*
δεῦρο μαχησόμενος —

(*A* 152) explicarent „hic proeliaturus". Zonaras p. 491. Et. M. 259, 4. Schol. h. l. Quos haud veri dissimile est causam suam sublevasse eo loco quem ab initio posuimus, *καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει*, vel similibus (v. schol. *A* 152), quos pingui Minerva interpretarentur. Plut. poes. Hom. *β'* 63 *καὶ ἐπιῤῥήματά τινα ἐναλλάσσει τοῖς εἰς τόπον καὶ τοῖς ἐν τόπῳ καὶ τοῖς ἐκ τόπου ἀδιαφόρως χρώμενος, „οἱ δ'* ⟨*υἱωνοὶ δ'* libri⟩ *ἑτέρωσε κάθιζον"* (*Y* 151) *ἀντὶ τοῦ ἑτέρωθι· καὶ „Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν"* ⟨*H* 219⟩ *ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.* Haec subtilius intelligere docuit Aristarchum iudicii acumen, accedente ut solet accurata con-
(140) suetudinis Homericae cognitione. Etenim cum his rationem habent hae observationes: *K* 268 *Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς Σκάνδειαν ἀπέστειλεν, ὡς „πεύθετο γὰρ Κύπρονδε"* (*Λ* 21) *ἀντὶ τοῦ εἰς Κύπρον ἠκούετο διὰ τὸ διαγγέλλεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον. Λ* 21 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὕτως εἴρηκεν εἰς Κύπρον ἠκούετο διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι ὅμοιον τῷ „Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκεν"*[77].

[76a] ⟨Verba *ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως* ab hoc loco aliena esse indicavit Friedlaender Ariston. p. 212.⟩

[77] Cf. Hesiod. Op. 611 *ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.* Et haec: *ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι* 632. *πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα* 653.

Unde simul intolerabilis Zenodoti error patefactus veraque lectio inducta *Π* 515

κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
εἰς ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει:

ἡ διπλῆ ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν πάντοσε ἀκούειν, εἰς πάντα τόπον ἀκούειν, ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων· „πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος", εἰς Κύπρον ἠκούετο. διὸ καὶ νῦν κατὰ συναλοιφὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ τὸ πλῆρες πάντοσε ἀκούειν. Alterum schol. Ἀρίσταρχος τὸ πλῆρες ἀκούει πάντοσε. Ζηνόδοτος „πάντες ἀκούειν" διὰ τοῦ ε. Videtur scribendum παντός et διὰ τοῦ ος. Quamquam Velsenii ⟨et W. Ribbeckii Philol. VIII p. 712⟩ coniectura est, Zenodoti lectionem fuisse πάντ' ἐσακούειν.

Mature haec adverbiorum confusio grassata et apud recentiores epicos, elegantiam hinc ut videtur quaerentes, pervulgata: 136
hymn. Merc. 6 ἄντρον ἔσω ναίουσα. Quo loco de Homerico εἴσω erravit Ilgenius nec fidem meruit, quam ei Lobeckius habuit ad Phryn. p. 128. Quamquam hoc ipso loco fortasse altera lectio antiquior est ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ, quae nunc est in eiusdem hymni fragmento, quod pro septimo decimo carmine circumfertur in hymnis Homericis. Apollon. II 874 ὡς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι. Quint. Sm. *E* 515 οὐδέ τ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος ἁνδάνει. Nonn. VIII 94 πρὶν Διὸς οἰνοχόον Γανυμήδεα δεῦρο νοήσω — ἀμειβόμενον δέπας Ἥβης. Apollon. II 718 καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται κεῖσ' Ὁμονοίης ἱρὸν ἐΰφρονος. IV 1217 Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται καὶ Νυμφέων Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος βωμοί. Apollon. I 906 πέμπε μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ. Opp. Hal. *B* 157 τὸν δ' οὔτι πά- (141)
γης λόχον ὁρμαίνοντα γαστὴρ ἔνδον ἔλασσε. *Γ* 344 δέλεαρ δέ οἱ ἔνδον ἐνείης. 561 ἄστεος ἔνδον ἱκέσθαι. *E* 581 ἔσπασεν ἔνδον ὀδόντων. *Γ* 349 ἵξεται ἔνδοθι κύρτου[78]. Sed *Γ* 380

[78] Πάροιθεν ἔρχεσθαι pro θύραζε Oppian. Hal. *A* 153. — Ἔνδοθεν apud Homerum iam, ut ἐγγύθεν, σχεδόθεν, alia, pro ἔνδοθι dictum. Et Quintus e. g., cum dicit ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν (*Γ* 504) et similia, fines Homericos non egreditur. Difficilis quaestio, sed accuratissima perquisi-

ἄδμωες δ' ὁρόωντες ἔσω κοίλοιο μυχοῖο ἀγρομένους recte dictum. Contra Apollon. IV 712 *ἡ δ' εἴσω πελάνους μείλικτρά*
137 *τε νηφαλίῃσιν καῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος.* Quint. *Λ* 440 *ὡς δ' ὅτ' ἔσω σίμβλοιο μέγ' ἰΰζωσι μέλισσαι.* Nonn. XIV 247 *ἀλλ' ὅτε δὴ Διόνυσος ἔσω Κορυβαντίδος ὕλης χρύσεον εὐποίητον ἐδύσατο κόσμον Ἐννοῦς* —. Quint. *ς'* 190 *ἔνθ' ὅγε λέξατ' ἰών· τοὶ δ' ἄλλοσε κοῖτον ἕλοντο.*

Ceterum de constructione Homerica vocis *εἴσω* cum accu-
(142) sativo item observatum Aristarcho. *Ω* 145 *Ἴλιον εἴσω: (ἡ διπλῆ) ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν εἰς Ἴλιον.* Cf. ad 184. 199. *Λ* 71. Cum genitivo coniunctum bis apud Homerum habemus, *θ* 290 (in Veneris et Martis amoribus) *ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει*, et *η* 135 *καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.* — Recentioribus epicis consueta haec constructio. Apollon. I 357. 372. 390. II 73. 95. 136 (*κέδασθεν εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες*). 577. III 311. Opp. Hal. *Γ* 380. *Δ* 111. 399. *Ε* 539 (c. acc. *Δ* 169. 389. *Ε* 164). Quint. *Δ* 177. Nonn. V 244. 314. Sed — cum dativo est Oppian. Hal. I 737 *ἔσω λαγόνεσσιν ἔδεκτο.* Sic enim Schneide-

---

tione dignissima, in his adverbiis in *θεν* exeuntibus quousque iam Homericis temporibus unumquodque a propria significatione discesserit, quo deinde haec libertas progressa sit. E. g. *N* 107 *νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.* Sic Aristarchus bona haud dubie monumenta secutus; Zenodotus et Aristophanes *δὲ ἑκάς*. In eodem versu *E* 791 utrum Aristarchus dederit non traditum. Hoc unusquisque sentit *μάχονται ἕκαθεν πόλιος* vix primam originem migrasse, quod sic dictum est ut *ἀπὸ τριῶν σταδίων τῆς πόλεως μάχονται.* Iam hoc Aristarchum iure movebat, etiamsi non invenisset in Odyssea (*ρ* 25) *ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι* illi simillimum. Sed quod Apollonius scripsit I 216 de Borea Orithuiam auferente ex Attica in Thraciam

καί μιν ἄγων ἕκαθεν (fernhin) *Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην κλείουσιν* —

hoc, quantum intelligere licet, Homerus non dixisset, sed *ἑκάς*. *N* 592 *ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.* Cf. *ξ* 496 *λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν* et *ρ* 73 *οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ'.* Hoc adverbium non tetigit
137 Tafel ad Pind. Ol. III vol. I p. 140. Utinam placuisset viro docto et hoc loco et aliis copias, quas fere haud contemnendas habet, non per saturam effundere, sed ordine spectantium oculis exponere. Vocabuli *ὑψόθεν* pro *ὑψοῦ* positi complura habet exempla: Homerus nunquam sic posuit.

rus ex bonis monumentis edidit pro ἐνί, quod equidem non dubito quin recte fecerit. *Λαγόνεσσιν* ex epicorum more „in utero".

Φέρω. Ἄγω.

Hunc locum non extrico. *N* 213 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἔνεικαν εἴρηκεν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ (de Diomede vulnerato sermo est) διὰ τὸ τραῦμα. Hinc intelligo hoc voluisse interesse inter φέρω et ἄγω, ut φέρειν dicamus si quid ipsi humeris vel manibus nostris ferimus, contra ἄγειν. Quod bene dictum et longe verius quam id quod deinde plerique secuti videntur (obruunt hoc inculcantes grammatici) animantia duci, inanimantia ferri [79].
Quasi qui vehiculis et feretris argentum praedamque ducit non 138
dicere possit χρυσὸν ἄγω et similia. Hinc intelligo, non Ari- (143)
stonici esse schol. *P* 163 ὅτι ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἀγοίμεθα. Sed Aristonici erunt haec: ad *Ψ* 512 δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν: πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν. Item ib. 263 ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλα' ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν, καὶ τρίποδ' ὠτώεντα: ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ „καὶ τρίποδ' ὠτώεντα" τὸ φέρεσθαι· ἀκριβὴς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ καὶ φορητά. Denique *Ω* 367 de Priamo εἴ τίς σε ἴδοιτο — τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα: ὅτι ἄγοντα εἴρηκεν οὐ φέροντα· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν. Haec bene quadrare videntur, modo ne necesse esset credere Aristarchi doctrinam quibusdam finibus circumscriptam fuisse, quos vel migravit Aristonicus vel ego non video. Etenim res non vera est, nec veram esse tam expressis tamque vicinis exemplis probatur, ut Aristarchum si quidquam in hoc genere hoc tamen fugere non potuerit. *Ω* 502 Priamus Achilli dicit: φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα. *φ* 196 καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι. 201 ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων.

---

79 Hunc canonem migrari multis poetarum exemplis ostendit Schrader ad Mus. p. 128. Quod vix operae pretium erat.

Μέλπεσθαι et *μολπή*

semper voluit apud Homerum dictum esse de ludo, et maxime de lusu saltationis, non de cantu. De his vide Friedlaenderum, a quo nobis omnia hic petenda sunt, ad Aristonicum *Α* 474. Ad ζ 101 hoc scholion habemus, quod vix dubitandum est quin Aristonicum referat: *τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς: μεταβαλὼν* (vel potius *μεταλαβὼν*) *τὸ „σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον“* (100) *εἶπε „τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς“, πᾶσαν παιδιὰν μολπὴν λέγων. οἱ δὲ νεώτεροι τὴν ᾠδήν. ὅτι δὲ οὐκ ᾖδεν ἡ Ναυσικάα, ἀλλ' ἐσφαίριζε, δηλοῖ τὸ „σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια“* (115). — Ariston. ad δ 19 *μολπῆς ἐξάρχοντες: ὅτι οὐ τὴν ᾠδήν, ἀλλὰ τὴν παι-*
139 *γνίαν λέγει οὕτω. πρὸς τὸ „μέλποντες Ἑκάεργον“* (*Α* 474)· *καὶ γὰρ „κυνῶν μέλπηθρα“* (*Ν* 233. cf. *Ρ* 255. *Σ* 179). Ariston. *Α* 474 *οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.* Ad ultimum igitur versum: *ἀθετεῖται ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρῆσθαι προσέθηκεν αὐτόν. καὶ γίνεται δισσολογία· προείρηται γὰρ „οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο“.* Hoc nunc inspicientes meminimus quidem eodem modo lectum esse a scholiasta Dionysii gramm. p. 737, 3 *πάλιν ἀλλαχοῦ „μέλποντες Ἑκάεργον“. δεῖ τὸν στίχον τοῦτον ὀβελίζειν. μένοντος γὰρ αὐτοῦ γίνεται ἄκυρος δισσολογία· προείρηται γὰρ „οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο“*: sed tamen debebat scribi: *προείρηται γὰρ „καλὸν ἀείδοντες παιήονα“*. Deinde, quod gravius, ut a Friedlaendero monitum, apparet alterum momentum excidisse quod *μέλπειν* pro *ἀείδειν* dictum esset. — Licebit igitur de Aristarchea opinione haec fere dicere. 1) Ad eam quae postea horum vocabulorum iam inde ab Hesiodo fere sola valuit significatio in Homero etiam explicando pronos inveniebat, ita ut cum Nausicaam illo loco Odysseae famulis *μολπῆς ἄρχεσθαι* legerent cecinisse eas intelligerent, falso ut hic facile patebat. 2) Docuit igitur primitivam vocis significationem esse potius ludendi: quod ex vocabulo *μέλπηθρα* apparere, item in pilea Nausicaae, denique in quibusdam exemplis saltationis lusum offerentibus,

μέλπεσθαι Ἄρηι Η 241. ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Π 182. ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰΰγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο Σ 572. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρήν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν ψ 145. In quo certe exemplo pronum videtur intelligere desiderium lusus et saltationis, ut haec duo explicative coniuncta sint, non desiderium cantus semel excitati porro audiendi, et saltationis. Quamquam ubi idem versus est Ν 637 πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, longe melius videretur si intelligi possent in enu- 140
meratione quattuor res amoenae seiunctae nec omissum esset unum illis temporibus tam amoenum visum quam cantus. Et eodem ferimur comparato loco φ 430 cum α 152. Ille est νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός: quod putes idem esse ac μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός α 152, ita ut illic μολπή sit quod hic ὀρχηστύς, et φόρμιγξ, cui per se cantus coniunctus cogitatur, quod hic μολπή. Restat ut hunc ipsum locum α 152 accuratius inspiciamus: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέ' ἔθηκεν Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. ἦ τοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην, ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι· ξεῖνε φίλ', ἦ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω; τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή. Incipit canere, proci primum sedentes et attenti illum audiunt, 325: τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός, οἱ δὲ σιωπῇ εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν — et post demum saltum etiam addunt: 421 οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν. Quod in memoriam revocat illud ρ 605 βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ

δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ. Haec omnia cum considero Aristarcho in *μολπή* cantus significationem excludenti assentiri dubito. Sed hoc tenebimus, *μολπή* et *ἀοιδή*, *μέλπεσθαι* et *ἀείδειν* non prorsus idem esse, sed sic dici cantum quatenus lusus et delectatio est. Nec sane est cur non facile credamus ut ex ludorum genere praecipue sic dictus sit saltus, non item iam illo tempore dictum etiam esse cantum, nec tantum vocis, sed ubi res ferebat fidium etiam, vel utrumque coniunctum. Sed id non credemus, Homerum his vocibus uti potuisse (quod iam apud tragicos reperitur, ut intelligamus quousque ab origine sua temporis abusu progressae sint) — de cantu etiam lugubri. — *Φιλοθρήνοισι δὲ*
141 *μολπαῖς αἴλινα Φοῖβος ἄειδε* Nonn. II 81. *πενθάδι μολπῇ* ib. 136.

Sed videndum an ut substantivi esse credimus, ita verbi quoque *μέλπεσθαι* exempla apud Homerum sint, cantandi significationem praestantia. Quae si non essent nobis potius casu non esse putandum esset. Aristarchus igitur hoc non tulit. Et *Α* 474 illum versum, ubi est *μέλποντες Ἑκάεργον* „carmine celebrantes", spurium esse facile credimus, et fortasse ne iste quidem solus. Praeterea feruntur loci tres vel potius duo, idem bis *Σ* 604. *δ* 17, et *ν* 27. De quibus vide Friedlaenderum[80].

---

[80] Quae apud Athenaeum V 9. 10 ⟨p. 180 sq.⟩ de versibus *δ* 15—19 dicuntur, Aristarchum illos reliquisse, in hoc mihi error esse videtur Athenaei ex libro, quem ante oculos habebat, negligenter exscribentis. Ne illud urgeam, ita eum loqui quasi istos versus omnes ne invenerit quidem ibi Aristarchus in exemplaribus, sed ipse intulerit! Vocabula, quibus utitur, *προσσυνῆψεν ὁ Ἀρίσταρχος* et *ἐμβαλὼν Ἀρίσταρχος εἰς τὸ συμπόσιον οὓς οὐ προσῆκε στίχους*, certe hanc speciem praebent ita, ut postquam Eustathius Athenaeum exscripserat, ex Eustathio deinde in scholia M T ad *δ* 17 res venerit hoc modo: *φασὶ τοὺς γ'* (recte sine dubio Dindorfius edidit *ε'*: Eust. ⟨p. 1480, 18⟩ *προσσυνῆψε τοὺς πέντε στίχους τούτους*) *στίχους τούτους μὴ εἶναι τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ τοῦ Ἀριστάρχου.* Quod ridiculum est. — In Athenaeo multa quaeri possunt: e. g. cur c. 10 versus scribantur non quinque, sed tres omissis illis *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων*, ita ut ab Aristarcho dicuntur adornati esse *Σ* 604. Sed confitendum est Aristoniceis quoque scholiorum paucis illis verbis relictis ad *δ* 19, quae supra exscripta habes, nos videri in devia duci. Attamen id tenere soleo, non esse quod non possit esse.

§ 2. Illa omnia tam egregia sunt, tam vel perfectae doctrinae satisfaciunt, ut scribens me ipse reprehendam. Nullane sunt in hoc homine vestigia eius, qua vixit, aetatis grammaticaeque imperfectioris? Gaudeo esse, nam si nulla essent, vererer ne falsam viri imaginem legentibus proponerem. ἀάπτους χεῖρας explicuit δεινὰς καὶ ἀπτοήτους (Herod. ad *A* 567). Mihi non contigit intelligere, quid plerosque veteres grammaticos prohibuerit, quo minus eam explicationem, quam nunc sequimur omnes, admitterent. Nam et Zenodotus dicitur explicuisse
ἰσχυράς et Aristophanes ἀέπτους scripsisse et Herodianus vult 142
ἀάπτους esse pro ἀϊάπτους. Quod ἀπτόητος explicuit Ari-
starchus, id simul eo effectum, quod cum tota antiquitate hoc (144)
modo vocabula decurtari posse putavit. Sic qui sint πρόμοι apud Homerum, id locis poetae accurate perpensis et compositis perspexit, sed erravit quod ex πρόμαχοι decurtatum putavit (v. supra πρόμοι). Ut in syncope sic in apocope. *Φ* 162 vel *E* 656 (Her.) ἁμαρτή: Ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἁμαρτήδην. — Ὕπαι apocopen esse ex ὕπαιθα Tyrannio schol. *O* 4. Item Apollonius de adv. p. 567 ostendere conatur ῥᾷ apocopen esse ex ῥᾴδιον, βρῖ ex βριθέως, „ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ, πηδά, καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ". Plures, quos Herodianus refutat in schol. *P* 201, ἆ δειλ' decurtatum volebant ex ἆ δείλαιε. Haec nunc sufficiunt. Duplex α videtur comparasse cum ἀάσχετος. Ceterum ut ἄαπτος ἀπτόητος, sic ἀπτοεπής ei videtur fuisse ἀπτόητος ἐν ἔπεσι, quantum intelligere licet ex sch. *Θ* 209, ubi Aristonici scholion est ad ψιλοῦν[80a], cl. Eust. p. 709, 10.

Accedam ad

ἔμπης.

Ξ 1 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης: sch. BL ἀκολάστως, φασί, καὶ ὡς μέθυσος πίνει. τάχα οὖν τὸν κυκεῶνα πίνειν φησίν, ὃς εἶχε καὶ οἶνον. τινὲς δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἰαχή, καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ἀσκληπιά-

---

80a ⟨Totum inter Aristonicea recepit Friedlaender p. 142, ubi Lehrsius de vocabulo ἀπτοεπής pluribus disseruit.⟩

δὴν πίνοντα ἔφη· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τῷ Μαχάονι, ὡς τὸ („ἔμπης γαῖάν τε καὶ οὐρανόν“ 174) „σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης“ (ε 205), παρὼν τε καὶ ἀπών. τόν τε πέρ πλεονάζειν, ὡς τὸ „ἔφυγόν περ αἰπὺν ὄλεθρον“ ⟨φυγόντι περ — ρ 47⟩.

Si quis didicit omnium ineptiarum magistrum fuisse Aristarchum, credat huic testimonio. Reliquis exponam quid hic auctor aliquoties in veteribus scholiis legerit et inepte ad hunc locum transtulerit. Scilicet ἔμπης apud Homerum duplicem habere significationem, ὅμως et ὁμοίως. Apollon. lex. H. p. 318
(145) (Et. M. 335, 30) ἔμπης: ποτὲ μὲν ὅμως, „σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης“ (ε 205), ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἢ ἐπίσης

τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
143 ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή (Ξ 174)

καὶ

ἔμπης μοι τοῖχοι (μεγάρων) καλαί τε μεσόδμαι (τ 37). Schol. Pind. Pyth. V 74 ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων: τουτέστι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά . . . . χρῶνται δὲ τῷ ἔμπαν ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς, ὅ ἐστιν ἴσον τῷ ὁμοίως. καὶ γὰρ τὸ ἔμπης ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς τάσσει Ὅμηρος·

ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
καὶ κεφαλῆς (σ 354[81]).

καὶ πάλιν „ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν“ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. Porro *P* 632 τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείῃ, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Hoc loco in schol. A legimus τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τέτακται, quod videtur Aristonici esse. Denique Apollon. Dyscol. de coni. p. 525, 24 ποιητικὸν μέντοι τὸ ἔμπης καὶ σύνηθες τὸ ὅμως. λαμβάνεται μέντοι τὸ ἔμπης καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς ἐπὶ τοῦ

ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων —
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν —.

Hoc igitur intelligimus, aliquot locis Homericis vulgo a veteribus grammaticis, etiam a praestantioribus, ut Apollonio et Aristarcho, ἔμπης explicatum fuisse ὁμοίως, et quidem Ξ 174. σ

---

81 Hunc locum Odysseae quotiescunque inspicio, occurrit primitus fuisse κὰκ κεφαλῆς. Causas facile est perspicere.

354 (cf. et V ad Ξ 174) τ 37 (ubi v. et Eust.). Quod in his (quamquam ego improbo) magnam habet veritatis speciem; sed hinc a vilioribus quibusdam grammaticis inepte translatum est
ad Ξ 1. ε 205. Μ 326 (v. schol. BL). In eadem interpretatione (146)
nititur lectio ἔμπης pro αὔτως, quae fuit π 143.

Laboro hac paragrapho in detrectando Aristarcho. Sed non multum proficio. Iam enim delatum me sentio ad etymologica, quae si omnia falsa essent nec miraremur nec hodie aliorum vituperandorum ius nacti sumus. Et dum etymologias Aristarchi percurro, quas meos in usus in unum contuli, multa invenio recte observata et ex propinquo sumta. Adscribam alia quae mihi falsa vel ridicula vel nimium incerta vel in commen-
tario Homerico superflua videntur. Sed veniam praefamur, si 144
qui hodie eadem vel similia sive credunt sive in libris suis exposuerunt sive pueros edocent. Nolumus quemquam hoc loco tangere nec haec scribentes librum evolvimus nec quidquam in hoc genere seu verum seu falsum praestamus. Ψ 850 (ἡ διπλῆ) ὅτι τινὲς ἰόεντα (σίδηρον) τὸν μέλανα ὡς „ἰοειδέα πόντον“ ⟨λ 107⟩. βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα· οἰκεῖον γὰρ τὸ ἔπαθλον τοξόταις. — κ 161 καταχρηστικῶς φησιν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῶν θηρίων εἶναι τὴν ἄκνηστιν· οὐ γὰρ αὐτὴν μόνην ἀδυνατοῦσι κινήσασθαι (scr. κνήσ. Buttm.[82]), ἀλλὰ καὶ τὴν ὀσφῦν καὶ τὸν τράχηλον. — Δ 165 σημαίνει δὲ ἡ λέξις (σφεδανόν) ἐπεικτικὸν καὶ ἐπεστραμμένον, οἷον σφενδονηδόν, ἀπὸ τῆς σφενδόνης[83]. οὕτως Ἀρίσταρχος. — Ξ 155 ποιπνύω ab πονῶ πονύω πνύω ποιπνύω[84]. — Χ 93 ὅτι τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν χειὰν εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὅ ἐστι χωρῆσαι· εἰς αὐτὸ γὰρ ⟨μόνον⟩ μηχανῶνται οἱ ὄφεις εἰς τὸ χωρῆσαι (occurrit εἰς ἄντρον γὰρ μυχεύονται οἱ ὄφεις ὥστε χ. ⟨„sed fortasse nil mutandum“ Friedlaender[84a]⟩) τὸ σῶμα ὥσπερ
ἔλυτρον· „οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται“ ⟨σ 17⟩. — Σ 531 (147)
ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὅ

---

[82] Et. M. 50, 5 ἄκνηστις, ἡ ῥάχις, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα κνήσασθαι αὐτὴν τῇ ἰδίᾳ χειρί.

[83] Si contra dixisset res deliberatione digna esset.

[84] Fortasse hoc eius est, Χ 293, κατηφήσας κάτω τὰ φάη ἔχων.

[84a] ⟨Vide Lobeckium Rhemat. p. 254.⟩

ἔστι λέγειν. — *N* 41 *ἄβρομοι αὐΐαχοι:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν ἰαχοῦντες κατ' ἐπίτασιν τοῦ α κειμένου· ἑκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν.* — *K* 430 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ Ῥοδίων* (*B* 654) *χρῆται τῷ ἀγέρωχοι ἕνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν τουτέστι τὴν τροφήν, ἀλλ' ἐπὶ Μυσῶν καὶ Τρώων* (*Γ* 36) *οἷον γεραόχων, σεμνῶν καὶ ἐντίμων.* Hoc iam admonet multas eius etymologias, etiam incertas et falsas, cum bona observatione coniunctas esse. De *ὅμιλος* et *ὁμιλεῖν* haec habemus: *Λ* 502 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ὁμίλει ἀντὶ τοῦ ἐμάχετο, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλειν.* *Λ* 523 *Ἕκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κυρίως λέγει ὁμιλέομεν, ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλομεν.* *K* 338 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι νῦν μὲν ὅμιλον τὸ πλῆθος καὶ ἄθροισμα τῶν Τρώων λέγει· ἐν μὲν οὖν τῇ Ἰλιάδι πυκνότερον τὴν
145 μάχην ὅμιλον καλεῖ, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ ἄθροισμα.* *K* 499 *ἡ διπλῆ ὅτι καὶ νῦν ὅμιλον τὸ ἄθροισμα εἶπεν.* Utraque significatio Passovio quoque dirimenda visa. — Sed in *χώεσθαι* putaverim etymi aucupium in causa fuisse, ut a sensu vocabuli aberraret. *Ψ* 603 *ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος.* ib. 385 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι* (*χωομένοιο*) *ἀντὶ τοῦ συγχεομένου* ⟨*συγκεχυμένου* cod.). *Φ* 519 *ὅτι σαφῶς χωόμενοι* (*ἀντὶ τοῦ*) *συγχεόμενοι.* *Ξ* 406 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι χώσατο νῦν συνεχύθη.* *N* 165 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι νῦν χώσατο ἀντὶ τοῦ συνεχύθη.* *X* 291 (*χώσατο*) *ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεχύθη.* *Π* 553 *ὅτι τὸ χωόμενος ἀντὶ τοῦ συγχεόμενος.* Apud Hesychium ad paraphrasin adhibentur *χολοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, συγχεῖσθαι, λυπεῖσθαι.* Indignari saepe significat, non dolere. Nec *Α* 244 (quod est cur moneam) *σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας* potius est „betrübt" quam, quo ipsum *θυμὸν ἀμύξεις* trahit „indignabundus", indignatus sc. tibi ipsi. — *Ἔντεα.* *K* 75 *ὅτι ἔντεα οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν.* *K* 34 *ὅτι ἔντεα εἴρηκεν ἣν προσυνέσταλκε λεοντῆν* (?[84b]). Ib. 23 *ἔντεα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντὸς ἔχειν τὸν ἄνδρα* (in quo scholio valde me castigo quod *χλανίδος* emendavi ad Aristonicum pro eo, quod sane falsum est, *ἀσπίδος*.

[84b] ⟨Lehrs. Herodian. p. 460 emendavit *προσυνέστακε.*⟩

An ἀντὶ ἐφαπτίδος?). Vides duxisse ab ἐν et hoc voluisse firmare. — *Ἔναρα.* *K* 528 (ἡ διπλῆ) ὅτι περιεκτικῶς καὶ τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἴρηκε σὺν τοῖς ἄλλοις (sc. ὅπλοις). κυρίως δὲ ἔναρα λέγεται οἷς ἐνάρηρε τὰ σώματα καὶ ἐνήρμοσται, (148)
θώραξ καὶ κυνέα (καὶ κνημῖδες). 570 ὅτι κοινῶς τὰ ἔναρα. Et fortasse (nam potest hoc aliter accipi) *P* 231 ἐνάρων δὲ λέγει ὧν περιέκειτο[85]. Hinc vult esse *ἐναίρειν.* *Φ* 485 (κατ᾽ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν) ὅτι ἐναίρειν καταχρηστικῶς· θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευθῆναι. Egregie hoc: *ἐναρίζει* κυρίως μὲν σκυλεύει· ἔναρα γὰρ τὰ σκῦλα·

οὐδέ μιν ἐξενάριξεν (*Z* 417)·

καταχρηστικῶς δὲ ἀνεῖλεν·

τὸν δ᾽ ἐπεὶ ἐξενάριξεν (*X* 376).

Apollon. lex. H. p. 320. Hoc Aristarcheum esse patet ex schol. *Z* 417 (ἡ διπλῆ) ὅτι διδάσκει τί τὸ ἐξενάριξεν· ἐπιφέρει γὰρ 146
„ἀλλ᾽ ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσιν". *H* 146 (ἡ διπλῆ) ὅτι κυρίως τὸ ἐξενάριξε νῦν τὰ ἔναρα περιεῖλεν[85a].

§ 3. Sed minime Aristarchearum observationum copias exhausimus. Hic igitur coacervabimus farraginem observationum, quae omnes ad cognitionem poetae utilissimae sunt, omnes eam, quae grammaticum decet diligentiam, quae interpretem elegantiam egregie comprobant. *Ἀγήνωρ* nunc in laude nunc in vituperio ponitur (*I* 699 ὅτι ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀγήνωρ ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ χρώμενος, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου ὁ ἄγαν ὑβριστικὸς καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὼς εἰς ὕβριν). Item *ὑπερφίαλος* (*O* 94 ὅτι τὸ ὑπερφίαλος νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, ὁ ὑπέρσπονδος ⟨βέλτιον δὲ ὁ ὑπέρμετρος add. cod.⟩· ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου· „οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ᾽ ἡμῖν" ⟨φ 289⟩ ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς). Haec observatio valebat ad stabiliendam lectionem *E* 881 αἱ Ἀριστάρχου ὑπερφίαλον (Διομήδεα), οὐχ ὑπέρθυμον ὥσπερ αἱ δημώδεις. His similis observatio de *σχέτλιος*; hoc etiam pro (149)
laude esse (εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων, *K* 164. Cf. *Θ* 361). — *Ἀμήχανος* et active et passive significat, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχα-

---

85 Hasta fracta erat, *Π* 801.

85a ⟨De vocabulis ἔντεα, ἔναρα, ἐναίρειν, ἐναρίζειν, ἐξεναρίζειν vide nunc M. Hecht. quaest. Hom. p. 1 sqq.⟩

νὴν εὑρεῖν et *ὁ μὴ δυνάμενος μηχανὴν εὑρεῖν*, *K* 167. *Π* 29.
O 14. — *Πρῶτος* i. q. *ἄκρος* *X* 66. *Ω* 272. Monitum quod
quidam illud *ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ* (*Z* 40) ita acceperant ut
currus Homericos plures temones habere statuerent. Cf. *E* 729.
Π 371. *Θ* 411. — *Καταθύμιος* significat i. q. *ἐνθύμιος, κατὰ
ψυχήν*, non, inquit, quod apud nos, sc. *ἀρεστός*[86], *K* 383.
P 201. — *Γλαυκή* pro mari nullo subst. adiecto semel, *Π* 34.
— *Γενναῖος* memorabilem significationem habet *E* 253, sc.
ἐγγενές, πάτριον, „*οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι.*“
— *Ἀρτιεπής* *X* 281 *ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο
μύθων*. Notabile hoc vocabulum in vituperio poni. „*ὅτι οὐκ
ἐν ἐπαίνῳ ὁ ἀρτιεπὴς κατὰ τοὐναντίον τῷ ἀμετροεπεῖ, ἀλλὰ ὁ
λάλος καὶ ὁ ἀπηρτισμένον* (l. -*ως*) *παραλογιζόμενος*“ ⟨*τὸ δόρυ*
del. Lehrs.⟩. Cod. V ib. *σημειοῦται δὲ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐκ
ἐπὶ ἐπαίνου τὸ ἀρτιεπής*. — *Παρήορος* *Ψ* 603 *ὁ παρηρτημέ-*
147 *νος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρὼς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς*.
Cf. *H* 156. De etymo videtur dubitasse, nam *παρηρτημένος*
ducit ad *ἀείρω*, *ἀραρώς* ad *ἄρω*. Quod falsum erit[87]. — *Πα-
ροίτερος*. Notandum de loco dici *Ψ* 459. — *Θαυμάζειν*
non tantum mirari significat, sed nonnunquam i. q. *θεᾶσθαι*,
(150) *B* 320. *Ω* 394. *Σ* 496 cf. *N* 11. — *Ἀπειλεῖν* et vulgari sig-
nificatione et vovere, *I* 682. *Ψ* 863. — *Εὔχεσθαι* et gloriari
et vulgari significatione, *K* 461. *Φ* 183. 501. — *Φιλεῖν* hospitio
excipere, sed etiam vulgari significatione, *Γ* 207. 354 (*φιλότης*).
Z 15. *I* 481. — *Ἀγάσσατο* invidit et admiratus est, *P* 71.
H 41. — *Ἀκούειν* et audire et obtemperare, *ὑπακούειν*. Quibus-
dam locis utrum voluerit poeta pro certo dici nequit. *P* 245
⟨sed schol. ad h. l. non est Aristonici⟩. Eadem dubitatio cadit
in *Θ* 97, ubi laboranti Nestori ut subveniat Ulixem hortatur
Diomedes: *ὣς ἔφατ' οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν*. Utrum non audivit propter tumultum an noluit

---

86 Nec *χ* 392 id significat.

87 Reimnitzius de decl. graeca p. 137 *μετέωρος* duci vult ab *ἀήρ*. At quam multa viro docto ponderanda erant antequam hoc poneret, ut hoc ipsum *παρήορος*, ne dicam *τιμήορος* (quod a lance petitum videtur), deinde *μετάρσιος*, quod certe non ab *ἀήρ* erit, et *αἰώρα* (Iacobs. lectt. Stob. p. 20).

obtemperare hortanti? Hoc maluit Aristarchus; nam mox cum omnes a navibus redeunt (266) Ulixes non redit, ut iudicandum sit dedita opera se de pugna subtraxisse. Ad *Θ* 97. 266. Cf. Apollon. synt. p. 296. — *Διώκειν* et persequi et *συντόνως ἐλαύνειν*, *Θ* 439. cf. *X* 158. — *Στυγεῖν* timere et abhorrere, *O* 183 (*ὅτι τὸ στυγέουσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ μετάγεται*[87a], *νῦν μὲν δεδίασιν, ὅταν δὲ εἴπῃ „σμερδαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ"* ⟨*Y* 65⟩ *ἀντὶ τοῦ μισοῦσιν*). — *P* 272 notabilis usus voc. *μισεῖν*, qui hoc uno loco invenitur, *„μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι"*, i. q. *μισητὸν ἡγήσατο*. — *Π* 361 usus vocabuli *σκέπτεσθαι* notabilis *„σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων"*, quasi circumspexit et cavit. — *Γιγνώσκων* (*ἀμφὶ ἓ γ. ἑτάρους*) *O* 241 agnoscere, *ἀναγνωρίζων*. — *Εἶξαι χαλάσαι Ψ* 337 (*εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν*). — *Αἰδέσεται Ω* 208 *προσδέξεται ὡς ἱκέτην* cl. *X* 124. — *Ἀΐειν αἰσθάνεσθαι*, *Λ* 532. *O* 252. Cf. Nitzsch. T. II p. 111. — *Λέγεσθαι* significat ap. Homerum *ἀριθμεῖσθαι, διαλέγεσθαι, συλλέγεσθαι, ἐγκοιμηθῆναι*, *B* 125. 435. *N* 276 (ad quem locum inspice Friedlaenderum Ariston. p. 218). 148
Θ 519. — *Εἴσατο* est *ὥρμησε, ἐφάνη, ἔγνω*, *M* 118. *Θ* 532. Et ad *O* 544 *ἐεισάσθην: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀμφίβολόν ἐστι πότερον ἐφώρμησαν . . . ἢ ἔδοξαν*. — *Ἐπίστασθαι* pro *δύνασθαι* (dixerim potius *ἔχειν*) *Π* 142. *N* 223. *Φ* 320. (Quod Porphyrius habet ad *T* 389, id nemo dubitat, nec eo res refellitur.) Item (151)
ἐθέλειν pro *δύνασθαι*, *Φ* 366. Hoc pertinebit ad Aristarchi lectionem *οὐδ' ἐθέλεσκον*, non *οὐδ' ἐδύναντο*, *I* 551. — *Πυθέσθαι* audire (sc. non explorare). *B* 119. *K* 381. Quod hanc significationem apud Homerum dicit semper habere, vide ne Aristonici error sit. Quamquam enim Vossius videtur probare, ad hymn. Cer. 481, tamen quosdam locos aliter suadere arbitror. Frequentissima quidem illa audiendi et accipiendi notio est: et ita praevalet, ut *Ὁμηρικὴ χρῆσις* ex praevalente etiam usu ab Apollonio dici potuerit. Synt. p. 287, 27 *καὶ ὅσα ἐπ' ἀνακρίσεως παραλαμβάνεται ἢ ἐπ' ἐρωτήσεως, ἐξετάζω σε, ἀνακρίνω*

[87a] ⟨Lehrsius ap. Friedlaender. Ariston. p. 244: *„ἐν διαφορᾷ μετάγεται* est diversis rationibus flectitur in varias significationes. Erunt fortasse qui malint *ἐς διαφορὰν* sc. *σημασίας*."⟩

σε, „ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας“ ⟨λ 234⟩. *καὶ ἕνεκα τούτου τὸ πεύθετο καταλλήλου ἔχεται φερόμενον ἐπ' αἰτιατικὴν κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν σημαῖνον τὸ ἤκουε, τὸ ἐν τῷ „πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος“* ⟨γ 87⟩, *καὶ „πεύθετο γὰρ Κύπρονδε“* ⟨Δ 21⟩, *οὐχ ὅτι κατὰ πεύσεως παραλαμβάνεται ἐν τῷ πυνθάνομαι σοῦ· πρόκειται γὰρ ἡ συζυγία τῶν τοιούτων ἐπ' αἰτιατικὴν φερομένη.* (Quantopere veteres ad hanc significationem verbi attenderint, admonent aliae reliquiae, ut illa apud Suidam, nam hinc demum in Aristophanis scholia Equ. 1313 ⟨1302⟩ relata ferunt: *τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν.* Adduntur testimonia complura primum ex Homero, in quibus et *ἀπευθής, κείνου γὰρ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων* γ 88, deinde ex Aeschine, Dinarcho, Demosthene.) — *Ἀγορεύειν*, quod proprie est in concione vel consilio dicere[88], ponit etiam abusive quando duo colloquuntur, Σ 368 (ubi ⟨in schol. B⟩ pro *ταῦτα* l. *ἐνταῦθα*). — *Διακρινθῆναι διχῶς χωρισθῆναι, ὁ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν* (puto pro iudicium subire), Γ 99. — Τ 71 *ὅτι τὸ ἰαύειν οὐκ ἔστι νῦν κοιμᾶσθαι, ἀλλ' ἐπαυλίζεσθαι· „ὡς καὶ ἐγὼ*
149 *πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον“* (Ι 325). — *Ἀνῆκε ἀντὶ* (*τοῦ*) *ἐφῆκε* Φ 523. — Χ 251 *ὅτι τὸ δίον ἐδιώχθην.* — Χ 201 *ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξεν* (V). Memineris *μάρην* esse *χεῖρα.* — *Ἄεθλος, -ον.* Apollon. lex. H. p. 54 differentiam exponit. Ibi est: *οὐδετέρως δὲ ἆθλα τὰ ἔπαθλα κατὰ τὸ πλεῖστον*

„παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς — θῆκεν ἄεθλα“ (Ψ 701).'

ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει „μεῖζον ἄεθλον“ (Ψ 551)· *τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν.* Ergo fuerunt qui *μεῖζον' ἄεθλον*
(152) scriberent.[89] — *Ἅρματα* Δ 226 *ὅτι τὰ ὀχήματα νῦν χωρὶς τῶν*

---

88 *ἀγορήσατο* nusquam aliter.

89 Verba *κατὰ τὸ πλεῖστον* produnt mihi grammaticum aliquem qui speciosis locis se falli passus est (quales sunt profecto φ 73. 106), ut *ἆθλον* apud Homerum etiam hic illic pro *ἆθλος* positum putaret. Sed Aristarchum certum est mihi nec illis locis deceptum esse (iam enim hunc melius cognovimus) nec eo, quod est θ 160 *ἄθλων οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται.* Talia Aristarchus attenderat. Ad Η 238 *βῶν τό μοί ἐστι* — notatum: *ὅτι προτάξας θηλυκὸν οὐδέτερον ἐπήνεγκεν, τό μοί ἐστι, πρὸς τὸ σημαινόμενον (ὡς τὸ „νεφέλη δέ μιν — τὸ μὲν οὔποτε“*
(152) Od. μ 74). Ceterum *ἄεθλον* pro *ἄεθλος* dixit Xenophan. Athen. X p. 414[a]

ἵππων ἅρματα εἴρηκεν, cl. *Θ* 435. — *Ἀγών* usurpatur pro
ἄγυρις, συναγωγή, *H* 298 (θεῖον ἀγῶνα), coll. *Π* 500. *Σ* 376
(θεῖον ἀγ.). De νεῶν ἀγών ad *Π* 239. 500. *O* 428. *T* 42. cf.
Ω 141. — *Ἀγκών* γωνία *Π* 702. — *Δώματα* dixit taberna-
cula (ὅτι καταχρηστικῶς τὰς σκηνὰς οὕτως εἶπεν) *Ω* 512. Item
οἶκος, *Ω* 572 ⟨sch. V⟩. — *Θέμιστες* δίκαι *Π* 387 (Θέμις
dea concionibus praefecta *Y* 4). Cyclopes ἀθέμιστοι (ι 106),
καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. Apollon. lex. p. 60. — *Ἐναύ-
λους* τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐπιμήκεις *Φ* 283. — *Ἐνοπή*, ut
βοή, pro pugna *P* 714. — *Κασίγνητοι* ἀνεψιοί *Ω* 47, cl.
O 545. — *Γνωτός* ἀδελφός *Ξ* 485. *O* 336. — *Ξ* 219 ὅτι τὸ 150
κατὰ τὸ στῆθος κόλπωμα τοῦ πέπλου *κόλπον* εἶπε. Cf. *X* 80.
— *Κόνις* τέφρα *Σ* 23. — *Κόπρος* σποδός sch. V *Ω* 164 (*X*
414. v. Apoll. l. H.). — *Λάρναξ* pro σορός, urna *Ω* 795. De
eodem vocabulo observatum ad *Σ* 413 ὅτι λάρνακα τὴν κιβω-
τόν· νεωτερικὸν γὰρ ὄνομα ἡ κιβωτός[90]. — *Λόφος* collum,
hinc καταλοφάδεια *K* 573. — *Τέλος* τάγμα *K* 470. *Σ* 298.
— *Ὀνείατα* non ubique βρώματα (sic explicuerant glosso-
graphi), ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησίν τινα περιποιοῦντα, ὡς νῦν τὰ
δῶρα, *Ω* 367. — *Ὅπλα* et arma et quodcunque instrumentum.
Neque enim dubitandum videtur quin quae in B leguntur ad
Σ 613, *T* 21 ex A fluxerint. — *Ποινή* dicitur etiam pro quovis
pretio soluto, quamquam proprie est pretium pro caede solutum
(et derivare videtur a φόνος). *E* 266. Cf. *Γ* 290. De mercede (153)

(p. 60 Karsten) εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσι. Mimnerm. Strab. I p. 47 (p. 42 Bach.) ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον. Sed Aeschyli locus Suppl. 1034 στυγερὸν δὲ πέλει τόδε γ' ἆθλον incertus est: nunc apud Hermannum ⟨1003⟩ στυγερῶν πέλοι τόδ' ἆθλον, ut ἆθλον praemium sit. Schol. Harl. δ 242 ὁ ἆθλος ἀρσενικῶς μόνον ὁ ἀγών, τὸ ἆθλον δὲ καὶ τὸ ἐπινίκιον καὶ ὁ ἀγών. Contra ἆθλος κυρίως ὁ πόνος· καὶ τὰ ἔπαθλα lexica rhetorica apud Bekkerum Anecd. I 210 et 349, quibus nixus Hermannus opusc. V 82 ἄεθλος ea significatione Theocrito dedit carm. VIII 12. Meinekii quidem assensum non tulit; neque enim unquam ἄεθλος pro ἄεθλον dictum esse, quamvis affirment grammatici. — Ovidius certe dixit certamen pro re, de qua certatur, i. e. praemio certaminis Metam. XIII 129.

90 Schol. V ad *Ω* 228 memorabile habet exemplum ut hi Aristarchum intellexerint: Ἀρίσταρχος δέ φησι τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκαταῖος μέμνηται αὐτῆς.

ab interfectore soluta vocabulum proprium esse ex pluribus locis apparet. — *Τιμή* ἐπιτίμιον, τιμωρία *Γ* 286. *P* 92. — *Περιωπή* τόπος ἐξ οὗ περιόψεταί τις πάντα *Ξ* 8. — *Τέμενος* (ἐν δ' ἐτίθει τ. βαθυλήιον) ὅτι τὸν ἀποτετμημένον τόπον τ. λέγει *Σ* 550. Cf. *Z* 194. — *Τάφος* τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον *Ψ* 29. — *Τένων*: *X* 396 ὅτι νῦν τένοντας εἶπε τὰ διατεταμένα τῶν σφυρῶν νεῦρα ὄπισθεν τῆς κνήμης. *Y* 478 (ἡ δ.) ὅτι πάντα τὰ τεταμένα νεῦρα τένοντας Ὅμηρος λέγει. — *Φλέγμα* *Φ* 337 (ἡ δ.) ὅτι τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον. — *Χορός* *Σ* 590 τὸν τόπον χ. εἴρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων. — *Μέσσαυλος* *P* 657. *P* 112 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσαυλον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσαν τήν τε γυναικωνῖτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα. — *Στόμαχος*: *P* 47 οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον ... ἐπιφέρει γοῦν „ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος". — *Ὄψον*: *Λ* 630 ὅτι πᾶν προσόψημα ὄψον οἱ ἀρχαῖοι. *I* 489 ὅτι πᾶν τὸ προσεσθιόμενον ὄψον ἔλεγον οἱ παλαιοί. — Ὅτι πάντα τὰ μέλη *ῥέθη* Ὅμηρος προσαγορεύει, οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον *Π* 856. *X* 68. — *Ω* 228 ἡ δ. ὅτι *ἐπιθήματα* τῶν κιβωτίων τὰ πώματα,
151 καταχρηστικῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων. — *K* 257 ἡ δ. ὅτι *κυνέην* καταχρηστικῶς τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος. — *Λ* 86 δρῦν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. — *Φ* 36 (ἡ δ.) ὅτι *ἀλωὴν* τὴν δενδροφόρον γῆν νῦν λέγει· ἐπιφέρει γὰρ „ὁ δ' ἐρινεόν". — *Θ* 66 ἡ δ. ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἠῶ λέγει. — *Νέον* ponitur pro νεωστί *O* 538. *I* 527. *M* 336. Nec aliter accipiendum *I* 446. Cf. Apollon. lex. 568. — *Ψ* 485 „*δεῦρό* νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθα" ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρο. — Notandum *οὕνεκα* pro τοὕνεκα *E* 266. *I* 505. — Et *προτέρω* de loco pro ἔμπροσθεν *K* 469. — *Ἔπειτα* non tantum de ordine, sed etiam de tempore, μετὰ ταῦτα. Ad
(154) stabiliendam egregiam explicationem *I* 169 sqq. V. h. l. et *Λ* 93. *N* 586. *Ψ* 551 (cf. *Δ* 317). — *Ἐπεί* non tantum „quod", sed etiam „postquam": id. qui comprobarent locos notaverat, motus maxime quod in illo ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν fuerunt qui causalem particulam intelligerent. Id extricamus ex Epim. Hom. p. 161.

Item quaedam alia[91], *πρόπαν ἦμαρ* et *πανημέριος* non
tantum de toto die, sed etiam iam *προεληλυθυίας τῆς ἡμέρας*
de parte reliqua *Λ* 601. *B* 385. *αὐτός Θ* 99. *ἔφην Π* 61.
ἄειρε Z 264. *ἔκλιναν E* 37. *αἴθοψ κ* 152 (?). *κουρίξ χ* 188.
πλωτῇ νῆσος κ 3. Apollon. lex. 666. *παναίολος K* 77. *ἠθεῖε*
et *ἠθείη κεφαλή K* 37. *X* 229. *Ψ* 94. *ὀκνέω E* 255. *πυρε-
τός X* 31 (cf. Plut. poes. Hom. *β'* 16). *καμινῷ* Eust. ad *σ* 27
(cf. schol.). *μεσόδμαι* sch. *τ* 37. **λάων* (*ἀσπαίροντα λάων*)
τ 229. Apollon. lex. 520. *μείρεσθαι* (quo Zenodoti falsa lectio
correcta) *H* 127. *οὖρος, οὐρεύς K* 84. Hic versus spurius[92].
παλίωξις M 71. Hinc *O* 69 spurius (v. ib.). *ἡνίοχος Θ* 89:
de quo nunc decurtato dixi ad Aristonicum h. l. p. 139. *νη-
λίτιδες τ* 498. Apollon. lex. 574 (iure improbata eius inter- 152
pretatio Passovio). *κρατευτάων* Apollon. p. 500. *κλίσιον*
Apollon. 484. Porphyr. ad *I* 90. Porphyrii ipsius impeditam
sententiam tabula illustratam invenies a Kammero, Porphyrii
scholia Homerica emendatiora p. 59. *κῆλα* Apollon. 476. cf.
schol. *Λ* 584. *M* 280 (v. Soph. Trach. 1086. Schol. Pind.
Pyth. *Δ* 344, ubi post *Διός* ins. *ὅπλον*). *καλάμη* (ad *ξ* 214)
Apollon. 456. *κέρᾳ ἀγλαέ Λ* 385. *βοὸς κέρας μ* 253. Apollon.
472. *ἰονθάς* Apollon. 438 (ubi ab *ἰονθάδος* Aristarchi verba
sunt ex commentario; et versus Sophoclis scribendus videtur
ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα pro *μίαν μὲν ἐ. τρίχας*). *ὑλα-
κόμωρος, ἐγχεσίμωρος, ἰόμωρος* schol. *ξ* 29. Apollon.
438. *ἄωροι πόδες* Scyllae *μ* 89. *ἐμπλήγδην* Apollon. 320.
**ἀφήτωρ* (i. q. *ὁμοφήτωρ*, non ut glossographi et Zenodotus
ὁ στροφεύς) *I* 404. **ἐν καρὸς αἴσῃ I* 378. *ἐπιστάμενος*
Apollon. 348. *ἑρμίς* ib. 362. *στεφάνη* ib. 468. 734. *σκῶλος* (155)
ib. 726. *ἐπαιγίζοντα* ib. 332. *ἐπητής* ib. 338. **ὀαρίζειν*
X 128. *κρῖ* Apollon. 504 (Lob. par. 115). *ὄρθια ἤϋσε* ib. 612.
πολύαιν' Ὀδυσεῦ ib. 670. *συνώμεθα* ib. 746. *στρεπτὸς*

---

[91] Asterisco notavi quae aliquid insigne habent in utramque partem.

[92] Vidimus tuentem Münscherum Schulzeit. 1829 No. 70. Sed nimis profecto ridiculus Nestor, si quid novi suspicans tabernaculum intrantem tanta cum gravitate interrogaret, ecquid mulum quaereret stabulis egressum. Nec multo aptior haec ponderanti videri debet interrogatio quaeratne aliquem custodum sociorumve. Uncinis inclusit Wolfius. Item Bekkerus.

χιτών ib. 738. νήδυμος *B* 2. κρήγυον *Α* 106. *βράσσων *Κ* 226. γλαφυρός (ad diiudicandam lectionem) *Α* 480. αὖ ἔρυον *Μ* 261. *Θ* 325. ἠγορόωντο *Δ* 1 (Porphyr. cod. Leid.). μύκε *Υ* 260. αἴθουσα *Υ* 11. ἀμφίθετος φιάλη Athen. XI 501b. Schol. *Ψ* 270 (in quo aliquid corruptum est ⟨v. eum apud Friedlaender. Ariston. p. 330⟩ et 616. λίνος *Σ* 570. αὔτως (ad lectionem tutandam adversus Zenodotum) *Σ* 584. *ἀεκήλιος *Σ* 77. λικριφίς *Ξ* 463. τρίγληνα, μορόεντα *Ξ* 183. κόλπον ἀνιεμένη *Χ* 80. χηραμός *Φ* 495. λόφος, φάλος *Κ* 258. ἕδνα *Π* 178. *προθέλυμνα *Ι* 541. Sch. Aristoph. Pac. 1210. τέττα, ἄττα *Δ* 412. *Ι* 607. *ἀστεμφής *Γ* 219. ἄβρομος *Ν* 41. ἄριστοι *Ν* 740 (quod tamen non video quid valeat ad *B* 580). ἀμοιβοί *Ν* 793. νείκεσσε *Η* 161 (ad versum spurium *Ω* 29). χάρμη *Ν* 82 (in schol. A pro Ἀριστίδης leg. Ἀρίσταρχος). πανόψιος *Φ* 397. χέραδος *Φ* 319. κοτύλη *Χ* 494. ὀνόσασθε *Ω* 241. ἐντυπάς *Ω* 163. *χέρνιβον, χέρνιψ *Ω* 304. ἐρέχθεον (*Ψ* 30) οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος. καί φησιν στεναγμοῦ τινος καὶ ποιᾶς φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν ⟨Et. M. 371, 24⟩. Sic haec certe firma sunt in illa annotatione Etymologici, quam nunc habemus, in qua quae ad illud ἐρέχθεον et quae ad ἐρέχθων ⟨ε 83⟩ pertinent confusa sunt. μέλαν δρυός (μελάνδρυον?) ξ 12 (vel potius Eust. h. l.).
153 κήτειοι Eust. et schol. ad λ 521 (cui tamen testimonio diffido, non quin putem etymologiae rationem Aristarchi esse non posse, sed quod parum elegans ἑταῖροι μεγάλοι κτείνοντο ἀμφ' αὐτόν). δέκτης δ 248. περὶ στένεται *Π* 163. Quo tamen loco quae Aristonicus scripsit comparans cum Apollonii lex. p. 736 vix dubito quin de suis Aristonicus largitus sit magistro haud gratiam habituro (cf. ad στεινόμενος *Φ* 220). De κλυτόπωλος quod Aristarcho tribuitur apud Apollon. lex. H. p. 486, quod in vocabulo explicatu facillimo et multis quae Homerus habet simillimis aperto supra quam dici potest ineptum est, cave fidem habeas. Scilicet lacuna est apud Apollonium; Aristarchi voc. paraphrasis excidit. Schol. Platon. 455 Be. πεττεία ἐστὶ παιδιά τις διὰ πεσσῶν γενομένη. πεττοὶ δέ εἰσι κύβοι παρὰ τὸ πίπτειν αὐτοὺς οὕτω λεγόμενοι. Ἀρίσταρχος δὲ πεσσοὺς καλεῖ τὰς ψήφους ἐν αἷς ἔπαιζον. Num quis hinc credat Ari-

starchum *πεσσούς* ab *παίζειν* duxisse? Conferat modo Hesychium *πεσσός: οὕτως ἐκάλουν τὰς ψήφους αἷς ἔπαιζον.* — In quibusdam satis habuit varias explicationes ponere nec litem (156)
dirimere. V. *ἀκοστήσας* *Z* 506. *νὺξ ἀβρότη* *Ξ* 78. *ἄξυλος* *Λ* 155. *λαισήϊα* *M* 426. *διὰ σπιδέος πεδίοιο* *Λ* 754.

---

§ 4. Significavi supra (p. 46) ita institutum fuisse ab Aristarcho ut verbum verbo exprimeret. Ad *B* 420 Didymus haec servavit Aristarchi: „*ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀλίαστον ὄφελλεν, οἷον αἴσια ἐσήμαινεν ὥστε λέγειν τοὺς μάντεις ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον αὐτὸς ηὖξεν ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίνειεν*". Ad *Γ* 406 *ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου.* Hic Didymus: *προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσαν* „*τῆς δὲ εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς*". *B* 435 *μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα: οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ B τῆς Ἰλιάδος· δηθά πολὺν χρόνον, αὖθι αὐτοῦ, λεγώμεθα συναθροιζώμεθα. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν.* Et fuerunt multa vocabula quorum ad explicationem praeter hanc paraphrasin nihil 154
addiderat. In lexicon Apollonii eiusmodi paraphrases complures venerunt. p. 174 ⟨36, 19 Be.⟩ *ἀνέχῃσι: ἡ μὲν λέξις ἐν τῇ T τῆς Ὀδυσσείας*

εὐδικίας ἀνέχῃσι — (*τ* 111).

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· εὐδικίας ἄνω ἔχῃ. p. 164 ⟨34, 21⟩ *ἀνακτορίῃσι: ταῖς τοῦ ἄνακτος οἷον τοῦ δεσπότου·*

δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω (*ο* 397).

. . . *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· ταῖς τῶν ἀνακτόρων ὑσί* ⟨cod. *τοῖς τ. ἀ. υἱᾶσι*⟩. p. 742 ⟨146, 16⟩ *συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν* (*καὶ μάλα λυγρῶν* *N* 237): . . . *καὶ γὰρ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν ὅλην διάνοιαν ἐξηγούμενός φησιν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸ συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή.* p. 652 ⟨130, 7⟩ *περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσε δινηθείς* ⟨*χ* 84⟩: hoc ita expressit Aristarchus: *στροβηθεὶς περιφερὴς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν.* p. 808 ⟨159, 3⟩ *ὑπεμνήμυκεν* (*X* 491): *ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν ὑποκατανένυκται* (l. *-νένευκε*). ib. (157)

⟨159, 12⟩ *ὑπεροπλίσσαιτο* (ρ 268): *νικήσειε τοῖς ὅπλοις*[93]. p. 474 ⟨98, 23⟩ *κερδαλεόφρων: φρόνημα κερδοῦς ἔχων* (ne quis lucri studiosum intelligat, v. sch. *Z* 153). p. 288 ⟨61, 1⟩ *δυσηλεγὴς* (? *τανηλεγὴς*) *θάνατος, πόλεμος: μακροκοίμητος, κακοκοίμητος*[94]. *νεμεσητός: μεμψίμοιρος* sch. V ad *Λ* 649. *ἐπίηλεν* (*χ* 49): *ἐπεισέπεμψεν* Apollon. p. 344 ⟨73, 10⟩, et quaedam alia in iis, quae iam supra attulimus. Apparet studuisse in his verborum sensum vocabulis notioribus et propriis quam accuratissime reddere, ita ut in compositis etiam praepositionum vis patefieret, in quo perspicuitatis causa non fugit pluribus verbis uti. Si commode fieri posset tenuit in paraphrasi Homerici vocabuli radicem, ut *ἀνακτορίῃσιν ὕεσσι* non *δεσποτικαῖς*, ne *ἀνάκτων* quidem reddidit, sed *ταῖς τῶν ἀνακτόρων*. Item *κερδαλεόφρων*. Et *ἀνέχῃ*. Hoc tamen non anxie secutus est. Sed propria vocabula quaesivit, ut *οὗτος γὰρ* (Antinous) *ἐπίηλεν*
155 *τάδε ἔργα* (*χ* 49) *ἐπεισέπεμψε*. Nam *ἐπιπέμπειν* et *ἐπεισπέμπειν* proprie dicitur in malis. Et difficiliora etiam felici conatu transtulit, ut *νεμεσητός μεμψίμοιρος*; et *μακροκοίμητος, κακοκοίμητος* quam pulcra et significantia vocabula sunt.

---

§ 5. Hinc facile intelligitur nullum fere fuisse vocabulum quin paraphrasi expresserit Aristarchus: et ex hoc genere sunt sine dubio apud Apollonium et Hesychium Aristarchea complura. Sed vehementer dolendum quod istarum observationum de vul-
(158) garibus vocabulis vel vocabulorum significationibus cognitis vel nondum cognitis et omnino interpretationum diligentius institutarum, quas per totum Homerum diplarum ope erat persecutus, pars tantummodo superest, quas ei sine haesitatione adscribamus; quae fortasse ex eius copiis nec dimidia nec tertia

---

93 Verba *τοῖς ὅπλοις* exciderunt.

94 Hic locus Apollonii corruptissimus. Pro *ἄλλως* leg. opinor *ἐν Ἰλιάδι* (*Y* 154). Et *καταστρέφειν εἰς* explico *μεταλαμβάνεσθαι* ⟨v. supra p. 19 sq.⟩, ut schol. *Π* 163. Suid. s. *ἥκιστος*. Apollon. s. *ἄλγεα. ἀμφίβασις. ἀνόρουσεν. ἄσπετα.* Proprie videtur esse: „redit eo" — v. Sext. Emp. adv. gramm. I 2 § 54. V. Bekk. ad Apoll. de pron. p. 170. De reliquis hariolari possum.

pars est. Quod facile concedent reputantes et ad Odysseam Aristonicei libri quaedam tantum exigua vestigia relicta esse et minime integra esse ad Iliadem, sic ut de quibusdam (ut *δαίς, φράζειν, ἄθλος*) nisi aliunde constaret, per has reliquias factum esset ut omnis notitia periret. Et sunt haud pauca servata ex eodem Aristarcheo genere, quorum quaedam ab ipso Aristarcho esse mihi certissimum. Quem de adiectivorum *σχέτλιος, ἀγήνωρ, ὑπερφίαλος* media quam dicunt significatione monuisse traditum, vix dubium quin ad eundem usum Homericum vocabuli *δαιμόνιος* animos discentium adverterit, quem observatum invenimus e. g. schol. *B* 190 et ap. Eust. ib. (p. 200). Item *τίκτειν* apud poetam etiam de patre dici vix iam credimus ab eo praetermissum esse, etiamsi pro certo dici nequit, quae in schol. B ad *X* 53 legimus: *τοὶ τεκόμεσθα: ὁμοίως τῷ „Δάρδανον αὖ (πρῶτόν) τέκετο“* (*Y* 215) *ἐπὶ ἀρσενικοῦ* Aristonici verba esse: quamquam videntur esse. Thom. M. *τίκτειν κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, τὸ δὲ γεννᾶν ἐπὶ ἀνδρῶν . . . Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τῷ τίκτειν ἐνίοτε χρῆται· ὡς ἔχει τὸ „ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς“ καὶ τὸ „τίκτει μ᾽ ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων“.* — Item Alexandrinos suos eum animadvertisse putem ad Homericam signific. voc. *θυρεός*, cum illo opinor, quod aliquoties supra legimus: *οὐχ ὡς ἡμεῖς*: Phrynichus p. 366 *θυρεός:* 156
τοῦθ᾽ Ὅμηρος ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρείαν παρέχοντος. οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τιθέασιν. Cf. Eust. *ι* 240 p. 1626, 55. Et multo minus dubito quin illud ei debeatur, quod plane subtilitatem Aristarcheam redolet, quod de voc. (159)
θύρη (hoc fuisse cur attenderet Ar. supra vidimus) Eustathius monuit *ι* 243, ubi de Cyclope dicitur *τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.* Hic igitur Eust. ⟨p. 1626, 53⟩ *ὅτι τὴν τοῦ σπηλαίου εἴσοδον ἤτοι τὸ περὶ αὐτὴν διάστημα θύραν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα λέγει, καθά που καὶ ἐν Ἰλιάδι πύλας τὸν τόπον περὶ ὃν αἱ πύλαι.* Idem monitum ad *ν* 370, ubi de Minerva, Ulixi thesauris in Nympharum antro reconditis, dicitur: *καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε, λίθον δ᾽ ἐπέθηκε θύρῃσιν.* Ibi Eust. (p. 1744, 20) *λέγει δὲ θύρας, ὡς καὶ προεδηλώθη, τὴν τοῦ σπηλαίου ὀπήν.* — Apud Apollonium lex. H. p. 600 ⟨120, 37 Be.⟩ haec legimus *ὅμως δ᾽ οὐ λήθετο χάρμης* (*M* 393)*: εἰώθαμεν* —. Sed haec iam

corrupta, quae sic recte explebimus οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀποφαίνεσθαι λέγοντες „κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ὅμως δ' οὐκ ἀποσχετέον". ταύτην φημὶ τὴν δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν ποιητήν, ἀλλ' ἀεὶ (ins. διὰ) τοῦ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. Reliqua manca et corrupta. Cf. schol. λ 565 ἔνθα χ' ὁμῶς: περισπαστέον· ἐπίῤῥημα γάρ. τῷ συνδέσμῳ οὐ χρῆται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔμπης. διὸ καὶ τὸ „ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης" οἱ πλείους περισπῶσιν. Hoc Aristarchum praeteriisse eo minus credam cum vocabulum ἔμπης, ut supra vidimus, notasset. Res verissima; neque enim ulla ratione concedi potest, ut cum Homeri sermo pro „attamen", quod sexcenties dicendum erat et dictum est, ferret ἔμπης, uno vel duobus in tam amplis carminibus locis ὅμως positum sit[94a]. Sed quomodo hos locos, qui eius rei speciem praebent, expediverit nescimus. λ 565 nihil obstat quo minus intra seriem spuriorum fuerit. Etenim circa hunc versum longam versuum seriem pro spuria habitam scimus; in quo atheteseos initium fuerit ex codd. perspici nequit (v. Buttm.): quare nil impedit quo minus iam h. v. (565) fuisse putemus, non demum v. 567, ut Buttm. statuit. Sed sive hoc
(160) vidit Aristarchus sive violentius explicans tenuit ὁμῶς, ut
157 scholiasta, quod minus credas, quia re vera quidem hanc iam non explicandi violentiam sed ineptiam dixeris, certe quin vere spurii sint 565—67 nemo dubitare debet. Fortasse duplex venit in textum huius loci recensio, ut factum et ab Ar. intellectum Od. δ 280—290. Hoc loco altera recensio fuerit 541—564, altera 541—546, quibus statim annexi 565—567 (ἔνθα χ' ὅμως —). Et eo olim inclinabam. Nunc ita ratiocinatus sum. Cur omissa oratione Ulixis recentiores aliqui totum locum ita in brevius contraxerint τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος ἤ κεν ἐγὼ τόν certe causam non videas. Eum porro, a quo pars Necuiae proxime sequens profecta est, egregium auctorem, tam inepto transitu usum esse, ut postquam Ulixes orationem suam persecutus erat, adnecteret ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος ἤ κεν ἐγὼ τόν, ne hoc quidem libenter credas. Restat tertium. Iste auctor

94a ⟨Oblocutus est M. Hecht. quaest. Hom. p. 26 sqq.⟩

cum ad novam istam partem canendam ferretur, illa formula epica ἔνθα —, qua aliquo momento quid iam factum fuerit vel inciderit epicus sermo significare solebat, et ipse hoc loco usus est, commode, sed, ut videri poterat, paulo abruptius. Eam ob causam postea quibusdam videbantur aliquot versus ad transitum deesse et insinuabant se, ut saepe factum videmus, inepti. Sic duos reliquos habemus locos, *ν* 405 et *ο* 39 ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδεν, et *M* 393

> Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
> αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης:

quorum illum, in quo ὁμῶς sanam explicationem nullam fert, ab initio ὅμως non habuisse censeas, sed aliud quid, fortasse ὁ δ' οὐδ' ὥς λήθετο χάρμης, in hoc ὁμῶς nunc adhibito illo νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν *ο* 34 commode a Nitzschio explicatum puto, „ebenmässig", ut antea (nam sane sic potius verterim quam „immerfort, ebensofort").

Hac via observandi, quam feliciter summus grammaticus praeivit, et hodie progrediamur. Thierschius in Act. phil. Mon. I 3 p. 310 et in diss. de carm. Hes. in Memor. Acad. Mon. 1811 p. 13 observavit a veteri lingua epicorum usum particulae ὥστε pro „ita ut" alienum esse, modo ne locos Homericos aliter suadentes praeteriisset. *I* 42 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι. *ϱ* 21 οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι 158
τηλίκος εἰμί, ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Priore loco quam sponte se praebeat poetam dedisse ἀπονέεσθαι unusquisque videt. Alter abesse potest[95], et nullus fuit aut alius: e. g. οὐδ' ἐπιτειλαμένῳ. — Tertius versus in censum venit *γ* 246

> τρὶς γάρ δή μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
> ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.

Sed hunc versum recte pro exclamatione habere licet, quamquam tres versus, quibus hic continetur, aliis de causis pro spuriis habiti. ὥστε, ut hic, ab initio versus ἀσυνδέτως positum invenies *α* 227. *ζ* 122. cf. *δ* 45. *η* 84. De Hesiodo in tam (161)
paucis reliquiis nihil certi in eiusmodi rebus statuere licet, ut

---

95 Cf. ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστὶν *τ* 88. *α* 297.

haec causa mihi non sufficere videatur ad reiiciendum Op. 44 *ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο, ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα*, quod Thiersch. fecit. Hymn. Apoll. 530

οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων
ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν[96].

Qua occasione utar ad alius particulae usum Homericum notandum, in quo Hesiodus iam ab eo recessit. *ἐξαῦτις* apud Homerum semper significat „denuo" et ponitur, ubi quis colloquens lacrymis, lamentatione sive alia re impeditus orationem interrumpit, tum vero restituto colloquio dicere pergit (*Α* 223. *δ* 234. *π* 193. *τ* 214. *φ* 206. *ω* 350), vel si quis in actione sive ea coena fuit (*δ* 213) sive pugna (*Ε* 134. *Ν* 531[97]. 642) sive alia quaecunque (*ι* 537. *ε* 419. *μ* 122) intermissa eandem repetit. Sed Hesiodus pro *αὖ* et *αὖτις*. Theog. 654 *ὣς φάτο, τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων*. 659 *ἄψοῤῥον ἐξαῦτις . . . ἠλύθομεν* „rediimus". 915 *Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο* „porro amore captus est Mnemosynae". Item
159 posteriores, e. g. Rhianus ap. sch. Apollon. III 1090 (p. 37 Saal.) *Πυῤῥαίην ποτὲ τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο· Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος*. Opp. Hal. *Ε* 592. Quint. *Θ* 510. — De Hesiodeo *τάχα* iam fines Homericae dictionis egresso Op. 401 iam antea monendi occasio erat p. 103. — Diu observaveram particulam *ὡς* apud
(162) Homerum nunquam significare id quod apud Atticos saepissime significat: „nam". Conturbavit me paululum Nitzschii annotatio ad Od. *β* 137. Quare relegens Homerum denuo diligenter attendebam: sed vera observatio erat. Qui loci Nitzschio dubitationem iniecerunt facile in ordinem coguntur, modo teneas *ὣς οὐ* apud poetam esse „tantum abest ut", „adeo non": *δ* 93. *λ* 427. *ι* 34. *ω* 93. *χ* 319. Et fortasse *β* 233 (*ε* 11). Attamen est etiam ubi *ὡς οὐκ* recte dici possit. Lege modo *ψ* 135 „vestes ornatas induite,

---

[96] Apud Apollon. I 346 pro *ὥστε* leg. *ὣς δέ*, ut 886. 910. 1101. Sed usus est II 1220 *οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκῆς ἐπιδευόμεθ' ὥστε χερείους ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.*

[97] *Ν* 531 cogitandum est Merionen paulum recessisse ut galeam amicis traderet, tum denuo procurrisse. *Ο* 287 „denuo vivit."

αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,

„ea ratione qua quis dixerit". Quod cum negatur fit ὡς οὐκ ἄν. Sic explicandus versus *ϑ* 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. „Ipse profiteris, hospes, velle te virtutis tuae specimen edere, ea ratione qua (i. e. ita ut) nemo facile prudens te reprehenderit"[98]. Et commode huc trahuntur *Φ* 291. *β* 137[99]. — Ἅτε pro adverbio Homero ignotum[100]: quare *Λ* 779 ξείνιά (163)
τ' εὖ παρέθηκεν ἅτε ξείνοις θέμις ἐστί non potest esse nisi 160
accusativus pronominis; de quo dubitavit Buttmannus lex. I

[98] Hinc facilis transitus est ad ὣς ἂν οὐ quod legitur (et recte opinor) *I* 444, quod ab illo ὣς οὐ, quod significat „adeo non", diversum est.

[99] ὡς δή *δ* 373 est ut ὅπως δή *δ* 109. — *δ* 373 ὡς est ὅτι οὕτως, ut *Δ* 157, et sic potest intelligi *β* 233 (*ε* 11), ubi nunc est ὥς. Scholia utroque loco ὡς explicant sed falso explicant. Hoc nunquam fieri poterit ut omnibus locis affirmari possit sitne ὡς an ὥς scribendum. Quis pro certo dixerit *O* 698

αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη.
φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Sic Wolf. Quidni etiam ἐν πολέμῳ, ὡς —? Item *X* 348

αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας.
ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Sic ed. Wolf., sic praefert Nicanor „βέλτιον πρὸ τούτου στίζειν καὶ τὸ (163)
ὡς εἰς τὸ οὕτω μεταλαμβάνειν." Sed Aristarchus, si scholio Parisiensi 160
fides, maluit ὡς, quod item pulcrum (so wahr —). *ϑ* 176 praefero ὡς καὶ σοί —: nam ὡς, maxime addito καί, in exemplis, quae coram oculis sunt, monstrandis frequens. Cf. Fritzsche qu. Luc. p. 199. *α* 35. *ϑ* 330. *Z* 262. *Σ* 111. Sed *Σ* 120 ὣς καί, quod repetit id quod iam antea dictum est (115). Ut hunc extremum locum item accipio *ζ* 168 cl. 160 (ὣς δ' αὔτως καὶ v. 166 non potest pertinere ad sequens ὡς sed ad antecedentia). — Aliis locis ὡς certum, sed explicatio incerta, ut in illo *ρ* 218 νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει· ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Wolfius, melius videtur ἡγηλάζει. ὁμοῖον! propter commotam orationem. Quod idem cadere videtur in *ρ* 449. Contra *ω* 194 ubi oratio ad explicationem convertitur melius fortasse post ἄκοιτιν colo vel commate distinguere, quasi dixisset οἷαι, cf. Nitzsch. T. I p. 169. — Apud Apollonium *A* 82 Wellauerus falso ὡς accepit pro „enim". Aut exclamatio est aut scribendum ὥς. Eadem dubitatio esse potest in loco simillimo Oppiani Hal. *Δ* 211. Pro „enim" nec hi epici vocabulo usi sunt.

[100] Hoc fugisse Arist. certum ex Apollonio adv. 558, 31.

p. 240. Nec X 127, ad quem locum ille provocat, οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν, aliter explicari potest quam „cum illo colloqui qualia colloquuntur." Recentiores epici ἅτε pro adverbio frequentant, e. g. cum similia ponunt. —

Sed rei per se infinitae ponendus est modus. Quare ex iis, de quibus supra Aristarchi observationes recensuimus, tria tangam: tum hanc dissertationem concludam. Haec sunto φοβεῖσθαι, σῶμα, δαίς. In φοβεῖσθαι et σῶμα tantum necesse quaedam epicorum ponere. φοβεῖσθαι μή Quint. Sm. Δ 484.
(164) Item B 6 ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας, μὴ δήπου μέγα τεῖχος ὑπερθόρῃ ὄβριμος ἀνήρ. Cum genitivo eius quod timemus φόβος. Opp. Hal. Α 203 ὡς οἵγ' ὠκυπόροισιν ἀεὶ νήεσσιν ἕπονται, ὄφρ' οὔτις γαίης ἐλάει φόβος. Item φόβος timor Α 741. 746. Γ 160 et saepius. — Σῶμα. Hes. Op. 540 τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα. Hoc Homerus dixisset κατ' αὐτόν. Opp.
161 Hal. Γ 601 σκολιοῖσι δ' ἐπαΐσσουσιν ὀδοῦσι σώματι μηδόμενοι πόρον ἄρκιον (Hom. σφίσιν αὐτοῖς). Cyn. Γ 505 πτῶκας ἀείδωμεν, θήρης ἐρίδωρον ὀπώρην. σῶμα πέλει τυτθόν, λάσιον (Hom. δέμας τυτθός). — In usu vocabuli δαίς ut in aliis multis apparet quaedam sermonis Homerici castitas, verbo, quod quasi natura sua quoddam humanae mansuetudinis signum impressum habebat (cf. δαὶς ἐΐση), quod ad Deorum venerationem spectabat (δαὶς θεῶν), suam vim et quendam dignitatis locum conservante. Posteriores nec sentiebant haec nec purgato Homero utebantur. Euripidem conieceris in Zenodoteam lectionem incidisse οἰωνοῖσί τε δαῖτα. Hecub. (1020 Bothe) 1078 ποῦ πᾷ φέρομαι τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι σφακτὰν κυσίν τε φοινίαν δαῖτ'. Idem Ion. (446) 505 βρέφος Φοίβῳ πτανοῖς ἐξώρισε θοίναν θηρσί τε φοινίαν δαῖτα. Soph. Phil. 957 ἀλλ' αὐτὸς τάλας θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην. Theocr. XIII 63 ὠμοφάγος λὶς . . . ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα νεβρῷ. Quint. Sm. E 209 ὄφρα σε Τρῶες ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν δαῖτα κυσὶ σφετέροισι. Sed omnium frequentissime ad epulas vocantur bestiae ab Oppiano.

Hal. *B* 622 ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ὀδοῦσι (θῶες sc.) ῥινὸν ἀπο-
σχίζουσι, πάρος θανάτοιο κυρῆσαι, δαῖτα κελαινοτάτην τε καὶ
ἀλγίστην πονέοντες. Lautae epulae, at illotae. *E* 55 οἱ δὲ καὶ
αὐτοὶ (pisces marini) ἀλλήλους ὀλέκουσι χερείονα φέρτερος ἀλκῇ
πέφνων, ἀλλήλοις δὲ βορὴ καὶ δαῖτες ἔασι. Creberrime hic
poeta δαίς, δαίνυσθαι, δαιτυμών (*Δ* 63. 489. *Γ* 232)[101] ad pis- (165)
ces aliasque bestias transfert, quod in hoc carmine cum multa
ad similitudinem vitae hominum depinxerit nonnunquam iu-
cundae parodiae speciem habet, ut cum cancer εἰλαπινάζει
δαῖτα φίλην *B* 177 (cf. *Γ* 219), quamquam dubitari potest an
in eligendo vocabulo hoc carminis auctor cogitaverit[102]. Δαι-
τρεύειν his est laniare (v. Schneiderum) Hal. *B* 294. 606 (h. 162
l. med.). Cyneg. *B* 247. 263. Item Nonno V 363 ἀμφιπαγεῖς
ὀνύχεσσιν ἀφειδέσι λυσσάδες ἄρκτοι νεβροφανῆ χαροποῖσιν
ἐδαιτρεύσαντο γενείοις.

---

[101] Nonnus aquilam Promethei dicit ἥπατος ἡβώοντος ἀφειδέα δαιτυμονῆα Π 577.

[102] In transferendis vocabulis ab hominibus ad bestias mirus aliquoties auctor Cynegeticorum. De equis loquitur *A* 245 πειρᾶτο σχέτλιος ἀνὴρ μητέρα παιδὸς ἑοῖο παρ' ἀγκοίνῃσι βαλέσθαι. Item 255 καὶ τετέλεστο ξεῖνος, ἀπόπτυστος θάλαμος, στυγερώτατος ἵπποις. *B* 201 cervus φεύγουσαν μάρπτει δὲ καὶ ἀγκὰς ἔχει παράκοιτιν. Hal. *A* 692 σκύμνους ἀγκὰς ἔχουσα (de phoca).

(166)
163

Dissertatio III.

De explicatione poetae quatenus pendet a scientia antiquitatis Homericae.

Tot vocabulorum usu Homerico accuratissime cognito quasi instrumentum sibi paraverat grammaticus excellentissimus et ad crisin exercendam et ad antiquitatem Homericam pernoscendam, quae scientia cum illa arctissime coniuncta et connexa est. Praeterea cum eandem quam iam cognovimus afferret observandi diligentiam et subtilitatem iisdemque rationibus inniteretur, ut et fabulas et terrae coelique descriptionem et artem poetae non nisi ex ipso unoque Homero expediret, hanc quoque rem cessisse optime vel incognita causa concedemus. Hinc allegoricae interpretationi obstitit (v. Wolf. p. CLXV), fabularum enarrationem ab omni temporum confusione vindicavit, nec in regionum nec in coeli cognitione plus tribuit poetae quam carmina praestant, denique quidquid de cultu victuque illorum hominum scire necesse est, maxime ea unde plurima pendent, quae iterum iterumque recurrunt, ex ipsis poematis summa cum assiduitate eruit. Primum hoc duce coelum lustremus et Divos, dein ad homines atque in hunc orbem descendamus.

C. I. (167) 164

De aëre, aethere, Olympo, et quaedam alia de facie mundi.

§ 1. Quae his temporibus coeli terraeque Homericae investigatores observaverunt, ea attendit Aristarchus et multa eadem plane ratione expediverat. Primum de discrimine, quod est inter *οὐρανός*, *Ὄλυμπος*, *αἰθήρ*, *ἀήρ*, eadem docuisse invenitur cum Vossio. *Ἀήρ* terrae proximus usque ad nubes, quae ultra has regio est *αἰθήρ* et *οὐρανός*. *Οὐρανός* enim dupliciter significat et solidum coeli firmamentum (*τὸ στερέμνιον*) et totam istam superiorem regionem i. q. *αἰθήρ*. Hinc quibus coelum quasi finitur et clauditur nubes coeli portae dicuntur (*E* 749). Sed ab eo, qui poetae dicitur *οὐρανός*, diversus Olympus, qui nec ipsum coelum est nec (ut tum quidam putarunt) quidam coeli locus, sed mons Macedoniae: nec unquam haec commutantur. Cacumina vero Olympi cogitantur nubes excedere: inde est quod Olympus dici possit in coelo esse. Ecce testimonia. *Ξ* 288 *εἰς ἐλάτην ἀναβὰς* (Somnus) *περιμήκετον, ἣ τότ᾽ ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα δι᾽ ἠέρος αἰθέρ᾽ ἵκανεν:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι καθ᾽ Ὅμηρον ἀὴρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθὴρ καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανός. διὸ τὰ νέφη λέγει πύλας οὐρανοῦ.* *B* 458 *αἴγλη παμφανόωσα δι᾽ αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν: ὅτι καθ᾽ Ὅμηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἐστιν ὁ ἀήρ, εἶτα μετὰ τὰ νέφη αἰθήρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ.* — *E* 749 *αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ὑπὲρ ταῦτα τόπος ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸς καλεῖται.* *Θ* 393 (168)
in iisdem versibus eadem observatio: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὑποτίθεται· τὸν γὰρ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ. πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου.* Iuno postquam cum Minerva curru invehens coelum atque extrema Olympi culmina in coelum porrecta reliquerat, dicitur 165
Iovem repperisse sedentem „*ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο*“. Hoc (*E* 754), quod ab illo discrepare videtur,

vide quomodo acceperit: (ἡ διπλῆ) ὅτι ορος ὁ Ὄλυμπος (sc. quod dicitur culmina habere) *καὶ ὅτι ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, ἀκροτάτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ. οὐ ζητητέον οὖν πῶς τὸν ὑπὲρ* (l. *ὑπὸ*) *τὰ νέφη τόπον ἀκροτάτην εἴρηκε τοῦ την* (l. *κορυφήν*)[102a]. *λέγει γὰρ ἄκραν οἱανδήποτε.* Recte: *ἀκροτάτῃ κορυφῇ* est quasi vernacule dicas: auf höchster Spitze. Hinc omnia montis *πολυπτύχου* eminentia culmina sic dicuntur, sive supereminent nubes (ut *Θ* 3 ubi idem observ. *ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ*) sive non supereminent. — Olympus mons est: hoc primum ostendunt epitheta et quod eius culmina commemorantur: *O* 21. *A* 402 *ὅτι μακρὸν τὸν Ὄλυμπον ὡς ὄρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν*[103]. Item *Θ* 199 *μακρὸν Ὄλυμπον:* (ἡ *διπλῆ*) *ὅτι μακρὸν Ὄλυμπον ὡς ὄρος.* *Σ* 186 (ἡ *διπλῆ*) *ὅτι ὡς ὄρος τὸν Ὄλυμπον ἀγάννιφον λέγει.* *N* 754 *ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς:* (ἡ *διπλῆ*) *ὅτι νιφόεντα τὰ ὄρη. καὶ Ὄλυμπος τοιγαροῦν ὄρος· νιφόεις γὰρ λέγεται* (*Σ* 616). *ζ* 44 hoc habent scholia: *οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται: ἀχιόνιστον μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω μερῶν λέγει· ἀγάννιφον δὲ ἀπὸ*
(169) *τῶν κατωτέρω μετὰ τὰ νέφη τόπων.* Sic explicuisse Aristarchum non potest dubium esse; nec quid Voelckerum in ea explicatione offendat (p. 6) intelligo. Finxit Homerus Olympum ultra nubes cacuminibus eminentem; quae infra nubes sunt cacumina hominum oculis exposita et nive tecta, quae ultra nubes ab hominum oculis remota, ibi deorum domicilia, ibi aeterna claritas. *Y* 5 ἡ *διπλῆ ὅτι Ὄλυμπος ὄρος· διὸ πολύπτυχος.* —
166 *A* 44 *Οὐλύμποιο καρήνων: ὅτι ὄρος ὁ Ὄλυμπος· τὰ γὰρ κάρηνα ἐπὶ ὄρους.* Item *Δ* 74 *Οὐλύμποιο καρήνων: ὅτι ὡς περὶ ὄρους τοῦ Ὀλύμπου λέγει.* *Ξ* 154 *Ἥρη δ' εἰσεῖδε . . . στᾶσ' ἐξ*

102a ⟨Codex habet *εἴρηκε κεφαλὴν τοῦτην*, sed 'superscripto signo delendi' super *τοῦτην*. Sine dubio verum vidit Lehrsius.⟩

103 Aliquot locis Zenodotus habebat *οὐρανὸν αἰπύν* pro *εὐρύν*. *Γ* 364 *οὐρανὸν εὐρύν:* (ἡ *διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἰπύν. αἰπὺ* |*δὲ ὄρος ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ οὐρανὸς εὐρύς. παρήκει γὰρ τῇ γῇ.* Item *O* 192 (ἡ *διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος αἰπύν· τοῦτο δὲ ὄρους ἐπίθετον.* — *Ὄρος αἰπύ, αἰπὺς Ὄλυμπος* saepius apud Homerum. Hi loci sine dubio
(169) notati fuerunt, sic ut omnes loci, unde de usu Homerico voc. *αἰπύς* constaret, notati; cuius rei vestigium superest *N* 317 (ἡ *διπλῆ*) *ὅτι αἰπύ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές.* Aliis locis permultis (quos enumerat Voelcker. Geogr. H. p. 5) *οὐρανὸς εὐρύς.* Recte Ar. *οὐρανὸν εὐρύν* praetulit, quamquam non praefracte negat dici posse aliquo modo *οὐρανὸν αἰπύν.*

Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίον: ὅτι ὄρος ὁ Ὄλυμπος καὶ ῥία ἔχει καὶ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ⟨*ῥίων*? Lehrs. ap. Friedlaender. Ariston. p. 231⟩ *ἐπιθεωροῦσιν* (ut Iuppiter ab Ida). *Ξ* 225 *λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο: (ἡ διπλῆ) ὅτι ὄρος ὁ Ὄλυμπος· τὸ γὰρ ῥίον ἰδίως ἐπ' ὄρους τάσσεται. Τ* 114 *ῥίον Οὐλύμποιο: πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου.* In illo versu *γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος* (*Ο* 193) ne quis intelligat Olympum extra terram poni, haec annotat, quae paene argutiae videbuntur: *ἡ διπλῆ ὅτι συναφὴς τῇ γῇ Ὄλυμπος ὡς ἂν ὄρος· τὸ δὲ ὅμοιον πεποίηκε καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ „ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ"* (*ι* 21). *κεχώρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, οὐχ ὡς μὴ ὂν ἐπ' αὐτῆς, καθάπερ καὶ τὸν Ὄλυμπον, ἐπίγειον ὄντα, τῆς γῆς· εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ ἢ μέρος ἐπουράνιον, οὐκ ἂν κοινός, ἀλλ' ἴδιος τοῦ Διός* (v. 192). Haec aptius: *Υ* 58 *Ποσειδάων ἐτίναξεν γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα: (ἡ διπλῆ) ὅτι διέστειλε τῆς γῆς τὰ ὄρη, ὡς ἐκεῖ „γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος".* Item hoc *ζ* 42 *Οὔλυμπόνδ'* (170)
ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος —: εἰ μὲν πρὸς οὐρανὸν τὸ ὅθι φασί, νῦν οὐκ ἔχει καλῶς· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτου διστάζει (puto *διστάσειεν ἂν*) *ὁ ποιητὴς λέγων ὅθι φασίν· εἰ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον οὕτως ὄρος, καλόν.* Scholia ad *ζ* 42. 44. 45 plura habent quae ex Aristarcheo fonte esse nunc facile quivis agnoscet. Omnino in re gravissima, quae acres videtur adversarios habuisse, magna parva attendit. Scite monitum, quamquam solum per se non probaret, ad *ε* 55 ubi Mercurii ad Calypsonem iter depingitur: *πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου σεσημείωται· εἰ γὰρ μὴ ἀπὸ Μακεδονίας ὁ θεὸς ἐξορμᾷ, ἀλλ' ἄνωθεν ἐξ οὐρανοῦ, οὐκ ἂν πολλὴν ἐπῆλθεν, ἕως εἰς τὴν νῆσον παραγένηται, ἀλλ' εὐθὺς βουληθεὶς κατὰ κάθετον γενόμενος* (ut Minerva *Τ* 350). Ceterum Macedoniae montem indicari his locis colligitur. *Α* 593 (*κάππεσον ἐν Λήμνῳ*) *πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου· παράκειται γὰρ ἡ Λῆμνος τῇ Θρᾴκῃ. Ξ* 226 *Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν, σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα: (ἡ διπλῆ) ὅτι Μακεδονικὸς Ὄλυμπος θεῶν οἰκητήριον· ἡ γὰρ Πιερία τούτου ἀκρώρεια,* 167
καὶ Ἠμαθία τὸ πρότερον ἡ Μακεδονία ἐκαλεῖτο· παράκειται δὲ καὶ ἡ Θρᾴκη. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (*ε* 50) *ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ „Πιε-*

ῥίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ". Quo loco scholion est, quod patet ex his fontibus manasse: *ἀναγκαῖον τὸ ἔπος, ὅτι ὄρος Ὄλυμπος θεῶν οἰκητήριον κατὰ τὸν ποιητήν*. Praecipue nota dignus ille locus (Ξ 174), ubi Iuno in Olympo thalamum suum ingressa se exornat unguentoque beneolente corpus unguit:

τοῦ (ἐλαίου) καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή,

ubi clarissime Olympus a coelo distinguitur: (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ οὐδὲ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπ' αὐτοῦ γάρ φησι τὴν ὀσμὴν τοῦ μύρου*
(171) *ὁμοίως καὶ εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ εἰς γῆν. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω τοῦ ὄρους κορυφῶν συμφωνήσει ἴσον διάστημα ἐπὶ γῆν καὶ οὐρανὸν λαμβάνειν*. Hoc dicit: non absonum erit ex hoc loco colligere a summis Olympi cacuminibus ad convexa coeli (quae hic intelliguntur) atque ad terram par spatium sibi finxisse Homerum. Sed hoc illinc certissimum Olympum montem a coelo diversum esse. Cum his alia omnia conspirant. Θ 46 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐδέποτε εἶπε μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου νιφόεντος· οὐδὲ τὸν Ὄλυμπον ἀστερόεντα· διαφέρει γὰρ κατ' αὐτὸν ὁ Ὄλυμπος τοῦ οὐρανοῦ*. Θ 68 *ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐδέποτε ἐν Ὀλύμπῳ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ· οὐκ ἄρα ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ*. — Denique si quis simul dicitur in coelum venisse et in Olympum, hoc inde explicandum quod cum Olympi cacumina ultra nubes extendantur in illas regiones, quas et *αἰθέρα* et *οὐρανόν* dicit, illud rectissime dicitur. Α 497 *ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε: ὅτι οὕτως εἴρηκεν οὐχ ὡς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ ὄντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη εἰσίν· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανὸς καλεῖται ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ. ἀλλὰ* (haec vox corrupta, fortasse: *καὶ ἀλλαχοῦ*) *καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ γεγονέναι αὐτὴν λέγει*. Item Ω 97 *πρὸς τὰ πέρατα* (l. *περὶ*) *τοῦ Ὀλύμπου· οὐρανὸν γὰρ νῦν*
168 *εἰπὼν ὑποβάς φησιν* (104) „*ἤλυθες Οὔλυμπόνδε*". 104 *ὅτι ἄνω εἶπεν εἰς οὐρανὸν ἀϊχθήτην, νῦν δὲ εἰς Ὄλυμπον παραγεγονέναι· αἱ γὰρ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιοι*. 121 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πάλιν ἐξ Ὀλύμπου λέγει κατιέναι· ἄνω δέ* (97) „*οὐρανὸν*

αἰχθήτην". Bene factum quod etiam in duobus difficillimis locis quid egerit certe aliquo modo ex reliquiis intelligere licet. *Θ* 19. 25 in aurea catena Iovis: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι εἰ μὴ ἐκδεξόμεθα Ὄλυμπον τὸ ἐπὶ Μακεδονίας ὄρος, οὐ συμφωνήσει τῇ διαθέσει ταύτῃ· ἐπὶ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ στάς φησι τὸν Ὄλυμπον ἀνέλκειν τῆς σειρᾶς ἐκ τοῦ ῥίον ἐκδεθείσης. καὶ ὅτι ἡ ἐξ πε-* (172)
ρισσή. Huic coniungas observationem, quae sine dubio Aristonici est: *ἔπειτα: ὅταν θελήσω ἐρύσαι φησίν*, et intelliges hanc Aristarchi sententiam fuisse: si ego Olympum egressus alicubi in coelo (totam superiorem regionem dicit *τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον*) stans catenam coelitus suspensam manu tenerem, vos omnes in catena suspensi me non possetis terram versus trahere: ego contra si vellem trahere, catenam, cui vos adhaereretis, cacumini Olympi illigatam contraherem itaque et vos catenae adhaerentes et cum Olympo in solo fixo terras simul et maria suspensa tenerem. Video scholia BL et V certa vestigia Aristarchearum observationum habere: in BL est: *περὶ ῥίον Οὐλύμποιο: ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπάρῃ, συνερριζωμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῇ τῆς θαλάττης*. V (et haec ipsa putaverim Aristonici verba esse) *δείκνυσιν ὅτι βέβηκεν ὁ Ὄλυμπος καὶ οὐκ ἔστι μετέωρος*[104].

Superest locus omnium in hac re difficillimus: *Π* 364

ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, —:

(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι σαφῶς οὐκ ἔστιν Ὄλυμπος καὶ οὐρανὸς ὁ αὐτός· ὡς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερόν φησι τὸ νέφος ἔρχεσθαι. οὐδὲ μὴν τόπος ἐπουράνιος· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἀπὸ τῶν γινωσκομένων πᾶσι ποιεῖται τὰς ὁμοιώσεις* (h. e. non potest exemplum sumptum esse ab iis quae in summis coeli tractibus fiunt, quae 169
sensum aciemque hominum fugiunt: recte). *καταλείπεται τοίνυν τὸ ὄρος σημαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν λέγει τὰ συνεστῶτα νέφη μεταχωρεῖν· „ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος* (173)
μεγάλοιο κινήσῃ πυκινὸν νέφος" (297). *τοιγαροῦν καὶ ὅταν*

---

104 Huius loci explicatio Aristarchea certissima est, et de Atlantis columnis (v. Voelcker p. 101. Brzoska geogr. myth. I p. 72) aut explicatio quaerenda quae cum hac non dissonet aut statuendum quod Vossius statuit (krit. Bl. II p. 203).

λέγῃ „ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμποιο νέφος ἔρχεται“, ἀπὸ ὄρους σημαίνει.

Ergo ex hoc versu tantum expedivit quantum (si quidem Homeri vel intelligentis poetae esse statuimus) expediri poterat, hic etiam Olympum a coelo diversum esse et Olympum montem. Sed reliqua non expedivit, ut sibi satisfaceret. Ad 365 haec legimus: πῶς αἰθέρος; τὰ γὰρ πάθη ταῦτα περὶ τὸν ἀέρα συμβέβηκεν. τάχα οὖν συγχεῖται ὁ ἀὴρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ὡς καὶ ἐν τῇ Δ (54) „αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος“ καὶ „Ζεὺς δ᾽ ἔλαχ᾽ οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέεσσιν“ (Ο 192)· οὐ γὰρ αἱ νεφέλαι ἐν τῷ αἰθέρι (AD). Nisi omnia me fallunt, haec exempla non sunt ab Aristarcho (qui subtilior erat quam ut illis usum vocabulorum ab ipso observatum necessario perturbari crederet) sed debentur discipulis. Ipse tantum dixerat: ὅτι δοκεῖ συγχεῖσθαι ὁ ἀὴρ πρὸς τὸν αἰθέρα, quae vox est desperantis. Mansit locus in „insolubilibus“. Nicanor sic: τοῦτο ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι (sc. αἰθέρος ἐκ δίης)· τὸ μέντοι ζήτημα ὁμοίως μένει· ἀέρος γὰρ πάθη ταῦτα. τάχα οὖν κεῖται ὁ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀέρος. Ceterum nec hodie solvit quisquam hanc quaestionem nec solvet olim. Si quidem statuendum est ullum antiqui vatis in his inesse vestigium, suspicer in altero versu fuisse αἰγίδος ἐκ δίης (v. Δ 167)[105].

Nunc (praeterquam quod non dicunt omnino qui locum hic habeat οὐρανός) explicant αἰθέρος ἐκ δίης „ex coelo sereno“. Quod falsum est.

(174) Vide convexa coeli nubibus cooperta, hic locus qui infra nubes est proprie dicitur ἀήρ; qui ultra nubes οὐρανός: sensim fac nubila disturbari et caerula apparere; iam

aspice hoc sublime candens,

hic est αἰθήρ: qui nubibus disiectis erumpit, quod Homerus
170 dicit ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ Θ 558. Π 300. Qui si nullis nubibus tectus est, homines sunt ὑπ᾽ αἰθέρι, P 371:

οἱ δ᾽ ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽ αἰθέρι· πέπτατο δ᾽ αὐγὴ

---

105 Pro οὐρανὸν εἴσω epitheton Olympi.

Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
γαίης οὐδ' ὀρέων.

Quae hinc efficitur claritas ea est *αἴθρη*. Hinc Aiax Iovem implorans precatur (*P* 646) *ποίησον αἴθρην*. Non poterat *ποίησον αἰθέρα*, hunc enim non facit Iuppiter, sed ab initio in coelo extensus est atque extensus erit in aeternum; et sic possunt quidem, ut ad nostrum locum respiciamus, nubila colligi *ἐξ αἴθρης*, non *ἐξ αἰθέρος*[106]. Recte etiam illud dicitur *Θ* 556 *ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·* at contra *ἠνεμόεσσα αἰθήρ* non poterat dici ab Homero ut significarentur moleste flantes et nimbis mixti venti. Sed illud recte dicitur (*ο* 293)

τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Ubi hoc de industria positum ut intelligamus acriter sed iu- (175)
cunde flantem ventum fuisse coelo sereno navem celeriter impellentem. Poterat etiam *ἀπ' οὐρανοῦ*; sed ubi interest clarum coelum cogitari potius eligit *αἰθήρ*. Illos versus sic imitatus auctor hymni Apoll. 433

ἦλθ' ἄνεμος Ζέφυρος μέγας, αἴθριος, ἐκ Διὸς αἴσης,
λάβρος ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα

et item versum sequentem ut apud Homerum.

Ceterum levis correctio adhibenda Aristarcho: non omni ex parte idem est *αἰθήρ* et *οὐρανός*. *Οὐρανός* omnis regio, quae nubes excedit, qua Dii sunt; sed eius infima pars, quae
hominibus adversa est, proprie etiam dicitur *αἰθήρ*, quod huius 171
regionis splendor tempestate serena quasi hominum oculis expositus est. Hinc quamquam recte Dii dicuntur et *ἐν αἰθέρι* esse et *ἐν οὐρανῷ*, tamen utrumque etiam distingui potest (cf. Voelcker p. 18), ut in illis *αἴγλη, ὀρυμαγδὸς δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε* (*B* 458. *P* 425), et quando Minerva *ἅρπῃ εἰκυῖα*

---

106 *αἰθήρ* pro splendore auctor Cynegeticorum *A* 220 (de armis splendentibus) *ἀντία δ' αἴγλη χαλκοῦ ἀποθρώσκει φαεθοντιάς, αἶψα δ' ὀπίσσω κλινομένης ἀκτῖνος ἀπαστράπτει πολὺς αἰθήρ*. Od. ζ 44 *ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη*. Hic Rhianus legebat *αἰθήρ*; quod ferri potest si *μάλα* explices „sane.“

τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος ⟨*T* 351⟩.

Hoc ideo secus intellexit Aristarchus quod *οὐρανόν* praeter eam de qua nunc egimus significationem putavit etiam *τὸ στερέμνιον* significare (ut Vossius). Illud firmamentum intellexit sine dubio quando dicitur *δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν* et intellexit in eo loco ubi de Iunonis unguento dicitur

ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἷκετ' ἀϋτμή ⟨*Ξ* 174⟩,

unde (ut vidimus) non inepte colligi putavit illud firmamentum ab Olympi cacuminibus tantum fere abesse quantum terram. Nec possunt non tale fingere firmamentum, quo tota superne clauduntur, qui *οὐρανὸν πάγχαλκεον, σιδήρεον* proprio sensu accipiunt. Quod ipsum Aristarchum fecisse puto inde, quod in illis notissimis versibus (*λ* 313)

οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο·
Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

(176) duos ultimos pro spuriis habuit et quidem eam ob causam quod res non fieri posset: *ἀθετοῦνται ὡς ἀδύνατοι.* Quid vero impossibile nisi ad coelum ascendere aeneum? Etenim illa mirabilia sane Vossii foramina illi in mentem non venerant. Nos eum locum sic explicamus. Olympum ascendunt [107] Aloidae; tum Dii illos fugientes in altiora coeli aufugiunt; quae coeli altiora ut et ipsi ascendere possint, cum aera sine machinis ascendere non possint, montes superstruere moliuntur. In his igitur rebus, quae ad Olympum et Uranum pertinent, hoc distichon nihil peccat.

172 Sic ego haec scripseram de his versibus illorum consilia proponentibus, qui, ut Pindarus dixit, *πίτναντες θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπὺν* dis ipsis bellum inferre volebant. Non assensus est Nitzschius (vol. III p. 249). Cuius tamen singulas rationes contra excitatas videor mihi refellere posse. Nam pri-

---

107 Magni aestimamus Voelckeri operam; si tamen verum dicendum est, quod de hoc loco excogitavit, hoc nimium ridiculum est. Cf. Nitzsch. Od. II p. 94. Aeneum et ferreum coelum non proprie dici (p. 5) assentimur ei.

mum quod ad Aristarchum attinet (huic enim nos iure nostro athetesin attribuisse Nitzschium consentire video), non licet illi causam offensionis subiicere eam quod *Ὄλυμπον* et *οὐρανόν* confusum putaret. Hoc enim loco non hanc ei causam fuisse sed aliam certo testimonio constat. *ἀθετοῦνται ὡς ἀδύνατοι* est in scholiis, et quod continuo subiicitur ab adversariis *ἀλλὰ μέμασαν, φησίν, οὐκ ἔπραττον δέ* ostendit nihil illic vitii esse per librarios, iam ne *ἀδιανόητοι* quidem quadraret, sed ita ab initio scriptum fuisse. Et ut haec in scholiis sic apud Eustathium (p. 1687, 28) *διὸ καὶ ἀθετοῦνται πρός τινων τὰ τοιαῦτα ἔπη τοῦ Ὁμήρου, εἰ καὶ οἱ λυτικοί φασιν ὅτι μέμασαν οἱ παῖδες ποιῆσαι τὸ ἀδύνατον, οὐ μὴν ἔπραξαν.* Deinde quod ad me ipsum attinet, ego non neglexeram in versibus Homericis de consiliis illorum tantummodo dici. Illa „ascendunt", „moliuntur", ut opinor facile patet, scripseram rei repraesentandae causa, ut, si ad factum ventum esset, quomodo res processura esset cerneremus. Denique, quo iam ad ipsorum versuum argumentum ducimur, quid tandem ad rem ipsam et explicationem interest inter factum et consilia? Nam possunt illi quidem animo moliri aliquid, cui, si ad factum ventum est, vires suas pares non inveniant, sed nihil possunt animo moliri quod propter ipsam rerum naturam impossibile, *ἀδύνατον* est. At, inquit Nitzschius, sola consilia non tam accurate depinguntur, „blosse Absichten malt man nicht so aus." Itane vero? Ubi de scelestis pueris sermo est, ad adultam aetatem ne perventuris quidem, qui iam puerili aetate impia et scelesta capiunt et gloriose profitentur consilia, quibus adulti ipsos Deos aggressuri sint, ibi non apte depinguntur consilia? Quod rectissime contra Nitzschium dici deberet, si re vera depingerentur. Sed ne depinguntur quidem, sed tantum quantum necesse erat dicitur breviter. Praeterea de illa fuga Deorum ait ne levissimum quidem 173
indicium esse, „eine Flucht der Götter, von der wir nicht die entfernteste Andeutung lesen". At satis indicii est si rerum et sententiae progressus flagitat; et, si opus est, in memoriam revocabimus quanta et longe quidem obscuriore brevitate nonnunquam poeta in mythis in transitu commemoratis usus sit. Habemus igitur hoc: „welche sogar drohten, den Unsterblichen

im Olymp vielbewegten Krieg zu erregen, welche den Ossa auf den Olymp zu setzen vorhatten und auf den Ossa den Pelion, um sich den Himmel ersteigbar zu machen.“ Utrum ἀθανάτοις ἐν Ὀλύμπῳ „Dis in Olympo versantibus“ coniungas an ἐν Ὀλύμπῳ, in quo initium quidem belli moturi sunt, ad φυλόπιδα στήσειν trahas ad rem nihil differt: versus structura potius illuc ducit. Describuntur ut bellum illud olim sibi suscipiendum animo volvant et casus et actus πολυάϊκος πολέμοιο. Per illud Ὄσσαν ἐπ᾽ Οὐλύμπῳ non ad novam rem transitur: sed ex illis casibus et actibus unus maxime admirabilis praecipue commemoratur: quod egregie fit ἀσυνδέτως: illa Ὄσσαν et proxima voce paulo elatiore legas: — est autem iste casus, si in Olympum enisi Deos, ut impii et feroces fingunt, impetu facto depulissent, Di autem ad altiora coeli confugissent, ut ne tum quidem desperaturi vel destituri sint, sed montibus super montes impositis ad ipsum coelum ascensum paraturi et bellum renovaturi. Et videtur mihi hoc prorsus ad illam antiquam fabularum simplicitatem fictum; et quanto haec Deorum fuga simplicior quam illa artificiose excogitata, cum Di Typhoeum timentes in Aegyptum confugiunt atque in bestiarum formas se transmutant, Ovid. Met. V 321

Emissumque ima de sede Typhoëa terrae
Coelitibus fecisse metum cunctosque dedisse
Terga fugae, donec fessos Aegyptia tellus
Ceperit et septem discretus in ostia Nilus.
Huc quoque terrigenam venisse Typhoëa narrat
Et se mentitis Superos celasse figuris

et cetera. —

Quod Nitzschius putat eum interpolatorem qui in versu θεοῖς ἐν Ὀλύμπῳ per Ὄλυμπον coelum intellexisset, statim
174 Ὄλυμπον simpliciter pro monte posuisse, hoc negari quidem non potest: nam fiunt sane ab interpolationibus perversa: sed verisimile tamen ne hoc quidem est. Ad ea quae veteres excogitarunt cognoscenda accessit nunc locus in Epimerismis s. ἐπί p. 144: nam explicabant: „Ossan iuxta Olympum collocabant —“!

§ 2. De reliqua facie mundi Homerici quid Aristarchus observatum habuerit ex paucis fragmentis cognovimus:

1) Quin recte Haden et Tartarum distinxerit inde patet, quod *Θ* 16 (*τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης*) notaverat: (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὴν καθ' Ὅμηρον τοῦ κόσμου τάξιν.* Cf. *Ο* 225 *ἐνερτέρους δὲ καλεῖ καὶ οὐρανίωνας καὶ ὑποταρταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον θεούς. Ξ* 279 *ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους προσαγορεύει.* Huic loco hoc adiungamus. *Ψ* 73 *ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς.* Notatum propter extremam Od, ubi statim nondum sepulti ad inferos perveniunt (sch. *ω* 1).

2) Oceanus fluvius est. *Υ* 7 *οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ποταμὸν καὶ* (l. *οὐ*) *θάλασσαν τὸν Ὠκεανὸν παραδίδωσι.* Ab eo reliqua flumina originem habent. *Φ* 195 *τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, ἐξ οὗπερ πάντες* (177)
ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα: (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ ἔγραφε· γίνεται δὲ ὁ Ἀχελῷος πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων. ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιδιδοὺς πᾶσι τὰ ῥεύματα· διὸ καὶ κατὰ τιμήν φησιν „οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο".* Hunc versum nisi Aristarchus ab interitu eripuisset, quantae turbae excitatae essent hodie his de rebus quaerentibus.

3) *Μ* 239 *τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικάς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν· καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολάς, ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς λέγει.* Videmus igitur quomodo acceperit *κ* 190, contra quam Crates (v. schol. *β* 1).

4) De sole occidente Homerus nunc dicit Oceano submergi 175
nunc subire terram, et hoc quidem in heroum persona, illud cum ipse loquitur. *Η* 422 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὠκεανόν φησι καταδύεσθαι τὸν ἥλιον· ὁπόταν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰσάγῃ, ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆς* ⟨leg. *ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν* cum Friedlaendero⟩. *τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Θ* 485 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς Ὠκεανὸν δύνοντα καὶ ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνίσχοντα λέγει τὸν ἥλιον, ἐξ ἡρωϊκοῦ*

δὲ (προσώπου) οὐκέτι. *Λ* 735 εὖτε γὰρ Ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου ὑπὲρ γῆς τὴν ἀνατολὴν λέγει, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἐξ Ὠκεανοῦ.

C. II.

Mythologica.

Achilles.

Non apud Chironem educatus, v. Thetis. Nec commora-
(178) tum esse inter mulieres Scyrias Homero cognitum, *I* 668. (Quae de hoc loco in contrariam sententiam scripsit Heynius „das vermeinte Grabmal des Homer“ pag. 41, ea apparet per iocum scripta esse.) Secundum Pherecydem Polydora Achillis soror est; sed hoc voluerit Homerus *Π* 175, certe affirmari nequit; incertum enim Peleus hic commemoratus idem cum Achillis patre sit, an alius ab illo, sicut multi sunt apud Homerum eodem nomine diversi. Sch. *Π* 175. Arma eius a Vulcano facta secundum Homerum invulnerabilia, *Φ* 165. 594. Versus *Υ* 269 cum sequentibus spurii, sch. h. l. cl. ad 265. Recentiores fingunt Achillis necati corpus ab Aiace ex proelio ablatum esse Ulixe tegente. Quod illi finxerunt ad similitudinem Iliadis *P* 719. Homerus si de Achillis caede cecinisset vix ita instituisset (l. l. ὅτι ἐντεῦθεν τοῖς νεωτέροις ὁ βασταζόμενος Ἀχιλλεὺς ὑπ᾽ Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρ-
176 ῆκται. εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ᾽ Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι). Od. *ϑ* 75 obscure innuitur fabula de contentione Ulixen inter et Achillem inter epulas exorta. Ad Homeri sensum eliciendum putavit aliquid profici posse ex Il. *I* 347, ubi haec notata habemus: (ἡ διπλῆ) πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ζητούμενον „νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος“, ὅτι ἐμφαίνει καὶ νῦν αναιρῶν τὴν ἐπιχείρησιν τῶν περὶ Ὀδυσσέως ⟨leg. Ὀδυσσέα cum Friedlaendero⟩ λεγόντων βουλῇ καὶ λόγῳ αἱρεθήσεσθαι τὴν πόλιν· νῦν γὰρ οἷον ἐπισαρκάζων λέγει (v. Nitzsch. l. l.). —

Quod legitur *Τ* 45, (ἡ διπλῆ) ὅτι τῆς ὑπὸ Ἴλιον στρατιᾶς ἡγεῖτο ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ πρὸ τοῦ μηνῖσαι· διὸ νῦν πάλιν ἀποκαθίσταται ἡ ἡγεμονία, nec satis intelligo nec quorsus pertineat scio: sed videtur pertinere ad *Α* 54, ubi physicorum somnia explodenda erant. Cf. sch. BL ad *Α* 54, ubi quod olim mihi offensioni erat τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς docte vindicavit Friedlaenderus ad Aristonicum *Τ* 45. — (Quod legitur *Χ* 188 non puto Aristarchi esse.)

Actoris filii. (179)

Λ 750 καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα cet.: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος Ἄκτορος κατ' ἐπίκλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει. 709 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀπὸ μητρὸς Ὅμηρος οὐ σχηματίζει· μήποτ' οὖν ἀπὸ ⟨τοῦ add. Bekker⟩ ταύτης πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν. — *Ψ* 638 Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις· οὕτως γὰρ καὶ τὸ λεγόμενον ἐπ' αὐτῶν σαφηνίζεσθαι ἄριστα· ἀναστάντος γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος[108]. *Λ* 751 (ἡ διπλῆ) πρὸς τὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἄκτο- 177
ρος παίδων, πότερον μία ἀμφοτέρων συμφυΐα ἢ ἑκάτερος (inspice AD ad v. 709) αὐτῶν διφυὴς ἦν.

Aeneas.

Υ 298 (ἡ διπλῆ) ὅτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη (vel potius συνεπεγράφη[108a], v. Friedlaenderum) τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτόν, οὐχ ὡς ἔνιοί φασιν ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ.

---

108 Hoc eodem modo accipit Creuzerus ep. ad Hermann. p. 109 haec addens: „Dass sogar der nüchterne Aristarchus in dem Homerischen *δίδυμοι* statt des sonstigen *διδυμάονε* einen Doppelleib von zwei Köpfen, vier Armen u. s. w. erkannt, . . . wollte nichts verschlagen.“ Recte vir perspicax Aristarchum dixit — sobrium.

108a ⟨Sic etiam cod. A teste Dindorfio.⟩

Agamemno.

Eius regnum Mycenis est, non Argis, ut apud recentiores, *Α* 46. Iphigeniae caedem ignorat. *Ι* 145.

Aiax Locrus.

(180) Oilei filius, non Ilei, ut apud nonnullos recentiores. *Μ* 365. *Ν* 203. 694. *Ξ* 442. *Ο* 333 (cf. sch. V et Eust. h. l.). Hoc etiam manasse videtur ex male intellecto Homero. *Β* 527 (ἡ διπλῆ) *ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων ἀνέγνωσαν χωρὶς τοῦ ο, ὡς ἄρθρου ὄντος, εἶτα Ἰλῆος. ὁ δὲ Ὅμηρος σὺν τῷ ο λέγει τὸν Ὀϊλῆα*[109]. Quod, cum Hesiodus et Stesichorus utraque nominis forma usi essent, ut Eustathius ex antiquis testatur *Β* 527 p. 277 admodum verisimile est. *Ὀϊλεύς* et apud Homerum nonnullis exemplis certissimum et vulgaris forma fuit (Atticis *Οἰλεύς* ut *οἰστός*); formam *Ἰλεύς* ex Homero finxerunt, ubi sibi *ὁ Ἰλῆος ταχὺς υἱός* et similia audire videbantur. Hanc sententiam Ari-
178 starchi vellem notam habuisset Hermannus, cum scriberet de em. rat. gr. p. 41. 42, ut viri subtilissimi iudicium haberemus.

Aiax Telamonius

apud Homerum non fingitur invulnerabilis *Ξ* 406. *Ψ* 822 (cf. Eust. 995, 1).

Andromache.

Ζ 457 Hector ad Andromachen: *καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης πόλλ' ἀεκαζομένη*: (ἡ διπλῆ) *ὅτι κατὰ τὸ προστυχὸν οὕτως εἰπόντος Ὁμήρου οἱ νεώτεροι τῷ ὄντι ὑδροφοροῦ-*

---

109 Tzetz. ex. Il. p. 4 inter interpretes Homeri, inquit, fuit etiam *Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς παραφθείραντί τινας τῶν Ὁμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι καὶ τὸν νήδυμον ἥδυμον καὶ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα.* Cf. eundem p. 126. (Ipse Tzetzes forma *Ἰλεύς* usus est: v. Wern. ad Tryph. v. 165.)

σαν εἰσάγουσιν αὐτήν. Cui simillima observatio haec, unde Astyanax apud recentiores moenibus praeceps datus fingatur.
Ω 735 Andromache de filii sorte eiulans: *ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει,* (181)
χειρὸς ἑλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα.

Antea,

uxor Proeti; apud recentiores Stheneboea. *Z* 160. Pater eius, cuius nomen apud poetam non est, apud recentiores Iobates. *Z* 170.

Aphrodite

secundum Homerum Iove nata. *Y* 107.

Apollon

a Paeeone, qui deorum medicus est, diversus, *E* 899. Quidam falso Paeeona pro Apolline acceperunt, *A* 473 (v. sch. h. l.).
Apparet de Aristarcho errorem esse in schol. Od. *δ* 231. — 179
Causa cur cum Neptuno apud Laomedontem servitium subierit, a poeta non tradita. *Φ* 444. Smintheus dictus non a muribus (*Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζῴου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ*), sed ab urbe Troica. Apollon. lex. H. 726.

Ares

Iunonis filius est, non ut quidam putant Enyus. *E* 892. Enyo dea bellica est (*E* 333). Inde Martis epitheton Enyalius, quo nec Enyus filius significatur, nec apud Homerum, sicuti in Atticorum fabulis, Enyalius deus a Marte diversus. *P* 211 (ubi leg. *οὐδὲ ὡς οἱ Ἀττικοὶ διαφέροντα*). Martis filii sunt *Δεῖμος* et *Φόβος*, non eius equi, ut Antimachus fecit falso intellecto

(182) versu Homerico *O* 119. Vid. ad h. l. et *Δ* 439. *N* 299. — *E* 842 notabile, quod eum homines spoliantem inducit.

Athene.

E 875 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐμφαίνει ὡς ἐκ μόνου τοῦ Διὸς γενομένης τῆς Ἀθηνᾶς. I. e. hic locus speciem praebet, quasi Homerus ex solo Iove natam Minervam cognoverit. — Si ex his paucis verbis colligendum est, videtur Aristarchus nihil de hac re certi statuisse, sed ad contrariam potius partem inclinasse. Quod si scholion (BL) ad *E* 880 Aristarcheum est, praefracte negavit. Hoc scholion est: τοῦτο δέδωκεν ἀφορμὴν Ἡσιόδῳ τὸ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνος λαβεῖν, ὅπερ ὁ ποιητὴς οὐκ οἶδεν, ἀλλὰ λέγει ἀνιεῖς αὐτήν, ἐπεὶ καὶ σὺ ἀΐδηλον αὐτὴν ἐγέννησας ἤτοι ἐπιβλαβῆ. Hoc Aristarcheum esse inclinat animus, sed statuendum ab epitomatore falso relatum, quod dicit αὐτός pro μόνος Homero non notum esse: id Aristarcheum non est; contrarium is observaverat (v. *Θ* 99). Certissima in Homericis carminibus vestigia esse, fabulam de Minerva solo Iove nata poetae notam fuisse, nemo iure dixerit, nec propter ea, quae
180 ipse attulit, dicere debebat Heffterus Goetterd. auf Rhod. II p. 30. — Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη duxit Ar. ab ἀλαλκεῖν, quod refutatum invenies ab Steph. Byz. s. Ἀλαλκομένιον.

Atreus et Thyestes.

Eorum de discordia ignota Homero fabula. *B* 107.

Bellerophon.

Fabulam de Pegaso non novit. *Z* 183. 191.

---

(183)
Briareos,

ἑκατόγχειρος est qui centum manus habet (non, ut quidam volunt, cuius longitudo centum cubitorum est). Apollon. lex. p. 310,

ubi ante *οὐ διὰ* ⟨p. 65, 16 Be.⟩ inserendum *οἱ δέ*. — Est deus marinus, *Α* 404.

Cerberi

nomen non commemorat, *Θ* 368. Cf. Paus. III 25, 6.

Charites.

Ξ 267 *ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων δώσω ὀπυιέμεναι: ὅτι δύο γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεται, πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας· διὸ συγκριτικῶς λέγει ὁπλοτεράων.* V. observationem de usu voc. *ὁπλότερος* *Δ* 325 *αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο ὁπλότεροι γεγάασι:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὁπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι· οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἴρηκε τὸ ὁπλότεροι· τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως.* Uno loco invenies aliter dictum, *Γ* 108, et quidem in versibus aliam et ut videtur iustam ob causam notatis: ubi hoc etiam momentum illi non praeter- 181
missum fuisse putabimus. Ceterum hoc *ὁπλότερος*, quod est *νεώτερος*, ita ut non ad comparationem aliorum adhibitum sit, apud reliquos etiam epicos rarissime certe dictum fuit. Mihi quidem nullum ad manum exemplum est. — Sed primum dicam quod ad duplicem stirpem Charitum attinet, de re conferendam esse duplicem Musarum stirpem apud Pausaniam IX 29, 2. — Orpheus iuniorum stirpem deorum se cecinisse dicit *μέλπον θ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν τε* Argon. 430. Et Epigonorum initium simile *νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα Μοῦσαι,* certamen Hom. et Hes. p. 324 Goettl. Aristoph. Pac. 1270.

Ille Homericus versus *Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων* obversabatur Nonno cum XLII 466 scriberet — *μούνην ἀμφιέπουσα μίαν Χάριν· ὁπλοτέρη γὰρ τρισσάων Χαρίτων Βερόη βλάστησε τετάρτη.* Iunior, quippe posteriore saeculo orta, h. e. igitur ut dicimus nova Charis exorta est. Et hoc sensu saepe usus est Nonnus (dixit autem de vocabuli usu Nonniano in Meletematis Nonnianis I p. 25 Riglerus), ut *Ἀστακὶς ὁπλοτέρη πέλες Ἀρ-*

τεμις ⟨XVI 125⟩, et compluribus locis similiter, mutuatus hoc, ut putaverim, ab eo, a quo multa mutuatus est, Euphorione: *τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ „ὁπλοτέρου τ᾽ Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο“* argum. Pind. Pyth. p. 299 Boeckh. Mein. Anal. Al. p. 95. Nonnus eodem modo ad res quoque transtulit, ut templum Salomonis dirutum tribus diebus *κτίσμασιν ὁπλοτέροισιν* denuo exstructum iri diceret ⟨Met. *Β* 100⟩, et debere homines baptismate denuo nasci hoc modo *„ὁπλοτέρην δέξασθαι γενέθλιον ἄσπορον ἀρχήν“* ⟨Met. *Γ* 28⟩, et Marti prioribus similia vincula denuo facturos Cyclopes (Dion. 29, 353) *καὶ ἀρχαίῳ σεο δεσμῷ ὁπλότερον τελέσουσιν ὁμοίιον.* Sic pervenit ad significationem „novus“, ita ut non tantum de rebus diceret novis veteres similiter referentibus, sed etiam de novis rebus veteribus ex eodem genere prorsus dissimilibus. Usus certe sic est voce in Metaphr. *Ν* 138, ubi quod in Evangelio est *ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους* — sic reddidit *ὁπλοτέρην ἐν ἅπασιν ἐφημοσύνην ἐπι-*
182 *τέλλω.* Ceterum si Riglerus 38, 113 ⟨*παρθένον ὁπλοτέρην*⟩ explicat puellam „teneram“, iste quidem locus non integer est: excidit fortasse versus. In restituendo si quis periclitetur, meminerit *ὁπλοτέρην* potuisse etiam sensu superlativi dici. Sic dictum est 5, 202: post tres Cadmi filias ex ordine enumeratas sic pergit: *καὶ Χαρίτων ἴνδαλμα ποθοβλήτοιο προσώπου Ζηνὶ φυλασσομένη Σεμέλη βλάστησε τετάρτη θυγατέρων· μούνῃ δὲ καὶ ὁπλοτέρῃ περ ἐούσῃ δῶκεν ἀνικήτοιο φύσις πρεσβήϊα μορφῆς.* Potuit hoc ab Apollonio suo sumere, qui I 43 dixerat *ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων, ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο, ὁπλότερος πολέμιζε· τότ᾽ αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη γυῖα* — h. e. Lapitharum natu minimus. — Praeter illam *παρθένον ὁπλοτέρην* Riglerus 15, 375 *ὁπλοτάτην κούρην* „tenerrimam puellam“ esse voluit. Sed id cum non videatur fieri posse, illic quoque *ὁπλοτάτη* (quamquam equidem potius crediderim eo quoque loco potius forma sibi usitata *ὁπλοτέρῃ* usum esse) significabit aut omnium quae ante enumeratae sunt feminarum aut Naiadum natu minima. — Neglectum adhuc hoc vocabulum ab lexicographis nostris. Sic non alienum visum haec certe quae se offerebant hic notare.

Clytaemnestra.

Una cum Aegistho interiit; sed an, sicut Aegisthus, et ipsa ab Oreste interfecta sit sec. Homerum, incertum est. Schol. γ 309.

Cyclopes.

Non improbi finguntur praeter unum Polyphemum. V. Apollon. l. H. s. ἀθεμίστων (p. 60). Eustath. p. 1617, 28. (Cf. Damm. s. Κύκλωψ et supra p. 152 θέμιστες.)

Dionysus

apud Homerum non videtur Deus esse. Z 131 σημειοῦνταί τινες
ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου διαλέγεται (quod idem est ac 183
si dixisset ὅτι ἐμφαίνει ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου, v. Athene) h. e. cum propter Dionysum violatum tanta poena a Dis maioribus Lycurgus afficiatur (fortasse etiam propter θύσθλα commemorata et propter μαινομένου, cuius explicatio incerta [110]), (184)
ex hoc loco videri possit colligi posse, Deum esse Dionysum. Quodsi Deus esset, vix dubitandum quin una vini inventor esset. Sed cum ubique Homerus vini frequentem mentionem iniiciat, tamen Dionyso nusquam inventionem tribuit. Nec Maronem, illum vini dulcissimi donatorem, genere Dionyso propinquum fuisse facit, sicut fecit Hesiodus. Schol. ι 198 (quod scribemus, ut correctum est a Lobeckio Agl. p. 287) ταῦτα σημειοῦνταί τινες πρὸς τὸ μὴ παραδιδόναι Ὅμηρον Διόνυσον οἴνου εὑρετὴν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οἴνου μνημονεύοντα. ἡ δὲ ἀπόστασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. — Il. Ξ 325, sicut totus hic locus, ab Aristarcho et antea ab Aristophane reiectus ut spurius. — In Aristarchi sententia ex tam parvis reliquiis enucleanda discessimus paululum a Lobeckio Agl. pg. 286, 287. Attamen veremur, ne quid ei tribuerimus

---

110 (ἡ διπλῆ) ὅτι (μαινομένοιο) ἤτοι μανιοποιοῦ, βακχείας παρασκευαστικοῦ, ἢ αὐτοῦ μαινομένου ἐνθουσιαστοῦ ἢ βακχευτοῦ. ⟨Verba inclusa desunt in cod. A, non ὅτι.⟩

praeter sententiam: nam scholiorum testimonia *Z* 132. *ι* 198 integra fortasse et an Aristonici sint non caret dubio.

Eileithuiae

v. Musae. — *T* 119 observatum, quod *εἰλειθυίας* pro ipsis partus doloribus dixerit.

Enyo. Enyalius

v. Ares.

---

(185) 184
Erinnyes.

I 569 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Ἅιδην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἐρινύες ὡς ὑπηρέτιδες. 571 (ἡ διπλῆ) ὅτι αἱ Ἐρινύες ὥσπερ ὑπηρέτιδες ὑπακούουσι καὶ οὐ μάχεται τὸ „κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν".

Eriphylam

per filium interiisse, Homero ignotum. Schol. *λ* 326 ⟨voluit, opinor, *γ* 309 et *ο* 248⟩.

Eurytus,

rex Oechaliae. Haec Oechalia non, ut apud recentiores, Euboeae est, sed Thessaliae. *B* 596. 730.

Ganymedes

non a Iove rapitur amore (sic recentiores), sed a Dis propter pulchritudinem, ut Iovi vinum ministret. *Y* 234. v. Cic. Tusc. I 26, 65. Voss. Antisymb. II p. 440. Schol. V ad *Π* 97.

Hebe

v. Hercules.

Hector.

X 351 οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος: (ἡ διπλῆ) ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει· ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας ἀνθιστάμενον ⟨ἀντίσταθμον O. Jahn. Philol. XXVIII p. 6⟩ χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἕκτορος σῶμα ἐν Φρυξίν.

Hecuba 185

Dymantis filia, secundum Euripidem Cissei. *Π* 718.

Helena.

A Theseo raptam fuisse antequam Menelao nuberet ignotum Homero. *H* 392. *N* 626. ⟨Cf. popul. Aufsätze[2] p. 9.⟩

Hephaestus (186)

Iovis et Iunonis filius, non, ut apud Hesiodum, ex sola Iunone natus. *Ξ* 338. Eius officina in Olympo est. *Σ* 369 (V.) Arma ab eo confecta telis haud pervia. Quod auget suspicionem versuum *Υ* 269—272. V. h. l. et *Φ* 165.

Hercules.

Non immortalis *Σ* 117. — Non accepit Heben uxorem. Hebe enim sec. Homerum virgo innupta. Patet iam inde quod diis vinum ministrat, item Martem lavat, quod utrumque ex more heroum virginum est. *Δ* 2. *E* 905. *γ* 464. — Locus Necuiae (602) spurius (ll. ll. *λ* 601). v. Neleus. — Ex eius laboribus solum nominatim dicit canem ex inferis apportatum *Θ* 368.

Hermes.

Homero non *ψυχοπομπός*. Hinc spurius versus extremae Od. 1. Animae ipsae nemine comitante terram subeunt. *X* 362. *ἀκάκητα Π* 185.

Musae.

Nunc unam nominat nunc plures, sicut in Ilithuiis facit. Certum et definitum eorum numerum non novit nec nominat.
186 Versus extremae Odysseae *Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι* spurius. *Α* 270. *ω* 1.

Neleus.

Secundum recentiores ab Hercule, cum Pylum expugnaret, caesus. Homerus postea eum viventem facit. *Λ* 683. (Hoc neglexit notare Vogel de Hercule p. 3.)

---

(187) ### Niobe

sec. Homerum non mutata in saxum. Versus *Ω* 614—617 spurii. Sch. *Ω* 613. Liberi eius duodecim; recentiores nunc viginti quattuor, nunc viginti faciunt. *Ω* 604.

Odysseus.

K 265 *πῖλος ἀρήρει: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ κοινὸν καὶ συμβεβηκὸς ταῖς περικεφαλαίαις εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ζωγράφοι καὶ πλάσται πιλίον ἐπέθεσαν τῷ Ὀδυσσεῖ.* Cf. schol. V h. l. et Eustath. (804, 16). Ille: *Ἀπολλόδωρος ὁ σκιαγράφος ἐντεῦθεν πρῶτος ἔγραψε πῖλον Ὀδυσσεῖ. ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτοῦ ἡ περικεφαλαία, κοινόν τε πᾶσι τὸ ἔχειν.* Eust.: *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πάσῃ μὲν περικεφαλαίᾳ κατὰ τοὺς παλαιοὺς συμβέβηκε πῖλον ἔχειν ἐντός, οἱ δὲ νεώτεροι ὡς ἴδιόν τι ἀκούσαντες ἐνταῦθα τὸ τοῦ πίλου ἔπεισαν τοὺς ζωγράφους πιλίον περιτιθέναι τῷ Ὀδυσσεῖ. καὶ τοῦτο πρῶτος, φασίν, ἐποίησεν Ἀπολλόδωρος ὁ σκιαγράφος.* Quae testimonia de Apollodoro fugerunt Silligium.

Oedipus.

Thebis moritur, *Ψ* 679. v. supra s. *δουπῆσαι.*

Paris. 187

Dearum certamen et Paridis iudicium Homero ignotum. Versus *Ω* 25—30 spurii. Ad h. l. Friedlaender. Nec secundum Homerum educatur in agro Paris. *Ω* 23 ⟨BMV⟩.

Patroclus

natu maior quam Achilles. *Ψ* 94 *ἠθείη κεφαλή: προσφώνησις* (188)
νέου πρὸς πρεσβύτερον· δῆλον οὖν ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος. Res certissima ex *Λ* 787. Pertinet sine dubio ad athetesin *Π* 97—100, quos ratus est Aristarchus a quodam confectos esse, qui Achillem Patrocli amatorem esse putaret. (Scilicet sic invenitur apud recentiores e. g. apud Aeschylum.)

Peleus.

Ι 481 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πρεσβύτερος Πηλεὺς Φοίνικος.*

Philoctetes.

In Lemno expositus; secundum recentiores in parva insula deserta, *Β* 722.

Poseidon.

v. Apollo. Praeterea hoc: *Ν* 21 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κατὰ τὰς Αἰγὰς ἐν βυθῷ τὴν οἴκησιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑποτίθεται, ἀόρατον ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων θεῶν μὴ ὁρωμένων.* Troianis infestus propter Laomedontem *Ω* 23 (quo loco pro *οὐ διὰ χειρὸς* ⟨p. 629 a 45 Be.⟩ mihi emendandum videtur *οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τὸ τεῖχος.* v. *Φ* 441).

---

188 **Protesilaus**

non ab Hectore occisus. Nam *Δάρδανος ἀνήρ* (*B* 701) non urbe Troia oriundus est ex usu Homerico. *B* 819 cl. quae infra in Geographicis collecta sunt s. Dardania.

Rhodus insula.

Fabula de pluvia Rhodiorum ficta a recentioribus. *B* 670 *τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν ἠδὲ φίληθεν ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει,*

καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων:

(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Πίνδαρος* (Ol. VII sc.) *κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὗσαι τὸν Δία, Ὁμήρου μεταφορᾷ κεχρημένου διὰ τοῦ κατέχευε*
(189) *πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου.* Hanc disciplinam secutus Strabo, ex Apollodoro, opinor, sumens, XIV p. 654: *ἔοικε δὲ καὶ ὁ ποιητὴς μαρτυρεῖν τὴν ἐκ παλαιοῦ παροῦσαν τοῖς Ῥοδίοις εὐδαιμονίαν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης κτίσεως τῶν τριῶν πόλεων.* Tum apponit illos tres versus. Deinde pergit: *οἱ δ' εἰς μῦθον ἀνήγαγον τὸ ἔπος καὶ χρυσὸν ὑσθῆναί φασιν ἐν τῇ νήσῳ κατὰ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς γένεσιν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, ὡς εἴρηκε Πίνδαρος.* Idem ad Pindarum Ol. VII 62 (*ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν*) Aristarchei notaverant, unde hoc fluxit scholion: *τοῦτο ἐκ τῶν Ὁμήρου ὁρμηθεὶς λέγει, ὅτι Ζεὺς χρυσὸν ἔβρεξε τοῖς Ῥοδίοις διὰ τὸ τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι καί σφιν θ.* cet. *οὐκ εἰρηκότος Ὁμήρου ὅτι ὁ Ζεὺς ἔβρεξε χρυσόν, ἀλλὰ περιεποίησε χύδην αὐτοῖς τὸν πλοῦτον.* Sed quod ibidem in altero scholio est: *τοῦτο ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος καί σφιν* — hoc videmus non Aristarcheum esse. Qui versum pro spurio habebant non putaverim ea causa commotos esse, quae Hefftero occurrit (Götterd. auf Rhod. II p. 28), qui ceterum bene eum defendit, sed maxime (id quod etiam Wolfium fortasse movit ut eum uncis includeret) repetitum subiectum, quod tamen Homero familiare est.

189 Ceterum et ipse opinor, si Homerus pluviam auream dicere voluisset, non quasi per involucra fabulam ostendisset.

Sarpedon.

Z 199 (ἡ διπλῆ) ὅτι καθ' Ὅμηρον Σαρπηδὼν υἱὸς Εὐρώπης οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀδελφὸς Μίνωος, ὡς οἱ νεώτεροι· καὶ γὰρ οἱ χρόνοι εὔδηλοι.

Scylla.

Quae eius figura sit apud Homerum Aristarchi verbis expressum invenies schol. *μ* 89. In quo, ut solet, nihil ex recentioribus admiscens, sola poetae verba secutus est. Cf. ad v. 86. Nititur eo athetesis in scholiis indicata v. 86: cuius tamen causam non perspicio.

Sirenes (190)

apud Homerum duae sunt. *N* 66 (ἡ διπλῆ) πρὸς τὸ δυϊκὸν σχῆμα· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηάων, Σειρήνοιιν (h. e. ut mihi Lachmannus indicavit Σειρήνων ἀδινάων[110a] in parte spuria *ψ* 326), ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Qua ratione ad Sirenas delati pereant (dissentit ab Aristophane) *μ* 43.

Sisyphus

v. supra s. κέρδιστος p. 117.

Telephus.

Nec in Mysiam Graeci delati nec per Telephum viae gnarum Troiam ducti ut apud recentiores. Ansam fingendae fabulae dedit versus *A* 59, quo παλιμπλαγχθέντας intelligerent 190
„iterum errantes". *A* 59. 71.

[110a] ⟨„Ergo sic fere erat: πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων· Σειρήνων ἀδινάων. Σειρήνοιιν δέ, ὅτι κτλ." Lehrs. ap. Friedlaender. Ariston. p. 215.⟩

Thamyris.

B 599 (ἡ διπλῆ) ὅτι *πηρὸν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο* (ὡς inserui) *οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ᾠδῆς πηρόν. τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερὸν κιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἂν ἐγένετο τῇ φωνασκίᾳ. τόν γε δή τοι Δημόδοκον ἡ Μοῦσα „ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν"* (ϑ 64).

Thebani belli principes

non, ut apud tragicos est, Eleusine sepulti. *Ξ* 114 *ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἐλευσῖνι μετηνέχθησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα* ⟨sch. V⟩. Aristonici est, quamquam, ut recte Friedlaender annotat, verbis paullum mutatis.

Thetis

non duodecimo postquam Achillem enixa erat die Pelei domum relinquit, quae recentiorum fabula est, sed permansit; ipsaque Achillem educavit, non Chiron. Ab hoc secundum Homerum nil nisi medicinam edoctus est. *I* 486 ⟨BL⟩. 489. *Π* 222. 574. *Σ* 57. 60. 90. 332. 438. Imo educatorem ei dedit Phoenicem *Λ* 832. — Cf. schol. Pind. Nem. III 75 *παρὰ μὲν γὰρ Ὁμήρῳ μόνον παιδεύεται διδασκόμενος τὴν ἰατρικήν, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ τρέφεται παρὰ Χείρωνι.*

Troilus.

Ω 257 (ἡ διπλῆ) ὅτι *ἐκ τοῦ εἰρῆσθαι ἱππιοχάρμην τὸν Τρωΐλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν.*
(191) 191 *καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑποτίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει· οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται.* Cf. schol. V *ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι* (an *λογχευθῆναι*? Eust. *λόγχῃ πεσεῖν*) *ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν.*

Uraniones et Olympii

distinguuntur; Olympii nunquam Deorum genus, quod cum Saturno erat. *Ξ* 279 (ἡ διπλῆ) ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους προσαγορεύει· πρὸς τὸ „ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι“ (*Α* 399), ὅτι οὐ τοὺς περὶ Κρόνον λέγει Ὀλυμπίους. *Ο* 225 ἐνερτέρους δὲ καλεῖ καὶ Οὐρανίωνας καὶ ὑποταρταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον θεούς.

Zeus

antequam Thetidis precibus commotus esset, Graecorum partibus favebat. *K* 45. Ad *Ω* 527, ubi fabula est de duobus Iovis πίθοις, haec adnotavit: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσιόδῳ τὸ περὶ τοῦ πίθου μύθευμα καὶ ὅτι δύο τοὺς πάντας λέγει πίθους. τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἕνα μὲν τῶν ἀγαθῶν, δύο δὲ τῶν κακῶν ἐδέξαντο (h. e. narrarunt, prave intellecto versu Homerico ⟨cf. popul. Aufsätze[2] p. 44⟩). ⟨Ad *Α* 5 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οὗ δὴ — notatum hoc: Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ παροῦσά τις ⟨προοῦσά τις corr. Friedlaender⟩ φαίνηται βουλὴ καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα μὴ τὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις πλάσματα δεξώμεθα. (Cf. *Α* 604 κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή: σημειοῦνταί τινες ὅτι οὐ πόρρωθεν ἡ προαναφώνησις· κἀκεῖ οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόρρω ἡ ἀπότασις „Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή“.) Quae illa recentiorum figmenta fuerint, quibus de causis a Iove bellum Troianum constitutum fuisse ferebant, exponit schol. AD. (Cf. Henrichsen carm. Cypr. (192)
34 sqq.) In quo et haec leguntur: καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις ἱστορούμενα περὶ τῆς τοῦ Διὸς βουλῆς ἐστι τάδε. ἡμεῖς δέ φαμεν κατὰ τὴν Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους δόξαν, τῆς Θέτιδος εἶναι βουλήν, ἣν ἐν τοῖς ἑξῆς φησι λιτανεύουσαν τὸν 192
Δία ἐκδικῆσαι τὴν τοῦ παιδὸς ἀτιμίαν, καθάπερ ἐν τῷ προοιμίῳ. Ceterum quod commemoravimus ex *K* 45 iam videbitur eodem spectasse. — *Δ* 59 καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί· καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. Schol. A: πρεσβυτάτην τιμιωτάτην νῦν. πλαγιασθεὶς δὲ ἐντεῦ-

θεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία (Th. 454). (*ἄλλως.*) *ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν τιμῇ.*

Aegis.

Δ 167 *ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα: ὅτι τοῦ Διὸς ὅπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς. καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστική ἐστιν. M* 253 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερόν, ὅτι τὴν αἰγίδα ἔσεισεν ὁ Ζεύς. O* 229 *λάβ' αἰγίδα: ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγὶς ὅπλον. Ἀπόλλωνι γοῦν δίδωσιν.* 310 *Ἥφαιστος Διῒ δῶκε:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι σαφῶς Διῒ ἐσκεύασται ἡ αἰγὶς καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηνᾶς, καθὼς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λέγουσιν. P* 594 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἴδιον ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ καταιγίδες αἱ πνοαὶ αἱ κάτω ἀΐσσουσαι*[110b]. Ergo hoc docemur de aegide, primum ea concussa tempestatem et tenebras cooriri, dein Iovis esse nec alium deum uti nisi a Iove acceperit. Ut aliis argumentis, sic hoc posteriore conclusum, versus 20 et 21 Iliadis ultimae spurios esse. Vid. eo loco scholion[111].

---

(193) ## Ambrosia.

Ξ 170, ubi de Iunone dicitur: *ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἐκ τούτου*
193 *τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς διέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν. T* 347 *ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσι:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κατ' ἀμφοτέρων τὸ στάξον, τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος· ἡ γὰρ ἀμβροσία ἐστὶ ξηρὰ τροφή.*

110b ⟨„Post *συστροφάς* excidit opinor *ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν.* Fortasse etiam scripsit deinde: *αἰγίδες καὶ καταιγίδες,* cf. ad *B* 148". Lehrs. ap. Friedlaender. Ariston. p. 279.⟩

111 Ubi pro *κατείληπτο* leg. *κατείλυτο,* et *ἀποδρυφῇ* pro *ἀποστραφῇ:* sed verba *ἵνα μὴ ἀποδρυφῇ* eiicienda. Inseruit quispiam responsum suum (quod saepius factum invenimus) ad scholiastae interrogationem: *πῶς δὲ καὶ κατείλυτο τῇ αἰγίδι ἑλκόμενος;*

Cestus Veneris.

Ξ 214 (ἡ διπλῆ) ὅτι κεστὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα, ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει „ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς“ (*Γ* 371).

C. III.

De cultu et victu heroum.

§ 1. Locos notavit unde de vestitu heroum constaret.
Ξ 178 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἑανὸς ὁ αὐτὸς τῷ πέπλῳ, καὶ καθόλου
πρὸς τὸν στολισμόν. Cf. *Π* 9 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἑανὸς καὶ πέ-
πλος τὸ ἔνδυμα ⟨γυναικεῖον add. Lehrsius in schedis; cf. Fried-
laender. Ariston. p. 256⟩. *Ω* 229 (ἡ δ.) ὅτι διέσταλκε τὸν πέπλον
ἀπὸ τῶν χλαινῶν· καὶ τὰ φάρη ὡς διαπρέποντα τὸν πέπλον
οὕτως προσηγόρευσεν (?)[111a]. *Γ* 126 δίπλαξ sc. χλαῖνα, ἣν ἔστι
διπλῆν ἀμφιέσασθαι. — *Ξ* 180 (ἡ δ.) ὅτι κατὰ τὸ στῆθος (194)
ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου.
Haec de multis paucissima supersunt.

§ 2. De armis. *Z* 117 ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ
ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτουσαι. Item *B* 389.
Λ 32. *O* 646. — *E* 796 (ἡ δ.) ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν ἀσπί-
δων ἐχρῶντο. Cf. *Λ* 32. 38. 545. Et *Ξ* 405 (ἡ δ.) ὅτι καὶ τὰ
ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀνῆπτον· διὸ δύο. —
H 238 (ἡ δ.) ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν διὰ τὸ ἐκ βοείων 194
εἶναι δερμάτων. Cf. *M* 105. 137. Ad *Π* 636 χαλκοῦ τε ῥινοῦ
τε βοῶν τ' εὐποιητάων: (ἡ δ.) ὅτι προειπὼν ῥινοῦ τε ὡς ἕτερόν
τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε· καὶ ἤτοι ἐξ ἐπαναλήψεως
νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς „πυκνοὶ καὶ θαμέες“ (*μ* 92) καὶ

111a ⟨„Haec sic emendanda esse videntur: *καὶ τὰ φάρη ὡς διαφέροντα* (v. sch. ABM ad h. v.), *εἰ καὶ ἀλλαχοῦ τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσεν.*“ Friedlaender p. 345.⟩

„πόλεμόν τε μάχην τε“ (*Π* 251). ἢ τόν τε σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἵν' ᾖ ῥινοῦ βοῶν τουτέστι τῶν ἀσπίδων. Cf. *Δ* 448. — Binas hastas gerunt, *Λ* 43. — *Ο* 480 ὅτι οὐκ εἶχον κόρυθας οἱ τοξόται. καὶ ἐπὶ τῶν Λοκρῶν „οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας“ (*N* 714). — Usus criticus primum *B* 529, ubi inter alia multa, quae horum versuum suspicionem movent, et hoc est: κακῶς δὲ καὶ τὸ ⟨τὸ pro ὁ Bekk.⟩ λινοθώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο λινοῖς θώραξι· διὰ παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας αὐτοὺς λέγει. Quo pertinet *N* 439 (ἡ διπλῆ) ὅτι σαφῶς τὸν θώρακα χιτῶνα χαλκοῦν. *N* 372 (ἡ δ.) ὅτι χαλκοῖ οἱ θώρηκες· πρὸς τὸ „ὀλίγος μὲν ἔην λινοθώρηξ“.

Hoc praestantissimum. *Γ* 328 narratur ut Paris arma induerit, κνημῖδας μὲν πρῶτα —, δεύτερον αὖ θώρηκα —

334 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
335 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
(195) ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

Hic Zenodotus versus 334. 5 ut spurios reiecerat, contra post ἀρήρει posuerat hunc:

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,

de quo h. l. iudicatur „ὥστε ἐναντίως τῷ Ὁμηρικῷ ὁπλισμῷ ἔχειν· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν καὶ ξίφος μὴ ἔχων“. Refutatio Zenod. *Λ* 32, ubi Agamemnon arma induit: πρὸ τῆς περικεφαλαίας ἀναλαμβάνει τὴν ἀσπίδα ὡς ἂν δι' ἀναφορέων χρωμένων ταῖς ἀσπίσιν· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν ὁπλισμὸν ἐνήλλαχεν. *Ο* 480, ubi Teucer arma sumit: (ἡ διπλῆ) ὅτι πρότερον τὴν ἀσπίδα εἴληφεν, εἶτα τὴν περικεφαλαίαν· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνήλλαχεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας. *Τ* 380 (ubi Achilles) ὅτι ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι τὴν περικεφα-
195 λαίαν τίθησιν [112]. Ex Zenodotea loci illius adornatione praeterea Paris sine gladio est. Sed et reliqui gladium sumunt, et praeterea de eo monitum ad *Γ* 339 ὣς δ' αὔτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν: ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει· εἰ δὲ ὡσαύτως τῷ Ἀλεξάνδρῳ

---

[112] Eundem ordinem in armanda Penthesilea sequitur Quint. Sm. *A* 142.

καθώπλισται, πάντως κἀκεῖνος εἶχε ξίφος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. Γ 361 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον: ἡ δ. ὅτι ξίφος ἔχει. πρὸς Ζηνόδοτον.

§ 3. Annectam hic duo exempla, ubi egregie ex cognitione antiquitatis Homericae de versibus subdititiis iudicatum.

I. Θ 185 Hector equos alloquens:

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον —.

Hic versus spurius: ὅτι οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου χρῆσιν (196) παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα δυϊκά[113], καὶ ἡ προσφώνησις εὐήθης. Ε 195 παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι ἑστᾶσι: ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο. 272 τὼ δὲ δύ': ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο. ἡ δ' ἀναφορὰ πρὸς τὸ τέτρωρον „Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε" —. Θ 109 (ἡ δ.) ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυϊκὰ καὶ νῦν ὡς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται. Ζ 38 ἵππω δυϊκῶς ὡς ἐπὶ ξυνωρίδος ἔφη. Θ 290 ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους: (ἡ δ.) ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο. Ψ 276 ὅτι δυϊκῶς περιβάλλετον· συνωρίδι γὰρ ἐχρῶντο. Λ 699 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος 196 μέγ' ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων: (ἡ διπλῆ) ὅτι φαντασίαν

---

113 Notum qua ratione dualem defendant (cf. Reimnitz. de decl. p. 9). Hoc Aristarcho etiam in mentem venisse mihi certissimum, etenim ad manum est: sed illi praeterea in mentem venerat quaerere quam aptum esset, quam dignum Homero, hic, ubi ad unam eandemque rem equos suos, quos una ante currum conspicit, Hector adhortatur, singula equorum paria alloqui, et praeterea, quidquid dici potest, eo minus valere cum plura et gravia indicia concurrant. Quod ad dualem attinet, nec ἀψῖσι λίνου ἁλόντε ⟨Ε 487⟩ nec χείμαῤῥοι συμβάλλετον ⟨Δ 453⟩ nec κούρω κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα ⟨Θ 48⟩ ab illo acerrimo dualis apud Homerum vindice improbata accepimus. Et illud quod est Π 371 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων an dubitas quin ipsum notatum habuerit ad tuendam observationem de bigis heroum, sic fere: πρὸς τὸ ἄξαντ', ὅτι συνωρίσιν ἐχρῶντο οἱ ἥρωες? Schol. BL πρὸς τὰς συνωρίδας αἷς ἐχρῶντο Τρῶες (l. ἥρωες) τὸ δυϊκόν. Hoc loco egregius dualis et non minus aptus quam illo loco ineptus.

ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἅρματι χρωμένων τῶν ἡρώων· καὶ γὰρ λέγει „τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων“. ἐνδέχεται δὲ δύω συνωρίδας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πεπορεῦσθαι, μή τι περὶ τὴν ἑτέραν γένηται, εἰρῆσθαι δὲ „τὸν ἐλατῆρ' ἀφίει“ συλληπτικῶς
(197) *τὸν ἑκατέρας ἐλατῆρα, ὡς „ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη“* (α 335)*· οὐ μία ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ἑκατέρωθεν μία. οἱ δὲ ὡς Ποσειδῶνος υἱὸν τετρώρῳ φασὶ χρῆσθαι· ἵππιος γὰρ ὁ θεός.* (Ultima *οἱ δὲ* vix Aristonici sunt. Praeterea not. quod Porphyr. ad *Θ* 185 de versu *τέσσαρες — ὑπώπτευται ὡς νόθον*: cuinam?) Praeterea nomina equorum ex aliis locis desumpta sunt. *Τ* 400 *Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης: σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ τοῦ τεθρίππου πεποίηται „Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε“. Ψ* 295 *Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἑόν τε Πόδαργον: ἡ διπλῆ ὅτι ἐντεῦθεν παρῴδηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἕκτορος ἵππων Αἴθων καὶ Πόδαργος· οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους.*

II. *Η* 331 sqq. Nestor ad Agamemnonem

τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς
334 *τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος*
335 *οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.*
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου·

334. 335 *ἀθετοῦνται ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὀστᾶ κομίσωνται, ἀλλὰ συνηθείᾳ· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας τελευτῶντες ἐκαίοντο. καθόλου οὖν οἶδε πυρὶ καιομένους τοὺς πάλαι καὶ ἐνταῦθα τιθεμένους ὅπου καὶ ἐτελεύτησαν. ἐναντιοῦται* ⟨quod tacite correxit pro *ἐναντιοῦνται*⟩ *δὲ καὶ τὰ ἑξῆς „τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἄκριτον ἐκ πεδίου“, ἀδιαχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον· πῶς οὖν „ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος“;*

197 Huc pertinent:

Δ 174 *σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα κειμένου ἐν Τροίῃ:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτώντων οὐκ ἀπεκομίζετο τὰ ὀστᾶ εἰς τὰς πατρίδας. οὐκ ἄρα Ὁμήρου ἐστὶ ταῦτα „ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα“. Σ* 332 *αὐτοῦ*
(198) *γαῖα καθέξει:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐκ ἀπεκόμιζον τὰ ὀστᾶ τῶν τε-*

τελευτηκότων ἐπὶ ξένης εἰς τὰς πατρίδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ „ὥς κ᾽ ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ᾽ ἄγῃ“. γ 109 ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται, ἔνθα δ᾽ Ἀχιλλεύς, ἔνθα δὲ Πάτροκλος, ἔνθα δ᾽ ἐμὸς φίλος υἱὸς — Ἀντίλοχος: πρόδηλον ἐντεῦθεν ὅτι ὅπου ἐτελεύτησαν ἐκεῖ ἐθάπτοντο καὶ οὐκ ὀστέα παισὶν ἕκαστος ἤγετο. Haec rem ita demonstrant ut nihil possit certius esse quam illa athetesis. Sed cum praeterea illud videatur dicere Nestor vel dicere videri possit: crememus eos ideo, ut possimus eos domum referre (quamquam illud ὥς κε ita accipere non necesse videtur), quasi nisi nunc hoc consilium haberent eos sepelire possent, illud etiam notavit, nulla conditione heroes sepeliri sed et foris et domi concremari. Hoc dipla notatum invenies ad *H* 79. 429. *I* 546. *X* 342. *Ω* 38.

§ 4. Reliquas notas, quae huc pertinent, breviter indicabo. Apparet ingentem copiam fuisse; paucissimae servatae.

Convivia (*Δ* 262. *I* 224. *Δ* 2), hospitium (*Z* 176), equitatio (*K* 499. *O* 679), scriptio (v. diss. II s. v. γράφειν), imprecatio (*I* 568), sacrificium (*B* 422. 424. *Θ* 325), sortitio (*H* 182), commercium (*H* 473), *legatio (*Δ* 377)[114], domorum structura (*Z* 248. *Π* 184), dos (*I* 146. 147. *N* 366. 382. *Π* 178. *X* 51. *Λ* 244 ἀλφεσίβοια. *X* 88. *Z* 394 πολύδωρος), tibiarum usus (*K* 13. *Σ* 495) et tubarum (*Σ* 219. *Φ* 388), armorum exercitatio (*Π* 810), mos latrocinii[115], sceptra (*Σ* 505. *Ψ* 568), noctium dierumque (199) 198
descriptio (*Φ* 111), ἡνίοχοι et παραβάται (*Π* 146. *Γ* 261. *Θ* 89), *foederis ictio (*B* 341. *Γ* 270. *Δ* 159), *concubinae (*E* 70 cl. Athen. XIII 556b), unguenta et coronae (*N* 736. *Ξ* 172. *Ψ* 186. *Λ* 700), carnis coctio (*Φ* 362), *ludicrorum certamina (*X* 164. *Ψ* 630. cf. 659. 707. 753. 621. 634. 683—725), discus[116], funera

---

114 Cf. nos supra p. 151 ⟨not. 91⟩.

115 Contendit in Thucydidem dicentem (1, 5) heroum aetate et terra et mari latrocinium minime turpe fuisse. Argumenta affert quae contra valeant; Thucydidem se decipi passum esse, quod nesciverit, ληΐζεσθαι etiam poni pro λαφυραγωγεῖν (ut ληῗτις Ἀθήνη). Vide haec fuse exposita in schol. γ 71 cl. Eust. 1458, 2.

116 *Ψ* 826 σόλον αὐτοχόωνον: — ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησιν, ὅτι χαλκοῦς ἦν· ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται. (Apud Quint. Sm. *Δ* 444 σόλος dicitur χαλκός.)

(*Ω* 665). Quaedam alia quae inspici merentur sunt *I* 632. *K* 68. $_*$*P* 602. $_*$*Ψ* 88. 267. $_*$269. — De poculo Nestoris ipsa eius verba servata sunt. Sed corruptum scholion eget emendatione. Sc. *Λ* 632:

πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

Scholion nunc sic legitur: *τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου Ἀρίσταρχος τοιαύτην εἶναί φησι· πρῶτον μὲν περίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ δύο πυθμένας ἔχειν, οὐχ ἕτερον ἐξ ἑτέρου, ὥς τινες, ἀλλ' ἑκατέρωθεν τῶν τεσσάρων ὤτων οὐκ ἐξ ἴσου τὰ διαστήματα εἶναι, ἵνα μὴ κατόπιν ἐναντίον τοῦ στόματος λαμβάνηται, ἀλλ' ἑκατέρωθεν ποτήριον δύο καὶ δύο. τούτων δὲ ἀπὸ μακρὰν πελειάδα μίαν ἑκατέρωθεν· ἀντεστραμμέναι δέ εἰσιν αὐταῖς, ἀνὰ μέσον δὲ αὐτῶν δύο, κατὰ γὰρ ἕκαστον τῶν ὤτων τοσαῦτά φησιν εἶναι· αὐτῷ γὰρ ὡσεὶ φιάλην κοίλην, ὥστε ταῖς δύο χερσὶν ὑπολαμβάνοντας τῶν ὤτων προσλαμβάνεσθαι.* Quae sensu carent; mihi sic emendanda visa: *πρῶτον μὲν περίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ δύο πυθμένας ἔχειν, οὐχ ἕτερον ἐξ ἑτέρου, ὥς τινες, ἀλλ' ἑκατέρωθεν· τῶν τεσσάρων ὤτων οὐκ ἐξ ἴσου τὰ διαστήματα εἶναι, ἵνα μὴ κατὰ πόσιν ἐναντίον τοῦ στόματος* (ob
(200) os, ita ut bibentis os impediat) *λαμβάνηται, ἀλλ' ἑκατέρωθεν τοῦ ποτηρίου δύο καὶ δύο. τούτων δὲ ἅπτεσθαι μακρὰν* (vel potius *μικρὰν*) *πελειάδα μίαν ἑκατέρωθεν, ἀντεστραμμέναι δέ εἰσιν αὐταῖς, ἀνὰ μέσον δὲ αὖ τούτων δύο. κατὰ γὰρ ἕκαστον*
199 *τῶν ὤτων τοσαύτας φησίν* (sc. Homerus). *εἶναι γὰρ ὡσεὶ φιάλην κοίλην, ὥστε ταῖς δύο χερσὶν ὑπολαμβάνοντας* (an -*τος*) *τῶν ὤτων προσλαμβάνεσθαι* (ad os admovere).

Hoc poculum si quis sibi depingi curabit, ut mihi amicus quidam depinxit, calicem exhiberi videbit omnibus potoribus placiturum.

Hoc loco valde laboraremus, nisi statim ab initio de fide Eustathii exposuissemus. Nunc scimus quid statuendum sit cum quomodo Aristarchus poculum constructum voluerit referens a certissimo auctore discedit (869, 20).

C. IV.

De grammaticis, qui ἐνστατικοί et λυτικοί dicti sunt.

Postquam hoc quoque in genere Aristarchi laudes satis cognovimus, poterunt fragmenta quaedam tractari, quae nisi recte acceperis spectatis hominis sobrii consiliis parum respondere videantur.

1. Apollon. lex. Homer. p. 820 *φαεινή: λαμπρά· ἐν δὲ τῇ Θ τῆς Ἰλιάδος* (555)

φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι (l. *φαεινὴ εἶναι*), (201)
ὅτε τὰ ἄστρα λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησί· φαεινὴν οὐ τὴν ποτὲ (opinor *τότε*) *λαμπράν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας*

φέρεν δ' ἐσθῆτα φαεινήν (ζ 74),

ἣν διὰ τὸ ἐῤῥυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει· ἀλλὰ δῆλον, φησίν, ὅτι (ins. *καὶ*) *ἐνταῦθα ἀκουστέον τὴν φύσει λαμπράν.* Cf. schol. h. l. et ζ 58.

2. Schol. Ξ 216 *Πορφυρίου. διὰ τί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φησὶν Ὅμηρος κατεστίχθαι, „ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος"; Σάτυρος μὲν οὖν* ⟨*φησὶν οὖν Σάτυρος* B⟩, *ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες· Ἀπίων δέ, ἐπειδὴ δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώντων πάθη· Ἀρίσταρχος δέ,* 200
ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα (sic enim pro *τίκτοντα* recte Leid. ⟨et B⟩ et sch. Θ 288) *τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.* Eadem leguntur schol. Θ 288.

3. Procl. ad Hesiod. Op. 97 *ὥς* (leg. *πῶς*) *φησιν, ἔμεινεν ἐν τῷ πίθῳ ἡ Ἐλπίς· ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἀνθρώποις. τοῦτο δὲ καὶ Κόμανος ὁ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως προὔτεινεν. φησὶν οὖν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἡ μὲν τῶν κακῶν ἔμεινεν, ἡ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐξῆλθεν· ὅθεν ἀκυρολογοῦμεν λέγοντες ἐλπίζειν κακά. ἡ γὰρ ἐλπὶς κακῶν, οὐ θεῶν* (leg. videtur *οὐδ' ἐξῄει*).

4. Vid. infra § 5.

Advertent haec fragmenta lectorem, quod videntur inter Aristarchea ad illud genus captiosarum quaestionum pertinere,

quod non tam ad gravem fructuosamque doctrinam quam ad vanam ostentandam scientiam vel ad venditandam ingenii subtilitatem vel etiam ad carpendum optimum poetam inventum cultumque esse putaveris. Hoc quale fuerit, unde propagatum, quo studio retentum sit, quid denique in grammaticorum commentariis valuerit, hac occasione accuratius inquirere operae
(202) pretium visum est. Attigit haec quoque aliquot locis divini operis, quo nos ad Homericam lectionem instituit, Wolfius: sed nec omnia ille, quae eodem spectant, vel composuit vel comportavit, et, ut eius institutum ferebat, in magnis copiis parum dixit explicite, vix ut scientibus satis sit.

§ 1. Constat summi poetae aequalibus quique horum plura per secula vestigiis institerunt, religiosis hominibus, sed simplicibus et poesis delectamentis helluantibus, ne minimum quidem scrupuli iniecisse antiquorum Deorum et mores et facinora, ad hominum similitudinem tum bene cupientium, tum vero irascentium atque invidentium. His igitur, ut hoc utar, nec Iunonis incudes nec Vulcani reticula displicebant. Sed cum primum philosophari Graeci homines instituerent, tum impia haec talia et scelesta esse duxerunt: qua religione non solos philosophos, sed ipsos poetas, si quo novae doctrinae colore imbuti essent, infectos esse Pindari exemplo edocemur. Tum igitur
201 quidquid ex hoc genere fabulae afferebant, eruditorum animos vehementer offendit: praecipue tamen Homerus et Hesiodus, qui et plurimum in hominum ore versarentur quorumque fabulae non locorum quorundam finibus inclusae essent, sed totam Graeciam pervagarentur, philosophorum invidia flagraverunt. Tum Xenophanes exstitit Colophonius[117], Ὁμηραπάτης ἐπικόπτης, qui adversus utrumque poetam multa scripsit eorumque de dis narrationes graviter reprehendit:

πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

---

[117] v. Paul de sillis Graec. p. 15—17. Brandis quaest. Eleat. p. 67—70. Jacobs, Erziehung der Hellenen zur Sittlichkeit, Verm. Schriften III p. 99.

Tum Heraclitus veteres poetas insectabatur, severissimis verbis (203) usus [118], et alii. Hi omnes si ad prisci poetae rationes caecutientes acerba eum cum irrisione atque obiurgatione increpitarunt, quid mirum exstitisse contra, qui vatem tanta gloria circumlatum, immo tanta vulgo pietate exceptum defendere conarentur et invidiosas criminationes diluere? In quo plerique, viam a Theagene monstratam persecuti, ad allegoriam confugerunt [119], alii aliis excusationibus usi sunt. Huc accessit quod Homericos versus ac narrationes iam primis temporibus partim in communi vita (plenus exemplorum est Diogenes), partim in disputationibus doctioribus vel serio vel ad orationis ornatum ubique adsciverunt: qua in re suo quisque ingenio in vituperando ac defendendo abuteretur. Sic exarsit mature criminantium et patrocinantium contentio, mutuo incensa certamine. Quotusquisque enim fuerit, quem crimina ista contemnere et multa in poesi non ad amussim expendenda esse vel cupiditas vel artis infantia intelligere passa sit? Defensores quidem tam multos habuit poeta tamque cupidos, ut certo ac proprio nomine Ὁμήρου ἐπαινέται [120] dici mererentur, vocabulo, ut ego suspicor, ad irrisionem invento. In qua re cum non tantum philosophi, 202
sed mediocres homines et rhapsodi praecipue, nec docti nec ingeniosi, sibi partes sumerent, iure nostro opinamur, iam tum pingues plurimas fuisse defensiones, quales usque ad extremam aetatem fuisse cognovimus. In melioribus Socratici temporis laudatoribus, si Xenophonti fides est, Glaucus et Stesimbrotus fuerunt, quorum hodieque aliquot, sed exiguas habemus solu- (204)
tiones, schol. Λ 636. Ο 193. Φ 76. cf. Aristot. poet. XXVI 23.

§ 2. Ac prudentibus profecto opus fuit poetae defensoribus. Etenim exortum erat novum genus reprehensorum, et laudi quidem vatis illis vetustioribus periculosius. Hi enim non impie eum cecinisse iactabant sed inepte: versum versui repugnare, sententiam sententiae, non distingui vocabula similiter significantia, horrere stribligine. Sophistas dico. Hi ad

118 Diog. La. IX 1.
119 De his post Wolfium exposuit Lobeckius Agl. I p. 155 sqq.
120 Nitzsch. praef. ad Plat. Ion. c. II.

coarguendum nati homines poetas quoque traduxerunt: in quibus gloriolae suae abunde satisfacere poterant. Simonidem ut ostendat in eodem carmine sibi contraria dicere, quam carpere instituat Protagoras, ex Platonis dialogo p. 339c notissimum. Quod pro similium exemplo est. Euripidem in vocabulorum minutiis Aeschylum coarguentem ad sophistarum morem effinxit comicus. Denique Aristoteles *σοφιστικοὺς ἐλέγχους* enarrans non omisit de iis dicere, qui Homerum redarguerent, atque ut reliquis eorum argutiis, sic his medicinam paravit, el. sophist. IV 8. poet. XXVI [121]. Verum ne omnia quidem malo consilio ab iis excogitata sunt: sed cum grammaticam doctrinam primi inchoarent, quippe qui rationem potius quam usum spectarent, multis in Homeri carminibus offensi sunt, quibus explicandis imperfecta ars non sufficeret. Ex quo genere equidem puto illud fuisse, quod in imperativo *μῆνιν ἄειδε θεά* Protagoras vituperasse traditur. Vid. Spengel *συναγ. τεχν.* p. 45. Cf. Herodian. schol. Il. *Γ* 280.

(205) Alterum genus hominum, qui ingenii ostentandi gratia res
203 personasve ab Homero fictas invaderent, ab eadem radice propagatum erat, rhetores. Qui cum in laudando ac vituperando acumen aciemque exercerent (Cic. Brut. c. 12. Foss. de Gorg. p. 43), saepe Homerica tractanda sumserunt, et ita quidem nonnunquam ut quae ille laudasset ipsi extenuarent, quae ille vituperasset, ut Cyclopem, Thersitem (cf. Gell. XVII 12), ipsi laudibus exaggerarent [122]. Et vidit haec aetas qui utraque ra-

---

[121] Wolf. p. CLXVIII. Liscovius, über die Aussprache des Griechischen p. 196.

[122] Certa res est, captiosas criminationes rhetorum sophistarumque studiis maxime auctas ac celebratas esse. Unde vocabula plura in hac re propria ex rhetorica ac sophistica arte depromta sunt. *κατηγορεῖν, ἀπολογεῖσθαι.* Sosibius *ὁ λυτικός* apud Athen. XI p. 493d *τούτων τοίνυν οὕτως κατηγορουμένων τῇ ἀναστροφῇ χρησάμενοι ἀπολύομεν τὸν ποιητήν.* Arati vita III ap. Buhl. *Εὐφράνωρ ἀντιγράψας πρὸς τὰς τοῦ Ζωΐλου κατηγορίας.* Schol. *Κ* 274 *οὗτος ἄλλα τε πολλὰ Ὁμήρου κατηγόρει. ι* 60 *πολλοὶ κατηγόρουν τοῦ ἀπιθάνου. Σ* 22 *Ζωΐλος δέ φησιν ἄτοπον — Ζηνόδωρος δὲ ἀπολογεῖται,* et aliis locis. Cf. Aristot. rhetor. I 3, 3 *δίκης δὲ τὸ μὲν κατηγορία, τὸ δ' ἀπολογία*; v. II 22, 7. 8. II 23, 14. rhet. Al. I 1. VII. Deinde *ἔνστασις, ἐνστατικοί.* Cf. Aristot. el. soph. IX 6 (*εἰ δὲ τοῦτ' ἔχομεν, καὶ τὰς λύσεις ἔχομεν· αἱ γὰρ τούτων ἐνστάσεις λύσεις*

tione adversus poetam pugnavit, et rhetorum artificiis usus et (206)
sophistarum argutiis, Zoilum Amphipolitanum. 204
Ad illud genus pertinebat eius *ψόγος Ὁμήρου*, ad hoc libri, qui apud Suidam dicuntur *κατὰ τῆς τοῦ Ὁμήρου ποιήσεως λόγοι ἐννέα*. Strab. lib. VI p. 271, falsum fictumque esse demonstrans multos fluvios subter mare per aliquod spatium labi integros, plures affert, qui talibus fabulis fidem habuerint: „*Ἀλφειὸν δέ*“, inquit „*Ζωΐ*-

---

εἰσί). XV 14. 15. XVII 20. rhetor. II 12, 17. II 25. II 26, 4. Dion. rhet. III 17, 14. *διαβάλλειν* quoque et *διαβολή*, quae haud rara sunt in hac re, possint a rhetoribus ducta videri, v. Spengel *συναγ. τεχν.* p. 95. 96: fortasse etiam *ψέγειν*, v. Aristot. rhet. I 3, 3. Sed de hoc non pugnabo. De vocabulis autem *λύειν*, *λύσις* res certissima. Haec in scholiis frequentissima de dissolvendis quaestionibus, unde *Σωσίβιος ὁ θαυμάσιος λυτικός* apud Athenaeum: de dissolvendis vero sophistarum captionibus apud Aristotelem propria: *ὃ λύει τὸν σοφιστικὸν λόγον*, rhetor. III 2, 13, et in libello de elenchis sophisticis in singulis capitibus invenies. Ceterum grammatici, nec raro, etiam verbo *ἐπιλύεσθαι* utuntur. Unde *ἐπιλυτικοί* apud Suid. s. *Σωσίβιος*. *ἐπιλύεσθαι* sch. Dion. gr. p. 730, 27. Schol. Od. *ι* 106. Athen. XV p. 670[f] (*πρόβλημα ἐπιλύσασθαι*). Schol. Pind. Pyth. IV 455. *ἐπιλύειν τὸ ἄπορον* Tzetz. exeg. Il. p. 51. *τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἡμεῖς ἐπιλύομεν* id. ad Lyc. 152. *ἐπιλύεται ἡ ἀπορία, τὸ ἄπορον οὕτως* Doxopater Walz II p. 160. 161. *ἐπιλύειν τὸ ζητούμενον* Euseb. h. eccles. VII 32. Item activum *ἐπιλύειν* sch. *A* 1. Cf. Apollon. de adv. 537, 14 et
Procl. ad Cratyl. *ιϛ'* p. 8 (Lips. 1820). Et alia quaedam exempla perse- (206)
quamur: *καὶ ἐπιλύονται λέγοντες* Choerob. Theodos. 102[b]. 171[b]. *κρεῖττον οὖν ἐστιν ἐπιλύσασθαι οὕτως* 171[b]. *ἐπιλύσεις διαφόρων ἐρωτημάτων* in Pselli opusculis post libr. de operat. daem. p. 63. *καὶ τούτου σαφὴς ἡ ἐπίλυσις* ib. p. 73. Rhetores: *καὶ Παλαιφάτῳ τῷ περιπατητικῷ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται οἷον ὅτι Κένταυροι μὲν ὑπελήφθησαν οἱ πρῶτοι ἐπὶ ἵππων ὀχούμενοι ὀφθέντες* — Theo. progymn. c. VI § 12. In re iudiciali certe
ex Luciano bis accus. 30 notavi *τὰ κεφάλαια ἐπιλυσάμενος τῶν κατη*- 204
γορηθέντων. Apud Athenaeum XV p. 669[d] pro *ἀπολύεσθαι ζήτησιν* Casaubonus requirebat *ἐπιλύεσθαι*. Neque tamen necessarium: *ἀπολύεσθαι ἀπορίαν* est schol. *Υ* 271. *ἀπολύεσθαι προτάσεις* Athen. VI p. 234[c]. Strab. XII p. 550 *ταῦτα μὲν ἀπολύεται τῇ μεταγραφῇ*. Quod videtur translatum ex *ἀπολύεσθαι τὴν αἰτίαν* (Dion. rhet. VIII 11), *ἀπολύεσθαι διαβολάς* (Plat. Phaedr. 276[d]). *ἀπολύεσθαι τὸ παράδειγμα* (argumentum refellere, diluere) est apud Frontonem epist. graec. 3 p. 233 N. — *τὸ ζητούμενον διαλύειν* est Athen. p. 408[f]. *ἐπιστάσεις καὶ διαλύσεις* Euseb. hist. eccles. II 18 p. 151. *τὸ γραμματικόν σοι διαλύσομαι πρόβλημα* Psell. ined. Boisson. p. 69. *διαλῦσαι τὸν λόγον* de elencho sophistico diluendo legimus ap. Aristotelem el. soph. XVI 9. *τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν* poet. XXVI 16. *διαλύσασθαι διαλεκτικοὺς λόγους* Diog. La. II 111.

λος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίων ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ῥεῖν, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον" i. e. eiusmodi fabulam Zoilus propinat, is qui Homerum ut fabulosum poetam vituperare ausus est. In quo miror, Wolfium sibi persuadere potuisse (p. CXCII) ultima verba *ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον,* in quibus vis sententiae est, ad marginem releganda esse. Recte Strabonis locum intellexerat Hardio in Memor. Acad. inscr. et litt. T. VIII p. 187 [123]. In mente habuit Strabo *ψόγον Ὁμήρου,* quae haud dubie declamatio erat, a Suida inter Zoili scripta commemorata atque a novem libris adversus Homerum secreta. Ex eadem declamatione putaverim desumptum esse, quod Longinus servavit, IX 14 *τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους* ⟨l. *συομορφουμένους* cum Valckenaerio⟩, *οὓς ὁ Ζωΐ-*
(207) *λος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα*: quod habet colorem rhetoricum. En specimen fabulae, quam fabuloso poetae exprobraverat. Novimus praeterea orationem eius ad Homeri reprehensionem
205 pertinentem, cuius fragmentum servavit schol. Plat. ad Hipparch. p. 240b (p. 334 Be.): *Ζωΐλος ἐν τῷ εἰς Πολύφημον ἐγκωμίῳ „οὕτω γὰρ ὡμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως σωζόμενος καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος περιώφθη μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς"*. Hoc quantivis pretii frustulum clarissime patefacit, quid in illa declamatione effecerit: Cyclopis precibus (*ι* 528) ita Deos immortales commotos esse, ut cum antea ex sociis quidem complures Ulixes amisisset, sed navem adhuc nullam, ab hoc demum tempore omnibus et amicis et navibus orbaretur: quod ipsum Polyphemus, Dis scilicet gratiosus, imprecatus erat:

δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι·
ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ [124].

---

123 „Strabon a remarqué cette bévue comme quelque chose de plaisant dans un écrivain, qui s'étoit moqué d'Homère comme d'un conteur de fables."

124 Hae tamen rhetorum nugae videntur adducere potuisse lepida mythologorum capita, ut vel serio Cyclopem pro prudente homine ven-

Non concedo Wolfio ⟨p. CXCII⟩, „quibus potissimum in rebus Homerum allatrarit Zoilus, parum constare". Mendacia fabularum in declamatione adversus poetam composita ludificatum esse supra constitit. Qualia vero in novem istos libros congesserit ridicula, ne hoc quidem latet. Partim enim excitaverat, quae in Deorum heroumque moribus, partim quae in arte (208)
poetae, partim quae in oratione eius carpi possent. Singula fragmenta primi, secundi, tertii generis recensebo. Apollinem vituperavit, quod dicatur sagittis mulos primum et canes adortus esse: quasi vero tam vehementer irasci deceat Deum, ut ne a bestiis quidem abstineat, Heraclid. alleg. Hom. c. 14. In illo, quod Achilles dicit *I* 203 *ζωρότερον δὲ κέραιρε*, quod deinceps exercuit plurimos, Pelidae bibacitatem perstrinxerat, Plut. quaest. conv. V 4, 2. Immensum eiusdem luctum increpat *Σ* 22, v. 206
schol. — De arte poetae haec sunt, quae vel accurate perpensa iniucundas ridiculasque imagines ante oculos constituere, vel sine ratione, vel adversus rationem ficta esse persuadere voluerat. *X* 209

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο:

γελᾷ δὲ τὸν μῦθον ὁ Ζωΐλος· ποδαπαὶ γὰρ αἱ μοῖραι ἐν ταῖς πλάστιγξι καθήμεναι ἢ ἑστηκυῖαι. — *Ψ* 100

ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς
ᾤχετο τετριγυῖα —:

Ζωΐλος δέ φησιν ὅτι ἀλλ' ὁ καπνὸς ἄνω φέρεται! — *E* 7

τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων:

Ζωΐλος ὁ Ἐφέσιος κατηγορεῖ τοῦ τόπου τούτου καὶ μέμφεται τῷ ποιητῇ ὅτι λίαν γελοίως πεποίηκεν ἐκ τῶν ὤμων τοῦ Διομήδους καιόμενον πῦρ· ἐκινδύνευσε γὰρ ἂν καταφλεχθῆναι ὁ ἥρως. Sic argutari licebat in eo versu, quem idoneus profecto iudex Virgilius supra modum admiratus et identidem imitatus esse dicitur. Macrob. Sat. V 13. — Sine ratione fictum visum

---

ditarent. Serv. ad Aen. III 636: „Hic (Polyphemus) vir prudentissimus fuit, et ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, i. e. iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. verum Ulixes eum prudentia superavit et ob hoc eum coecasse fingitur." Longe aliter Aristarchus: vid. Apollon. lex. Hom. s. *ἀθεμίστων*. Supra p. 181.

illud, quod in Ciconum impetu (*ι* 60) ex singulis navibus par sociorum numerus interiisse dicatur, „*ὥσπερ ἀπ' ἐπιτάγματος*“. — Rationi contrarium visum, quod *K* 274 Ulixes cum
(209) Diomede egressus ad Rhesum occidendum magnopere gaudeat ardea a Minerva missa, de qua poeta: *οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν — ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.* Hoc male finxisse poetam: etenim latere volentibus alitis clangorem sinistrum omen esse. Similiter *E* 20, ubi Idaeus et Phegeus fratres in curru contra Diomedem pugnantes inducuntur. Phegeus Diomedis hasta ictus caeditur: tum alter timore percussus a curru se proripiens aufugit: *κατηγορεῖ καὶ τούτου τοῦ τόπου Ζωΐλος, ὅτι λίαν, φησί, γελοίως πεποίηκεν ὁ ποιητὴς τὸν Ἰδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα φεύγειν· ἠδύνατο γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις.* — Denique grammatica reprehensio est ad *A* 129 *αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι: Ζωΐλος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρύσιππος ὁ Στωϊκὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἑνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι·*
207 *τὸ γὰρ δῷσι, φασί, πληθυντικόν* (sc. ex analogia). *ἀγνοοῦσι δὲ* ...[125]. Hic igitur Zoilus quamquam ineptas proposuit quaestiones, tamen aliorum exempla secutus est, ut verissime Wolfium dixisse arbitrer, „eum nihil admodum praeter ceteros peccavisse“[126].

---

125 Quod unum restat in schol. *P* 204, pertinens ad *Θ* 200, non intelligo.

126 p. CXCII. Sed de hominis ingenio ac moribus minime mihi cum viro egregio convenit. Primum quod dicit „rabiem addidisse“, hoc non video unde colligi possit nisi ex veterum admodum incerta persuasione, qui plurimi fando hominis memoriam tenerent ac declamatorum exaggerationibus pollutam, quorum fidem dissentientes de taetra eius morte narratiunculae testantur, cf. Harles. ad Fabric. I p. 560. Porphyrius quidem, cui quae in scholiis Homericis de eo tradita sunt debemus, eum *γυμνασίας ἕνεκα* scripsisse ait: quamquam, ut mox apparebit, ne hoc quidem accurate dictum arbitror. Ex vocabulis, quibus in poeta aggrediendo usus est, *γελοίως, ἀτόπως*, nihil asperius de homine colligi posse contendo: nam haec vulgata fuerunt in excitandis captiunculis. Quod si quis illud
(210) asperam eius orationem significare reponat, quod est in schol. *Σ* 22 de Achille lamentante „*τό τε οὕτως ὑπερπενθεῖν γυναικῶδες· οὕτως οὔτ' ἂν βάρβαρος τίτθη ἐποίησεν*“, ne ea quidem nova eius loquendi ratio sed proverbialis; Aristo apud Sext. Empir. adv. mathem. VII 12 *τούτους γὰρ εἰς τίτθας ἂν καὶ παιδαγωγοὺς πίπτειν.* Addit deinde Wolfius illam

§ 3. Quantum vero immodestiae ac potius impudentiae his (210) 208
tortuosarum quaestionum captatoribus posteriores grammatici iure adscribi posse arbitrati sint, ex memorabili scholio Aristonici apparet, Υ 269 *ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν.* Attamen hi versus Aristotele antiquiores, immo quaestio ipsa versibus (211)
adhaerens iam Aristoteli tentata, poet. XXVI 22. Similis prorsus eiusdem grammatici observatio Κ 372 *ὅτι θέλοντες ζήτημα ποιεῖν μεταγράφουσι τὸ ἡμιστίχιον οὕτως „καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός“* (pro *ἦ ῥα καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκ. —*). Certe Virgiliomastix talia ausus est: Serv. eclog. II 22 „sane hunc versum male distinguens Virgiliomastix vituperat: Lac mihi non aestate novum, non frigore: defit, i. e. semper mihi deest“. De Aristonici observationibus quidquid iudicaveris, demonstrant tamen grammaticorum de vetustis quaestionum professoribus iudicium. Quo magis mirere,

---

rabiem profectam fuisse „ab acerbitate et pravitate animi.“ An cogitari potest, pravitate animi quemquam insectari priscum scriptorem, cuius nec de vita nec de factis quidquam constaret? Quasi quis hodie malivolus in Ulphila carpendo sibi placere posset. Admonet Wolfius de Vet. Testamenti reprehensionibus. At ne hae quidem a pravitate animi profectae, sed a persuasione rationum. Quod vero in Sallustio, Cicerone, Virgilio factum est si cui succurrat, id et fieri poterat iustius et factum est partim perversa imitatione partim studio civili et aemulatione artis. Iam ut de Zoilo dicam quod sentio, non graviter reprehendit, sed (id quod fragmenta ipsa demonstrant) irrisit, non Homerum, sed studia doctorum. In eo si multi non intellexerunt cavillatorem, idem ei quod Platoni accidit. At, inquit, non uno eiusmodi contentus fuit opusculo, tria novimus Homerica, novimus praeterea adversus Platonem eum atque Isocratem scripsisse. Hoc ideo factum, quod non animi causa scripsit, sed disciplinae. Philosophum fuisse Suidas tradit *„ῥήτωρ δὲ ἦν καὶ φιλόσοφος.“* Qualis vero philosophus? Videlicet Cynicus. Aelian. V. H. XI 10 *ἐκαλεῖτο δ' ὁ Ζωΐλος οὗτος Κύων ῥητορικός*: quo nomine quem aptius significari putabimus quam rhetorem, qui idem esset Cynicus? Et lege mihi Aelianum, qualem eodem loco hominis habitum depingat: merum agnosces cynicum. Ergo si Diogeni, ut censeo, et maxime Menippo similis erat Zoilus, *σπουδογέλοιος* fuit, et dictorum scriptorumque eius idem cum illis color, idem consilium. — Novem eius libros adversus Homerum 208
ipsos puto inscriptos fuisse *Ὁμηρομάστιξ*, ut Licinii liber Ciceromastix: similiter Carvilii Aeneidomastix. Ceterum illa omnia ad unum eundemque Zoilum pertinere patet.

quidni una cum invalescente accurata Alexandrinorum scientia diligentique poetarum interpretatione hi lusus abiecti planeque exstincti sint. Quod tantum abest ut factum sit, ut et Alexandriae retenti tractatique et postea Romae aliisque studiorum deversoriis gnaviter culti et ad ultima saecula propagati sint. Sed Graeci quidem grammatici praestantiores, quales Zenodotus, Aristophanes, Aristarchus fuerunt, neque videntur haec pleraque in commentarios suos recepisse, neque istos artis nostrae conditores, quibus ex integris atque illibatis novae disciplinae fontibus plenam ac copiosam doctrinam haurire licebat, quibus primum rudia et confusa exemplaria ordinanda, distinguenda, perpolienda erant, minutiarum libido vel invadere vel delectare poterat: si quid autem se offerebat vere impeditum, ut nisi captiosis artibus enodari posse non videretur, tum non hanc quasi gratam ostentationis occasionem arripiebant, sed medici-
209 nam habebant, quae ab acutulis, omnia solvere paratis grammaticis nunquam inventa esset, eruditam ac simplicem — *ἀθέτησιν*. Illustre traditum exemplum est, Aristarchum in dissolvendis quaestionibus, quae sibi inanes viderentur, minime
(212) gloriolam quaesivisse. Quid enim responderit percontantibus, cur in recensu navium a Boeotis potissimum poeta initium ceperit, apud scholiastam ad *B* 494 legimus hoc modo: *ἦρκται δὲ ἀπὸ Βοιωτῶν κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον οὐκ ἔκ τινος παρατηρήσεως* .... Alterum scholion: *ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι κατὰ ἐπιφορὰν αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ποιήσασθαι· εἰ γὰρ καὶ ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς.* Audin' virum sobrium atque in melioribus exquirendis occupatum, cum molestos argutiarum scrutatores aspernatur atque eludit? Eiusdem generis exemplum praeterea est *Δ* 489. Narrat ibi poeta, Antiphum, Priami filium, in proelio Aiacem hasta petiisse, eam vero, cum ab Aiace aberraret, in Leuco, Ulixi socio (*ἑταῖρος*) haesisse. Hic quaestio fuit, id quomodo fieri potuerit, cum ex ordine exercitus Graeci constaret, Ithacenses haudquaquam stationem prope Salaminios habuisse. Quidam solvunt pessime, *ἑταῖρον* non esse socium, sed universe amicum; alii melius, in proelio ordinem exercitus confundi. Quid Aristarchus? „*ὡς ποιητικὸν παραιτεῖται*“, talia in poeta ne quae-

renda quidem esse. Attamen haec non prorsus neglexerunt, si qua forte ad utilem observationem ansam praeberent. Sic quod de *σελήνη φαεινή* quidam sibi ineptum invenisse videbantur, hoc poterat admonere doctiores, ut Aristarchum admonuit, ut de vi ac potestate epithetorum perpetuorum dicerent. Sic quas Aristonicus in scholiis tangit quaestiones, quae paucae sunt, aut ad verborum potestates definiendas receptae erant, ut *Γ* 65, ubi sine dubio de significatione vocabuli *ἑκών* exposuerat, aut ad lectionem expediendam vel confirmandam, *Γ* 379. *K* 447, aut ne poterant quidem in commentariis praeteriri, quod explicatione necessario egent, ut de versu *παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων* *K* 252, et de Pylaemene *N* 643, quae sunt quidem quaestiones, sed graves et necessariae ac longe (213)
ab istis argutulis segregandae. Item alia quaedam attentum lectorem iure offendentia vel semel excitata pungentia, *Z* 326 210
cl. 335. *Π* 116. 850. *X* 208. *Z* 265; — *Φ* 343. Aliquoties etiam aliquid concedere debuisse communi studio infra apparebit.

§ 4. Primam attulimus causam, cur rem per se inutilem, sed utilium observationum saepe indagatricem, noluerint plane ex hominum memoria elabi. Sed efficaciores tamen aliae causae erant atque partim decori ac dignitati litterarum minus accommodatae. Accepimus in Alexandrino Museo aliisque locis ad philosophorum et rhetorum morem grammaticos quoque ambulantes de rebus suis disputationes instituisse. Strabo XVI p. 793 *τῶν δὲ βασιλείων μέρος ἐστὶ καὶ τὸ Μουσεῖον, ἔχον περίπατον καὶ ἐξέδραν.* Quorum usum ambulacrorum cum praeterea notum habemus, tum ex Vitruvio V 11, de palaestris dicente hoc modo: constituuntur autem in tribus porticibus exedrae spatiosae, in quibus philosophi, rhetores reliquique, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Rem docte illustravit Gronovius de Mus. Alex. in Thes. Gron. T. VIII p. 2742. Hic igitur quamquam in vegeta, qua plerique utebantur, memoria multiplicique doctrina aliquanto doctius quam hodie evadere poterat disputatio, atque, ut non uno loco apparet ex Gellio, re vera evasit, ut nimis inique de hoc genere existimari nolim, quamquam de rebus ad universam grammaticam pertinentibus

colloqui poterant. librum quoque secum ferebant (Gell. III 1. VI 16): attamen multae huius operosae doctrinae partes, et solidissimae quidem, aut non poterant ibi tractari aut male. Vix igitur dubitandum est. quin sine commentariorum bibliothecarumque adiumento conversantes grammatici haud raro ad
(214) minutias lususque ingenii delaberentur. Quid porro illi ἀπείριτα δηριόωντες Μουσέων ἐν ταλάρῳ in syssitio suo disceptaverint non accepi quidem: sed nescio quomodo patulas aures admoventi quaestiuncularum susurrus adstrepit. In conviviis enim eruditorum, quae apud utrumque populum frequentissima erant, proponendarum solvendarumque quaestionum pervulgatus mos et quasi propria sedes fuit. Postquam enim ad epulandum vocati edendi libidinem exuissent, bibendi induissent, tum
211 mensis remotis [127], poculis ministratis, ad doctam garrulitatem sese accingere: quippe neque muti esse poterant, homines praesertim Graeci, quos in litteris quoque omnium loquacissimos esse Strabo professus est, neque difficiles iis et convivandi hilaritati parum aptae disputationes placebant (Plut. sympos. qu. I 1, max. c. 3). Neutrum decere ex ipsis philosophorum scholis retulerant, in quibus de boni convivae virtutibus multus sermo esse consueverat. Plut. sympos. qu. I 1, 2 [128]. Cf. Cic. off. I 37. Quare si quis natura esset tristior atque ad seria iocose tractanda difficilior, abstinebat sese in convivarum coetu ab hoc genere ludicrae eruditionis: ut Isocrates, qui „cum in convivio a sodalibus oraretur, ut aliquid in medium de eloquentiae suae fonte proferret, hac venia deprecatus est: Quae praesens, in-
(215) quit, locus ac tempus exigit, ego non calleo; quae ego calleo, nec loco praesenti sunt apta nec tempori". Sic rem narrat Macrobius Saturn. VII 1, mutuatus a Plutarcho sympos. qu. I 1, 1.

127 Plut. symp. II 2 αὐτοὶ γὰρ ἐπιχειρήσομεν ζητεῖν ὅταν παυσώμεθα δειπνοῦντες. ὡς οὖν ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι —. Alios locos nunc praetereo. Sed apud Virgilium Aeneas fata sua reginae enarrat, postquam prima quies epulis mensaeque remotae.

128 ζητεῖν μὲν ἐν ταῖς διατριβαῖς περὶ συμποτικῶν καθηκόντων, καὶ τίς ἀρετὴ συμπότου, καὶ πῶς οἴνῳ χρηστέον. — Νόμους συμποτικούς scripserant Aristoteles, Speusippus, Xenocrates, Athen. I p. 3f. Horum et similium ad irrisionem pertinebat Gnathaenae νόμος συσσιτικός Ath. XIII 585b.

Prudenter Isocrates: iure insipientes, qui aliter agerent, vituperati. De eiusmodi intempestive docto Gellius I 2 „Erat ibidem nobiscum simul adolescens philosophiae sectator, disciplinae, ut ipse dicebat, Stoicae, sed loquacior impendio et promptior. Is plerumque *in convivio sermonibus, qui post epulas haberi solent,* multa atque immodica de philosophiae doctrinis intempestive atque insubide disserebat" et reliqua, quae apud ipsum Gellium legantur, vivide, ut solet, et lepide referentem (cf. XV 2). — Cf. Epict. I 26, 9. II 19, 8.

At quam frequentia per omnia saecula eruditorum convivia fuerint, non ex nostra consuetudine diiudicandum est, sed ex ipsorum usu ac moribus pernoscendum. Nam et philosophi
auctorum disciplinae suae natales anniversaria epularum festi- 212
vitate instaurabant, quod Epicurei ex Epicuri testamento faciebant (Cic. fin. II 31. Diog. La. X 18), alii sponte, ut Socratis et Platonis memoriam quosdam coluisse legimus (Plut. qu. symp. VIII 1. Euseb. praep. ev. X 3, cf. Ruhnken. de Longin. § 8) et eiusdem scholae sectatores conventus epulasque agebant, ut singulis mensibus Epicurei (Cic. Diog. II 11), alii (Athen. V p. 186a. X p. 419d), iuvenesque studiosi litterarum tum inter sese (Gell. XVIII 2. XV 2) tum apud magistros, quos cum maxime sectabantur (Gell. VI 13. cf. II 22. III 19. XIX 9), epulari solebant; et si Musarum sacra fierent, quod e. g. Athenis solenne fuisse ex Plutarchi symposiacorum libro ultimo tenemus, eadem festivitas; denique reges, praetores (Plut. symp.
IX in.), patroni haud raro ad convivia litteratos clientes invita- (216)
bant[129]. Cf. Eschenbach de sympos. sapient. § X sqq. Graves

---

129 Potissima recensui. Non desunt alia. Diog. La. II 133 de Menedemo (cl. Ath. 420c): *ἦν δὲ καὶ φιλυπόδοχος καὶ διὰ τὸ νοσῶδες τῆς Ἐρετρίας πλείω συνάγων συμπόσια, ἐν οἷς καὶ μουσικῶν.* V. alia Plut. symp. I 10 in. II 4 in. V 2 in. V 3 in. V 5 in. Hinc fluxit persuasio septem sapientes non convenisse tantum, sed convivantes confabulatos esse. Plut. Sol. c. 6; et 4: *γενέσθαι δὲ καὶ μετ᾽ ἀλλήλων ἔν τε Δελφοῖς ὁμοῦ λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περιάνδρου σύλλογόν τινα κοινὸν αὐτῶν καὶ συμπόσιον κατασκευάσαντος.* (Cf. Ath. 463c.) Suid. *ἐκκέκοφθ᾽ ἡ μουσική: φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον· ὅθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.*

igitur ac serias quaestiones ex laetis eiusmodi circulis excludebant. Qualia contra admiserint atque probaverint, ex Plutarcho, Macrobio, Athenaeo, Gellio intelligitur. Gellii quidem duas lepidas narratiunculas, quibus haec convivandi ratio egregie illustratur, orationi meae includendas putavi. VII 13 „Factitatum observatumque hoc Athenis est ab his, qui erant philosopho Tauro iunctiores. Quum domum suam nos vocaret, ne omnino, ut dicitur, immunes et asymboli veniremus, coniectabamus ad coenulam non cupedias ciborum, sed argutias quaestionum. Unusquisque igitur nostrum commentus paratusque ibat quod quaereret: eratque initium loquendi edundi finis.
213 Quaerebantur autem non gravia nec reverenda, sed *ἐνθυμημάτια* quaedam lepida et minuta et florentem vino animum lacessentia. Quale hoc ferme est subtilitatis ludicrae quod dicam. Quaesitum est, quando moriens moreretur, quum iam in morte esset, an quum etiamtum in vita foret: et quando surgens surgeret; quum iam staret, an quum etiamtum sederet: et qui artem disceret quando artifex fieret; quum iam esset, an quum
(217) etiamtum non esset“....... XVIII 2 „Saturnalia Athenis agitabamus hilare prorsum ac modeste .... Conveniebamus autem ad eandem coenam complusculi, qui Romani in Graeciam veneramus quique easdem auditiones eosdemque doctores colebamus. Tum qui coenulam ordine suo curabat, praemium solvendae quaestionis ponebat librum veteris scriptoris vel Graecum vel Latinum, et coronam e lauro plexam; totidemque res quaerebat, quot homines istic eramus, quumque eas omnes exposuerat, rem locumque dicendi sors dabat[130]. Quaestio igitur soluta corona et praemio donabatur, non soluta autem tramittebatur ad eum, qui sortito successerat: idque in orbem vice pari servabatur. Si nemo dissolvebat quaestionis eius nomen, praemium ipsum et corona deo, cuius id festum erat, dicabatur. Quaerebantur autem res huiusmodi, aut *sententia poetae veteris lepide obscura*, aut historiae antiquioris requisitio, aut decreti cuius-

130 Macrob. VII 4 sortiamurque, si videtur, ut per ordinem unusquisque proponat quam solvendam aestimet quaestionem. Plut. symp. IX 2, 1 *ἔθους δὲ ὄντος ἐν τοῖς Μουσείοις κλήρους περιφέρεσθαι καὶ τοὺς συλλαχόντας ἀλλήλοις προτείνειν φιλόλογα ζητήματα.*

piam ex philosophia perperam invulgati purgatio, aut captionis sophisticae solutio, aut inopinati rariorisque verbi indagatio, aut tempus item (?) in verbo perspicuo obscurissimum". Ipsas quaestiones plus minus utiles qui cupit, is apud elegantem narratorem ipse cognoscat. Sed quas veterum poetarum sententias lepide obscuras dixit, ex hoc genere plura Homerica apud Plutarchum disceptantur: cur Nausicaa non marina sed fluviali aqua sordidas luat vestes (I 9 *α*); cur Achilles *ζωρότερον* pocula misceri iubeat, quod multis bibacis visum est (V 4); cur *μηλέαι* 214
ἀγλαόκαρποι (V 8), cur *ἁλὸς θείοιο* (ib. 10) dixerit, haec prae aliis epitheta eligens; cur cum tot liquida apud poetam com- (218)
memorentur in oleo potissimum adiectivo *ὑγρόν* utatur (VI 9); cum Paris se Helenam opesque redditurum promisisset, si a Menelao in singulari certamine victus fuerit (*Γ* 71, 92, cf. 101), postquam victus quidem esset sed non caesus, iustamne hanc Troiani excusationem pacti habuerint (IX, 13 [131]); denique utra manu Venus a Diomede vulnerata fuerit (IX 4) [132]. Commemoravi supra epulas a regibus ac nobilibus in litteratorum gratiam apparatas. Ne ab Alexandri quidem conviviis doctae quaestiones afuisse videntur. Apud Ptolemaeum Hephaestionem Photius (p. 147 a 3 Be.) legerat, *διὰ τί ὁ ποιητὴς πελειάδας ἐποίησε τῆς τροφῆς τῶν θεῶν διακόνους* (*μ* 62), *καὶ τίνα Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τοῦτο εἶπον.* Quae quidem alia occasione possunt a rege Homeri studiosissimo (v. Wolf prol. CLXXXIV, add. Hemsterh. Luc. dial. mort. XII 3) prolata esse, sunt tamen convivali disputationi aptissima. Ad Ptolemaeorum convivia pertinet narratio de quaestione a Comano, regis pincerna, proposita, fragm. 3. Apud Plutarchum (ne suav. qu. vivi p.) Epicurus suadet regibus *φιλομούσοις*, *στρατηγικὰ διηγήματα καὶ φορτικὰς βωμολοχίας μᾶλλον ὑπομένειν ἐν τοῖς συμποσίοις ἢ λόγους περὶ μουσικῶν καὶ ποιητικῶν προβλη-*

---

131 Cf. Porphyr. ad *Γ* 276. 457.

132 In scholiis similia multa, ut *Θ* 328 *ποῖος ὦμος βέβληται;* cet., et Porphyr. ib. *ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι τοῖς περὶ τοῦ Τεύκρου εἰρημένοις ζητοῦσι ποίαν χεῖρα τέτρωται. Λ* 252, ubi Agamemnon vulneratur: *χεῖρα· τὴν ἀριστεράν, καὶ γὰρ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀνίσταται ἄκοντι ἀγωνίσασθαι. Μ* 395.

μάτων. Macrobii narratio haec est VII 3, 13 (ex Plut. II 1, 12): „Cum regis libertus, ad novas divitias nuper erectus, philosophos ad convivium congregasset et *irridendo eorum minutulas quaestiones* scire se velle dixisset, cur ex nigra et ex alba faba pul-
(219) mentum unius coloris edatur, Aridices philosophus indigne ferens Tu nobis inquit absolvas, cur et de albis et nigris loris similes maculae gignantur". Haec nos ducat narratio ad conditionem grammaticorum, qua et ipsa factum est, ut haud facile possent
215 haec principum crepundia abiicere. Scilicet reges ex quo Museis, mercedibus, honoribus studia et eruditos fovebant sustentabantque, haud raro et doctos et doctrinam sibi delectationi atque etiam ludibrio esse voluerunt. Ipsi Ptolemaei, litterarum studio tantopere illi laudati, ab hac noxa haudquaquam vacarunt: velut Diodorum Cronum dialecticum et Sosibium grammaticum his derisui fuisse ex Diog. La. II, III, Athen. XI p. 493 cognovimus. Postea cum Romam migrarent plurimi atque nobilium Romanorum in domibus versarentur, pro rege uno multis regibus (sic enim se dici volebant) serviebant, et saepe ne natis quidem, sed factis, sed servitutis qua emerserant maculis conspersis.

§ 5. Satis, puto, caussarum collegimus, quibus quaestiunculae istae cultae celebrataeque sint. Romanorum florente imperio praecipue viguisse satis ex testimoniis, quibus usi sumus, apparet. Et plane huic rei consentaneum, quod imperatorum Romanorum temporibus hoc quasi summum et praecipuum grammatici munus postulatum atque efflagitatum esse invenimus, ut *„omnes quaestiones possit dissolvere"*. Sic Tiberium et alios imperatores eiusmodi problemata iis proposuisse legimus, non ioco, quantum ex auctoribus intelligere licet, sed serio. Suetonius de Tiberii studiis narrans (c. 70): „Maxime tamen", inquit, „curavit notitiam historiae fabularis usque ad ineptias atque derisum. Nam et grammaticos, quod genus hominum praecipue, ut diximus, appetebat, eiusmodi fere quaestionibus experiebatur:
(220) Quae mater Hecubae: Quod Achilli nomen inter virgines fuisset: Quid Sirenes cantare sint solitae". De Hadriano Spartianus c. 20: „Apud Alexandriam in Museo multas quaestiones profes-

soribus proposuit et propositas ipse dissolvit". Imperatorum vero suorum studia quid mirum est servile hominum vulgus aemulatos esse? Iuven. sat. VII 229:

Sed vos saevas imponite leges,
Ut praeceptori verborum regula constet,
Ut legat historias, auctores noverit omnes,
Tanquam ungues digitosque suos: ut forte rogatus,
Dum petit aut thermas aut Phoebi balnea, dicat
Nutricem Anchisae, nomen patriamque novercae 216
Anchimoli; dicat quot Acestes vixerit annos,
Quot Siculi Phrygibus vini donaverit urnas.

(Cf. Lucian. merc. cond. c. 11.) Hinc acumen est epigrammatis, quod de Valerio Catone Bibaculus scripsit, Sueton. ill. gramm. c. 11:

Catonis modo, Galle, Tusculanum
Tota creditor urbe venditabat.
Mirati sumus, unicum magistrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,
Omnes solvere posse quaestiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en iecur Cratetis.

Denique eadem ratione Quintil. inst. or. I 2, 14 p. 28 Burm. „Grammaticus quoque de loquendi ratione disserat, *quaestiones explicet,* historias exponat, poemata enarret". Haec undique resonant. Laudes sibi videbatur praedicare nescio quis ineptus grammaticus de Satyro, cum scriberet (ap. Phot. p. 151^{b} 21) *Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος Ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ*, et de Apollonio Dyscolo auctor vitae eius, qui hoc cognomen excellentissimum grammaticum reportasse dicit, *ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἕνα τόπον συνέρχεσθαι καὶ γυμνασίας* (221)
χάριν αἰνιγματώδεις τινὰς καὶ ἀσαφεῖς λέξεις φθέγγεσθαι, quemquam, si omnino nominis ratio a studiis repetenda erat, rectius dixisset, venisse ei hoc cognomen, quod homo gravis ac tristis ad iocos lususque litterarum cum cohorte grammaticorum descendere fastidivit ⟨v. quaest. ep. p. 19 sqq.⟩.

His postulatis si respondere volebant grammatici, si magna

pars nihil metuebat magis quam ne quaestionibus non haberent paratas solutiones, si studebant etiam subtiliter atque argnte, etiamsi perverse, respondendo commendare sese vel in gratiam opulentorum hominum insinuare, non laudabuntur quidem, sed apud aequos rerum humanarum aestimatores facilem habebunt excusationem. Factum est ita: atque haec iactantia vel alioquin parum doctos vel ingeniosos inflavit, tali eruditione
217 subnixos. Gellius capite X libri octavi nunc deperditi narraverat, ut epitome indicat, „qualis sibi fuerit in oppido Eleusine disceptatio cum grammatico quodam praestigioso, tempora verborum et puerilia meditamenta ignorante, 'remotarum autem quaestionum nebulas et formidines capiendis imperitorum animis ostentante“[133]. Quid quod etiam sui ostentandi gratia acroases faciebant publice, in quibus, ut hodie musici solent themata per varias modulationes ex tempore persequentes poetaeque subitarii, extemporales poscebant quaestiones? Plut. qu. symp. IX 1, 3: *ὁ δ' ἐν Ῥόδῳ στίχον αἰτήσαντι γραμματικῷ ποιουμένῳ δεῖξιν ἐν τῷ θεάτρῳ προτείνας*

ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων

(222) *ἄδηλον εἴτε παίζων ἐφύβρισεν εἴτε ἄκων ἠστόχησε*[134]. Gell. XVI 6: „Redeuntes Graecia Brundusium navem advertimus. Ibi quispiam linguae Latinae litterator Roma a Brundusinis accersitus *experiundum sese volgo dabat:* imus ad eum nos quoque oblectamenti gratia .... Legebat barbare insciteque Virgilii septimum: in quo libro hic versus est:

Centum lanigeras mactabat rite bidentes:

---

[133] Qui meminit quid „*ὄντως γραμματικόν*“ significet apud Sext. Empir. adv. gramm. c. 13 § 277, concedet mihi talium, quales hic Gellius depingit, vanitate philosophorum fastui egregie subventum esse.

[134] Conf. Plut. sympos. qu. IX 5 in. *ταῦτα τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἡδίους ἐποίησε, μόνον δὲ τὸν γραμματικὸν Ὕλαν ὁ ῥήτωρ Σῶσπις ὁρῶν ἀποσιωπῶντα καὶ βαρυθυμούμενον (οὐ πάνυ γὰρ εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν)* —. Gell. XVIII 5 „Puteolis Iuliano nunciatur, *ἀναγνώστην* quendam, non indoctum hominem, voce admodum scita et canora Ennii annales legere ad populum in theatro. 'Eamus', inquit, 'auditum nescio quem istum Ennianistam': hoc enim se ille nomine appellari volebat.“ V. Casaub. Sueton. ill. gr. c. 2. — Ceterum a ridicula auditorum cavillatione ne veteres quidem sophistae, plurimorum summa admiratione accepti, sibi cavere poterant, ut Gorgias a Chaerephonte elusus, v. Foss. de Gorg. p. 27.

et *iubebat rogare se, si quis quid omnium rerum vellet discere.* Tum ego indocti hominis confidentiam demiratus 'Docesne' inquam 'nos, magister, cur bidentes dicantur?" — Hinc factum est ut eiusmodi quaestiones litterati in docta adversaria referrent. Narrat Gellius (XIV 6) „hominem in litterarum cultu non ignobilem magnamque aetatis partem in libris versatum" sibi 218
in noctibus suis adornandis occupato librum grandi volumine obtulisse, ut inde peteret si quid memoria dignum inveniret. Gloriabatur vero esse istum librum „omnigenis doctrinis praescatentem atque ex multis et variis et remotis lectionibus sibi elaboratum". Gellius libenter accepit; at pro auro carbones invenit: maximam enim partem collegerat spinosas et minutas quaestiones. Ex iis igitur, quae se ibi invenisse dicit, nonnulla haud scio an magis Gellius contemnat, quam fas sit grammatico: (223)
invenit tamen et haec: quam ob causam Telemachus cubans iunctim sibi cubantem Pisistratum non manu attigerit, sed pedis ictu excitarit (*ο* 45); quae nomina fuerint sociorum Ulixis qui a Scylla rapti laceratique sunt; ex quinque operimentis, quibus Achillis clupeus moenitus est, quod factum ex auro est summum sit an medium, *Υ* 269. Hi ipsi versus sunt quos supra notavimus secundum scholiastae sententiam fictos esse *ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν.* Quod vero idem addit, id nunc ad rem nostram facit. Dicit enim: *ἵνα δὲ μὴ δοκῇ λύσεώς τι εἰρηκέναι* (leg. *ἠπορηκέναι*) *καὶ διὰ τοῦτο ἠθετηκέναι, φησὶν* —. Ergo si vel Aristarcho (hic enim significatur) et illis temporibus aliquando commodum visum, cavere invidiam quaestiones postulantium, quid postea et a mediocribus factum esse putabimus?

Ad idem studium quaestionum pertinet quod in recentioribus nonnullis commentariis invenimus explicationes atque observationes etiam graves et utiles ita tamen verbis concipi, ut formam iustae quaestionis ac solutionis referant. Hoc quale sit duobus exemplis, uno Graeco, altero Latino illustrabo. In Servii commentariis hoc fecit is, a quo codex Guelferbytanus I adornatus est. E. g. ad Aen. III 55 legitur in commentariis vulgo: „Obtruncat: occidit intellige; nam obtruncare proprie est capite caedere". Sed in cod. Guelf. I additum: „Quomodo obtruncat, cum sit hastis interemptus? Solvitur: quia veteres

plerumque truncum pro unoquoque genere interemptum dixerunt, obtruncat ideo est occidit". Item ad III 70 in commentario legitur vulgo sic: „Auster autem quivis ventus". Sed
219 Guelf. I: „Quomodo Auster ex Thracia, cum lenis sit? Solvi-
(224) tur: Auster pro quolibet vento accipimus"[135]. Ex Graecis exemplum esto hoc: Ad Hesiod. theog. 139—143

γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τεῦξάν τε κεραυνόν·
οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν —

in ed. Trincav. hoc scholion legitur: *οἳ δή τοι: Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται*

οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες.

πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιππιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ; ἢ ὅτι οὐ πάντας τοὺς ἐκ τῶν θεῶν γεγονότας ἀθανάτους εἶναι συμβαίνει, ὥς φησιν Ἡσίοδος. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς Γηρυόνην θνητὸν ὄντα Χρυσάορος εἶναι λέγει παῖδα· ὁ δὲ Χρυσάωρ Μεδούσης ἦν. πῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μέδουσα ἀναιρεῖται ὑφ' Ἡρακλέους καὶ ὁ Ὄρθρος κύων ὑπ' ἀθανάτων γεννηθέντες; ἢ ὅτι κατὰ κάλλος καὶ μέγεθος θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν. Hoc non contentus qui idem scholion scripsit in cod. Victoriano aperte ante verba *πῶς γὰρ αὐτούς* posuit „*ἀπορία*", ante verba *ἢ ὅτι* „*λύσις*": item ante verba *πῶς δὲ καὶ αὐτή* „*ἀπορία*", ante *ἢ ὅτι* „*λύσις*". V. Werfer Act. phil. Mon. II p. 500. Sic igitur placebant sibi in nectendis nodis, ut non mirum sit quaedam inventa esse, quibus solvendis se impares profiterentur. Lege mihi haec Servii:

Aen. IX 363: Sane sciendum est locum hunc esse unum de XII (al. XIII) Virgilii sive per naturam obscuris sive inso-
(225) lubilibus sive emendandis sive sic relictis, ut a nobis per historiae antiquae ignorantiam liquide non intelligantur. Ib. 412:

---

[135] Idem homo in fine secundi libri quaestiones tertii colligere coepit: „Incipiunt quaestiones libri tertii" (p. 176 Lion.): et si quaestiones deinceps propositas inspicies, invenies ex Servii commentariis excerpta sed magis in formam quaestionis redacta esse. Cf. ex eodem genere III 203. 276. 341. 379. IV 399 (cl. 386). 545. 655. V 410. 493 cet.

Sciendum tamen locum hunc unum esse de his, quos insolubiles diximus supra. XII 74: Sciendum tamen est locum hunc unum esse de insolubilibus XII (aliquot codd. XIII), quae ha- 220
bent obscuritatem, licet a multis pro captu resolvantur ingenii. Cf. I 450: Sciendum tamen est in Virgilio interdum validiora esse obiecta purgatis. — Quibus quid in Virgiliano carmine pro excusatione fuerit, apparet ex V 626: „Ergo constat quaestionem hanc unam esse de insolubilibus, quas non dubium est emendaturum fuisse Virgilium". Quod non fecisset Virgilius in locis ad explicandum nisi argutias captanti non impeditis. Quare his quoque in locis melius fecisset Servius, si, ut nonnunquam facit, superfluas quaestiones dixisset. E. g. III 203: „Unde superflua quaestio est eorum qui dicunt" —. III 332. VI 140 [136]. Ex Graecis, qui nobis servati sunt, commentariis Homericos suos quaestionibus et solutionibus undique non sine doctrina collectis refersit Porphyrius, ut qui scholia Homerica cod. B (haec enim Porphyrii sunt paene omnia) evolverit, is optimum habeat exemplum, qua ratione in hoc genere eruditi alioquin grammatici usi sint. Hoc in illis notabile, quod apparet negotium dissolvendi ad artem redactum fuisse. Sunt enim certae rationes dissolvendi quae plerumque adhibentur: (226)
et saepissime quidem solutio fit *ἐκ προσώπου*, *ἐκ λέξεως*, *ἐκ καιροῦ*, *τόπῳ*, *ἔθει*. Quae vel apud recentissimos hic illic recurrere non mirabimur. Moschop. *περὶ σχεδ.* p. 146, ubi regulam orthographicam exponit de vocabulis a *ζη* vel *ζι* vel *ζει* incipientibus, fertur ad *ζήτημα*, de quo haec adscribit: *ζήτημα· ὅπερ ἐστὶ καθολικὸν ὄνομα καὶ διαιρεῖται εἰς απόρημα καὶ κατηγόρημα· ζητεῖ γάρ τις ἢ ἀπορῶν ἢ κατηγορῶν. καταγίνονται δὲ καὶ ἀμφότερα ἢ περὶ λέξιν ἢ περὶ πρᾶγμα. καὶ εἰ ἐν πράγματι*

---

136 Vidimus quid Servius de Virgilio secutus sit. Sed fuit pars grammaticorum, quae insolubilia nulla esse statuit, quod hic poeta (horribile dictu) omnis erroris immunis sit. Macrob. somn. Scip. II 8: Nobis aliud ad defensionem ultra haec quae diximus non occurrit. Verum quoniam in medio posuimus quos fines nunquam via solis excedat, manifestum est autem omnibus quid Maro dixerit, quem constat erroris ignarum, erit ingenii singulorum invenire quid possit amplius pro absolvenda hac quaestione confiteri. — Apparet quid Servius XII 74. I 450 respiciat.

τὸ κατηγόρημά ἐστι, καθολικὸν καὶ τοῦτό ἐστι, καὶ διαιρεῖται
221 *εἴς τε τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἀδύνατον καὶ τὸ ἀνιστόρητον καὶ ἄλογον καὶ ἀσύμφορον καὶ ἀπρεπές. ὧν ἕκαστον λύεται τρόποις πέντε. ἢ γὰρ διὰ λέξεως λύσει τις ἢ ὀνόματι ἢ προσώπῳ ἢ χρόνῳ ἢ ἔθει.* Est haud dubie illud artificium vagum negotium regulis quibusdam adstringendi, quo facilius fiat[137], antiquissimum. Primum Aristoteles sophistarum elenchis certa solvendi genera opposuit suisque nominibus insignivit, quae legi merentur art. poet. XXVI. Deinde ne in Sosibio quidem dubitandum est, quin certa quaedam artificia et nomina, quibus in dissolvendis difficultatibus identidem uteretur, constituta habuerit, quamquam fortasse ab iis, quae postea valuerunt, diversa. Nam in fragmento ex eius opere, Athen. XI p. 493 d, postquam quaestionem posuit, addit „*τούτων τοίνυν οὕτως κατηγορουμένων τῇ ἀναστροφῇ χρησάμενοι ἀπολύομεν τὸν ποιητήν*“. Fuit igitur *ἡ ἀναστροφή* ex illis solvendi rationibus, quas solebat adhibere. Atque eius genus solvendi insignitum fuisse apparet ibidem ex ratione, qua a Ptolemaeo elusus est, qui ipse in eo irridendo inepta quadam solutione, quam ille adhibere solebat, usus est. —

§ 6. Superest, ut libellos, quos quidem novimus, qui in solis dissolvendis quaestionibus occupati erant, commemoremus, qui pro auctorum ingeniis haud dubie plus minus spinosi erant, nonnunquam quaestionum ac solutionum nomine ac forma necessarias atque praeclaras commentationes continebant, cum aevo posteriore in ipsis commentariis explicationes ita plerumque
(227) proponi videamus, ut incipiant *διὰ τί* .... Scripsit Aristoteles *ἀπορήματα* vel *ζητήματα* vel *προβλήματα Ὁμηρικά*. Phryn. p. 225 *βασίλισσαν Ἀλκαῖόν φασι τὸν κωμῳδοποιὸν καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὁμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι.* Reliqua testimonia vid. ap. Lobeckium et Nunnesium l. l. cf. Ruhnk. de
222 Longin. § 14. Saepissime Aristotelis *Ὁμηρικὰ ζητήματα* a Por-

[137] Idem consilium agnosco in praescriptis Servii, ut hominum nomina non nominata ponenda sint. Aen. IX 362. Cf. I 71. 174. Iuvenalis et Suetonii loci supra allati ostendunt, horum nominum scientiae Romanorum principes avidos fuisse. — Saepe vix habebant vexati grammatici quo confugerent: de quo lepidum est quod habet Athen. IX 398 c.

phyrio in commentariis Homericis afferuntur ut, si quidem ea genuina sunt, haud contemnenda ex hoc libro hodie exstent fragmenta. Sed equidem nondum potui mihi persuadere, non subdititio libro usum esse Porphyrium. Tam omnia ei commemorata ieiuna sunt atque ab Aristotelis ingenio et doctrina aliena. Denique cur a commentatoribus Homericis reliquisque Homericas quaestiones tractantibus, ut Plutarcho, hic liber nunquam ad partes vocatus, a solo Porphyrio adscitus? ⟨Cfr. Sengebusch. Hom. diss. I p. 74 sq. Friedlaender in Fleckeisen. annal. LXXVII p. 24.⟩ Post Aristotelem commemorandae Heraclidis Pontici *λύσεις Ὁμηρικαί*, Diog. La. V 88. Specimina sunt schol. *B* 649. *Γ* 236. *ν* 119. Deinceps commemoretur illud volumen, in quod teste Porphyrio *K* 274 Alexandriae quaestiones propositae una cum solutionibus relatae sunt: de quo scite dictum est Wolfii p. CXCV. Proximi sunt praeter Sosibium (Suid. Athen. 493) Zeno, Stoicae disciplinae auctor, et Athenodorus. Ille scripsit *Ὁμηρικῶν προβλημάτων* libros quinque, de quibus v. Menag. ad Diog. VII 4. Arati frater Athenodorus scripsit contra Zoilum. Arati vit. III ap. Buhl. T. II p. 445: *ἀδελφοὺς δ' ἔσχε Μύρην τε καὶ Καλλιόδαν καὶ Ἀθηνόδωρον, ὅν φησιν Εὐφράνωρ ἀντιγράψαι πρὸς τὰς τοῦ Ζωΐλου κατηγορίας*. Fuit cum putarem Athenodori nomen pro Zenodoro reponendum esse schol. *Σ* 22, ubi Zoilus a Zenodoro refutatur. Sed intellexi non necessarium esse: immo verba, quae ibi sunt, *καὶ ἄλλως συνήθη ταῦτα τῷ τε βίῳ* declarant, hoc petitum esse e Zenodori libro *περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας* (sch. Porphyr. ad *Σ* 356, (228)
cf. ad *P* 263)[138]. — Iunior Zenodotus, cuius *λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων* Suid. commemorat. Schol. *A* 1. *B* 12. *Γ* 236. — Heraclidis iunioris *λέσχαι* hendecasyllabis scriptae, ut Meinekius docuit Analect. Alex. p. 378. — Seleuci *πρὸς Ζήνωνα προτατικόν* schol. Aristoph. Thesmophor. 1175 et, ut putant, ad Thesmophor. 840 pro *ὁμηρικῶς* emendantes *ὁ Ὁμη-* 223

---

[138] Falsus Suidas, qui hoc opus adscribit Zenodoto Alexandrino. Idem error nominis in cod. Leid. ad *Σ* 356. Nescio quid Mützellium moverit de Hesiod. p. 282, ut tantopere pro Zenodoto niteretur. Disputatio eius et per se vana et eo magis cum uni loco *Σ* 356 confidens reliquorum duorum (*Σ* 22. *P* 263) immemor sit.

ρικός, eiusdem *προτατικὸν πρὸς Πολύβιον*, ut potius librum scripserit *προτατικά*, cuius singuli libri singulis viris inscripti fuerint. — Soteridas — an Socratidas, Suid. *Παμφίλη* — maritus Pamphilae, scripsit *ζητήσεις Ὁμηρικάς*, Suid s. v. Vixit igitur sub Nerone; haec enim Pamphilae aetas est (Phot. p. 119b 39 Be.) — Diogenes Tarsensis, *γεγραφὼς περὶ ποιητικῶν ζητημάτων, ἃ λύειν ἐπιχειρεῖ*, Diog. La. VI 81. — Hephaestio, qui Veri praeceptor fuit, *κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις* et *τραγικὰς λύσεις*, Suid. — Dionysius Longinus, cuius *ἀπορήματα Ὁμηρικά* Suidas commemoravit. Cf. Ruhnken. de Long. § 14: qui cum putat quae de versibus quibusdam Homeri a Longino pro spuriis habitis leguntur apud Eustath. p. 67, 20 et p. 106, 30 ex hoc libro fluxisse, mihi errare videtur. Haec enim rhetorica sunt et in libro quodam rhetorico posita fuisse verisimilius. Eiusdem Longini liber a Suida recensetur *προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις ἐν βιβλίοις β'*: at is ego non dubito quin cum priore unus idemque liber fuerit: sed cum utroque titulo hic liber, sicut Aristotelis, circumferretur, Suidas deceptus est. — Porphyrii *ζητήματα Ὁμηρικά*: qui liber hodie exstat, sed quibusdam quaestionibus suppleri debet ex scholiis Homericis cod. B. Idem Porphyrius scripsit *σύμμικτα ζητήματα*, Suid., et *γραμματικὰς ἀπορίας*, id. — Pertinet quoque haud dubie ad hoc genus scriptorum quod in schol. ad *B* 308 commemoratur *Διονυσίου* (nescio cuius) *ἄπορα*: nam hoc vox significat. Nicanor in schol. *Δ* 166: *οὕτως λυθήσεται τὸ ἐν τῷ τόπῳ ἄπορον*. Cf. *Z* 326. *K* 274. *X* 208. Tzetz. ex. Il. p. 51. Gell. XVI 3. Et, opinor, Hermogenis *περὶ τῶν*
(229) *ε' προβλημάτων*, BV ad *Φ* 363. — Herodiani *προτάσεις*, quarum solutiones scripsit Orus (*λύσεις προτάσεων τῶν Ἡρωδιανοῦ*, Suid.), qui hominis studia cognovit facile concedet de abnormi orthographia, prosodia, similibus fuisse propositas. Et concinunt fragmenta schol. *Ψ* 604. *Ω* 657. — *οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὴν ἀπορίαν καὶ λύσιν Εὐλογίου σχολαστικοῦ* Etym. M. 638, 33. — Ex Latinis huc pertinet Valerius Probus, de quo Sueton. illustr. gr. 24: „Nimis pauca et exigua de quibusdam minutis quaestiunculis edidit“.

224 His absolutis fragmenta ab initio posita circumspiciam.

Ex his prima et quarta solutio in commentariis fuit, secunda et tertia ex conviviorum colloquiis fluxerunt et vel Alexandrino illo Thesauro Quaestionum Grammaticarum vel discipulorum memoria servatae sunt. Utramque esse iocosam, facile apparet in Aristarcho (§ 3): tertia facete ex usu loquendi repetita, secunda ad acerbam quaerentium irrisionem facta.

C. V.

Chorographica et geographica.

§ 1. De agro Troiano et ordine navium Graecorum primum dicam, quod de hoc plurima servata sunt fragmenta, quae alioquin in hoc capite rara inveniemus: quae fragmenta notam iam nobis grammatici rationem hic quoque praestabunt.

Quo ordine naves Graecorum ante Troiam collocatae fuerint et (quod cum eo arcte coniunctum est) de agro Troiano (230)
diligentissime quaesivit atque, ut videtur, tabula illustravit. *Κ* 53 *ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου ὁ Ἀρίσταρχος ἐπραγματεύσατο. ῥητῶς γὰρ λέγεται πλησίον τοῦ Αἴαντος ὁ Ἰδομενεὺς νενεωλκηκέναι.* Cf. 112 *πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐνενεωλκήκει. Κ* 110 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πλησίον τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ὁ Μέγης ἐνενεωλκήκει —. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν* (l. *τὰ*) *ἐπὶ* ⟨*περὶ* corr. Lehrs. ap. Friedlaender. p. 173⟩ *τοῦ ναυστάθμου. Λ* 6 (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι ἐν μέσῳ τὰς τοῦ Ὀδυσσέως ὑποτίθεται, ἐφ' ἑκατέρου δὲ κέρατος τὰς Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος.* Hinc iudicatum de versu *Β* 558 *στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.* Vid. *Γ* 230 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσετο* (ins. *καὶ*) *κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν* (*Δ* 251. 273) *συμφώνως. παραιτητέον ἄρα ἐκεῖνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπό τινων γραφόμενον „στῆσε —" οὐ γὰρ ἦσαν πλη-* 225
σίον Αἴαντος Ἀθηναῖοι. Ad *Δ* 273 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἡ τάξις Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον.* — Porro *Θ* 223 *πρὸς τὴν τάξιν τῆς*

νεωλκίας ἡ παρατήρησις. Λ 622 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι σαφῶς* ⟨*ὅτι σαφὲς ὅτι* cod.⟩ *οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσσῃ νενεωλκήκασιν.* 807 (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, ὅτι ὑποτίθεται κατὰ μέσον τοῦ ναυστάθμου θεατροειδῆ τόπον εἰς ὄχλον συναγωγήν. Μ* 118 *ὅτι κατὰ ἀριστερὰ τοῦ ναυστάθμου ἡ πύλη.* 128 *Ἀρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν ὅτι Λαπίθαι μετὰ Ἰδομενῆα νενεωλκήκασιν* (V). *Μ* 335 (*ἡ δ.*) *ὅτι ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστάθμου γέγονεν ἡ μάχη, ὅπου καὶ οἱ Αἴαντες ἐσκήνουν. Ν* 681 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τοῦ Λοκροῦ λέγει Αἴαντος· οὗτος γὰρ πλησίον ἐνεώλκει τοῦ Πρωτεσιλάου. πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου.* 765 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τοῦ ναυστάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει. Ξ* 28 *πὰρ νηῶν: ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν ἐπὶ τὰς ἐν τῷ τείχει* ⟨B⟩[138a]. *Ξ* 31 Autochthonis explicatio servata (quo in scholio pro *προτέρων* l. *πρωτέων*[138b]), Aristarchi amissa est,
(231) quae tamen ab illa diversa erat, quod inde patet, quod *πρύμνησιν* intellexit, ut debet intelligi „puppes navium" non „extremae naves" (v. egregium Herodiani schol. v. 32 [139]). Ex Herodiani et Autochthonis scholiis discimus Cratetem putasse duos fuisse navium ordines. Quod Aristarchus iure reiecit qui uno semicirculari ordine positas fuisse sumsit. Planius etiam docet Aristonicus ad v. 35 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι προκρόσσας τὰς κλιμακηδὸν* [140] *νενεωλκημένας ἑτέρας πρὸς* (l. *πρὸ*) *ἑτέρων, ὥστε θεατροειδὲς* (cf. *Λ* 807) *φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον· κρόσσαι γὰρ αἱ κλίμακες. πρῶται νῆες Ξ* 31 intellexit quae in agro erant muro proximae („die vordersten" ut *πρῶτος ῥυμός*), item *Ο* 653.

[138a] ⟨Hoc schol. non sine dubitatione Aristoniceis tribuit Friedlaender. Deest in cod. A.⟩

[138b] ⟨Quam coniecturam nunc codicum B et L auctoritate confirmatam iniuria reprehendit C. Wachsmuth. de Crat. Mall. p. 29.⟩

[139] *προπαροξυτονητέον τὸ πρύμνησιν. Κράτης μέντοι προπερισπᾷ, ἀκούων ἐπὶ ταῖς ἐσχάταις, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ „τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν". ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πρυμνὸν οὐ τίθησιν ἐπὶ διεστῶτος σώματος ἀλλ' ἐπὶ ἡνωμένου· „πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος"* (*Ε* 339)· *„τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε"* (ib. 292)· *„πρυμνὴν ἐκτάμνοντες"* (*Μ* 149).

[140] Cf. *Μ* 258 *ὅτι κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι κεφαλίδας, ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας* (cf. Porph. et Nicanor h. l.). Et hanc explicationem (*κλίμακας*) probavit priore reiecta. Statim apparebit dissertationem de navalibus post commentarios scriptam esse.

655. Sed aliter *Ξ* 75 *νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θα-* 226
λάσσης, ubi errori et sententiarum nexus obstat et ipse poeta
cavit adiecto *ἄγχι θαλάσσης*. — *Ζ* 4 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἐν τοῖς*
'ρχαίοις (fort. *ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις*[140a]) *ἐγέγραπτο „μεσσηγὺς*
ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης“, διὸ καὶ ἐν τοῖς
ὑπομνήμασι φέρεται. [*καὶ*] *ὕστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε*
„μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων“, τοῖς γὰρ τοῦ ναυ-
στάθμου τόποις ἡ γραφὴ συμφέρει, πρὸς οὓς μάχονται (sc. hi
versus illa lectione retenta). — *Η* 22 *ἡ διπλῆ ὅτι πρὸ τῶν*
πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθεται[140b]. *πρὸ πολλοῦ δὲ ὁ*
Ἀπόλλων ἐστὶν ἐπὶ τῆς Περγάμου. (?) *Ι* 354 *ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς*
τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν: Σκαιαὶ δὲ καὶ Δαρδάνιαι αἱ αὐταί.
ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν. *Ε* 789 *οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυ-*
λάων Δαρδανιάων οἴχνεσκον: τῶν Σκαιῶν· φησὶ γὰρ „ἀλλ' ὅσον
ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανον“. ⟨BL.⟩ *Ζ* 237 *Ἕκτωρ δ'*
ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὰς*
Σκαιὰς ὀνοματικῶς Δαρδανίας λέγει. *Χ* 6 *Ἰλίου προπάροιθε*
πυλάων τε Σκαιάων: ἐν ἀριστερᾷ τοῦ τείχους αἱ πύλαι ἔκειντο
αἳ ἐκαλοῦντο Δαρδάνιαι ⟨B⟩. (*ἡ διπλῆ*) *πρὸς τὰς Σκαιάς* *Λ* 166
ἡ διπλῆ πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυστάθμου διάγραμμα· τὸ γὰρ (232)
Ἴλου σῆμα κατὰ μέσον εἶναί φησιν ἐν τῷ πεδίῳ. *Μ* 22 (*ἡ*
διπλῆ) *ὅτι ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν ποταμῶν λέγει,*
τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμοῦντος· δεκτέον δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦν-
τος· διὰ μέσου γὰρ τοῦ πεδίου φέρεται. καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίο-
δος τὰ Ὁμήρου ὡς ἂν νεώτερος τούτου· οὐ γὰρ ἐξενήνοχε τοὺς
ποταμοὺς μὴ ὄντας ἀξιολόγους, εἰ μὴ δι' Ὅμηρον. καὶ τῷ Σι-
μοῦντι προσέθηκεν ἐπίθετον τὸ „θεῖόν τε Σιμοῦντα“ (theog. 342).
Μ 66 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ στένωμα τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τά-*
φρου λέγει. Videmus igitur eum non tantum in commentariis
de Graecorum navalibus locos probantes notasse, sed postea
etiam seorsum haec omnia singulari disputatione complexum
esse et quaedam in quibus sibi errasse videretur correxisse. Cf.
praeter locos iam memoratos sch. *Ο* 449 *ἀθετοῦνται στίχοι γ'*

140a ⟨Non feliciores fuerunt alii in hoc schol. tractando, e. gr. Sengebusch. Hom. diss. I p. 28.⟩

140b ⟨„Obscura sunt quae sequuntur, et fortasse ad Aristonici scholium non pertinent“. Friedlaender.⟩

καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται ὅτι .... ὕστερον δὲ ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου ἀπολογεῖται. Illam disputationem videmus dici et *τὸ* vel *τὰ π. τ. ν.* et aliquoties *τὸ περὶ τοῦ ναυστάθμου*
227 *διάγραμμα.* Quod autem legitur in Et. M. p. 540, 56 *περὶ ὧν ἐν ταῖς περὶ ναυστάθμου διαλέξεσι* corruptum est. Etenim transcripsit hic auctor verba Nicanoris ad *M* 258, ubi haec verba ita leguntur: *περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ ναυστάθμου λέγεται.* Quibus iisdem iterum Nicanor utitur *Σ* 68, ubi eundem libellum commemorat. Ergo auctor Etym. scripsit *διαλέγεται* vel *διέξεισι.* Illud vero *διάγραμμα* eo ducit ut putem commentario additam fuisse tabulam.

§ 2.

Apia

apud posteriores poetas Peloponnesus dicitur, apud Homerum *ἀπίη γαίη* est remota terra. *Α* 270. *Γ* 49. V. s. *Ἄργος.*

Ἄργος. Ἑλλάς.

Ἄργος. Δ 171 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ*
(233) *την πόλιν λέγει. Ζ* 152 *Ἄργος δὲ ἱππόβοτον τὴν Πελοπόννησον καλεῖ, τὴν δὲ Θετταλίαν Ἄργος Πελασγικόν. Ι* 141 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἀχαιικὸν Ἄργος λέγει καὶ Ἴασον, „εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος"* (*σ* 246), *Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν. Τ* 115 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἄργος Ἀχαϊκὸν λέγει, τὴν Θεσσαλίαν* (*δὲ*) *Ἄργος Πελασγικόν.*

Ι 246 *Ἄργεος ἱπποβότοιο: σημειοῦνταί τινες ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον*[140c] *οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δέ. Α* 270 *τηλόθεν ἐξ ἀπίης: ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης· οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον. Γ* 49 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀφεστῶσαν, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον*[140d]. *φησὶ γοῦν „ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ"* (*π* 18). V. sch. *η* 25.

140c ⟨*Πελοπόννησον· τὸ δὲ ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ π.* Friedlaender.⟩
140d ⟨Quae sequuntur desunt in cod. A.⟩

B 684 Ἕλληνες. (ἡ διπλῆ) ὅτι μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἕλληνας καλεῖ. *I* 395 (ἡ διπλῆ) ὅτι τὴν Θετταλίαν ⟨Θετταλικὴν cod.⟩ οὕτως λέγει μόνην, τὴν δὲ ὅλην ἤπειρον οὐκ οἶδεν οὕτως καλουμένην. νόθα οὖν ἐκεῖνα „ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς" (*B* 530), „καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος" (δ 726 et praeterea aliquoties). Ad hunc versum δ 726 sch. περιττὸς ὁ στίχος. καὶ γὰρ προεῖπεν „ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλόν"· καὶ οὐκ οἶδεν ὁ Ὅμηρος τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Θεσσαλικὴν οὕτω λέγει, καὶ Ἕλληνας τοὺς ἐκεῖθεν. Sch. AD ad *I* 395 Ἀρίσταρχος παρ' Ὁμήρῳ Θεσσαλίαν μόνην τὴν Ἑλλάδα φησὶν εἶναι καὶ Ἕλληνας τοὺς Θεσσαλοὺς παρακολουθῶν Θουκυδίδῃ. καὶ ἀθετεῖ τὸν στίχον τοῦτον „ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς". καὶ ἐκεῖ δὲ πάλιν τὴν Θεσσαλίαν ἀκούει ⟨καὶ ἐκείνῳ δὲ τῷ τόπῳ πάλιν ἀκούει A⟩ „φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο" (478). *I* 447 (ἡ διπλῆ) ὅτι πάλιν τὴν Θετταλικὴν πόλιν οὕτως εἶπεν. 228

B 867 Καρῶν βαρβαροφώνων: (ἡ διπλῆ) ὅτι Θουκυδίδης ⟨I 3⟩ λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι. ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν (?). V. Strab. XIV 662. —

Ceterum ex multis hic pauca habemus. Quare non omnia iudicare licet.

Ἄρνη. Ἄσκρη. (234)

B 507 οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον οἵ τε Μίδειαν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἄσκρην ἔχον· οὐ δύναται δὲ πολυστάφυλος ἡ Ἄσκρη λέγεσθαι· ἀξιοπιστότερος γάρ ἐστιν Ἡσίοδος λέγων „Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ" (Op. 638)· ὥστε οὐδὲ πολύκαρπος λέγοιτο ἄν[141]. *H* 9 ὅτι Ζηνόδοτος ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ πεποίηκεν „οἵ τε πολυστάφυλον Ἄσκρην ἔχον", ἐνθάδε δὲ εἴασε τὴν Ἄρνην. διὸ ἡ διπλῆ ἐν τῷ Ἄρνῃ ⟨verba ἐν τῷ Ἄρνῃ esse delenda vidit Friedlaender⟩. Strabo IX p. 413 τὸ δ' Ἀκραίφιον καὶ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. φασὶ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι Ἄρνην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ. οἱ

---

141 His extremis verbis ⟨quae Friedlaender ab Aristoniceis seclusit⟩ Siebelisius (in Jahnii Annalibus VII 1 p. 86) notari putat epitaphium Hesiodi (v. Pausan. IX 38, 3), Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος.

δέ φασι καὶ τὴν Ἄρνην ὑπὸ τῆς λίμνης καταποθῆναι καὶ τὴν Μίδειαν. Ζηνόδοτος δὲ γράφων

οἱ δὲ πολυστάφυλον Ἄσκρην ἔχον

οὐκ ἔοικεν ἐντυχόντι τοῖς ὑπὸ Ἡσιόδου περὶ τῆς πατρίδος
229 *λεχθεῖσι καὶ τοῖς ὑπ᾽* (del.) *Εὐδόξου πολὺ χείρω λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκρης. πῶς γὰρ ἄν τις πολυστάφυλον τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι πιστεύσειεν; οὐκ εὖ δὲ οὔτε οἱ Τάρνην ἀντὶ τῆς Ἄρνης γράφοντες*[142]*. οὐδὲ γάρ μία δείκνυται Τάρνη παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς. ἐν δὲ Λυδοῖς ἐστιν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται·*

Ἰδομενεὺς δ᾽ ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει

(*Ε* 44). Apollodorum audimus, ut alibi.

Cyllene.

Ο 518 *Πουλυδάμας δ᾽ Ὧτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν Φυλεί-*
(235) *δεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους, ἀλλ᾽ ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη . . . οὗτοι δέ εἰσιν Ἠλεῖοι* (l. *Ἐπειοί*). Strab. VIII p. 337 *μέμνηται δὲ τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος λέγων Ὧτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι.*

Dardania. Dardani.

Υ 215 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἑτέρα τῆς Ἰλίου ἡ Δαρδανία ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία* (v. infra). Sed Dardani Troum nomine continentur. *Ρ* 80 *Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν Πανθοίδην Εὔφορβον: Τρὼς ἄρα ὁ Εὔφορβος. ἀλλὰ καὶ Δάρδανος* (sc. *Π* 807 *σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ Πανθοίδης Εὔφορβος*)*· οἱ ἄρα Δάρδανοι Τρῶες. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν ἄριστον· οὐ γάρ ἐστιν ὡς „Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον“* (*Σ* 10). V. Strab. X 453. XII 574 *λέγει μὲν γὰρ* (*ὁ ποιητὴς*) *καὶ κοινῶς ἅπαντας Τρῶας*

---

142 Hoc natum ex lectione *πολυστάφυλόν τ᾽ Ἄρνην*, ut versus exhibetur a Steph. B. s. *Ἄρνη*.

τοὺς συμπολεμήσαντας αὐτοῖς, ὥσπερ καὶ Δαναοὺς καὶ Ἀχαιοὺς τους ἐναντίους, ἀλλ' οὐ δήπου Τροίαν καὶ τὴν Παφλαγονίαν ἐροῦμεν· νὴ Δία οὐδὲ τὴν Καρίαν ἢ τὴν ὅμορον αὐτῇ Λυκίαν. 230
λέγω δ' ὅταν οὕτω φῇ

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν,

ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων

οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί.

Cf. infra Troes. — Hinc efficiebatur, certe non ut in recentiorum fabulis ferebatur, Hectorem esse *Δάρδανον ἄνδρα* (*B* 701), a quo interfectus sit Protesilaus, v. *B* 819.

Demetrion.

B 696 *οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος Ἴτωνά τε μητέρα μήλων: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐ τὸν Πύρασον λέγει Δήμητρος τέμενος, ἀλλὰ πόλις ἐστὶ Δημήτριον καλουμένη.* Aliter Strab. IX 435. Particula quod abest minime (236)
Aristarchi iudicio obstat, ut alias ostendam.

Dolopes.

I 484 (*Δόλοπες*) *μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας, διὸ καὶ παραλέλοιπεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ.*

Echinades.

B 625 *οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων: (ἡ διπλῆ) ὅτι οὐχ ὡς κεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινάδων οὕτως εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἐχῖνα* ⟨*Ἐχῖναι* Lobeck. path. proleg. p. 221⟩ *εἴρηκεν Ἐχινάων.* Sc. eodem modo ut *Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα,* quod notatum erat. V. Ariston. *N* 1. — Cf. Strab. VIII 340. X 453. VIII 335 (*Ἐχινάδες ὧν ἐστι καὶ τὸ Δουλίχιον*). X 458.

---

231 *Ἠλεῖοι*

incolae Elidis non saepe nominantur ab Homero, saepius *Ἐπειοί*. *Λ* 688 ὅτι σπανίως[142a] Ἠλείους καλεῖ. *Λ* 694 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἔν τισι γράφεται Ἀχαιοί· τοὺς δὲ Ἠλείους Ἐπειοὺς καλεῖ Ὅμηρος. *Λ* 737 (ἡ διπλῆ) ὅτι τινὲς καὶ Ἀχαιῶν γράφουσιν· Ὅμηρος δὲ Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλείους λέγει. 759 (ἡ διπλῆ) — ὅτι τοὺς Πυλίους Ἀχαιοὺς λέγει νῦν, τοὺς δὲ Ἠλείους Ἐπειούς. — De Epeis praeterea Steph. B. s. *Δουλίχιον: ἐλέγοντο καὶ οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος παρατιθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτως.*

Ephyra.

Duplex Ephyra est apud Homerum, una Thesprotiae, altera
(237) est Corinthus. *B* 659. *Z* 152. *N* 301. *O* 531. Hanc posteriorem ubi poeta ipse loquitur Corinthum dicit, heroes Ephyram. *B* 570. *Z* 152. 210. *N* 301. Velleium Aristarcheum nemo suspicatus est ⟨cfr. Rohde Mus. Rhen. XXXVI p. 551⟩. „Neque est quod miremur ab Homero nominari Corinthum; nam ex persona poetae et hanc urbem et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat, quibus vocabantur aetate eius, multo post Ilium captum conditae". I 3.

Hyde. Hyle.

V. infra.

Νήσῳ ἐν κραναῇ.

Γ 445 (ἡ διπλῆ) ὅτι ἄδηλον πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ κρανθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἢ ἐπιθετικῶς τὴν τραχεῖαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτῃ πρώτῃ ἐπέβη.

142a ⟨„Immo semel: v. 671 ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι —. Unde puto scribendum esse: ὅτι Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλείους καλεῖ. Cf. ad 694". Friedlaender.⟩

Lycia Troica. 232

Δ 101 *Λυκηγενέϊ: ὅτι ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἐστιν ὁ Πάνδαρος. Ε* 105 *Λυκίηθεν: ὅτι τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας.* 173 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὴν Τρωϊκὴν Λυκίαν λέγει.*

Lydi.

Κ 431 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδούς, ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας* (*ἡλικίας*[142b] scribendum est, v. emendationes scholiorum post Herodianum p. 454) *Ἡσιόδου* (cf. V ad *Σ* 291). Saepius monitum Straboni, e. g. XIII 625.

Μέσση (238)

v. infra.

Oechalia

apud Homerum urbs Thessaliae. *B* 596. 730.

Phrygia.

B 862 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν.* Hucusque puto Aristonici observationem esse. *οὗτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας· ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κεῖται, ὅθεν καὶ Ἄσιος, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο* (ABL). *Κ* 431 (*ἡ δ.*) *ὅτι ἑτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας. Π* 719 (*ἡ δ.*) *ὅτι Ὅμηρος ἑτέραν τὴν Φρυγίαν τῆς Τροίας οἶδεν. Σ* 291 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἑτέρα ἡ Φρυγία παρὰ τὴν Τροίαν. Ω* 545 (*ἡ δ.*) *ὅτι ἑτέρα καθ' Ὅμηρον ἡ Φρυγία* ⟨*τῆς Τροίας* add. Lehrs. ap. Friedlaender. p. 348⟩· *οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν.* Strab. XIV p. 665 *οἱ ποιηταὶ δέ, μάλιστα οἱ τραγικοί, συγχέοντες τὰ ἔθνη, καθάπερ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Μυ-* 233
σοὺς καὶ τοὺς Λυδοὺς Φρύγας προσαγορεύουσιν, οὕτω καὶ τοὺς Λυκίους Κᾶρας. Cf. ⟨XII 573⟩ XIV 675.

[142b] ⟨Hoc est in codice.⟩

Σάμη. Σάμος.

B 634 *οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο:* *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἠδ' οἳ Σάμην*[142c], *καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ος* (l. η) *λήγοντα.* Reliqua Aristonici scholio ab alia manu assuta sunt ⟨sed v. Aristonici reliquias⟩. Cf. sch. *ο* 29. De Strabone p. 453 l. X suspicio est non omni ex parte recte referre de Apollodoro, sed in quibusdam eius sententiam haud recte cepisse.

Σαμοθρᾴκη.

(239) *N* 12 *Σάμου Θρηϊκίης:* (*ἡ δ.*) *ὅτι οὐδέποτε συνθέτως εἴρηκε Σαμοθρᾴκην*[143]. *Ω* 78 *Σάμου:* (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὴν Σαμοθρᾴκην οὕτως εἶπεν.* Strab. X p. 457.

Scamander.

X 151 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφὲς ὅτι ἡ ἑτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥεῖ κατὰ χειμῶνα.*

Σελλήεις.

B 839 *ὅτι Σελλήεις ποταμός ἐστιν Ἀσίας ὁμώνυμος τῇ Θεσπρωτίᾳ* (l. *τῷ -τιακῷ*). *M* 97 (*ἡ δ.*) *ὅτι Σελλήεις ποταμὸς ἐπ' Ἀσίας οὗτος, ἕτερος δὲ ἐπὶ Θεσπρωτίας. O* 531 (*ἡ δ.*) *ὅτι*
234 *τῆς Θεσπρωτιακῆς Ἐφύρας λέγει, οὐκ ἐκ τῆς Κορίνθου. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Σελλήεντος, ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι. καὶ ὅτι ἐπ' Ἀσίας*[143a] *ἕτερός ἐστι Σελλήεις ποταμός.*

[142c] ⟨„Nonne addendum *ἐνέμοντο?*" Lehrs. ap. Friedlaender. p. 74.⟩

[143] Quod ibi habet V: *Ἀρίσταρχος ὅρος ὁμώνυμον τῇ νήσῳ* mendacium est. ⟨Cfr. E. Rohde Mus. Rhen. XXXVI 547.⟩

[143a] ⟨*ἐπ' Ἀσίας* addidi ex cod. A.⟩

Σελλοί.

B 659 τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἡ Ἔφυρα αὕτη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου, τῆς Θεσπρωτίας οὖσα. καὶ ὅτι σὺν τῷ σ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἀφ' οὗ τὸ παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ· οἱ δὲ νεώτεροι (Pind. fr. 31) Ἑλλοὺς λέγουσι πλανηθέντες. Pertinet ad *Π* 234, ubi legimus: ἀμφὶ δὲ Σελλοί: (ἡ δ.) πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον· οἱ μὲν γὰρ Σελλούς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστιν ἐκ πλήρους Σελλοί (sc. non ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοί)· καὶ γὰρ ὁ συνορίζων τοῖς τόποις ποταμὸς Σελλήεις, ἀφ' οὗ εἰκὸς τοὺς παροίκους Σελλοὺς καλεῖσθαι. Strab. VII 328 πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσι (vides Aristarcheos significari) παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι ἡ (240) γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διισχυρίζεσθαι. Adscribam quae sequuntur apud Strabonem, unde apparebit ut Aristarchus suum duxerit attendere quid Homerus aperire velit et ut Apollodorus magistro suo obsecutus sit. Φιλόχορος δέ φησι (sic pergit Strabo) καὶ τὸν περὶ Δωδώνην τόπον ὥσπερ τὴν Εὔβοιαν Ἑλλοπίαν κληθῆναι. καὶ γὰρ Ἡσίοδον οὕτω λέγειν „ἔστι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' εὐλείμων· ἔνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται“. οἴονται δέ, φησὶν ὁ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τῶν ἑλῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν οὕτω καλεῖσθαι· τὸν μέντοι ποιητὴν οὐ λέγειν Ἑλλούς, ἀλλὰ Σελλοὺς ὑπολαμβάνει τοὺς περὶ τὸ ἱερόν, προσθεὶς ὅτι καὶ Σελλήεντά τινα ὀνομάζει ποταμόν. ὀνομάζει μὲν οὖν ὅταν φῇ „τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος“.

Σίντιες.

Hic populus est Lemnum habitans. Apollon. lex. Hom. 720.

Troia. Troiani. 235

Φ 544 (ἡ διπλῆ) ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίαν εἴρηκεν. *E* 200 (ἡ διπλῆ) ὅτι οἱ τὴν Ζέλειαν οἰκοῦντες ὑπὸ τὴν Ἴδην καὶ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες ἐλέγοντο. *E* 211 ἡγεόμην

Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ: ὅτι ἀντὶ τοῦ Τρώων τῶν ὑπὸ τὴν Ἴδην, χαριζόμενος δὲ τῷ Ἕκτορι. τινὲς δὲ ἀγνοοῦντες ὅτι λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες μεταγράφουσι „Τρώεσσι φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν". — Strab. XIII p. 584 sqq.[144]
— — Aristarchi esse puto, quae habet A ad *B* 113 Ἴλιον μὲν
(241) λέγει Ὅμηρος, Ἰλιεῖς δὲ οὐκέτι φησί· καὶ Εὔβοιαν, ἀλλ' οὐκ Εὐβοεῖς (sed Abantes). —

Quaedam ad formam nominum pertinent.

B 592 (ἡ δ.) ὅτι Θρύον εἶπε τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν, „ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις". *Λ* 711 ὅτι ἣν ἐν τῷ καταλόγῳ εἴρηκε Θρύον . . . νῦν Θρυόεσσαν λέγει.

B 582 ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσήνην λέγει συγκόψας τοὔνομα. Strab. VIII p. 364.

B 500 ὅτι νῦν μὲν ἐκτεταμένως Ὕλην εἴρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συνεσταλμένως „Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων" (*H* 221). νῦν δὲ καλοῦνται Ὕλαι πληθυντικῶς. *H* 221 ὅτι ἐνταῦθα συνεσταλμένως, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ ἐκτεταμένως. *E* 708 (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ὕδῃ· ἔστι δὲ τῆς Λυδίας ἡ Ὕδη (*Y* 385[145]), ὁ δὲ ἀνὴρ Βοιωτὸς καὶ κώμη Βοιωτίας ἡ Ὕλη. καὶ ὅτι οὐ (l. νῦν) συνεσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτέταται δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ διὰ μέτρον. Strab. IX p. 408 Ὅμηρος δ' ἑνικῶς ἐκφέρει,
236 τοτὲ μὲν ἐκτείνων τὴν πρώτην συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ „ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα", ποιητικῶς[146], τοτὲ δὲ συστέλλων, „ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε" (*E* 708). καὶ ὁ Τυχίος „σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων" (*H* 221). οὐδ' ἐνταῦθα εὖ γραφόντων τινῶν Ὕδῃ ἔνι· οὐ γὰρ ὁ Αἴας ἐκ Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο. Vides Aristarchea omnia quae Strabo sumsit ab Apollodoro.

---

144 p. 585 sanandus Strabo verborum traiectione. Verba *οὐκ οἴονται — Θήβῃσι* transponenda post alterum *Θήβῃσι*, sic: *Πριάμου ἐνὶ οἴκῳ, αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν. οὐκ οἴονται δὲ δεῖν ἐξ εὐθείας ἀκούειν σὺ μὲν ἐν Τροίῃ, αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, ἀλλὰ καθ' ὑπερβατόν.*

145 Memoria lapsus est Strabo XIII 626 T. V p. 470 Tz. Versus a quibusdam insertus *B* 866 *Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι* non ideo spurius habitus ab Aristarcheis (haurit ex his fontibus) quod nulla in Lydia Hyde esset, sed quod repetitus videretur ex *Y* 385.

146 Boeotos dixisse *Ὕλας* ut *θύρας, λύρας,* Strabo docet IX p. 407.

H 180 *Μυκήνης:* (ἡ διπλῆ) ὅτι ἀλλαχοῦ πληθυντικῶς *Μυκήνας.* Item ad *Δ* 46 ὅτι νῦν ἑνικῶς τὴν *Μυκήνην.*

H 135 *Φειᾶς:* (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐν Ὀδυσσείᾳ (ο 296) πλη- (242)
θυντικῶς „ἡ δὲ Φεαῖς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ", ὡς *Μυκήνην* καὶ *Μυκήνας.*

Admonebo hic notissimae observationis, Homerum semper habere ἡ Ἴλιος. Unde bis falsa Zenodoti lectio convicta. *O* 71. *Π* 92. *Σ* 174.

§ 3. Si quidem et in sermone Homeri explanando et in antiquitatibus eruendis utile erat et necessarium recentiorum usu neglecto solum Homerum sequi, id in geographia omnium maxime agendum erat, ne commentis et vanitate omnia commiscerentur. Etenim hunc locum non docti tantum interpretabantur, sed ipsum Graeciae vulgus, cum unaquaeque regio nobilis ignobilis se tamen a celeberrimo poeta praeteritam nollet. Sic quae Homeri Pylos esset non tantum intra eruditorum parietes disceptatum. Strab. VIII p. 339 *οἱ δ' οὖν ἐκ τῆς κοίλης Ἤλιδος καὶ τοιαύτην φιλοτιμίαν προσετίθεσαν τῷ παρ' αὐτοῖς Πύλῳ, καὶ γνωρίσματα δεικνύντες Γέρηνον τόπον καὶ Γέροντα ποταμὸν καὶ ἄλλον Γερήνιον, εἶτ' ἀπὸ τούτων ἐπιθέτως Γερήνιον εἰρῆσθαι πιστούμενοι τὸν Νέστορα. τοῦτο δὲ ταὐτὸ καὶ οἱ Μεσσήνιοι πεποιήκασι καὶ πιθανώτεροί γε φαίνονται· μᾶλλον γὰρ γνώριμά φασιν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις Γέρηνα συνοικούμενά ποτε εὖ.* Cf. 339 *τριῶν Πύλων ἱστορουμένων ἐν Πελοποννήσῳ — ἕκαστοι τὸν παρὰ σφίσιν ἠμαθόεντα πειρῶνται δεικνύναι καὶ τὴν τοῦ Νέστορος πατρίδα τοῦτον ἀποφαίνουσιν.* Item Ilienses Strab. XIII p. 593 *οὐ γὰρ ἐνταῦθα* 237
ἵδρυσε τὴν πόλιν (ὁ Ἶλος), ὅπου νῦν ἐστιν, ἀλλὰ σχεδόν τι τριάκοντα σταδίοις ἀνωτέρω πρὸς ἕω καὶ πρὸς τὴν Ἴδην καὶ τὴν Δαρδανίαν κατὰ τὴν νῦν καλουμένην Ἰλιέων κώμην· οἱ δὲ νῦν Ἰλιεῖς φιλοδοξοῦντες καὶ θέλοντες εἶναι ταύτην τὴν παλαιὰν παρεσχήκασι λόγον τοῖς ἐκ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως τεκμαιρομένοις· οὐ γὰρ ἔοικεν αὕτη εἶναι ἡ καθ' Ὅμηρον. Quid (243)
quod accolis lacus Averni gloriosum visum, quod olim Cimmerii fuerint? Strab. V 244. Sed vide quam splendidam doctrinam Messenii expromserint, Homeri Oechaliam vindicaturi. Pausan.

IV 3, 2 *καὶ γὰρ τοὺς Ἀσκληπιοῦ παῖδας στρατεῦσαί φασιν ἐπ' Ἴλιον Μεσσηνίους ὄντας· Ἀρσινόης γὰρ Ἀσκληπιὸν τῆς Λευκίππου καὶ οὐ Κορωνίδος παῖδα εἶναι. καὶ Τρίκκαν τε καλοῦσιν ἔρημον ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χωρίον, καὶ ἔπη τῶν Ὁμήρου καταλέγουσιν, ἐν οἷς τὸν Μαχάονα ὁ Νέστωρ τῷ ὀϊστῷ βεβλημένον περιέπων ἐστὶν εὐνοϊκῶς· οὐκ ἂν οὖν αὐτὸν μὴ ἐς γείτονα καὶ ἀνθρώπων βασιλέα ὁμοφύλων προθυμίαν τοσήνδε ἐπιδείξασθαι.* Hoc igitur genus interpretationis Homericae in oppidulis graecis et inter mystagogos ferebatur.

Sed praeterea cum a pueris Graeci geographiam ex Homero cognoscerent, maxime ex catalogo navium, quem apud quosdam memoria tenere vel lege sancitum esset, plurimi Homerica urbium, fluminum, montium nomina cum iis, quae suis temporibus valerent, conspirare volebant, immo eo procedebant, ut in hoc genere omnem doctrinam ad Homeri normam exigerent. Strab. VIII p. 337 *λέγω δὲ ταῦτα συμβάλλων τά τε νῦν καὶ τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενα· ἀνάγκη γὰρ ἀντεξετάζεσθαι ταῦτα ἐκείνοις διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ δόξαν καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς τότε νομίζοντος ἑκάστου κατορθοῦσθαι τὴν παροῦσαν πρόθεσιν, ὅταν ᾖ μηδὲν ἀντιπῖπτον τοῖς οὕτω σφόδρα πιστευθεῖσι περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις.* Haec vero studia non tantum ad vanam Homericae geographiae interpretationem duxerunt sed etiam ad corrumpendam antiquitus traditam scripturam. Nam Messenii suam de Oechalia sententiam ut aliquo modo tuerentur, catalogi versus
238 729—732 aut spurii iudicandi aut alio transferendi erant. Sed
(244) memorabile exemplum apud Pausaniam est VII 26, 13. In catalogo navium *B* 573 est eiusmodi versus:

οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν
Πελλήνην τ' εἶχον —.

De quo versu haec narrat Pausanias: *Αἰγείρας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ Πελλήνης πόλισμα ὑπήκοον Σικυωνίων Δονοῦσα καλουμένη ἐγένετο μὲν ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ἀνάστατος, μνημονεύειν δὲ καὶ Ὅμηρον ἐν καταλόγῳ τῶν σὺν Ἀγαμέμνονί φασιν αὐτῆς ποιήσαντα ἔπος*

οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δονόεσσαν.

Πεισίστρατον δέ, ἡνίκα ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ

ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο, ἢ αὐτὸν Πεισίστρατον ἢ τῶν τινα ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας. Quod ipsum videtur ab istius anguli mystagogis accepisse.

Ridemus haec et quidquid multitudo harum nugarum molita est condonabimus. Sed inter doctos geographos, quae natio apud Graecos antiquissima est, fere nullus erat quin iisdem erroribus se irretiret, sive partium studio ducebantur, sive Homerum omnis scilicet doctrinae principem nulla in re a veritate aberrare volebant, (veritatem autem ex sui temporis statu vel ex fabulis tralaticiis metiebantur). Inde ipsi et perverse interpretari Homerum et interpretationem desperantes textum mutare ad arbitrium. Producam quosdam huius culpae convictos. De Hellanico Strab. XIII p. 602 Ἑλλάνικος δὲ χαριζόμενος τοῖς Ἰλιεῦσιν, οἷος ἐκείνου θυμός, συνηγορεῖ τὸ τὴν αὐτὴν εἶναι πόλιν τὴν νῦν τῇ τότε. Eudoxus in versu Iliados *B* 850 Ἀξιοῦ οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν legere maluerat Αἶα (Strab. VII 330. sch. λ 239. cf. Steph. B. s. v.). Ephorus (qui Cimmerios cum accolis ad lacum Avernum ponebat, Str. V 244) pro Alizonibus *B* 856 Amazones induxit, hoc scilicet modo:

αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,

strenue simul versum subsequentem transformans ex (245)

τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη

in

ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης ἵν' ⟨ὅθ' libri⟩ Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Quam meram coniecturam esse si quis forte dubitat patet ex auctore, qui Strabo est XII p. 550. In eadem culpa Alexandri 239 sunt comites et rex ipse ad praecidendos nodos quam ad dissolvendos paratior. Qui cum ad illas Troiae Asiaeque oras, unde Troianis socios venisse poeta ait, accessissent easque percontarentur, hinc aliquem fructum Homero, qui regi in deliciis erat, exsistere debere putabant. Equidem quotiescunque illum Strabonis locum evolvo, quo de editione ἐκ τοῦ νάρθηκος rettulit, non contineo me quin talia quaedam putem in illud exemplar inducta esse. Φέρεται γοῦν τις διόρθωσις τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος λεγομένη, τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλισθένη καὶ Ἀνάξαρχον ἐπελθόντος καὶ σημειωσαμένου τινά, ἔπειτα καταθέντος εἰς νάρθηκα, ὃν ηὗρεν ἐν τῇ

Περσικῇ γάζῃ πολυτελῶς κατεσκευασμένον (Strab. XIII p. 594[147]). Quod Callisthenis opera usus nonne eo ducit, quo me haec legentem vocari sentio? Quod in itinere hoc egit, nonne eodem?
(246) Denique eiusdem Callisthenis, cuius in hoc negotio partes commemorantur, molimina in catalogo navium tenemus. Strab. XII p. 542 *Καλλισθένης δὲ καὶ ἔγραφε τὰ ἔπη ταῦτα εἰς τὸν διάκοσμον μετὰ τὸ*

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους ⟨*B* 855⟩

τιθεὶς

Καύκωνας δ' αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων (vel *Ἄμειβος*)·
οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον.

παρήκειν γὰρ ἀφ' Ἡρακλείας καὶ Μαριανδυνῶν μέχρι Λευκοσύρων, οὓς ἡμεῖς Καππάδοκας προσαγορεύομεν, τό τε τῶν Καυκώνων γένος τὸ περὶ τὸ Τίειον μέχρι Παρθενίου καὶ τὸ τῶν
240 *Ἐνετῶν τὸ συνεχὲς μετὰ τὸν Παρθένιον τῶν ἐχόντων τὸ Κύτωρον· καὶ νῦν δ' ἔτι Καυκωνίτας εἶναί τινας περὶ τὸν Παρθένιον.*

Post Callisthenem in iis, qui luxatae scilicet geographiae membra corrigere studebant, recensemus Zenonem Stoicum. Menelaus (*δ* 84) narrat:

Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

Zeno philosophus scribi voluit

Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους Ἄραβάς τε.

Strab. I p. 41. VII p. 298. Priore loco sic: *περὶ δὲ τῶν Ἐρεμβῶν πολλὰ μὲν εἴρηται, πιθανώτατοι δ' εἰσὶν οἱ νομίζοντες τοὺς Ἄραβας λέγεσθαι. Ζήνων δ' ὁ ἡμέτερος καὶ γράφει οὕτως „Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους Ἄραβάς τε". τὴν μὲν οὖν γραφὴν οὐκ ἀνάγκη κινεῖν παλαιὰν οὖσαν· αἰτιᾶσθαι δὲ βέλτιον τὴν τοῦ ὀνόματος μετάπτωσιν, πολλὴν καὶ*

---

147 De ed. ex narthecio alterum testimonium Plutarchi Al. 8. Secum portavit *τὴν Ἰλιάδα — Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλοῦσιν.* ⟨Cfr. Sengebusch. Hom. dissert. I p. 71.⟩ Si hoc etiam fidem meretur mea opinio etiam magis confirmatur. Ab Aristotele correctam Iliadem secum ferebat in Asiam, ubi Anaxarchi et Callisthenis (viri historiae et geographiae dediti, qui scripsit *περίπλουν*) ope usus quaedam ut falsa notavit: quae? nisi de quibus in Asia constare putabant? Valet hoc argumentum nisi putas Aristotelem omnino falso hac in re commemorari atque huic ut notiori a quibusdam tributam esse illam recensionem, quae eos auctores haberet, quos accurate tradidit Strabo.

ἐπιπολαίαν οὖσαν ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν[148]. Stoici vestigiis in-
stitit Crates, de quo iam dicendum, quod de Callimacho aliquo
loco Apollodorus: *τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ
δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς.* De for- (247)
ma terrae qualem Stoici et Crates sibi finxerint et ut Homeri-
cos locos, et haec de Menelai erroribus et alia, ad hanc suam
imaginem accommodaverint, quaedam nuper bene exposuit Lübbert in Mus. Rhen. a. 1857 in dissertatiuncula inscripta „zur
Charakteristik des Krates von Mallos". Quod ad Erembos
attinet Crates pro Erembis quaerebat non Arabas quidem sed
Ἐρεμνούς, i. e. atros, Indos intelligens (v. sch.[149]). Alii *Ἀράμβους*, fortasse ut ad Arabas propius accederent. Haec ratio
Homerum ad similitudinem posterioris temporis accommodandi
quo ducere debuerit iam ex iis quae adhuc disputavimus intelligi potest. Attamen exempla habemus quasi ad dehortandum exposita. Il. *B* 508 versus est:

Νῖσάν τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

Illa Nisa aliquot saeculis post nusquam erat. Quid agitant?
Strabo IX p. 405 *πλησίον δ' ἐστὶν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπής τό-* 241
πος τῆς Βοιωτίας, ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἴσος, συστέλλων τὴν πρώτην συλλαβήν. οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν

Ἴσον τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν,

ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ

Νῖσάν τε ζαθέην —.

ἡ γὰρ Νῖσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ νεῶν· (ὥστ' οὐκ ἂν) εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἴσον οὕτως εἴρηκεν. ἦν γὰρ (ἡ Ἴσος πόλις ἐν τῇ) Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πρόσ(χωρος τοῦ Κιθα)ιρῶνος, ἐκλέλειπται δὲ νῦν. τινὲς δὲ γράφουσι

Κρεῦσάν τε ζαθέην,

τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι τὸ τῶν Θεσπιέων ἐπίνειον ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον· ἄλλοι δὲ

Φηράς τε ζαθέας —.

---

148 *Ἐρέμβους* pro Arabis dixit auctor Cyneg. *Α* 172. *Γ* 29.
149 Cf. de Cratete sch. *γ* 293.

ἔστι δὲ τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἑλεῶνος, Ἅρματος, Μυκαλησσοῦ, Φηρῶν. γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο

Νῦσάν τε ζαθέην —.

κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ Νῦσα.

(248) Phea erat urbs prope mare sita (*o* 297); quae ob hanc causam minus apte visa est commemorari *H* 135 (quamquam est aptum, ut magis etiam pruriginem mutandi intelligas). Quid igitur moliuntur? Narrat Strabo VIII p. 348 ῥεῖ δὲ (fluvius Ἀκίδων) παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρξασαν πλησίον Λεπρέου, ὅπου καὶ τὸ πεδίον τὸ Αἰπάσιον. περὶ ταύτης δὲ τῆς Χάας γενέσθαι φασὶν ἔνιοι τὸν πόλεμον τοῖς Ἀρκάσι πρὸς τοὺς Πυλίους, ὃν ἔφρασεν Ὅμηρος, καὶ δεῖν οἴονται γράφειν (*H* 135)

ἡβῷμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Ἀκίδοντι[150] μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες (ἐγχεσίμωροι)
Χάας πὰρ τείχεσσιν —

οὐ Κελάδοντι οὐδὲ Φειᾶς· τῷ γὰρ τάφῳ τοῦ Ἰαρδάνου τοῦτον πλησιάζειν καὶ τοῖς Ἀρκάσι τὸν τόπον μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον[151].

---

150 Sic necessario legendum.

151 Hi igitur intellexerunt Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα ad fluvium Iardani, h. e. qui Iardani tumulum praeterfluit. — Ceterum manet in eo loco difficultas. Propter Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα non potest Κελάδων nomen proprium fluvii esse, et res eadem si Ἀκίδοντι substituatur. Hoc intellexit Aristarchus: quare κελάδοντι pro adiectivo accepit hac nota apposita: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἰδίως τὰ ἐπίθετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν „Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.“ Statuit igitur quandam anacoluthiam, ut oratio post ἐπ' ὠκυρόῳ κελάδοντι interrupta videretur, deinde denuo institueretur illis Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. Non probamus. Sed ille non habebat quo se verteret: nam κελάδοντι interpretari „fluvio“, quod quidam facere non dubitabant, illi in mentem venire non poterat, bene gnaro, quid ferret consuetudo Homeri. Ergo restabat ut vel versum 133 vel 135 obelo notaret: nisi ei syntactica ratio, quam diximus, mira quidem sed tolerabilis visa esset. Ceterum Didymus hoc loco dicitur probasse Φήρης: „ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος, Φήρᾳ Σπάρτῃ καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα (l. Φήρης πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου)· οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ“. De quo (si verum est) sic iudico. Didymus in commentariis cum variorum varia molimina recensuisset, addiderat, si quis locum mutare vellet, potius Φήρης
(249) scribendum esse: hanc enim in hac re Pherecydem commemorare, ut videri posset hanc lectionem in suo Homeri exemplari offendisse. Hanc propter observationem, si neglecta fuerat, gratiam meruit Didymus: attamen in textum non magis inferri debebat, quam Κύνων pro Κόων, filius Antenoris,

Haec post commenta, haec post nugatoria et violenta co- (249) 242
namina intuere Aristarchi viam et rationem, quam ex fragmen- (250)

T 53. Sic enim Pherecydes eum dixerat, teste schol. V h. l. Hic facile credo Pherecydem Cynonem ex suo Homero habuisse. Similiter iudicat schol. Pind. Ol. VII 42, ubi Tlepolemi mater a Pindaro dicitur *Ἀστυδάμεια,* quae Homero est (*B* 658) *Ἀστυόχεια, „εἰκὸς δὲ τὸν Πίνδαρον ἀπαντῆσαι ταύτῃ τῇ γραφῇ“.* Quod in hoc exemplo (quod alter schol. aliter iudicare videtur) quamquam negari non potest tamen non opus est credere. Eadem a Pherecyde tertio sed item simili nomine dicta *Ἀστυγένεια.* Nam haec nominum in similiter significantia transformatio, de qua multi dixerunt, invenitur etiam in mythicis. Simplicissima sunt (ne nunc ea commemorem ubi duplex terminatio est, ut *Μάκαρ Μακάριος, Πλούτων -ευς* Voss. hymn. Cer. p. 149) *Ἐτεοκλυμένη Περικλυμένη Κλυμένη* Müller cycl. 128. Kleine Stes. 59. Mater Aiacis *Ἐρίβοια* et *Περίβοια,* nec erat quod alterum tantum retinere vellet Osann. de Soph. Ai. p. 55. Quid quod eadem apud Pherecydem *Φερέβοια,* v. Huschke anal. litt. 325, quo certe recte explicatum quid sit *Ἐρίβοια* et *Περίβοια,* sc. *γυνὴ πολύδωρος, ἀλφεσίβοια.* — Uxor Phoronei *Λαοδίκη* et *Τηλοδίκη,* Saal ad Rhian. p. 47. *Ἰοκάστη* et *Ἐπικάστη.* Et fortasse eodem recte referetur *Ἰφιγένεια* et *Ἰφιάνασσα.* Mater Eurysthei apud Pherecydem *Ἀμφιβία,* apud Hesiodum *Ἀρτιβία* (vel *Ἀντιβία*) et — *Νικίππη,* sch. *T* 116. *Λεάνειρα* aliis *Μεγάνειρα,* Heyne Apollod. I 5, 1. Nec id errori tribuo quod Elei mater, quae ap. Pausaniam est *Εὐρυκύδα,* in Et. M. 426, 29 est *Εὐρυπύλη*: propter solam
necessitatem metri poetam aliquem ita transformare potuisse mihi non 243
dubium. Quod me admonet incuriae Saalii, qui ad Rhian. p. 26 inclinabat Aristomenis patrem in Rhiani hexametris sic ut a Messeniis nominatus est *Νικομήδην* fuisse. De Cassandra et Alexandra ingeniose scripsit Hermannus Hec. 86. Agenoris filia *Δημοδόκη* apud Hesiodum fr. LVIII Goettl., *Δημονίκη* apud Apollodorum I 7, 7. *Εἰδοθέα* Protei, *Εἰδὼ τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμ᾽ ὅτ᾽ ἦν βρέφος, ἐπεὶ δ᾽ ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραίων γάμων καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην, τὰ θεῖα γὰρ — ἠπίστατο* Eurip. Hel. 11. *Ἀγαμήδη* illa *φαρμάκων* gnarissima *Λ* 740 apud Theocritum II 16 et Propertium II 4, 8 est *Περιμήδη.* Caucasia Nympha *Ἀστερόδεια,* ex qua Aeetes filium Apsyrtum suscepit, Apollon. III 242, in Naupacticis fuerat *Ἐριαύγη,* ut scholiastes docet h. l. Iasonis mater plurimis nominibus fertur, Alcimede, Theognete, Amphinome, Arne, Scarphe, Roeo (v. Heyne ad Apollodor., Burmann. catalog. Argon. s. Iason): apud Hesiodum eadem fuerat Polymele (schol. Od. *μ* 69), apud Herodorum Polypheme (schol. Apoll. I 46), apud Apollodorum Polymede I 9, 16: qualia etiamsi patris nomen varietur non diversas personas indicare putabimus sed variata nomina, ut Adrasti mater apud Pausaniam II 6 Lysianassa Polybi, apud Apollodorum I 9, 13 Lysimache Abantis (Eurynome Iphiti apud Hyginum fab. 69). — Qui plerumque Eurymedon erat Gigantum quin ab aliquo poeta vel mythographo potuerit insignite Oromedon dici non dubitandum. Quod contra Huschkium anal. litt. p. 320 defendit Hermannus opusc. V p. 80.

243 tis quamquam haud multis satis tamen intelligere licet, nec iam opus erit ut quidquam commendationis causa addamus.
244 Eandem viam ingressus esset Eratosthenes, nisi hic in geographicis substitisset: chorographica non persecutus est. Hoc cur credere necesse sit, infra exponemus, ubi de Ulixi erroribus verba faciemus. Ab Aristarcho aliquantum profecit Demetrius Scepsius, omnia Apollodorus, et ab hoc utroque fluxit quidquid in his rebus Strabo sobrie et sano iudicio ut satisfacere possit disputavit. Si quis de Strabonis fontibus disputans ita scribit ut intentis oculis speculanti semel vel bis Apollodori nomen occurrat, is multum abest ut hunc locum exhauserit[152]. ⟨Cf. Ben.

Filius Ulixis *Τηλέγονος* et *Τηλέδαμος* Eust. 1796: quod non video cur aliter accipiat Mützell. Hes. p. 178. Eurygoneae pater *Περίφας* apud Pherecydem, schol. Phoen. 53, *Ὑπέρφας* Apollod. III 5, 8. Pausan. IX 5, 11. Inter filios Athamantis et Themistonis est *Ἐρύθριος,* Herodor. ap. schol. Apollon. II 1144. Apollod. I 9, 2: qui idem est apud Nonnum IX 317 *Πορφυρίων.* Heros Atticus, cui funebres ludi celebrabantur, erat *Εὐρυγύης,* quem fuerunt qui eundem putarent cum Androgeo, ut Hesychius refert s. *ἐπ' Εὐρυγύῃ.* Commemoravit hoc ubi de hoc argumento nominum duplicium locutus est Buttmannus Mythol. II p. 13. Commemorat ibidem illud alterum Hesychianum: *Ἀριδήλαν τὴν Ἀριάδνην Κρῆτες.* Quod mirum videri debet recordantibus *Ἀριάδνην* esse *Ἀριάγνην, ἀδνόν* autem teste Hesychio pro *ἁγνόν* dixisse Cretes: qua de re egregia Meinekii nota est ad Theocr. IV 17. Si igitur ipsum nomen *Ἀριάδνη* in Creta ortum probabile videtur, suspicio oriri potest, quae in fabula esset Ariadne, eandem ut deam vel heroinam mutata nominis forma in cultu fuisse *Ἀριδήλαν.* Et de simili causa in Eurygye cogitare licebit. In Hesiodi versu ab Hesychio allato *Εὐρυγύης δ' ἐπίκουρος Ἀθηνάων ἱεράων* (nam hanc emendationem pro *ἔτι κοῦρος* ut facillimam sequemur) *ἐπίκουρος* non intelligatur de eo, qui vivus illis in bello socius fuit, sed de eo, qui caesus, deinde iustis expiationibus placatus nunc heros iis socius et pa-
244 tronus esse putatur: et quidem tecto nomine Eurygyes pro Androgeo in cultu dictus. Non satis aperte de Androgei cultu loquitur Pausanias I 1, 4 *ἔστι δὲ καὶ Ἀνδρόγεω βωμὸς τοῦ Μίνω· καλεῖται δὲ ἥρωος. Ἀνδρόγεω δὲ ὄντα ἴσασιν οἷς ἐστιν ἐπιμελὲς τὰ ἐγχώρια σαφέστερον τῶν ἄλλων ἐπίστασθαι.* An scripsit *καλεῖται δὲ Εὐρυγύου*? — Heroum et heroinarum terminos excessuro mox occurrent Harpyiae, de quibus admonendi causa (est enim maior quam eo loco videtur illarum in nominibus variata aequalitas) ponam haec ex Apollodoro nostro I 9, 21 *ταύτην οἱ μὲν Νικοθόην, οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἡ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι Ὠκυθόη, Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην.*

[152] Non potui mentionem facere in hac disputatione Polemonis. Nam in *περιηγήσει Ἰλίου* (Suid.) an de Homerica aetate pluribus dixerit et

Niese, Apollodors Commentar zum Schiffskataloge als Quelle Strabos, Mus. Rhen. XXXII p. 267 sqq. et quae Lehrsius de hac commentatione scripsit Wissenschaftl. Monatsbl. VI p. 70 sqq.⟩

§ 4.

De Ulixi erroribus.

Schol. ε 55 *πρὸς τὰ περὶ τῆς πλάνης ὅτι πόῤῥω που ἐν ἐκτετοπισμένοις τόποις ἀορίστοις* cet. Similiter κ 190. δ 556. ζ 204.

Italia inferior et interioris maris pars adiacens repleta erat monumentis erroris Ulixi. Ibi erat *Σκύλλαιον*, *Κίρκαιον*, *Αἰόλου νῆσος*, *Σειρηνοῦσσαι* et alia similia. Quorum nominum originem facile intelligimus. Scilicet cum occidentem versus Ulixem errasse ex carminibus Homeri satis eluceret, postquam illae regiones per Graecos nautas frequentari coeptae, locis recens (251) 245
detectis nomina quaerentes pro arbitrio imposuerunt mythica. Multa fortasse debentur Phocaeensibus. Item ad oras Libyae locos complures ab Menelao et Helena dictos esse (v. e. g. Strab. I p. 40. St. Byz. *Ἑλένειος*) comperimus: quod nec Menelao debetur, nec Aegyptiis, sed a nautis Graecis profectum cum frequens ad has regiones aditus esset. Illi idem fecerunt quasi si cui hodie nauarcho Britannorum insulae sibi primum repertae nomen quaerenti arrideret nomen „Artusinsel“; unde posteris nec liceret concludere illic quondam Artum regem sedem habuisse nec Anglos ab hac insula originem ducere et hinc olim sedes translocasse. Eadem origo C i m m e r i i Bospori, unde Strabo colligit eo loco Cimmerios habitasse. Sic scopulos quosdam circa Italiam *Σειρηνούσσας* dicere promptum erat nautis. Sed cum casu non duo essent scopuli sed tres (v. Strab. I. p. 22), tres Sirenes in fabulas venerunt; Homerus

---

quo modo non constat. Troiam Homeri non eo, quo posterior erat, loco fuisse, simplici nec contemnendo argumento, ex loci natura petito, suspicata erat Hestiaea Alexandrina in libro *περὶ Ὁμήρου Ἰλιάδος*. Commemoraverat eam Demetrius (Strab. 599 l. XIII). Hunc, qui ipse haec loca patria sibi lustraverat, invenimus grammatica et Aristarchea diligentia ex Homeri carminibus omnia rei argumenta comportare.

duas novit. Et quod in mari factum idem in terra. *Ἑλένη* fons dictus in Chio insula (v. Steph. s. v.). Quid mirum fontem aqua limpida fluentem Graecos, aquas puras virgini comparare solitos, a pulcherrima femina Helenam dixisse? Accessit dein fabula, sicut apud Stephanum legimus: *ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ᾗ Ἑλένη ἐλούσατο.* Sic ferebatur etiam *Ἑλένης λουτρόν* fons quidam in Corinthia regione, Paus. II 2, 3. Sed docti huius rei immemores immensoque errore implicati ex his nominibus de priscarum rerum statu colligi posse putabant. Omnino autem quantus doctorum furor fuerit locorum nomina ab antiquis fabulis repetendi illustribus quibusdam et festivis exemplis tenemus. Strab. XVII p. 801 *τὰ δ' ἐν δεξιᾷ τῆς Κανωβικῆς διώρυγος ὁ Μενελαΐτης ἐστὶ νομός, ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου καλούμενος, οὐ μὰ Δί' ἀπὸ τοῦ ἥρωος, ὥς ἔνιοί φασιν, ὧν καὶ Ἀρτεμίδωρος.* Steph.
(252) Byz. *Ἄμαστρις πόλις Παφλαγονίας — — ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνῴκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ* (v. Strab. XII p. 544). *Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀμαζόνος οὕτω λεγομένης.* Sed redimus ad Homerica. Ergo illi ubi *Σειρηνοῦσσαι* dicebantur
246 ibi olim Sirenes fuisse volebant, ubi *Κίρκαιον*, ibi Circam, et reliqua eodem modo. Et huic veritati Homerum respondere volebant. Scilicet accessit late patens opinio de Homeri doctrina, quae opinio mirum quantum poetae interpretationi offecit. Etenim cum Homerus sententiis et virtutis exemplis egregiis repletus esset inter philosophos invaluit consuetudo, ut quidquid de moribus praeciperent, aliquo versu et exemplo ex Homero petito confirmarent. Haec consuetudo adeo placuit et frequentata est, ut Homerus quasi quaedam doctorum supellex fieret, ut denique ipsis ea omnia Homerus continere videretur, quae accommodando et adaptando ex illo elicere placuerat. Porro haec fuit communis florentis Graeciae opinio, poetas docere; iam tum, ut mihi videtur, ultra id quod verum est egressa. Attamen hi de bonis moribus et exemplis virtutis cogitabant. Quae res a parte doctorum Alexandrinorum dupliciter deflexa est, cum primum illam poetarum doctrinam a moribus ad variam eruditionem transferrent; deinde dicebant optimum quem-

que poetam id agere atque hoc boni poetae consilium esse ut
quam plurima doceret. Sed fuerunt alii elegantioris iudicii,
qui defendebant poetae officium non esse (ut vocabula ab illis
sumam) — *διδασκαλίαν* sed *ψυχαγωγίαν*. Horum princeps Era-
tosthenes (Strab. I p. 6. p. 25). Ab altera parte alios secutus
stat Strabo Eratosthenem impugnans [153]. Ab hac opinione pro-
fectus pleraque ad eruditioris aetatis scientiam interpretando (253)
accommodat. Sic *ἄρκτον* explicat *ἀρκτικὸν κύκλον*, ne hunc
ignorasse videatur poeta, *ἀψόῤῥοον Ὠκεανόν* de maris affluxu
et recessu (p. 3. 4). Item geographica. Nosse Bosporum Cim-
merium, Istrum, oras Hispaniae (p. 6). Huic opinioni primus
omni vi obstiterat Eratosthenes, qui poetam non doctrinam sed
voluptatem audientium quaesivisse defendit eiusque eruditionem
mediocrem esse. Homerum tantummodo in Graecia bene ver-
satum esse, reliquarum vero regionum summam esse inscien-
tiam, ne Aegyptum quidem vel Libyam cognitam habere. Hoc 247
vero tantum abesse ut poetae vitio vertendum sit, ut ipse poeta
nihil nisi auditorum delectationem quaerens etiam de industria
insulas et terras remotas et miras remotorum populorum con-
suetudines finxerit. Quare si quis Circam, Cyclopem et alios
dicere velit ubi fuerint, eum vanam operam consumere. Immo
etiamsi statuendum sit Ulixem circa Siciliam errasse, tamen Ho-
merum rationibus quae poetam decent ductum haec in longius
removere debuisse et removisse, ne mirabilia nimis in propin-
quo acciderent [154]. Hac via progressus est Aristarchus, hac via

---

153 In hac quaestione maxime Hipparchum secutus, v. p. 7 (*Ἵππαρχος ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένη*), p. 15 (*πρῶτον δ' ἐπισκεπτέον Ἐρατοσθένη, παρατιθέντας ἅμα καὶ τὴν Ἱππάρχου πρὸς αὐτὸν ἀντιλογίαν*).

154 p. 18 (49 Tz.). 23 (61) „*Ὅμηρον μήτε εἰδέναι ταῦτα μήτε βούλεσθαι ἐν γνωρίμοις τόποις ποιεῖν τὴν πλάνην.*“ p. 26 (70) „*ὑπολάβοι τις ἂν τὸν ποιητὴν βούλεσθαι μὲν ἐν τοῖς προσεσπερίοις τόποις τὴν πλάνην τῷ Ὀδυσσεῖ ποιεῖν· ἀποστῆναι δ' ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων, τὰ μὲν οὐκ ἀκριβῶς πεπυσμένον, τὰ δὲ οὐδὲ προελόμενον οὕτως, ἀλλ' ἐπὶ τὸ δεινότερον καὶ τὸ τερατωδέστερον ἕκαστα ἐξάγειν.*“ 28 (74) sqq. VII p. 298. 299 (354 sqq.). Lepida eius verba sunt p. 24 (64) „*τότ' ἂν εὑρεῖν τινα ποῦ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται ὅταν εὕρῃ τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.*“ Unde patet quam ei contraria pars ridicula visa sit. De consensu Eratosthenis, Aristarchi, Apollodori v. praeter ea quae textus noster habet maxime p. 31 (84). VII 298 (354). 299 (358) „*τὰ πλεῖστα*

(254) sectator eius Apollodorus. Iam intelligemus quid sibi velint Aristarchi notae, quarum vestigia sunt in schol. ε 55 πρὸς τὰ περὶ τῆς πλάνης, ὅτι πόῤῥω που ἐν ἐκτετοπισμένοις[155] τόποις ἀορίστοις· φησὶ γοῦν τηλόθι που τὴν νῆσον εἶναι. κ 190 ἐκ τούτων δὲ ἐκτετοπισμένη φαίνεται ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως. δ 556 δῆλον κἀκ τούτου ὅτι ἐξῴκισται ⟨ἐξωκεάνισται Hecker⟩ ἡ νῆσος (Calypsus). ἐπεὶ τί ἐκώλυε τὸν Μενέλαον οὕτως ἔχοντα
248 περὶ τὸν Ὀδυσσέα καὶ πόλιν ὅλην χαρίσασθαι ἐθέλοντα ⟨ἐθέλειν codd.⟩ ναῦν πέμψαι καὶ σῶσαι τὸν φίλον; Hinc nec Phaeacum insula exclusa: ζ 204 ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἐκτετοπισμένην που καὶ ἐσχάτην τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἀφίσταται εἰς τὴν Κέρκυραν (l. ὑφίσταται οὐ τὴν K.). Cf. Apollod. Strab. I p. 44 (119 Tz.). VII p. 299 (358). Quam in sententiam paene obliteratam nunc Nitzschium ferri videmus. Nunquam satis Aristarchi aciem admirari possumus. Porro hic memorandum illud, quod ex Gellio novimus XIV 6, qui inter quaestiones Homericas affert „utrum ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ Ulixes erraverit κατ' Ἀρίσταρχον an ἐν τῇ ἔξω κατὰ Κράτητα“[156]. Crates Ho-
(255) mero Oceanum, h. e. scilicet externum mare notum esse voluit. Qui uti Ulixem eo devenisse dixit sic Menelaum voluit circa Africam navigantem, sive aliter ille quem statuit περίπλους intelligendus est (v. Lübbert l. l. p. 437), ad Indos venisse, Strab. I p. 38 (82 Tz.). Crates, ut in plurimis rebus, sic hic Aristarcho contrarius, ab eorum parte erat qui doctrinam Homero assig-

---

μετενέγκας παρὰ τοῦ Ἐρατοσθένους“ (Apollodorus sc.). Hic praeter alia multa hoc de Apollodoro: ἐπιτιμᾷ δὲ καὶ τοῖς περὶ Σικελίαν τὴν πλάνην λέγουσι καθ' Ὅμηρον τὴν Ὀδυσσέως· εἰ γὰρ αὖ χρῆναι τὴν μὲν πλάνην ἐκεῖ γεγονέναι φάσκειν, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανικέναι μυθολογίας χάριν.

155 ἐκτετοπισμένοι τόποι Strab. 46 (125). ἐκτοπισμός 61 (164). l. V p. 224. Utitur voce ἐκτοπίζειν etiam intransitive „remotas regiones adire.“ p. 42 (113). 21 (56). Occurrit in hac quaestione saepius apud geographum ἐξωκεανίζειν et ἐξωκεανισμός. Hoc non tantum significat „in Oceanum remittere“, sed induit etiam significationem „in mare longinquum remittere.“ Utitur enim etiam Apollodorus, 44 (119), VII p. 299 (357), cuius tamen sententia erat errasse Ulixen „ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ.“

156 Sen. ep. 88, 7 Quaeris, Ulixes ubi erraverit potius quam efficias, ne nos semper erremus? Non vacat audire, utrum inter Italiam et Siciliam iactatus sit an extra notum nobis orbem: neque enim potuit in tam angusto error esse tam longus.

narunt. Ex his inter antiquiores erat Ephorus, tum Callimachus, graviter reprehensus ab Apollodoro, quod Calypsonis insulam *Γαῦδον* (vel *Γαῦλον*), parvam insulam prope Carthaginem esse, item Scheriam Corcyram dixerat, l. VII p. 299 (358). I p. 44 (119). Crates, et ut eos commemorem, ad quos Strabo recurrit, Hipparchus p. 2. 7. 15, Polybius p. 22 (v. Bernh. Er. p. 11), Posidonius p. 4. Denique ipse Strabo. Ergo geographi certe Eratosthenis, Aristarchi, Apollodori auctoritate non errore levati: quamquam apud Strabonem promptum est videre, quam ad sanam rationem identidem invitus trahatur. Apollodori sententia (quae eadem Aristarchi est et Eratosthenis) multis locis apud Strabonem exposita, nusquam tamen fusius quam l. VII p. 298 (354) sqq.[157]. Summam iam supra exposui, de Eratosthene loquens. Addo haec: Homerum nec Pontum nosse, nec
„*τὰ περὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην*“, nec Isthmum Africam inter 249
et Asiam nec mare rubrum nec „*τὰ κατὰ τὴν Ἀραβίαν καὶ Αἰθιοπίαν καὶ τὸν Ὠκεανόν*“. Hinc patet falsum esse quod schol. dicit δ 84 *Ἀρίσταρχος Ἐρεμβοὺς τοὺς Ἄραβας ἀκούει.* Et Eust. ib. (p. 1484) *Ἀρίσταρχος δέ φασι καὶ αὐτὸς Ἐρεμνοὺς τοὺς Ἄραβας νοεῖ.* — De Aethiopibus bipartitis Cratetis et
Aristarchi sententia füse tradita a Strabone l. I p. 30 (81) sqq. (256)
Crates, quinque Zonas et Zodiaci inclinationem advocans, veteratorie agit; Aristarchus sobrie et si eius Aethiopas in tabulam referre velis ut fere cum Vossiana conspiraturus videaris: „*ὁ δ᾽ Ἀρίσταρχος ταύτην μὲν ἐκβάλλει τὴν ὑπόθεσιν· δίχα δὲ μεμερισμένους οἴεται λέγεσθαι τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς Αἰθίοπας τοὺς τοῖς Ἕλλησι πρὸς μεσημβρίαν ἐσχάτους. τούτους δὲ μὴ μεμερίσθαι δίχα ὥστε εἶναι δύο Αἰθιοπίας, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολήν, τὴν δὲ πρὸς δύσιν, ἀλλὰ μίαν μόνην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην τοῖς Ἕλλησιν, ἱδρυμένην δὲ κατ᾽ Αἴγυπτον· τοῦτο δὲ ἀγνοοῦντα τὸν ποιητήν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ νεῶν καταλόγου δευτέρῳ, καταψεύσασθαι τῶν τόπων τὰ μὴ ὄντα*“.

Ceterum Demetrius Scepsius idem sensit de his rebus, quamquam quum sibi Troianum catalogum tantum illustran-

157 Exposuerat haec in prooemio libri secundi de catalogo navium. Strab. h. l.

dum sumsisset rarius ad has res delatus esse videtur. Attamen factum est. Iudicat de eo Strabo ut debet adversarius l. I p. 45 (120) *οὐδ' ὁ Σκήψιος δὲ Δημήτριος εὖ, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἀπολλοδώρῳ τῶν ἁμαρτιῶν ἐνίων αἴτιος ἐκεῖνος κατέστη. πρὸς γὰρ Νεάνθη τὸν Κυζικηνὸν φιλοτιμοτέρως ἀντιλέγων εἰπόντα ὅτι οἱ Ἀργοναῦται πλέοντες εἰς Φᾶσιν τὸν ὑφ' Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ὁμολογούμενον πλοῦν ἱδρύσαντο τὰ τῆς Ἰδαίας μητρὸς ἱερὰ περὶ Κύζικον, ἀρχήν φησι μηδ' εἰδέναι τὴν εἰς Φᾶσιν ἀποδημίαν τοῦ Ἰάσονος Ὅμηρον*[158].

---

[158] Schol. Vindob. ap. Alter. vol. 2 p. VIII ad *Γ* 125 *ὅτι ἐκ τούτου τοῦ ἱστοῦ* (Helenae textili) *ἔλαβε τὸ πλέον τῆς ἱστορίας τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ὁ θεῖος Ὅμηρος, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος ὁ Ὁμηρικός.* Hoc et si qua similia sunt de Aristarcho mendacia nunc sicco pede, opinor, transgredimur.

Dissertatio IV. (257) 250

De prosodia.

C. I.

De accentibus.

§ 1. Veterum grammaticorum merita si quis recte aestimare vult, is prae aliis multis hoc unum secum reputet, quantis laboribus quantoque acumine opus fuerit ad libros accentuum notis distinguendos. Qui labor si in orationibus aut incepisset aut substitisset, fortasse industria sola adhibenda erat, quippe cum in plerisque regula accentus ex doctiorum Graecorum, rhetorum philosophorumque tum maxime disputantium ore peti potuisset. Sed cum in Homero aliisque poetis potissimum haec opera versaretur, qui ignotis ac vel iam diu intermortuis vel hoc et illo Graeciae angulo reconditis vocabulis referti essent, nisi et doctrina et subtilitas et nativus quidam veri falsique sensus accederet, omnis labor vanus vagusque erat. Quamquam vel vulgarium vocabulorum accentus saepe non nisi assidua observatione constitit. E. g. πειρησαι, notionem imperativi flagitans, in Homericis offertur; quo accentu notabis? Sed quidquid in hac re ab Alexandrinis praestitum, id totum ab Ari- (258)
starcho pendere iure contendimus. Etenim quamquam Aristophanes dicitur notas accentuum invenisse, tamen in hoc genere eius opera exigua fuit, fortasse in generalibus quibusdam regulis potius quam in singulis poetarum vocibus notandis et expediendis occupata: et si quid eiusmodi tentavit, prae Aristarchea opera tam exile visum est ut totum ab illa obrueretur. 251

Aristophanis magna et immortalia de omni antiquitate merita reliquiae testantur: ea si quaeris, quae ad scriptorum textus pertinent, saepe eius mentio fit in variarum lectionum delectu, in eruendis versibus spuriis atque in libris vel attribuendis vel abiudicandis ab auctoribus tralaticiis, in carminibus ordinandis, in metris dispescendis (Dionys. Hal. c. verb. 312). Sed de accentibus quid dixerit vix semel aut bis memoratum legimus. Aristarchus igitur primus in scriptoribus a se editis, epicis, tragicis, comicis, lyricis, singulas voces accentus nota distinxit. In singulis vocabulis ab eo factum esse nusquam diserte traditur. Si quis igitur erit qui putet in dubiis tantum et difficilioribus notam ei positam esse, respondebo primum etiam in minutioribus, qualis est pronominum enclisis, praepositionum anastrophe, tam frequentem eius mentionem fieri ut iam hinc iudicandus sit perpauca sane intacta reliquisse, ut tutius esset nec multum laboris adderet omnia simul notare. Deinde quem accentum habuerit etiam in iis commemoratum invenimus, de quibus Aristarcho non poterat exoriri dubitatio, quae tum demum ab uno alterove grammatico dubitari et disputari coepta, cum haec doctrina ad omnia singula rationis regulaeque facem admovere coepisset et contentione vires quaereret: e. g. de χαράδρα, ἄχρις, δύνηαι (*Π* 390. *Π* 324. *Ζ* 229). Denique hoc addam. Si ea tantum notavit Aristarchus, quae aliquid diffi-
(259) cultatis haberent, nullum poterat in textu eius Homerico accentu instructum esse verbum, quin in commentariis rationem redderet. Contra si omnia notavit, poterant ac potius debebant multa esse, quae notasse sufficeret: quin poterat facile cum aliis multis unum et alterum etiam praetermissum esse impeditius, cuius quibus postea Aristarchi auctoritas plurimum valebat, ut Herodianus, rationes nescirent. Atqui invenimus haud raro Herodianum quo accentu Aristarchus vocabulum notaverit scire, quibus rationibus ductus sit, nescire, et demonstrabimus infra nonnunquam rationes ab Aristarcho alienas ei tribuisse.

Satis, opinor, clarum est, quantopere hoc in loco ab uno homine pendeamus: sed si mihi dicendum est quod sentio (quae
252 non temere arrepta opinio est, sed ut in re gravissima diuturna et repetita meditatione invaluit), est profecto quod nobis gratu-

Dissertatio IV. (257) 250

De prosodia.

C. I.

De accentibus.

§ 1. Veterum grammaticorum merita si quis recte aestimare vult, is prae aliis multis hoc unum secum reputet, quantis laboribus quantoque acumine opus fuerit ad libros accentuum notis distinguendos. Qui labor si in orationibus aut incepisset aut substitisset, fortasse industria sola adhibenda erat, quippe cum in plerisque regula accentus ex doctiorum Graecorum, rhetorum philosophorumque tum maxime disputantium ore peti potuisset. Sed cum in Homero aliisque poetis potissimum haec opera versaretur, qui ignotis ac vel iam diu intermortuis vel hoc et illo Graeciae angulo reconditis vocabulis referti essent, nisi et doctrina et subtilitas et nativus quidam veri falsique sensus accederet, omnis labor vanus vagusque erat. Quamquam vel vulgarium vocabulorum accentus saepe non nisi assidua observatione constitit. E. g. πειρησαι, notionem imperativi flagitans, in Homericis offertur; quo accentu notabis? Sed quidquid in hac re ab Alexandrinis praestitum, id totum ab Ari- (258)
starcho pendere iure contendimus. Etenim quamquam Aristophanes dicitur notas accentuum invenisse, tamen in hoc genere eius opera exigua fuit, fortasse in generalibus quibusdam regulis potius quam in singulis poetarum vocibus notandis et expediendis occupata: et si quid eiusmodi tentavit, prae Aristarchea opera tam exile visum est ut totum ab illa obrueretur. 251

φωνος οὖσα κατὰ φωνὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντως καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἐπιφέρεται ⟨*ἀποφέρεται* corr. Lehrsius⟩, *οἱ ταχεῖς τοὺς ταχεῖς. εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, πάντως καὶ ἡ αἰτιατική. διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατικὴ καὶ ἠῶ μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως κατὰ τὴν εὐθεῖαν περισπῶνται κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆς συναλοιφῆς, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆρος. ἡ δὲ Λητώ καὶ Πυθώ, καίπερ* (l. *καθάπερ*) *κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπτώσεως τῆς φωνῆς, κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ* (cf. ad *Ι* 240).

Vides quid alii et ipsi Aristarchi discipuli ut omnia una analogiae lege continerentur machinati sint. Aristarchus offen-
(261) sus est accentu *ἠῶ, αἰδῶ*, qui reliquorum similitudini non respondebat: attamen adscivit, unde nisi ex usu? Peropportune offert se locus Apollonii Dyscoli de pron. 112ᵇ, quo magis etiam res in propatulo sit: *ἄλλως τε τὰ εἰς ω λήγοντα πτωτικὰ κλίσεως τυγχάνοντα οὔποτε περισπασμὸν ἀνεδέξατο. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ ἡ νεώ γενικὴ ὠξυτονήθη, μετὰ καὶ ἄλλων λόγων τῆς γενικῆς τὸν περισπασμὸν ἀπαιτούσης· καὶ τὸ*

Λητὼ γὰρ ἥλκησε

καὶ τὸ

Πυθώδ' ἐρχομένην

καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, κἂν τὸ ἐντελὲς ἔχωσι Λητόα καὶ Πυθόα, ἀναγκαίως ὠξύνθη. ἕνεκα γὰρ τούτου καὶ διστάσαι τὸν Ἀρίσταρχόν φασι περὶ τοῦ

ἠῶ δῖαν ἔμεινε ⟨*ἔμιμνε Ι* 662⟩,

καθὸ (l. *καίτοι*) *ἦν τὸ ἐντελὲς ἠόα* i. e. quamquam propria forma erat *ἠόα* neque ideo mirandi causa erat nisi ex reliquorum analogia.

Similiter igitur iudicandum erit de *θώων, δμώων* similibusque genitivis; de quibus Herodianus explicat ad *Ν* 103: *τὸ δὲ θώων ἔνιοι περισπῶσιν, ἵν' ὁμοτονῇ τῷ θηρῶν καὶ κυνῶν. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος προφέρεται, Διοκλῆς καὶ ὁ Θρᾷξ Διονύσιος ὡς βαρύνοντες τὴν λέξιν.* — Haec corrupta sunt, ut patet ex altero schol.[158a]: *Ἀρίσταρχος βαρύνει τὸ θώων, καὶ*
254 *ἐπείσθη ἡ παράδοσις· ὁ δὲ Πάμφιλος περισπᾷ* (cf. **Eust. 922,**

[158a] ⟨Hoc Herodiani est, non alterum.⟩

40). — Tu illud sic lege: τὸ δὲ θώων ἔνιοι περισπῶσιν, ἵν᾽ ὁμοτονῇ τῷ θηρῶν καὶ κυνῶν· ἡ δὲ παράδοσις βαρυτόνως. οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος προφέρεται. Διοκλῆς δὲ καὶ ὁ Θρᾷξ Διονύσιος καταγινώσκουσιν αὐτοῦ ὡς βαρύνοντος τὴν λέξιν. Κάσιος δὲ (sic enim pergit) ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς βαρυτονήσεώς φησιν ὅτι τὰ μονοσύλλαβα, ὅταν μὲν ἔχῃ τὴν πληθυντικὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς μετὰ συμφώνου λεγομένην, πάντως καὶ κατὰ τὴν γενικὴν περισπᾶται, οἷον (262)
θῆρες, κύνες, χῆνες, ὅταν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, πάντως βαρυτονουμένην, οἷον Τρῶες, δμῶες, θῶες, λᾶες. ἀντίκειται δὲ αὐτῷ τὸ παίδων καὶ πάντων. Χαῖρις δέ φησιν οὐκ εἶναι ἐν δισυλλάβοις ἀναλογίαν (? ⟨ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις Lobeck. paralip. p. 121⟩).

Hic etiam vides quid complures moliti sint ut ea ad normam grammaticam detorquerent quae sibi usus non passus est eripi.

Facile hinc iudicium de δυσώδων, εὐώδων, quippe idem futurum.

Theodos. canon. Bekk. An. p. 1006, 24 τὸ δυσώδων Ἀρίσταρχος ἀλόγως (i. e. contra analogiam) ἐβάρυνε, καὶ τριήρων φασί τινες Ἀττικοὺς βαρυτόνως λέγειν.

Qua in re mire castigatur ab Herodiano apud Ioannem Alex. p. 19 τὸ δυσώδων καὶ εὐώδων τῷ λόγῳ μὲν περισπασθήσονται, φασὶ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον ταύτας καὶ τὰς ὁμοίας βαρύνειν, ἀπατηθέντα, ὡς ὁ Ἡρωδιανός φησιν, ἐκ τοῦ οἴεσθαι τὰς ἐντελεῖς γενικὰς αὐτῶν προπαροξύνεσθαι, εὐώδεων ὡς πόλεων. κακῶς· μόναι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν εἰς ις ὑπάρχουσιν αἱ προπαροξυνόμεναι, πόλεων, μάντεων, καὶ δύο ἀπὸ τῶν εἰς υς, πελέκεων, πήχεων· αἱ δὲ λοιπαὶ πᾶσαι βαρύτονοι οὖσαι πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, ὡς πρόκειται. Quae epitomatoris culpa colorem Herodianeum amiserunt: qui hic, ut ubique eum fecisse inveniemus, lenius et modestius quae contra Aristarchum proferri possent, posuerat, minime immemor eorum quae pro eo valerent. Imo disputatione ancipiti absoluta in Aristarchi partes discessisse putandus. Confer modo, quomodo haec Arcadius excerpta dederit, p. 136: τὸ δὲ δυσώδων παραλόγως ἐβαρύνθη. καὶ τὸ τριήρων οἱ μὲν βαρύνουσιν, οἱ δὲ περισπῶ- 255

σιν, ὥσπερ καὶ αὐτάρκων, καὶ τὸ συνήθων καὶ κακοήθων βαρύνεται ὥσπερ καὶ τὰ αὐτῶν ἐπιῤῥήματα. Cf. etiam ipsum Ioannem alio loco p. 39, 12. Ubi Aristarcheis additur *νοσώδων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ νοσώδων ἐβάρυνεν ἀλόγως.*

(263) § 3. Sed ubi usus deficeret, i. e. in obsoletis formis et vocabulis, qua via Aristarchus ingressus est? Pauca sunt, sed quantivis pretii verba Herodiani quae indicant, ad *Λ* 659: *προπαροξύνθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου* (sc. *οὐτάμενος*) *διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπεὶ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαροξύνοντο, ἱστάμενος, κιχράμενος. ὁ γὰρ ἀνὴρ τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προσνέμει*[159]. *Οὐτάμενος* cum aliis nemini ignotis Buttmanno, ut constat, aoristi sunt per syncopen facti. Quod si iis finibus circumscribitur, quos ipse vir sollertissimus T. II p. 2 not. et p. 10 not. indicavit, concedere possumus. Proprie plerique non sunt aoristi sed analogia non satis expressa fictae formae, modo ad aoristos, modo ad ipsa praesentia propius accedentes (v. Buttm. p. 12 not. 8 et p. 23 not. 3). Uti igitur totae quasi similibus istis, quae loquentium sensui obversabantur, debentur, sic nec accentus ad aliam quam ad horum similitudinem poni poterat. Quod rectissime sensit Aristarchus. Praeterea ut omnino synecdrome magnum Graeci sermonis momentum est, sic in accentibus valuit[160]. Ipsum *ἰών* non aoristus est, nec *κιών*, sed propter simplicem formam accentum aoristis (e. g. *πιών*) accommodarunt. Et contra videant quid agant, qui quod *ἔρεσθαι, διωκαθειν, πιτνων, ὀφλειν* aoristorum significationem habent, continuo accentum aoristorum accersendum putant. In quo quam non subleventur paradosi ipsi opinor sentiunt. De
(264) 256 *ἔρεσθαι* diserte testatur Herodianus *Π* 47[161], *καταδάρθειν* Atticos dicere pro *καταδαρθεῖν* schol. Nub. 38.

Aristarchum eandem rationem secutum esse videmus in

159 Addit *ἄλλως τε καὶ ἡ γινομένη τοῦ σ ὕφεσις καὶ ἀναδρομὴν ἐργάζεται τόνου.* Hoc sequitur Apollonius, de coni. p. 496. Ceterum quibus haec cordi sunt auctor sim ut totum Herodiani scholion paulo longius, cuius partem supra scripsi, adeant.

160 Refero huc *αἰχμητής*, quod applicatum est ad *μαχητής*. *Βλήμενος* fortasse non dictum esset, nisi ut quodammodo responderet voci *οὐτάμενος.*

161 Idem certe non novit *πιτνών Π* 827. Cf. Lob. Ai. 184.

aoristo *πέφνων*. Ad *P* 539 *καταπέφνων: Ἀρίσταρχος ὡς τέμνων*. Ad *Π* 827 *πέφνοντα: ὡς τέμνοντα· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεῖαν ὀξύνει „κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπεφνών“* (*P* 539), *τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι· εἰ γὰρ πέφνω πέφνεις πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω πέφνῃς πέφνῃ καὶ „πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα“* (*N* 363) *καὶ ἔστι δεύτερος ἀόριστος ὡς ἔλαβε λάβω λάβῃς λάβῃ, δῆλον ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπείσθη καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἤτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων, κάμνων, πίτνων* ⟨*πιτνῶν* Lehrsius cum Lobeckio⟩, *ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δέ τις λέγοι· διὰ τί γὰρ οὐ περισπᾷ; διδαχθήσεται ἐκ τῆς κλίσεως· οὐ γὰρ πεφνοῦντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡς νοοῦντα· οὕτως δὲ καὶ ἡ ῑ* (?) *μετοχὴ* ⟨*ἡ ἴσας μετοχὴ* coni. Lehrsius coll. Apollon. adv. 587⟩ *ἐβαρύνετο τῷ χαρακτῆρι καὶ τῇ ποιότητι τοῦ στοιχείου, οὐ τῇ κλίσει τῇ τοῦ ἐνεστῶτος, ὥσπερ ἀπεδείξαμεν*[162].

Huc porro referimus *εἴρυτο, εἴλυτο*. Herod. *Π* 542 *Ἀρί-* (265)
σταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ. ὁ δὲ Τυραννίων προπερισπᾷ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖφθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτο κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, ἤνυτο „θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον“ (ε 243) *ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο* (ε 403) *καὶ εἴρυτο.*
Δ 138 *τὸ δὲ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται. οὕτως Ἀρί-* 257
σταρχος, καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις. ⟨*δύναται δὲ καὶ προπερισπᾶσθαι* inseruit Lehrsius Herodian. p. 222⟩ *ἔστι γάρ τι ῥῆμα εἰρύω* ⟨*ἐρύω* corr. Lehrsius⟩. *τούτου ὁ παρατατικὸς πα-*

162 Quod hoc scholio facit Herodianus, hoc saepius facit (v. *Δ* 659). Primum concedere videtur rationi sane non obscurae adversariorum: dein quaerit ponitque quid secutus sit Aristarchus, cuius prudentiam perspexerat, cui paradosin in plerisque assentientem invenerat; et his quasi certioribus ducibus obtemperat. Haec ponit in catholica: *πέφνειν*, Arcad. 173, 20. *πέφνων* ib. 276, 22 ⟨v. quaest. ep. p. 118⟩. Intelligo quam recte iudicaverim supra de Ioannis Arcadiique excerptis collatis de *δυσώδων*.

θητικὸς γίνεται εἰρυόμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ι ἐγένετο ἔρυτο ⟨*ἐρῦτο* Lehrs.⟩. De accentu idem statuit Buttmannus; de rationibus similiter sed subtilius et propius quasi ad linguae penetralia accedens; sed usus et character et observandi diligentia et sensus insitus eos perduxit, quo rationibus vix accessissent.

§ 4. Iam Aristarchi rationem tam expressam et insignitam habemus, ut in multis quid scripserit quid non scripserit ipsi possimus perspicere. Quid igitur de hoc loco iudicabimus, qui in cod. V legitur ad *N* 809 de *βιβάσθων*? *βαρυντέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ ἐγένετο εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβαστός. Ἀρίσταρχος δέ φησιν, ἐὰν ὀξύνηται, ἔσται μακρὰ διαβάς.* Hoc corruptum est nec intelligi potest; sed si quis inesse putaverit, Aristarchum etiam tulisse *βιβασθών*, ei fidenter obloqueremur, etiamsi non servatum esset ad eundem locum Herodiani scholion, quod huiusmodi est: *βιβάσθων: Τυραννίων περισπᾷ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ βαρεῖαν τάσιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω γενομένου τοῦ ῥήματος περιπλεονάσαντος τοῦ σ, ὥς φησι Φιλόξενος* (v. ad *O* 676), *εἴτε ἀπὸ ὀνόματος τοῦ βιβαστός βιβάσθων ὡς ἀϊστός ἀΐσθων· γίνεται γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τος κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θω βαρύτονον ῥήματα, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω, ἀϊστός ἀΐσθων· οὕτως καὶ*
(266) *παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθων. παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς δεύτερον ἀόριστον.* (Hinc frustula venerunt in Et. M. p. 197, 20.)[163]

Sequitur *λίς*. Eust. p. 841, 22 *τὸ δὲ λίς κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον, ὥς φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ὀξύνεται συνεξομοιούμενον τῷ χαρακτῆρι τοῦ κίς κιός, ἔτι δὲ καὶ τοῦ* ⟨*τιῷ* ed.⟩ *τίς καὶ θίς καὶ ῥίς, εἰ καὶ διαφόρως ταῦτα κλίνε-*
258 *ται πρὸς τὸ λίς. ὁ Αἰσχρίων δέ, φασι, περισπᾷ διὰ τὸ καὶ τὴν αἰτιατικὴν περισπᾶσθαι. ὡς γὰρ μῦς μῦν, δρῦς δρῦν, οὕτω καὶ λῖς λῖν. εἰ δὲ μηδὲν τῶν εἰς ις περισπᾶται, ἀλλ' ὁ Αἰσχρίων τοῦτο ἐποίει, ἐκφεύγων θηλυκὸν ἐπίθετον ὀξύτονον τὸ „λὶς πέτρη“ ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθέν* (*μ* 64). *καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνος τὸ*

---

163 Videntur quidam etiam *ἀΐοντι* pro aoristo habuisse. Eo ducit *Π* 508 (*ἀΐοντι*) *ὡς λέγοντι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος.*

λίς ὁ λέων περιέσπα ἐπὶ τοῦ λέοντος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ· ἀλλ' ἡ παράδοσις, φασί, τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεται. Herod. ad Λ 239 *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύνει, ὁ δὲ Αἰσχρίων περισπᾷ. ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν, φησί, καὶ νοῦς νοῦν, οὕτως καὶ λῖς λῖν· „ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων"* ⟨480⟩. *καὶ* (ins. *οὐκ* ⟨quod postea reprobavit⟩) *ἔστι συγκατατίθεσθαι τῷ Αἰσχρίωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι, εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰς ις ληγόντων καὶ ἀρσενικὸν γένος ὑπισχνουμένων περιεσπάσθη. καὶ τάχα καθ' ἕτερον λόγον, ἵνα τὸ ἐπιθετικὸν καὶ σημαῖνον γένος θηλυκὸν καὶ ὀξυνόμενον ἀποφύγῃ, λέγω δὲ τὸ „λὶς πέτρη"· τῷ μέντοι χαρακτῆρι τοῦ κίς καὶ* (ins. *τῷ* ⟨ipse postea reiecit⟩) *θίς καὶ ῥίς, καίτοι γε διαφόρως κλιθεῖσι πρὸς τὸ λίς, συνεξωμοίωσεν αὐτὸ κατὰ τόνον ὁ Ἀρίσταρχος. καὶ οὕτως ἐπείσθη ἡ παράδοσις.* (Cf. Arcad. 193, 1. 125, 1. *περ. μον. λ.* 19 ⟨Lobeck. paralipom. p. 85⟩.)

De accusativo *λιν* falso traditum ab Eustathio p. 857, 37 *τὸ δὲ λῖν οἱ μὲν περὶ Ἀρίσταρχον ὀξύνουσιν ὡς καὶ τὴν ὀρθήν. ἤδη γὰρ δεδήλωται ὅτι τὸ λίς ὠξύνετο παρ' αὐτοῖς. ἕτεροι δὲ περισπῶσι, κανονίζοντες ὡς πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος εἰς ν* (267)
λήγουσα περισπᾶται, μνᾶν, δρῦν, μῦν, κλεῖν, καίτοι τῆς εὐθείας τούτου ὀξυνομένης· ὀξύνεται γὰρ ἡ κλείς. Nec ulla causa est cur Aristarchum mirabiliter a se ipsum descivisse putemus, nec quisquam praeterea tum memorabilem exceptionem commemoravit, imo undique patet omnes consensisse in accentu *λῖν*, omnium minime vero eum scripsisse *λίν*, cuius auctoritatem nec reliqui neglexerunt et Herodianus nusquam. V. Herodian. ad Λ 480. Arcad. 130, 17. Theodos. can. 1004. Choerobosc. 1230 (421 Gsf.). Eust. 775, 40. Taedet nunc plura addere ut Eustathii errorem convincam, quod me olim in adversariis fecisse video. His perpensis, quae adhuc de Aristarchi rationibus disputata sunt, dubitari non potest, nec Hermannus dubitabit, qui olim fidem habuit Eustathio ad Eur. Bacch. 1166. Casu evenit, ut unde sit Eustathii error iudicari possit. Ad Λ
480 in cod. Ven. A Herodiani notam subsequitur alia, quae est 259
de nominativo *λίς*, sed falso huc intrusa est, ubi in textu Homerico est *λῖν*. Hoc fraudi fuit Eustathio. Sed qui in cod. Ven. illam notulam loco non suo allevit is (nisi res casu acci-

dit) videbitur deceptus esse eo loco qui est Et. M. 567, ubi negligentius inspicienti facile videri potest de nominativo praecipi.

Ad synecdromen pertinet *ζαφελῶς*. Sch. *ζ* 330 *Ἀρίσταρχος περισπᾷ τὸ ζαφελῶς, καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν. ἔδει δὲ βαρυτόνως.* Herod. ap. Ioan. Alex. 39, 18 *παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελῶς ἐπίῤῥημα βαρύνεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ζάθεος ζαθέως· οὐ γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελής. δείκνυσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περιεσπάσθη τὸ ζαφελῶς.* Habemus idem in prosodia ad *I* 516 (venit et in Et. M. 408, 20).

(268) *Ταρφειαί. θαμειαί.* *T* 357 *ταρφειαί: Ἀρίσταρχος ἀνέγνω ὡς πυκναί. οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης· καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις.* *Λ* 52 *θαμειαί: Πάμφιλος θαμεῖαι λέγει ὡς ὀξεῖαι, Ἀρίσταρχος δὲ ὡς πυκιναί· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ταρφειαί* ⟨BL⟩. Hoc non casu factum, quod in hac anomalia ista duo concinunt quae concinunt in significatione. Ergo persuasi mihi (quamvis primum audienti mirum videri possit[164]) aut haec etiamsi adiectiva sint tamen propter ipsam significationem crebritatis se ad nomina periectica in *ιά* accommodasse, aut quod singularem non habent, ad alia pluralia similis formae accessisse, *ἀγυιαί, Πλαταιαί, Αὐγειαί.*

Sed *μητίετα, εὐρύοπα, ἀκάκητα* quid commune habent, ut eodem modo regula eximerentur? Commune hoc, quod sunt quattuor syllabarum (quod ex Homericis praeterea cadit in unum *ἱππηλάτα*) et quod Deorum epitheta. Ergo si causa intelligi potest cur dictum sit *μητίετα* (et veterum quorundam ratio, dictum esse pro *μητῖτα*, probabilis visa viro doctissimo, qui hodie, quod sine cuiusquam offensione dici potest, in his rebus solus videt, Lobeckio, de adiect. motione anomala diss. II p. 4:
260 v. nunc paralipom. p. 184), reliquorum miratio tollitur. *Λ* 175 *μητίετα: οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε.* *Π* 185 *ἀκάκητα: Ἀρίσταρχος προπαροξύνει· οἱ δὲ ἄλλοι* (Ptolemaeum dicit, Tyrannionem, Pamphilum) *ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις* (Aristarcho haud

---

164 Incidi primum legens schol. *E* 502.

dubie)[165]. — Ceterum si hoc loco rationem solam sequi voluis- (269)
set Aristarchus verendum est ne turpiter ruisset neu paradosin tam facilem habuisset. Etenim in his omnibus mascul. in *α* casuum confusionem esse putavit (ut Herodianus) *Π* 185 *ἀκάκητα: (ἡ διπλῆ) ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης, ὡς κυανοχαῖτα ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης.* V. ad *N* 563. *B* 107. Sed vocativorum regulae illa tria item absona, v. Herod. *A* 175. 508. 540. Io. Al. 13.

§ 5. His iactis fundamentis Aristarchique in ponendis accentibus longe patente ratione confirmata spero me paratos fecisse lectores ad ea quae difficillima ad perspiciendum sunt ac vix certo diiudicari poterunt mecum disceptanda.

Γ 20 *οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ δηϊοτῆτι ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας· τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ.*

Substantiva in *οτης* antiquitus non altas in sermone Graeco radices egerant; Homerus sex habet *φιλότης, νεότης, κακότης, ἰότης, δηϊοτης* et quod dubitant utrum *ἀνδροτής* sit an *ἁδροτής*[166]. Crevit abstractorum necessitas in scholis philosophorum (quod desiderium postea etiam sermo vulgaris saepe adiectivis generis neutri lenibat), et in his scholis propria eorum sedes et novorum excudendorum officina fuit, ut Lobeckius docuit ad Phryn. 350[167]. Dein omnes technici frequentant; paul-

---

165 De *εὐρύοπα* excidit.

166 Plerique recentiorum epicorum ut substantiva in *ύνη* immoderate auxerunt, sic in *οτης* haec Homerica exhibent.

167 De *ποιότης*, quod Plato finxit, accedit schol. Plat. ad Theaet. 182a (p. 363). De iis, quae cum *τραπεζότης* et *κυαθότης* comparanda sunt,
schol. Aristid. 455, 32. Quam haec Plato adamaverit praeter *διαφορότης* (269)
pro *διαφορά* demonstrat *δικαιότης* (Protag. 331b. Gorg. 508a). — In iis, 261
quae nunc de his substantivis Herodianus exhibet *περ. μον. λ.* p. 40. p. 33, non potest scripsisse quod legitur p. 33, 19 (cf. 28) *αἰνότης. τὰ εἰς της λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε ἀπὸ τῆς νος καταλήξεως παρήχθη. σημειῶδες ἄρα τὸ αἰνότης ὄνομα.* Quomodo eum fugere poterat notissimum *δεινότης*? *δανότης* ipse attulit ex Sophocle (p. 40, 12). Praeterea nec ignota *μανότης, χαυνότης, ταπεινότης, πιθανότης, σεμνότης*, quae certe eo, quod nunc dicit, non excluduntur. Quod primum occurrit pro *αἰνότης* est *ἑνότης* (Longin. 11, 3. Plut. def. or. *ιγ'*) et *ἀπὸ τῆς εις καταλήξεως*. Chry-

261 latimque sermo Graecus etiam in communem usum sat multa
(270) recepit (prov. *ἰσότης φιλότης* Aristot. Eth. IX 8, 2). Et primum facta sunt plurima ex adiectivis in *ος*, quorum maximam copiam Plato habet, et fortasse in communem Graecorum usum alia nunquam venerunt[168]. Hoc certum est maxime ex hoc genere quo pertinet *δηϊότης* (quamquam inde ab Aristotele etiam quae a substantivis sunt et alia[169] apud scriptores frequentantur) Aristarcho ad iudicandum ingentem vocabulorum copiam praesto fuisse. Omnia accentum habuerunt in penultima. De uno *κουφότης* accepimus, Athenienses dixisse *κουφοτής*, Arcad. p. 28 not. Quid movit eum ut *δηϊοτής* et *ἀνδροτής* — an *ἁδροτής*? — (non dubitandum quin hoc etiam sic notaverit) in ultima notaret? Scilicet hic accentus antiquitus traditus erat. Mihi in his rebus versanti iterum iterumque occurrit, etiam in obsoletioribus vocabulis aliquam de accentu traditionem fuisse. Etenim etiamsi ponamus in versibus recitandis accentum voce non notatum esse, quam saepe extra versum etiam Homerico-
(271) rum vocabulorum proferendi occasio erat, partim coram discipulis in ludo, partim in rhapsodorum et philosophorum confabulationibus: ut facile cogitari possit multorum vocabulorum accentus quasi per manus traditos usque ad Alexandrinos per-
262 venisse. ⟨Cfr. quaest. ep. p. 175.⟩ Et cum idem sensus, qui ab initio vocibus suos accentus impertierat, qui in quibusdam a regula defecerat, etiam postea valeret in hominibus Graecis, eo magis ad verum et genuinum in hac re inclinasse censendi sunt: quamquam poterat subinde fieri (de hoc iudicandum erat grammatico) ut formis certae genti regionique propriis animo obversantibus ab eo, quod antiqua et communis lex et consuetudo Graecae linguae suaderet, deflecterent. — Cur vero antiquitus dixerint *δηϊοτής*, ego non magis quaero quam cur *ταχυτής* et *βραδυτής* praeter similium regulam invaluerint, cur

---

sippeum *χαριεντότης* poterat facile negligere. Sed concedam facile nec hanc grammatici manum esse. ⟨Cfr. Lobeckius ad Buttmann. II p. 418.⟩

168 *Ἀνδρότης* ap. Homerum non tantum propter metrum, de quo uno adhuc dixerunt, mirationem facit. Hymn. Mart. 10 recentem aetatem, quam agnovit Hermannus, prodit etiam voc. *βιότης*.

169 Mira vox *ταὐτότης*, Aristot. metaph. p. 101, 1 Brand. ⟨p. 995 b 21. a 7 Be.⟩, dein apud alios.

Athenienses maluerint praeterea *τραχυτής* et *κουφοτής*. Ad ea quae de traditione et de sensu Graecis insito diximus, hic addere necesse, quod sane memorabile, de *οὐτάμενος*, *βλήμενος* et plurimis quae adhuc recensuimus, Herodiano Aristarchi argumenta videri ignota fuisse. Nonne inde licet concludere haec pleraque Aristarcho et aequalibus ne dubitabilia quidem fuisse, quae et posteriores regulae scrutatores et nos hodie mirantes vix assequimur? Attendant haec ingeniosiores. Memorabilis res est et olim fortasse huic rei plus lucis allatura, quam nunc per nos licuit. ⟨Cf. Lehrs. Herod. p. 113 sq.⟩

§ 6. Quod modo dixi quaedam certis regionibus propria ad obscurandum verum accentum facere potuisse, eo me duci patiar ad fragmentum ab Herodiano servatum *M* 20, quo alia quaedam lex, quam Aristarchus tenuit, cognoscitur prudensque institutum. Sc. topicarum dialectorum proprietates exclusit.

Κάρησος: Τυραννίων ὀξύνει τὸ Κάρησος ὡς Παρνασσός· (272)
οὕτως γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι τὸν ποταμόν. ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Κάνωβος. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις ὅτι
οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ
ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν, ὁπότε περὶ τοῦ Γλισᾶντα
(*B* 504) *διελάβομεν, εἴγε Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς ἐγχωρίους συ-*
στέλλειν τὸ ι καὶ μὴ περισπᾶν. τό τε Λύκαστος ὁ αὐτὸς
ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι ἡμῶν ἀναγινωσκόντων βαρυτόνως (*B* 647).
οὕτως οὖν εἰκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρησος μὴ πεισθῆναι τὸν Ἀρί-
σταρχον ὁμοίως τοῖς ἐγχωρίοις προενέγκασθαι τὴν λέξιν. τάχα
δὲ ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰς σος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνό-
μενα τῷ η παραληγόμενα ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ ἓν ἀνα- 263
δεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆς ἐκείνων τάσεως,
εἴ γε τὸ Ἁλικαρνησσός δισσὸν ἔχει τὸ σ, Λυκαβησσός, Ταρ-
τησσός. τὸ μέντοι Κάρησος ἓν ἔχει τὸ σ. ἴσως οὖν διὰ τοῦτο
ἐξηλλάγη. Cf. sch. V h. l. Arcad. p. 77. Eust. h. l. p. 890, qui Herodianea exhibet omnia.

Ad ea, quae egregie ab Herodiano disputata sunt, hoc tantum addamus, Aristarchum in ponendo accentu *Κάρησος* potuisse communem usum consulere. Neque enim hoc nomen ex usu evanuisse apparet ex Strab. l. XIII p. 415 ⟨? 602⟩. —

Ex eodem genere, quod Herodianus disceptavit, hoc est schol. Apollon. Rh. II 711 *Πλεῖστος δὲ ποταμὸς Δελφῶν, ὃν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Πλειστόν φασι λέγεσθαι ὀξυτόνως ὡς καλόν. διὸ καὶ Πλειστοῖο περισπωμένως ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀναγινώσκουσι*[169a]. Vel ut melius servatum est in Etym. M. 676, 5 *Πλειστοῖο: Ἀπολλώνιος „πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοιο θύγατρες". τινὲς ἀναγινώσκουσι προπερισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὀξυτόνως· ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ* ⟨sic pro *τῷ* scripsit Lehrsius⟩ *καθόλου Πλεῖστος βαρύνει.* In Aeschyli Eumen. 27 codices *Πλείστους.* In Callimachi hymn. Del. 92 *Πλειστοῖο*: quod Callimachum doctrinae captatorem non dedecet. Sed Aeschyleam Pythiam, si vulgo in Graecia loquebantur *Πλεῖστος*, si ita Athenis loqui mos erat, quo modo deceat fingere *Πλειστόν* dicere topice non intelligo. An forte et *Ἐρχομενον* et *Θειβας* et *Κάφισος* Boeotium et *Αὖλις* et nullum unum Boeotium nomen cum accentu in ultima? Qualia in comoedia nonnunquam in singulis quoque nominibus a poetis et histrionibus iure et magno cum successu quaeruntur ad risum. — Cf. Steinthal, Gesch. der Sprachwissenschaft bei Griechen und Römern p. 460. 463. Bekkerus, qui aliter iudicavit, Hom. Bl. I p. 62 perpaucis putavit hoc caput absolvi posse, quod mihi quidem semper impeditissimum visum et ipsi ut Graeca consideranti sic domestica. Illic quoque melior ratio in textu obtinuit, ne ex uno quidem cod. *Πλειστοῖο* notatum. — Steph. Byz. *Ἴτων πόλις Θεσσαλίας, „Ἴτωνά τε μητέρα μήλων"* (Il. *B* 696). *οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτήν φασιν.* Id. *Ἀγκών πόλις Πικεντίνων.*
264 *ἴσως δὲ βαρύνεται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους ὡς Ἄντρων*[169b] (*Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα B* 697). Herod. *K* 266 *εἰσὶν οἳ ψιλοῦσιν* (*Ἐλεῶνος*)· *ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησὶ δασύνεσθαι. ἔστι δέ τινα ἃ ἱστορίᾳ τοπικῇ κατέχεται. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου·*
(273) *ἱστοροῦσι γὰρ οὕτως δασέως τὴν πόλιν λέγεσθαι. πῶς οὖν ἐν*

169a ⟨Cod. Laurentianus habet: *Πλεῖστος δὲ ποταμός. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι Πλειστοῖο περισπωμένως, ἐπεὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὡς καλός.*⟩

169b ⟨Verba *ὡς Ἀντρών* Lobeckius proleg. pathol. p. 65 post *Πικεντίνων* transposuit.⟩

τῷ καταλόγῳ ψιλῶς ἀνέγνωμεν „οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον“ (Β 500); φασὶ γὰρ κἀνταῦθα τὴν Βοιωτιακὴν εἶναι πόλιν[170]. Finis notae Herodianeae excidit, ubi monuerat etiamsi urbis incolae et accolae Ἑλεών dixerint, tamen hoc ad Homerum nihil pertinere. ⟨In Herodiani scr. tr. p. 259 Lehrsius hoc fere excidisse coniecit: εἰ μὴ λέγομεν ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἡ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν.⟩

§ 7. Rectissimum, quod hac in re probavit iudicium, in primis mihi spectatum est eo loco, quem hic subiungam, quo simul mihi viam muniam ad Herodianeam quandam vocem de Aristarchi accentibus recte diiudicandam. Σ 39 in catalogo Nereidum:

ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε
Νησαίη Σπειώ τε Θόη θ' Ἁλίη τε βοῶπις[171], cet.

ἐνθάδε ἐβάρυνεν ὁ Ἀρίσταρχος τὸ Γλαύκη εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ „γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα“ (Π 34)· ἐπὶ δὲ τοῦ „Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής“ (Σ 46) οὐκ ἐποιήσατο μεταβολὴν τόνου.

Non cuiuslibet erat sentire, quid inter Glaucen Thoenque interesset et inter has duas, quas a Deorum marinorum artificio vaticinandi Ἀψευδῆ et Νημερτῆ poetae dicere placuit. At interest utrum sic fingas nomina ut propriam adiectivi significationem audientis animo insinuari velis an ita ut in mera propria abeant. Sic Empedocles humanarum affectionum coetum more suo per allegoriam inducens, v. 11 ⟨393 Stein.⟩:

ἔνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις,
Δῆρίς θ' αἱματόεσσα καὶ Ἁρμονίη θεμερῶπις,
Καλλιστώ τ' Αἰσχρή τε Θόωσά τε Δηναιή τε, (274)
Νημερτής τ' ἐρόεσσα μελάγκαρπός τ' Ἀσάφεια.

Noluit poeta philosophus vulgaria quaedam nomina, ut frequens 265
senatus esset, inducere, sed ea quae vi sua et natura animos legentium ad res significatas ducerent. Quare hoc loco nolim auctor esse ut Δηναίη scribatur vel Αἴσχρη, quod nutricis ap-

170 ? Strab. IX 439.

171 Haec Aristarchi huius versus lectio, non quae Mützellio visa est in sententiis controversis (Hal. 1830), ut opportuno tempore ostendam.

tum nomen est, epigr. Call. XLIII ⟨LI Schn.⟩ (T. I p. 222 Iac.) vel unguentariae, epigr. Ascl. XXVII (T. I p. 150 ⟨Anth. Pal. V 181, 9⟩). Similiter statuendum de illis Homericis. Auctor, cum haec nomina finxit, non sapientiae severitate, sed, quod in hac quaestione idem est, poesis delectatione ductus est, sicuti qui Phaeacum nomina finxit *ϑ* 111[172]. Ergo hoc dico, qui excogitabat haec nomina, noluisse eos qui audirent significationem celari, sed placuisse sibi sicubi commodum esset in aperiendo. Quare nec alio modo ad muliebrium similitudinem transformare voluit nec *Νημέρτη* dicere (ut *Εὐτέρπη*), sed tenuit *Ἀψευδής* et *Νημερτής* adiectiva[173]. Nec ab nostris poetis talia aliena sunt. Sic in carmine de callida vulpecula ursus, in quo in proprium evaluit a colore sumpta denominatio, subinde appellatur *ἐπιϑετικῶς* (der Braune). — *Νημερτής*, quam commode nobis occurrere vidimus in Empedocleis, transiit quoque ad Hesiodum, Theog. 262

Νημερτής ϑ᾽, ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀϑανάτοιο.

(275) Vides et hunc poetam advertisse nominis significationem, ut explicaret. Herod. Arcad. p. 28 *τὰ εἰς της πολυσύλλαβα ϑηλυκὰ βαρύνονται. τὸ δὲ νημερτής ἐπίϑετον.* De loco Homerico cogitat. Conferas Choeroboscum ad Theodos. p. 173a ⟨352, 18 Gaisf.⟩ *τὸ νημερτής ὀξυνόμενον ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ „Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής —“ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἐπίϑετόν ἐστιν, οἷον ὁ νημερτὴς ἄνϑρωπος καὶ ἡ νημερτὴς γυνή —· καὶ λοιπὸν γινόμενον κύριον τὴν αὐτὴν τάσιν ἐφύλαξε.*

266 § 8. Hoc igitur exemplum declarat in vocabulis accentu distinguendis ratione uti Aristarchum et haudquaquam temere agere. Haec praeparatio esto ut sine erroris periculo legamus haec Herodiani, ad *B* 153 *οὐρούς τ᾽ ἐξεκάϑαιρον: ἀνεγνώσϑη*

---

172 *Ναύπλιος Κλυτονήου Ναυβολίδαο* Apollon. Rh. I 134. — Cf. observationem Aristarchi *ὅτι ὀνοματοϑετικὸς ὁ ποιητής.* *E* 60. *Z* 18. *M* 342.

173 Attendendum erit ad feminarum nomina in *ος*, quae pauca erunt. *Ἅλος*, v. Steph. B. s. v. *Ἄτροπος. Πάνδροσος. Ἄγλαυρος.* — *Πέρκαλος ἡ Χίλωνος ϑυγάτηρ* Herodot. VI 65. *Αὐρηλίᾳ Προσόδῳ* C. I. 6562. — *Νημέρτης* et *Ἀψεύδης* profecto Graecis auribus non sonabant nisi virilia nomina. *Ἀψεύδης* archon Diod. 12, 36. *Εὐεπής* nomen *γυναικὸς μουσουργοῦ* Alciphr. I 12.

δὲ κατ᾽ ὀξεῖαν τάσιν· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος παρήγγελλεν. ἴσως δὲ σημειώδης ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα ἁπλᾶ ἔχοντα τὴν ου δίφθογγον ἐβαρύνετο, κοῦρος, θοῦρος, οὖρος· καὶ γὰρ ταῦτα περισσὸν ἔχει τὸ υ[174]*. ἴσως οὖν εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου. καὶ γὰρ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων τὸ τοιοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνήρ.* Adde ad *Π* 415

Ἀμφοτερόν: εἰς διαστολὴν τὸ κύριον ὀξυτόνως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ὡς δεξιτερόν· καὶ ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοί. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται.

Id significat, quod habebat *B* 153, Aristarchum solere eiusdem formae significationes varias accentu distinguere. Si quidem innuere voluit eo prae ceteris Aristarchum inclinasse, falsa insimulatio est. Distinxit quidem *οὖρος οὐρός, δῆμος δημός,* non scripsit *Ἀψευδής* et *Νημερτής*, ut propria fierent, non distinxit *λίς* et *λῖς*, non quae alii distinxerunt, *ἀπό* et *ἄπο* (quaest. ep. spec. I § 10 p. 23 ⟨quaest. ep. p. 94⟩), *αἰπύ* et *Αἶπυ* (*B* 592), *Ἵρη* et *ἱρή* (*I* 150), *Κριός* et *Κρῖος* (v. E. M. 539)[175], ut vel modestus in his differentiis fuerit, quas recen- (276) tissimi quique grammatici immoderate auxerunt: sin distinxit vel usu vel ratione commotum fuisse credere par est. Quid? si ratio eum fefellit? Exploremus hunc locum de *Ἀμφοτερός* paulo accuratius ad quem spes est nobis aditum fore.

Apud Herodianum ad *Σ* 319 hoc legimus: *σκύμνος ὡς ὕμνος εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη· τὸ μέντοι ἀνδρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης πρὸς διαφοράν.* At 267
nec scribitur nomen proprium *Σκυμνός*[176] nec intelligi potest cur potius hoc vocabulum accentu ab appellativo distingui debeat quam *Κύκνος, Λύκος, Ψύλλος* (Herod. Arcad. 53, 16), *Λέων, Κάπρος* (plures sunt, quos commemorat Pausanias), *Σκύλαξ, Κόραξ, Ταῦρος, Γρύλλος, Δράκων, Μόσχος, Πῶλος,*

---

174 Arcad. 69, 27 *τὰ εἰς ρος δισύλλαβα ἁπλᾶ παραληγόμενα τῇ ου διφθόγγῳ βαρύνεται, εἰ μή τις εἴη διαστολή, οὖρος ὁ ἄνεμος, οὐρός τόπος ὁ περιορίζων τὰς ναῦς.*

175 Nec in Orthographicis *Βῆσα* et *βῆσσα*, ad *B* 532. Cf. Steph. Byz. s. v.

176 *Σκύμνος ὁ Ταραντῖνος* Athen. I 20[a]. XII 538[e]. Geographus notus.

Τέττιξ, Μύρμηξ, Ἱέραξ (comprehendam una polysyllaba), *Τίτυρος, Ἔριφος, Βάτραχος, Δάμαλις, Κόττυφος, Ἄνθρωπος* (Eust. 847, 40. Suid.), item *Βότρυς, Δάφνη, Ὑάκινθος, Στέφανος*, et *Βούτης, Ἕρση, Θώραξ* (Pind. Pyth. X 64 ⟨100⟩), *Δῆμος, Ἥρως* (Euseb. hist. eccl. III 36. IV 20), *Κόννος* (Plat. Menex. § 3. cf. Koen. Gregor. p. 291), *Κοίρανος* (Il. *E* 677. *P* 611), *Τύραννος* (Apollod. II 4, 5. Euseb. h. eccl. VII 32), *Νεφέλη*. Haec et multa similia nemo aliter scribit, quamvis et hodie ad propria per accentum distinguenda promptissimi sint. Causam, quod meminerim, nemo dixit. Scilicet inclinat sermo Graecus in hoc ad retrahendum accentum, non inclinat ad promovendum. Et substantivum quidem, in viri feminaeve nomen transformatum, in quo finem versus accentus promotus sit, mihi nullum praesto est praeter unum. Herod. Arcad. 115, 24 *τὰ εἰς χη ἔχοντα ἄλλο σύμφωνον κατὰ σύλληψιν ἢ διάστασιν βαρύνεται, βάκχη, κόγχη, λέσχη, λόγχη. τὸ δὲ Λογχή κύριον. τὸ δὲ ἀρχή ὀξύνεται.* Quod satis mirari non possum. Illo „nomine *κυρίῳ*" (ne navem dicam quam ita nominatam in classe Atheniensi enumerari monent) canis illud nomen apud Xenophontem cyneg. 7, 5 ab eo significatum esse erit quod dubites, item ut p. 105, 1 cum docet *πληγή, σιγή, κραυγή, Κραύγη δὲ τὸ κύριον.* Nam Crauge etiam in illis canum nominibus est. Apud Xenophontem quidem et *Κραυγή* scribitur et *Λόγχη*: ut omnia illic eodem accentu atque appellativa: ut quae primae declinationis sunt afferam, *Ὁρμή, Σπουδή, Ἀλκή, Ψυχή, Ὀργή, Αἰχμή* eadem celeritatis imagine, *Φρουρά* — an *Βία* etiam dicam et *Χᾰρά*? — quae omnia, ut mox videbimus, aequo animo ferimus, nec tamen *Κραύγη* nimis miraremur —: sed ut valde miraremur si scriptum esset quod item illic canis nomen est
268 *Ῥώμη*, hoc igitur si scriptum esset *Ῥωμή*, sic *Λογχή* proprium
(277) nobis „in insolubilibus"[177]. Ptolemaeum, cum *Σκυμνός* requireret, idem Herodianus non probavit[178]. Sed in Ptolemaeo hoc

[177] In illis canibus vel adiectivum *Στεῤῥός* sic scribitur in textu Xenophonteo. — Plut. Thes. 9 *ἡ δὲ Κρομμυωνία σῦς, ἣν Φαιὰν προσωνόμαζον*: quod cur *Φαῖαν* scribatur in Thesauro nescio.

[178] Similis error latere videtur in iis quae E. M. 604 leguntur de *νῆϊς*, et praeterea alius.

conamen minus miramur, imo hunc ad declinandum usum promptum fuisse iam supra indicavi. Et nescivit regulam. Sed in adiectivis eadem valet lex ita ut in paucis quibusdam migretur. Vide mihi haec: *Δαίδαλος*, *Δόκιμος* (Diod. Sic. XVIII 45 et saep. Pausan. I 8, 1), *Ἔμπεδος* (Pausan. VII 16, 4. Harpocr.), *Μέρμερος* Il. Ξ 513. Pind. Nem. VII 53⟨?⟩. Pausan. II 3, 6. 9. *Ἄγριος* Il. Ξ 117. Anton. Lib. 21. *Ὄρειος* Anton. Lib. ib. *Ἄρειος* Niceph. Greg. 1130, 14. 1142, 17. *Ἱκέσιος* Andoc. myster. 12. *Αἴσιος* Demosth. Aphob. 849 (T. II p. 133. 134 Be.). 861 (144). *Δίκαιος* Conon Phot. 133 a 38, quod falso scriptum *Δικαῖος* ap. Herod. VIII 65. *Πρῶτος* Athen. XIII 576c. *Πρώτη* Crinagor. epigr. XLI ⟨Anth. Pal. V 108, 5⟩. *Ἄρθμιος* Dem. 121. 122 (T. I p. 110. 111 Be.). 428 (I 388). *Ἰφθίμη* Od. δ 797. *Μόρσιμος* Aristoph. Ran. 151. Equ. 402. Pac. 800. *Ἄλκιμος* Plut. vit. Demetr. 21. *Αἴσιμος* Lys. contr. Agorat. § 80 p. 279 Be. Aristoph. Eccles. 208. *Ἄνθιμος*, *Ὀνήσιμος*, *Ζώσιμος*, *Τρόφιμος*, *Μακάρτατος* ex Demosthene notissimus, *Ἄριστος* Arrian. VII 15, 7. Strab. XIV 682. *Ἀκρότατος* Parthen. amor. 23. *Κάλλιστος* Euseb. h. eccl. VI 21 et superlativa permulta, quae recenset Keil anal. p. 119. Et composita innumerabilia *Ἄφοβος*, *Εὔνικος*, *Εὔνομος*, *Ἄποικος* (Strab. XIV 633), *Εὐφίλητος*, *Ἀναίτιος* (Xen. Hell. II 3, 2), *Ἄδικος* vit. Pyth. 528. Et ut *Εὐώνυμος* Graecum nomen esse potest, sic *Εὐωνύμος* nihil est, ut scribere video Krebsium lect. Diod. p. 133 —[179]. Huc pertinent etiam *Ἄλιος*, *Κρόνιος*, *Ξένιος*. (278) 269
Sed haec, de quibus veterum praecepta habemus, paulo longiorem disputationem flagitant. E. M. p. 521, 10 *Κλονίος* (*B* 495. *O* 340) *ὄνομα κύριον. διὰ τί παροξύνεται; τὰ εἰς ος λήγοντα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεται οἷον Σχεδίος* (*B* 517. *O* 515.

---

179 Et. M. p. 130, 40. „Vocativi compositorum in *ων* retrahunt accentum“. *σεσημείωται τὸ ὦ Λακεδαῖμον καὶ Παλαῖμον* (v. Herodian. *Γ* 182) *προπερισπώμενα. θέλουσι δὲ καὶ τὸ Εὐδαίμων τὸ κύριον μὴ προπαροξύνεσθαι ἐν τῇ κλητικῇ, ἀλλὰ περισπᾶσθαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου· ἐκεῖνο γὰρ προπαροξύνεται, εὔδαιμον ὡς κακόδαιμον.* Quod idem habet Choerob. Bekk. 1245 ⟨438, 26 Gaisf.⟩. Puto de nomine urbis hic cogitari, fortasse eius quae respicitur Arist. Av. 144. Huius vocativum ad *Λακεδαῖμον* applicandum esse facile credo. Ceterum *Εὐδαίμων* etiam viri nomen esse scio (e. g. Eust. 1457, 10).

P 306), *Χρομίος* (*Δ* 295. *E* 160. 677. *Θ* 275. *P* 218. 494. 534. *λ* 286), *Κλυτίος* (*Γ* 147. *Y* 238), *Ὀδίος* (*B* 856. *E* 39. *I* 170), *Δολίος* (*δ* 735. *ω* 222. 387. 397. 409. 498), *Τυχίος* (*H* 220). *ἀντιπίπτουσι δὲ κατὰ παράδοσιν τὸ Ἄλιος* (*E* 678. *ϑ* 119. 370), *Ἄνιος*, *Ξένιος*, *Κρόνιος*. Schol. BL ad *B* 495 *Κλονίος παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ι παραληγόμενα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, Σχεδίος, Χρομίος, Δολίος. ἀντιπίπτει τὸ Ἄλιος κατὰ παράδοσιν καὶ τὸ Ἄνιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος*[179a]. Schol. ABV ad *E* 683 *Χρομίον παροξυτόνως, Ἄλιον προπαροξυτόνως· εἴπομεν* (*ὁ Δίων φησί* V) *τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαι. καὶ ἐσημειούμεθα τὸ Ἄλιος, Ξένιος, Κρόνιος. ἐπεκράτησε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἀνάγνωσιν τὸ Ἄλιος προπαροξυνόμενον.* Schol. *ϑ* 119 *τὸ Ἄλιος προπαροξύνεται ὡς τὸ Ἄνιος, Ξένιος, Κρόνιος.* V. Eust. p. 593, 30.

Apparet propter externam formam hic dissimilia misceri. Equidem de his sic iudico. *Ἄνιος*, quod ex raro genere formationis est, cum similibus aeque iudicandum, quae sunt *Ἄμφιος* et *Ὕπιος* (v. Et. M. 110, 41. 92, 42. Eust. 75, 10. 1081, 50). *Ξένιος*, *Κρόνιος*, *Ἄλιος*, quae vere adiectiva sunt, ubi in propria abierunt, accentum suum tenuerunt: quod ex
(279) regula nostra factum est. Sed fuit quaedam propriorum formatio in *ιος* quorum trisyllaba, si prima longa esset, accentum in prima habuerunt[180], si brevis, in media. Ex illo genere
270 apud Homerum sunt *Θέστιος*, *Αἴνιος*, *Μούλιος*, *Κτήσιος*, *Μάντιος*, *Θάλπιος*, *Φήμιος*, *Ὕρτιος*. Ex hoc: *Χρομίος*, *Κλυτίος*, *Τυχίος*, *Ἐχίος*, *Δρακίος*, *Στρατίος*, *Στιχίος*, *Κλονίος*, *Θρα-*

179a ⟨Haec Herodiani verba codex A servavit; BL habent *Κλονίος: τὰ εἰς ος κύρια τριβράχεα παραληγόμενα τῷ ι παροξύνεται* (*ὀξύν.* L) *πλὴν τοῦ Ἄνιος, Ἄλιος* (*καὶ*) *Κρόνιος* (*καὶ*) *Ξένιος*. Ad *E* 683 legitur in B: *Χρομίος καὶ Ὀδίος καὶ τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων τιθέμενα παροξύνεται πλὴν τοῦ Ἄνιος, Ξένιος, Κρόνιος, Ἄλιος.* et in L: *Χρομίον: ὁ Δίων τὰ τοιαῦτα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαί φησι πλὴν τοῦ Ἄνιος, Ξένιος, Κρόνιος, Ἄλιος.*⟩

180 Herod. Arcad. 41, 28. Excipit *Ἐρχίος*. v. Callim. fragm. CVII. — Theognost. Cramer. An. Ox. II p. 58, 26 *τὸ Ἐρχίος, ἀντίος-τοῖς λοιποῖς ἐναντία μόνον κατὰ τόνον.* ⟨*Ἔρχιος* esse scribendum probat Meinekius Com. graec. III p. 123.⟩

σίος, Σχεδίος, Ὁδίος, Δολίος, Φρονίος cuius genitivus tantum occurrit ut *Στροφίοιο*, quorum apud Homerum pro adiectivo nullum est, praeter *δόλιος*[181]. Nec adiectiva *Πλυτίος, Σκυφίος,*

---

[181] Nec *σχέδιος*, tantum adverbium *σχεδίην* *E* 830. De accentu eorum quae vel Homerica sunt vel praeterea diserte commemorata ab auctore regulae, qui paradosi nititur, non poterit dubitari. Est autem Herodianus. Steph. Byz. s. *Ἀκέλης: ὁ γὰρ τεχνικός· τὰ διὰ τοῦ σιος πάντα προπαροξύνεται, κἂν τὸ τ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ ι, πλὴν τῶν τριβραχέων κυρίων.* Eust. 1588, 35 *προπαροξύνει δὲ αὐτὸ κατὰ Ἡρωδιανὸν ἡ συνήθης ἀνάγνωσις* (sc. *Ἄλιος*). Cf. Arcad. 40, 14. 18. 41, 16. 27. Saepius monitum de hoc accentu ab Eustathio: 395, 20. 1062, 31. 1068, 4. 1093. 1474, 30. 1516, 12. Haec omnia ex eodem fonte fluxerunt. Nunc vide nisi per grammaticos constaret, per libros nostros quam rei memoria paene tota intercidisset. Sic *Κλύτιος* ter legimus in schol. Pind. Ol. II 82. Item Apollod. I 6, 2. III 12, 3. Hesiod. ap. schol. Trach. 266. Apollon. Rhod. I 1044. II 1043. Sed schol. II 117 *Κλυτίος*. — *Χρόμιος* (Argivus, eorum qui pro Thyrea pugnarunt) Herod. I 82. Alius, Geloni et Hieroni familiarissimus, Pindaro celebratus, schol. Pind. Nem. I in. v. 8. 42. 49. Nem. IX 1. 3. 73. 93. 95. 121. Pyth. II 34. Item *Χρόμιος* Hesych. Tzetz. Hom. 68. 97. Quint. Sm. *ϛ'* 616. Apollod. II 2, 4. III 2, 5. Et. M. 35, 25. — *Στράτιος* Polyb. XXX 2. XXVIII 6. XL 4. Isaeus de Hagn. hered. § 8. 9. 10 et in argumento orationis saepius (semel codd. aliquot *στρατίαν*, in quo fortasse vestigium veri latet). Demosth. in Macart. § 19. § 21. § 48. Sed hoc loco cod. r *Στρατίος*. Porro *Στράτιος* in epigr. ap. Strab. II p. 74. Athen. 244 d. e. — *Στίχιος* Phot. 152 b 36. — *Σχέδιος* Apollod. III 10, 8. Apud Quint. *I* 87 *Χέδιος*, l. *Σχ.* — *Κλόνιος* Apollod. III 12, 8. Apud Diodorum IV 67 correctum est a Wesselingio, ut *Τύχιος* a Tzschuckio ap. Strab. IX (280)
p. 408. — *Θράσιος* Diod. XVI 78. — Melius servatum *Ὀδίος* vel *Ὁδίος* Iambl. vit. Pyth. 526. Tzetz. Hom. 57. Steph. Byz. s. *ὁδός*. Strab. XII p. 551. *Δρακίος* Et. M. 286, 16. — *Στρόφιος* Pind. Pyth. XI 55. Aesch. Agam. 854. Cho. 674. Soph. Electr. 1111. Eur. Or. 746 Bothe. Iph. Taur. 844. 850. Schol. Pind. l. c. Schol. Od. *γ* 307. Argum. Eur. Or. Quamquam de hoc suspicio esse possit sic ab ipso Herodiano et vulgo scriptum esse propter Eustathium p. 1030, 10 *ὅτι πίπτει ἐνταῦθα Σχεδίος ἀρχὸς Φωκήων, ὃν τινες μὲν* (?) *προπαροξύνουσιν ὡς τὸ Στρόφιος, οἱ πλείους δὲ παροξύνουσιν ὡς τὸ Δολίος, Κλονίος, ὃ καὶ ἐνδέχεται μάλιστα πρὸς διαστολὴν τοῦ σχέδιος, ὃ δηλοῖ τὸν ἐγγύς.* Putandum igitur ex multis testimoniis, quae posuimus, inter exceptiones *Στρόφιος* casu excidisse? Certo crederem si Eustathii negligentem brevitatem in exscribendis aliis minus saepe expertus essem. — Satis igitur librorum corruptelas cognovimus in iis quae certa sunt. Quid igitur mirabimur, si reliqua eodem modo scripta 271
inveniuntur? Notavi haec: *Φλόγιος* Apollon. Rh. I 1054. II 956. Quint. Sm. *H* 242. Anonym. peripl. Ponti 12. Luc. ver. h. I 20. (An *Φλογίος* pro *Φλεγίος* scrib. Herod. Arc. 40, 8?) *Θάλιος* Quint. Sm. *B* 228. *Νύχιος* id. *B* 364. *Μέλιος* *IA* 85 (an *Μενίος*? v. Herodot. VI 71). *Φύτιος* Athen. 35 b.

(280) 271 *Κλυτίος*, de quibus testatur Herod. Arc. 40, 21. 41, 20. Aut
igitur factum est ut *Δολίος*, quamquam est adiectivum, multis
(281) trisyllabis similis formae usui accommodare placeret, aut cum
fictum est proprium *Δολίος* de adiectivo ne cogitatum quidem;
sed ut ab *δόλος* factum *Δόλων*, sic alia forma item in propriis
fingendis crebra *Δολίος*. Sic *Δράκων Δρακίος*, *Θράσων -ίος*,
Στράτων -ίος. Et simile iudicium erit, si qua forte similia hunc
accentum habuerunt, quamquam eiusdem formae inveniebantur
adiectiva proparoxytona. De *Σκοτίος* testis est Herod. Arc. 40, 21.
Huic analogiae haud dubie applicata sunt *Βαλίος* (equus Achil-
272 lis), v. schol. *Π* 149. Eust. p. 1051, 16. 1190, 11, 12; 1406, 53;
cf. 1309, 4 (de adi. cf. Wern. Tryph. v. 84). Quod certe nisi
sub hunc canonem cecidisset *Βάλιος* esset. Porro *Φρυγίος* (et
viri et fluvii nomen est), quod diserte docet Herod. Arcad. 40,
8. 41, 20. Quamquam ex alio canone (§ 9) accentum mutare
non debebat. Et fluvius *Ῥοδίος* (quem ego non dubito a rosa

Iamblich. vit. Pyth. 528. *Ῥάκιος* sch. Apoll. I 308. Pausan. VII 3, 1. *Λάκιος* Athen. p. 297 f. 590 c. *Σθένιος* (Neptuni equus) sch. *N* 23. Hoc nomen apud Siculos frequens fuit, ut ex Ciceronis Verrinis scimus. Alia nominis forma est *Σθένις*, e. g. Strab. 546. Et qui apud Plut. Pomp. 10 *Σθένις* est Thermitanus aut idem est qui apud Ciceronem audit Sthenius aut eiusdem familiae. Sic *Χρομίος* et *Χρόμις* (Hom.), *Ἐχίος Ἔχις*, *Στρατίος Στράτις* vel *-ττις*, *Θρασίος Θράσις* (Pausan. VI 3, 4). *Λάγιος* (?) Polyb. XL 5. *Σόφιος* Pausan. VI 3, 2. *Στόμιος* ib. *Γλύφιος* Eust. 1665, 50. *Φόβιος* Parthen. *ιδ'*. Buttmannus ad schol. *γ* 267 et Heinrichus add. ad *α* 325 scribere debebant *Χαρίος* (de nomine v. Andoc. myster. 106). *Χθόνιος* sch. Pind. Isthm. I 41. *Φρασίος* diserte affert Arcad. 40, 22. *Σκυφίος* id. 41, 20. Haec vel omnia vel pleraque (quid enim regulae conditorem non unum vel alterum fugere potuerit? sed quo quid notius eo minus) quin paroxytona sint equidem propter Herodiani regulam non dubito, postquam cognovimus in librorum nostrorum scriptura nihil im-
(281) pedimenti esse. Sed in eundem ordinem cogenda non opinor, quae vel adiectiva eponyma sunt, ut Aristaei nomen *Νόμιος* (cf. Nonn. V 215 *Ἀρισταῖος νόμιος καὶ ἐπώνυμος ἥρως*), vel adiectiva eiusmodi quorum radix obscurata est, ut nec in verbo iam nec in substantivo appareat, ut *Λάσιος* (inter procos Hippodamiae) Pausan. VI 21, 10. Schol. Pind. Ol. I 114. 127. Et sic sentio *Ὅσιος* scribendum esse episcopi nomen quamquam mihi nominativus vel accusativus non praesto est. Sed e. g. genitivi *Λαμίου* Aristoph. Eccl. 77 nihil obstat quo minus nominativus fingatur *Λαμίος*, quamquam ap. Polyb. XVII 10 et Diodor. XVI 48 est *Λάμιος*. Thuc. VI 4 *Λάμις*: ut *Σθενίος Σθένις*, cet. Nomen *Λάμις* est etiam apud Nonnum XIV 110. Ab eadem radice erit unde *Λάμια*.

dictum esse). Schol. *M* 20. Eust. ib. p. 890, 7 ὁ δὲ Ῥοδίος ποταμὸς παροξυτόνως προφέρεται ὡς ὁ Ὀδίος καὶ ὁ Δολίος καὶ ὁ Τυχίος καὶ τὰ ὅμοια τριβράχεα κύρια.

Iam si verum est quod Koehlerus docuit in Boettigeri libro qui inscribitur Archaeologie u. Kunst I 1 p. 49 nomen Ἀμφότερος tantummodo mythicum esse et postea abolevisse, facile concederemus Aristarchum errasse. Est autem universe Koehleri opinio (p. 24) Graecos omnino veterum heroum nominibus (282)
postea non usos esse. Ne utemur quidem Athenaei narratione p. 251[d] (quae recepta est ab Eustathio p. 1713, 47) Euphantum Ulixis studio et admiratione liberos suos Anticleam et Telegonum nominasse: quod fortasse ut singulare respuetur. Nec aliis in quibus singulare quoddam etsi ignotum nobis consilium vel fortasse iocus valuit, ut „Ἐτεοκλῆς Πολυνίκῃ τῷ ἀδελφῷ σελλαρίῳ μνήμης χάριν", quae est inscriptio (ex Boeckhii iudicio haudquaquam spuria) 3372. Sed fugerunt virum doctissimum Menesthei, qui sunt apud Demosthenem, Iason Pheraeus, fugit Σθένελος tragicus (Harpocrat., Athen. 367[b]. 428[a]), Μενέλαος Dem. Phil. I T. IV p. 44, alius Alexandri aequalis Athen. 539[d] et Arr., Telamo, in quem Lysiae oratio fuit (Harp. Εὐνεῖδαι, κάθετος), Ξοῦθος Atheniensis Dem. contr. Aphob. T. V § 11 p. 107 Be. Κραναός Isaeus Nicostr. her. p. 72 Be. Athen. X 416[e. f.] Τηλέμαχος, unde proverbium Τηλεμάχου χύτρα, Athen. IX 407[d]. Alius Telemachus (Atheniensis ut videtur) Inscr. Att. n. 150 (§ 32). Ἀμφίων Thespiensis Ath. XIV 629[a]. Ζῆθος citharista Ath. VIII 351[a]. Νέστωρ Stoicus Tarsensis Strab. XIV p. 674 et Academicus ib. 675. Πέλοψ medicus, Galeni praeceptor, Galen. de libr. propr. p. 17 K. Πατροκλῆς historicus, e. g. Strab. 508. 518. Τάνταλος ὁ Πατροκλέους Thucyd. IV 57. Ἀχιλλεύς Atheniensium legatus ad Alexandrum Arrian. III 6, 3. Γανυμήδης aulicus ille Alexandrinus, Arsinoes nutricius, ex bello Alexandrino notus, c. 3 cett., et item Achillas. 273
Nam quod ille nomen accepit ἐπώνυμον, id minime eximit eum ex hoc ordine, ut nec Αὐρήλιον Θησέα Νικηφόρον Θυατειρηνὸν νικήσαντα ἐνδόξως C. I. 3503. — Δανάη Epicuri filia Athen. XIII 593[b]. Et cum his et similibus fugit eum Ἀμφοτερός, frater Crateri, Arr. I 25, 12. 13. III 2, 8. III 6, 4. 5, et fratres,

in quos Philippi regis festive dictum, *Ἀμφοτερός* et *Ἑκατερός*, apophthegm. reg. Plut. I p. 705 Wytt. (v. Sturz. de nom. Gr. p. 32 Op.). Quare statuendum in his nominibus Graecos migrasse accentum simili sensu quo in longioribus quibusdam participiis, *Τισαμενός*, *Ἀκουμενός*, sim. ducti sunt, et in ipsis adiectivis *δεξιτερός* de regula exemerunt [182].

§ 9. Hunc quo deducti sumus locum, qui est de transpositione accentus nominum in propria abeuntium, paulo fusius
(283) persequar, quod plura eo pertinentia supersunt, Aristarchi fragmenta, quae suis locis inseremus. Dicam primum de hominum nominibus, ut adhuc feci, geographica, urbium maxime, differens.

Postquam unam late patentem exceptionem posuimus, quando nomina in propria transeuntia accentum non mutent, transgrediamur ad aliam, quae continetur hoc Herodiani praecepto (Steph. Byz. s. *Αἱμονία*) *Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῖς συνοικισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά, δηλονότι καὶ γραφῇ καὶ τόνῳ.* S. *Ἀβαντίς: ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου —. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωι ὡς Ἴων, Θεσσαλός, Ἀχαιός, Τρώς, Δαναός, Λοκρός.* S. *Αἰνία: καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος γέγονεν, εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ ὡς τὸ Τρώς καὶ Ἀχαιός.* Talia conditorum nomina (de quibus nos aliter iudicamus, sc. conditores ex urbium nominibus factos esse non contra) sunt: *Μολοττός*, *Βοιωτός*, *Αἰτωλός*, *Σικελός*, *Σικανός* (Steph. s. *Ἀγάθη*), *Κελτός*, *Ἰλλυριός*, *Τριβαλλός* (App. Illyr. 2), *Ἀρκάς*,
274 *Ἑλλοὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ* Eust. 1057, *Δαναός*, cet. [183]. Excipiuntur *Τεῦκρος* et *Γραῖκος*, cum populi sint *Τευκροί* et *Γραικοί*. Steph. s. *Αἰνία* addit iis quae supra posuimus: *μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τευκρός καὶ γυναικός* (l. *Γραικός*). Idem s. v. *Γραικός ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως*, sequuntur quaedam mutila, dein *τὸ δὲ Γραῖκος τὸ κύριον βαρύνεται· τὸ οὖν ἐθνικὸν ὀξύνεται.* Idem s. *Ἀβαντίς* (v. supra) post *Λοκρός* addit: *τὸ δὲ Τευκρός διήλλαξεν· ὀξύνεται γάρ.* S. *Αἱμονία: τὸ Τευκρός ὡς*

---

182 Falso scriptum *Ἀμφότερος* Pausan. VIII 24, 9. Apollod. III 7, 6.

183 Apud Steph. s. *Ἀρταῖα* pro *Περσεύς* leg. *Πέρσης*, quod est sub *Πέρσαι*. Moneo propter Schneiderum gramm. Lat. III p. 317.

τριγενὲς ὠξύνθη. Eust. 713, 26 Τεῦκροι γὰρ οἱ Τρῶες ἢ (i. e. ἢ μᾶλλον) Τευκροί ὀξυτόνως, ὡς πολλοῖς δοκεῖ τῶν παλαιῶν ἀπό τινος ὁμωνύμου ἀνδρός. Steph. Τευκροί ὀξυτόνως οἱ Τρῶες. Schol. Il. Θ 284 ὡς οὖν ἀπὸ Τρωικῆς γυναικὸς τεχθέντα τὸν (284) παῖδα Τεῦκρον ἐκάλεσαν προαναπέμψαντες τὸν τόνον καὶ ποιήσαντες κύριον· Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες ἀπὸ τοῦ βασιλεύοντος αὐτῶν Τεύκρου. Eust. 1967, 34 καὶ Τεῦκρος μὲν κύριον, Τευκρὸς δὲ ἐθνικόν. Item Herod. Arcad. p. 74. (Et Γραικός p. 50.) — Praeterea Δαναός quidem dictus ex regula, sed — Δανάη.

Pergimus hinc ad id quod proximum est. Scilicet non conditores tantum ab urbibus terrisque nomina habent; sed constat haud raro Graecos pueris eiusmodi nomina imposuisse: propter varias causas. Schol. Aristid. 515, 24 υἱοὺς δὲ ἔσχεν ἓξ (Cimon), ὧν τοὺς μὲν τρεῖς ἀπὸ ἐθνῶν ὧν προυξένησεν ὠνόμασε Λακεδαιμόνιον, Ἠλεῖον, Θετταλόν[184]. Cf. Athen. X 439f de Antiocho magno: ἐρασθεὶς παρθένου Χαλκιδικῆς — — καὶ τοὺς γάμους συντελῶν ἐν τῇ Χαλκίδι αὐτόθι διέτριψε τὸν χειμῶνα . . . ἔθετο δὲ καὶ τῇ παιδὶ ὄνομα Εὔβοιαν. Nunc primum de iis quaerimus, quae ethnica sunt, valeatne eadem lex quae in conditorum nominibus valebat. Eandem valere nec nomen proprium a gentili differre respondet Eust. p. 325, 41 ad Β 701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ: ἢ γοῦν Δάρδανον ἄνδρα, ὡς ἐῤῥέθη, νοήσει τις ἀορίστως κατὰ ἐθνικὸν εἶδος ἢ ὀνοματικῶς τουτέστι κατὰ κύριον ὄνομα ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ, 275 ὥσπερ καὶ Ἀχαιὸς κατὰ τὸν αὐτὸν Πορφύριον τραγῳδίας ποιητὴς Ἐρετριεὺς ὁμώνυμος τῷ ἐθνικῷ, καὶ Λίβυς ὁμοίως ὁ Λυσάνδρου ἀδελφός, καὶ Ἐπειὸς ὁ τέκτων τοῦ δουρείου ἵππου κατὰ ὁμωνυμίαν Ἐπειοῦ τοῦ ἐθνικοῦ, καὶ Σκύθης ὁ Ἀκαδημαϊκὸς σοφὸς κατὰ φωνὴν ἐθνικήν, καὶ Μαίων Αἱμονίδης ὁμωνύμως ⟨ὁμωνυμῶν ed.⟩ τῷ Λυδικῷ ἐθνικῷ Μαίονι. οὕτως οὖν καὶ Δάρδανος εἴη ἂν κύριον, ὃς ἀνεῖλε Πρωτεσίλαον, ὥσπερ κύριον καὶ ὁ Δάρδανος, ὃν ἀνελεῖ ὁ Ἀχιλλεύς, ὃς καὶ Τρῶα (285) ῥίπτει που Ἀλαστορίδην ὁμώνυμον τῷ ἐθνικῷ Τρωί.

Talia sunt Βοιωτός, in quem sunt Demosthenis orationes,

---

184 Paulo aliter de Lacedaemone (sic ibi dicitur) p. 518, 20, neque tamen ita ut repugnet.

Ἀργεῖος Ar. Eccles. 202. Xen. h. Graec. VII 1, 33. VII 4, 14. Δελφός Andoc. myst. 132. Ἠλεῖος, Ἀχαιός, Τυρσηνός (Sybarita) Iambl. vit. Pyth. 526. Δωριεύς, Harpocr. Ath. 412f. Ἀβυδηνός (testimonia ap. Ebert. dissert. Sic. p. 149). Θυμβραῖος (Hom.), Ὑρκανός (Suid. s. v. et s. Πτολεμαῖος ὁ βασ.), Θετταλός[185]. Et, ut hoc addam, eodem modo adiectiva, Ἀττικός, Καρικός Euseb. h. eccl. VI 12, Ἀχαϊκός, Ὀλυμπικός, alia de quibus vide Sturz. de nom. p. 26 sqq. Eodem pertinebit Φαρικός sch. Nicandr. Al. 398, quod ibi haud dubie nomen proprium est; in quo error est Hemsterhusii ad Luc. Nigr. 36[186]. Nunquam aliter scribuntur nisi doctorum commento. Vide quae infra dicemus de propriis in ικός. Ex gentilibus solum excipiendum erit Ἀθήναιος (Herod. sch. *N* 791. Arcad. 43, 14), quo nomine plurimos invenimus. Sed videndum, ne de hoc vocabulo recte iudicaverit Plut. def. or. 21 καὶ γὰρ ἡμῶν ὁ μέν τίς ἐστι Διϊος, ὁ δὲ Ἀθηναῖος (l. -ήναιος), ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἢ Διονύσιος ἢ Ἑρμαῖος. Is igitur Ἀθήναιος ducit a Deae nomine. Hoc si ita est, accommodavit se ad Ἕρμαιος, Ἥραιος (v. Herod. Arcad. p. 43, 8. Eust. 1562). Sin quis opponat plurisyllaba ex
276 hoc genere, Ἱστιαῖος, Ἑκαταῖος (quamquam neutrum illi ab
(286) omni parte simile est) properispomena esse, respondebo fortasse eam ipsam ob causam, ne cum gentilicio consonet, usum loquendi in voce Ἀθήναιος etiam praeter reliquorum analogiam ad trisyllaborum similitudinem sese accommodasse. Sin hoc quoque reiicietur, factum tenemus, causam nescimus[187]. Ceterum cum reliquis supra Θετταλός posui, atque ut nullum apud grammaticos vestigium est hoc nomen transposuisse accentum, sic vix semel et iterum in libris inveni Θέτταλος, quamquam frequens est, e. g. Herculis filius (v. Hom. Il. *B* 679), Iasonis, — Cimonis, Pisistrati, Hippocratis, non ignobilis histrio. Ergo in hoc nomine (non licet nunc aliter iudicare) idem factum quod

---

185 In alia accentus traiectio iam propter regulam supra positam cadere non potest ut Ἴων, Αἴγυς (Eust. 96), Καρύστιος Pergamenus (Ath.), Αἰγύπτιος Euseb. h. eccl. II 21, Βοιώτιος, Ὀπούντιος Arist. Av. 1294, Συρακόσιος ib. 1297.

186 Ἀχαϊκός, quod Sturzius habet ex Corinth. 16. 17, notavi praeterea ex Theodoret. ther. 919.

187 An Ὑμέναιος hoc loco commemorari possit vel debeat nescio.

cognovimus in *Δαναός Δανάη* (cf. schol. B Σ 44). Etenim de muliebri nomine constat. Schol. Nub. 747 *τὸ δὲ Θεττάλην Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον ὡς δαμάλην*. Steph. Byz. s. *Θεσσαλία: τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς εἰς ἰδιότητα τεθέν*. (Nos saepius *Θεττάλην* legimus apud Alciphronem I 33. 37. 39.) Ammon. 117 *ἄδελφε γοῦν λέγουσι τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες ὡς ἄπελθε, φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα, καὶ Θεττάλην ὡς Μυρτάλην*. Recte, opinor, synecdromen indicat: simile est etiam *Πετάλη*: quamquam haec in masculino quoque pelliciebat, si sermoni sequi libuisset (e. g. *Πίτταλος* Acharn. 1045. 1236. Vesp. 1472). Ceterum si quando meliores Mss. tractabuntur vel melius, diiudicabitur, idemne acciderit in *Λυδός*, quod nusquam aliter scribitur, et *Λυδή*, quod haud semel *Λύδη* scriptum inveni [188]: quamquam meliores illuc inclinant.

Nondum licet ab his propriis, quibus cum urbibus et gentibus cognatio est, discedere. Etenim consideravimus quorum (287)
forma cum gentiliciis et cum adiectivis affinibus conspirabat; sed ipsarum quoque urbium nomina in propria abeunt. Hic maxime iterum in censum veniunt conditorum nomina. Ubi 277
character non obstabat, conditoris nomen saepissime ad nomen loci factum (v. Steph. Byz.). *Ὄλυνθος, Κάνωβος, Ἐτεωνός, Θάσος, Κολωνός* (Oed. Col. 48), *Κίος, Ἄβυδος, Ἄργος, Τροιζήν* (cuius accentus si non constans invenitur, certe ipsius urbis accentus item inconstans, de quo iam olim dubitabatur). Steph. s. *Αἱμονία: τὸ δὲ Κρότων ὡς Κραννών καὶ Κολοφών πόλεών ἐστιν ὀνόματα* (l. *ἐστιν ὁμώνυμα*). Deinde: *εὑρίσκεται καὶ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κτιστῶν ὀνόματα, Κάμινος* (? *Κάμειρος*) *καὶ ὁ κτιστὴς καὶ ἡ νῆσος* (haec verba aut infra ponenda post *Λέσβος* aut hic insulae nomen excidit). *ὁμοίως Τροιζήν, Κολοφών, Κόρινθος, Κῶς, Σικυών, Κύρνος, Λέσβος*. Sed cum tamen locorum nominibus sua regula, suus character esset, item propriis, nonnunquam necesse erat accentum migrare, ne lex, cui Graecae aures assueverant, deleretur. Steph. *Αἰσών:*

---

188 Dindorf. Ath. XIII 597ᵃ *Λυδή*. Item Bekkerus schol. Il. *Ζ* 200. Cod. Photii lex. s. *ὀργεῶνες*. Schol. Apoll. Rh. Sed Photii bibl. (Bekk.) *Λύδη*, et Anthol., schol. Dion. Perieg., al.

πόλις. Θεσσαλίας ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρός, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω κλίνεται... ὀξύτονον τὸ Αἰσών. τὰ γὰρ εἰς ων δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολὴν ἔχοι σημαινομένου, ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται· ὀξυνόμενον γὰρ δηλοῖ ζωΰφιον· ἢ χαρακτῆρι ὑπάγοιτο, ὡς τὸ Ἴτων συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γείτων (sic), Βίτων· οἷον Ἠιών, Κραννών, Γυρτών, Νεών... Nec dubito quin recte accentus positi sint ap. Eust. p. 333, 24 Γυρτὼν πόλις Θεσσαλίας... ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Γύρτωνος (cf. Steph. s. v.). Φαιστός, sed heros Φαῖστος. Herod. Arcad. p. 79, 18 τὸ Φαῖστος ἐπὶ τοῦ ἥρωος βαρύνεται. Steph. Φαιστός πόλις Κρήτης ὀξυτόνως· τὸ γὰρ βαρύτονον κύριον. Cf. Eust. 313, 16. Φαῖστος est etiam scriptor, qui scripsit Laconica, sch. Pind. Pyth. IV 28. Clarum est, quod in (288) conditoribus valet, alia quoque in propria locorum nominibus consona cadere. Eadem quae de urbibus dicta sunt haud dubie etiam de montibus fluviisque valent. Sic nomen virile Ἀλφειός Eust. p. 297. Herodot. VII 227. Phot. 13 b 32, nec causa erit cur scribatur Κάφισος, quod notavi ex Plut. qu. conv. VIII 4 ε'. Nisi Boeotium accentum dicas. Κηφισός est apud Herod. VII 178. — Heros Παρνασσός Pausan. X 6, 1.

278 § 10. Adhuc maximam partem versati sumus in exceptionibus, quo iam ardor mutandi accentus aliquo modo restinguetur. Nunc ad ea transimus, quae videntur regulam facere. Sed hic quoque inveniemus nullam esse partem quin exceptiones habeat.

I. Nihil notius quam adiectiva composita in ης, ubi in propria transeunt, accentum retrahere. Hoc genus fingendorum propriorum tam usitatum fuit ut sint etiam huius formae propria, quorum adiectiva in usu non fuerunt, ut Ἀντισθένης, Δημοσθένης, Ἀριστοφάνης (Μεγαλοσσάκης Apollon. Rh. I 1045). Regula tradita ab Herod. Arcad. p. 27, 17. Moschop. syll. post ἐντρυφᾷ. (Schol. Pind. Ol. I 38.) Eust. p. 135. 1411, 40. 538, 30. 1424, 50. 1623, 58 (cf. 1967. Lob. Agl. 266 not.). Peccatur in his nonnunquam in libris, ut Δεξιφανοῦς Steph. s. v. Φάρος. Luc. conscr. h. 62 in ed. Herm. Recte Strab. VII 792. Τηλαυγής Diog. La. prooem. 15. Phot. 438 b 30. Procl. ad

Cratyl. *κα'*, qui multis aliis locis recte scribitur *Τηλαύγης*.
Εὐμαθής Dion. iud. de Isaeo 5, 7. Suid. *ἐμποδών*, de quo
nomine diserte testatur Eust. p. 1623. *Διϊτρεφής* Pausan. I
23, 2. 3. 4. 5. Suid. s. *πυτιναῖα*. Schol. Avv. 766. Restitu-
tum nunc verum apud Thucydidem (v. Poppo III 75. VII 29),
et apud Aristophanem Avv. 798. 1415 (802. 1429 Dind.) ex
Suida s. v. Eust. p. 76 diserte *Διιτρέφης κύριον*. Mirum esset
si aliter haberet *Διοτρεφής* (v. ad Thuc. VIII 64), quamquam
in hoc postulat Choeroboscus ad Theodos. p. 177 Gaisf., qui
locus venit in Etymologicum p. 435, 42. *Διοτρεφής* Strab. XIV (289)
659. *Διοτρέφης* XIII 630. epist. Ioannis 3, 9. — Et similiter
hic illic in aliis peccatur [189]. Quae vere regula exemerit usus,
Eustathius docet p. 952, 16 *ὅτι Εὐμενής τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον
κύριον, περιᾴδεται δὲ ἐκείνοις, φυλάσσει τὸν τόνον τοῦ ἐπιθέ-
του κοινότερον ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς.* p. 583, 32 *τὸ Πυλαι-
μένης κύριον βαρύνοντες οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα
κύρια ὡς ἐπιπλεῖστον βαρύνεσθαι φιλεῖ· ἡ μέντοι συνήθεια
πολλὰ παρέφθειρεν ὀξυτονοῦσα ὡς τὸ Εὐτυχής καὶ τὸ Εὐμενής* 279
τὰ κύρια. De *Εὐμενής* videmur nunc in Epim. Hom. p. 159,
qui locus Herodiani notam explicatiorem ad *Π* 57 nobis re-
ferre videbatur (quaest. ep. 149), ipsius Herodiani testimonium
habere [190]. Addit Choeroboscus, qui *Εὐτυχής* iam diserte com-
memoravit ad Theodos. p. 47 Gaisf. et p. 135, illo altero loco
explicatiore p. 177 *Εὐσεβής*, *Εὐγενής*, *Εὐπρεπής*: qui locus,
adhibito Etymologico l. l., ita scribetur: *τὰ εἰς ης λήγοντα κύρια
ἀποστρέφονται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, τουτέστι βαρύνονται ἢ περι-
σπῶνται . . . σεσημειωμένων τοῦ Εὐγενής καὶ Εὐτυχής καὶ Εὐ-
πρεπής καὶ Διοτρεφής καὶ Νημερτής καὶ Ἀψευδής καὶ τοῦ ἐν
τῇ συνηθείᾳ λεγομένου Καλοετής· ταῦτα γὰρ ἐπίθετα ἦσαν
καὶ ὠξύνοντο καὶ λοιπὸν γενόμενα κύρια τὴν αὐτὴν τάσιν ἐφύ-*

---

189 Poterat Ellendtius meus, etiamsi deficiat codd. auctoritas, scribere *Πολυείδους* Arr. III 19. 11.

190 Libri nostri variant. Sic apud Diodorum (XVIII. XIX) nunc *Εὐμένης*, quamquam hic illic ex codd. et vett. edd. notatur legi oxytonos (v. ad XVIII 3. 28). Item ap. Athenaeum (375 d. 689 a. 445 c. d). Strab. XIV 769 ex Mosc., item XIV 672. 665. Apud Arrianum *Εὐμενής* (v. Ellendt VII 4, 7). Item Strab. XII 537. Episcopus *Εὐμενής* Euseb. h. eccl. IV 5. II. — *Εὐτυχής* non memini me aliter legere.

λαξαν, φημὶ δὴ τὴν ὀξεῖαν. Ultimum (in Choerobosci textu legitur *Κακοετής*) quid vocis sit nescimus. *Ἀψευδής* et *Νημερτής* supra iudicavimus. De *Διοτρεφής* non probabile visum. *Εὐγενής* coniunctus cum *Εὐτυχεῖ* commemoratur etiam in fragmento Pseudherodianeo *περὶ τῶν ζητουμένων*, ut nunc editum est apud Cramerum An. Ox. III p. 252, 1 (post Hermanni librum de em. gr. p. 307 XVIII solum *Εὐτυχῆ* legebamus). De Euprepe puto audacius quam decebat Dindorfius in Thes. „auriga, quem interfecit Caracalla, Dio Cass. 77, 1 ubi *Εὐπρεπῆ*, quod *Εὐπρέπη* scribendum".

(290) § 11. II. Nunc alia adiectiva recenseamus, quae quin accentum mutent dubitari nequit, quod vel grammaticorum testimonia sunt fidem merentia vel vulgo sic scribuntur in libris et quadam analogia se invicem videntur tueri. Primum quae a colore petita sunt (etenim ordines facere ex forma olim fortasse necessarium et facile erit, qui nunc est doctrinae gram-
280 maticae status fieri non potest), *Πύῤῥος* (v. Herod. Arcad. 74, 18), *Λεῦκος* Δ 491 (v. schol. et Et. M. s. *Βάτος*), *Γλαῦκος*, *Γλαύκη* (v. Herod. Arc. 106, 11), *Ξάνθος* (et Et. *Βάτος*), *Ξάνθη* (v. Herod. Arc. 106, 3), *Ξοῦθος* (v. Herod. Arcad. 49, 1 et Et. M. p. 730 s. *στρουθός*), *Χλῶρος* (v. Herod. Arcad. 69, 10), *Ἔρυθρος* (v. Herod. Arcad. 74, 28), *Ἄργος* (v. Et. M. 136). Deinde aliud corporis vitium sive laudem indicantia: *Θόη* (Herod. Arcad. 103, 19), *Χῶλος* (*ὡς Πῶλος*, v. Et. M. 816, 22. Eust. 768, 30), *Γόργος* (v. Herod. Arc. 46, 16), *Γόργη*, *Μύλλος* (v. Eust. 906 et Herod. Arc. 53, 15), *Ἴλλος* (v. Herod. Arc. 52, 23), *Σίλλος* Pausan. II 18, 8. *Φαῖδρος*, *-ρα*, *Μίκκος*, *Μίκκα* (Plut. virt. mul. 15), *Σμῖκρος* (v. Herod. Arcad. 73, 20), *Βράγχος*, *Σῖμος*, *Κύρτος* (v. Et. M. s. *Βάτος*), *Λάμπος* (v. Herod. Arcad. 74, 9), *Λάμπρος* (v. Herod. Arc. 74, 9), *Βλαῖσος* (id. 75, 17), *Ῥοῖκος*, *Σκῖρος* (Her. Arcad. 37, 5). An *Δέξιος* nescio, sed putaverim. *Κόρωνος* (Hom., v. Herod. Arcad. 66, 9), *Τέρπνος*, *Στύγνη* (Apollod. II 1, 4), *Δόλιχος* (cf. Dind. praef. Herod. *μον. λ.* VIII), *Χάροπος* (Arcad. 67, 14, nisi hoc per genitivum flexum, v. schol. Β 672), *Ἄγκυλος* (v. Her. Arcad. 57, 7)[191], *Γλάφυρος*,

[191] *Ἀγκυλίων* Vesp. 1397.

Βάλακρος. — *Μένετος* (v. Herod. Arc. 81, 10): quamquam in hoc fortasse proprium antiquius est quam adiectivum et a *μένος* factum vel a *μένω* ad aliorum similitudinem: quo etiam *Ἄνυτος* et *Ἔρυτος* pertinent, Herod. Arcad. 82, 18. — *Ἀγόρατος* in quem Lysiae or. 13. *Σίγηλος*, si Eustathio fides, 1967, (291)
30 *Σίγηλος μὲν κύριον ὄνομα Ναρκίσσου, σιγηλός δὲ ὁ σιωπηλός* (cf. *Ὕδρηλος* Strab. XIV 650). Sed apud ipsum p. 266, 20 scriptum *Σιγηλοῦ* et eo Strabonis loco, ex quo illic refert, IX p. 404. De *Φανος* quid doceat Herodianus ap. Arcad. p. 63, 41 incertum est, quod in ea regula partim epitomatoris partim librariorum culpa multa corrupta et confusa sunt (confusa sc. *μακροπαράληκτα* et *βραχυπαράληκτα*; pro *ὁ δίφρος* vid. leg. *ὁ λύχνος*). Attamen videtur *Φᾶνος* praescribere. Hodie *Φανός* habemus vel (quod nescio quid sit) *Φάνος*: Aristoph. Equ. 1256. Vesp. 1221. Demosth. Aph. p. 851 (cf. arg. *Φάνου*, 281
et 861 *Φάνῳ*). Athen. 461c.

His addamus quae ad animum pertinent vel quid omnino generalius praedicant. *Χρῆστος* (v. Eust. 1967), *Ἄρατος* (Herod. Arcad. 81, 24), *Ἀρήτη* (Herod. I 150), *Αἴνητος* (Pausan. III 18, 7), *Αἰνήτη* (Apollon. I 950), *Ἄνετος* (Herod. Arcad. 81, 12. v. Apollod. III 5, 1), *Κλύτος*, *Κλεῖτος*, *Κλείτη* (Et. M. 517), *Κλῆτος* (Herod. Arcad. 78, 14), *Βλάστος* et *Ξύστος* Euseb. h. eccl. V 5, 20. VII 5, 9), quae fortasse non iniuria huc referentur, *Ἄνεκτος* (Eust. 156), *Ἐπαίνετος* (v. Eust. 313, 20)[192], et haud dubie simplex *Αἴνετος*, *Ἔρατος*, *Ἔραστος* (Herod. Arc. 80, 23), *Ὀνόμαστος*, quod certe saepius sic scriptum invenitur, Polyb. XXIII 13. 14, quamquam ex analogia reliquorum non praestarem: contra scriptum adhuc e. g. Herodot. VI 127. — *Σόφος* (Herod. Arcad. 84, 15), *Φροῦρος* (id. 70, 3), *Βρότος* (v. Et. M. 215, 37. 38), *Μάλακος* (v. Eust. 1093, 50, qui sic notatum habuit ap. Ath. 267a), *Μαλθάκη*, *Θέωρος*, frequens apud (292)
Aristophanem, *Κόραγος* (v. testimonia nominis ap. Ebert. Sicel. 36)[193].

---

192 *Μεγαίνετος* Ran. 992. *Κλεαίνετος* Cleonis pater. *Νικαίνετος* Ath. 590. *Πυθαίνετος* Ath. 589f. *Ξεναίνετος* et *Δημαίνετος* apud Isaeum et Aeschinem. *Εὐαίνετος* Herod. VII 173. *Ἀρισταίνετος*.

193 *Ἄγανος* Tzetz. Hom. 442. *Ὀτρήρη* Tzetz. Posthom. 8. Schol. Apol-

§ 12. Sed vehementer falletur, si quis haec exceptione libera esse putet. *Κρανaός. Ταλαός. Ἀγλαός* (Pausan. VIII 24, 13. Suid. s. *Ἐρατοσθένης*) ut *Δαναός*. — *Γαληνός*[194] (quamquam *Γαλήνη ἡ Σμυρναία* Ath. 679c recte haud dubie). *Ποθεινός* antiquum et frequens nomen, cuius hanc ob causam exempla non ponam, sed feminini quod rarius est *Ποθεινή* (Ptolemaei concubina) Ath. XIII 576f. Polyb. XIV 11. *Φαεινός* schol.
282 Eqq. 959. 1126. 1147. 1217. *κύριον ὄνομα Φωτεινή* Et. M. 276, 54. *Ῥαδινή* Strab. VIII p. 347. — *Ἀστεῖος* (archon) Demosth. Neaer. § 35. *Ἡδεῖα* (meretrix) Plut. n. suav. qu. 16. — Adiectiva in *ικός*: *Φιλιππικός, Γενικός* (Suid.), *Βασιλικός* (Suid. Euseb. h. eccl. V 13). *Ζωτικός* Euseb. h. eccl. V 16. 18. v. supra p. 272.

Ἀγαπητός. Φιλητός Euseb. h. eccl. VI 21. 23. *Νοητός* Phot. 94 a 27. — *Πινυτός* episc. Euseb. h. eccl. IV 21. 23, grammaticus Steph. B. s. *Βιθύνιον*[195]. — De *Πινυτή* testatur Herod. schol. Ven. A *I* 150. *Πιστός* Phot. 532 b 40 (cf. tamen 6 b 38). *Φιδός* Et. M. 791, 12 (quem locum Iacobs. non meminerat lect. Stob. p. 66). Et quis nescit *Κρατερός*? Medicus quoque sic *Κρατεροῦ τοῦ ἰατροῦ* Porphyr. abst. 1, 17. Sed *Αἰόλος* hodie fere iam omnes nesciunt. Herod. Arcad. 56, 7 *τὸ δὲ αἰόλος εἴτε κύριον εἴτε ἐπίθετον παροξύνεται*. Sic He-
(293) rodianus: et ipse Eustathius, ubi ex Ioanne Philopono admonet proprium ad distinguendum scribi *Αἴολος* (631, 30. 1681), cogitat non de ventorum deo sed de Sisyphi et Crethei patre, qui plane cum adiectivo nil commune habet sed cum gente Aeolorum (v. Odofr. Müller. prol. myth. 292). Nec *Ἀγαυήν* libenter admittunt. „Accentum retraxi non exspectato librorum assensu“ Iacobs ad Philostr. imag. XVIII (p. 31, 13). Attamen defensorem nacta Hermannum Bacch. 1141 „*Ἀγαυή* accentu in media syllaba scribitur apud Nonnum, apud Theocritum carm.

---

ion. [illegible] *Ὀτρηρή* apud Apollon. ipsum II 387 et schol. h. l. Item [illegible] schol. L *Γ* 198. *Ἱέρη* Tzetz. Posth. 558. *Ἱερή* Anteh. 279. *Ἱέρα* (*γυν*[illegible] *Τριέρων*), Philostr. Her. p. 681 Olear. saepius.

[194] [illegible] cuius non constans accentus.

[195] [illegible] Iliad. XI 2 incertum.

XXVI, apud Oppianum Cyneg. IV 239. 292. Sic etiam Danai filia apud Apollodorum, apud quem haec nostra *Ἀγανή* scribitur, ut in Aldina Euripidis et saepe alibi [196]: vide quem Elmsleii Baccharum editor Lipsiensis ad v. 229 citavit Iacobsium ad Anthol. Pal. vol. III p. 809. Eodem modo Nereis *Ἀγανή* apud Homerum Iliad. *Σ* 42 et apud Eustathium, nihil adnotantibus scholiastis, et apud Hesiodum Theog. 246. Sed *Ἀγαύη* probare videtur Arcadius, qui p. 103, 9 ita scribit: *τὰ εἰς η καθαρὸν μονογενῆ οὐ πολλὰ βαρύνεται, Δανάη. Ἀγανή ὀξύνεται ἐπιθετικὸν ὄν*". Errat vir praestantissimus: hoc dicit 283
Herodianus (non Arcadius, cui ea tantum debentur in hoc libro quae non dicuntur): *Ἀγανή* oxytonos scribitur cum proprie adiectivum sit (quod in *Δανάη* e. g. non cadit). De masculino *Ἀγανός* idem praescribit p. 45, 15 *ἀγανός καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον*. Cf. *Ω* 251 *Δηΐφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ Δῖον ἀγανόν*, quod Aristarchus notaverat „*ὅτι ἄδηλον πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ δῖος ἢ ὁ ἀγανός*". Abydenus quidam *Ἀγανός* Demosth. contr. Aristocr. § 202. Ubi annotatum: „*ἄγανον Ω*". — Denique Glycera omnem suavitatem repetit. Herod. Arcad. 101 (294)
τὰ εἰς ρα μακροκατάληκτα τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ ε μονογενῆ βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη, ἡμέρα, ἀσκέρα, εἶδος ὑποδήματος, διφθέρα, λακέρα. τὸ δὲ γλυκερά ὀξύνεται, εἴτε κύριον εἴτε ἐπιθετικὸν εἴη.

Si quis haec omnia vel uno canone comprehendere vel singulorum probabilem rationem reddere poterit rem gratissimam fecerit. Ingeniosum est, et temere quidem arreptum ea quae attulimus perlustrantibus non videbitur — quod Herodiano incidit (*I* 150) „*καὶ ἔστιν ὁρίσασθαι τὰ μείναντα* (*ὅτι*) *ἐπαίνων ὀνόματά ἐστιν, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ τὰ ἐπὶ ἐπαίνου μένει*".

In huius observationis possessionem passis alis involantes conspicio qui sibi rei rationem videbuntur excogitare posse: quod ego quoque possum: illos admoneo benevole, ne quid detrimenti capiant. At quam attentas prudentibus hominibus

---

196 v. Hesiod. Theog. 976 (schol. 246 parox.). Schol. Pind. Pyth. III 173. Ol. II 40. Schol. Eur. Phoen. 934. 942. 1008. Multi ap. Diod. IV 2.

aures praebebo, si me edoceant an re vera scripserit Herodianus quod legimus ad hunc versum Iliadis *καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν* O 445: *Κλειτός ὄνομα κύριον· ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.* Cod. Leid. hoc exhibet scholion: *ἀμφίβολόν ἐστι πότερον τὸ κλειτόν ἐστιν ὄνομα ἢ τὸ ἀγλαόν. καί τινες μὲν τὸ Κλειτόν φασι, παράλογον· Κλεῖτον γὰρ ἔδει εἶναι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κλειτόν, ὃ σημαίνει τὸν ἔνδοξον· ἄμεινον οὖν τὸ μὲν κλειτόν ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον, τὸ δὲ Ἀγλαόν ἀντὶ κυρίου ὀνόματος ἐκλαμβάνειν.* Mihi illud, quod codex Venetus habet, longioris notae lacerum fragmentum videtur. Disceptaverat utramque senten-
284 tiam Herodianus atque in hac disputatione locus erat quo de proprio *Ἀγλαός* (non de *Κλειτος*) dixerat „*ὀξυντέον ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον*“, quo mihi ipsum *κόσμου* ducere videtur, quod de *ἀγλαός* aptissime dictum est; de *κλειτός* fortasse potius dixisset *δόξης ἐστὶ τὸ ἐπίθετον* vel similiter. Eust. h. l. nihil quam hoc: *Κλεῖτος δὲ ἦν ὁ τοιοῦτος ἀντιτονούμενος τῷ κλειτῷ ἤτοι ἐνδόξῳ*[197].

(295) Non mutare videntur accentum adiectiva in *αῖος* exceptis paucis a Deorum nominibus ductis. Ergo *B* 842 *Πύλαιος: τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ* putamus erratum esse ab Herodiano, fortasse iam ab Aristarcho. V. infra, ubi de *Πήδαιος* dicemus[198].

---

[197] Si ἄκρως Byzantia attingere licet, in mentem venit *Βαρύς* medicus Cantacuz. T. I p. 403, 13. 22. 405, 6. *τοιαῦτ' εἰπόντι Βαρεῖ* 405, 13. Et contra Niceph. Gregor. 293, 5 *εἶχε δ' ἐκείνη θεραπαινίδα Καθαρὰν κεκλημένην. ταύτῃ λάθρᾳ μιγεὶς ὁ δεσπότης ἔτεκεν υἱόν, ὃν καὶ ὀνόμασε Μιχαὴλ Κανθαρόν. Καθαρᾶς* 293, 10.

[198] Tyrannionis quendam in hac re errorem adeant ipsi qui haec curant Υ 72. — Ceterum perspicient intelligentes quid egerimus. In singulis librorum peccata afferre nihil poterat fructus habere sed taedii. Ne *Γόργος* quidem ubique recte scribitur. Nec conquisivimus in quibus Eustathium intelleximus sola Philoponi auctoritate niti; huic enim fidem habemus nullam. Nec attulimus quae aperte falso iudicata quamquam de accentu credimus; ut cum volunt Ulixis socium *Βαῖος* dictum ut distinguatur a *βαιός*; sed is est a Baiis. Nec quae nimium incerta ut nomen Macedonicum *Κοῖνος*, quod an sit *κοινός* recte, ni fallor, dubitavi, et *Κάκος* (Cacus) an sit *κακός*. Nec ubi nulla innotuit mihi fide digna grammatici observatio nec occurrit simillimorum exemplum, libris ut solent fluctuantibus, quibus ut satis demonstravimus ne conspirantibus

§ 13. Superest ut de traiectione accentus in substantivis dicamus: quem locum devitaremus libenter ut impeditissimum; 285
sed non sinit Aristarchi fragmentum.

E. M. 539, 20 *Κρῖος ὄνομα Τιτᾶνος παρὰ τὸ κεκρῖσθαι·* (296)
προπερισπᾶται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός τοῦ προσηγορικοῦ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κύριον ὀξύνει· τὰ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα ἀρσενικὰ τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφεται, βίος, δῖος, Χῖος ὁ πολίτης τῆς Χίου· Θρῖος ὄνομα ποταμοῦ· Κῖος ὄνομα κύριον· Πῖος ὄνομα κύριον· Τῖος ὄνομα κύριον. οὕτως οὖν καὶ Κρῖος. cet.

Hinc primum intelligimus Aristarcho nomen Titanis per *ι* scriptum esse non per *ει*, quae scriptura debetur ni fallor iis qui Titanem regium nomen (*κρείων*) potius decere putarent. At nunc is est *Κρεῖος* Hes. Theog. 134. 375. schol. h. l. Plut. plac. phil. ⟨I 6⟩ T. IV p. 880c. Et. M. 523, 48. Schol. Ξ 274. Quamquam quid mirum? Legimus etiam *Κρεῖος* nunc apud Diodor. V 66; prospera fortuna notae indicant hoc sine auctoritate factum esse; nam codex unus habet *Κρειός* i. e. *Κριός*, reliqui *Κριός*. Sed Apollod. I 1, 3 *Κρῖος*. Apud Pausaniam VII 27, 11 pro *Κριός* Siebelisius contra codices „nullus dubitavit" scribere *Κρῖος*. Porro *Κριός* Phrixi paedagogus sch. Apoll. IV 119. Palaeph. 31. *Κριός* (sic codd.) Euboeensis Paus. X 6, 6. Vates Spartanus Paus. III 13, 3 et 4 quater, nec codd. aliter quam *Κριός*. Denique nomen Aegineticum. Scribitur aliquoties in ed. Gaisford. *Κρῖος* apud Herod. VI 50. 73. Sed apud eundem VIII 92 *Κριός*, item Eust. ad Dion. per. 511, et plus semel schol. Nub. 1359 et ap. Aristoph. ipsum hoc versu. Hoc quoque si commemorandum est fluvius Achaiae, qui a

---

quidem credendum. Sic *Βοηθός* scribendum an *Βόηθος* nihil in alterutram partem habeo quod valeat. — Nec ubi nimis mihi incertum utrum nomen an cognomen sit. Nec in quibus adhuc quidem adiectivorum nimis incertus accentus. Hanc ob causam composita in *ωψ*, *ωπός*, et composita cum perf. sec. (*Λαοδοκος*, sim.) nunc tangere noluimus. Et quaedam alia quae ut recte iudicentur antea sciendum est quod adhuc nescitur nec ipsum nisi difficili doctaque inquisitione expediri potest. Quae omnia profuerunt magis quam defuerunt. Sed nonnulla nomina, quae mihi fortasse usui esse poterant, haud dubie nescivi; et hoc est, quod veniam a lectoribus impetrare velim.

Titane dicitur nomen habuisse, *Κριός* Paus. VII 27, 11; nam
Κρῖος Siebelisio debetur, ut Hermanno apud Aristoph. l. l.
Sed res videtur ad liquidum perducta esse, quod plus est quam
in his rebus expectari poterat. Nam sive id in tali re sequen-
dum putas, quo codd. propendent, *Κριός* scribendum; sive anti-
quissimi et optimi grammatici, qualis Aristarchus fuit, auctori-
tatem omnibus codd. potiorem ducis, scribendum *Κριός*. Nam
(297) ignoto potius et longe recentiori, cuius vocem Etymologus ser-
vavit, addicere sese, quae ratio est? Eadem, inquit, quae gram-
286 matici Etymologi, *Χῖος, Θρῖος, Κῖος, Πῖος, Τῖος*. Hoc, quae
mea de recensione textuum opinio est, editori iam non licet
dicere; mihi licet. Sed statim intelligo quae partim adiectiva
sunt partim rara et barbara vocabula, quam prudenter huc ar-
cessita sint. Imo haec ipsa, quam conquirit, analogia admonet
nos et vix licet dubitare quin *Κρῖος* antiquitus Graecis auribus
aliquid absonum habiturum fuerit. Quod per se ipsum valet
aliquid; sed accedente Aristarchi auctoritate valet plurimum.
Ardor vero quodcunque proprium accentu distinguentium iis,
quae proximis §§ disputavimus, repressus esse debet. Et in-
clinamus ut in substantivis minus etiam quam in adiectivis
moris fuisse putemus. Caute haec iudicanda sunt. Si quis
Στερόπη (non fabulosum tantum nomen est, v. Strab. X 478)
protendet et hoc accentu a subst. *στεροπή* distinctum dicet, non
admittemus; *Στερόπη* enim non dictum a *στεροπή*, sed eodem
modo factum ut *Μερόπη*, *Δρυόπη* (sch. Pind. Pyth. I 121),
Καλλιόπη, alia similia. Nec si quis *Αὔγη* pro certo exemplo
afferet, satis valere concedemus. Potest enim esse (et ego esse
arbitror) forma muliebris eius, qui est *Αὐγέας*, ut *Πέρση*, *Ἐρίφη*
(Arcad. p. 115, 28), *Ἵππη*, *Λύκη*, et ut omnino in *η*, *εια*, *ις*
feminina adiacent masculinis propriis cuiusque terminationis.
Ἰάκχη nymphae nomen (h. Cer. 419) non profecto est idem
quod *ἰαχή* (vel *ἰακχή*) mutato accentu, sed mascul. *Ἴακχος*, fem.
Ἰάκχη. Thesei mater *Αἴθρα* non idem est cum subst., nam
hoc, apud Atticos quoque, est *αἴθρη*. In *ις* est e. g. *Ἄνθις*
(masc. *Ἄνθης* Strab. XIV p. 656), *Μύρτις* (hic enim accentus,
ut videtur, probabitur), *Φίλτις* (Iambl. vit. Pyth. 532). Et ad
hoc genus nominum pertinet *Φρόντις*. Il. *P* 40 *Φρόντιδι δίῃ*.

Quod ex his et similibus Herodiano diiudicandum fuit, non ita (298)
ut facit. *Φρόντιδι*, inquit (ad h. l.), *ὡς Ἤλιδι. οὕτως Τυραν-
νίων, καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ
φροντίς*, tum canonem suum ponit, dein haec addit: *οὕτως οὖν
καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα ἐπεὶ κύριον τοῦτο καὶ βαρυτο-
νηθήσεται.* Item alii. Schol. D ad h. l. *τὴν παρατέλευτον
συλλαβὴν δεῖ ὀξυτονεῖν, ἵν' ᾖ κύριον θηλυκόν.* Item Eust. l. l.
p. 1093, 60, ubi ex Herodiano hausit, 907, 10 ex Philopono.
Item nomen virile *Φρόντις*, quod est *γ* 282, male eam ob cau- 287
sam hoc accentu notatum dicunt ut distinguatur ab appellativo
φροντίς (v. Eust. 907): sed qui poterat aliter, cum in ordinem
cogendum sit multorum nominum virilium in *ις* exeuntium [199]?
Quasi dicas *Ἴσχυς*,

ὅς γῆμε Κόρωνιν

(hymn. Ap. 210. Pind. Pyth. III 25. 56. Paus. II 26, 6. VIII
4, 4 [200]) hunc igitur hoc accentu notari, ut distinguatur ab
ἰσχύς (Eust. p. 1967). Sed non idem vocabulum est, imo a verbo
ἰσχύω derivatum proprium, cui cum illo subst. fem. nulla ratio
est. Valentem hunc Latine dixit Cicero Nat. D. III 22.

Sed in hac re caeci fuerunt veteres nihil nisi externae for-
mae inhaerentes. Sic ad eandem normam explicant nomen (299)
urbis *Ῥίπη* (Il. *B* 606), sc. ut distinguatur ab *ῥιπή* (Eust. 906,
50), cum tamen urbs plane ab alia radice dicta sit, sc. ab *ῥίψ*
iuncus. Ut ad feminarum nomina redeam, Dionysii filia *Ἀρέτη*
scribitur Plut. Timol. 33, *Ἀρετή* Dio 58. Idemne nomen est
cum *ἀρετή*? Potest esse; sed potest item esse fem. eius no-
minis, quod est *Ἀρέτης* (-*ας*) et *Ἄρετις* (Arrian.) et *Ἀρετάων*.
Attamen ipsam Virtutem significari voluisse Dionysium Plutar-

---

[199] Ut *Φρόντις* nomen muliebre et virile est, sic *Φίντις* masc. (Pind. Ol. VI 22), et *Φίλτις* fem. (Iambl. v. P. 531). *Μύρτις* fem. sed idem masc. (Polyb. XVII 14. Harpocr. s. v.). *Ὁ Μῆτις* Orphicorum. Et ut huius admoneam, quod forma ab illis paulo longius abest, *Ἀπόληξις* (cuius de accentu haud dubie recte iudicat Bekker ad Dem. Macart. § 48). De masc. *Κτῆσις* recte iudicat Schoemannus ad Isaeum Nicostr. her. § 9. — Quod *Φρόντις* est idem alia nominis forma *Φρονία*, mater Iasionis, schol. Theocr. III 50. *Φροντίδας* Iambl. 526.

[200] H. l. Mosq. peccat *Ἰσχύος*, ut apud Apollodorum III 10, 3, in quo nullus unus accentus certus est.

chus testatur fort. Alex. II 5 p. 338c: quo loco scribitur *Ἀρετή*. Item *Ἀρετή* quaedam apud Iulianum ad Themistium p. 259d. — Herodianus testatur de his: *Κραύγη*[201] *τὸ κύριον*, Arcad. 104, 29. *Δαλάγη τὸ κύριον* 105, 7. *σεσημείωται τὸ τιμή προσηγορικόν, Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται* 110, 15. Nam *Πόμπη* (*τὸ δὲ*
288 *Πόμπη κύριον ὂν παροξύνεται* 113, 10) fidenter excludo. Mascul. est *Πόμπος* (Pausan. VIII 5, 8), quod est ab adiectivo *πομπός*; hinc *Πόμπη*. — De *Δαλάγη* hoc dicam, si iam *πλατάγη* dictum est ubi vocabulum ex verbali significatione in certae rei notionem transiit, eundem accentum in proprio *Δαλάγη* adscitum esse consentaneum videri (cf. *Ἁρπάγη* Et. M. 87, 38). Ut in *Δαλάγη* sic re vera ad distinguendum femininum dictum videtur *Φύη* mulier illa, cuius opera Pisistratus dolose usus est; nam sic scribitur Herod. I 60. Ath. XIII 609d. *Κορύφη ἡ Ὠκεανοῦ*, Harpocr. s. *ἱππία Ἀθηνᾶ*. De *Ἄλκη* nihil certi dici potest; nam si recte scribitur *Ἄλκη*, ut scripsit Valesius h. eccles. Euseb. IV 15 p. 356 Hein., incertum erit sitne a virili *Ἄλκων* vel *Ἀλκίας*; sin nomen hetaerae recte scribitur *Ἀλκή* ut scribitur apud Isaeum in or. de Philem. haered., qua in oratione saepius legitur[202], nec hoc pro certo testimonio erit
(300) accentus non mutati; nam hoc fortasse non nomen est sed cognomen, quod de pluribus meretricum nominibus dici poterit, ut *Σιγή* Ath. XIII 583e, *Ἰσχάς* 587e, *Πλαγγών*, quod frequens est.

Convertamus nos ad masculina. In his primum nemo mirabitur, *Χελιδών* non transisse in *Χελίδων* (in *ίδων -ονος* fortasse nulla sunt vocabula Graeca, in *ίδων -οντος* certe non multa, memini fluvii *Ἀκίδων -οντος*). Herod. *περ. μον. λ.* p. 9 de oxytonis in *δών* exponens: . . . . *τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο, οἷον Χελιδών Χελιδόνος, εἴτε τὸ ὄρνεον εἴτε ὁ περὶ τελευτῶντος* (l. *τελετῶν*, v. Lob. Agl. 1352) *γράψας*. Suid. *Πύθου χελιδόνος, παροιμία τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου*. Id. s. *χελιδών: λέγεται δὲ Χελιδών καὶ χρησμολόγος τις τῶν παλαιῶν, καὶ ὁ Κλεοπάτρας κίναιδος*. Item s.

---

201 Nomen virile est *Κραῦγις*, quod non dico ut aliquid definiam, sed ut docti iudicare possint.

202 Gell. IV 11, 14 feminam pulcra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce ⟨l. Alco⟩.

κιναιδα: ὁ τῆς Κλεοπάτρας κίναιδος χελιδὼν ἐκαλεῖτο. Ad ea quae non mutant accentum sine ulla dubitatione refero *Καρκίνος.* Et *Ἰκτῖνος.* „*ὅτι δὲ καὶ Ἀττικὴ λέξις ὁ δημιουργὸς δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς ἱστορῶν ὅτι Ἰκτῖνος παρὰ Ἀττικοῖς οὐκ ἄσημος δημιουργὸς ὁμώνυμος τῷ ὄρνιθι, οὗ καὶ τὴν περισπωμένην φυλάσσει ἐν τῇ παραληγούσῃ*“ (Eust. 1825, 12). Quam- 289
quam hodie libri variant, v. Tzschucke Strab. IX p. 395. Ad ea quae mutant transituri, *Λάγον πρὸς διαστολὴν τοῦ λαγοῦ* iam melius edocti Eustathio cum suis auctoribus relinquimus, non antiquis, *παλαιοῖς*, ut ille ex more suo loquitur, sed sine dubio recentissimis, p. 811. Lagum non novimus nisi barbarum, Aen. X 381. Sed occurrunt primum quaedam quae a verbis sunt et verbalem significationem habent: *Τελέστης*, Athen. 21f. 502a. 616f. 617b. 625f. 637a. Dionys. comp. v. p. 265 (ubi v. Schaef.). Plut. Alex. c. 8. Diodor. XIV 46. Apollon. h. mir. c. 40. Eust. 1596, 20, Suid., de quo nomine quamquam nec omni dubitatione caret Eustathii testimonium (p. 1187, 20), ex Philopono, opinor, haurientis, nec ubique satis firma codd. fides, tamen idem sentio quod plerique editores ubique paroxytonos scribentes. Nam nimis facile illud *Τελέστης* se applicabat ad multa propria in *εστης*, *Ὀρέστης*, *Θυέστης*, *Ὀφελέστης* Θ 274, *Αἰγέστης* Str. VI 272, Aegestae vel Acestae conditor, qui idem *Ἀκέστης*, Steph. Byz. s. *Ἀκέστη*, et Herod. Arcad. p. 27, 7 (?). *Ἐθνέστης* Steph. B. s. v. *Πευκέστης*, cuius et apud alios mentio est et apud Diodorum et Arrianum frequentissima. — *Ὀξύντης* (301)
(Paus. II 18, 9). Cf. *Ἀμύντας*. *Νικήτης* (Suid. s. v. Eust. p. 156. v. Philostr. vit. soph. p. 511 et 512 saepius; 516. 518). *Φιλήτας* (? Suid. ib.). Horum tamen vix ullum ex substantivo transisse in proprium dicas, cum substantiva partim poetica partim recentia videantur. — Frater Penelopes, qui apud Eustathium 1773, 21 est *Αὐλητής*, ex Harleiano quidem (ο 16) nunc exiit *Αὐλήτης*. Sed antequam corrumperetur erat *Ἀλήτης*, ut est apud Apollodorum III 10, 6. Nec magis inter Homerica nomina in certamine Hesiodi et Homeri ap. Goettl. p. 214 stat *Αὐλήτης*, sic illic scribitur, sed is est *Ἄλτης*, ut recte monuit ex schol. Χ 51 Welckerus cycl. p. 149. Hic commemorabo *φυλακός Φύλακος*, Herod. Arcad. 51, 8 et ad Il. Ω 566. Ut

ab his verbalibus ad realia veniamus, in iis quae mutant accentum referendum *Φέλλος*, quod certum ex Herod. *περ. μον. λ.*
290 p. 11, 24. *Κάρπος* (v. Et. M. 492, 20). *Φόρμος* scribitur Herodot. VII 182. *Χιτών*, sed viri nomen et fluvii *Χίτων* Herodian. Arcad. p. 15. 19. Steph. Byz. s. *Βιστονία*.

Videamus aliorum farraginem, quorum accentus testimoniis grammaticorum non praestatur, sed ex libris cognoscendus est. Nam in hac brevitate excerptorum ne talia quidem ab omni parte certa testimonia sunt, quale est E. M. 219, 46 *σκινδαψός ὀργάνου ὄνομα καὶ κύριον*. Scribitur sic Phot. 152. Inter antiquissimas Musas est *Ἀοιδή* et *Ἀρχή*: inter Telchinas *Χρυσός* et *Χαλκός* (Eust. p. 171)[203]. *Χρυσός* Arist. Vesp. 1251; *Λεώς* heros eponymos Atheniensium Paus. I 15, 2. *Ναός* Eumolpi pronepos bis ap. Paus. VIII 14, 8 (ubi correxerunt scilicet *Νάος*), Adrasti equus *Καιρός* Paus. VIII 25, 9. *Παρθένος* Diod. V 62. *Οἰωνός* Diodor. IV 33. Pind. Ol. X 76. *Βολβός* Ath. 22c. Eust. 1602, 20. *Ἰχθύς* Ath. 346e (cf. 301e). Eust. 1720, 30. *Κορυδαλλός* Herodot. VII 214. *Θαλλός* Ath. 582f. 587a. Lysias de Aristoph. bon. p. 648 R. (§ 46 Be.); qui inter epigrammatarios poeta est, in eo variant, partim *Θαλλοῦ* partim
(302) *Θάλλου* exhibentes, partim, quod depravatum ex *Θαλλοῦ*, *Θαλοῦ*, v. Iacobs. catal. p. 956. *Κίττος*, sed cod. ς' *Κιττός*, Demosth. Phorm. p. 908[204]. *Ἰπνός* Steph. B. s. *ταμεῖον*. *Κρωβύλος* Plut.

---

[203] In his possit aliquis dicere tam expressam esse allegoriam ut eam ob causam accentus non mutatus sit. Mihi precaria excusatio videtur. Etenim saepissime videmus in talibus satis habuisse Graecos notionem, quam radix habet, adsumsisse, reliquam voc. formam ad quamcunque analogiam applicare.

[204] Temeni filius *Κίσσος* Strab. X p. 480, qui scribitur *Κεῖσος* ap. Pausan. II 19, 1. 2. II 26, 2. II 28, 3: reliquis locis sine var. l., ultimo vulgo *Κεισός*. Apud Scymn. Chium 532 *Κίσσον* restitutum ex *Κρίσσην* (*Ἄργους δὲ Κίσσον καὶ μετ' αὐτοῦ Τήμενον*). — Ego hoc nomen commemoro h. l. quod nimium increduli esset dubitare sitne hoc a *κισσός* hedera. Quin a *κίττα* esse possit, vix dubitandum. Nam finguntur nonnunquam hoc modo nomina virilia a subst. fem.: *Πρῶρος*, Iambl. vit. Pyth. 239. *Κύψελος* (v. Herod. V 92). *Λίμνος* Plut. Alex. 49. *Δάφνος* Ath. 276d. *Σφαῖρος* Pausan. II 33, 1. *Στάφυλος* schol. *Π* 175, Ath., Harp., Herodian. Arcad. p. 57, 5 *τὸ δὲ στάφυλος παρώνυμόν ἐστι παρὰ τὸ σταφυλή*. *Θάλασσος* Alciphr. VII. *Σφῦρος* Pausan. II 23, 4. *Μοῦσος* id. V 24, 1. — — Nonne huc pertinent etiam *Εὔβοιος* (Eust. 1224, 50), *Μελίβοιος*?

Al. 22. Aesch. (*κρωβύλος* vid. leg. pro *κροκύλος* Arcad. p. 56, 11: 291
quo loco simul propr. *Κρωβύλος* confirmari videtur; cf. Suid. *Κρωβύλος κύριον καὶ εἶδος ἐμπλοκῆς*). *Ἡγεμόνα* Andoc. myst. 122. *Ἡγεμόνος* Arrian. 5, 19, 5, item Dem. cor. 84 *Ἡγεμόνος* codd. sex. Duplex fuit nomen, non solum ut quidam putaverunt *Ἡγήμων* (ut Schoemann. ad Isaeum p. 328), sed etiam *Ἡγεμών*, v. Keil. anal. p. 153. *Χειμών* Paus. VI 9, 3. *Φαρμακός* Harpocr. *Σωτήρ* episcopus, Euseb. IV 19. 22. 30. *Ἀστήρ* Herodot. V 63. Phot. 149 a 4. Eust. 328, 40. Iam satis est, librorum ludibria sumus — aut in his aut in Herodianeis Arcadii p. 19 *τὰ εἰς ηρ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. καὶ ὀξύνεται μὲν ἁπλᾶ ὄντα ἀρσενικά· ὁ δὲ λόγος τοῦ τ προηγομένου τοῦ η, στατήρ, ἐλατήρ, καμπτήρ, ἐξαυστήρ. ἐξαύτηρ δὲ κύριον ὡς τὸ ἀμάτηρ καὶ ἄντηρ, καὶ ἄστηρ κύριον.* Eust. 1967, 20 (ex Philopono, ni fallor) de nomine urbis commemorat: *καὶ Ἄστηρ μὲν πόλις, ἀστὴρ δὲ ὁ κατ' οὐρανόν.* Sed illud Herodianeum *καὶ ἄστηρ κύριον* sibi incertum videri iure indicavit novissimus editor, scripsitque potius quae paucis interiectis versibus sequuntur sic: *τὰ εἰς ηρ ἐθνικὰ ἢ κύρια μὴ συνεμπίπτοντα προσηγορικοῖς βαρύνονται, Ἴβηρ, Ἀνίβηρ, Δόβηρ, Πίηρ. τὸ μέντοι Ἐλευθήρ ὀξύνεται, ὡς τὸ Ἀστήρ.* Scilicet cogitabimus: *συνεμπῖπτον προσηγορικῷ.* Quod ad reliqua illic *αἰνιγματώδη* attinet, idem editor monuit de loco Choerobosci orthogr. Cram. II p. 250, in quo Herodiani vestigia facile agnoscimus: *Πίηρ: ι. τὰ γὰρ εἰς ηρ βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι θέλουσι παραλήγεσθαι, πλὴν τοῦ ἐξάπτηρ. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον καὶ βαρύνεται· ἡνίκα δὲ σημαίνει τοὺς ὀγκίνους ὀξύνεται.* Scripsit ipse *ἐξαύτηρ*: nam ad oppositionem *ἑνὸς φωνήεντος* diphthongus requiritur. Sic non videmur effugere posse, quin et formam sine *σ*, quae Lobeckianis accedet ad Ai. p. 358, testatam putemus (imo fortasse eam ipsam in Aeschylo potius fuisse opinabimur fr. 429 quam vulgarem in Etymologico illi tributam), et testatum ab illa accentu distinctum proprium *Ἐξαύτηρ*, cuius et nominativus mirabilis est et mirabilior erit genitivus.

§ 14. Duo sunt Aristarchi fragmenta quae nos ad urbium nomina ducunt. Sed de his nunc non animus est omnia com-

292 plecti, ne multa quidem, sed tantum quantum haec fragmenta flagitant[205].

(303) Herod. *Β* 592 *καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔϋκτιτον Αἰπύ: Ἀρίσταρχος ὡς ὀξύ· συγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος. Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἔϋκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβε, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ μὲν ἔϋκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ αἰπύ κύριον ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις* (*Λ* 711) *εἴρηκεν· „ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη“* (cf. Strab. VIII 349), *ὃ νῦν εἴρηκεν αἰπύ, καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρυτονεῖν. Πτολεμαῖος δέ φησι μὲν κύριον εἶναι τὸ αἰπύ, οὐ μὴν συγκατατίθεται τῷ τόνῳ φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς, Ἕλος*[206], *Αἰγιαλός. χρὴ μέντοι γινώσκειν ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἡ βαρεῖα· τὰ γὰρ εἰς υ μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, πῶυ, μέθυ. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ καθόλου δὲ ὁμοίως ἀμφίβολον αὐτὸ ἐᾷ. ἐν μέντοι τῇ Ζ τῆς Ἰλιάδος* (422) *διαλαμβάνων περὶ τοῦ ἰῷ „οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι“ φανερῶς λέγει ὅτι Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸ αἰπύ, καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ πλείων χρῆσις.*

Ι 150 *Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν: Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὁμοίως τῷ ἐπιθετικῷ ἱρήν. εἰσὶ δὲ οἳ βαρύνουσιν εἰς ἰδιότητα, ὥσπερ ἐδηλώσαμεν ἐπὶ τοῦ „Ῥίπην τε Στρατίην τε“* (*Β* 606), *„Ὀρθήν“* (ib. 739) . . . *καὶ πάλιν* (*ὡς*) *ἐπ' ἐκείνων ἐλέγομέν τινα ὁμοτόνως μένειν, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων.* Reliqua parte huius scholii iam supra usi sumus (§ 12)[207].

Ad *Ι* 292 *οὕτως Ἱρήν ὀξυτόνως ὡς ἐν τῇ καθόλου.*

In his paulo aliter diiudicanda adiectiva quam in virorum nominibus. Multa enim vel ab initio vel plerumque apposito
(304) substantivo dicta, tum sine substantivo per ellipsin, partim montes et fluvii, partim insulae, pagi, regiones, oppida. *ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ καινὸν χωρίον προσαγορευθέν, ἐρυμνὴ καὶ ἀπότομος*
293 *πέτρα* Strab. XII 556. *πικρὸν ὕδωρ* fons XIV 671. *ὁ ψυχρὸς*

---

[205] Id utile erit monere, quod supra de promovendo accentu diximus universe etiam in his valere.

[206] Hoc quam apte afferat nunc iudicare possumus.

[207] De spiritu hi non videntur dubitare.

ποταμός, ὁ καλὸς ποταμός, ὁ βαθὺς ποταμός Arr. peripl. 7. Ἱερὰ ἄκρα Str. XIV 666. Λευκὴ ἀκτή X 489. Γλυκὺς λιμήν VII 324. Βαθὺς λιμήν IX 403. Κωφὸς λιμήν VII 330. ἡ Κρεμαστὴ Λάρισσα IX 435. 440. Ἐρυθρὰ βῶλος. Ἱερὰ κώμη Polyb. XVI 18. Alia quoque additamenta habebant adiectivis convenientia. Apollon. Rh. II 686 εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑωΐου Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν. Strab. VI 275 ταύτης δὲ μεταξύ πώς ἐστι καὶ τῆς Σικελίας ἣν νῦν Ἱερὰν Ἡφαίστου καλοῦσι. Nullo modo scribi potest τῆς ἱέρας Ἡφαίστου, ut apud Polyb. XXXIV 11. Est I 60 τὴν ἱερὰν καλουμένην νῆσον. 61 τὴν ἱερὰν νῆσον. Schweighaeuserum mutandi prurigo incessit, v. ind. ἱερὰ Ἡφαίστου Diod. V 7. —

Demosth. Halonn. p. 86 R. ⟨§ 39⟩ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου, ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελεοῦ καὶ Λευκῆς ἀκτῆς, οὗ ἡ διωρυχὴ ἔμελλε Χεῤῥονήσου ἔσεσθαι, ὥς γε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου δηλοῖ. ἔστι δὲ τουτί·

τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν
Λευκῆς καὶ Πτελεοῦ μέσσον ὅρον θέμενοι
ἐνναέται, χώρης σημήϊον.

Num miramur? Nihil in his factum quam cum ἡ ἐρυθρά dictum est pro ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα. Χυτός Apollon. Rh. I 990, qui est Χυτὸς λιμήν 987. Huc pertinent Πλαγκταί: ut Γυραί, de quo Herod. μον. λ. p. 17, 29 „τὸ δὲ Γυρῆσίν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε, πέτρῃσι μεγάλῃσι, εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν". πρὸς Γυραῖς ἀπέθανε Philostr. her. 707. Vicus Παλαιά Strab. XIII 614. 568, sc. παλαιὰ κώμη XIV 683. Eodem pertinet hoc grammatici testimonium. Steph. Byz. Ἀγαθη πόλις Λιγύων ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαέων αὐτήν φησιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ σταδιασμῷ ἀγαθὴν τύχην αὐτήν φησιν· εἰ δ' οὕτως λέγοιτο, καὶ ὀξύνοιτ' ἂν ὡς ἐπιθετικόν, ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος καὶ (305)
Ἥραιον, καὶ Ἑρμαῖος λόφος καὶ Ἕρμαιος[208].

In hunc igitur ordinem mihi referendum videtur Αἰπύ 294
(quod sic apud Strabonem quoque legisse l. VIII Eustathium

[208] Haec ultima sic scripsi ut edita sunt. Olim longae disputationis ansam praebebunt. Herodianus (ad *N* 791) vult Ἕρμαιος λόφος, quod mihi falsum videtur. (Memini eorum quae dicta sunt ad Philoct. 1445.)

patet ex p. 297). Hoc proprie fuerit *αἰπὺ ὄρος*, ut *τραχὺ ὄρος*. Pausan. VIII 13, 4 *ἔστι δὲ ἀπαντικρὺ τῆς πόλεως ὄρος τραχύ. τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ διὰ χαράδρας ῥέον κοίλης μεταξὺ τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ τραχέος ὄρους κάτεισιν —. ἡ δὲ ἑτέρα τῶν ὁδῶν διαβάντι τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῆς χαράδρας ῥέον ὑπὸ τραχύ ἐστιν ὄρος.* Porro aptissime huc trahetur *βαδύ*, i. e. *ἡδύ*, locus in Elide. Paus. V 3, 2 *ὑπερησθέντες δὲ ἀμφότεροι τῇ μίξει καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ἔνθα συνεγένοντο ἀλλήλοις πρῶτον αὐτό τε τὸ χωρίον βαδὺ ὀνομάζουσι καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ.* Praeterea ut recte de *Αἰπύ* iudices monendum vix habere Graecam linguam substantivum, cui se facile illud *αἰπύ* applicare potuerit, praeter unum *νᾶπυ* Homeri aetate recentius. Contra *Αἴπεια* in similitudinem cessit plurimorum. Hoc ipsum quod disputavimus satis declarat, quam res nobis hodie ad iudicandum difficilis futura sit. Nam primum in paucis scimus proprie addito substantivo dicta sint necne. Dein in his ipsis, quae proprie addita habebant substantiva, minime sententia nostra est non potuisse fieri ut transponeretur accentus. Si quis e. g. poeta concessa licentia usus omisit substantivum vulgo non omitti solitum clarum est de transponendo accentu cogitari non posse. Sed incolae maxime et accolae saepe brevitatis causa substantivum omittentes ferri poterant ad commutandum accentum praecipue
(306) accedente quadam similitudine. Sic illam, cuius iam antea facta est mentio, Vulcani insulam omisso *Ἡφαίστου* nusquam dictam esse *ἱέραν* non praesto. Quamquam scriptores Graecos potius dixisse *ἱερά* credimus Mss. huc inclinantibus. V. praeter locos Polyb. supra commemoratos Thuc. III 88. Diod. V 7. Strab. 277. Eust. 1644, 30. Et exhibuit sic cod. Paris. ap. Paus. X 11, 4. Item Paris. in sch. Apoll. Rh. III 41. IV 761. Sed Flor. *Ἱέρα*. — *Λιπάρα* utrum dicta sit an *Λιπαρά* nulla iudicandi regula esset, nisi in hac omnium librorum consensus praestaret *Λιπάρα*, nec causa est diffidendi, non magis quam si teste Herodiano minime illo in distinctionibus pertinaci docemur insulam Doli-
295 cham se accommodare ad characterem substantivorum in *ιχη*: Arcad. p. 115, 28 *τὰ εἰς χη παραληγόμενα ι βαρύνεται, Δολίχη νῆσος, δολιχὴ δὲ ἡ μακρά, μαστίχη, σαβαρίχη* (v. Lob. proleg.

pathol. p. 338). De insula illa v. Steph. Byz. et Meinekium Anal. Al. p. 163. — Quamquam in insulis saepissime factum ut addito *νῆσος* dicerentur. Sic Achillis insula *Λευκὴ νῆσος*, et omisso subst. *λευκή* Paus. III 19, 11. Ant. Lib. *κζ'*. Arrian. peripl. *κ'*. Sed urbs *Λεῦκαι* Polyb. IV 36. Strab. XIV 646. 647. Ut *Πύῤῥα, Κίῤῥα, Θέρμη, Θέρμαι, Θέρμα*, quod ad reliquorum analogiam se accommodavit, quamquam haec neutralis forma allicit ad supplendum *ὕδατα*. Contra ut nunc hoc ponam *τὸ γλαφυρά ὀξύνεται εἴτε ὄνομα πόλεως εἴη εἴτε ἐπίθετον*, Herod. Arcad. 101, 14. Videmus et hic ut iam antea videre licebat, Herodianum nec ipsum nimis ad distinguendum in hoc genere inclinare. Et adscribimus eidem haec ex scholiis ad *B* 739 *Ὀρθήν*[208a]*: οὕτως ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται.* Nec miramur si alia scholia et Eustathium inspicientes fuisse docemur qui *ἵν' ᾖ ἴδιον* vel *πρὸς διαστολὴν ἐπιθέτου* mallent et *Ὄρθην* h. l. et *Γλαφύρας* *B* 712 et *νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγη* *Γ* 445, et minus etiam miramur si Eustathio tales videbantur „*οἱ ἀκριβέστεροι*“, ut ad *B* 712 ait: *τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέστεροι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου.* Et facilia sane sunt decreta eiusmodi: *Αἶπυ, τὸ γὰρ τριγενὲς ὀξύνεται* Theognost. Cram. T. II p. 79, 14: facilia et percommoda.

Haec brevissime monere non absonum visum. Antequam enim haec quaestio perlustrari possit necesse est omnes quibus codices adeundi facultas est nihil de suo addant vel demant intelligendoque faciant ut nil intelligant.

§ 15. Herod. *E* 69 *Πήδαιον: Ἀρίσταρχος ὡς Πήδασον, καὶ ἐπεκράτησεν· καὶ ἴσως ἔχει ἀφορμὴν τοιαύτην ὡς πολλάκις τὰ τοιαῦτα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχοι, ὥσπερ ἔχουσι τὸ βέβαιος (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα), ὡς τὸ Φίλαιος, τὸ Νίκαιος, τὸ Τίμαιος*[209]. *τοιοῦτον*

208a ⟨Lemma in Ven. A omissum editores addiderunt. *Ὄρθην ὡς ἅρπην, Ἠλώνην δὲ ὡς κορώνην . . . λευκήν δὲ ὀξυτόνως· τῆς γὰρ Ὀλοοσσόνος ἐστὶν ἐπίθετον.* BL. In A tria scholia leguntur: 1) *οὕτως ὡς Σπάρτην, ἵν' ᾖ ἴδιον.* 2) *Ἠλώνην τε: ὡς κορώνην . . .* 3) *οὕτως ὀξυτόνως· ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται . . .* Tertio praefigendum esse lemma *λευκήν* puto cum Dindorfio.⟩

209 Apud Arcadium p. 43, 10 ad *τὸ δὲ Τίμαιος σεσημείωται* addas *ὡς ῥηματικόν.*

296 *οὖν καὶ τὸ Πήδαιος· οὐ γάρ, ὡς οἴεται ὁ Ἄβρων, παρὰ τὴν πῆδον· ἐοικὸς γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐσχηματίσθαι* ⟨*ἐσχημάτισται* cod.⟩.

(307) Propriorum in *αιος* trisyllaborum nec compositorum fere haec genera videntur esse.

1) Quae proprie ethnica sunt, ut *Θυμβραῖος*, *Ἰδαῖος* (*Ἰδαία* Diodor. IV 43), *Ἀκταῖος*, *Αἰτναῖος*, *Πισαῖος*, *Ἀσσαῖος*, *Ἀρναῖος*, *Νυσαῖος*. Properispomena ex regula supra exposita. Iambl. v. Pyth. 526 *Εὔαιος* Pythagoreus. Scrib. puto *Εὐαῖος*, ab *Εὔα*, quae est urbs Arcadiae.

2) Quae sunt adiectiva vel adiectiva esse possunt vel certe ab substantivis brevioribusque adiectivis in hunc canonem deflexa: *Ἀγκαῖος*, *Ἀγραῖος*, *Οὐδαῖος*, *Ἀνταῖος*, *Ὑλαῖος*, *Δαφναῖος*, *Ἀστραῖος*, *Ὀρθαῖος*, *Πλημναῖος*, *Μουσαῖος*, *Ἰσαῖος*. Properispomena. — Pertinet huc *Παλαῖος*, quod est a *πάλη*; nam falso Herodianus Arcad. p. 43, 29 *Παλαῖος τὸ κύριον, παλαιός δὲ τὸ ἐπίθετον*. Quod si ita se haberet, aut non mutatus esset accentus aut factum *Πάλαιος*.

Item falsus in hoc genere Herodianus in *Πυλαιος*, *B* 842: *τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πύλαιον* (puto *πυλαῖον* ⟨sic cod. A, sed v. Lobeck. paralipom. p. 342⟩). Quem puto iam Aristarchi errorem fuisse. — *Ὕλαιος*, quod praecipitur in Et. M. p. 193, 17 „a verbo *ὑλῶ*" aut falsum aut corruptum est. — Nam sola excepta quaedam a Deorum nominibus ducta *Ἕρμαιος*, *Ἥραιος*, *Δίαιος*.

3) Quae ex brevioribus propriis in hunc ordinem transformata. *Πέρσης Περσαῖος* Heyne Apollod. p. 22. *Κλεάδας Κλεοδαῖος*, quamquam haec forma (v. Boeckh. schol. Pind. Isthm. I 15) etiam aliter iudicari potest. Sed in hunc ordinem commodissime refertur *Θειαῖος* (Pind.). Nomen *Θείας* est Anton. Lib. *λδʹ*. — Properispomena.

4) Quae sunt a verbis vel (si hoc minus placet dicere) quibus adiacent verba et verbalem significationem habent. Hic primum admoneamus de Trygaeo Aristophaneo, de quo schol. Pac. 62 *τοῦτο δὲ ὄνομα κύριον, ὃ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς τὸ Τίμαιος προπαροξύνουσι*. De causis

eius certiores facti essemus, nisi scholion ex Parisino codice
editum a Cramero ad Il. *E* 69 (An. Par. III p. 283), quod He- 297
rodianum referre videtur, in ipso fine ubi *Τρυγαιος* commemo-
ratur librarii aut potius excerptoris culpa obscurum esset:
Πήδαιον βαρυτονητέον (sic)· *τὰ γὰρ διὰ τοῦ αιος ὀνόματα τρι-
σύλλαβα κύρια μὴ ὄντα ἀπὸ ῥημάτων παράγωγα μηδὲ σύνθετα
ἢ ἀντιδιαστελλόμενα προπερισπώμενά εἰσιν· οἷον Ἀλκαῖος,
Ὑβλαῖος, Μουσαῖος. μὴ ἀπὸ ῥημάτων εἶπε παράγωγα διὰ τὸ
τιμῶ Τίμαιος καὶ λύω Λύαιος καὶ φιλῶ Φίλαιος καὶ πηδῶ
Πήδαιος. μηδὲ σύνθετα διὰ τὸ Εὔμαιος, μήτε ἀντιδιαστελλό-
μενα διὰ τὸ μήν μηνός μήναιος. τὸ μέντοι τρυγῶ Τρυγαῖος*[209a]
οὐ κύριον, ἀλλ' ἐπίθετον Διονύσου. Hinc incertae coniecturae
multae sunt (cogitanti etiam de *ληναῖος* et *Λήναιος* distinctum
certe a Philopono, v. Lobeck. paralip. p. 342): certam ferenti
gratiam habebimus. — *Φίλαιος, Νίκαιος, Τίμαιος. Νίκαια*
(uxor Lysimachi) Strab. XII 565. *Τίμαια* (uxor Agidis) Ath. (308)
535b. *Πήδαιος. Πείραιος.* Sch. Harlei. *ο* 540 „*οὕτως Ἀρί-
σταρχος*“. Hac nota vexatur Buttmannus. Sed est annotatio
de accentu nominis *Πείραιος*[210]. — Proparoxytona; certe ea
proparoxytona, quae unam habent mediam consonantem: nam
si qua duas habent an eidem canoni subiecta sint hoc nescio.
Sic pater Tolmidae utrum *Τολμαῖος* an *Τόλμαιος* sit hoc aut
res aut mea me inopia diiudicare vetat. Item non possum di-
cere de iis, quae a futuris sunt. *Μνήσαιος* est Quint. Sm. *I* 88.
Δερσαῖος *Λ* 291.

5) Per se spectanda maxima copia peregrinorum nominum, quae Graeci in hanc formam deflectere amabant, sed maximam partem latet origo, Persica dico, Indica, Illyrica, similia (*Βαγαῖος, Μαζαῖος, Σαγγαῖος*, cet.). — Properispomena[211].

209a ⟨In ultima pagina ed. II Lehrsius addidit:⟩ In fine scholii scribere debebam *τρυγαῖος*. Nam tantum patere videtur, in hoc scholio doceri, *τρυγαῖος* ab *τρυγῶ* hoc accentu esse epitheton Dionysii, *Διονύσιος τρυγαῖος*: et putes additum fuisse: *τὸ δὲ κύριον τὸ παρὰ Ἀριστοφάνει Τρύγαιος.* Quod si ita est et si scholio Aristophaneo fides, scholion illud ad Iliadem Herodianum non integrum refert.

210 *Πείρεως* *Υ* 484. *Πειρώ* Et. M. 327, 11. *Πείρως* Tzetz. Hom. 42. Haec non nimis miror. Sed *Πείροος* (*B* 844) doctrina mea non assequitur.

211 Scribe *Τιθαῖος* Herod. VII 88. Et *Διλαῖος* Aesch. Pers. 313. 961.

§ 16. Ea, in quibus Herodianus Aristarchum commemorat, ut recte iudicemus tenendum est, quod iam supra tetigi, Herodiano partim monstruosa analogetarum et nihil non temere tentantium grammaticorum figmenta refutanda esse, de quibus
298 nec Aristarcho nec Aristarchi aetate cuiquam in mentem venerat dubitare, quae tantum unius alteriusve grammatici sive pertinacia sive perversitate iudicii in dubitationem vocata fuerunt. Uti quosdam in simili re *῞Ολυμπος* et *῾Οδυσσεύς* scribere maluisse accepimus, sic ut hoc commemorem nec defuit qui *μηνίς* pro *μῆνις* requireret. Nomen homini erat Glaucus Tarsensis. Res annotata ad *μῆνιν ἄειδε*. Et quid absurdius fingi potest
(309) quam quod *Ξ* 21 erant qui scribere vellent *διχθαδί' ἢ μεθ' ὅμιλον* — ut sit decurtatum ex *διχθαδίῃ*. „*τὸ πλῆρές ἐστι διχθάδια ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται. διὸ τὴν χθα συλλαβὴν ὀξυτονητέον. παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους εἶναι διχθαδίῃ μεθ' ὅμιλον καὶ τὴν δι συλλαβὴν ὀξύνοντας*“. Partim ipse Herodianus certorum et vulgarium nec canone exemtorum accentuum causas positurus et rationes inquisiturus Aristarchi auctoritate vulgarem accentum confirmat. Herod. in Et. M. p. 678, 36 *ποθή Ἰλιάδος α' Ἀρίσταρχος ὀξύνει*, cet. *Π* 390 *χαράδραι: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ὡς φαρέτραι· προείρηται δὲ τὰ τῆς ἀναλογίας. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. Π* 324 *ἄχρις: Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρὸ καὶ ἐγένετο* cet. *Ξ* 60 *ἐπιμίξ: Ἀρίσταρχος ὡς κουρίξ· καὶ εἴπομεν ὅτι τὰ εἰς ιξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, σημειωσάμενοι τὸ πέριξ βαρυνόμενον*. Non minus, opinor, certa fuerunt *κυλλοπόδιον* ad *Φ* 331. *Γ* 182. *δύνηαι* (quod Tyrannio *δυνῆαι* esse voluit) *Ζ* 229. *ἰφῖ*, *ἰῇ* *Ζ* 422. *Π* 173. *ληΐδα* (quamquam Menecrates voluit *λήϊδα*) *Λ* 677. *μογοστόκοι Λ* 270. *ἔνεσαν Ζ* 244. *οὖλη* (*κόμη*), quod plurimi grammatici secuti sunt, sed recentioris aetatis consuetudo notabat hoc vocabulum oxytonos, *Κ* 134. *Π* 224. *φωριαμός Ω* 228. Nam *φωρίαμος* Atticum Et. M. 804. *φύλακος* (quod nunc apud scriptores praevaluit) videtur sero probatum esse ab iis, qui vocem et esse genitivum brevioris formae et item notandum esse dixerunt (v. Eust. 1365, 47. Et. M. 765, 50. Steph. Byz. s. *Ἰβηρίαι* p. 325 Mein.), quamquam *ἀνακός* poterat admonere, hic caute agendum esse. Aristarchus scripserat *φυλακούς Ω* 566,

quod Herodianus probat et canoni subiicit[212], sch. l. l. Arcad. 299
p. 51, 8. — *λιτί* bene defensum ab Herodiano *Σ* 352 (*εἰσὶ δὲ οἳ περισπῶσι*). Cf. *Ξ* 387. Nec dubitari potest, v. Wolf. Anal. (310)
II p. 507. *βρώμη* (et *τρώμη*) v. Harlei. *κ* 379. *ἀνεκτῶς* *Θ* 355. *ἀποῤῥώξ* *Β* 755. *ἀφυσγετός* (Tyrannio *ἀφύσγετος*) *Λ* 495. *βηλός* *Λ* 591. Et. M. 196, 19 (*Κράτης δὲ περισπῶν τὴν πρώτην συλλαβὴν Χαλδαϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν ἀποδίδωσιν* ⟨schol. BL ad *Λ* 591⟩). Herod. Arcad. 53. Quorum causas exponit Herodianus. An mavis cum quibusdam *ἐπισκοπός* quam cum Aristarcho *ἐπίσκοπος*, de quo Herodianus: „*καὶ γὰρ ἤδη ἡ συνήθεια ἐπίσταται τὴν τοιαύτην σύνθεσιν*“ *Κ* 38. Quis porro Ascalonitae potius calculum adiiciat *δ* 221 *νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν ἐπιλῆθον ἁπάντων* scribenti pro Aristarcheo adiectivo *ἐπίληθον* (ut *ἀντίτυπος*), quod sequitur Herodianus sch. h. l. Cf. Lob. Ai. p. 91. *Ο* 302 Aristarchus *Μέγην* „*καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις*“. Contra Ptolemaeum et alios, qui requirebant *Μεγῆν*, ut *Ἑρμῆν* et *Ποδῆν*, egregie defensus ab Herodiano (cf. Choerobosc. Bekk. 1359). Cuius argumentis addi potest et hoc ipsum nomen apud Pindarum inveniri declinatum *Μέγα* Nem. VIII 26, et pauca omnino videri contractionem passa esse et quaerendum esse, an propria in *έας*, quae sunt ab adiectivis, contrahi possint, *Πρωτέας*, *Ἀριστέας*, *Μεγαλέας* (Polyb. V 87), et fortasse *Εὐρέας* et *Θρασέας*[213]. Certe notiora ex hoc genere quae contracta dicuntur, *Ἑρμῆς*, *Ποδῆς*, *Κισσῆς*, *Θαλῆς*, *Ἀπελλῆς*[214], item ex inscriptionibus cognitum *Τιμῆς* praeter *Τιμέας*, v. Boeckh. ad 2443, non sunt ab adiectivis. — Contra scripsit Aristarchus *Μενεσθῆν* *Ε* 609, si fides schol. LV[215] et Eustathio p. 596, 36. — *ὦρσε δ' ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον* ille, ut schol. et Eust. ad *μ* 313, in forma contentiosa. — *κατενῶπα* scripsit
Ο 320. Alexion et alii *κατένωπα*. Quod futilibus rationibus (311)

---

[212] Herodiani canon est non Aristarchi, ut falso Eust.

[213] Hoc ab subst. *θράσος* derivatur Et. M. 579, 25.

[214] Nominativum tantum enotavi *Μέγης*, non *Μεγῆς*. — Vacillat *Μάνης* et *Μανῆς*.

[215] Quod est in codd. BL *Μενέσθην: ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὄρος Ὀρέστης, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένος Μενέστης, καὶ μεταβολῇ Μενέσθης*, hoc non valet. Nam mutatur terminatio. Sic ab *Ὀρέστης* fit *Ὀρεσθεύς* Ath. II 35[b]. Ab *Μενέστης* novimus *Μενέσθιος* et *Μενεσθεύς*. Compara *Εὔρυτος Εὐρυσθεύς*.

300 fulcit Herodianus; Aristarcheum defendit per metaplasmum ex
ἐνωπῇ (*ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ* E 374). Utcunque *ἐν-
ῶπα* explicas non videtur alio loco habere posse accentum;
inde *κατενῶπα*, quod sic scribendum sive *ἐνῶπα* substantivum
est, sive (quod ego puto) adverbium, ut *καταῦθι*, *ἐσαῦθις* (*κα-
τιθύ*, *ἀποτηλοῦ*, *ἐξέτι*) non reiecto accentu[216]. Paradosis con-
sensus testatus de *λικριφίς* Ξ 463. *διαμετρητῷ* Γ 344 (*Ἀρί-
σταρχος περισπᾷ καὶ οἱ ἄλλοι· καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις*).
De *πιννυτή* H 289 (cf. *ὀνοτή*. —? *γενετή*. *ἀρετή*). De *ὠμηστής*
(quod Tyrannio volebat *ὠμήστης* et pro compos. habuit ab *ἔδω*)
X 67. cf. Λ 454. Ω 82. Non raro etiamnum occurrens voc.
scriptum oxytonos. (Cf. *ἀλκηστής*, *τευχηστής*.) Nec iam post
ea quae a nobis supra disputata sunt potest suspicio esse *δῆ-
μος* et *δημός* tantum distinguendi causa ab eo inductum esse
(Θ 240. Cf. M 213. Eust. 710, 59). Nec hanc ob causam
ἀκμηνός et *ἄκμηνος* (Eust. ad ψ 191 p. 1944, 38. schol. h. l.
et Et. M. p. 49, 30, qui tamen locus turbatus est)[217]. — De
ὀνομάκλυτος non videtur dubitatum esse (X 51. K 109. Et.
M. 215). Contra in *ἀστρασι* (de paradosi non traditum) plurimi
et ipse Herodianus malebant *ἄστρασι* (ut *ἔγκασι*, *πρόβασι*), cum
Aristarchus praetulisset *ἀστράσι* „*ὡς πατράσι*“ X 28. Vereor
ne minus recte illi: nam *ἔγκατα*, *πρόβατα* speciem tertiae de-
(312) clinationis habent. *Προσώπασι* similius est, quod tamen ipsum
iam in nominativo declinatum *προσώπατα*. — In *ἐρύουσι* pro
futuro ab Aristarcho erratum esse facile concesserim. Herodia-
nus idem sequitur, Alexionem qui *ἐρυοῦσι* voluerat refutans:
praesens dicit pro futuro positum, *ἐναλλαγῇ χρόνων*. Quod iu-
dicium errore apud veteres grammaticos pervulgato nisum nec
301 ab Aristarcho alienum putandum scio. Ergo si in hac re nihil

---

216 Legitur sic *ἐσάντα ἰδών* o 532, quod quid differat ab *ἄναντα*, *κά-
ταντα*, *πάραντα* facile est videre, quid ab *ἔναντα* difficilius.

217 *ἀκμηνός* ab *ἀκμή* ψ 191 non potest dubium esse. „*ὁ γὰρ διὰ τοῦ
ηνος τύπος τὴν ὀξεῖαν ποθεῖ*“ Etym. M. ⟨49, 38⟩. Quid quod vel *ἀμενη-
νός* (cui *ἀκμηνός* comparari debet) oxytonon est, quamquam litteram
privativam habet? — Quomodo in utroque quidam potuerint proparoxy-
tonesin requirere (ne properispomenon dicam) non intelligo. Si quid du-
bitari licebat, licebat, an etiam *ἄκμηνος* pro *ἄγευστος* potius *ἀκμηνός*
sit. — *ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι* Apollon. Rh. IV 1295. *ἄκμηνος δόρποιο* Suid.

habuit quod sequeretur quam iudicium suum ad errorem proclivis erat. v. Herod.[217a] *Λ* 454. *Π* 129[218]. — Mirum est quod dicitur *πτερύγος* scripsisse *B* 316. *Ψ* 875. Eust. *B* 316 (p. 229, 38) *τὸ δὲ „πτερυγος λάβεν“ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασὶ κατὰ παράδοσιν παροξύνειν, ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου τῆς ἡ πτερύξ, ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ μόνα, τὸ μόριον δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται· στύξ, νύξ, τρύξ. ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ, ἄντυξ, πομφόλυξ. τὸ πτερύξ σεσημείωται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι. οὕτω γάρ, φησιν, ἀνέγνωμεν ἐν τῇ B ῥαψῳδίᾳ.* Cf. Eust. ad *Ψ* 875 (p. 1334, 28) *τὸ δὲ πτερύγος, ὃ δηλοῖ τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος, κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ B ῥαψῳδίᾳ παροξύνει Ἀρίσταρχος τῶν ἄλλων προπαροξυνόντων* (puta apud Herodianum nominatos fuisse Ptolemaeum, Tyrannionem, Alexionem, cet.) *ὡς τὸ ὄρτυγος*. Schol. ADV ad *B* 316. Et. M. 694 (Gud. 485). Tantum videmus Herodianum non ausum esse reiicere et fortasse non tam propter Aristarchum quam propter paradosin. Confer ut teneatur a Choerobosco ad Theod. p. 81 Gsf. — Difficilia iudicatu sunt *ἀνόπαια α* 320. *ἐπητής ν* 332. *ἠθεῖε Z* 518. — Quod rarissime factum ut Aristarchus non (313)
conspiraret cum paradosi, accidit in *περκνος Ω* 316 et, quod unum ex omnibus miramur, in *ἁμαρτή*. *E* 656 *τὸ ἁμαρτῇ δασέως. περισπᾷ δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος βουλόμενος αὐτὸ τοῦ ἁμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶς τοῦ ι γεγράψεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περισπώμενον, γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῶ.* Cf. alt. schol. ib. et *Φ* 162. Eust. 592, 17. Hoc notandum Aristarchum adverbium *ἁμαρτήδην* (sic puto, non *ὁμαρτήδην*) in Homero suo habuisse pro *ὁμαρτήτην N* 584. Attamen satis mirari non possum tantopere hic Aristarchum a via sua deflexisse. Nam *ἁμαρτή* est etiam contra canonem adverbiorum 302

[217a] ⟨Alterum schol., *Π* 129, non est Herodiani; sed cf. *O* 351.⟩

[218] Cur *ὁτεδή* scribere maluerit nescimus sed quae contra disputat Herodianus *A* 493 rem non tangunt. Tota quaestio enim orthographica est, ut *ἐπεὶ δή, ἐπειδή*.

in *τη*, monente Herodiano *Φ* 162. — Quod Photius habet p. 200 *λαβέ: ὀξυτονεῖν φασι τοὺς περὶ Ἀρίσταρχον παρὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἔθος*, pertinet ad aliquem locum scriptoris Attici, ubi scholiastae fusius de Attica prosodia *λαβέ* a vulgari usu (*χρῆσις καὶ ἔθος*) discedente exposuerant, qua in re ut in Homericis factum vidimus ad Aristarchi auctoritatem, a quo primo libri accentibus distincti erant, recurrerant. — Ex altera Photii nota p. 510 *σησαμῆν: περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος· ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως* intelligimus Aristarchum (pertinent haec quoque ad certum quendam poetae locum) ex analogia et usu antiquo dedisse *σησαμῆ*, quod posterior usus corruperat in *σησάμη*. — Quo minus temere fecisse putabimus quod contra *ἀμυγδάλη* scripsit et de fructu et de arbore, Athen. II 53a. In reliquis ex hoc genere quod sciam non fructus item dictus ut planta (*σῦκον συκῆ, ῥόδον ῥοδῆ*): quod plurimum interest. Fructus nomen ad arborem translatum est (ut *ἐλάα*); quamquam etiam ad reliquorum similitudinem dici poterat arbor *ἀμυγδαλῆ*.

N 212 legimus *ἰγνύην: Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἴγνυά ἐστιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια' τῆς καθό-*
(314) *λου.* Hunc locum tetigit Lobeck. Phryn. p. 302, non satis sibi clarum esse professus. Tetigit idem scholiasta *Φ* 242, sed nec eo clarius fit, nec observatione hac, quae est apud Theognostum p. 106 (et in Bekkeri Anecd. ind. p. 1383) *ἰγνύα, ὀρύα*[218a], *Ἀρίσταρχος* (?[218b]) *συστέλλει τὸ α καὶ ἐκτείνει τὸ υ καὶ προπαροξύνει, ἐναλλαγὴν τόνου πεποιηκώς, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.* Bekkerus scripsit *τόνου καὶ χρόνου.*

In schol. Pindaricis commemoratur Ol. V 54 Aristarchum legisse *ὑγιέντα ὄλβον*, alios *ὑγίεντα* (ut *χαρίεντα*).

Eust. ad *Ψ* 116 ⟨p. 1291, 44⟩ *ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀπο τῆς δοχμῆς ἢ δόχμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον, περὶ ἧς Αἴλιος Διονύσιός φησιν οὕτω· δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ οὔ τοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχμη,*

[218a] ⟨Vide Lobeckium pathol. elem. II p. 29.⟩

[218b] ⟨Lentzius Herod. I p. 303, 10 not. suspicatur pro *Ἀρίσταρχος* scriptum fuisse *ὁ τῆς ἀκολουθίας λόγος* vel simile quid.⟩

λόγχη, ὄχθη, ὄγχνη (mira certe analogia), ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτός, ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ Τρύφωνα, εἰ 303
καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. — Ad Homerum redimus.

§ 17. Eam legem qua plurimum profecit Aristarchus, quam sibi ubique posuit, hic quoque secutus est, ut quod ex Homero ipso effici posset, in iis huic uni duci sese addiceret.

Ad Ω 8 (Et. M. 668, 30) ἀλεγεινά τε κύματα πείρων: Πάμφιλος περισπᾷ λέγων τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον. εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα καὶ περόωσι (ζ 272) καὶ „περάᾳ ⟨scr. περάαν ex Hom.⟩ μέγα λαῖτμα“ (ε 174), δῆλον ὅτι καὶ πειρῶν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνων ἀναγινώσκει ὡς κείρων. φησὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ „παννυχίη μέν ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον“ (β 434). „τὸ πεῖρε διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων οὕτως ἔπειρε πείρων. εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα. ἔστιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι (ins. οὐ[218c]) περισπασθήσεται“. Cf. alterum schol.

Δ 364 (quae haud dubie ex ipsis Aristarchi commentariis sunt, λέξεις Ἀριστάρχου) βαρύνεται ἡ μετοχή (στενάχων). διδασκόμεθα δὲ ἐξ ἐκείνου· „τοὺς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων, χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι“. ἡ γὰρ ἐπίζευξις τοῦ ἐπεστενάχοντο διδάσκει ὅτι καὶ τὸ στενάχω βαρύνεται· εἰ γὰρ ἦν περισπώμενον, ἐστεναχοῦντο ἐγίνετο ὡς ἐνενοοῦντο. καὶ ἡ κλίσις δὲ τοῦτο δείκνυσι· „βαρὺ δὲ στενά- (315)
χοντος ἄκουσα“ ⟨-σεν ϑ 95⟩, οὐχὶ στεναχοῦντος· καὶ ἡ δοτικὴ „τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι“ ⟨A⟩. στενάχων: ὁ Σιδώνιος περισπᾷ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει· τὰ πολλὰ γάρ, φησι, κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονεν· „βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα“ (ϑ 95), „ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι“ (Δ 154) ⟨BL⟩. Ariston. Ψ 1 στενάχοντο: (ἡ διπλῆ) ὅτι εἰ ἦν στεναχῶν ὡς φρονῶν, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγεν στενάχοντο· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρων ἐφέροντο, οὕτως ἀπὸ τοῦ στενάχων στενάχοντο λέγει. Δ 153

218c ⟨„In Etym., quo transiit, est καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι βαρύνεται, τὸ δὲ χωρὶς περισπᾶται.“ Lehrs. Herod. p. 330.⟩

στενάχων: ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ στενάχοντο ὡς ὀρέγοντο.

304 *Ξ* 421 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ ἰάχοντες ὡς ὀρέγοντες· ὅθεν βαρυτονεῖν δεῖ ἰάχων ὡς ὀρέγων.* Tyrannio *ἰαχῶν Ε* 302 (ubi v. Herod.) et *ἰαχοῦσα Ε* 343.

Ρ 688 *κυλίνδει: Ἀρίσταρχος βαρύνει. ὑγιῶς πάνυ διὰ τὰ κινήματα· κυλίνδετο γοῦν φησιν* (*ϑ* 81. *λ* 598) *οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο, καὶ „ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε“* (*Π* 794). *διὸ καὶ βαρέως τὴν κυλίνδων ἀναγινώσκομεν· „μέγα κῦμα κυλίνδων“* (*ε* 296).

Μ 337 *γεγωνεῖν: ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς ἀνύειν, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ ὡς φιλεῖν. καὶ ἔοικε μᾶλλον περισπώμενον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ· ὡς γὰρ ἐνόεον καὶ ἐφίλεον, οὕτως καὶ ἐγεγώνεον ἔφη· „ἥμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν“* (*ϱ* 161, *-νευν*). *ἀπαρέμφατόν τε προηνέγκατο τὸ γεγωνέμεν· „ἦ ῥ᾽ ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν“* (*Θ* 223). *προσέϑηκα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐπεὶ οἱ μετ᾽ αὐτὸν καὶ ὡς βαρύτονον αὐτὸ ἔκλιναν καὶ ὡς περισπώμενον.*

Μ 201 *ὑψιπέτης: Ἀρίσταρχος ἐβάρυνεν εὑρὼν τὸ „ὠκυπέτα χρυσέῃσιν ἐϑείρῃσιν“* (*Θ* 42. *Ν* 24) *οὕτως κεκλιμένον ὡσεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπώλα* ⟨l. *-πῶλα*⟩. *πρόδηλον δὲ κἀκ τῶν διαλέκτων· ὑψιπέτας γὰρ εὑρέϑη —.*

(316) *Ε* 511 *ἀρηγών: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως· καὶ δῆλον ἐκ τῆς πλαγίου „δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες“* (*Δ* 7) ⟨V⟩[219].

C. II.

De interaspiratione.

Rem explicabo paene ieiunam nec multum utilitatis allaturam, sed tandem aliquando intelligendum est quid sibi illa in-
305 teraspiratio velit, quae frequenter veteres grammaticos legentibus offertur.

---

[219] De enclisi et anastrophe Aristarchi doctrinam quatenus innotuit una cum reliquorum grammaticorum praeceptis exposui in quaestionum epicarum specimine primo. Nunc in quaestionibus epicis.

§ 1. De vocabuli *ἄαπτος* etymo et significatione quae
quamque discrepantes fuerint grammaticorum sententiae accu-
rate ab Herodiano expositum legas in schol. Ven. *Α* 567
*ἀάπτους: οὕτως ψιλῶς προενεκτέον· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος.
ἤκουε δὲ τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ αὐ-
τὸς ὁμοίως τῷ πνεύματι, εἰς τὰς ἰσχυρὰς δὲ μετελάμβανεν*[220]. (317)
*ἐν δὲ ταῖς Ἀριστοφάνους γλώσσαις διὰ τοῦ ε ἐγέγραπτο ἀέ-
πτους*[221]. *εἰσὶ δὲ οἳ ἀπροσπελάστους ἀποδιδόασιν, ἀπὸ τοῦ
ἅψασθαι, ὧν οὐδεὶς ἂν ἅψαιτο δι᾿ ἰσχύν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παρὰ
τὸ ἰάπτω γεγενῆσθαι, ὃ σημαίνει τὸ διαφθείρω καὶ βλάπτω·
ἔνθεν τὸ „πολλὰς δ᾿ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν". καὶ
μέσον αὐτοῦ κατ᾿ ἔλλειψιν τοῦ α „μέγα δ᾿ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν"
(Α 454)· ἔνθεν καὶ ὁ ἴψ· ἔστι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα.
ἀπὸ δὴ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ αἰάπτους ἦν, καὶ κατ᾿ ἔλλειψιν
τοῦ ι ἀάπτους ἤτοι τὰς μὴ δυναμένας διαφθαρῆναι καὶ βλα-
βῆναι ἢ κατ᾿ ἐπίτασιν τὰς ἄγαν δυναμένας βλάψαι καὶ δια-
φθεῖραι.* Quae hinc in commentarios suos transtulit Eust. p. 150,
hoc unum addens Aristophanem cum scriberet *ἀέπτους* intel-
lexisse *οἱονεὶ ἀρρήτους, ἃς οὐ δύναταί τις εἰπεῖν, ἢ δυσπαρα-
κολουθήτους, αἷς οὐ δύναταί τις ἕπεσθαι* (cf. schol. D ad l. l.):
quod fluctuat in Aristophanis lectione interpretanda, iure du-
bites, num grammatici illius sententia ad haec tempora per-
venerit. Herodiani sententiam in lexico suo exposuit Suidas.
Nec reliquorum glossographorum verba, unde nil novi edoce-
mur, transscribere operae pretium videtur, duobus exceptis, unde
novae grammaticorum accedunt auctoritates. Phot. *ἀάπτους:
οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον α ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους,
ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο· οἱ δὲ ψιλοῦντες ἀπράκτους* (l. *ἀπτοή-* 306
τους)· *οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀπίων δὲ δα-
σύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο ἢ τὰς* (318)
πολλοῖς προσπελαζούσας. Etym. M. 1, 35 *ὅτε κέν τοι ἀάπτους*

[220] Cf. schol. *Θ* 209 de *ἀπτοεπές . . . ἢ παρὰ τὸ ἀπτὸν τὸ ἰσχυρόν.* Sed propter Aristarchum hoc totum apponendum est: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι δασύνουσιν ἀπτοεπές . . ., Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν, καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἡ ἄγαν πτοοῦσα, ἢ παρὰ τὸ ἀπτὸν τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές.* ⟨Vide nostrum in Friedlaenderi Ariston. p. 142 sq.⟩

[221] Sch. *Ν* 318 pro *Ἀρίσταρχος* lege *Ἀριστοφάνης*.

χεῖρας ἐφείω: παρὰ το ἅπτω ἁπτοὺς καὶ ἀάπτους, ἤγουν τὰς ἄγαν ἁπτομένας ἢ ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, οἱονεὶ ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους· τὸ δὲ „καθαπτὸς ἐν πεύκῃσι Παρνασοῦ“ παρ' Εὐριπίδῃ ἐκ τοῦ καθάπτω γέγονε, καθαπτός. οὕτω Φιλόξενος.

2) Herodianus ad *Ω* 235 *ἑξεσίην: Ἀρίσταρχος δασύνει τὴν δευτέραν συλλαβήν· παρὰ γὰρ τὸ ἵημι, φησίν, ἐγένετο. ἐπιφέρει γοῦν „πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες“. παρὰ δὲ τον ἥσω μέλλοντα ἡ ἑσία ἐγένετο καὶ ἡ ἐξεσία ὡς καὶ παρὰ τὸ θήσω θεσία· „πῇ δὴ συνθεσίαι τε“* (*B* 339). *τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ „τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην“* ⟨*φ* 20⟩. *οὕτως δὲ καὶ Νικίας. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Παριανός, λέγων παρὰ τὸ ἐξιέναι πεποιῆσθαι τὴν λέξιν, οἷον τὴν ἔκπεμψιν, ἀξιοῖ ψιλοῦν. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι· ἠπίστατο γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἥσω μέλλοντα δασυνόμενον „ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ“* (*P* 515). *παρὰ δὲ τοὺς μέλλοντας ὁριστικοὺς ἐγένετο τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, οὐ παρ' ἐνεστῶτας ἀπαρεμφάτου ἐγκλίσεως· θύσω γοῦν θυσία, ἄξω ἀξία, δώσω δοσία, προδώσω προδοσία· οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸν ἥσω ἑσία καὶ ἐξεσία.* Transtulit summam rei in commentarios suos Eust. p. 1347.

3) Herodian. *Ω* 247 *δασέως δίεπ' παρὰ τὸ ἕπω δασυνόμενον· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους. οἷον διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διΐστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως.* Cf. sch. A ad *B* 207 *δίεπε: διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει. δασυντέον τὸ ἕπω· πρόδηλον (δὲ) κὰκ τῆς συναλοιφῆς, „ὡς ἔφεπε κλονέων* ⟨*Λ* 496⟩. Quod qui dubitari potuerit, disces ab Eustathio p. 203, 11 *ἔστι δὲ διέπειν τὸ τάσσειν ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ λέγω ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ.* Hesych. *δίεπε: διεῖπε*[222], *διέτασσε —.*

(319) 4) *N* 381 *ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντο-*
307 *πόροισιν ἀμφὶ γάμῳ:* Hoc loco Herodianus: *τοῦτο δὲ (συνώμεθα) Ἀρίσταρχος δασύνει, ὑγιῶς· ταὐτὸν γὰρ τῷ συνθώμεθα. ἐσχημάτισται οὖν ἀπὸ τοῦ ἵημι. δηλοῖ οὖν τὸ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφῶμεν τὰ τῆς διανοίας. εἰσὶ μέντοι οἳ ἐψίλωσαν οὐκ εὖ.* *X* 261 *συνημοσύναι:* quod ad suam muniendam sententiam non vide-

---

222 Oed. Tyr. 847 H.

tur ab Aristarcho neglectum fuisse. V. Apollon. lex. p. 746 ⟨147, 10 Be.⟩. Qui secus acceperunt, praesens formae mediae verbi *εἰμί* ad similitudinem formarum *ἔσο*, *ἤμην*, *ἔσομαι* adhibuisse perspicuum est. V. Eustathius ad *υ* 106. Herod. *Ο* 10.

5) *Π* 558 *κεῖται ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐσ-ήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, Σαρπηδών.* Hic locus advertit attentos Homeri lectores, quod non Sarpedonem sed Hectorem primum in Graecorum munimenta insiluisse antea poeta cecinerat *Μ* 437 *πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν, Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν* et 462 *ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ.* Cf. 465 *οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας, νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας.* Sarpedonem contra dixerat tantummodo muri pinnas primum disturbasse *Μ* 397 *Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές.* Quare nonnulli, atque in his Lysanias, grammaticus antiquissimus, Eratosthenis magister (Suid. s. *Ἐρ.*), eo loco, de quo disputamus, intellexerunt *ἐ-σήλατο*, h. e. concussit, a verbo quodam *σάλλεσθαι*. Sic enim haud dubie voluerunt, ut *πάλος πάλλεσθαι* (v. Hesych.) sic *σάλος σάλλεσθαι*, non *σάλειν*, uno *λ*, ut apud Eustathium scriptum est. Iam ipsam difficultatem et quo pacto dissolverint verbis Herodiani accipe: *Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ δασύνουσι, Λυσανίας* (*Πορφύριος* V[223]) *δὲ ψιλοῖ,* (320) *προσνέμων τὸ σ τῷ η· σάλασθαι* (l. *σήλασθαι* cum Eustathio) *γάρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδών ἐστιν, ὁ δὲ εἰσπηδήσας Ἕκτωρ. φησὶ γοῦν· „Σαρπηδὼν δ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἕλχ',* 308 *ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα“· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος „ῥῆξε δ' ἀμφοτέρους θαιρούς“, εἶτα ἐπιφέρει „ὁ δ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ“. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι Ἀριστάρχῳ δασύνοντι, ἐκδέχεσθαι δὲ ἡμᾶς οὕτως τὸ ἐσήλατο, ὅτι πρῶτος ἐφήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει.* [*ὅρα γοῦν ὡς οὐκ εἶπε πρῶτος διῆλθεν· ὁ μὲν γὰρ Ἕκτωρ πρῶτος διῆλθεν, ὁ δὲ Σαρπηδὼν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος· „ὥς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος*

---

223 Nomen Porphyrii, quem hunc locum eadem ratione interpretatum esse Eustathius testis est p. 1075, commentator longe recentissimus, cui scholia V debentur, pro Lysania minus sibi cognito substituit. Porphyrii est alterum scholion in Venetis ad h. l.

ἐπαΐξαι" (*M* 308), ὥστε τὸ ἥλατο ταὐτὸν εἶναι τῷ ὁρμῆσαι.] Ultima verba, quae et ab antecedentibus discrepant nec exstant apud Eustathium, ab homine nescio quo male sedulo inconcinne assuta sunt. Apud Eustathium eadem legimus p. 1075, sed is refert praeterea primum Aristarchum cum ἐσήλατο praeferret explicuisse ἐφήλατο, tum alteram lectionem non admodum placuisse veteribus, καὶ οὐδὲ πάνυ ἀποδεκτέα τοῖς παλαιοῖς (ἡ ἐξήγησις), denique Apionem et Herodorum (i. e. Herodianum) in hoc loco explicando cum Aristarcho stetisse: quod ipsi vidimus.

6) Schol. A ad Σ 77 ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀεκήλια οἷον οὐχ ἥσυχα οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἕκηλος ὁ ἥσυχος, ὥστε στέρησιν αὐτῶν ⟨αὐτὸν corr. Lehrs. Her. p. 306⟩ ἐκδέχεσθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος οἷον ταραχώδη. ἢ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀλεξίων —.

(321) 7) Ψ 34 (ἡ διπλῆ) ὅτι ψιλῶς προενεκτέον κοτυλήρυτον· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι[223a], κοτύλη δὲ εἶδος ποτηρίου κοίλου. Ἀρίσταρχος πολὺ ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι (cf. Et. Gud. p. 341, 20 κοτυλήρυτον — παρὰ τὸ ἀρύω ἀρύσω ἄρυτον καὶ ἐν συνθέσει κοτυλήρυτον ὥστε ψιλωτέον τὸ ρ).

8) Ω 110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆι προτιάπτω: Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ᾖ προσάπτω, ἀνατίθημι. οἱ δὲ χωρὶς τοῦ τ ἔγραψαν καὶ ἐψίλωσαν τὸ α, ἵνα ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ προϊάλλω οἷον δίδωμι, προσπένδω. οὕτως δὲ καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν.

9) *E* 289 ταλαύρινον: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ ρ· οὐ γάρ, φησι, σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν
(322) ἔννοιαν, τὸν εὔτολμον καὶ ἰσχυρόν. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται[223b], παρὰ τὸ ταλαὸν καὶ τὴν ῥινόν, ὁμοίως τῷ ταναόποδα ταναύποδα. εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους εἴτε παρέλκει, ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ πνεῦμα· οὕτως γὰρ διελάβομεν καὶ περὶ τοῦ μελιηδέος οἴνου, ᾧ καὶ αὐτὸς συγκατατίθεται. ἡ μέντοι παράδοσις ἐπείσθη

223a) ⟨Reliqua non sunt Aristonici.⟩

223b) ⟨In cod. A est τρόφωνει (quod Τρύφωνι correxit Bastius) δὲ φησιν ὁ σχηματισμὸς σύνθετος εἶναι.⟩

Ἀριστάρχῳ. Recepit haec Eust. *E* 77 p. 524. — Hoc loco miramur Aristarchum neque dubito quin plerique una nobiscum miraturi sint. Itaque dubitamus Eustathio aures praebere de Aristarchi rationibus aliter tradenti ac probabilius? p. 548, 30 *ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ τάλας καὶ τοῦ ῥινός ταλάρινος καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ ταλαύρινος, ὡς ἄρηκτος αὔρηκτος. διὸ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ μὲν Αἰολικῶς ἐψίλουν τὸ ρ τοῦ ταλαύρινος, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος· οἱ δὲ ἐδάσυνον, ὡς ἁπλῶς ἀπὸ τοῦ ῥινός γενόμενον, καθὰ προεῤῥέθη.* At ego auctor sim, ne quid contra Herodianum credamus Eustathio. Res haec est: ut alii grammatici sic Aristarchus putat in compositis nonnunquam alteram (322)
significationis partem delitescere: et quidem ita saepe ut nos nec intelligamus cur ita velit nec quid consequatur. Attamen factum est: et suam in hac re sententiam ut indicaret spiritu usus est: ubi delitescere significationem indicare volebat, mediam aspirationem non posuit. Vide Aristonici notas ad *Π* 768 et *X* 319: in *αἰχμὴ εὐήκης, ἄορ τανύηκες* illud *ἀκή* significare, in *τανυήκεας ὄζους* non significare, ut in *κελαινεφὲς αἷμα.* Et recte accipiamus in his *παράγωγον* et *παραγωγή*, quae quod videam in his per abusum quendam adhibentur, non ut vocabula non inesse dicatur, sed non significare. Herodianus *Π* 635 *ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης: παραγωγὸν ἡγοῦνται τὴν λέξιν, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους λέξεως.* Item Herodianus de *ταλαύρινος* modo dixerat ⟨*E* 289⟩ *εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους εἴτε παρέλκει,* quod Aristonicus dixit (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι παρηγμένως λέγει ταλαύρινον.* De *ὠκύαλος* ad *O* 705 *Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο, καλῆς ὠκυάλου,* in Herodiani nota, quamquam non integra est, tamen intelligitur, tres sententias eorum grammaticorum commemorari, qui (et hanc paradosin quoque fuisse dicit) *ὠκύαλος* cum medio leni scriberent, partim eorum qui inesse quidem *ἁλός* putarent, 310
sed non significare („*καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται*“), partim eorum qui re vera et proprio sensu *αλος* paragogicas syllabas esse putarent. Ceterum Herodianus hoc etiam loco in ea re *παρολκῆς* vocabulo usus erat, ut in *εὐρυοδείης.* Quod ex Etymologici M. nota s. *ὠκυάλου* intelligitur, quam hinc fluxisse apparet, quae haec est: *ὠκυάλου,*

ἐπὶ νηός. ἡ ἁλός γενικὴ ἐπὶ μὲν κυρίων συντιθεμένη ψιλὸν ἀποφέρει τὸ πνεῦμα, οἷον Εὐρύαλος, ἐπὶ δὲ ἐπιθέτου τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, „ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ“ ⟨α 386⟩, ὕφαλος, πάραλος. εἰ οὖν καὶ τοῦτο ἐπίθετον ὂν (scribe ἐπιθετικόν), ὤφειλε δασύνεσθαι, εἴπερ ἦν σύνθετον· νῦν δὲ παραγωγὴν ἔλαβε τῆς ἁλὸς κατὰ παρολκὴν κειμένης. διὸ (l. ἄλλοι) ἐψίλωσαν τὸ α παραγωγὴν ἐκδεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν. Sive hi sive illi significare quidem nihil volebant quam ταχεῖαν. Inde duplex apud Hesychium explicatio est: ὠκύαλος· ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους. Sed Herodianus quod videam ad propria quidem per lenem distinguenda inclinabat: sed in adiectivis illam παρολκῆς doctrinam nec adamasse videtur nec spiritum lenem adsciscendum putavit. Vide et ut loquatur de ταλαύρινος et ut ὠκύαλος cum omnibus similibus item ut ὕφαλος cum aspero teneat *O* 705. De μελιηδέος ad *Δ* 346 servatum hoc: δασυντέον τὸ μελιηδέος, cf. eius scholion modo exscriptum *E* 289. Refutandi erant, qui aliter statuerant. Etym. M. p. 577, 29 μελιηδέα: ψιλῶς· ἀρκεῖ γὰρ τὸ μέλι πρὸς τὸ ἐμφανίσαι τὴν ἡδονήν. Hesych. μελιηδές: μελιτῶδες, ἥδιστον. διὸ καὶ ἐψιλοῦτο. παρήχθη γὰρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ὡς μέλι ἡδύ. διὸ καὶ ἐδάσυνον. In quo item vestigia vides eorum quoque (ut in ὠκύαλος vidimus) qui μελιηδής vere paragogicis syllabis formatum putarent.

Aliud ex hoc genere est quo ad Aristarchum reducimur. Hoc est sch. V ad *X* 332 ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα: οὐδέν ψιλῶς, ἵνα παρέλκῃ τὸ δέν. δύναται δὲ καὶ δασέως. cf. ad 512. Schol. A ad *A* 244 πλεονάζει τὸ δεν· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ οὐκ ἔτισας. Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ δεν, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν γλώσσαις εἶναι τὸ πλῆρες οὐδὲ ἕν. πολλοῖς γὰρ καὶ τῶν ἄλλων γραμματικῶν δοκεῖ τρία εἶναι μέρη λόγου, οὐ
311 καὶ δέ καὶ ἕν. Quod nec Ar. nescivit. Ad Aristarchum pertinet etiam schol. *Π* 274 οὐδέν: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ δεν παρέλκεται· ἔστι γὰρ ὅτι τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔτισεν. Et *Ω* 370.

---

(323) Haec qui consideraverit testimonia, facillime perspiciet, cui rei Aristarcho illi spiritus in mediis vocabulis servierint. Scilicet si de verbo aliquo vel alii dubitaverant vel videbatur du-

bitari posse utrum illud compositum sit an minus, utrum cum voce a leni spiritu incipienti compositum an ab aspero, quid ipsi videretur illorum signorum ope adhibita indicabat. Quae apparet cum reliquis accentibus uno eodemque loco habenda esse. Usus est simul in compositis ut indicaret, utrum secunda pars vocis expressam significationem haberet, an delitesceret: quod discipulos scire volebat[224].

§ 2. Et de Aristarcho diserta quidem praeter ea quae congessimus testimonia desunt, quibus in vocibus de illa in mediis vocabulis aspiratione locutus sit. Sed licet tamen de pluribus suspicari, de nonnullis paene pro certo affirmare. — Et. M. p. 779, 9 *ὑπερικταίνοντο: „πόδες δ᾽ ὑπερικταίνοντο“* (ψ 3). *Κράτης τὸ ἄγαν ἐφάλλοντο* (l. *ἐπάλλοντο*) *ὑπερἱκταίνοντο* (l. *ὑπερεξετείνοντο*). *Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι*[225]. *ἢ δασύνεται, ὥστε εἶναι ὑπερἱκνοῦντο. οἱ δὲ πόδες διϊκνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως.* Cum his conferas schol. ad l. l. *ὑπερικταίνοντο: Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως,* (324)
μὴ δυναμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας· ὁ δὲ (ins. 312
Κράτης[225a]) *ὑπερεξετείνοντο. ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο, παρὰ τὸ ἶκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς. καὶ γὰρ προείρηκε „γούνατα δ᾽ ἐῤῥώσαντο“. ταχέως οὖν ὑπερἱκνοῦντο, ὅ ἐστι παρεγίνοντο.* Apollon. lex. Hom. p. 804 *ὑπερἱκταίνοντο: τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας . . . ὁ γὰρ Ἀρίσταρχός φησιν ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχύ, διὰ τὸ γῆρας* ⟨cod. *γήρως*⟩. (Sensum expressit ut Virgilius: studio properabat anili IV 641.) *φαίνεται*

---

224 Antiqui grammatici haud dubie pro signo spiritus usi sunt „*τὸ διχοτόμημα τοῦ H*“ (Choerobosc. Bekk. p. 780). Hanc formam describit Priscian. de acc. c. 2. Schol. Dion. gr. (qui ex codd. indiciis videtur vel Porphyr. vel Theodosius esse) p. 683. Alius p. 692. Diomedes ib. 780. Cf. Apul. de nota aspirationis § 39. — Semicircularem ii qui scripserunt quae edita sunt Arcad. p. 188. 191. (Cf. Mazocch. T. H. 127 not. 14.) — Illi simul hanc formam habent circumflexi *Λ*, hi alteram nobis usitatam.

225 Lysaniam lectionem *ὑποακταίνοντο* ante oculos habuisse suspicatur Ruhnkenius ad Tim. p. 21.

225a ⟨Sed *οἱ δὲ* libri, non *ὁ δ.*⟩

τοίνυν τὸ πλῆρες κατὰ Ἀρίσταρχον ἐρικταίνοντο. καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως· ἔνιοι δὲ —. Quae quamvis plena confusionis et obscuritatis sint, tamen illud apparet et primis iam nascentis grammaticae temporibus de hac voce dissensum fuisse et sententiam suam explicuisse Aristarchum et totam de eo vocabulo disputationem cum quaestione de media aspiratione arctissime coniunctam fuisse, cum quidam *ἱκνεῖσθαι* inesse putarent, alii aliud: quanta dubitandi fuerit opportunitas magis etiam patebit Eustathium conferenti ad l. l. p. 1936. De vocabulo *ἴκταρ* vel *ἵκταρ*, quod ad explicandum adhibetur, vid. schol. Hes. Theog. 691 et Ruhnk. Tim. p. 149. —

Denique cum Hellanicus Aristarchi aequalis sit (v. Grauert Rhein. Mus. I 3 p. 208) propter eius dubitationem suspicari licet et ipsum Aristarchum ad *β* 185 quaestionem de interaspiratione tetigisse. Scil. *β* 185 hoc schol. est: *ἀνιείης: δασυντέον. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀναπείθοις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν τῶν ἐφιέντων τοὺς ἱμάντας τοῖς κυσί. ψιλοῖ δὲ Ἑλλάνικος παρὰ τὴν ἀνίαν ἐκδεχόμενος τὸ λυποίης. εἰ δὲ τοῦτο, ἐχρῆν γράφειν ἀνιῴης· τοιαύτη γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία.* Apponam de Hellanico Grauerti verba p. 208: „zugleich erscheint er als
(325) einer der Grammatiker, welche im Homer alle Dialecte fanden“. Sc. eas etiam quas olim dialectos fuisse fingebant.

Atque has de medio spiritu disputationes sicuti a principibus grammaticis institutae fuerunt, valuisse deinceps in com-
313 mentariis Homericis ex locis allatis affatim constitit. Reliquum est ut ceteras, quae ad haec carmina pertinent, eius generis quaestiones, auctorum nominibus nunc magna ex parte carentes, sed ex Herodiani prosodiis Homericis excerptas paene omnes, huc conferam.

Etym. M. p. 340, 27 *δασύνεται δὲ τὸ ἐνέτῃσιν ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις.* Pertinet ad *Ξ* 180. Locus Etymologici illinc petitum scholion est. —

Ζ 348 *ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.* Schol. A *ἀπόερσε: ψιλωτέον· τὰ γὰρ φωνήεντα καταλήγοντα εἰς τὸ ρ ἐπιφερομένου τοῦ σ ψιλοῦσθαι φιλεῖ, ἄρσαντες* —

οὕτως γὰρ ἐλέγομεν περὶ τούτου καὶ ἐν τῇ *Α* ῥαψῳδίᾳ (136) — cet. Haec Herodiani sunt. — Cf. Etym. M. 377, 40.

Ω 540 ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. Schol. A παναώριον: οἱ μὲν ἐδάσυναν, ἵνα ἐκδέξωνται τὸν κατὰ πάντα ἄωρον· οἱ δὲ ἐψίλωσαν ἐκδεχόμενοι τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον· τοῦτο γὰρ θέλει σημαίνειν. Cf. Eust. 1364, 26 παναώριον δὲ ἢ τὸν πάντῃ ἄωρον λέγει, παρα τὴν ὥραν τὸν καιρόν, διὸ καὶ ἐδασύνετο παρά τισι κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν. ἢ παρὰ τὸ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, τὸν πάνυ πεφροντισμένον. ἢ ἀνάπαλιν ὡς ἐν ἤθει, τὸν πάνυ δίχα φροντίδος, ὅθεν τινὲς καὶ ἐψίλουν αὐτό. νοῆσαι γὰρ φιλαύτως τὸν πάντῃ ὡραῖον, ὃ δή τινες εἶπον, ὀκνήσοι τις ἄν.

Ν 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον. Ari- (326)
starchus ἐπίουρος ut ἐπίκουρος: interpretatus τὸν φύλακα· μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. ἐκεῖνο δὲ προστίθησιν ὁ Τρύφων, ὅτι ὁ ἐπίουρος, ὡς ἐπίσκοπος, οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν οὐρὸν τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκώλυκε παρὰ τὸ ὁρῶ εἶναι ἐπίορον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιορῶντα, ἐψιλῶσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ; (v. Eust. p. 149. Apollon. de adv. 558, cl. pron. p. 72. Tzetz. exeg. Il. p. 62. Schol. Ven. *Ξ* 340) καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τούτοις. Herodiani verba sunt. —

Φ 262 χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ: τινὲς ἐδάσυναν τὸ προαλεῖ, παρὰ τὸ ἅλλεσθαι ἐκδεχόμενοι τὸν σχηματισμόν. ἄμεινον δὲ ψιλοῦν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, φάσκων ἀπὸ τοῦ ἀλίζεσθαι γεγενῆσθαι, τουτέστιν ἀθροίζεσθαι, ὥστε σημαίνεσθαι τὸ κα- 314
τωφερῆ ⟨v. Lehrs. Herod. p. 321⟩. καὶ γὰρ τοῦ χωρίου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. —

μ 89 τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι: ἄωρος derivant nonnulli, ut Eustathius ait ⟨p. 1715, 18⟩, ab ὠρεῖν τὸ φυλάσσειν, alii aliter: ἔνιοι δέ, φασι, δασέως ἀναγινώσκουσιν, ἵνα εἶεν ἄωροι οἱ ὠμοὶ καὶ σκληροὶ καὶ ἄγριοι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀώρων καὶ μὴ πεπόνων ἤτοι πεπείρων καρπῶν. ἔνθα ὅρα τὸ δασέως ἀναγινώσκουσιν ὡς τοῦ ω μεγάλου ἐνταῦθα ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις ἑρμηνείαις ψιλουμένου, ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ δασυνομένου διὰ τὴν ὥραν, ἣ δηλοῖ τὸν καιρόν. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον τὰ φωνήεντα, καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ.

Ξ 340 τὸ *εὕαδεν* ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ, λέγων ὡς ὅτι τὰ δασυνόμενα ἐν τῇ ἐπενθέσει τοῦ υ ψιλοῦται ὡς ὅλος οὖλος. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἕαδεν εὕαδεν γένοιτο ψιλούμενον. ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν συνήθη ἀνάγνωσιν (l. ἐγὼ δὲ προστίθεμαι τῇ σ. ἀ.) δασύνουσαν (l. -σῃ) τὸ α, ψιλοῦσαν δὲ τὴν ευ δίφθογγον. καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο εἰπεῖν, ὡς εἰ ἴδιον συνθέτων λέξεων τὸ καὶ κατὰ
(327) μέσον δασύνεσθαι, οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ ἅδε ῥῆμα συνεχῶς παρὰ τῷ ποιητῇ (add. δασυνόμενον), εἰκότως ἂν φήσαιμεν ὅτι τὸ εὐ ἐπίῤῥημα προσῆλθε καὶ οὕτως ἐφυλάχθη τοῦ ῥήματος ἡ δασεῖα ὡς ἐν λέξει συνθέτῳ· τὸ μέντοι ἕαδε διαίρεσίς ἐστι τοῦ ἧδε. Herodiani ⟨v. Lehrs. Her. p. 285⟩.

Λ 358 ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν,
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόφρ' —.

Schol. A *καταείσατο*: ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἴδω βαρυτόνου ὁ σχηματισμός. Sch. BL ἐφάνη παρὰ τὸ εἴδω· ἢ κατήχθη, παρὰ τὸ εἴω τὸ δηλοῦν τὸ πορεύομαι. Mirum esset, si Herodianus tam perverse hunc locum intellexisset ut verbum καταείσατο ab εἴδω derivaret atque per ἐφάνη explicaret „ubi ei humi apparebat hasta". Hoc illis posterioribus relinquendum, quorum commenta in scholiis B et L legimus, unde illud εἴδω in scholion codicis A puto invito auctore migrasse. Equidem ab Herodiano putaverim εἴω profectum esse. Inquisiverunt enim veteres in rationes, cur lenis esset verbi εἶμι aspiratio: Eust. p. 1407, 54 ψιλοῦται δὲ τὸ εἶμι καὶ τὸ εἷς ἀντὶ τοῦ πορεύῃ, ἔρχῃ, διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ι· ἄλλως γὰρ δασύνεσθαι ὤφειλεν ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πορεύομαι. Forma εἴω ubique a grammaticis adhibita in formis vocabuli εἶμι explicandis, E. M. 121, 29. Schol. Hes. Scut. 23. — Fortasse fuerunt, qui eo de quo dicimus loco καταείσατο a καθ-έω (καθίημι) derivarent, sensu intransitivo (cf. Buttm. gr. I p. 545), iique ab Herodiano refutati. Sed haec mera suspicio est.

E 164 *ἀέκοντας*: στέρησίς ἐστι τοῦ ἑκόντα τὸ ἀέκοντα· διὸ δασυντέον τὸ ε. πταίει οὖν Νικίας ψιλῶν τὸ ε· οἴεται γὰρ τῷ ⟨cod. τὸ⟩ ἄκοντα ἐπεντίθεσθαι τὸ ε, ὅπερ οὐκ ἔστι· τὸ γὰρ ἄκοντα συναλοιφή ἐστι τοῦ ἀέκοντα. διὰ τί δὲ τὸ α ἐψιλώθη,

ἐν ἑτέροις ἔφαμεν. Scilicet quod privativum esset, *A* 301: quod semper lenem spiritum habet.

A ad *K* 466 *δέελον* δὲ τὸ εὔδηλον, ἀπὸ τοῦ δήειν ⟨cod. (328) -εις⟩, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, τὸ εὑρετόν. Alterum schol. ταὐτόν ἐστι τῷ δῆλον· διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον ε. An fuerunt qui de ἕλη cogitabant? Hoc eo magis puto cum hac ratione fuerunt etiam qui vocabulum εὐδείελος explicarent, v. Buttm. lexil. II p. 190. Sc. ἡ εὖ τῆς εἵλης ἔχουσα inserto δ et cum aspero scripta, schol. ι 21 (Etym.) cl. Eust. 1613. — Quod illic de Aristarcho traditum in δέελος falsum est; hic enim ut δέελος acceperit testis Aristonicus: ἡ διπλῆ (ὅτι) ὃ ἡμεῖς λέγομεν δῆλον αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελον.

I 61 *διΐξομαι*: διελεύσομαι τὰ πράγματα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. δασυντέον τὸ διΐξομαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵκω ἐγένετο· ἐπιφέρει γοῦν „ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων“ (v. 56). A(LV). Hoc ego satis recens esse iudico scholion.

Ψ 135 *καταείνυον*: δασέως τὸ εἵνυον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἱνύω ἐστὶ θέματος, ὃ παρῆκται παρὰ τὸ ἕω δασυνόμενον.

Sch. *ρ* 352 ἀνδρὶ προΐκτῃ: ἵκτης ψιλωτέον, παρὰ γὰρ τὸ παραβάλλειν τὴν χεῖρα καὶ αἰτεῖν δωρεάν. ἢ ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖν ἱκετεύων, εἰ δασύνεται. H. e. προΐκτης, si est a προΐξ, προΐκτης, si est ὁ πρὸ ἱκετεύων.

Nonnulli ἐνδίεσαν *Σ* 584 non a δίημι illud esse putantes sed ἐνίεσαν inserto δ (ut item quidam putaverunt in εὐδείελος). Refutat eos Herodianus ad *Σ* 162 ἔστι γάρ τι δίημι ῥῆμα, παρ' 316 οὗ καὶ τὸ δίεσαν πληθυντικὸν ὡς ἐτίθεσαν· „αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες“ (584). παραιτητέον γὰρ τοὺς οἰομένους πλεονασμὸν εἶναι τοῦ δ καὶ δασύνοντας· διδάσκει γὰρ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς καὶ δι' ἄλλης κλίσεως τὸ ἀκόλουθον κίνημα· ὡς γὰρ τίθενται, οὕτως δίενται· „ἵπποι ἀερσίποδες πόλεος πεδίοιο δίενται“ (*Ψ* 475). Cf. ad *Σ* 584. Vide de ἄναλτος *A* 532 (?). Πολυδίψιον Ἄργος nonnullorum ap. Strab. VIII p. 370. — (οὐδάλα *ρ* 455.) — ξυνέηκε *A* 8. ἀνιεμένους *β* 300. ἐξέμεν *A* 141. — δασύνεται τὸ χρυσήνιος Harl. *ϑ* 285.

§ 3. Maximam partem Homericorum exemplorum absol-
(329) vimus. Extra Homericos quoque cancellos idem in mediis vocabulis usus grammaticus aspirationis, eaedem quaestiones a doctis linguae Graecae perscrutatoribus celebratae. Sic Galenus de verbo *στενυγρῶσαι* exponens: *πυκνῶσαι δεῖ τὰ παρὰ τοῦ προσήκοντος εὐρυσμένα· διὸ καὶ τὴν δευτέραν συλλαβὴν τοῦ στενυγρῶσαι ψιλοῦντας, οὐ δασύνοντας ἀναγνωστέον ἐστίν· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ ὑγρὸν ἐν τῇ λέξει, καθάπερ ἄν τις οἰηθείη, μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρόν* (comm. *β'* in Hippocr. morb. vulg. VI in. T. V p. 457 Bas.). — Suidas in *λαρινός . . . οἱ δὲ τὴν ρι συλλαβὴν δασύνουσιν, ἵν' ᾖ λαρινοὺς τοὺς μεγαλορίνους* (cf. Arist. Pac. 922 schol.). — Suid. *εὐωρίᾳ ψιλῶς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως ἔχειν.*

Praecipue in homonymorum ac synonymorum significationibus disparandis spiritus ratio observata est. E. M. 406, 8 *εψια: τὰ ἀπὸ λόγων ἔχοντα* (hoc voc. abest ap. Suid. s. *ἔψια*) *παίγνια· οἷον ἔπεα ἔπη. καὶ φιλέψιος· δασύνεται μὲν φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ φιλολόγος*: ad quae conferenda quae de *ἑψιάασθαι* commentati sunt, in primis ap. Etymologum atque apud Eust. p. 1831, 1.

Eodem, nisi prorsus falsus sum, aliae duae pertinebant observationes, nunc quidem miserabiliter luxatae vel contractae: Etym. M. p. 227, 51 *γέρανος: ὁ ὄμβρος ὑπὸ Κυρηναίων· παρὰ τὸ τὴν γῆν ῥαίνειν. οὕτως Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ χρη-*
317 *στομαθίας. φησὶ δὲ τὴν δευτέραν δασύνεσθαι.* Altera est Etym. Gud. p. 123, 38 *γέῤῥα: εἴτε τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο, εἴτε τὰ δερμάτινα αἰδοῖα, εἴτε τὰ ὑποδήματα. Φίλων ἐν τῷ περὶ χρηστομαθίας φησὶ δὲ τὴν δευτέραν δασύνειν.* Hic primum attendas rem nobis esse cum Herennio illo Philone in synonymis distinguendis diligenter versato; tum, si res tanti est, conferas quae in Etym. Gudiano de voce *γέρα* dicta sunt neve dubites, haec fere de vocabulo *γέῤῥα* ab illo praecepta fuisse: *γέρα αἱ τιμαὶ δι' ἑνὸς ρ, παρὰ τὸ ἐρῶ. καὶ*
(330) *ψιλοῦται ἡ δευτέρα· γέῤῥα δὲ εἴτε τὰ σκηνώματα—εἴτε—εἴτε— διὰ δύο ρρ. καὶ ἡ δευτέρα δασύνεται.* Illud autem, quod antea posui de vocabulo *γέρανος*, sic fere scriptum fuisse

tibi persuadeas: *γέρανος τὸ ζῶον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾶν τὰ σπέρματα οἱονεὶ γηρευνός τις οὖσα*[226], *ψιλῶς· γέρανος δὲ ὁ ὄμβρος ὑπὸ Κυρηναίων, παρὰ τὸ τὴν γῆν ῥαίνειν· καὶ δασύνεται.*

Pervenimus ad rem in doctrina de interaspiratione valde memorabilem, quod adiectiva composita, si quidem altera pars aspere profertur, aspirationem retinere docent grammatici; sed si eadem adiectiva in nomina propria abierint, abiicere: *εὐαἵμων*, sed *Εὐαἵμων* (Il. *H* 167) et *Πολυαἵμων*; *ὠκύαλος, εὐρύαλος*, sed *Ὠκύαλος, Εὐρύαλος* cum similibus, *φίλἱππος*, sed nomen proprium *Φίλιππος*. Et. M. 396, 43 (ubi lege *συλλαβὴν ὡς ἐπὶ τῶν ἁπλῶν*). 821, 25. Eust. 1396, 10. — v. Sturz. opusc. p. 70. — De Ptolemaeo Ascalonita, quem vocabulorum etiam per principalem spiritum distinguendorum studiosum fuisse ab Eustathio discere licet p. 555, 26 (*ἀλύειν ἁλύειν*), hoc legimus apud Herodianum ad *E* 76: *Εὐαιμονίδης ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κ ύ ρ ι ο ν γ έ ν η τ α ι, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ Μελάνιππος.* Est testimonium de Aelio Dionysio. Ad scholion *O* 705 recentior grammaticus notulam adiecit, in qua haec traduntur:... *Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγινώσκομεν, „ἥλιε φιλἵπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας“· Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών.* Aelium Dionysium intelligendum esse, lexici (331) 318
sexcenties Eustathio ad partes vocati conditorem, Suidae nomine Atticistae insignitum, qui et ipse Halicarnassensis fuit (Phot. cod. 152 p. 99 Be. Eust. p. 228 *Αἴλιος Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς*) minime dubitandum est: etsi is, cuius per manus haec nobis tradita est observatio, fortasse ipse de eo, quem nos solemus Halicarnassensem dicere, Dionysio cogitavit. Sed ille indoctus homo erat, quod vel vocabuli *προσηγορικός* perversus usus indicat[227]. Verum vidit Villoison praef. Il. p. XXIX ult.; de rhetore nostro et historico ne cogitare quidem debebat Harles. ad Fabric. T. IV p. 399. Regulas de aspiratione ab

---

226 Vid. Zonaram, Etym. M., Gud.

227 Sic inveni *E* 29 in VL.

Aelii Dionysii opere minime alienas videri oportere, intelliges ex Eust. p. 1387, 9 [228]. 1417, 21 [229].

Et Herodiano universe quidem hoc non contemnendum videbatur praeceptum, et tenuit, ut apparet ex schol. *H* 167 *ψιλωτέον τὸ Εὐαίμονος εἰς ἰδιότητα. προείρηται δέ* (quae ipsa Herodiani verba esse vel locutio *εἰς ἰδιότητα* indicat, quam ille in hac re frequentat) et *O* 705 [230]. Sed observavit contra Ptolemaeum cum in aliis tum in utramque partem in compositis
(332) cum *ἵππος* (v. Lob. Ai. p. 356) quasdam emergere exceptiones: sic *λεύκιππος* et similia adiectiva aspiratione carere videbat, *Ἔφιππος* contra. Eustath. p. 524, 25 *Ἡρωδιανὸς δὲ περὶ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη κατὰ τὸ Φίλιππον πνευματισμοῦ νοήσας ἑτεροῖόν*
319 *τί φησιν, ὅτι Φίλιππος μὲν τὸ κύριον ἀξιοῦσιν οἱ γραμματικοὶ ψιλῶς λέγεσθαι, δασέως δὲ τὸ ἐπίθετον, ἀγνοοῦντες, ὅτι καθ' ἓν ἑκάτερα δύνανται εἶναι. καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς· ἀλλὰ καὶ Λεύκιππος ὀνομάζεται ὁμοίως ὁ Φοίβης καὶ Ἐλαείρας πατήρ. ὥστε ψιλοῖ αὐτὸς ἐν ἀμφοῖν τούτοιν τοῦ ἵππος τὴν ἄρχουσαν, καὶ οὐκ ἐν μόνῳ τῷ κυρίῳ.* Haec ultima non accurate tradidisse Eustathius censendus est. Nam scripsit tamen Herodianus *Μελάνιππον* *Θ* 276 cum leni. Ceterum facere possunt ad supplenda ea Herodianea, quae habemus *E* 76, ubi verbis iam supra adhibitis „*Εὐαιμονίδης: ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ τὸ Μελάνιππος*“ haec annexa sunt: *ἔστι μὲν οὖν ὃ λέγει πιθανόν· διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ πολύμνια* (vide

---

[228] „*χαίρουσι γάρ, φησι, τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί*“.

[229] *Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν „ἧδος τὸ ὄξος δασύνουσιν Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα*“ cet.

[230] *ὠκυάλου: ἐψίλωσαν τὸ α, παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται.* (Poteris fere sic haec plenius scribere ex Etymologico s. *ὠκυάλου*, de quo supra diximus: — *σημαίνεται, τῆς ἁλὸς παραγωγὴν ἡγοῦντο κατὰ παρολκὴν κειμένης.*) *ἡ δὲ ἁλός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, Εὐρύαλος Ἀμφίαλος Ἀστύαλος, ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, „πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ*“ (Od. *α* 395), „*ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα*“ (Il. *B* 697), *ὕφαλος. ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται τὸ ὠκύαλος ψιλούμενον.* — *Θ* 276 *καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον: ψιλωτέον πάντα, ἵνα κύρια γένηται* ⟨v. Lehrs. Herod. p. 227⟩.

nos ad fragmenta Prosodiae Iliacae h. l.) *πῇ μὲν ψιλοῦμεν, πῇ δὲ δασύνομεν, καὶ τὸ εὐρύαλος ἀγχίαλος· οὔ γε μὴν ἀληθές* (imo requiritur *διηνεκές*)· *εὑρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον, καὶ Ἔφιππος ὁ κωμικός.* De *Πάνδρμος* admonendi occasionem dederunt *λιμένες τε πάνορμοι ν* 195[231].

Ex Ptolemaei Herodianique praecepto diiudicandum schol. (333)
E 333 *κακῶς ὅσοι δασύνουσι τὸ υ τοῦ Ἐνῦώ· ἄμεινον γὰρ ψιλοῦν· ἀναπέπλασται γὰρ πολεμικὴ θεός, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα, καὶ διὰ τοῦτο καλεῖσθαι Ἐνυάλιον μητρωνυμικῶς.* Cf. et alterum schol. ib. — Hoc dicit, apparere *Ἐνυώ* Deam esse bellicam: vocabulum igitur proprium esse nec in medio aspirandum. Fuerunt ergo qui etymon finxerant huius vocabuli tale, ex quo secunda syllaba aspirationem requireret: e. g. *ἡ ἐνιεῖσα θυμόν*, sch. L *E* 592. Cornut. nat. D. c. 21.

§ 4. Veterum grammaticorum morem spiritum in mediis quoque vocabulis ponendi, qui certe in accuratioribus valuit exemplaribus, nostri quoque codices hic illic retinuerunt. Sae- 320
pius factum esse in codice Homeri Veneto, observavit Villoison Anecd. II p. 119. De codice Ambrosiano fragmentorum Iliadis notavit Mai, p. 582 ed. Berol. „Spirituum quoque notae coaeva manu pinguntur formis priscis *H* et ⊢ vel ⊣. Atque hi spiritus saepenumero praetermittuntur;. nonnunquam in vocabulo medio a me observatos memini“. Et ad *M* 434 *ἀνέλκει:* „In Ambros. secunda syllaba notatur aspero et acuto“ ed. Berol. p. 593. Item aliquoties in cod. Aegyptiaco, cuius notitiam accepimus in Museo philologico Cantabrigiensi (v. Nro. I a. 1831 p. 178).

A Villoisono hoc petimus testimonium, praef. Il. III: „Du- (334)
plicem in quibusdam vocibus spiritum, ut in *ἀναίρέω*, cet. in nonnullis Epicteti codicibus Regiis invenisse se testatur le Fevre de Villebrune p. 6 praef. suae Epicteti Enchirid. 1782“. Vestigia

---

[231] *Ω* 235, ubi de verbo *ἐξεσίη* sermo est, in cód. V legitur: *οἱ δὲ ψιλοῦσι διὰ τὸ ὄνομα γεγενῆσθαι.* Scilicet *ὀνόματι κυρίῳ* hoc proprium esse legerat! — In schol. Harl. *Θ* 114 *τινὲς ψιλοῦσι τὸ Ἀμφίαλος, δύναται μέντοι καὶ δασύνεσθαι.* Scilicet legerat illud apud Herodianum, quandam in quibusdam inconstantiam apparere.

eius notae in schol. Phoen. 656, ubi Ald. et Basil. praebent *Εὐβοίοις* ⟨pro *εὐίοις*⟩, et in schol. Ar. Av. 873 (*Εὐβαῖος*) indagavit Lobeckius Agl. 1044.

Eustathii aetate signum spiritus in mediis vocabulis aboleverat: hac ratione ille p. 524, 3 *οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὸ ῥ*: et paulo post: *ἀπὸ γοῦν τῶν τοιούτων καὶ ἑτέρων δὲ πλειόνων σημειούμεθα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν λέξεων τὸ ρ στοιχεῖον καὶ τὰ φωνήεντα ἐπνευμάτιζον*. p. 1715, 23 *ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον τὰ φωνήεντα καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ*. p. 1396, 22 *περὶ δὲ τοιούτων ἀρχαϊκῶν πνευματισμῶν ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σαφῶς γέγραπται*. Ex his patet quomodo intelligendum sit illud quod dicit p. 150, 20 *ὅτι δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ μόνον τὰ ἀρκτικὰ τῶν λέξεων φωνήεντα ἐπνευματίζοντο, ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ μέσου ἐν ταῖς συλλαβαῖς ὡμολόγηται ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων, ὡς ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· ὅπερ δηλοῖ που καὶ ὁ Ἀθήναιος*. Hoc est: Athenaeus testatur (IX p. 397e) in comicorum exemplaribus legi *ταὧς*. Cf. praeterea eum p. 1347. 1828 et schol. Dion. gr. p. 693 item interaspirationem ignorantem.

---

(335) 321 In communem usum scribendi hoc signum interaspirationis, apud Atticos certe, fere non receptum fuit. Qui de hac re quaesivit Osannus ad Marmora Elginiana p. 71 sqq. praeter tabulas Heracleenses, in quibus saepius occurrit, et unum exemplum ex lithostroto Praenestino (*ΕΝΗΥΔΡΙΣ*)[232] ex Herodis Attici inscriptione attulit *ΕΝΗΟΔΙΑ*. His ne Boeckhius quidem (Corp. inscr. I p. 43) habuit quod adderet praeter exemplum unum *ΤΡΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΣ* ⟨i. e. *τριημιποδίους*, CIA. I 322 lin. 12⟩: quod quidem ex inscriptione Euclide antiquiore est[232a].

---

232 Memorabile sane quod inter ea vocabula quae Latine cum aspero spiritu scribenda sint Wolfius Anal. litt. I p. 306 affert exhydris. Iam confer Boeckhii verba l. l. p. 44: „Postremo quod in lithostroto Praenestino est *ΕΝΗΥΔΡΙΣ* largior potuisse ex Italico usu derivatum esse."

232a ⟨Nunc Corpus inscriptionum Atticarum praebet *ΠΑΡΗΕΔΡΟΙ* I 34 lin. 11, *ΠΡΟΣΗΕΚΕΤΟ* *προσηκέτω* I 40 l. 15, *ΑΗΟΡΙΟΝ* *ἀὥριον* I 481 l. 1, alia pauca.⟩

§ 5. Poterunt haec facere ad rectius iudicandum de pro-
nuntiatione. Bischoff, qui „de spiritus asperi in mediis verbis
Graecis pronuntiandi ratione“ quaerere instituit in programmate
anno 1826 edito, „inde ab antiquissimis temporibus certe ad
alterum post Chr. n. saeculum spiritum in mediis verbis fuisse
pronunciatum“ (p. 10) defendit. Ad quam rem praeter com-
munes quasdam et pervulgatas rationes inscriptionum testimo-
niis et aliquot grammaticorum usus est. At inscriptionum
auctoritas vidimus quam precaria sit, grammaticorum prae-
cepta ad pronuntiationem non pertinere sed ad usum scholae
satis superque patefecimus. Sed si quid inde concludi potest,
potest contrarium. Nam quomodo de vocabulo *Φίλιππος* mi-
nime illo ex communi usu remoto contendere potuerunt, si ad-
spiratio vel omnino vel satis clare audita fuit? Et si conten-
debant cur qui spiritum defendebant de communi pronuntiatione
verbum iniecerant nullum? Certissimum utique atque tutissi- (336)
mum videtur statuere non in omnibus regionibus, ubi lingua
Graeca dominaretur, nec in omnibus vocabulis idem valuisse:
sicuti Romani quantumvis ad adspirationem promtiores, nun-
quam, opinor, Philhippus scripserunt. Graecos Italiae ad pro-
nuntiationem spiritus paulo magis inclinasse, ex iis quae paulo
ante disputata sunt ultro nascitur suspicio: illud alterum vel
ex antecedente litera pendebat, vel quod in quibusdam voca- 322
bulis, quae possent composita videri, commissura hiabat. Per
se enim facile in compositione aspiratio eliditur: ad quod ad-
vertit nos locus quidam Apuleii de orthographia § 63 „anhelo,
ut halo, unde descendit, cum aspiratione annotatur. Sed Plinio
in compositione aspiratio colliditur“. Mihi nondum constat
utrum *φιλἕλλην* sim an *φιλἕλλην*. Apud Atticos, quos vulgaris
deinde lingua secuta est, iam mature media illa aspiratio in
plurimis vel evanuit vel fere delituit: obtinuit in paucis, quae
non composita sed apposita essent nec longo usu latebat iun-
ctura. Nam *διὅτι* et *εἰσὅ* Apollonii Dyscoli temporibus pro-
nuntiatum fuisse, aliquot mihi eius testimonia persuaserunt. De
syntaxi p. 319, 19 *πρόδηλον γὰρ κἀκ τῆς συνούσης δασείας ὡς
οὐχ ἓν ἁπλοῦν ἐστι τὸ διότι.* de coni. p. 509, 18 *καὶ δῆλον ὅτι
τὸ διὅτι, ἔχον τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν, ἔχει ἐγκείμενον πτωτι-*

κὸν τὸ ὅτι ⟨leg. ὅ τι cum R. Schneidero⟩, σαφὲς ποιοῦν κἀκ τοῦ πνεύματος, καθὸ μέση ἡ δασεῖα. de adv. 612, 12 ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τῶν εἰς ως ληγόντων τὸ ἕως, δῆλον, οὐ μὴν τὸ ἰσοδυναμοῦν εἰσὅ, καθὸ καὶ ἐν τόνῳ καὶ ἐν πνεύματι ἐπιστάσεως ἐδέετο· ἐν πνεύματι μὲν οὖν, ὡς ἀδύνατόν ἐστι τὴν ἐν φωνήεντι δασεῖαν ἐπὶ τέλους εὑρέσθαι. Cf. synt. p. 333, 10 ἐνεκλίνετο γὰρ (sc. in εἰσό) ἡ πρόθεσις ἐξ ὀξείας τάσεως εἰς παράθεσιν παραλαμβανομένη, ὅπερ παρεπόμενόν ἐστι πάσῃ προθέσει· μόριόν τε τὸ ο ὠξύνετο μετὰ τοῦ συνόντος πνεύματος, ὃ παρεπόμενον ἦν πάσῃ λέξει οὐκ ἐχούσῃ πρὸ αὐτῆς ἑτέραν
(337) λέξιν. Nonne haec certo testantur in vere compositis non auditum fuisse spiritum? Nonne clarissime dixerat in διότι si ex particula ὅτι factum esset, ita ut vera compositio esset (uti in ἐπίπροσθεν), non audiri debuisse spiritum? Sed in appositione requirit aspirationem. Cf. de adv. 537, 29. De διὅ vide quae plane cum his consentiunt apud schol. Dion. p. 967, 25.

§ 6. Deducti sumus ad huius disputationis caput ultimum. Hic nitebantur pronuntiatione. Colligendum enim, quid veteres docuerint de interaspiratione in vocabulis simplicibus. Bene
323 factum quod excellentissimorum grammaticorum disertis uti licet testimoniis. Apollonius Dyscolus synt. p. 319, 19 πρόδηλον γὰρ κἀκ τῆς συνούσης δασείας ὡς οὐχ ἓν ἁπλοῦν ἐστι τὸ διότι, καθὸ οὐ παρεμπίπτει ἡ ἐν τοῖς φωνήεσι δασεῖα ἐν μέσαις ταῖς λέξεσιν, ἕνεκα τοῦ τοιούτου σεσημειωμένων ὡς ἀλόγων ὄντων ἢ ἀπὸ Λακωνικῆς διαλέκτου παρεισδεδυκότων εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους, ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι αὔταρκες διότι συνεστάναι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, ἐπεὶ οὐδὲν ἐκώλυε τοῖς σεσημειωμένοις ὅμοια αὐτὰ καθίστασθαι, τῷ εὐοῖ (hoc enim accentu non εὐοῖ recte scribi demonstrare conatus est Uhligius in Museo Rhenano Nov. S. XIX p. 37[232b]), εἶεν καὶ ἔτι τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταὧς. Quaeritur quid sit εἶεν. Putaveram εὐἅν. Sed Uhligius l. l. p. 33 demonstrare conatur εἷἑν scribendum esse, i. e. notum illud εἶεν esto! nam hoc etiam in interaspiratis ferri. Reliquas dialectos

232b ⟨Cf. eundem in Fleckeiseni Annal. CXXI 1880 p. 789 sqq.⟩

quibus usitata fuit in mediis simplicibus aspiratio (pro Σ) Ar-
givam, Eretriensem, Pamphyliam et Oropiam recenset Etym.
M. p. 319, 12. Qua de re post Valckenarium dicere (ad Theocr.
p. 274 sqq.) non necesse. De *γερωΐα, γερωχία* vid. Od. Müller.
Dor. II 91. Pergam equidem Apollonii testimonia de abnormi
interaspiratione recensere. De coni. p. 509, 18 *καὶ δῆλον ὅτι
τὸ διότι ἔχον τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει ἐγκείμενον πτωτικὸν
τὸ ὅτι, σαφὲς ποιοῦν κὰκ τοῦ πνεύματος, καθὸ μέση ἡ δασεῖα,
ὑπαγορεύουσα τὴν διά πρόθεσιν ἐν τῇ παραθέσει. οἰ γὰρ δή
γε καὶ αὐτὸ μόριόν ἐστι τῶν ἡμαρτημένων, ὁμοίως τῷ εὔαδεν* (338)
(l. *εὖάν*, hoc accentu, v. Uhlig. l. l. p. 37, vel *εἷέν, εὖάν* cum
Uhligio ib.), *εὐοῖ*. Idem docuit et rationes addidit Herodianus,
ut cognoscimus ex loco quodam iucundissimo Theognosti, quem
Bekkero debemus Anecd. p. 1433 ⟨Cramer. An. Ox. II 158, 14⟩
καὶ αὖθις ὁ αὐτὸς (Herodianus) *περὶ τῶν αὐτῶν φησιν ὡς οὐ
δεῖ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων καὶ εὐκτικά, οἱονεὶ βακ-
χικὰ ὄντα* (l. *οἷον οὐδὲ τὰ βακχικά*, v. E. M. s. *ἰώ*) *ὑπὸ τὴν
ἔντεχνον ἀκολουθίαν ἄγειν, εἴγε οὐδὲ μέρη λόγου τινὲς εἶναι
ταῦτα ἐνόμισαν· πασχούσης γὰρ ψυχῆς ἢ διακόρου ὑπὸ οἴνου
οὔσης ἄλογοι δηλονότι καὶ αἱ ἐκφωνήσεις αὐτῆς. διὸ ἐπ᾽ αὐτῶν
ἔσθ᾽ ὅτε τὸ δασὺ πνεῦμα ἀλόγως ἐν τῇ ληγούσῃ συλλαβῇ ὁρᾶ-
ται, ὡς ἔχει τὸ εὐοῖ, εὐἅν, εὐἕν* ⟨*εὖάν, εὐαῖ* corr. Uhlig.⟩. Schol.
Dion. gr. p. 951 *τὸ εὐοῖ, εὐάν ἀλόγως δασεῖαν ἔχουσιν ἐν τῷ
τέλει ἁπλᾶ ὄντα, εἰ μή τις εἴπῃ τὸ σφοδρὸν πνεῦμα τοῖς βακ-* 324
χιάζουσιν ἁρμόζειν. Coram eiusmodi testibus obmutescant im-
perite reclamantes quos respicit Eustath. ad Dion. v. 704 *Εὐοῖ
Βάκχε ὑμνητικὸν τὸ λόγιον, ὥσπερ καὶ τὸ εὐάν, ὅθεν καὶ τὸ
εὐάζειν καὶ Εὔιος. ταῦτα οἱ μὲν ἐδάσυνον ὡς ἐνθουσιαστικὰ
πρωτόθετα ἐπιῤῥήματα, οἱ δὲ ἐψίλουν ἀντὶ τοῦ εὖ οἷ τουτέ-
στιν αὐτῷ*. At hos ne ita quidem rem suam agentes ferendos
putasset Apollonius. Nam qui interiectionem *ὠοιοί* ex *οἶ* fa-
ctam esse autumaverant eos hoc modo increpat de adv. 537, 29
πῶς δ᾽ οὐχὶ καὶ γελοῖον ἐν τῷ ὠοιοί (ins. *τὸ οι*) *ἐκ τρίτου
ἀντωνυμικοῦ παρακεῖσθαι* (h. e. *ἐν παραθέσει εἶναι*); *πῶς
πάλιν δεδιπλασίασται; ποῦ ἡ δασεῖα τῆς ἀντωνυμίας, ἢ
ποῦ ἡ περισπωμένη;* Ex Latinis libris Euhoe et Euhius vel
furca expellas recurret tamen, vid. Gesner. et Lobeck. l. l.

Quod is ex codd. Lucretii V 743 attulit Euchius, in eo agnoscimus incredibilem recentiorum Latine loquentium *ἀγροικίαν*, qui vel michi et nichil adsciverant (Apul. de nota aspir. 45): quod ipsum quoque in codicibus est (v. Pertz. Ital. Reise p. 56).

(339) Sed subsistamus paullisper in illo Herodiani praecepto „*ὡς οὐ δεῖ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιῤῥημάτων καὶ εὐκτικά, οἷον οὐδὲ τὰ βακχικὰ* (h. e. interiectiones omnes, Dion. gr. p. 642) *ὑπὸ τὴν ἔντεχνον ἀκολουθίαν ἄγειν*". Hoc ut hoc loco in adspiratione adhibuit sic alibi in constituendo accentu. Etym. M. s. *ἰώ: εἶτα τὸ ὦ περισπᾶται, τὸ δὲ ἰώ ὀξύνεται —. ἀλλὰ σχετλιαστικὸν καὶ βακχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ.* Arcad. p. 183 *τὰ εἰς οι καὶ εἰς αι σχετλιαστικὰ παραλόγως περισπῶνται.* Manavit hoc ad grammaticos Latinos. Priscian. de acc. fin. „Interiectio nullam regulam retinet, tamen in fine vel in medio acuitur, ut papae, evax". Id. Inst. gramm. XV c. 7 „Optime tamen de accentibus eorum docuit Donatus quod non sunt certi. Quippe cum et abscondita voce, id est non plane expressa, proferantur, et pro affectus commoti qualitate confundantur in eis accentus". Intelligenter haec dici facile concedimus quippe qui vel *Ἄπολλον*[233] et *δέσποτα* illum suum
325 abnormem accentum homunculis potentiorum vel opem implorantibus vel saevitiam perhorrescentibus deberi arbitramur (cf. Buttm. gr. p. 179 ⟨I² p. 176⟩). Quare aspirationem quoque in illis „naturaliter effutitiis", ut scite a Varrone vocantur (de ling. lat. VII 5 p. 369), commoto perturbatoque animo debitam saepe regulis exemtam esse consentaneum est. Cf. Priscian. I c. 5 p. 25 Kr. de aha et vaha. Apul. de not. aspirat. de ha § 10, de hei § 14, de hem § 16, de heus et heu § 20. Eustath. p. 855, 19 *ἰστέον δὲ ὅτι εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἅ καὶ μετὰ δασέος πνεύματος καὶ ὀξείας προφερόμενον. καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἅ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ.* Cf. Suidam, qui docet *ἅ θαυμαστικόν* etiam aspirari. Quae
(340) omnia cum vernaculo sermone mirifice conspirant. — Nunc fortasse intelligemus, quo fundamento nitantur, quae de *ἰού*

---

233 *Ἄπολλον ἔφη ἀναβοήσας καὶ θεοί* Heliod. Aethiop. II 99.

et ἰοῦ veteres praecipere notum est. — Schol. Ven. *I* 262 de εἶα loqui videtur, non ut Bekkerus putat de εἰά. —

Sed in singulis pernoscendis magnopere cavendum est ne ad inutilem vel etiam ineptam accurationem delabamur. Quod quibusdam veterum accidisse fortasse non iniuria tibi intelligere videaris ex hoc loco Apuleii de not. aspir. 45 p. 117: Aha vero, vaha, naha, ohe et si quae sunt aliae interiectiones, quae in medio aspirentur, gratia significationis aspirari dicuntur: sicut etiam eiusdem significationis causa quaedam in capite, quaedam in fine aspirantur, ut heu, oh. Ipse enim affectus, quo interiectiones promuntur, cogit eas interdum praeaspirari. Non enim ad placitum sunt verae interiectiones, velut ceterae orationis dictiones, sed naturales, unde etiam omnium sunt nationum interdum communes[234]. — Sed illinc abnormis aspiratio in εὐοῖ, εὐάν explicatur.

---

[234] Omnino enim non poterant curiosi homines in sobria egregii grammatici doctrina acquiescere; sed ab interiectionibus ad verba et nomina transferentes paene incredibile est ad quantas ineptias delati fuerint. Attamen haec quoque historiae grammatices amatoribus iucundum erit cognoscere. Lenius iudicandum de hinnio, quod „aspiratur, quia cum augmento spiritus hinnitus profertur" (Apul. asp. § 28). Vix hoc ferendum (Apul. aspir. 42): „U ante l aspiratur in hululo, quoniam ab hui interiectione oritur". Et § 38: „Horreo aspiratur, ut ipse aspirationis horror 326
cum eiusdem verbi significatione concordet." Haec vero iam vehementer ridicula, quae tradit § 39. Vocem **hostis** aspirandam esse. „Concordat etiam in hoc nomine aspirationis signum cum re, quae significatur. Ita enim effigiatur nota aspirationis secundum veterem scripturam, quasi (341)
biceps gladius inter duas hostiles partes." Ap. § 6: Concordat etiam in hoc nomine, quod est homo, aspirationis nota cum re significata. Quoniam enim hoc nomen praeter aspirationis signum notum est in facie hominis notari, nota aspirationis annexa signum est divinae hominis faciei annexae, de qua facie scriptum est „et inspiravit in faciem eius speculum vitae." Id. § 44, ubi de aspiratione barbarorum vocabulorum loquitur, quorum ea esse aspiranda, quae ab ipsis linguarum, unde ducta sint, peritis aspirentur: Sic Heinricus, Humbertus „quoniam constat testimoniis eiusdem linguae peritorum, quod haec nomina ab eisdem Transalpinis non sine aspiratione spiritus proferantur. Sunt tamen qui putant eiusmodi vocabula egregiorum virorum gratia aspirari, ideo quod ipsum generale honoris vocabulum non sine aspiratione notatur." Festus: „Heluo dictus est immoderate bona sua consumens, ab eluendo. Cui aspiratur, ut aviditas magis exprobretur: fit enim vox incitatior." Haec sunt de spiritu. Quae pleraque non antiquum auctorem habent sed antiquae doctrinae sunt.

326 Iam missis turbulentis, quibus Bacchus gaudet, exclamationibus convertamus nos ad Iunonis delicias ⟨Antiphan. ap. Athen. XIV p. 655b⟩:

Qua haec nituntur doctrina de consensu significationis cum forma vocabulorum, ea nobis latius persequenda est. Est ea satis antiqua. Didymi legimus observationem Athen. IX p. 392f *σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν* (cf. Varro p. 80 Sp.): quam illum non ita posuisse tantum, sed sicubi res ferebat, in usum convertisse suum ex schol. Ar. Av. 302 iudicium facimus. Nam cum dubitarent interpretes utrum rectius scriberetur *κήρυλος* an *κείρυλος*, is sententiam tulit „*τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος εἶναι.*" Discipulus eius Trypho iam *ὑπὲρ σκάμματα.* Et. M. s. *φιλήτης* docemur, Tryphonem *φιλήτης* pro decurtato habuisse ex *ὑφειλέτης, ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ … ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ, οὗ χάριν καὶ φωνῆς ἔνδειαν ἐνεδέξατο*: et eandem ob causam *ἡμικύκλιον* ex *ἡμισικύκλιον, λιμός* a *λείπω* factum putavit. Dolemus sane doctissimum ceteroquin grammaticum in ineptias incurrisse.

Sed pergamus doctrinae illius vestigia sublegere, ut pateat, laetaene fuerint segetes. Etymol. M. p. 812, 3 *χιράδες, αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδες. συνέπεσε* ⟨leg. *συνέπαθε* cum Et. Gud. 566, 58 et Choerobosco Cram. An. Ox. II 277, 2⟩ *δὲ ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ. ἐπειδὴ γὰρ τὸ χιράς ἔνδειάν τινα σημαίνει (τὰς γὰρ τῶν χειρῶν ῥαγάδας δηλοῖ· ἡ δὲ ῥαγὰς τοῦ ὁλο-*
(342) *κλήρου ἔνδειαν ἔχει· τὸ γὰρ ἔχον ῥαγάδας οὐκ ἔστιν ὁλόκληρον), τούτου χάριν διὰ τοῦ ι γράφεται.* In contrariam partem hic annectamus de causa augmenti observationem grammatici in Et. M. p. 820, 25 *ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διὰ τί πάντοτε μεγεθύνεται ὁ παρατατικός; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ παρατατικὸς πλέων ἐστὶ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεστῶτος*
327 *(ὁ γὰρ ἐνεστὼς ἀκαριαῖός ἐστι, καὶ ἅμα τῷ λέγεσθαι ἔχει καὶ τὸ εἶναι· ὁ δὲ παρατατικὸς παρατεταμένην ἔχει τὴν σημασίαν), τούτου χάριν ὡς πλεονεκτῶν κατὰ τὴν σημασίαν τὸν ἐνεστῶτα, πλεονεκτεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀρχήν.* Et hoc admonere potest solutae quaestionis apud Moschop. Titzii p. 41 sive Planudem Bachmanni II p. 36 cur *χρυσοῦν*, quod proprie sit *χρυσεοῦν*, contraxerint Attici, non *κεραμεοῦν* et *χυτρεοῦν. ὅσα μὲν γὰρ ἀπὸ μετάλλων ἴσως διὰ τὴν συγκεκροτημένην καὶ εὔτονον αὐτῶν φύσιν συνεῖλον, τὰ δ' ἀπὸ πηλοῦ οἷα δὴ εὔθραυστα ἀσυναίρετα εἴασαν.* — Varro l. l. V 24 p. 122 Sp. „Vallum vel quod ea varicare nemo posset, vel quod singula ibi extrema vacilla furcillata habent figuram litterae V". Apul. de diphthong. § 25. Saeculum per e breve deberet notari, quoniam a sequor, vel ut placet Varroni (V 2 p. 193 Sp.) a sene derivatum est. Sed quia rem productissimam designabat, placuit ut eius principalis syllaba significationis causa produceretur et per diphthongum plane dignosceretur. Sen. quaest. nat. II 56 Dicimus enim ut splendere sic fulgere. At illis (antiquis) ad significandum hanc e nubibus subitae lucis eruptionem mos erat media syllaba correpta ut dicerent fulgere. Decent talia Senecam Stoicum, ut Varro Stoicorum doctrinam rettulit. Item nomina ver-

τὸ χρυσοῦν — ὀρνίθων γένος, (341) 327
τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταὧς.

---

baque non casu fortuito, sed quadam vi ratione naturae facta (h. e. non *θέσει* sed *φύσει*) P. Nigidius in grammaticis commentariis docuit, teste Gellio X 4: ille quidem sine dubio non minus Pythagoreis suis idem tenentibus confisus. Refert Gellius ex eo illud „lepidum et festivum visum", cur motu quodam oris conveniente cum ipsius verbi demonstratione Vos dicamus per V, contra Nos per N. Et item alia pronomina. Quae a Chrysippo eum mutuatum esse simillime de *ἐγώ* disputantem apud Galen. de Platon. et Hippocr. dogm. II 2, monuit Rudolphus Schmidtius in egregio libello, in quo de his quoque Stoicorum rationibus multa egregie nos edocet, de Stoicorum grammatica p. 34. — Ioann. Diac. Allegor. Theog. Hes. p. 549 Gsf. *πολλὰς δ' εὑρήσει τις συμπασχούσας λέξεις τοῖς ὑπ' αὐτῶν σημαινομένοις καὶ μιμουμένας αὐτά. καὶ μάρτυς τοῦ λόγου τὸ λιμὸς ὄνομα . . . καὶ τὸ ἰδέα ὄνομα καὶ τὸ εἶδος μαρτυροῦσι. τὸ γὰρ ἰδέα διὰ τοῦ ι γράφεται, τὴν τῶν ἰδεῶν ἐκείνων ὑποσημαῖνον ἁπλότητα τῶν Πλατωνικῶν* ... Tangit eandem rem p. 567, de *χίμαιρα* et *χείμαῤῥος* exponens. Praeterea (549): *ἀλλ' ὅπερ ἐλέγομεν, τῆς ἐπ' ἄπειρα τῶν ἀριθμῶν προόδου ἡ τοῦ πνεύματός ἐστι δασύτης δηλωτική.* Docet cur omnes numeri, quorum principalis litera est ε, aspirentur excepto *ἐννέα*. *ὁρμὴν γὰρ ὡσανεὶ φυσικὴν ἔχει τὸ ἓν εἰς σκεδασμόν τε καὶ πληθυσμόν, ἣν δὴ ῥοπὴν ὑποσημαίνειν ἐθέλει τοῦ πνεύματος ἡ δασύτης.* Cf. de *ἕξ* p. 551. De *ἐννέα* p. 548 et 551 infr. „*ἐννέα δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὸ ἐκχυθὲν ἓν καὶ διὰ τῶν ἄλλων προελθὸν μέλλειν ἐν τῇ δεκάδι, δευτερευομένῃ οὔσῃ μονάδι, πάλιν ἑνοῦσθαι καὶ πρὸς ἑαυτὸ στρέφεσθαι καὶ ἀνακάμπτειν. ὅθεν καὶ ψιλοῦται, τὴν συστολὴν τὴν πρὸς ἑαυτὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ψιλοῦ ἐμφαίνοντος.*" Scilicet aut hic Pythagoreus est aut nemo: *τί τὸ* 328
σοφώτατον; ἀριθμός. δεύτερον δέ; τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον (Iambl. vit. Pyth. 82). — Addamus hoc ex recenti scholio (BL) ad *Ο* 626: ubi quum *δεινὸς ἀήτης* alii scriberent, pars *δεινὸς ἀήτη*, magister (343)
argutissimus habuit quomodo litem dirimeret: „*τινὲς κακῶς νοήσαντες θηλυκῶς ἐκφέρουσιν· ἡ γὰρ ἀρσενικὴ ἐκφορὰ ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ τὸν ἄνεμον σφοδρότερον δείκνυσιν.*" Hic scilicet sapientior, quam veteres linguae conditores, quorum mentibus nec *θύελλαι* nec *ἄελλαι*, ventis videlicet rapidiores, absona videbantur. In illis antea allatis maxime mirabile visum si ad vocis naturam imitandam non sono litterae, sed forma (ut Vallum Varronis) usos voluerunt. Quid quod etiam forma accentus? Choeroboscus ad Theodos. p. 429 Gsf. annotat tria esse in *ου* exeuntia nec circumflexo, sed acuto signata, *ἰδού, ἰού, οὔ. καὶ ἔχουσι διαφόρους ἀπολογίας. λέγουσι γάρ τινες ὅτι τὸ ἰδοὺ δεικτικὸν διὰ τοῦτο ὀξύνεται, ἐπειδὴ δεικνύοντες τῷ δακτύλῳ τὸν τύπον τῆς ὀξείας ἀποτελοῦμεν· τὸ δὲ ἰοὺ διὰ τοῦτο ὀξύνεται, ἐπειδὴ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἱ δὲ σχετλιάζοντες ὀξείᾳ κέχρηνται φωνῇ· τὸ δὲ οὔ ἀρνητικὸν διὰ τοῦτο ὀξύνεται, ἐπειδὴ ἀρνήσεώς ἐστι δηλωτικόν, ἀρνούμενοι δὲ ἀνανεύομεν καὶ ἀποτελοῦμεν τὸν τύπον τῆς ὀξείας.* — Ceterum doc-

(342) 328 Ecce iterum in asperrimos strepitus incidimus, ut quod oculi gaudent doleant aures. — Ita aspirasse Athenienses propter
(343) certissima illustrium grammaticorum testimonia dubitari nequit. Athen. IX p. 397e *ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες. καὶ ἀναγινώσκουσι μὲν οὕτως παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις, πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον* (397c), *καὶ ἐν Ὄρνισιν Ἀριστοφάνους* (101)

Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς;

καὶ πάλιν (269)

ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δή που ταῶς;

329 *λέγουσι δὲ καὶ τὴν δοτικὴν ταῶνι, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης* (884). Praeterea Seleuci testimonium est ib. p. 398a *Σέλευκος δ' ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· „ταῶς· παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσι καὶ περισπῶσι"*. Tertii testis gravissimi Apollonii (synt. p. 319) iam antea mentionem fecimus. Exceptio ansam dedit de lege docendi. Nam sic ille pergit apud Athenaeum (397e) *ἀμήχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν ἐν τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόμασι τὴν τελευτῶσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην δασύνεσθαι. πάντως γὰρ εἶναι ψιλὴν αὐτὴν παρηκολούθηκεν, οἷον νεῶς, λεῶς, Τυνδάρεως, Μενέλεως, λειπόνεως, εὔνεως, Νείλεως, πρᾶος, υἱός, Κεῖος, Χῖος, δῖος, χρεῖος, πλεῖος, λεῖος, λαιός, βαιός, φαιός, πηός, γόος, θοός, ῥόος, ζωός. φίλαρχος γὰρ οὖσα καὶ ἡγεμονικὴ τὴν φύσιν ἡ δασύτης*
(344) *τοῖς τελευταίοις μέρεσι τῶν ὀνομάτων οὐδαμῶς ἐγκαθείργνυται.*

---

trina illa de nominibus et litteris ad ipsam naturam significatorum aptis mysticis quoque et magicis rationibus sustentabatur. Iuvabat tamen contraria ratione ad malum sermonem defendendum uti: Arnob. adv. gentes I p. 45 ed. Paris. 1605 „. . . Humana ista sunt placita et ad usum sermonis faciendi non omnibus necessaria. Nam et haec paries forsitan et hic sella dici sine ulla reprehensione potuisset si ab initio sic dici placuisset et a sequentibus saeculis communi esset in sermocinatione servatum". — Grammatici Graeci meliores, in qua re sine dubio aliquammultum Aristarcho debetur in Cratetem nitenti, videntur in hoc genere permodici fuisse. Inspicias modo quae in supra allatis occurrerunt: quamquam non dedita opera hunc locum pertractabamus. Apud Apollonium pron. p. 31 quaeritur cur *τίς*, si nomen est monosyllabum, contra regulam breve sit, *„ἴσως δὲ καὶ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ι παρῃτήσατο."*

Quae hoc loco de vi et natura aspirationis exposita habes, Tryphoni, ut antea apparebat, accommodatissima. Argutius etiam aliquid in eandem sententiam excogitavit Seleucus l. l. (398[a]) *τοῖς πρώτοις τῶν φωνηέντων κατὰ τὰς ἁπλᾶς τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰς συνεκφέρεσθαι ἐθέλει* (sc. *τὸ πνεῦμα*), *καὶ ἐνταυθοῖ προάττουσα καὶ τάχιον ἐκθέουσα δι᾽ ἐπιπολῆς ἐστι τῶν λέξεων. τεκμαιρόμενοι οὖν Ἀθηναῖοι καὶ διὰ τῆς τάξεως τὴν ἐνοῦσαν τῇ προσῳδίᾳ φύσιν, οὐκ ἐπὶ τῶν φωνηέντων τιθέασιν, ὥσπερ τὰς ἄλλας, πρὸ δὲ τούτων τάσσουσιν ... εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ὁ ταὧς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται.*

Vides his grammaticis rem miram accidisse, sed hoc ipso esse certissimam. Causam si quaeris, me ignorare profiteor. Audebo tamen referre, quae de ea re non dicam inquisivi sed ludens cogitavi. Nam primum occurrebat, ut hoc unum nomen aspirationem communem haberet cum bacchicis illis interiectionibus, possetne communem etiam aspirationis causam habere. Quare quod plerasque aves a suis vocibus nomen accepisse constabat, videbatur quaeri posse, sitne inter eas

καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμώζων ταώς

(Anaxilas *Ὀρνιθοκόμοις* ap. Athen. XIV p. 655[a]). Id cum non improbabile esset, eum non multum morabamur, qui apud Athen. p. 398[a] fidenter pronuntiat: „*ὠνόμασται δὲ ταὧς ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν*“: tum prorsus illum contemsimus, de origine vocis Varronem nacti adstipulatorem (V 11 p. 81 Sp.) et doctissimum *λεξιλόγον* Adelungium. Hunc attendamus: „welche (Namen) insgesammt eine Nachahmung seines natürlichen Geschreies sind, welches, besonders bei der Pfauhenne, sehr deutlich Pfa—u lautet“. Denique iucundum erat, cum de aspiratione Buttmanno eandem coniecturam incidisse animadvertebamus, gramm. II 2 p. 380 ⟨I² p. 27 not.⟩. — Aliam causam indicavit Bohlenius in dissert. de mercat. veteris Indiae, script. soc. German. Reg. I p. 71. Scilicet Arabice pavo est „Tawus“.

330 (345)

C. III.

De spiritu vocabulorum principali.

Iam accingo me ut tertium huius dissertationis caput perscribam, de spiritu vocabulorum principali: sed deest paene materia. Herodian. *Z* 239 de spiritu vocis ἔτης disputans, quod Alexio esse volebat ἕτης: „ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐδὲν ἄντικρυς περὶ τοῦ πνεύματος ἀπεφήνατο". Puto Aristarchi tempore, ut in accentibus saepe factum vidimus, non dubitatum esse. Herodianus Aeschyli Euripidisque usu non dubitabili (οὔτ' ἔτης, οὐκ ἔτης) defendit. — Sed in paucissimis quae in hoc genere supersunt Aristarcheis mirum est complura esse quae vel non probata vel non probabilia sunt: quod et in accentibus et in ipsa interaspiratione in magna exemplorum copia rarissime factum vidimus. Primum ἤϊε Φοῖβε. Herod. *O* 365 Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν· οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως· καὶ οὕτως ἐπείσθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγινώσκειν.
331 ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὁ χαρακτὴρ μάχεται· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φω-
(346) νήεντος ψιλοῦται, ἠώς ἤϊα. Inde esse ἠώς ἕως, ἥλιος ἠέλιος.
Tum concludit de ἤϊε: ὥστε εἴτε ἐκ τοῦ ἤϊος δασυνομένου ἐστὶν εἴτε ἐκ τοῦ ψιλουμένου μόνως ψιλωτέον. Apollinem medicum non esse Aristarchus observaverat (v. p. 181): ergo qui ducerent ab ἰᾶσθαι ut Crates his obsistendum erat: egregiam Herodiani regulam nescivit: qui verum etymon nec ipse vidit. —

Alterum est εἵατο i. e. ἦσαν, non εἵατο i. e. ἧντο *O* 10. *Ω* 84. *υ* 106. Quid Aristarchum moverit ut vel ab Aristophane descisceret, qui probabat εἵατο (ad *Ω* 84), non traditum. Nec probat lenem spir. Herodianus *O* 10. — Tertium est ἄρθεν *Π* 211 Ἀρίσταρχος δασύνει. δεῖ δὲ ψιλοῦν, ὡς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ *Α* ῥαψῳδίᾳ (136) διαλαμβάνοντες περὶ τοῦ „ἄρσαντες κατὰ θυμόν". Eo loco Herodiani nota excidit: legimus hoc: (ABL ex ⟨et?⟩ Eust.) ἄρσαντες: Ἀρίσταρχος δασύνει· ἔνθεν γάρ φησι γεγονέναι καὶ τὸ ἅρμα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ (cf. ad *Z* 348), λέγων ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων Αἰολικῶς ἄρσω· τὸ δὲ α καὶ τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ὄντα ἑτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται

(quae sub hanc generalem regulam non cadunt hic omissa, v. lex. spir. post Ammon. p. 211). Cf. Apollon. lex. ⟨p. 42, 20 Be.⟩ ἅρσεν ἥρμοσεν, καὶ ἅρσαντες ἁρμοστὸν ποιήσαντες· εἰ δὲ ψιλῶς ἀναγνῶμεν, σημαίνει τὸ ἀρεστὸν καταστήσαντες. — In ἑάφθη (sic Ar.) de spiritu non videtur dubitatum esse, sed de etymo, Herod. *N* 543. Duxit Aristarchus ab ἕπομαι, quo certe nec Buttmanno invenire contigit probabilius, lex. II 140. — Item ἑῶμεν certum propter ἐπεί χ' ἑῶμεν, Herod. *T* 402 (? *N* 315). — Nec dubitandum de ἑέ, Herod. *Ω* 134. — Nec de ἄμυδις: quamquam Nicias et Pamphilus maluerunt ἅμυδις propter ἅμα; Ptolemaeus et Herodianus tum aliis argumentis defendunt tum Herodianus hoc loco: πάντ' ἄμυδις (*M* 385). v. Herod. *I* 6. — ἅδην (Nicias cum leni) videtur vulgo receptum fuisse, etiam apud Atticos, Herod. *E* 203. Eust. p. 178, 20. — ἀθρόος. De hoc ita loquitur Herodianus *M* 391 (cf. schol. *Ξ* 38) quasi cum significat crebros non scribatur aliter. Formam certe Eustathii (347)
temporibus (v. p. 1386) iam oblitteratam compluribus Demosthenis et Platonis locis eruit et restituit Bekkerus. — ἀπτοεπές *Θ* 209. ἑσπομένοιο *K* 246. ἕστασαν aor., ἕστασαν plusqpf. 332
(cui etiam Ptolemaeus assentitur) *M* 55. ἅσσα: ἄσσα Et. M. s. v. — Proprium Ἰαμενός *M* 193 „Ἀρίσταρχος ψιλοῖ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησίν, ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως ψιλωτέον, ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς δασυντέον. ἄμεινον δὲ προκρίνειν τὴν Ἀριστάρχου· οὐδὲν γάρ ἐστι κωλῦον τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ“.

(348) 333 # Dissertatio V.

De criticis Aristarchi rationibus.

C. I.

De athetesibus.

§ 1. Artis scribendi in carminibus Homeri mentionem nullam fieri, recte Aristarchus observavit (v. diss. II s. γράφειν). Attamen censuisse Homerum ipsum non scripsisse nusquam, quod sciam, vestigium est. Censuit Aristarchus, quaedam ipsi Homero cognita fuisse, quibus tamen heroas uti non faciat, e. g. unguenta et coronas[234a] Athen. 18e. Schol. *Λ* 700. *Ν* 736. *Ξ* 171. *Ψ* 186, tubam *Σ* 219. *Φ* 388, artem equitandi *Ο* 679, carnis coctionem *Φ* 362 (cf. p. 228 Ἔφυρα). Eo igitur videbitur etiam scripturam rettulisse. Attamen hoc nec ipsi nec iis qui ante eum accuratius scriptorum lectioni vacaverant, obstare poterat quin multos versus irrepsisse persuasum haberent subdititios. Nonne apud tragicos, apud Aristophanem invenerant, quos nemo sani iudicii pro genuinis habere posset[235]? Si multo plures apud Homerum inveniebantur aliosque, qui diu
(349) per cantorum ora ferebantur, hoc consentaneum erat. Quo fortasse etiam de quibusdam versibus fama quaedam accessit, ut
334 de Solone, Onomacrito (λ 604), Cynaethone. Cf. Pausan. IX 31. Quamquam huic famae minimum tribuisse apparet ex ea ratione qua de eiusmodi versibus quaerit Aristarchus (v. de στῆσε δ'

[234a] ⟨Sed de his conferatur nunc E. Rohde in Mus. Rhen. XXXVI p. 544 sq.⟩

[235] Instar omnium versus Ran. 1439 sqq. ab Aristarcho et Apollonio notati.

ἄγων — supra p. 221): et de Pisistratea opera potius ne notam quidem his antiquis et Aristarcho videri famam fuisse in Epimetris ostendam. — Quicunque hoc modo genuinam carminum Homericorum formam corruperant, dicebant Alexandrini *διασκευαστάς*. Etenim quod nos solemus dicere interpolare vel quocunque modo genuinum textum scriptoris mutare hoc a Graecis grammaticis proprio vocabulo dicitur *διασκευάζειν*. Galen. in Hippocr. de nat. hom. praef. p. 9 Kühn. Sunt, inquit, qui Hippocratis librum de natura hominis pro spurio habeant, „*ἀπατηθέντες ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ διεσκευασμένων καὶ παρεγγεγραμμένων*". Idem loquitur de characteribus Hippocratis libris postea ascriptis, sive dolo malo sive non malo consilio. Utitur voce: *οἱ χαρακτῆρες διεσκευάσθησαν* comm. ad Hipp. epid. III 2 p. 411, 24 ed. Bas. Et exemplar his notis instructum *διεσκευασμένον* ib. 412, 9.

Redimus ad scholia Veneta. Aristonicus *Π* 666 (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε γράφων* „*καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν*" (pro *καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς*), *ἵν' ἐκ τῆς Ἴδης προσφωνῇ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ Ἀπόλλωνα*. Maxime de interpositis versibus. *Σ* 356 (Porphyrii) *Ζηνοδώρῳ τῷ συγγράψαντι περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας τὰ δέκα βιβλία συγγέγραπται καὶ περὶ τούτου τοῦ τόπου· ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ'* (hos tredecim versus ab aliena manu interpositos vel adiectos esse). *Ω* 130 *ἀθετοῦνται στίχοι γ'* —. *διεσκεύακε δέ τις αὐτοὺς οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι* „*οὐδέ τι σίτου.*" Idem paulo aliter per substantivum dicitur *Π* 97 *ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπό τινος τῶν νομιζόν*- (350)
των ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλέα τοῦ Πατρόκλου, „per interpolationem facti". Quod simpliciter *I* 416 sic: *ἀθετεῖται ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον προσέθηκεν αὐτόν*. Item *προσέθηκε B* 668. Et simplicius etiam: *N* 658 *ἀθετοῦνται ἀμφότεροι ὅτι πλανηθείς τις ἐκ τοῦ* „*ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο*" (644) *ἔταξεν αὐτούς, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὀδύρηται*[236]. Et alio modo 335

---

[236] Mirum hoc: *Ψ* 104 *ἐνσέσεισται ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος*.

E 183 ἀθετεῖται ὅτι δεξάμενός τις εἰ μή τις θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος, ἐνέγραψεν αὐτόν. Sed hoc iam proprium ut παρεμβάλλειν (*Φ* 130), ἐμποιεῖν. οἱ ἐμπεποιηκότες εἰς τὰ Ἡσιόδου Pausan. II 26, 7. παρεντιθέναι *Π* 97. διασκευάζειν. Pro quo dicitur etiam ἐνδιασκευάζειν *Γ* 395: δεξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἑξῆς ἐνδιασκευάζει· διὸ ἀθετοῦνται. Verbi διασκευάζειν nunc reliqua ponenda sunt exempla: *Υ* 269 ἀθετοῦνται στίχοι δ' ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν. μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις. *Β* 807 (ἡ διπλῆ) ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω (791) διασκευάσαντα. *Δ* 208 ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ὄρινεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ „ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν" (*Γ* 396. ϱ 150), ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν ὡς ὁ διασκευάσας ἐκλαβὼν ἔταξε τοὺς ἑξῆς εἴκοσι ⟨v. supra p. 100 not. 53⟩ στίχους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ παρώρμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. *Λ* 11 (ἡ διπλῆ) ὅτι διὰ τὸ ἡλαττῶσθαι κατὰ τὴν κόλον μάχην νῦν μέγα σθένος ἑκάστῳ ἐντίθησι πρὸς τὸ πολεμεῖν οὐχ ἵνα ⟨μὴ inseruit Friedlaender⟩ εἰς οἶκον ἀνακομισθῶσιν, ὡς ὁ διασκευάσας τοὺς ἑξῆς. Qui his locis ὁ διασκευάσας, is aliis ὁ διασκευαστής, interpolator. *Ζ* 441 ὅτι πρὸς τὴν λέγουσαν „ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε" καὶ „μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης" οἰκείως ἀπήντηκεν· ὁ δὲ διασκευαστὴς (qui versus 433 sqq. interposuit) ἐπλανήθη. *Θ* 73 ἀθετοῦνται ὅτι ὑπὲρ
(351) ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεύς, οὐ πλείους, ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος· ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς. λ 584 „στεῦτο" νῦν ἀντὶ τοῦ ἵστατο ἐπὶ τῶν ποδῶν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστὴς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν. χ 31 οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἔλεγε τὸ ἴσκε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡμοίου· ἠπάτηται οὖν ὁ διασκευαστὴς ἐκ τοῦ „ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων" (τ 203). Subst. διασκευή praeter locum supra adhibitum (*Π* 97) est etiam *Τ* 400 σημειοῦνταί τινες ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ τοῦ τεθρίππου πεποίηται, h. e. is a quo *Θ* 185 versus spurius Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε
336 τε δῖε profectus est, in mente habuit et nomina mutuatus est ab hoc (*Τ* 400) Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, quem versum quodammodo diffinxit. Eadem res per verbum διασκευάζειν dicta sic: *Ο* 414 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην

ἐμάχοντο νέεσσι: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται ὁ τῆς τειχομαχίας στίχος „ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν", *M* 175: quo loco sic scribit: ἀπὸ τούτου ... ἀθετοῦνται στίχοι ϛ' ὅτι παρῴδηνται ἐκ τοῦ „ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μαχην ἐμάχοντο νέεσσι". — *T* 327 καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει τὸν στίχον ... τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον „εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον". Praeterea προδιασκευή, *Ω* 109 ὅτι ἐντεῦθεν γέγονεν ἡ προδιασκευή „ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν" (quod schol. V sic dicit: ἐντεῦθεν τὰ ἄνω διεσκεύασται περὶ κλοπῆς). Ergo διασκευάζειν dicitur 1) de libro vel loco qui primam et genuinam formam vel additamentis vel quibuscunque mutationibus factis amisit, διεσκεύασται[237]. 2) Locus ipse qui additus est dicitur διεσκευασμένος i. q. ἐνδιεσκευασμένος.

Ceterum haec διασκευή potest ab ipso scriptore fieri, ut saepe dramatici faciebant cum fabulae primum non placuissent, quod Athenaeus egregie illustrat IX p. 374 in., vocabulo μετασκευάζειν utens: πικρὸς δ' ὢν τὸ ἦθος (Anaxandrides) ἐποίει (352) τι τοιοῦτον περὶ τὰς κωμῳδίας· ὅτε γὰρ μὴ νικῴη, λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν, καὶ οὐ μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Poterat διασκευάζειν, quod multo frequentius in hac re; e. g. schol. Nub. 549 distinguuntur αἱ διδαχθεῖσαι et αἱ ὕστερον διασκευασθεῖσαι Νεφέλαι. v. Athen. VI 247c. VIII 358d (ubi ἑνός delendum videtur). X 429e. XI 496f. XIV 663c[238]. Non semper retractatae ut denuo in theatra redirent, sed ut emendatiores in manus legentium venirent. Nonnunquam mutatae ab aliis sunt, ab ipsis etiam histrionibus (Grysar. de Graecorum trag. temp. Dem. p. 4 sqq.). Sic prouti 337
res ceciderit διασκευή et correctio esse potest et corruptio[239].

---

[237] Nonnunquam etiam formam non genuinam induit. Diog. La. IX 49 τὰ δ' ἄλλα ὅσα τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν (Democritum) τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτοῦ διεσκεύασται, τὰ δ' ὁμολογουμένως ἐστὶν ἀλλότρια.

[238] Apparet ex his locis quam res frequens in recentiori comoedia fuerit.

[239] De diasceuastis nos nostro more exposuimus. Quidquid in eandem sententiam dictum est ab Heinrichio, quod factum esse video ex Nitzschii praeparatione indagandae per Odysseam interpolationis § 11, id totum illi acceptum referri volumus. Nos Heinrichii libellum nunquam vidimus.

§ 2. Notandis versibus spuriis omne verae criticae et Homericae maxime fundamentum iactum. Nam quamdiu in carminibus vere dissoni, absurdi loci legebantur, vigebat quaestionum, quas supra descripsimus, ardor nec multae refutari poterant nisi argumentis item ineptis nec res a puerili et dialectica velitatione ad virilem et grammaticam deliberationem venire poterat. Quare si nihil aliud praestitisset Zenodotus quam ut hanc meditationem ad Homerum attulisset nunquam eius memoria perire deberet, quippe a quo omnis criticae primordia repetenda essent[240]. Causas si quaerimus quibus com-

---

240 Obeli ipsum iam signum Zenodoti editioni appositum fuisse non dubitandum. Aristophanes praeterea in Homericis habuit ceraunion (ad plures ut videtur continuos versus spurios uno signo notandos, quod Aristarcho non commodum visum nec assumtum), sigma et antisigma, asteriscum „ad notandos locos quibus sensus deesset" (Anecd. Paris. Reifferscheid p. 139). Nec ad hanc rem Aristarcho, cui ad hoc etiam diple sufficiebat, singulare signum opus videbatur. Sed praeter diplen periestigmenen ad Zenodotea notanda commodum Aristarcho visum singulari signo notare locos recurrentes nunc recte nunc falso positos; et ad hoc potius ipse asterisco usus est et contra posuit asteriscum obelatum. De his vide Nauckium Arist. p. 16 et Sengebuschium diss. Hom. I p. 50. Sed quod idem ille auctor, cui illa de asterisco Aristophaneo debemus, quod certe causa non est cur dubitemus, de diple tradit hoc dudum dici debebat ineptissimum esse. „Diplen aperisticton primus Leogoras Syracusanus apposuit Homericis versibus ad separationem Olympi a caelo, proprie Olympum ab eo pro monte positum adnotans, nusquam pro caelo, quod saepe *οὐρανὸν εὐρὺν* dicat et *μακρὸν Ὄλυμπον*, neque e contrario epitheta permutet. ponebat autem tam ad montis significationes quam ad caeli: utrimque manifestatur voluntas eius. usus est ea in multis Aristarchus, nunc ea quae praeter consuetudinem tam vitae nostrae quam ipsius poetae apud eum invenirentur adnotans, nunc proprias ipsius figuras, interdum ea in quibus copiosus est, rursus quae semel apud illum ponerentur". Aristarchum diplen, si iam ante aliquis eius usus erat, ad multo plura adhibuisse, ut plura multoque plura attenderit et observaverit, id certum et sciremus
338 sine illo. Fuisse iam ante eum aliquem diples usum id potest verum esse: sed illi testimonio nulla fides. Fuisse aliquam ante Aristarchum editionem Homericam, et quidem iam diple usam, ignoti cuiusdam Leogorae, cuius editionis nullum praeterea vestigium, certe non admodum probabile. Sed esto. Quis credat talem editionem, in qua diple iam apposita fuisset, sed ad solam distinctionem caeli et Olympi? et haec distinctio probata ex solis adiectivis *εὐρύς* et *μακρός*? Imo vero hic habemus confusionem eo dignam, qui obeli usum ab obolis Pisistrati ducit (ib. p. 138). Illa observatio de *εὐρύς* et *μακρός* non Leogorea est sed Aristarchea, ut supra una

moti versus veros non esse pronuntiamus, quattuor sunt. Pri- 338
mum deficiens carminum connexus vel discrepans. Deinde si
quid displicet in arte poetae vel in hominum deorumque factis (353)
et moribus. Tum si quid in antiquitatibus, denique si quid in
sermone a poetae consuetudine discrepat. Et Zenodotus quidem primo et secundo genere substitisse reperitur, tertium et
quartum genus aliis relinquens, qui artem criticam cum arte
grammatica coniuncturi erant. In illo vero primo et secundo
genere ut quaedam vidit, quae posteritas probavit, sic ab iis
erroribus cavere non poterat, quae omnino et quae illo maxime
tempore in hac re declinare difficillimum. Quot res vel hodie non
Wolfius sed Wolfiani inter se contradicere affirmarunt, quae in
poeta minime contraria videbuntur quid poetae liceat non quid
veritatis quaerat ieiunitas vel reputantibus vel potius nativo
sensu edoctis. Sed ut ad Alexandrinos meos redeam, initium
faciam ab hoc, quod ad secundum genus referendum erit. Abiudicaverat Zenodotus multos versus ab Homero *διὰ τὸ ἀπρεπές*, si quid heroum vel deorum gravitatem minus decere videbatur. *Δ* 88 Minerva sumta facie Laodoci perlustrat exercitum
Pandarum quaerens:

Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Indignum duxit dei persona, quod quaerit: „*τούτῳ καὶ τῷ
ἑξῆς παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος τούτου
μὲν τὸ ἀκροτελεύτιον οὕτως γράφει „εὗρε δὲ τόνδε“, τὸν δὲ
δεύτερον οὐδὲ γράφει, δοκῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι· κα-* 339
*ταλέλοιπε δὲ τὸ διζημένη. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδόκῳ
ἀνάγκην εἶχεν ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν*“. — *Γ* 424, ubi Aphrodite Helenae dicitur sellam posuisse, duos versus omisit Zenodotus: „*ἀπρεπὲς γὰρ αὐτῷ ἐφαίνετο τὸ τῇ Ἑλένῃ τὴν Ἀφροδίτην δίφρον βαστάζειν*“. Cui respondetur: „*ἐπιλέλησται δὲ ὅτι γραῒ εἴκασται καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα ἐπιτηδεύει*“. Sic quod spurius Zenodoto visus locus de Briareo
(*Α* 396—406), quod *Ἥρης κόλασιν* (*Ο* 18) eiecerat, quod item (354)

cum observationibus de Olympo *νιφόεντι* et *πολυπτύχῳ* et de Olympi *καρήνοις* et ceteris occurrerat. Talibus testimoniis, quale illud, non uti ratio est.

spuriam censuit illam Achillis orationem *οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων* (*A* 225 sq.) — ne aliam quaeras causam. Et alia eiusdem generis invenientur. Sic *Π* 89 Achilles ad proelium dimittens Patroclum haec dicit

μὴ σύ γ᾽ ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις·
μηδ᾽ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι
Τρῶας ἐναιρόμενος προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν:

(*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς ἦρκεν, πεποίηκε δὲ οὕτως „μὴ σύ γ᾽ ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι", ἵν᾽ ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια. ἀναγκαῖοι δέ εἰσι· σκοπὸς γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ μὴ ἀτιμωθῆναι τούτου κατευημερήσαντος.* Si dubitari posset, haec ultima, quibus defenduntur, patefacerent cur Zenodotus eos damnaverit, sc. ne Achillis invidia pateret. Vel in Thersitae persona quaedam ei nimium ridicula nec ferenda visa, schol. *B* 227. 231. Videmus in hac re Aristarchi iudicium iam liberius fuisse: attamen quibusdam similibus offensus est, quae hodie in Homeri simplicitate ferimus. Et quidem, quod memorabile est, plus videtur in dis tulisse quam in hominibus. *η* 311 Alcinous ad Ulixem:

αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι τά τε φρονέων ἅ τ᾽ ἐγώ περ
παῖδά τ᾽ ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, cet.

τοὺς ἓξ Ἀρίσταρχος διστάζει Ὁμήρου εἶναι· εἰ δὲ καὶ Ὁμηρικοὶ (h. e. etiamsi nihil continent quod a consuetudine sermonis et antiquitatis Homericae abhorreat), *εἰκότως αὐτοὺς περιαιρεθῆναί φησι. πῶς γὰρ ἀγνοῶν τὸν ἄνδρα μνηστεύεται αὐτῷ τὴν*
340 *θυγατέρα, καὶ οὐ προτρεπόμενος, ἀλλὰ λιπαρῶν;* Similiter *ζ* 244 Nausicaa precatur:

αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη
ἐνθάδε ναιετάων, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν:

(355) *ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος. διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε* (puto *μετέλαβε*, transtulit ad sua) *παρθένους λεγούσας εἰσάγων „Ζεῦ πάτερ, εἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη"*[241]. —

[241] Alterum schol. h. l. incipit: *δοκοῦσιν οἱ λόγοι ἀπρεπεῖς παρθένῳ εἶναι καὶ ἀκόλαστοι.* Plut. aud. p. 27ª *εἰ μὲν ἡ Ναυσικάα ξένον ἄνδρα*

Cognosce criticum vel in errore laudabilem. Sensui suo repugnare non potest, sed cum extrinsecus videt aliquod accedere momentum paratus est cedere. Pertinent eodem versus *I* 458—461 in Phoenicis narratione: *τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ* cett., de quibus Plut. aud. p. p. 26[f] *ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθείς*: sc. timens Phoenicis moribus, qui Achillis paedagogus factus est. Ceterum qui vel obiter historiam interpretationis Homericae tetigit, cognitum habet nullam fere aetatem fuisse quin magna pars hominum, doctorum certe, Homericorum morum simplicitate offenderetur; per Wolfium demum et Vossium paullatim hic sensus acui coeptus et cum pluribus communicatus. Illos vero Alexandrinos et aulae luxuria affluentes et philosophorum severitate circumstrepentes in multis offendisse mihi consentaneum videtur[242]. v. Ar. iudicium de Apolline Smintheo p. 177.

τὸν Ὀδυσσέα θεασαμένη καὶ παθοῦσα τὸ τῆς Καλυψοῦς πάθος πρὸς αὐτὸν ἅτε δὴ τρυφῶσα καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα τοιαῦτα μωραίνει πρὸς τὰς θεραπαινίδας· „αἲ γὰρ ἐμεῦ τοιόσδε πόσις“ . . ., ψεκτέον τὸ θράσος αὐτῆς καὶ τὴν ἀκολασίαν· εἰ δὲ τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἦθος ἐνιδοῦσα καὶ θαυμάσασα τὴν ἔντευξιν αὐτοῦ πολὺν νοῦν ἔχουσαν εὔχεται τοιούτῳ συνοικεῖν μᾶλλον ἢ πλωτικῷ τινι καὶ ὀρχηστικῷ τῶν πολιτῶν, ἄξιον ἄγασθαι. Schol. aliquis ad h. l. *Ἔφορος ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφυοῦς πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς· ἐγὼ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἁβροδίαιτον τῶν Φαιάκων δίδωμι.* — v. Serv. Aen. VII 268.

242 Huc non pertinet, quod Athenaeus de Eratosthene habet, I p. 16[d] *ἀπολαυστικὸς δέ ἐστι παρ᾽ αὐτῷ (Ὁμήρῳ) καὶ ὁ τῶν Φαιάκων βίος·*

οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι
ἢ ὅτ᾽ ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, (356)
δαιτυμόνες δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ (ι 5),

ἃ ἔπη Ἐρατοσθένης οὕτω δεῖν γεγράφθαι φησίν·

οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι 341
ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κακότητος ἀπούσης,
δαιτυμόνες δ᾽ ἀνὰ δ.

Hic non grammaticum audimus sed philosophum, pertinetque hoc ad id genus, de quo Plut. aud. poet. 33[c] *ὅθεν οὐδ᾽ αἱ παραδιορθώσεις φαύλως ἔχουσιν, αἷς καὶ Κλεάνθης ἐχρήσατο καὶ Ἀντισθένης, ὁ μὲν εὖ μάλα τοὺς Ἀθηναίους ἰδὼν θορυβήσαντας ἐν τῷ θεάτρῳ*

τί δ᾽ αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

παραβάλλων εὐθὺς

αἰσχρὸν τό γ᾽ αἰσχρόν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ.

ὁ δὲ Κλεάνθης περὶ τοῦ πλούτου

(356) 341 II. Porro Zenodotus de quibusdam falso iudicavit cum reliqua Homeri narratione dissentire. Haec ut in ordinem cogerentur et mutavit complura et quaedam ut spuria reiecit. Quod genus ut significem exemplo demonstrabo. *Π* 432 Iuppiter in monte Ida Iunonem alloquitur de Sarpedonis exitio consulturus. Hic Zenodoto aliquid hiare visum: *ἐπιζητῶν πῶς ἡ μικρὸν ἔμπροσθεν* (*O* 79) *ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἴδης ἐστίν.* Hanc ob causam hoc colloquium spurium esse iudicavit. Similiter quod nunquam indicatum quo modo
(357) Apollo ex agro Troiano in Idam pervenerit *Π* 666 versum mutavit (de qua mutatione, in qua sane iudicii elegantiam desideramus, recte iudicant Aristarchei), versum *Π* 677 ut suppositum reiecit. De hac re Aristarchus verum induxit iudicium: fieri nonnulla apud Homerum quae non diserte dicantur sed ex consequenti cognoscantur. „*πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητὴς σιωπωμένως γεγονότα*" (Ariston. *Π* 432). Loci qui hoc
342 probarent notati, ut *E* 231. 337. *I* 709. *P* 24. *Σ* 356. *Φ* 17. 67. Haec observatio omnino ad veram poetarum interpretationem magni momenti erat; et ad meliores interpretes, Latinos etiam, ita transiit ut saepe ea utantur.

III. Omnino clarum est per meliorem explicationem versus servari posse antea suspectos. Pulcrum exemplum est *ε* 247: ubi nec Aristophani dedecori est quod non intellexit et Aristarchus placet interpretatione tuitus.

IV. Multam dubitandi materiam in Homericis dant versus bis vel saepius repetiti. Hos ut uno tantum loco relinqueret

---

φίλοις τε δοῦναι σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὸν
δαπάναισι σῶσαι

μεταγράφων οὕτω

πόρναις τε δοῦναι σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὸν
δαπάναις ἐπιτρίψαι —

καὶ ὁ Ζήνων ἐπανορθούμενος τὸ τοῦ Σοφοκλέους

ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται
κείνου 'στι δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ,

μετέγραψεν

οὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Attamen haec ipsa exempla nos admonent de philosophorum severitate, cuius supra mentionem feci.

inclinabat Zenodotus. Ariston. *I* 23. 24. 25 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος ἦρκε τοὺς στίχους πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους φέρεσθαι. τοιοῦτος δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν διφορουμένων. B* 60 sqq. Agamemnon in consilio insomnium suum iisdem verbis exponit, quibus primum Iuppiter ad Somnum, dein Somnus ad Agamemnonem usus erat. Hoc loco ne tertio eadem repeterentur decem versus in duos contraxerat (v. Ariston. et Eust. p. 193). Opponit Aristonicus: *τὰ δὲ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δὶς καὶ τρὶς ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσωπητέον· ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι.* Hinc intelligimus in eiusmodi versibus notandis Aristarchum quam Zenodotum temperantiorem (quamquam ne ita interpreteris Aristonicum quasi hanc certam legem habuerit Zenodotus ut nullum versum saepius relinqueret; quod non est ita), et maxime in nuntiorum (358)
vocibus saepius repetitis minime offendisse. Attamen Aristarchus quoque iudicavit saepissime factum esse in Homericis ut versus uno aliquo loco recte et apte positi per errorem ad alios locos ubi minus aptus eorum locus transferrentur: inde magna copia locorum asterisco et contra obelo et asterisco notatorum. Hoc genus interpolationis proclive esse apparet: et sunt loci complures, quibus ita factum esse certissimum. Attamen iudico in hac re ipsum quoque Aristarchum saepius quam necesse obelo usum esse. Sed cave in multis citius iudices. Mihi enim compluribus locis accidere memini ut cum primum intuenti non satis argumenti ad obelum ponendum esse videretur denique non possem me continere quin in partes argutissimi hominis 343
discederem. Si quis ex multis, qui hodie multa scribunt, operam susceperit de versibus Homericis ab Aristarcho obelo notatis quaerendi is in prima pagina illud Quintiliani ponat: „Modeste tamen et circumspecto iudicio de tantis viris pronuntiandum est, ne, quod plerisque accidit, damnent quae non intelligant“ (X 1).

V. Suspectus visus character Hesiodeus (iam Zenodoto). *Σ* 39. *Ω* 614. *ο* 74. Et haud dubie saepius (e. g. *X* 495), ubi nunc hoc argumentum excidit. — Sunt etiam quae ex ipso Hesiodo in Homerum venerunt, ut *Ω* 45 *ἀθετεῖται ὅτι ἐκ τῶν Ἡσιόδου μετενήνεκται ὑπό τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον.*

VI. Suspecta visa ea quam dicunt *ἀνακεφαλαίωσιν*. Hi sunt eiusmodi loci, quibus brevis summa continetur eorum quae ipsa carmina exhibuerant; magnam partem ex frustulis Homericis contexti ut *Α* 365 sqq. *Σ* 444 sqq. *ψ* 310 sqq.

VII. Auget suspicionem versus, si vario modo fertur. *Τ* 327
(359) in versu haud dubie subdititio *εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής* aliis argumentis expositis additur: *τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον, „εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον“* (? *Α* 423).

VIII. Multi versus notati *διὰ τὸ περιττόν*. In hoc invenio Aristarchum opinioni indulsisse. Vide hoc exemplum (*Α* 442):

ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
— *ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα.*

Hic annotatum: *ὅτι τὸ ἀγέμεν κοινόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἑξῆς περισσόν· διὸ καὶ ἀθετεῖται.* De eodem versu monitum ad *Φ* 479: ubi hoc modo edidit Wolfius:

ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
[*νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·*]

Aristonicus hoc annotat: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι κοινὸν δεῖ δέξασθαι τὸ προσέφη· ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις προσέφη. οὕτως οὖν κἀκεῖ „παῖδά τέ σοι ἀγέμεν Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκα-*
344 *τόμβην“· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀγέμεν, καὶ περιττὸς ὁ ἑξῆς „ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν“.* Ergo videmus Aristonicum illum versum *νείκεσεν* — ne nosse quidem. Verum est in eiusmodi constructione saepissime apud Homerum unum verbum sufficere, e. g. *παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι*, et in multis similibus, *Λ* 321. *Μ* 461. *Ν* 56. Sed v. Porphyr. *Κ* 167. Et diple notata talia ab Aristarcho, v. locum iam laudatum *Φ* 479 et *Λ* 56. Attamen non constans lex est: imo non pauci sunt loci, ubi denuo inferuntur verba et alia et ab initio versus *γίγνεται, ἐστί*, cet. Et quamquam sunt ex hoc genere versus qui simul aliam ob causam suspecti sunt (v. *Ω* 45. *Η* 353) ut aliquod
(360) etiam diasceuastarum huius scilicet lacunae explendae prodant studium, tamen putaverim his commotum nimium ad talia dam-

nanda propendisse; v. e. g. *Λ* 139. *I* 44. *Ξ* 158. *β* 137. *Φ* 570. Talia ferenda esse indicare videtur Apollon. synt. p. 5, 8. — „*Εἰμί* in initio versus *Z* 225. — *ἐστί μ* 321. *ρ* 159. — *εἶναι* *E* 636. 639. — *ἔμμεναι B* 216. 249. *P* 27. *α* 233. 377 et ubi idem versus est *β* 142. *ζ* 43. *ρ* 416. *τ* 385. — *ἔσσομαι Δ* 267. — *ἔσσεται Δ* 83. 271. *Λ* 824. *Y* 350. *Ψ* 343. 412. *α* 204. *β* 137. *ρ* 15. — *ἔσσονται Z* 353. *X* 489. — *ἔσσεσθαι M* 324. *O* 613. — *ἦεν Y* 348. — Item versus qui incipiunt ab *γίγνεται* *Λ* 418. *M* 150. *Φ* 529. *μ* 87. *ν* 245. *τ* 344 et *γίγνονται μ* 287. *ρ* 310. *τ* 561". Schwidop de versibus quos Aristarchus in Iliade obelo signavit. Regimont. 1862 p. 43.

IX. *P* 172 *μεμείωκε τὴν ἔμφασιν καὶ τὰ τοιαῦτα εἴωθεν ἀθετεῖν ὁ Ἀρίσταρχος*. Ex hoc genere turpia additamenta in Homerum venerant. Unius notissimi exempli admonebo (*Λ* 515)

ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
— *ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.*

Hic versus quam miserabiliter carmen deformet iam Zenodotus ita senserat, ut ne scriberet quidem. Aristophanes ut spurium notaverat; item Aristarchus: „*μειοῖ γὰρ εἰ μόνον ἰοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν*". Quis dubitat? Attamen in hoc maxime genere quousque procedere liceat difficile dictu est; nam et sensus fallere potest nec sicut in hoc exemplo sic ubi- 345
que omnibus persuaderi potest, minime iis qui cum Horatio sentiunt nonnunquam etiam bonum dormitare Homerum. Quam saepe dormitat? Hoc philosophis relinquendum erit, qui omnes animi humani angulos percontati esse dicuntur et quam saepe ingenium, quale Homeri fuit, dormitare debeat efficient. Hoc usque dum factum fuerit, grammaticis cavendum est ne summus poeta toties dormitasse putetur quam ipsi. Hoc certum est et in hoc genere et omnino in versibus spuriis, in quibus incredibili cum negligentia recentiores versati sunt, de hac aetate meritissimo dici posse illud Popianum:

nor is it Homer nods but we that dream.

Non dico equidem ubique in hoc genere verum vidisse Aristarchum; ne illud quidem negabo accuratius poetae rationibus perspectis unam alteramve regulam inveniri posse, quamquam hoc quem successum habiturum sit incertissimum: sin

(361) Aristarchus eos versus, qui ipsi a solita poetae alacritate et virtute discrepare videbantur, obelo notavit, id fecit quod unum critico facere convenit. Falsa opinio est, artem criticam omnino a singulorum iudicio nusquam pendere debere: debet quia non aliter potest: non aliter potest in hac arte, cum nusquam possit in rebus humanis. Zenodotus qui eiusmodi versus vel calidius ex textu eiecit vel mutavit audacter egit; Aristarchus relinquens[243] et signo aliquo sibi non probari indicans non egit audacter, imo non poterat aliter nisi negligentiae crimen sustinere volebat. Illud exemplum nobis imitandum est. Aristophanes et Aristarchus non „in elegantiorum hominum usum“ editiones suas parabant, sed scholae atque extra scholam nemini. Schola vero, quae discere vult, nec male interpositis versibus carere potest, unde plurima discendi materia (nisi forte uno
346 alterove vel testimoniis suspecto vel extra modum inepto[244]), nec malis textibus innutriri decet, quare commode in margine appositis notis admonetur, et in omnibus singulis scire interest ubi magistro dubitatio orta, etiamsi talis sit ut aliquid contra afferri possit. Sic et usibus scholae satis fit et ei quae criticum
(362) decet diligentiae nec pereunt quae fortasse alio tempore probabuntur. Modo ne in iis, quae natura sua minus certa sunt, tenax et obstinatus sit. Hoc vero vitium in Aristarchum minime cadit. Id primum ostendit eius fluctuatio quibusdam in locis, ubi non nisi diu meditatus certiorem sententiam pronuntiavit, partim severiorem ut *K* 398, ubi primum punctis appositis quam res dubitabilis esset indicavit, postea aut exemit (sic unus illo loco testatur Nemesio, qui tamen imprudenter videtur voca-

---

243 Ne ibi quidem mutavit Ar. ubi si versum exemeris sententiae connexus tollitur. Exemplum est χ 31. Sc. ubi versus spurios esse pronuntiamus ibi non continuo dicimus nullos fuisse sed non hos. — Memorabile est quod dicitur Σ 604 ex versibus quattuor fecisse tres exemptis verbis *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων* Athen. V c. 10.

244 Hos commemoravit in commentariis. *I* 140 (*ἡ δὲ διπλῆ*) *ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι στίχον „τὴν γὰρ ἐπ' αὖτις ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ“, εὐήθως πάνυ.* *I* 159 *φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι τούτῳ „οὕνεκ' ἐπεί κε λάβῃσι πέλωρ ἔχει οὐδ' ἀνίησιν“. οὐκ εἶναι δὲ ἀναγκαῖον.* *N* 808 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει „λίην γάρ σφι πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσεϊ πολλῷ“. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν προκειμένων δηλοῦται. καὶ ὁ Ἀρίσταρχος περὶ τοῦ στίχου οὕτως λέγει, ὅτι ἐν τοῖς Ζηνοδοτείοις ἐφέρετο.*

bulo ἐξεῖλε abusus esse pro eo quod apud Ammonium invenerat ἀθετῆσαι vel simili) aut obelo notavit (quod testantur Didymus, ad eundem ille Ammonium recurrens, et Aristonicus). Partim meditatio duxit eum ad leniorem sententiam, ut *Π* 613 ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄλογος αὐτῷ παρέκειτο. Pro ἄλογος scribendum ὀβελός, quod non minus certum est ideo quod enumeratur in notis diacriticis etiam „alogus nota quae ad mendas adhibetur". Isidor. I 20 ⟨Reifferscheid. Sueton. p. 138 et 141⟩. — *Τ* 365 ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες· γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ἥ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς (l. αὐτοὺς τὸν Ἀρίσταρχον[244a]), ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελοὺς ποιητικὸν νομίσαντας (l. -τα) τὸ τοιοῦτο. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει[245].
Deinde in quibusdam liberum reliquit iudicium, ut *ε* 337 Ἀρί- 347
σταρχος περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει, cet.; admonuit etiam si quis retinere mallet quo modo tueri posset. Sic *Γ* 144:

οὐκ οἴη (Helena), ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις:

εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα, ἀθετητέον· ἀπίθανον γὰρ (363)
ἐστιν Ἑλένης ἀμφίπολον (εἶναι) τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ζῆν διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου. εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων, δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσὶν ὁμώνυμοί τινες κατὰ τὰ Ἰλιακά, Ἄδραστος, Τεύθρας, Οἰνόμαος.

Item in versibus notissimis de Pylaemene (*N* 658. 659) ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἢ ἀθετεῖν φησι δεῖν ἢ ὁμωνυμίαν νομίζειν ⟨sch. V⟩ (cf. *B* 837 „ἐσημειοῦτο ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένους"). Item libera optio data *Λ* 222. Quod eo ducit ut quamvis versuum obelo notatorum magna copia sit tamen non temere ad notationem

---

244a ⟨Fere idem iam Bekker coniecerat p. 830: „αὐτοὺς Ἀρίσταρχον? Ἀρίσταρχον τοὺς στίχους?"⟩

245 Hoc ideo factum erat (ne quis haec inter se pugnare putet), quod illam novam sententiam Aristarchus post alteram demum emissam editionem in schola exponere coeperat.

prosiluisse sed quos quidem sine carminum detrimento putaret defendi posse retinere maluisse putemus. Quo alia quoque ducunt, quae egregia sunt. Agamemnonis gladius *B* 45 dicitur *ἀργυρόηλος*, sed *Λ* 29 *ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον*. An continuo alterutrum abiicit? Minime: „(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι τὸ Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν μὲν ἀργυρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ χρυσόηλον. καὶ Εὐριπίδης σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα εἰπὼν ἐν ἄλλοις φησὶ χρυσοδέτοις περόναις* (Phoen. 26. 812). *τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν ἐστι ποιητικῆς ἀρεσκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα διαφορώτερον φράζει* (sc. Il. *Λ*), *οὕτω καὶ τὸ ξίφος κοσμεῖ*". Hinc discant Wolfiani. Item *N* 365 Cassandra audit *Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη*, contra *Z* 252 Laodice: „(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι νῦν μὲν Κασσάνδραν* „*εἶδος ἀρίστην*", *ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Λαοδίκην, καὶ οὐ μάχεται*"[246].
348 Cf. *Y* 233 (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ὡς ἂν ἁρμόζῃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τίθησι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει*. — Illud quoque hoc loco recte commemorabitur. Homerus non novit vocabulum *νόμος*. Sed *ϱ* 487 est eiusmodi versus:

(*θεοὶ*) *ἐπιστρωφῶσι πόληας,*
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

(364) Quid pronius quam spurium dicere cum Homerus voc. *νόμος* nesciat? Sive probabis sive improbabis quod Ar. affert, duo dicenda sunt, primum subtilissimum virum fuisse, qui nihil fere dixerit, quin hodie discamus aliquid vel excitetur animus, dein antequam obelum contorqueret multa perpendisse: *εἰ μὲν οὖν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νόμου ἦν κατ' αὐτὸν ἐν χρήσει, οὐκ ἔστι σαφῶς διορίσασθαι· οἱ μὲν γάρ φασι δῆλον αὐτὸν εἶναι εἰδότα τοὔνομα τοῦ νόμου ἐν τῷ εἰπεῖν* „*ἀνθρώπων ὕβριν καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες*". *Ἀρίσταρχος δὲ ᾠήθη τὴν εὐνομίαν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ εὖ νέμεσθαι*[247]. Tradidit Plut. vit. Hom. ⟨II c. 175⟩.

---

[246] Addit: *ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς χωρίζοντας· λύεται γὰρ τοῖς τοιούτοις* ⟨*τὸ πρόβλημα* vel *τὰ ἐκείνων ἀπορήματα* addendum esse coniecit Friedlaender Ariston. p. 220⟩.

[247] Cf. *οἰκωφελίη*, quod haud dubie est ab *οἶκον ὀφέλλειν. εὐηγεσίη. εὐθημοσύνη* et *κακοθημοσύνη* apud Hesiodum. — Est nomen proprium *Ἔννομος B* 858. *P* 218. *Λ* 422. In hoc *νόμος* non magis inest quam in *Ἀμφίνομος*. Sed ne ille *Νομίων Νομίονος* quidem qui est *B* 871 in versibus catalogi Troiani quibusdam praecipue suspectis visis (v. Luc. Müller

Sic invenitur prudentiam cum fortitudine coniunxisse. Ceterum illius observationis usus erat ad Zenodoti lectionem *πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόμον ἔγνω* (v. schol. h. l.) refutandam, prae egregio *νόον* malam illam et falsam etiamsi decies *νόμος* apud Homerum legeretur. Minime audacem fuisse in arte critica Aristarchum infra dedita opera ostendemus: attamen audacior eo loco quo decebat et suadebat ratio. Etenim cum intellexisset sat magnam copiam versuum illatam esse in Homerum, quos subdititios esse dubitari nullo modo posset, recte iudicatum est eadem via qua centum falsi versus irrepserunt, sexcentos irrepere potuisse: et si ratio suaderet spurios iudicare non posse obstare quod in multis suaderet. Et si concedamus in persequendo instituto ab Alexandrinis et Aristarcho 349
haud raro peccatum esse, in consilio nihil peccatum esse fortiter defendimus, si ne nunc quidem sibi persuadere poterunt quibus summa critici laus videtur non ratio, non cautio, sed trepidatio. — Tam fervide mihi de ea re scribendum erat cum primum hunc librum ederem: ex quo sane tempore factum est ut iam nemo doctior putet in antiquissimis illis poetis hac opera uno alterove versu uncinis incluso defungi licere. Aristarchus quam grandi gressu, *μακρὰ βιβάς*, hoc spatium emensus sit, summa admiratio est.

X. Zenodoto vocabulorum Homericorum parum gnaro cum vulgares significationes adhiberet quaedam sensu omnino carere vel ridicula videbantur. Haec ille non poterat non falsa iudicare. Sic factum *Φ* 538 quod non intellexit *φάος* dici „salutem“, ut *Z* 6. Sic *Λ* 510, quod nescivit *τιμήν* esse hoc loco (365)
ut saepe in Homericis i. q. *τιμωρίαν*. Haec ut accuratioribus studiis in Homero positis in integrum restituta sunt, sic diligens et assidua sermonis antiquitatisque Homericae investigatio multorum suspicionem movit vel confirmavit. Haec vere sunt *πολλῆς πείρας τελευταῖα ἐπιγενήματα*. Hic locus est, in quo

---

de re metr. p. 371), etiamsi substantivum inesse putes, quod incertissimum, quidquam commune habet cum legibus, sed cum pascuis. Significatur *Βουκολίων* aliquis vel *Ἱππόβοτος*. Id et illi senserunt qui *Ἀνθέα* finxerunt *Νομίονος* filium in fabula apud Antoninum Liberalem quinta. — „*τὸν δὲ νομαῖς οἴων Νομίον φίλον*“ Nonn. XIV 92.

Aristarchi ars et merita satis praedicari nequeunt. Exempla per totum librum nostrum sparsa sunt et iam nota lectoribus recordantibus, quae dicta sunt in *βάλλειν*, *φράζειν*, *μάχαιρα*, *ἴσκεν*, *στεῦτο*, *γεγωνέμεν*, *γυῖα*, *κερτομεῖν*, item de aliis; de sepultura mortuorum (p. 193), de Hectoris quadrigis (p. 194), de Achille, Hercule, Musis, Paride aliisque in eodem capite; item in geographicis[248].

350

C. II.

De constituenda lectione.

Cum recens quondam ab Aristonici, Herodiani, maxime vero Didymi laboribus, quorum rationem et consilium prima
(366) dissertatione explicavimus, Wolfii prolegomena adirem, mira et praeter exspectationem accidit viri praestantissimi vox veteres criticos haudquaquam nostris simili diligentia fuisse. „Nondum“, inquit (p. CCXXXI), „satis refutavimus vulgarem errorem, quo facile ducimur omnes, ut criticos antiquitatis horum, qui nunc sunt, similes atque Aristarchum in primis Bentleii seu Valckenarii seu quisquis antiqua scripta pari ingenio expolit longe simillimum putemus“. Equidem quod hoc loco de criticis an-

---

[248] Non potui de Aristophanis opera in versibus Homeri spuriis vel eruendis vel defendendis posita dicere. Quae haud dubie maximi aestimanda est. Hoc igitur olim patebit, quantam sibi uterque in hoc genere gloriae partem vindicet. — In via ab his monstrata partim progressi sunt,
(366) tum laudabiliter tum ita ut abuterentur exemplo. Partim, ut in re dubitabili, contra scripserunt, ut Callistratus (cuius complures novimus atheteses) *πρὸς τὰς ἀθετήσεις* (*A* 423), Demetrius Ixion *πρὸς τοὺς ἠθετημένους Z* 437. *Πῖος, ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις M* 175. *Ζηνόδοτος πρὸς τὰς ἀθετήσεις* Suid. — Credamus (quamquam quod Pius versus *M* 175 sqq. defendere voluit male factum) sed credamus horum argumenta
350 meliora fuisse, quam magnam partem eorum, quae nunc a scholiastis afferuntur, partim singula singulis Aristarchi argumentis interiecta. Quam hi saepe pingui filo agunt! — Possum plura monere non inutilia; sed hoc dicam, ne quis Aristonicum legens obliviscatur athetesium argumenta partim ex pluribus pauca nunc inveniri, partim talia quibus discipuli quae Aristarchum movissent argumenta adauxerint.

tiquitatis dicit verum esse nullo modo mihi possum persuadere. Invenio enim apud Alexandrinos ipsosque meliores Byzantinos, invenio apud Graecos Romanosque grammaticos summum studium codicum mss. Hoc nube exemplorum probabo. Initium capiam a Latinis, qui cum artem ab Graecis didicerint, pro illis simul testes citari possunt; dein Graeca addam. Sic Latinos invenimus summo studio providisse ut Ciceronis, Virgilii, aliorum exemplaria antiquissima et si fieri posset autographa conquirerent et (ut intelligas non vanae luxuriae vel iactantiae causa factum esse) ad res grammaticas enucleandas diligenter adhibuisse. Cicer. or. 48 ⟨§ 160⟩ „Burrum semper Ennius, nunquam Pyrrhum. Vi patefecerunt Bruges, non Phryges: ipsius antiqui declarant libri". Quintil. I 7 ⟨§ 20⟩ p. 89 Burm. (367)
„Quid quod Ciceronis temporibus paulumque infra fere quoties s littera media vocalium longarum vel subiecta longis esset geminabatur? ut caussae, cassus, divissiones, quomodo et ipsum 351
(Ciceronem) et Virgilium quoque scripsisse manus eorum docent". Id. ib. ⟨§ 22⟩ p. 90 „at veterum comicorum adhuc libris invenio heri ad me venit" (sc. non here). Item Augusti epistolis „quas sua manu scripsit aut emendavit" et in Catonis autographis nititur (ib.)[249]. — Gell. I 7 „In oratione Ciceronis quinta in Verrem in libro spectatae fidei Tironiana cura atque disciplina facto scriptum fuit". XIII 20 ⟨21 § 16⟩ „Manifesto peccatu, non peccato; hoc enim scriptum in uno atque in altero antiquissimae fidei libro Tironiano repperi". I 21 „Versus istos ex Georgicis Virgilii plerique omnes sic legunt

At sapor indicium faciet manifestus et ora
Tristia tentantum sensu torquebit amaro.

Hyginus autem, non hercle ignobilis grammaticus, in commentariis, quae in Virgilium fecit, confirmat et perseverat non hoc a Virgilio relictum, sed quod ipse invenerit in libro, qui fuerit ex domo atque familia Virgilii, — amaror". II 3 „Sed quoniam aheni quoque exemplo usi sumus, venit nobis in memoriam, Fidum Optatum, multi nominis Romae grammaticum, ostendisse

---

249 Cf. Plin. hist. nat. XIII 26; postquam commemoravit Tiberii Caiique Gracchorum manus se vidisse addit: „iam vero Ciceronis et Divi Augusti Virgiliique saepenumero videmus."

mihi librum Aeneidos secundum mirandae vetustatis, emtum in Sigillariis XX aureis, quem ipsius Virgilii fuisse credebat: in quo duo isti versus quum ita scripti forent

Vestibulum ante ipsum primoque in limine Pyrrhus
Exsultat telis et luce coruscus aena,

(368) additam supra vidimus h litteram et ahena factum. Sic in illo quoque Virgilii versu in optimis libris scriptum invenimus: Aut foliis undam trepidi dispumat aheni". XIII 20 ⟨21 § 4⟩ „Nam in primo Georgicon, quem ego, inquit (sc. Valerius Probus), librum manu ipsius correctum legi, urbis per i litteram scripsit — contra in tertio Aeneidos urbes dixit per e litteram". IX 14 „Ciceronem quoque affirmat Caesellius in oratione, quam pro P. Sestio fecit, dies scripsisse pro diei. Quod ego impensa opera conquisitis veteribus libris plusculis ita,
352 ut Caesellius ait, scriptum inveni. Verba sunt haec M. Tullii: „equites vero daturos illius dies poenas". Quocirca factum hercle est, ut facile iis credam, qui scripserunt idiographum librum Virgilii se inspexisse, in quo ita scriptum est:

Libra dies somnique pares ubi fecerit horas,

i. e. libra diei somnique. Sed sicut hoc in loco dies a Virgilio scriptum videtur, ita in illo versu nihil dubium est, quin dii scripserit pro diei: Munera laetitiamque dii: quod imperitiores dei legunt, ab insolentia scilicet vocis istius abhorrentes". — In eodem capite Gellius haec:

„Quod autem supra scriptum est in Quinti Claudii (Quadrigarii) verbis „propter magnitudinem atque immanitatem facies", id nos aliquot veteribus libris inspectis exploravimus atque ita esse, ut scriptum est, comperimus. Sic enim pleraque aetas veterum declinavit: haec facies, huius facies, quod nunc propter rationem grammaticam faciei dicitur. Corruptos autem quosdam libros reperi, in quibus faciei scriptum est, illo quod ante scriptum erat oblitterato. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca invenire nos in eodem Claudii libro scriptum utrumque, facies et facii: sed facies in ordine scriptum fuit et contra [i. e. in margine] per ii geminum facii". Inferius sic: „Aut
(369) facies ergo in casu patrio aut facii Quadrigarium scripsisse existimandum est, facie autem in nullo veteri libro scriptum re-

peri. In casu autem dandi qui purissime locuti sunt non faciei, ut nunc dicitur, sed facie dixerunt. Lucilius in satiris

Primum, inquit, facie quod honestatis accedit.

Idem Lucilius in septimo:

Qui te diligat aetatis (potius -ti) facieque tuae se
Fautorem ostendat —.

Sunt tamen non pauci qui utrobique facie legant ... Ego quoque in Iugurtha Sallustii summae fidei et reverendae vetustatis libro die casu patrio scriptum inveni". XII 10 „In Verrem M. Tullii (locus est IV 44) in exemplaribus fidelissimis ita inveni scriptum: aeditumi custodesque, in libris autem hoc vulgariis aeditui scriptum est". — Horum locorum recensendorum neque Bergerus nobis otium fecit in dissertatione de autographis veterum in Martini Thesauro p. 83 sqq. neque Guhlingius in 353
diss. de apographis veterum ib. p. 187 sqq. (quamquam is cap. quinto in universum satis recte disputat de observantia codicum, qua singulorum hominum audaciae omni tempore obstitum est) neque Walch. art. crit. Rom. V.

Ad Graecos transiturus primum mentionem iniiciam Galeni: qui spinosa profecto et minuta diligentia Hippocraticorum librorum corruptiones indagat, varias lectiones earumque origines inquirit, vera et supposita discriminat. Hoc colore iste scriptor (370)
ita imbutus est ut unum alterumve exemplum proferre nihil attineat. Similiter dici potest de Strabone: qui si quando inclinat ad scriptoris locum mutandum ne tum quidem temere codices ignorat vel vilipendit, ut I p. 4 *τρὶς μὲν γάρ τ᾽ ἀνίησιν ἐπ᾽ ἤματι, τρὶς δ᾽ ἀναροιβδεῖ: καὶ γὰρ εἰ μὴ τρίς, ἀλλὰ δίς, τάχα τῆς ἱστορίας παραπεσούσης ἢ τῆς γραφῆς διημαρτημένης.* Cf. p. 25 (*γραφικὸν ἁμάρτημα ἢ ἱστορικόν*). XII p. 549 *ἤτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ „τηλόθεν ἐκ Χαλύβης"* (in *ἐξ Ἀλύβης*) *ἢ τῶν ἀνθρώπων πρότερον Ἀλύβων λεγομένων ἀντὶ Χαλύβων.* Et quid de audacioribus coniecturis iudicet saepius indicat. Sic XII p. 550 de audaci Ephori coniectura: *ἡ μεταγραφὴ δὲ παρὰ τὴν τῶν ἀντιγράφων τῶν ἀρχαίων πίστιν καινοτομουμένη ἐπὶ τοσοῦτον σχεδιασμῷ ἔοικεν.* I p. 41 *τὴν μὲν οὖν γραφὴν οὐκ ἀνάγκη κινεῖν παλαιὰν οὖσαν.* Et ipsos Byzantinos hac via persistentes invenimus. Schol. Dion. p. 677

de Herodiani definitione prosodiae disserens „*προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς*“ non negligit addere: *ἐν πολλοῖς δὲ βιβλίοις εὑρίσκεται καὶ ὑγιής*. Nec Eustathius raro *τὰ παλαιὰ ἀντίγραφα* commemorat. Et habemus inter Byzantinos qui omnibus quibus ars critica exercenda est quasi exemplar proponi possit, Stephanum. Quod nemo qui illum egregium grammaticum cognitum habet dubitat: alia exempla infra ponam: unum hoc loco:

Ἀνακτόριον in versu Sophoclis ait Eugenium per diphthongum scripsisse: *ἔοικε δ' ἀγενεῖ*[249a] *ἐντετυχηκέναι βιβλίῳ· ἡμεῖς γὰρ διὰ τοῦ ι εὕρομεν.*

Quorsus porro pertinent grammaticorum querelae de libra-
354 riorum corruptelis, ut Philemonis, Strabonis, Galeni (Villois. Anecd. II p. 136. Beck. spec. histor. bibl. Alex. p. 23)? Quorsum institutum *τῶν διορθωτῶν*? Schol. Dion. p. 736, 8 *πρὸ μὲν γὰρ τοῦ ἄρξασθαι ἀναγινώσκειν ὁ διορθωτὴς λαμβάνων*
(371) *τὸ βιβλίον διορθοῦται αὐτό, ἵνα μὴ ἐπταισμένον αὐτὸ ἀναγνοὺς ὁ νέος εἰς κακὴν ἕξιν ἐμπέσῃ.* Cf. 688, 31 *εἶτα τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς, δι' ἣν οὐ τίθεται νῦν ἐπὶ πάσης συλλαβῆς ἡ βαρεῖα, φησὶν „ἵνα μὴ καταχαράσσωνται τὰ βιβλία, τοῦτο νῦν οὐ γίνεται“. ἐπιλαμβάνονται δὲ πολλοὶ τοῦ τεχνικοῦ καί φασιν ὅτι οὐκ εὔλογα δοκεῖ λέγειν· κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ὁ εὑρὼν ἐσφαλμένον βιβλίον οὐκ ὀφείλει τοῦτο διορθοῦσθαι καὶ ξέειν τὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλ' ἐᾶν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ τὸ βιβλίον ἀκαλλές τε ὁρῷτο καί τινα τρόπον ἀμυχὰς ξεσμάτων ἐπιφερόμενον.* Sueton. Domit. 20 „Liberalia studia imperii initio neglexit, quamquam bibliothecas incendio absumptas impensissime reparare curasset, exemplaribus undique petitis missisque Alexandriam qui describerent emendarentque“. Describerent, opinor, quorum exemplaria Romae nancisci non poterat, emendarent quorum non satis bona. Quod illic in scholiis Dionysii dictum vidimus *ἵνα μὴ καταχαράσσωνται τὰ βιβλία* idem Ioann. Alex. p. 6 dicit *διὰ τὸ μὴ καταστίζειν τὰ βιβλία.* Hinc explicatur quid sit *ἀστιγὲς βιβλίον* apud Steph. Byz. s. *Βάβρας*:

[249a] ⟨Vide nunc Meinekium ad h. l., qui codicum RV lectionem *ἀστιγεῖ* praetulit.⟩

εὕρηται καὶ ἰσοσύλλαβος ἡ κλίσις ἐν ἀστιγεῖ βιβλίῳ. H. e. *ἀδιόρθωτον.* Nam diligenter annotat ubi non emendato libro usus sit. Ut hoc loco sic s. *Γεδρωσία: ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πολυΐστορος διὰ τοῦ κ εὑρέθη ἡ πρώτη συλλαβή, ἀλλ' ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον.* Non dubium quid sit *σφάλμα* apud eundem Steph. s. *Γάργαρα: Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν διὰ τοῦ σ, ἀλλ' οἴομαι σφάλμα εἶναι* h. e. *γραφικὸν ἁμάρτημα* non emendatum, quod non videtur intellexisse Sturzius Hellan. p. 18[250].

Quid quod diligentia Batavorum simili ad litterarum cor- (372) ruptiones attenderunt? Galenus in praefatione ad librum sex- 355 tum Epidemiarum, in qua queritur de licenter mutata lectione neglectaque traditae lectionis commemoratione, ita pergit: *πολὺ βέλτιον ἔδοξέ μοι φυλάττοντι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἀεὶ μὲν σπουδάζειν ἐκείνην ἐξηγεῖσθαι, μὴ δυνηθέντι δέ ποτε τοῦτο πρᾶξαι πιθανὴν τὴν ἐπανόρθωσιν αὐτῆς ποιεῖσθαι καθάπερ ὁ Ἡρακλείδης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἐποιήσατο κατὰ τὴν λέξιν ἐκείνην ἐν ᾗ γέγραπται „πρὸς δὲ τὸ Ἀφροδίσιον αἱ οὐραὶ ἔβλεπον". ἐπειδή περ τοῖς ἐξήγησαμένοις τὴν ουραὶ γραφὴν ἀπιθάνως εἴρηται, τάχα φησὶ θύραι μὲν ἦν γεγραμμένον διὰ τοῦ Θ, τῆς μέσης δὲ γραμμῆς ἐν αὐτῇ διαφθαρείσης ἔδοξεν ὁ βιβλιογράφος ουραὶ γεγράφθαι. δυνατὸν γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτῆς ἰνὸς ἀπολωλυίας συναπόλλυσθαι τὴν γραμμὴν ταύτην καὶ κατ' ἀρχὰς εὐθὺς αὐτὴν ἀμυδρὰν γραφεῖσαν ἐξίτηλον ὑπὸ τοῦ χρόνου γενέσθαι.* — Hellad. ap. Phot. p. 531b 15 Be. *διὸ καὶ τὸν παρ' Ὁμήρῳ στίχον ⟨Δ 412⟩ τινὲς οὐ τέττα ἀλλὰ τέτλα προήνεγκαν ἀναγινώσκοντες, καὶ ἐπισημηνάμενοι ὡς ἡ ἀπάτη γέγονεν ἐκ τοῦ τινας τὸ δεύτερον τ ἀντὶ τοῦ λ λαβεῖν, τῆς βραχυτέρας γραμμῆς τοῦ λ φαντασίαν αὐτοῖς τῆς ὀρθῆς κεραίας τοῦ τ παρασχομένης, τῆς δὲ μείζονος τῆς ἐπικειμένης ἐγκαρσίας.* Porphyr. ad Υ 271 *οἱ δὲ καὶ αὐτόθεν ἀξιοῦσι μὴ ἔλασσε γράφειν ἀλλὰ θλάσσε, ἄνωθεν φάσκοντες ἁμαρτόντα τινὰ γράψαι τὸ Ε, τὴν λοιπὴν περιφέρειαν τοῦ Θ παρέντα.* Aliquo veteris

---

250 In compluribus Anthologiae epigrammatis notatur: *ἐσφαλμένον* vel *ὁλόσφαλτον* vel similiter. In his puto lusum esse scribentium ut quasi griphum lectoribus proponant. *„ζήτει τὸν νοῦν τοῦ ἐπιγράμματος ὅτι ἐσφαλμένον. ἐὰν ἔχῃς νοῦν οὐκ ἔσφαλται ἀλλὰ μᾶλλον πεφώτισται"* Iacobs T. VII p. 127.

scriptoris loco inventum μεσοπέρδην erant qui nihil nisi μεσοφέρδην ex vetere litteratura esse putarent, Hesych., Photius, apud quem est ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. Cui an recte comparari possit quod Eustath. habet p. 1687, 52 τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει disputat Giese de dial. Aeol. p. 349. — Schol. Eurip. Phoen. 682 Hm. σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν: γράφεται σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν, ἵν' ᾖ τῷ ἐκγόνῳ σου τῷ Κάδμῳ αἱ θεαὶ ἔκτισαν τὰς Θήβας. γέγονε δὲ περὶ τὴν γραφὴν ἁμάρτημα· ἐπ' ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνῃσιν Εὐκλείδου μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων (sic!) τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ ε ἀντὶ τοῦ η καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. ἔγραφον οὖν τὸ δήμῳ ο μετὰ τοῦ ι
356 δήμοι. μὴ νοήσαντες δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἦν καὶ δεῖ μετατεθῆναι τὸ ο εἰς τὸ ω μέγα ἐτάραξαν τὸ νοητόν. — Schol. Vict. *Η* 238, ceteroquin solitam quidem ignorantiam prodens, de βοῦν et βῶν: ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγέγραπτο βον, ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. Schol. *α* 52 Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος: . . . ἢ ἐγέγραπτο κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφήν, εἶτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. — *Φ* 127 Aristophanes scripsit ὧς κε φάγῃσι, non ὅς κε. Porphyrius Quaest. Hom. 8 illo loco, ubi ex Philemonis συμμίκτοις de multis γραφικοῖς ἁμαρτήμασι apud scriptores inventis refert: ὁ δὲ βέλτιστος Ἀριστοφάνης κἀκεῖνο τὸ θρώσκων — ὅς κε φάγῃσι δείκνυσιν ὡς ἡμαρτημένον ὑπολείποιτο ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς. En simillima habemus ipsius Aristarchi. Aristonic. *Λ* 104 ὤ: (ἡ διπλῆ) ὅτι Ζηνόδοτος γράφει „ὅν ποτ' Ἀχιλλεύς"· μήποτε δὲ πεπλάνηται γεγραμμένου τοῦ ο ὑπ' ἀρχαϊκῆς σημασίας ἀντὶ τοῦ ω προσθεὶς τὸ ν. Huic Aristarchi observationi gemina eiusdem servata Pind. Nem. I 34 καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός. ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπῄτει τὸ υ (sc. ἐσλούς)[251]. Et ad Alexandrinos relapsus denuo Aristonici Didymique memoriam revoco studiorumque in Aristarcheis libris positorum, quae fere sola ad Wolfium refutandum sufficerent.

Ac profecto haec tam sunt per totam antiquitatem sparsa,

---

251 v. Boeckh. Ueber d. krit. Behandlung des Pindar in Memor. Acad. Berol. 1822. 23 p. 308.

ut Wolfio, homini in antiquis libris versatissimo, in memoria inhaesisse videantur invito. Inde factum opinor, ut istis, quae supra posuerat p. CCXXXI, parum congruenter haec ex calamo sibi excidere passus sit p. CCXXXVI: „Verum ista omnia sic accipi nolim, quasi bonos et accuratos emendatores negem
antiquis et exquisitis codicibus usos esse iisque comparandis (373)
genuinam formam textus quaesivisse. At genuina illis fuit ea, quae poetam maxime decere videbatur. In quo nemo non videt omnia denique ad Alexandrinorum ingenium et arbitrium redire."

Libere dicendum est in re gravissima. Haec sensum non habent. Neque enim poterant una opera genuinam formam quaerere comparandis antiquis et exquisitis codicibus suoque
abuti arbitrio. At non poterat fieri ut falsis profectus ab initiis 357
non suis sese irretiret laqueis. Quam omnino falsam de istorum grammaticorum opera conceperit notionem, declaravit hoc loco p. CCXXXIII: „Quippe illo Graecorum aevo (Alexandrinum dicit) quamvis in minutiis grammatici generis occupatissimo non potuit non vilis et eruditi hominis acumine parum digna videri haec cura libros dividendi in partes, praeponendi summaria, codices inter se comparandi, librariorum menda tollendi, vocabula signis distinctionum et accentuum notandi et si qua alia sunt, quae partim assignantur grammatistis." Hic primum iure quaeretur cur si haec vilia videbantur ista aetate tanto studio colerentur. Certe Cicero honos, inquit, alit artes omnesque incenduntur ad studia gloria, iacentque ea semper, quae apud quosque improbantur. Dein in iis, quae principibus grammaticis dicit indigna habita, nullum unum est, quod non Aristophanem vel Aristarchum fecisse constet: de comparatione codicum, de librariorum mendis sublatis, de interpunctione et accentibus iam ne verbum quidem addam: verum quod attinet ad operam libros in partes dividendi, Aristarchus hanc Homericarum rhapsodiarum faciem induxisse fertur et quod huic simillimum est Apollodorum collegisse Epicharmi comoedias, Aristophanem quorundam lyricorum carmina ex lege quadam ordinasse traditum eiusdemque feruntur fabularum argumenta. — At athetéses Wolfium male habuerunt et Zenodotea temeritas. De
athetesibus separatim dixi. De Zenodoto sic iudico. Quam- (374)

quam non omnia, in quibus Aristonicus utitur vocabulo *Ζηνό-*
δοτος ἐποίησε vel *μετέγραψε*, coniecturis similia sunt, tamen
et constans veterum grammaticorum opinio, qua ipsa ductus
Aristonicus nonnulla eius coniecturae tribuit quae Zenodoteo
tempore in libris ferebantur, et complura certissima exempla
non sinunt nos dubitare quin satis libere in scriptoribus trac-
tandis versatus sit coniecturisque indulserit. Sed primum ex
uno alterove calidiore critico non licet de solitis istorum ratio-
358 nibus coniecturam facere[252]: deinde — quod hic magis spectan-
dum — quod in Zenodoto factum videmus hoc consentaneum
est fieri ubi primum ars critica nascitur ut aliquanto liberior
sit: quod item primis post renatas in Italia litteras temporibus
evenit. Scilicet primum tum elaborat ut scriptores, quos pauci
mss. corruptos exhibent, sine summa offensione legi possint;
partim imperfecta ars multa non intelligit inscientia, quae tollit
ne quid relinquatur quod absurdum esse putat. Sed gliscen-
tibus studiis, codicibus pluribus paratis, rerum sermonisque
scientia vulgata, arte interpretandi exculta, multis obscurioribus
locis per variorum tentamina tandem reclusis, in arctiores se
fines contrahit, et quo magis primi magistri peccaverunt, eo
magis iam ipso contradicendi studio ad fontes suos revertitur.
Fuit Anacreontis locus eiusmodi *ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα*
γαλαθηνὸν ὅς ἐν ὕλης κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ ματρὸς
ἐπτοήθη. De hoc traditum a schol. Pind. Ol. III 52 (Didymo)
(375) *Ζηνόδοτος μετεποίησεν ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θη-*
λείας κέρατα μὴ ἔχειν ἀλλὰ τοὺς ἄῤῥενας. Pulcra coniectura;
cui si quis nihil opponeret quam quod hodie Bentleio opponere
solent „*ἃ γέγραπται γέγραπται*“ nae istum quod item de pleris-
que cum Bentleio disputantibus adhuc quidem dicendum est
non dignum dicemus in arte critica qui Zenodoti corrigiam
solvat. Sed fortiter obstitit ei Aristophanes exemplis allatis
poetarum complurium cervae cornua tribuentium, Ael. h. an.
VII 39. Sch. Pind. Ol. III 52.

---

252 Hoc in posterioribus quoque aetatibus diiudicandis ne obliviscare. Quintil. IX 4, 39 „Quaedam in veteribus libris reperta mutare imperiti solent et dum librariorum insectari volunt inscitiam suam confitentur.“ Tam severe iudicant de coniectantibus.

Praeterea quod ad Zenodoti crisin Homericam attinet atque ab Aristarchea differentiam, indicabo aliquid in usus futuros: nam adhuc multum abest ut rem accurate persequi possimus. Aristarchi sententia erat „παρ' Ὁμήρῳ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἠκριβῶσθαι“. Sic ἑαυτούς et ἑαυτῶν corrupte dici: cuius rei testem Homerum quoque esse, παρ' ᾧ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἠκρίβωται, qui semper solutas formas σφᾶς αὐτούς, σφῶν αὐτῶν adhiberet. Discimus haec ab Apollonio pron. p. 91. Iam, ut 359
dixi, quid illa vox ex Aristarchi ore vel Apollonii, qui sine dubio ex illius sententia eam interpretari poterat, accurate significet, quas cautiones et circumscriptiones habuerit evolvere non valemus. Sed tantum patet, si quis in lingua Homerica in universum quidem maximam quandam integritatem inesse putet temporum progressu et dialectorum corruptelis degenerantem, eius crisin Homericam diversa via progredi debere ab eo, qui contrarium sentiat, qui Homerum tanquam cascum necdum satis excultum nonnunquam cum Faunis loqui non absonum putet, nec abstrusa eum dedecere. Et haec, ni fallor, Zenodoti opinio erat. Contra singularum legum observatione innumerabilium Zenodoto ignotissimarum Aristarchus se confirmatum sensit.

Aristarchus ut complura prioribus suspecta et coniecturis sanata reliquit scientia, sic in aliis eadem causa offendit primus. Priores ubi φόβος pro δέος invenerunt non offenderunt, quod huius vocabuli vim Homericam non perspectam habebant. Ipse ubi codd. aliam etiam lectionem praebebant, ex. gr. τρόμος, hanc recepit, si minus, versum pro falso habuit. Et hoc memorabile nunquam illum eiusmodi versus coniectura sanasse, sed nota apposita damnasse. Sic *Π* 92 pro Zenodoteo προτὶ Ἴλιον αἰπὺ δίεσθαι habuit προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν. Sed *O* 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν causa fuit atheteseos, ut patet ex sch. *M* 115. *O* 56. Unde apparet *O* 71 verba Ἀρίσταρχος δὲ Ἴλιον ἐκπέρσωσι falsum esse testimonium nec Aristonici, cuius verba διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος servata in D. ⟨Cf. Lachmann. Betracht. üb. Hom. Il. p. 54.⟩ — Alia exempla invenies quocunque loco librum nostrum evolveris.

Sed quid tergiversamur cum habeamus testimonia? *I* 222 ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο: φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι πρὶν

ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι δειπνοῦντες. φησὶ γοῦν· „αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ᾽ ἔπιόν θ᾽ ὅσον ἤθελε θυμός, ὡρμῶντ᾽ ἐκ κλισίης“ (177). *ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος,* (*εἰ*) *ἐγέγραπτο „ἂψ ἐπάσαντο“, ἵν᾽ ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον . . . ἀλλ᾽ ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας*
(376) *οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὑρὼν φερομένην*
360 *τὴν γραφήν*[253]. Et haec: *Γ* 262 *προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν βήσετο, πλὴν οὐ μετατίθησιν ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει ὁ Ἀρίσταρχος. Β* 665 *βῆ φεύγων: τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔθος βῆ φεύγειν προφέρεται. ἀλλ᾽ ὅ γε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ᾽ οὕτως γράφει „βῆ φεύγων“. α* 337 *τῷ οἶδας οὐκ ἐχρήσατο. Ζηνόδοτος γράφει ἤδεις, Ἀρίσταρχος δὲ οὐ δυσχεραίνει τῇ γραφῇ.* Item *Π* 636 noluit uno deleto *τ᾽* omnem dubitandi materiam tollere. Quid igitur veritus est nisi codicum auctoritatem? His addicentibus meliorem et exquisitiorem visam lectionem recepit, v. exemplum supra positum p. 67[253a] not. Illi addas simile hoc. *Ψ* 332

ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
καὶ νῦν τέρματ᾽ ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Eust. h. l. p. 1304, 24 *ἐν δὲ τῷ „ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο“ καὶ ἑξῆς φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι Ἀρίσταρχος γράφει „ἢ τόγε σκίρος* (*σκίῤῥος*?) *ἔην, νῦν αὖ θέτο τέρματ᾽ Ἀχιλλεύς“, ἑνὸς τούτου στίχου τεθέντος ὑπ᾽ ἐκείνου ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω γραφέντων δύο.* Praeterea adeant lectores sch. *Ζ* 4.

Sed ubi duplicis lectionis aequa erat auctoritas quid secutus est? Egregie docet Apollon. Dysc. synt. p. 77, disputans de duplici lectione *πῶς δ᾽ αἱ τῶν Τρώων φυλακαί* et *πῶς δαὶ* (hoc Aristarchus) *τῶν Τρώων φυλακαί. „ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν Ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιητοῦ, ὃς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνάπτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα τὸν δαί σύνδεσμον,*

τίς δαίς, τίς δαὶ ὅμιλος ὅδ᾽ ἔπλετο;
ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε;[254]

---

253 Similiter reprehendit Homerum neque tamen mutat *Χ* 468. *Η* 114. *Ψ* 857.

253a ⟨Editionis prioris, p. 57 huius editionis. Agitur de *Λ* 564 exemplo „non aptissimo.“⟩

254 *α* 225. *ω* 298. *Κ* 408. v. schol. h. l. Apollon. synt. p. 78. p. 6.

κατὰ γὰρ τὴν προειρημένην σύνταξιν (secundum ea quae de (377)
structura articuli diximus) ἐπὶ τούτου πάλιν λείπει τὸ ἄρθρον.
καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαί σύνδεσμος λείποντος ἑνικοῦ ἄρθρου,
λέγω τοῦ ἡ. καὶ σαφὲς ὅτι κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρό-
δηλα τὰ τοῦ λόγου καθειστήκει, λέγω ἡ λεῖψις μὲν τοῦ ἄρθρου,
παράθεσις δὲ ἡ τοῦ συνδέσμου. καὶ οὕτως ἀκριβέστερον τὸ
Ὁμηρικὸν ἔθος ἀπεδείκνυτο. καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἄλλων τὸ δέον
(i. e. quod philosophica ratio requirit) ἦν παραδέξασθαι καὶ 361
τὸ σύνηθες προὐκρίνετο·

σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπίτειλαι,

λέγω κατὰ προστακτικὴν προσφορὰν προπαροξύνων (-ειν?), ἀλλ᾽ ἦν ἄλλα τινὰ τὰ διδάσκοντα ἀπαρεμφάτως ἀναγνῶναι, εὐθέως ἐκ τοῦ παρακειμένου

πειρᾶν δ᾽ ὥς κεν Τρῶες —

καὶ ἐκ τοῦ

τὰ δ᾽ ἄποινα δέχεσθαι

καὶ πλείστων ἄλλων.“ Σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι est Δ 64, ubi Aristonicus: (ἡ διπλῆ) ὅτι τὸ ἐπιτεῖλαι ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται[255]. Ergo id praeoptavit quod non tam vulgare quam Homerici sermonis proprium videretur. Sed hac quoque in re minime pertinaciter egisse, testimonium est de his ipsis imperativis. Σ 140 legimus:

ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον
ὀψόμεναί τε γέρονθ᾽ ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
καί οἱ πάντ᾽ ἀγορεύσατ᾽ —

Didymus: παρὰ Ζηνοδότῳ ἀγορεῦσαι. καὶ ὑποφαίνει τὸ Ὁμη-
ρικὸν ἔθος. Hinc igitur de Aristarcho iudicandum est. Ille
observaverat articulis Homerum plerumque non uti. An ideo
omnes articulos exclusit? Minime. Ne ferente quidem metro.
Αἴας δ᾽ ὁ μέγας αἰὲν — Π 358. v. Didym. Β 111. Apollon.
synt. 41. Sed ἄλλοι scripsit non ὧλλοι, quod satis firma ac-
cedebat monumentorum auctoritas. Simul, opinor, cogitabat, (378)
ὧλλοι non plus dicere quam ἄλλοι, sed in Αἴας δ᾽ ὁ μέγας
αἰέν aliquam ad distinguendum ab altero Aiace vim inesse,
quamquam alibi vel in hoc poeta ex more suo αὐτὰρ ἔπειτ᾽

255 Si Α 302 πείρησαι scripsit, accesserat aliqua de usu medii observatio. Herodianus hoc loco diversa miscet.

Αἴας τε μέγας dixerit. v. Did. *B* 111. Articuli vim attenderat *Y* 147, ubi traditum (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι οὕτως εἴρηκε σὺν τῷ ἄρθρῳ τὸ κῆτος ὡς παραδεδομένης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ τοῦ κήτους.* Observaverat Homerum augmenta omittere. An ideo nullum augmentum reliquit? Minime. Ediderat *ὅς μέ σοι αὖτις δῶκε*
362 *Φ* 84; contra *O* 601 *ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε,* non ut Aristophanes *μέλλε*[256]. Sed in dissensu editionum potius *ἔργα νέμοντο* scripsit, et *θαῦμα τέτυκτο,* ut his utar, quam *ἔργ᾽ ἐνέμοντο, θαῦμ᾽ ἐτέτυκτο.* In quo fortasse nonnunquam falsus fuit, quod nondum omnia momenta perspexerat: sic in augmento diiudicando fortasse ab Aristarcho discedendum erit propter leges quasdam hexametri Homerici Aristarcho non observatas. Sed in malam famam pertinaciae incidit vir excellentissimus per eos, quibus pertinax videbatur nolle constantem poetae legem semel vel bis migrari et haec si codicum auctoritate sanari non poterant obelo notare, quibus pertinax visum, cum observatum esset ubique poetam uti *ἐθέλω,* scribere *ΠΗΛΕΙ'ΔΗ'ΘΕΛ* —. Sic enim talia scribebant. Sic Herodianus *Θ* 229 *ὅτε δή φαμεν* duplici modo scribi posse dicit, et *ΔΗΦΑ'ΜΕΝ,* et, quia in hoc *δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆσθαι τὸ ε* — neque, ait, necessario servandum sit ut in *ἐθέλω* Homerico —, *ΔΗ'ΦΑΜΕΝ*: crasin nominat. Nos in his solemus *Πηλείδη ἔθελ᾽* et *δὴ ἔφαμεν* vel coronidis signo illis ignoto (v. Lob. ad Ai. 1).

Haec et talia in observatione nitebantur. Sed occurrerunt alia, quae si in alterutram partem diiudicare velles summa ingenii subtilitate opus erat. *B* 299, ubi Ulixes Graecos domum redire cupientes cohortatur ut maneant:

τλῆτε φίλοι καὶ μείνατ᾽ ἐπὶ χρόνον —

Zenodoti lectio erat *ἔτι χρόνον.* Audi Aristonicum: *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔτι χρόνον, ἀπιθάνως· ἔμφασις γὰρ γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἔτι.* H. e. cum *ἔτι* dicit memoriam renovat longi temporis, quod iam in obsessione et laboribus consumserint: quod non prudenter factum hoc tempore. — *B* 314 de serpente passeres devorante:

ἔνθ᾽ ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας.

---

256 *ὤτρυνε P* 215, Zenodot. *ὀτρ.* — Adi Herodianum *Δ* 3. *B* 808.

Zenodotus *τιτίζοντας*. Iudicatum ab Aristarcho: „*ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιτίζοντας· εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ* (379)
φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τρίζουσιν“. *I* 36

ταῦτα δὲ πάντα
ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες:

(*ἡ διπλῆ*) *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει* „*ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες*“. *βέλ-* 363
τιον δὲ καθολικώτερον γεγράφθαι· καταλείπεται γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ δόξα τἀνδρός. — *B* 412 precatur Agamemno:

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον.

Pro primo versu alii *Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε.* „*ὅτι ἔν τισι γέγραπται Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων. οὐχ ἁρμόζει δὲ τὸν ἐγχώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν*“. — *A* 204 Achilles ad Minervam:

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω,

contra Minerva 212

ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Zenod. contra illic *τετελεσμένον ἔσται*, hic *τελέεσθαι* (vel ut ille scripsit *τετελέσθαι*) *ὀΐω*. Sed „*τῇ Ἀθηνᾷ ἁρμόζει μᾶλλον διαβεβαιοῦν*“. — *B* 447 *Ἀθήνη*

αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον ἀθανάτην τε·
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται.

Zenodot. *ἠερέθοντο*. „*Ζηνόδοτος γράφει παρατατικῶς ἠερέθοντο, ὅπερ οὐχ ἁρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων*“. Sed his similia permulta sunt: non certa pleraque, nec hoc putavit Aristarchus, sed in lectionis discrepantia, cum in alteramutram partem momentum quaeratur, elegantiam produnt ac subtilitatem.

Minime audax Aristarchus; imo mihi certum est si quid Aristarchus peccavit in contrarium peccasse: nam si totam hominis subtilitatem perspicio, opinor unum et alterum non laturum fuisse in Homero ut alienum ab eius consuetudine nisi quaedam religio obstitisset. Sunt etiamnum in Homericis carminibus, quod ego fidenter pronuntio, aliquot loci qui sensum non habent: quos certe ab Aristarcho improbatos non traditum.

Sed ut quaedam, ubi traditum, afferam, audax homo non vio-
(380) lentius explicuisset illud *Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα* (p. 238)? Nec tam leniter iudicasset de *Π* 364 (p. 167). Et, opinor, vidisset non ferri posse *Θ* 230 *ὰς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε*: ubi ex scholiis satis apparet Aristarchi lectionem non aliam fuisse. Sed de hoc paulo fusius disputabo.

364 Verbi substantivi praesens personae tertiae omittitur et in enuntiationibus non pendentibus, e. g. *στρεπτοὶ δέ τε γὰρ θεοὶ αὐτοί* (*I* 497). *ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν* (*N* 115). *ἤτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες* (*γ* 124). *ἄλγιον* et *τῷ δ' ἄλγιον εἰ* (*δ* 292. *π* 147. *Σ* 278. *τ* 322). *ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι* (*H* 282). *οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι* (*ε* 347). *οὐχ ἕδος* (*Ψ* 205). *πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι κτείνειν* (*Z* 227). *Ἕκτορος ἥδε γυνή* (*Z* 460). *οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, οὓς* — (*K* 477). *τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος,* — *πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσί* (*E* 724). *οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται* (*E* 379). — *καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν* (*ε* 288).

Partim post relativum: *νῆ' ἄρσας — ἥτις ἀρίστη* (*α* 280). *βοῦν ἀρπάσῃ ἥτις ἀρίστη* (*P* 62). *ἑταίρους τρεῖς οἵ τοι — ἄριστοι* (*δ* 409). *ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων* (*H* 114). *μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω* (*Θ* 524). *οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται ὅσσοι Ἀχαιοί* (*I* 55). *δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο* (*ρ* 402).

Post particulas relativas: *ὅθι ξανθὸς Μενέλαος* (*γ* 326). *ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς* (*δ* 564). *οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ* (*π* 330). *ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται* (*E* 407). *ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως* (*Δ* 307). — **Post *εἰ*:** *εἰ δ' ὅγ' ἀνήρ, ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός* (*E* 184). *εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν* (*X* 52). Voss. Arat. 30. — *ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν* (*δ* 834). *ἠὲ καὶ ἤδη οἴκοι* (*ο* 178). *ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοίη βασίλεια* (*σ* 314)[257]. *ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ* (*H* 433). Cf. *Ψ* 226 *ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι.* —

---

257 Post *ἵνα* „ut" *Ξ* 274 ex Vossii emendatione ad Arat. p. 160.

Ergo hoc in tertia persona sing. et plur. praes. frequentissimum. Rarius in reliquis. In secunda persona vix huc referendi erunt *σ* 126 (381)

Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
τοίου γὰρ καὶ πατρός.

B 201 365

οἵ σεο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις.

ο 533

ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.

Nam haec excusationem habent a praecedente verbo *εἰμί*. Sed hoc: *H* 281

ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς,
ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.

Et *Ω* 376

ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.

Et *κ* 460 sqq.

ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχείης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Aliquoties omissum *ἐστέ* post *ὅσοι*. *Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί* (*β* 209). *ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι* (*ϑ* 250). —

Ἐσμέν assumitur ex versu praecedente *ϑ* 248

οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶν κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι.

Sed re vera puto suppleri voluit poeta *I* 225

χαῖρ', Ἀχιλεῦ. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς
ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν.

Quo loco nec *ἦμεν* placet, quod nonnulli habebant, nec Ari-

starcheum ἐπιδεύει (vel potius ἐπιδευῇ)[258]. Etenim patet etiamsi
366 non propendebat Homeri sermo ad omittendum verbum substantivum exceptis formis ἐστί et εἰσί, tamen non ita constrictum fuisse poetam quin si quando commodum esset et per sententiam ambiguitas devitaretur (nam hoc nisi ita est auditor non fertur nisi ad tertiam personam supplendam) aliis quoque for-
(382) mis carere posset. Sic coniunctivus ᾖ eius animo obversabatur *E* 481 κτήματα — τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. Et, opinor, *N* 335 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι ἤματι τῷ ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους. Et futurum potius quam praesens ξ 394 ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ', αὐτὰρ ὄπισθεν (vel ut alii ὕπερθεν) μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι (v. *A* 338. *X* 255). In quo non iniuria dixeris ex antecedente verbo non ut saepe fit radicem assumi sed tempus. Attamen et haec rarissima sunt, et de imperfecto an unus sit locus incertum, quamquam nec hoc omnino interdictum fuisse putaverim. *T* 40 sqq.

αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς
σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν
καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν —

Qui harum rerum peritiam sensumque habent, nolent dicere ad οἵ τε κυβερνῆται supplendum esse ἦσαν, sed subsequens ἔσαν eodem pertinet, quamquam abreptus poeta enumerandi et simul pingendi ardore illos gubernatores vivide descripturus interiecit καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν, ita pergens quasi dixisset ἔχοντες. — De *Θ* 230 stat mihi sententia:

πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι;
ἅς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε.

Verisimile est Aristarchum ἠγοράασθε explicuisse ἠθροίζεσθε, ut explicuit οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο *Δ* 1, ubi vide Porphyrium. Ergo in ὁπότ' ἐν Λήμνῳ omissum erit

---

258 *N* 622 Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς,
ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες.
Nihil supplendum; ἐπιδευεῖς vocativus est.

ἦμεν vel *ἦτε*. Ego nunquam credam ab Homero ita profectum esse. Quis enim haec aliter legere potest quam

ἅς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε, —

(cf. *I* 129).

Aut ab initio versus corruptus est aut excidit versus post 367 hunc. — *B* 303 *χθιζά τε καὶ πρώϊζ' ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες* (383)
Ἀχαιῶν cet. sic interpretor: vix cum Aulida advecti eramus, tum (v. 308) portentum accidit. —

Aliud adiiciam, de quo nihil Aristarchus observatum habuit. *Θ* 306

μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη.

Hoc loco Aristonicus: (*ἡ διπλῆ*) *ὅτι ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν* (sc. ad *ἥτ' ἐνὶ κήπῳ*), *εἰ μὴ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ βρίθεται· ἢ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν.*

Prima explicatio quam langueat nemo non sentiet et senserunt illi, in hac non acquiescentes. Lustremus secundam, quae pendet ab usu Homerico coniugationis periphrasticae.

B 260 *μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην.*
ζ 244 *εἰ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη.*
Γ 309 *Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,*
ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
ϑ 196 *καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα*
ἀμφαφόων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτον.
E 24 *ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,*
ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
Π 538 *Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων.*
Ξ 172 *ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ*
ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.

Θ 524 *μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω.*
Ψ 343 *ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι* (imper.).
λ 443 *τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι·* (384)

μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι[259].
368 α 18 οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι.
ι 455 Οὖτις ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον ειναι ὄλεθρον.
Ζ 488 μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Cf. Χ 219 οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι.
Α 388 ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
Σ 4 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
Θ 454 ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν,
al. l. καί κεν τετελεσμένον ἔπλεν.
ο 536 (et saepius) αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Α 212 (et saepius) ὧδε γὰρ ἐξερέω καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται.
τ 547 οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.

Hinc altera explicatio refellitur: nam coniugationis periphrasis in passivo non fit nisi in participio perfecti. Quae observatio Aristarchum, quantum videre licet, fugerat. Restat tertia, cui conferimus hoc: Π 406

ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φώς,
πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
(385) ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ[260]·
ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.

Multo rariora imo rarissima sunt periphrasticae coniugationis exempla in activo.

---

[259] Δ 211 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος βλήμενος ἦν incertum an hoc potius significet: „ubi vulneratus Menelaus versabatur". Πεπνυμένος adiectivum est, quare ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι (θ 388) et similia omisi. Item ἀλιτήμενος: δ 807 ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν. Verbum ἀλιτέσθαι accusativum habet.

[260] De verbo post ὡς ὅτε suppleto (ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος) v. Buttm. lexil. II p. 228.

β 61 ἦ καὶ ἔπειτα 369
λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.
ε 182 *ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.*
β 231. *ε* 9 *μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω*
σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς.

Quibus in exemplis non negligendum est, primum adiunctum esse verbo adiectivum, tum accedere participium. Qui omnino frequentissimus periphrasticae coniugationis apud scriptores Graecos usus est. Non concedam ad periphrasin pertinere hoc: *K* 547 *εἴπ' ἄγε* —

ὅπως τούσδ' ἵππους λάβετον καταδύντες ὅμιλον
Τρώων; ἦ τις σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.

Facile sentimus, vim sententiae interire atque a poetae consilio aberrari si quis hic *εἰσί* suppleat. Admirantis exclamatio est ab accusativo *ἐοικότας*, qui sedate loquentem decebat, ad nominativum abrepti: sic ut *K* 437

ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἠϊονῆος,
τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

Sic parata videntur quae dici possunt de hoc loco: *λ* 605

ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς
πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν, (368)
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.

Scilicet ita hunc locum ab eo qui cecinerit non profectum esse.

Sed in hoc Hercule severi critici imaginem referente, artem collineandi factitantis, turbam inanem coercentis, libro nostro, cui materia a summo Graeciae critico erat, finem imponimus.

Excursus ad p. 35.

Eust. *Α* 20 p. 28, 2 Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου φέρεται.

Eust. *Β* 764 p. 340, 20
τὸ δὲ ποδώκεας Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος οὐκ εὐλόγως προπαροξύνεσθαι λέγουσι. τὰ γὰρ εἰς υς ὀξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον δριμύς ἄνδριμυς, τραχύς ἄτραχυς· μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἵσταται, φασίν, ἐπὶ ὀξείας, οἷον ἡδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἠΰς ἐνηής, βαθύς ἀβαθής· οὕτω γοῦν καὶ ὠκύς ποδωκής, ὥστε κατ' αὐτοὺς καὶ ἡ ποδωκὴς ἵππος ὀξυτόνως ὤφειλε καὶ τὸ πληθυντικὸν ποδωκέας. τὸ μέντοι ποδώκης Ἀχιλλεὺς οὐ παρασαλεύουσιν οἱ ῥηθέντες,
(388) ἀλλά φασιν ὅτι τὸ ποδώκης Ἀχιλλεὺς εἰς ἰδιότητα τοῦ ἥρωος βεβαρυτόνηται.

Herodian. *Β* 764
ποδώκεας: τινὲς ὡς εὐσεβέας· καὶ οὕτως αἱρεῖ ὁ λόγος, εἴγε καὶ τὸ ποδώκης ὀφείλει ὀξύνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς υς ὀξύτονα, φυλάσσοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς ἄδριμυς, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἵσταται ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἠΰς ἐνηής. οὕτως οὖν ὤφειλε καὶ τὸ ποδώκης ὀξυτονεῖσθαι γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὠκύς. ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης. παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασι „ποδωκὴς δῖ' Ἀταλάντη". τί οὖν ἐπὶ τοῦ Δόλωνος; κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασι καὶ ἐπὶ τούτου „ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης".

Eust. *B* 765 p. 341, 1

οἱ μέντοι πρὸ ὀλίγου ῥηθέντες γραμματικοὶ (Apion et Herodorus) ἀπηλεγέως κατακρίνουσι τὸ οἰέτεας ὡς παραλόγως προπαροξυνόμενον λέγοντες ὅτι τὰ εἰς ος οὐδέτερα δισύλλαβα, ποιοῦντα ἐπιθετικὰ σύνθετα εἰς ης λήγοντα, ἐν ὀξείᾳ τάσει ἔχουσιν αὐτά· γένος εὐγενής, κλέος εὐκλεής, θάλος εὐθαλής. ἐχρῆν οὖν, φασί, καὶ περὶ τὸ ἔτος ταὐτὸ γίνεσθαι. ἀναγινώσκουσι δὲ καὶ τὸ ἑξέτε' ἀδμήτην ⟨Ψ 266⟩ παροξυτόνως ἑξετέα ὡς εὐσεβέα.

Herod. *B* 765 371

οἰέτεας: ὡς Διομήδεας. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σχηματισμοῦ παράλογος ὁ τόνος· τὰ γὰρ παρὰ τὰ εἰς ος λήγοντα οὐ (l. οὐδέτερα) δισύλλαβα συντιθέμενα εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικὰ μὴ ἔχοντα τὸ η πρὸ τέλους πάντα ὀξύνεται, εὐγενής, εὐκλεής, εὐειδής. οὕτως δὲ καὶ εὐτειχής. ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι, νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πάλιν καθολικῶς σώζοντες, ἑξετέα γὰρ ἀδμήτην ἀναγινώσκουσιν ὡς εὐσεβέα.

Eust. *I* 516 p. 769, 25

καί φασιν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος ὅτι τὸ ζάφελος προπαροξύνεται λόγῳ τοιούτῳ· τὰ εἰς ος λήγοντα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνονται, ζάθεος, ζάκοτος. τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται, ἐπεὶ τὰ εἰς λως ἐπιῤῥήματα παραληγόμενα τῷ ε ὡς ἐπὶ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελῶς, ἐπιμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συνεξέδραμε.

Herod. *I* 516

ἐχρῆν δέ, εἰ παρὰ τὸ ζάφελος
γέγονε, καὶ ζαφέλως ἡμᾶς ἀνε-
γνωκέναι βαρυτόνως ἢ καὶ ἐκεῖ-
νο κατ' ὀξὺν προφέρεσθαι τό-
νον. ἀλλὰ μήποτε τὸ μὲν ζά-
φελος προπαροξύνεται λόγῳ
τοιούτῳ, ὡς τὰ εἰς ος λήγοντα
συγκείμενα παρὰ τὸ ζα προ-
παροξύνεται, ζάθεος, ζάκοτος· (389)
οὕτως ζάφελος. τὸ δὲ ζαφελῶς
περισπᾶται, ἐπεὶ τὰ διὰ το˜
λως ἐπιῤῥήματα παραληγόμενα
τῷ ε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ
περισπᾶσθαι, ἐντελῶς, ἐπιμε-
λῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συν-
εξέδραμε. πρόσκειται ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον διὰ τὸ εὐτραπέ- 372
λως, ἰκέλως.

Sed parcam chartis. Eundem plane consensum invenies *Π* 558 (ubi dicit *οἱ παλαιοὶ ἤγουν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος* ⟨p. 1075, 48⟩) de *ἐσήλατο*. *I* 147 (p. 742, 63) de *ἐπιμείλια*. *K* 67 (p 790, 5) *ἐγρήγορθαι*. *K* 134 (794, 26) *οὖλος*. *Λ* 105 (834, 33) *λύγος*, ubi item patet Herodianeum esse quod de *μόσχος* dicit, sed hoc excidit ex scholiis. *O* 320 (1017, 61) *κατενῶπα*. *E* 219 (541, 10) *νώ*.

In aliis particulam aliquam excerpendo omisit, vel paululum immutavit Herodianeae notae ordinem, sed fons ita patet ut nullus dubitationi locus sit, ut *ἀβληχρός* *Θ* 178 (705, 60). *ζώς* *E* 887 (618, 10). *Ὀλιζών* *B* 717 (329, 12). *ἁμαρτῇ* *E* 656 (592, 20) et saepius alibi. Denique in paucioribus nunc scholion Herodiani excidit, sed qui Herodiani librum et colorem novit, nec in his vel levissimae dubitationi locus erit de auctore. E. g. *B* 499 (267, 3) de *Ἐρυθραί* paene totum excidit in Venetis. Excidit de *ἦ δή* et *ἤδη* *Α* 573 (153, 16). *Ὕρτακος* *N* 771 (959, 32). De *ἐπειῆ* Eust. p. 118, 37 (*Α* 365). Hoc in Herodianeis scholiis est ad *Α* 156 (cf. 219 *τιή*). —

(390) p. 1257, 53 (*X* 74) *Ἡρόδωρος δὲ καὶ Ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ πι σχολίοις λέγουσι καὶ ὀξυτόνως εὑρίσκεσθαι καρή*, cet. Hoc invenies ut decet apud Herodianum *Π* 548. —

Sed in his omnibus Herodianum se legere hoc plane latuit Eustathium. Nam de *χείμαῤῥοι* sub Apionis et Herodori nomine habet notam

Δ 452 p. 496, 36 — quae est ad verbum — Herodiani ib.

ὅτι τὸ χείμαῤῥοι, ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φαίνεται, Πτολεμαῖος μὲν ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει ὡς ἀπὸ τοῦ χειμάῤῥους, ἵνα φέρῃ τὸν τόνον τῆς ἑνικῆς εὐθείας, Νικίας δὲ προπαροξύνει πιθα-
373 *νώτερον ἐκ τοῦ χειμάῤῥοος, ἵνα ἔχῃ συγκοπὴν ἐκ τοῦ χειμάῤῥοοι. λέγουσι δὲ ἐκεῖνοι ὅτι Ὅμηρος τὰ τοιαῦτα ἑνικὰ ἐντελέστερον οἶδε προφερόμενα*

Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἑνικόν ἐστι χειμάῤῥους· Νικίας δὲ ὡς εὔζωνοι, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάῤῥοος ᾖ γεγονός, εἴ γε μᾶλλον ἐντελέστερον. οἱ δὲ (l. *οἶδε δὲ*) *τὸ ἑνικὸν ἐν τῇ συνθέσει* (add. *ἐντελέστερον μᾶλλον*) *ἤπερ τὸ συνηλιμμένον „ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος“, „στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ“, „ἐς ποταμὸν*

οἷον „Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος“ καὶ „στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ“ καὶ „ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον“, σπανίως δὲ καὶ τὸ συνηλειμμένον· „χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφι“ καὶ „πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ“.	εἰλεῦντο βαθύῤῥοον“, „ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο“, σπανίως δὲ τὸ ἕτερον· „χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὄπαζεν“, „ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ“. τὸ μέντοι γε ἁπλοῦν ἀεὶ ἐντελῶς ἀποφαίνεται ῥόος.

Attamen statim pergit Eustathius: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἑτεροῖόν τι λέγει: quae addidit aliud Herodiani opus inspiciens. Sunt de χείμαῤῥος et χειμάῤῥους universe, non de usu Homerico, neque iis quae ad Homerum notata sunt obstant (neque hoc voluit Eustathius dicens ἑτεροῖον). Eodem modo p. 341 duumvirorum scilicet nota posita, quae Herodiani est, dicit: Ἡρωδιανὸς δὲ (391)
αὐτοῖς συνδιαγνωμονῶν λέγει[261].

Ergo Herodiani notae commentariis Herodori et Apionis, quibus Eust. usus est, continebantur. Item Aristonici:

Eust. *B* 809 p. 350, 30	Ariston. *B* 809
ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ πᾶσαι πύλαι φασὶν Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων ὅτι ἔμφασιν μὲν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δέ ἐστι· καὶ ὅτι ἔστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι.	πᾶσαι δὲ ὠΐγνυντο πύλαι: (ἡ διπλῆ) ὅτι ἔμφασιν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δέ ἐστι· καὶ ἔστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι.

Eust. *B* 599 p. 299, 25	Ariston. *B* 599 374
ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται ὅτι πηρὸν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς νεωτέρους τὸν τῆς ᾠδῆς πηρωθέντα λέγει. τί γάρ, φασί, βλαβερὸν τῷ Θαμύριδι κιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν	(ἡ διπλῆ) ὅτι πηρόν οὐ τυφλὸν ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ᾠδῆς πηρόν. τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερὸν κιθαρῳδῷ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἂν ἐγένετο τῇ φωνασκίᾳ. τόν γε

---

261 *Φ* 232 nota est in scholiis de ὀψὲ δύων. Cui in fine additum: ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ιθ' τῆς καθόλου. Eust. ib. p. 1235, 5 eandem notam posuit sub Herodori et Apionis nomine. Ergo illa verba „ταῦτα . . .“ in illo quo usus est exemplo adiecta non erant aut haec etiam in cursu neglexit.

ἐστέρητο; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἐγίνετο τῇ φωνασκίᾳ.

δή τοι Δημόδοκον ἡ Μοῦσα „ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν“.

Ubi vides iam Eustathium Aristonici scholion corruptum legisse: emendationem indicavimus supra p. 188. — Ad *Ο* 56 argumenta, quibus illi versus reiiciuntur, plane convenienter cum scholio Aristonici refert. Dein pergit ⟨p. 1005, 62⟩: καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλείω ἐξείληπται τῶν Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅς περ ὁ θέλων ζητείτω. ἐν αἷς κεῖται καὶ — et refert deinde ex solutionibus, quas habemus in scholiis BLV. — Item *Λ* 385 (851, 49) de κέρᾳ ἀγλαέ eadem verba leguntur sub Herodori et Apionis nomine apud Eustathium, quae sunt Aristonici in scholiis. Item Δήμητρος τέμενος *Β* 696 (324, 19).
(392) V. etiam κρεῖον *Ι* 206 (747, 18). σφεδανῶν *Φ* 542 (1250, 56). ὁμοίιος *Δ* 315 (476, 46). — Didymi admonet illud *Π* 31 (1043, 47) ἡ δὲ τοῦ αἰναρέτη ἀνάγνωσις κατὰ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα Ἀριστάρχειός ἐστιν. Sed Nicanoris etiam notas in illis commentariis fuisse certum vestigium est:

Eust. *Θ* 185 (706, 55)

de Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε: οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ ὡς ψυχρόν ἐστι νοεῖν ἐπίθετα μὲν τὰ δύο, τὰ δὲ λοιπὰ κύρια. ἐπεὶ κατὰ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα οἱ σύνδεσμοι παρακείμενοι χωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, κύρια γὰρ πρὸς ἐπίθετα οὐδέποτε συνδεῖται.

Nicanor *Θ* 185

βραχὺ δὲ διασταλτέον καθ' ἕκαστον ὄνομα. κἂν συνάπτηται δὲ τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο οὐ δύναται νοεῖσθαι ὅτι δύο μέν ἐστιν ἐπίθετα, δύο δὲ κύρια, ἐπεὶ οἱ σύνδεσμοι παρακείμενοι χωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων. τὰ δὲ κύρια πρὸς τὰ ἐπίθετα οὐδέποτε συνδεῖται.

Ille liber, quo Apionis et Herodori nominibus inscripto Eustathius usus est, in iisdem fundamentis inaedificatus erat quibus codex Venetus. His addita habebat partim eadem, ut de ἄφαλος *Κ* 258, partim alia, quae neque nunc sunt in his scholiis nec olim fuisse probabile est: v. p. 47, 10 (*Α* 59). p. 157 (*Α* 591). p. 474, 30 (*Δ* 296). Ultra nunc non progredior.

EPIMETRA.

(Lexikalisches und Grammatisches.)

1. ὧδε. Zu S. 73.

In den Monatsberichten der Berliner Akademie vom Juli 1864 S. 450 ⟨Hom. Bl. II 38⟩ macht I. Bekker folgende Bemerkung über das Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε Σ 392: „Das Alexandrinische Vorurtheil gegen ὧδε in örtlichem Sinne widerlegt an dieser Stelle Hephästos selber; denn auf den Zuruf πρόμολ' ὧδε kommt er nicht, wie Aristarch verlangt, οὕτως ὡς ἔχει oder, in Homerischer Sprache, αὔτως (Σ 198), sondern wohl gewaschen. Oder wäre das πέλωρ αἴητον reinlicher und anständiger als die Charis? Das würde ihm nicht so hingehen, ohne Lob oder ohne Spott. In der von den Scholien zweimal angeführten und zweimal verderbten Stelle ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν ζ 218 passt die Aristarchische Erklärung nicht besser. Eher vergleicht sich mit dem οὕτω das τοῖον in σιγῇ τοῖον δ 776. η 30. ἐπιεικέα τοῖον Ψ 246. σαρδάνιον μάλα τοῖον υ 302".

Hierauf wäre die Antwort:

„Reinlicher und anständiger als die Charis" nicht, aber schwerfälliger ohne Zweifel. Und so konnte es denn sehr wohl geschehen, dass sie eifrig und dringend gerufen hätte: „Hephästos, komme unverweilt" (und so erklärte doch Aristarch, οὐδὲν ὑπερθέμενος, nicht οὕτως ὡς ἔχεις), und er in seiner reizenden Schwerfälligkeit dem gar nicht entspräche. Wie denn ja überall wol der Schluss von dem, was einer thut, auf das, was von ihm verlangt worden, bedenklich ist. Und das wird doch auch wol kein Bedenken haben, wenn sie ruft: „Hephästos, komm unverweilt, denn Thetis bedarf etwas von dir", dass sie selbstverständlich meint „ohne dich unnöthig aufzuhalten", und dass sie das ganz nothwendige Waschen als selbstverständlich voraussetzt. Daher denn in der Richtung Bekker's nicht sowol das Waschen zu erwähnen wäre, sondern das

380 Zusammenlegen der Werkzeuge[262]. Wie ja er selbst nur darüber sich entschuldigt, 409, ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα: obgleich er höflich nicht anzuweisen vergisst, wie die Gattin unterdessen den Gast ehren und unterhalten soll. Aber diese Zärtlichkeit für sein Handwerkzeug ist ja wieder ein ganz reizender Zug, und je unerwarteter sie kommt und je weniger er auch dringendes Herbeirufen sich dagegen anfechten lässt, um so reizender.

Ueber Aristarch's Erklärung sagt Aristonikus: (ἡ διπλῆ) ὅτι το ὧδε οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ „ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν". Er meinte also: „Wenn wir jenes „so" bei dem Imperativus, das wir z. B. mit einem ganz unzweifelhaften „so", οὕτως, und gleichfalls bei einem Verbum der Bewegung „stellt euch" in dem στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν finden, zunächst möglich nahe an den Begriff „so" uns anschliessend paraphrasiren wollen, so wäre das: οὕτως ὡς ἔχεις. Allein wir dürfen bei dieser schon einen Idiotismus verrathenden Anwendung natürlich das οὕτως ὡς ἔχεις nicht pressen. Und wenn nicht gepresst, wüsste ich hier etwa dem was es sagen soll mit der Paraphrase οὐδὲν ὑπερθέμενος am nächsten zu kommen."

Bekker sagt zum Schluss: „Eher vergleicht sich mit dem οὕτω das τοῖον in σιγῇ τοῖον δ 776. η 30. ἐπιεικέα τοῖον Ψ 246. σαρδάνιον μάλα τοῖον υ 302." Auch ich habe zu meinem Zweck, welcher war, daran zu erinnern, dass sich auf mancherlei Art an den Imperativus ein „so" schliesse, des τοῖον gedacht: also nicht jener Stellen, wo es sich an ein Adjectivum schliesst, wo es, auf nichts anwesendes hinweisend, sich nur an die Phantasie wendet, und wo es selbst noch Adjectivum geblieben ist, also nicht: ich ziehe zu Hause einen Knaben auf κερδαλέον δὴ τοῖον ο 451. ἐς πέλαγος μέγα τοῖον γ 321. Errichtet mir τύμβον ἐπιεικέα τοῖον, μείδησε σαρδάνιον μάλα τοῖον, θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος λ 135. Auch nicht auf Stellen wie α 209 θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθα „wie das ja so zu gehen pflegt". Auch nicht δ 776 ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν: obgleich diese der einen, welche ich anzuführen hatte, am nächsten stand. Diese war also η 30 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Hätte ich es für ganz sicher gehalten wie Bekker, dass σιγῇ τοῖον zusammengehöre, also auch hier nicht ein τοῖον bei dem Imperativus — also an keiner Stelle

---

[262] Schol. V Σ 392 ἐπεί τοι καὶ συντίθησι τὰ σκεύη καὶ ἐποικτίζεται. Doch wol ἀπονίζεται.

im Homer — so hätte ich auch diese nicht anführen können. Doch schien sehr angemessen zu verstehen: „gehe in solcher Art wie du siehst dass es die Umstände angemessen machen, in Stille“. Und 381
zur Unterstützung setzte ich eine Stelle hinzu, wo *τοῖον* beim Imperativus nicht fraglich steht, Apollon. Rh. II 617 *μηκέτι δείδιθι τοῖον:* „jetzt, da wir die Bewährung haben, ungefährdet durch die Felsen geschifft zu sein, höre auf eine solche Furcht zu haben, in solcher Art zu fürchten, wie die Umstände es bisher rechtfertigten“. Er weist mit der Hand auf die Umstände. So weit wir das *τοῖον* übersehen können, will es mir erscheinen, als liege darin vielmehr etwas entschuldigendes, beschwichtigendes. Und es wird zweifelhaft bleiben dürfen, ob ϱ 447 — denn dies ist von den beiden Stellen mit *οὕτως*, welche hier zunächst in Frage kommen, die entscheidendere und hat ohne Zweifel ursprünglich bei Aristonikus oder Aristarchus auch nicht gefehlt — ob also Antinoos, indem er den Bettler vom Tische wegweist

τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι

auch hätte sagen können *στῆθ' ἐς μέσσον τοῖον.* Erfordert wird eine dringende Anweisung, welche ζ 218 auch gar wol passt, werde nun das Dringliche dadurch hervorgebracht, dass man auf seine eigne im Imperativus ausgesprochene Anweisung noch ausserdem hinweist, „thue das, thue so wie ich sage“, oder dass man auf den Angewiesenen hinweisend sagt: thue das, so wie du gehst und stehst“, *οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος.*

Um auf das *πρόμολ' ὧδε* zurückzukommen, so wäre es recht schade für die Stelle, wenn wir in dem rasch zusammengefassten Ruf, den sie absichtlich in einem Verse abmacht („*σύντομος δὲ ὁ λόγος καὶ πρέπων Χάριτι σπευδούσῃ πρὸς ἀπόδοσιν*“ ein Scholiast richtig), ein überflüssiges „komm heraus hieher“ hätten statt eines dringlichen Imperativus, von dem Eindruck etwa, ich sage nicht von demselben Ursprung, eines deutschen: „so komm doch, ei so komm doch!“ Denn ein anderes „so“ ist es, aber doch (man treffe nur den richtigen Ton der Stimme und vergesse die begleitende Handbewegung nicht nach dem Angeredeten hin) ein recht verständliches: „Hephästos, komm heraus — só!“ — „Geh mir, den Fremdling vor mein Angesicht — só rufe ihn“ d. h. „so wie du bist“[263].

[263] Ich habe S. 73 in der Note beiläufig angeführt, dass auch in der Prosa *ὧδε* seinen starken Ton sehr verlieren könne. Welcher Grad des

362 Denn alles überlegt und verglichen kommt man auch auf diese Paraphrase für das jedenfalls feststehende „so“, auf die nach dem Angeredeten hinweisende, als die am meisten sich hier empfehlende zurück. So war es auch Hermann und Nitzsch erschienen.

Dass die epische Sprache überhaupt kein ὧδε in örtlicher Bedeutung habe, weshalb im fünfundzwanzigsten Gedicht des Theokrit das ὧδε hic V. 11. 14 und ὧδε huc V. 35. 54 die Gewohnheit eines Bukolikers verrathe, hatte Hermann schon zu Orpheus S. 692 gesagt. Dass es auch dem Ionismus des Herodot wenigstens fremd sei, merkte Schweighäuser im Wörterbuch ausdrücklich an.

2. *φύζα*. Zu S. 77.

Bekker redet über den Anfang des neunten Buches der Ilias, der ihm ganz verwerflich scheint (Monatsberichte der Berl. Akad. Juli 1864 S. 445 ⟨Hom. Bl. II 34⟩), und sagt über das *φύζα*: „Die Troer halten Wache, die Achäer hält *φύζα* (*I* 1). In dem wiederholten und entgegengesetzten Halten finden die Scholien eine Schönheit: Mancher wird darin eine Nachlässigkeit finden oder eine Spielerei, die um so weniger anspricht, als *φύζα* überall dasselbe ist mit *φυγή* (s. *Ξ* 140. *O* 62. 366. *P* 388. *ξ* 269. *ϱ* 438) wie *πεφυζότες* mit *πεφευγότες* oder *πεφυγμένοι*, *φυγή* aber eher treibend und jagend als haltend gedacht wird. Wenn sodann diese *φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη* heisst, so wird, weil *φόβος* gewöhnlich auch nichts anderes ist als *φυγή*, *φυγὴ φυγῆς ἑταίρη*.“

Da *φόβος* immer *φυγή* bedeutet, so wäre dem um so mehr also, wenn nicht über *φύζα* folgendes dagegen müsste geltend gemacht werden.

Am Anfange des Buches *Φ* heisst es:

ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
πρὸς πόλιν, ᾗπερ 'Αχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες.

Nachdrucks in einzelnen Fällen ihm namentlich da zu geben sei, wo eine eigenthümliche Sprachanwendung vorliegt, wird dem Nichteinheimischen oft schwer zu ermessen sein. Im obigen imperativischen Falle will mir eine ziemlich starke Betonung nicht unangemessen erscheinen, etwas stärker als etwa selbst trotz der Stellung am Anfang des Verses in *ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι ὧδε μάλ' ἐξαπίνης καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι*, *φ* 196.

Wenn Aristarch diese Stelle las, so empfand er, dass der blosse Begriff „geflohen“ in *πεφυζότες* dem, was verlangt und erwartet wird, schlecht entsprechen würde. Er empfand, dass in *πεφυζότες* wenigstens ein Begriff liegen müsse, der dem *ἀτυζόμενοι φοβέοντο* entspräche. Und wenn er auf die beiden andern Stellen mit *πεφυζότες* in dem-
selben Buche stiess, ebenfalls noch von den Troern, welche durch 383
Achilles gejagt sind, 528. 532, so hatte er mehr als keine Veranlassung, etwas anderes zu empfinden. Kam er aber dann in's folgende Buch und las

ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ, πεφυζότες ἠΰτε νεβροί,
ἱδρῶ ἀπεψύχοντο —

so erhielt er die völligste Bestätigung: indem was hier passe nicht ein „geflohen“, sondern wenigstens etwa ein „gescheucht“ sein müsse. Auch erinnerte er sich alsbald, dass, wie hier das *πεφυζότες* von den Hirschen, so das *φυζακινός* von den Hirschen gesagt sei *N* 102

Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ
φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵ τε καθ' ὕλην
θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

Was ihm bestätigte, wenn es nöthig war, dass *πεφυζότες* und *φύζα* für Beurtheilung der Bedeutung zusammengehören. Und passte nun für diese Stellen am treffendsten jene Bedeutung, gemischt aus den Begriffen der Flucht und der Scheu oder Angst, so fand er eine überraschende Bestätigung in der Stelle *I* 2

ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη.

Und zugleich war das Verständniss dieser Stelle gegeben. Hier war, indem von Flüchtigen die Rede bleibt, die Bedeutung des Fliehens zurückgetreten und die andere der Angst hervorgetreten. Nicht auffallend. Denn hat sogar das Wort *φόβος*, in welchem der Nebenbegriff der Angst, der Scheu nicht liegt, den Uebergang gefunden in den Begriff der Furcht, wie viel eher *φύζα*: und so ist es denn bei diesem auch eher geschehen, weil eben, wie gesagt, bei diesem der Nebenbegriff schon immer in dem Worte lag, auch weil *φύζα*, ein poetisches Gebilde, gar nicht zu solcher Verfestigung gelangt war wie *φόβος*[264].

---

[264] Die Verwandtschaft des Gegenstandes und die ungleiche Bedeutung bei wenig geänderter Stammform erinnert noch einmal an das oben besprochene *τρεῖν*, welches, um dies noch einmal namentlich auch in Beziehung auf die Stelle des Quintus (S. 81) mit Bestimmtheit zu sagen,

Uebrigens sind überhaupt die acht einleitenden Verse des Buches schön: untadelig, worauf es zunächst ankommt, gewiss. Bekker tadelt das Gleichniss ⟨Hom. Bl. II 34⟩. „Zwei Winde“, sagt er, „die beide von Einem Lande herwehen, entziehen sich selbst der Anschauung; und dem von der Flut ausgespülten Tange, was entspricht dem in der bewegten Menschenbrust oder in der aufgeregten
384 Menge? Nichts zu sagen von dem schwer verständlichen παρὲξ ἅλα (7): für παρὰ θῖν' ἁλός?“ Warum soll denn ein Nordweststurm nicht von einem Lande herwehen? Und wie kommen denn, ganz ausführlich beschrieben, im vorletzten Buche Boreas und Zephyros, herbeigerufen den Scheiterhaufen anzufachen, ohne Zweifel von Thrazien, wohin sie wieder nach Hause zurück kehren, — man denke! dieselben Boreas und Zephyros — Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. V. 230.

Ferner in dem zweimaligen ἔχειν darf man weder Schönheit noch Nachlässigkeit noch Spielerei erkennen, sondern natürlichen, durch Wiederholung des Wortes oder des Klanges nicht gestörten Ausdruck jenes Sängerthums, das von rhetorischer Künstelei kein Bewusstsein hatte und nicht mied, was es nicht ahnte und nicht hörte. Dass man dieses nahe auf einander folgende, ganz natürliche ἔχον und ἔχε hier überhaupt nur hört, dass man überhaupt nur aufmerksam darauf wird, das beruht meiner Ueberzeugung nach auf einer Verwöhnung, auf einer Ansicht über die Bedeutung und Absicht nahe stehender gleicher Wörter, Wurzeln und dadurch herbeigeführter Gleichklänge im Homer, welche einmal auszurotten ein Verdienst wäre. Denn ein Mann wie I. Bekker vertritt sie noch.

3. ἔϋ. ὥς. Zu S. 120.

Aus Apollonius adv. 614 geht hervor, dass das Adverbium ἔϋ betont wurde: also οὔς κεν ἔϋ γνοίην Γ 235. ἔϋ κρίνασθαι δ 408. Warum, sagt er, heisst es ἄντικρυς, aber ἀντικρύ? Ἠ καθὸ τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἐθέλει ὀξύνεσθαι, ὡς ἔχει τὸ μεταξύ καὶ τὸ εὐρύ; τὸ γὰρ ἔϋ ἴσως ἀπὸ διαιρέσεώς ἐστι τοῦ εὖ ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάσιν. Und bald darauf: die Adjectiva auf ύς haben neben sich den Neutris gleichlautende Adverbia auf ύ, wie εὐρὺ ῥέει, ταχὺ ἦλθεν. Καὶ τῷ οὖν ἐῢς ὤφειλε παρακεῖσθαι ὀξύτονον τὸ ἐΰ, ὅπερ συναιρεθὲν ἀναγκαίως περιεσπάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ δίφθογγον· προλήψει μέντοι

---

niemals zittern heisst, niemals vom Zittern weder der Glieder noch der Berge gesagt wird, sondern von beidem τρέμειν.

τοῦ διηρῆσθαι τὴν ευ̑ ἐβάρυνα τὸν ἐπίρρημα. Damit will er folgendes sagen: die Betonung ἔϋ lässt sich nur so erklären, dass man ευ̑ (wie φεῦ) für ein thematisches Adverbium gehalten hat, aus welchem dann ἔϋ richtig durch Auflösung entstand[265]. Wahrscheinlich jedoch war dies eine unrichtige Voraussetzung (πρόληψις, v. adv. 578, 25. coni. 515, 2. synt. 332, 14), und so trägt das ἔϋ einen unbegründeten Accent: in der That ist vielmehr ἐΰ adverbial gebrauchtes Neutrum von ἐΰς und erst daraus ευ̑ entstanden. Freilich sollte ἐΰ contrahirt eigentlich geben εὔ: denn ἡ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα 385
εἰς ὀξεῖαν, οὐκ εἰς περισπωμένην μεθίσταται. Doch muss diese Regel nothwendig weichen der Analogie: ὅτι πᾶσα δίφθογγος τελικὴ εἰς υ λήγουσα ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν (s. Etym. 388 unter ευ̑, vgl. Herod. Io. Al. 40, 11. 32, 18. Choer. Be. 1237). Denn jene erste Regel gilt mit der Einschränkung ὅτι ἡ βαρεῖα καὶ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συναιροῦνται, ἐὰν μὴ τονικὸν κωλύσῃ παράγγελμα (Io. Al. p. 6, 20). — Apollonius hatte geschrieben περὶ κατηναγκασμένων τόνων, wie wir aus Suidas und Choeroboscus wissen, und περὶ διεψευσμένων τόνων, wie er selbst anführt adv. 581, 4. Ich meine, die aus der falschen Annahme des ursprünglichen ευ̑ hervorgegangene Betonung ἔϋ wird ein διεψευσμένος τόνος sein, das aus ἐΰ entstandene ευ̑, welches den aus der Zusammenziehung natürlichen Akut der entstehenden Form wegen verlassen musste (ἀναγκαίως περιεσπάσθη), wird κατηναγκασμένον τόνον haben. Für das letzte bietet Apollonius adv. 584 und die sehr damit übereinstimmenden Homerischen Epimerismen 325 eine Bestätigung. Die Fragewörter, πύσματα, haben die Eigenthümlichkeit barytonirt zu sein. Die langen einsilbigen πῶς, ποῦ u. s. w. aber können ihrer Form wegen nicht barytonirt werden: es wurde also ein Accent nothwendig; sie haben also κατηναγκασμένον τόνον (wie es hier ausdrücklich genannt wird: und ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην): und zwar den Circumflex, damit sie wenigstens δυνάμει barytonirt seien. Der Gegensatz heisst φυσικὸς τόνος, κατὰ φύσιν ἐβαρύνοντο, φυσικῶς, ὁ ὀφειλόμενος τόνος. In anderer Verbindung κατηνάγκασται „es ist nothwendig" Apollon. 584, 33 (585, 2 ἐξηνάγκασται). Nun ist auch sehr deutlich, wie das, was Choeroboscus aus Apollonius περὶ κατηναγκασμένων τόνων anführt (1246 Be. 439, 18 Gsf.), gerade dahin gehört, und auch Ziel und Nutzen dieser Untersuchungen verdeutlichend: der Accent in Comparativen auf ων, γλυκίων, ἀμείνων u. s. w., ist nicht ihr natürlicher, sondern nur durch die letzte

265 Theogn. Cram. II 161, 10 ἐΰ ἀπὸ τοῦ ευ̑ κατὰ διάλυσιν τῆς ευ διφθόγγου εἰς ε καὶ υ. Also doch auch ἔϋ.

Länge nothwendig gewordener Accent. Daher sie im Vocativ, was sonst die einfachen Nomina auf *ων* nicht thun, den Accent dahin zurück rücken, wo er von Natur hingehört: wie der natürliche Accent aller Comparative auf der drittletzten ist, *ταχύτερος* u. s. w. — Vgl. Cramer An. Ox. IV 334 (*ἠναγκάσθη τονοῦσθαι ὥς στάς στάντος*). — In den zuerst angeführten Worten des Apollonius über *ἔϋ*, welche hiessen *τὸ γὰρ ἔϋ ἴσως ἀπὸ διαιρέσεώς ἐστι τοῦ εὖ ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάσιν*, war eine doppelte Möglichkeit für die Entstehung des Accentes *ἔϋ* hingestellt. Die erstgenannte, wonach *ἔϋ* keinen *παράλογος τόνος* haben würde, wird nicht weiter besprochen. Beiläufig sei bemerkt, dass die Bequemlichkeit des Fortgangs den Verdacht entstehen lässt, es seien dort de adv. 614 in Zeile 17
386 hinter *παράλογον τὸ ἄντικρυς* ausgefallen etwa die Worte: *παράλογον δὲ ἴσως καὶ τὸ ἔϋ*.

Die Betonung *ἔϋ* des Adverbiums, welche, wie wir sehen, das nationelle Gefühl angesprochen, hat auch Bekker nicht befolgt. Es mag das dahingestellt sein dürfen. Aber anders steht es doch mit einem so gangbaren, auch aus der Prosa nicht ganz ausgeschlossenen und durch den Unterschied von Perispase oder nicht dem Ohre viel markirteren Worte wie *ὥς* „so“. Wenn die sichere Ueberlieferung für allgemeines *ὥς* ist, mit welchem Rechte dürfen wir *ὧς* schreiben? Selbst wenn man theoretisch glaubte, *ὧς* 'als allein berechtigt beweisen zu können, was schwerlich geschehen kann, würde man ein Irregehen der Sprache anzunehmen, aber anzuerkennen haben. Die Theorie übrigens würde nicht stehen bleiben dürfen bei *ὧς* „so“, sondern wie *ποῦ — οὗ* auch zu *πῶς — ὧς* und zu *ὧσπερ* und *ὧστε* fortschreiten müssen. Doch die Ueberlieferung erscheint wol durch ein paar falsche Stellen anders als sie ist. Ich hatte den Gegenstand berührt quaest. ep. p. 63 und schloss mit den Worten: „An hi antiqui praeter illas formulas (nämlich *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς*) *ὧς* scripserint incertum“. Damit meinte ich, ungewiss sei, ob es etwa ausser jenen beiden Formeln noch einen vereinzelten Fall gegeben, wo es auch *ὧς* heissen sollte. Ich hätte aber auch so viel nicht zugeben sollen, ich hätte auch dies Zugeständniss nicht machen sollen an einige falsch berichtende Stellen, in denen ich meinte, es stecke wol noch so etwas dahinter. Apollonius, der Verfasser des lex. Homericum (unter *ὥς*), Aristarch, Tyrannio, Trypho, Apollonius Dyscolus, Herodian wussten auch von *ὥς* „so“, wie von *τώς*, nur als Oxytonon[266].

[266] *ὥς* „wie“, was auch hier überall sichtbar, natürlich ebenso. Dass es keine Atona giebt, ist jetzt bekannt: s. quaest. ep. p. 98.

Einzig einen Fall wussten sie, wo *ἐν μέσῃ φράσει* dies nicht relative *ὡς* perispomenirt sei, und es ergiebt sich durchaus, dass damit der Fall *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς* gemeint sei. Dies ist ganz sicher aus verschiedenen Stellen und Ausführungen des Apollonius Dyscolus (de coni. 523. de adv. 581 ff. 591, 12), wie aus denen des Herodian in der Prosodia Iliaca (*Η* 31. *Λ* 720, ferner *Α* 16. *Γ* 159), *περὶ μονήρους* 25, 29, Catholica bei Arcad. 182, 18 *τὸ καθώς καὶ ὥς ἀντὶ τοῦ οὕτως ὀξύνεται.* Für die Namen Trypho, Aristarch, Tyrannio sind einzusehen Apollon. coni. 523. Epimerism. Hom. 449. Nun ist demnach für Herodian aus seinen angezeigten selbsteigenen wiederholten und sichern Worten ausgemacht, dass er lehrte, *ὥς*, wenn es bedeutet *οὕτως*, ist oxytonon, perispomenon ist es, wenn es bedeutet *ὅμως*, womit er den Fall von *καὶ οὕτως* und *οὐδ' οὕτως* ausdrückte, indem er eben in diesen Formeln das *ὧς* durch *ὅμως* paraphrasirte 387
(vergleiche das Homerische *καὶ ἔμπης*). Wie dürfen wir also bei Ioannes Alexandrinus lesen p. 31, 2: *τὸ ὥς ἀεὶ ὀξύνεται κἂν ἐν ἀρχῇ κἂν ἐν μέσῳ κἂν ἐν τέλει ἢ πλὴν μόνον ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως καὶ τὸ ὅμως, τότε γὰρ περισπᾶται.* Dies ist nicht Herodianisch, trotzdem dass derselbe Fehler sich bald noch einmal wiederholt V. 31: doch nicht ganz wiederholt, weil dort nicht *τὸ οὕτως καὶ τὸ ὅμως* steht, sondern *τὸ οὕτως ἢ τὸ ὅμως*. Und noch eine neue Verwirrung ist an dieser Stelle V. 31. Es heisst: *τοῦ δὲ περισπωμένου ὅτε δηλοῖ τὸ οὕτως ἢ τὸ ὅμως*

ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον
ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη
ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέσσομαι
ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνῆκεν.

Hier macht nun das *ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη* stutzig. Es ist *Λ* 721. Aber da lesen wir ja, nicht in den Scholien, sondern in Herodians Prosodia Iliaca: *ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη: τὸ μὲν πρότερον ὧς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ' ἔγκλισιν* (d. h. barytonirt), *ἐπειδή περ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστιν· ἐπεὶ οὕτως ἦγε τὸ νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ.* Also hat in der Catholica ungefähr also gestanden: *τοῦ δὲ περισπωμένου ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως*

ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον
ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν
καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη,

τὸ μὲν πρότερον ὧς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ' ἔγκλισιν οὕτως.

ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέσσομαι, u. s. w.

Oder vielleicht auch stand sogar blos *τὸ δὲ ἕτερον οὕτως*. Und hierin, könnte man meinen, lag die Veranlassung für den Epitomator zu jenem falschen *καὶ οὕτως* oder *ἢ οὕτως*. Jedoch der Artikel *ὥς* in den Homerischen Epimerismen p. 449 (auch im Et. Gud.) führt noch auf etwas anderes. Dieser Artikel ist unklar geordnet, auch verdorben. So sind die Beispiele für *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς*, einbegriffen das unglückliche *ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη*, auch dort in Verwirrung gerathen, und zwar so: *ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω, ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη, ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν*, u. s. w. Der Artikel ist nicht Herodianisch: Herodian hatte nicht so für Schüler über *ὥς βαρύτονον* und *ἐγκλιτικόν* gelehrt, sondern über *ὥς ὀξυνόμενον* und *περισπώμενον*. Aber die Erwähnung des Aristarch und Tyrannio zeigt, dass eine gute alte Quelle benutzt ist, und es spricht manches dafür, so z. B. mehrere auch hier gebrauchte Bei-
388 spiele, dass diese Herodianisch war. Nun steht dort: *ὥς* wird barytonirt auch *ἐν μέσῃ φράσει μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, εἰ μὴ σημαίνει τὸ ὅμως, ἢ τὸ οὕτως· ὁπότε γε οὕτως ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ*. So bei Cramer. Das kann doch nur sein: *εἰ μὴ σημαίνει τὸ ὅμως, ἢ τὸ οὕτως ὁπότε γε ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ*. Und damit war der Fall gemeint von *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς*. Nach einigen dazwischen tretenden Beispielen heisst es dort weiter: *Ἀρίσταρχος δὲ παρῄνει καὶ Τυραννίων τὸ ὡς ἐν μέσῃ φράσει περισπᾶν εἰ μὴ* (offenbar muss dies *μή* fort) *ὑποτάσσοιτο συνδέσμῳ ὡς τὸ* (l. *τῷ*) *καί*, und nun folgen Beispiele mit *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς*. Vergleicht man nun Apollonius coni. 522, wo gesagt wird, Trypho habe daran Anstoss genommen, dass *ὥς ἐν μέσῃ φράσει* (natürlich in gewissen Fällen) seinen Accent ändern solle und zu *ὧς* werden, denn es gebe keine zutreffenden Analogieen dafür, dass die Stellung eine solche Aenderung des Accentes bewirke, so scheint folgende Combination ziemlich sicher. Die Aelteren, Aristarch und Tyrannio namentlich, hatten für die Accentuation *καὶ ὧς* und *οὐδ' ὧς* den Ausdruck: alles *ὥς* ist acuirt, ausser wenn es in der Bedeutung *οὕτως ἐν μέσῃ φράσει* unmittelbar hinter einer Conjunction steht. Trypho warf obigen Zweifel auf, und man wandte sich nun (vielleicht Trypho selbst zuerst) der Erklärung zu: *ὥς* ändere seinen Accent nicht wegen geänderter Stellung, sondern wegen geänderter Bedeutung: denn in diesen Formeln bedeutet es *ὅμως*. Dies ward nun das gangbare. Herodian in seinem eigenen Namen wendet dies entschieden an. Aber er scheint in der Catholica auf jenes andere Rücksicht genommen zu haben. Und Ioannes Alexandrinus hätte richtig etwa folgendes ausziehen können: *τὸ ὥς ἀεὶ ὀξύνεται*

κἂν ἐν ἀρχῇ κἂν ἐν μέσῳ κἂν ἐν τέλει ᾖ, πλὴν μόνον ὅτε ἐν μέσῃ φράσει σημαίνει τὸ οὕτως ὑποτασσόμενον συνδέσμῳ, ὥς τινες, ὧν καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Τυραννίων, ἢ ὅτε σημαίνει τὸ ὅμως, ὡς αὐτὸς ὁ Ἡρωδιανός.

Man hörte in ὥς οὕτως keine Perispasis, z. B. die beiden ὥς im Gleichnisse hörte man gleich, „so der Herr, so der Knecht“. Nur in καὶ ὧς und οὐδ᾽ ὧς hörte man eine Perispasis.

4. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; und die Doppelfrage.

Es ist Sitte geworden, in diesem Beispiele wie in einer sehr grossen Menge anderer, welche ähnlich sind oder ähnlich aussehen, zusammengezogen zu schreiben, also hier τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Es hat mir geschienen, als ob wir über die hierbei vorkommenden, zum Theil sogar wesentlichen Unterschiede nicht ganz klar sind und es 389
wol des Versuches lohne, etwas genauer nachzusehen, was es mit jenem „usitatum est Graecis duas interrogationes una comprehendere“ (Hermann zu Aiax 1185) wol eigentlich auf sich habe. Auch mit Lobeck, der zu der angeführten Stelle des Aiax auf Unterscheidungen wies, finde ich mich nicht ganz in Uebereinstimmung, oder mit Seidler (bei Hermann) zu dem Anfange der Antigone

ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου κακῶν,
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;

Eine Stelle, die allerdings zur Ueberlegung der Sache sehr herausfordert. Wiewol freilich vorzugsweise die Tragiker vielfach dazu anregen. Doch, wie gesagt, jene Stelle der Antigone ist vorzüglich geeignet, von ihr auszugehen.

Lobeck hat zu Ai. 1416 sich entschieden für ὅτι und es verglichen mit z. B. Andok. Myst. λόγους εἶπον ὡς πρότερον ἑτέρων ἁμαρτανόντων οἷα ἕκαστος ἔπαθε. „id est“ sagt er „τὰ δεινότατα.“ Warum passen solche Stellen nicht? Weil in diesen das οἷος alle Relativität verloren hat, indem jene Ausdrucksweise herfliesst aus οἷος als Verwunderung: οἷα ἔπαθες! Das schliesst also solcherlei Stellen vom Vergleich mit ὁποῖος aus. Bei ὅ τι sodann ist entschieden davon, dass hier ein Fall der sogenannten doppelten Frage vorliege, zu abstrahiren. Wenn aber jemand doch fragen könnte τίς, ποῖος ἦλθε; wenn er sich mit dem τίς nicht genug gethan, sondern neu ansetzend mit ποῖος seinen Ausdruck verbesserte, specialisirte — warum soll Antigone nicht sagen: „kennst du welches (welch eines) Zeus der von Oedipus stammenden Uebel, ein wie beschaffnes nicht er uns noch lebenden vollbringt?“ (Sie nennt alsbald die Beschaffen-

heiten.) Wenn an dieser Stelle nun dieses für mich einen ganz befriedigenden Eindruck macht, so habe ich mich zunächst zu fragen, warum ich eine gleiche Befriedigung nicht empfinde, wenn ich (wie Seidler meinte) ὅ τι lese in der Stelle K. Oed. 1395 ὦ τρεῖς κέλευθοι . . . αἳ τοὐμὸν αἷμα — doch das ist unmöglich; um etwas lesbares zu haben, will ich einmal schreiben:

αἳ στυγνὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
ἐπίετε πατρός, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ὅ τι
οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις;

Der Grund wird sein, dass nachdem er selbst so eben die Wege sehr ausdrücklich auf eine solche Weise erinnert, dass die grässliche Beschaffenheit des dort Geschehenen heraustrat, er auch nicht absetzend erst noch fragen wird mit ὅ τι. (Das μέμνησθέ τι ist wol gut: es hat wol etwas bitteres.)

390 Ich muss aber noch bei der sogenannten doppelten Frage verweilen. Auf diesen Punkt kommt es auch bei einem andern Verse der Antigone noch an, bei ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών; wie jetzt geschrieben wird. Die sogenannte doppelte Frage ist in neueren Zeiten die Neigung sichtbar vielfältig anzubringen. So schreibt Meineke Com. Gr. II S. 738 Fr. 1 der Pedetae des Kallias:

A. πῶς ἆρα τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι;
B. οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.

Ich würde mich durchaus erklären für πῶς ἆρα τοὺς Μελανθίους, τῷ γνώσομαι; Das „wie wodurch" sind nicht zwei Fragen, das τῷ ist nur eine Wiederholung des πῶς mit einem andern Ausdruck, indem man sich mit dem ersten nicht genug gethan hat, und wäre es auch nur nicht genug gethan in der Lebhaftigkeit, zu welcher der Fragende leicht geneigt ist. Wie hier. Denn in der Bedeutung ist doch hier gar kein Unterschied ersichtlich: was kann πῶς γνώσομαι anders bedeuten als τῷ, durch welches Mittel, an welchem Kennzeichen? Und welche doppelte Antwort wäre hier auch denkbar? So wenig als bei πῶς, ποίῳ τρόπῳ Eur. Iph. Taur. 256 ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε τρόπῳ θ' ὁποίῳ, wo durch das in πῶς durchaus enthaltene, jetzt aber mit dem Wort „die Art und Weise" ausgesprochene τρόπῳ ὁποίῳ insinuirt wird, dass man den Verlauf genau hören möchte. Und wenn man mit τρόπος angefangen hat, durch ein anderes noch etwas specialisirenderes und fesselnderes Wort Eur. El. 772

ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.

Das „und“ dazwischen macht in diesen Beispielen keinen andern Unterschied, als dass es weniger lebhaft wird. Worauf auch an manchen Stellen die Frage zurückkommt, ob man mit Fragezeichen oder Komma interpungiren will. Auch mit *ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς* Ai. 1006 will Teukros nichts anderes wissen als zu welchen Menschen.

Eine grösstentheils der Lebhaftigkeit verdankte, dem obigen *πῶς, τῷ* sehr ähnliche Frage und nur mit etwas grösserem Unterschied in der Bedeutung, mit etwas erkennbarerem Zweck, den ersten Ausdruck durch einen etwas prägnantern auch in der Bedeutung zu recapituliren, ist das *πόθεν, ἀντὶ τοῦ* Trach. 707

πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;

auf welchen Anlass, wofür zum Dank? — Fr. 2 von Menandros *τίτθη* ist bei Meineke so geschrieben:

οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες ὡς ἀβέλτεροι
καὶ „σκέψομαι“ λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὢν 391
σκέψει τί περὶ τοῦ; δυστυχὴς ὅταν τύχῃ.

Was ist wol für ein Unterschied zwischen *σκέψει τί* und *σκέψει περὶ τοῦ*? „Betrachtungen welches Inhalts willst du anstellen“ oder auch „welchen Gegenstand willst du betrachten“ bedeutet eben schon dasselbe, was durch *περὶ τοῦ;* nur rhetorisch prägnant noch einmal ausgesprochen wird. Ein Mensch bist du und willst betrachten was? worüber? *σκέψει τί; περὶ τοῦ;* Uebrigens da die Ueberlieferung dort ist *σύ* und neben *δυστυχής* auch *δυστυχεῖς*, so ist wol zu schreiben: *ἄνθρωπος γὰρ ὢν | σκέψει σύ; περὶ τοῦ; δυστυχεῖς ὅταν τύχῃς:* Aber auch wenn wir noch einmal es mit *τί* lesen, so, dünkt mich, tritt durch das Auseinanderlegen vermöge der Interpunction auch das höhnische, schnippisch wegwerfende besser hervor. Und allerdings spielt in Beurtheilung der Stellen, wo die Doppelfrage auch etwa möglich wäre, doch noch der Stil eine Rolle. Da können freilich die Grenzen der Beurtheilung für den einzelnen Fall mitunter unsicher werden und man muss sich bescheiden. Und bescheiden will ich sagen, dass ich das Homerische *τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν* mir nicht aneignen kann. Schon weil diese knappe Zusammenziehung mir nicht zu stimmen scheint zu der epischen Bequemlichkeit und zu der überflüssigen Geschwätzigkeit, womit der Vers *τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;* angelegt ist. Das viel und alles enthaltende *τίς, τίς εἶ* wird nur lebhaft und geschwätzig auseinandergelegt. Mich dünkt, das wird auch besonders deutlich an Stellen,

wo das Fragen sehr wesentlich in oder aus Verwunderung geschieht. Wenn z. B. Achilleus *Φ* 150 verwundert darüber, dass einer es wagt, sich ihm gegenüber zu stellen, fragt: *τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ὅ μοι ἔτλης ἀντίον ἐλθεῖν.* Wo *τίς* zugleich die Verwunderung enthält: „wer bist du, dass du es wagst" —, „wer, wo bist du her, dass du es wagst" —, wobei in dem woher — eine gesteigerte Anfrage liegt, was doch bei *τίς πόθεν* verloren geht. Eben so *η* 238. *κ* 325. Und so Ant. 397 *ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;* Kreon will nicht fragen: „an welchem Orte hast du sie auf welche Art gefangen?" Die Verwunderung, so dünkt mich und so dünkt michs schöner, tritt weit vor das schematische Inquiriren: „auf welche Art konnte es nur geschehen, dass du diese bringst? wo fingst du sie?" Und wie geht dieses durch jene andere Art verloren! — Für Beurtheilung der Stellen mit *τίς, πόθεν* ist es gut, wohl daran zu denken, dass mit *τίς* an und für sich gar nicht allein, auch nicht vorzugsweise nach dem Namen gefragt wird. Es versteht sich freilich von selbst; man sieht es auch wiederholt, dass der Name als nichts erläuternd bei der Antwort nicht vorkommt,
392 z. B. *γ* 79. *ο* 266. Oder wenn die Freier, über den Bettler verwundert, *ἀλλήλους εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι*, *ϱ* 368. Es konnte ihnen doch nicht einfallen, errathen zu wollen, wie er heisse. Wol aber ist aus allem Inhalt des „wer", wenn ein Fremder gekommen, nichts wichtiger als wo er her ist. Und dies nimmt dann lebhaft sogleich hinter dem *τίς* jene Homerische Formel noch heraus, und besiegelt die angelegentliche Wichtigkeit durch die eigentlich gleichbedeutende Wiederholung: wer, wo bist du her? wo ist deine Heimath? Wenn noch hinzugesetzt wird „und deine Eltern", so wird darin vielleicht dunkel eingehüllt liegen, mit dem Wohnort der Eltern werde wol auch etwas von ihrem Stande zum Vorschein kommen. — Die parallelen Stellen geben nicht viel weitern Aufschluss, ausser vielleicht eine. Die Töchter des Keleos kommen im Hymnus auf die Demeter an den Brunnen, wo sich betrübt und verkommen Demeter *γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος* (V. 101) niedergesetzt hat. Da reden die Mädchen sie an, 113

τίς, πόθεν ἐσσί, γρηΰ παλαιγενέων ἀνθρώπων;

So interpungirt man und erklärt: „Greisin vormaliger Menschen." Das also soll heissen: eine Greisin, der man ansieht, dass sie übriggeblieben ist von vormaligen Menschen, d. h. aus einer ausgestorbenen Generation. Das ist sehr natürlich nicht gesprochen. Ausserdem muss man hier das *παλαιγενής* in einer Bedeutung nehmen, die

es so eben (V. 101) nicht hatte und die es im Homer nicht hat. Endlich führt doch die Gewohnheit aus der Formel τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν den Hörer vielmehr dahin, den Genetiv ἀνθρώπων mit πόθεν verbinden zu wollen. Ich pflege daher so zu verstehen, dass die Mädchen ihre Verwunderung über die Uralte mit einer heitern Wendung aussprechen und fragen

τίς, πόθεν ἐσσί, γρῆϋ, παλαιγενέων ἀνθρώπων;

Wer, von welcher Nation hochbetagter Menschen bist du, Alte, her? Und da wird man dann doch einfachste Construction und deutlich beabsichtigte Steigerung nicht verderben wollen durch τίς πόθεν ἐσσί, γρῆϋ, παλαιγενέων ἀνθρώπων;

Doch weiter. Wir waren gewöhnt, Helene bei Euripides (V. 86) fragen zu finden: ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίν' ἐξαυδᾶν σε χρή; Und dafür schien dort alles zu sprechen. Erstens weil das ἀτὰρ τίς εἶ; nur eine Wiederholung des τίς εἶ aus V. 83 ist, worauf sie schon einen Anfang der Antwort erhalten, welchen sie unterbrochen, so dass sie jetzt ihr τίς εἶ wieder aufnimmt und aus demselben heraus fragt, was sie zunächst hören möchte oder zu hören erwarten kann. Und so erhält sie auf πόθεν und τίν' ἐξαυδᾶν σε χρή die Antwort: „mein Name ist Teukros, Telamons Sohn, mein Vaterland Salamis.“ Worauf sie dann in ferneren Erkundigungen, wodurch ihr das τίς noch weiter aufgeklärt werden wird, fortfährt. Ferner den Vers für sich an- 393
gesehen, der nämlich jetzt bei Nauck geschrieben ist ἀτὰρ τίς εἶ πόθεν; τίν' ἐξαυδᾶν σε χρή; ist es wol natürlich gegeben anzunehmen, dass sie zuerst in straffer Form zwei Fragen verbindet, man darf wirklich sagen einigermassen polizeilich schematisch zu fragen anfängt, und dann in poetisch aufgeputzter Form fortsetzt ihre dritte Frage oder (wieder nicht natürlich) die Wiederholung der einen aus den zwei gebundenen? — (Dass man in einem τίς, πόθεν bisweilen durch Umstände unter dem τίς speciell den Namen — der oft gerade noch gar nichts beantwortet — verstehen kann, oder dass der Gefragte Gründe haben kann, gerade diesen aus dem τίς zu beantworten, sagt man sich selbst, und Gründe, das τίς und πόθεν als geschiedenes auseinander zu halten. So geschieht es Phil. 56 schon in der Form ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει.)

Mich dünkt nun, diese ganze bisher besprochene Art von Fragen seien gar keine doppelten, keine vielfachen Fragen, selbst da nicht, wo man die eine Frage, z. B. das „wer bist du?“ durch mehrere Einzelheiten beantworten kann und beantwortet. Und davon unterscheiden sich zuerst diejenigen, wo ganz deutlich und gesondert ein-

zelne, inhaltlich geschiedene Fragen hintereinander gestellt werden, um auf jede eine bestimmte Antwort zu erhalten. So in dem Epigramm des Simonides 156, auch angeführt von Lobeck S. 455, welches für mich aus der Reihe der bisher behandelten sich wesentlich absondert:

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικᾷς.
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

Sodann aber die gebundene Doppelfrage, so etwa könnte man sie nennen (natürlich kann sie wol auch einmal eine dreifache und mehrfache sein), von welcher ein vortreffliches Beispiel aus Sophokles ist El. 534, wo Klytämnestra die Elektra ausexaminirt, in der, wie alles lehrt, allein richtigen Lesart und Interpunction:

εἶεν, δίδαξον δή με· τοῦ χάριν τίνος
ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;

„Wem zu Liebe tödtete er die wem angehörige? Für die Argeier meine Tochter?“ Sie will nicht jede einzelne Frage beantwortet haben, sondern beide zusammen. Und das ist das eigentliche Kennzeichen dieser gebundenen Doppelfragen, dass beide Fragen nicht einzeln nach einander, nicht mit einander gefragt und beantwortet werden, sondern um einander willen und innerhalb der syntaktischen
394 Gebundenheit und des logischen Ganges eines Satzes (bisweilen zweier verschlungener, z. B. durch Participium). Euseb. hist. eccl. V 18 *τίς οὖν τίνι χαρίζεται τὰ ἁμαρτήματα; πότερον ἡ προφῆτις τὰς ληστείας τῷ μάρτυρι ἢ ὁ μάρτυς τῇ προφήτιδι τὰς πλεονεξίας;* ebd. III 3 *προϊούσης δὲ τῆς ἱστορίας προὔργου ποιήσομαι ὑποσημήνασθαι, τίνες τῶν κατὰ χρόνους ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ὁποίαις κέχρηνται τῶν ἀντιλεγομένων Πέτρου ἐπιστολῶν.* praep. evang. I 6 *ὡς ἂν . . ἀποδειχθείη, ὁποίων τε ἡμεῖς ἀποστάντες τὴν ὁποίαν εἱλόμεθα φανερὸν γένοιτο.* Schol. Aristot. S. 506 b 29 Brand. *γέμει δὲ ἀέρος τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον, ὃς οὐκ ἔχει πόθεν ποῖ διεξέλθοι τῆς πλατείας ὀπῆς τῆς ἄνωθεν οὔσης ἐμπεφραγμένης, ὡς ἔφημεν.* Auch solche, wie Aristid. or. XI T. I p. 126 Ddf. *ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον εὑρών;* Zur Ausfüllung eines Schema, wo jede einzelne Frage nur ihren Zweck erfüllt, die Intention des Fragenden ausfüllt, wenn sie mit der andern zusammen beantwortet wird, ist diese gebundene Art sehr geeignet, sei es polizeilich, z. B. für eine Passkarte, *τίς πόθεν εἶ;* worauf doch selbst eine Iris, obgleich etwas

bekannter und kenntlicher als mancher andere, hätte antworten sollen *Ἶρις ἡ Διὸς ἀπ' Ὀλύμπου* — aber freilich der komisch aufgeregte Peithetäros fragt in anderm Ton, Vö. 1201 — oder philosophisch: *ἡ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα.* — Allein der sich selbst verwundert fragende, mit sich selbst überlegende „wer in aller Welt kann das doch gewesen sein!" fragt gewiss nicht *τίς ἦν πόθεν ποίας πάτρας;* Rhes. 702. — (Der neugierige Soldat bei Petronius 111, als er das Licht im Grabmal erblickt und stöhnen gehört, *vitio gentis humanae concupiit scire quis aut quid faceret.*)

ZWEITES KAPITEL.

Die sogenannte Caesura hephthemimeres.
(1860.)

1. „Unmuthsvoll antwortete drauf der schnelle Achilleus."

Verse wie dieser Vossische sind wider die griechische Regel. Bei dieser Gliederung ist das Wortende nach dem dritten Fusse unerlaubt. Der Vers *A* 106, geschrieben bei Wolf

μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας,

verräth auch durch metrischen Grund, dass er zu schreiben sei *οὔ* 395
πώ ποτέ μοι —.

2. Der Vers *O* 18 hiess bei Wolf

ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν.

Es wurde von Mützell de emend. theog. Hes. S. 262 mit der Caesur hinter *ὑψόθεν* in Schutz genommen. Allein eine bukolische Caesur giebt es nicht[266a]. Dass ausserdem in ihm gefehlt ist gegen die alte

---

[266a] ⟨Im Index zur zweiten Auflage S. 482 f. hat Lehrs Folgendes bemerkt:⟩ Caesura bucolica nulla est, sed haec est inter eas incisiones, quae ut natura sua longe longeque a caesura differunt, ita non eodem nomine dici possunt, nisi intolerabili confusione —. Non minus intolerabili quam si docere pergimus pro anapaesto substitui posse spondeum et dactylum, – ⏑́, – ⏑́ ⏑: qualibus ex dactylis egregii existerent hexametri! Dicantur antispondei et antidactyli. Eiusdem nominis usus in re inversa hodie iam cuique non minus immanis videri debebat, quam musico videretur id quod dicunt $^3/_4$tact et $^6/_8$tact non distinguere, quia in utroque si tempus metiaris partes illae octonae insunt. Illae incisiones dici possunt, ut iam dictae sunt, diaereses, Germanice non incommode Einschnitt, si caesuram dicas Abschnitt.

Bemerkung bei Gellius XVIII 15 *primos duos pedes*, *item extremos duos habere singulos posse integras partes orationis*, *medios haud unquam posse*, macht ihn auffällig übel klingend.

3. Diese beiden Verse sind bei Bekker nicht mehr so geschrieben. Aber wir finden noch

Ψ 158 *νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι*
ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφικονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
κήδεός ἐστι νέκυς·

und Θ 175 *ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.*

Es muss nothwendig heissen *τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ'* und *ἀμφὶ περιστέφεται.* Ein jeder Hexameter hat ein Wortende entweder nach der dritten Länge oder nach der darauf folgenden Kürze oder nach der vierten Länge[266b]. Horatius brauchte nur dies zu unterlassen, um *immodulata poëmata* zu bezeichnen. Für das folgende muss ich bemerken, dass ich Bekker's sehr bedenkliche und alleinstehende Präposition, nämlich von fünf Moren, *ἀμφιπερί* in dem Verse λ 609 anzuerkennen kein Recht sehe und ihn ganz entsprechend dem *ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν* schreibe

σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ
χρύσεος ἦν τελαμών.

4. Von den drei genannten Bildungen des Hexameters nimmt diejenige, wo weder nach der dritten Länge, noch nach der ihr folgenden Kürze ein Wortende vorhanden ist, sondern das Wortende erst nach der vierten Länge eintritt,

διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο
εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω

u. s. w. eine Ausnahmestellung ein. Ihr Gebrauch ist gegen die beiden anderen ein äusserst beschränkter. In welchem Verhältniss, muss einmal genau nachgesehen werden. Hier ist das Verzeichniss aus Ilias und Odyssee[266c].

396 Ilias.

Α 145 *ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς*
- 218 *ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ*
- 307 *ἤιε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν*

266b ⟨Dazu S. 486 der zweiten Auflage:⟩ Desidero apud Lachmannum Lucr. VI 1067 versum Vergilianum V 127 Tranquillo silet immotaque attollitur unda. Ubi vitium latere certissimum est.

266c ⟨Weniger genau ist das Verzeichniss Bekker's Hom. Bl. I 143.⟩

A 400 Ἥρη τ᾽ ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
- 466 ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα = *B* 429 *H* 318 *Ω* 624
- 584 ὣς ἄρ᾽ ἔφη καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον [ξ 431
611 6
B 25 ᾧ λαοί τ᾽ ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν
- 62 derselbe
- 173 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ = *Δ* 358 *Θ* 93 *I* 308 624 *K* 144 *Ψ* 723. Und Odyssee.
- 204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω
- 249 ἔμμεναι ὅσσοι ἅμ᾽ Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον
- 290 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι
- 354 τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι
- 365 γνώσῃ ἔπειθ᾽ ὅς θ᾽ ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν
- 367 γνώσεαι δ᾽ εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις
- 382 εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ᾽ ἀσπίδα θέσθω
- 429 ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα . . . s. zu *A* 466
- 463 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών
- 494 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήιτος ἦρχον
- 558 στῆσε δ᾽ ἄγων ἵν᾽ Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες
- 572 καὶ Σικυῶν᾽, ὅθ᾽ ἄρ᾽ Ἄδρηστος πρῶτ᾽ ἐμβασίλευεν
- 653 Τληπόλεμος δ᾽ Ἡρακλείδης ἠΰς τε μέγας τε . . . . = *E* 628
- 691 Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης
- 714 Εὔμηλος, τὸν ὑπ᾽ Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
- 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε δῖ᾽ Ἀφροδίτη
- 852 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.
877 20
Γ 71 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται . . . = 92 *σ* 46
- 80 ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ᾽ ἔβαλλον
- 92 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται
- 148 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω
- 200 οὗτος δ᾽ αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς . . . vgl. *B* 173
- 250 ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη. καλέουσιν ἄριστοι
- 271 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν . . . . = *T* 252
- 361 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον . . . . = *N* 610
461 8
Δ 87 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ
- 124 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν
- 328 ἑσταότ᾽, ἀμφὶ δ᾽ Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς
- 329 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς
- 332 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
- 358 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ . . . . s. zu *B* 173
- 371 τί πτώσσεις, τί δ᾽ ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας
- 451 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα . . . = *Θ* 65
544 8
E 46 νύξ᾽ ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον . . . . = *Π* 343 397
- 76 Εὐρύπυλος δ᾽ Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον
- 109 ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη. καταβήσεο δίφρου

E 127 ἀχλὺν δ᾽ αὖ τοι ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν
- 207 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ᾽ ἀμφοτέροιϊν
- 240 ἐμμεμαῶτ᾽ ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους
- 313 μήτηρ ἥ μιν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι
- 323 Αἰνείαο δ᾽ ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους ⟨vgl. 263⟩
- 584 Ἀντίλοχος δ᾽ ἄρ᾽ ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην
* - 628 Τληπόλεμον δ᾽ Ἡρακλείδην ἠΰν τε μέγαν τε . . . . = B 653
909 10
Z 3 ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα
- 107 Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο
- 197 Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν
- 287 κέκλετο, ταὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς
- 421 οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν
529 5
H 93 αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι
- 133 ἡβῷμ᾽ ὡς ὅτ᾽ ἐπ᾽ ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
- 168 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς . . . vgl. Ψ 838
- 276 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω
- 317 μίστυλλόν τ᾽ ἄρ᾽ ἐπισταμένως πεῖράν τ᾽ ὀβελοῖσιν . . = Ω 623
- 318 ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα . . . s. zu A 466
- 389 κτήματα μὲν ὅσ᾽ Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
- 457 ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε
482 8
Θ 65 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα . . . = Δ 451
- 93 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ. . . . . s. zu B 173
- 128 Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὅν ῥα τόθ᾽ ἵππων
- 182 ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς. . . . vgl. Ξ 47
227 ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς = Δ 275 586 N 149 P 247.
Und mit Τρώεσσι M 439
- 268 ἔνθ᾽ Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἥρως
- 346 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι. . . . . . = O 368
- 348 Ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους
- 429 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω
- 532 εἴσομαι εἴ κέ μ᾽ ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης . . vgl. Δ 660
565 10
I 73 πᾶσά τοι ἔσθ᾽ ὑποδεξίη, πολέεσσι δ᾽ ἀνάσσεις
- 78 νὺξ δ᾽ ἥδ᾽ ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει
- 106 ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε, διογενές, Βρισηΐδα κούρην
- 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα . . . . = 287
- 186 τὸν δ᾽ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
- 287 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα
- 308 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ. . . . . s. zu B 173
- 366 ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους πολιόν τε σίδηρον . . . . . = Ψ 261
- 472 πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ᾽ αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς
- 518 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης
- 531 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς
398 - 532 Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ

I 584 *πολλὰ δὲ τόν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ*
- 623 *ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν*
- 624 *διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ* . . . . . s. zu *B* 173
- 630 *σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων*

713 — 16

K 80 *ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας*
- 87 *ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν* . . . . . s. zu *γ* 79
- 94 *ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, κραδίη δέ μοι ἔξω*
- 144 *διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ* . . . . . s. zu *B* 173
- 429 *καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δῖοί τε Πελασγοί*
- 502 *ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ*
- 555 *ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν* . . . . . s. zu *γ* 79

579 — 7

Λ 221 *Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε*
- 229 *τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας*
- 249 *πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος*
- 275 *ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς* . . . . . s. zu *Θ* 227
- 292 *ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας*
- 426 *τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί*
- 432 *τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας*
- 494 *πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας* . . . vgl. *Ψ* 118
- 511 *ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν* . . . . . . s. zu *γ* 79
- 586 *ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς* . . . . . s. zu *Θ* 227
- 615 *ἵπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαυῖαι*
- 660 *βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης* = *Π* 25 vgl. *Θ* 532
- 662 *βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ* hierhergekommen
- 810 *διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ* [aus *Π* 27

848 — 14

M 21 *Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος δῖός τε Σκάμανδρος*
- 53 *εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι*
- 439 *ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς* . . s. zu *Θ* 227 (V. 350 = 363 heisst jetzt *καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμα σπέσθω*, nicht *ἅμ' ἑσπέσθω*)

471 — 3

N 93 *Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς* . . . . . = 479
- 149 *ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς* . . . . . s. zu *Θ* 227
- 265 *καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες*
- 342 *θωρήκων τε νεοσμήκτων σακέων τε φαεινῶν*
- 351 *Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών*
- 479 *Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς*
- 500 *Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηϊ*
- 506 *Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην*
- 527 *Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινήν*
- 563 *κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας* . . . . . vgl. *Ξ* 390
- 610 *Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον* . . . . . = *Γ* 361
- 709 *ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοί*
- 715 *οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα*

837 — 13

399 Ξ 42 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν . . . . . s. zu γ 79
- 47 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς . . vgl. Θ 182
- 273 τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες
- 307 ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπιδακος Ἴδης
- 390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ . . . . vgl. Ν 563
- 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ
522 6
Ο 339 Μηκιστῇ δ' ἕλε Πουλυδαμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
- 368 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι . 366—68 = Θ 344—46
- 710 ἀλλ' οἵ γ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι ἕνα θυμὸν ἔχοντε . . . vgl. Ρ 582
746 3
Π 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης . . . . = Λ 660
- 27 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ
- 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
- 219 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων ἕνα θυμὸν ἔχοντες
- 224 χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων
- 251 νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
- 282 μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι
- 291 Παίονες. ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν
- 343 νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον . . . . . = Ε 46
- 416 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην Ἐχίον τε Πύριν τε
- 535 Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον
- 751 ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει
- 760 Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
867 13
Ρ 132 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
- 137 ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει . . . . vgl. 706
- 247 ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς . . . . . s. zu Θ 227
- 267 ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες . . . . vgl. 369
- 270 χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε
- 355 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο
- 369 ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνηῶτι
- 400 τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
- 582 Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱσταμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων . . vgl. Ο 710
- 706 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει
- 717 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα
- 754 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ . . . . vgl. Υ 160
761 12
Σ 41 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια
- 44 Δεξαμενή τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα
- 46 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδὴς καὶ Καλλιάνασσα
- 312 Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν
- 407 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν
- 417 χωλεύων, ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
567 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
617 8

Τ	38	*Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν*	
-	48	*Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς*	400
-	53	*οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί*	
-	89	*ἤματι τῷ ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων*	
-	185	*χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας*	
-	201	*ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται*	
-	252	*Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν . . . .*	= *Γ* 271
-	254	*κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών*	
-	361	*θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα*	
	424		9
Υ	160	*Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς . . . . .*	vgl. *Ρ* 754
-	237	*Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε*	
-	326	*πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων*	
-	457	*Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε*	
	503		4
Φ	283	*ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα*	
-	292	*ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός*	
-	396	*ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας* (385—515 Götterschlacht)	
-	501	*εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι*	
	611		4
Χ	63	*καὶ θαλάμους κεραϊζομένους καὶ νήπια τέκνα*	
-	115	*πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσί*	
-	247	*ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη*	
-	258	*ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ*	
-	354	*ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται*	
	515		5
Ψ	118	*αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ . . . .*	vgl. *Λ* 494
-	225	*ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων*	
-	231	*Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς*	
-	237	*πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ . . .*	= *Ω* 791
-	250	derselbe	
-	261	*ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους πολιόν τε σίδηρον . . . . .*	= *Ι* 366
-	295	*Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονίην τὸν ἑόν τε Πόδαργον*	
-	316	*μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ*	
-	362	*οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μάστιγας ἄειραν*	
-	395	*ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη στόμα τε ῥῖνάς τε*	
-	398	*Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους*	
-	423	*Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους*	
-	525	*ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης*	
-	684	*δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο*	
-	723	*διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ . . . .*	s. zu *Β* 173
-	838	*ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός . . . .*	vgl. *Η* 168
-	867	*ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός*	
-	870	*σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρός*	
-	893	*ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν*	
	897		19
Ω	251	*Δηΐφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ Δῖον ἀγαυόν*	

Ω 449 ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι
- 623 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν . . = Η 317
401 - 624 ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα . . . s. zu Α 466
- 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν δαινῦτό τε λαός
- 718 ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ
- 782 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
- 791 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ . = Ψ 237 250
804 8

Odyssee.

α
444 0
β
434 0
γ 79 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν = Κ 87 555 Λ 511 Ξ 42
- 202 derselbe
- 247 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε
- 475 παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
497 4
δ 224 οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε
- 263 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε
- 280 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
- 343 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς
- 442 φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή vgl. Π 224 χλαινάων τ' ἀνε-
847 5 [μοσκεπέων
ε 203 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
- 296 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων
- 341 οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων
- 418 ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης
- 440 derselbe
493 (5) 4
ζ 155 τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμός . . vgl. κασί-
[γνητοι u. -αι Ζ 421 Ι 584
- 200 ἢ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν
- 326 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος
331 3
η 66 Ἀρήτην, τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν
- 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη
- 120 ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ
- 123 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
- 283 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νύξ
347 5
θ 191 Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες (θ 111—116 Verzeich-
- 219 οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ [niss der Phaeaken)
- 369 Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες
586 3
ι 19 εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι

ι 395 σμερδαλέον δὲ μέγ᾽ ᾤμωξεν, περὶ δ᾽ ἴαχε πέτρη
\- 506 ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ᾽ οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ . . . . . = λ 59
566 3
κ 82 Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμήν 402
\- 130 οἱ δ᾽ ἅλα πάντες ἀνέῤῥιψαν δείσαντες ὄλεθρον
\- 374 ἀλλ᾽ ἥμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ᾽ ὄσσετο θυμός . . vgl. χ 51 ἀλλ᾽
\- 401 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ [ἄλλα φρονέων
\- 456 derselbe
\- 488 derselbe
\- 504 derselbe
574 (7) 3
λ 59 ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ᾽ οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ . . . . = ι 506
\- 60 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ
\- 92 derselbe
\- 97 ὣς φάτ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
\- 383 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν . vgl. μὲν ὑπεξέφερεν
\- 405 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ [Θ 268
\- 473 derselbe
\- 519 ἀλλ᾽ οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
\- 582 καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντα
\- 593 καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντα
\- 595 ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε
\- 617 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ
640 (12) 7
μ 63 τρήρωνες ταί τ᾽ ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι . vgl. ἀμβροσίην Τ 38
\- 223 Σκύλλην δ᾽ οὐκέτ᾽ ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην
453 2
ν 166 Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες . . . . = ϑ 191 369
\- 195 ἀτραπιτοί τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
\- 375 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ
440 (3) 2
ξ 431 ὤπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα . . . . = Ω 624
\- 486 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ
533 (2) 1
ο 37 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους
\- 323 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι
557 2
π 4 Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι
\- 80 δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα . es verdient eingesehen zu werden φ 341 ξ 320 ρ 550
\- 108 ξείνους τε στυφελιζομένους δμωάς τε γυναῖκας . . . = υ 318
\- 109 ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά . . . . . = υ 319
\- 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σῖτον ἔδοντας
\- 167 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ
\- 286 πάντα μάλ᾽· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν . 281—298 aus
\- 334 τῆς αὐτῆς ἕνεκ᾽ ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί [τ 4 ff.
\- 374 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε

π 421 μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε . . vgl. υ 241
481 (10) 9
ρ 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους = φ 224 χ 499
- 55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
- 134 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς . = δ 343 nämlich ρ
[124—141 = δ 333 ff.
403 - 448 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι
606 4
σ 46 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται . . . = Γ 71 92
- 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω
- 83 αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται
- 135 καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ
428 4
τ 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν. . . = π 286
- 100 ὣς ἔφαθ', ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
- 177 Δωριέες τε τριχάϊκες δῖοί τε Πελασγοί
- 321 ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δείπνοιο μέδηται
- 422 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν
- 423 ὤπτησάν τε περιφραδέως δάσσαντό τε μοίρας
- 432 Παρνησοῦ, τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας
- 577 ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν . . . . = φ 75
604 8
υ 241 μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε . vgl. π 421
- 303 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ
- 318 ξείνους τε στυφελιζομένους δμωάς τε γυναῖκας . . . s. π 108
- 319 ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά . . . . . s. π 109
394 4
φ 75 ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν . . . . = τ 577
- 224 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους . = ρ 35 χ 499
434 2
χ 164 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
- 171 ἤτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανούς
- 242 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
- 243 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων
- 267 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης
- 270 μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε . vgl. Ἀργεῖοι δ' ὑπε-
- 277 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ [χώρησαν Ζ 107
- 284 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης
- 294 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὖτα
- 400 βῆ δ' ἴμεν, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν . . vgl. ω 155
- 450 ἀλλήλοισιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς
- 476 ταμνον μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι
- 478 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
- 499 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους . = ρ 35 φ 224
501 (14) 13
ψ 361 σοὶ δέ, γύναι, τάδ' ἐπιτέλλω πινυτῇ περ ἐούσῃ
372 1

ω	155	ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν . . .	vgl. χ 400
-	163	βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ	
-	244	ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν	
-	270	Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ	
-	339	ἰχνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα	
-	463	ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ	
-	542	διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ	
	548		(7) 6

5. Wir wollen einiges, was sogleich auf das entschiedenste in 404
die Augen springt, sogleich festhalten. In der Ilias macht sich das Buch *O* durch eine so auffallende Enthaltsamkeit im Gebrauch solcher Verse bemerkbar, dass es schwer einem Zweifel unterliegen möchte, hier haben wir die Arbeit oder Bearbeitung eines andern Sängers. In der Odyssee dagegen treten gegen die umher bemerkbare Sparsamkeit nach der andern Richtung höchst auffallend heraus Buch *π*, enthaltend auch das einzige Beispiel aus beiden Gedichten von drei hintereinander folgenden Versen der Art, und Buch *χ* [267]. Der gleiche Schluss wie oben ist für diese Bücher unzweifelhaft.

6. Für beide Gedichte empfängt man wol bei einer Anschau im grossen den Eindruck einer bedeutend sparsameren Anwendung in der Odyssee. Zur genaueren und noch richtigeren Schätzung ist es jedenfalls nöthig, dass einmal folgende Erwägungen ausgesprochen werden. Für's erste darf der Vers διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, nicht für die Odyssee erfunden, sondern herübergenommen, wenn er in diesem Gedicht, wo Odysseus natürlich so oft angeredet wird, wiederholt vorkommt, nicht in Anschlag gebracht werden. Im obigen Verzeichniss ist die Zählung mit diesem eingerechneten Verse nur in Parenthese gesetzt. Es beginnt nun die Odyssee mit zwei Büchern von 444 und 434, zusammen 878 Versen, ohne einen einzigen Vers von dieser Art. Das dritte Buch von 497 Versen enthält nun zwar vier Verse, aber sie fallen doch viel geringer ins Gewicht, da zwei derselben bestehen in dem ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν aus der Ilias. Geht man ins vierte Buch, so ist es auffallend, dass in den 847 Versen die Zahl der fünf solchen Verse

267 Das Buch *π* enthält in seiner jetzigen Gestalt auf seiner schönen Grundlage ein paar auffallend wunderliche Stellen, ich meine nicht die hier unmöglichen, schon auch bei Wolf eingeklammerten Verse 281—298 aus *τ* 4 ff., sondern — auch nach etwaiger Hebung des jetzigen entschiedenen Unsinns um den Anfang — die Rede des Bettlers 99—111, in welcher, wie mich dünkt, die Bescheidenheit, welche dem klugen Bettler ziemt, ganz vergessen ist, und dann 304—320.

zusammengedrängt ist auf einen kleinen Bereich in der Mitte des Buches und zwar (mit einer Ausnahme) von 224—343. Dies alles fällt in die Scene bei Menelaos, wo Helena bedeutend auftritt. Und man wird sich des Gedankens schwer enthalten, es dürfte wol dies Auftreten der Helena durch einen neuen Bearbeiter anziehend erweitert sein. Dann bleibt also im übrigen nur der éine Vers *φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή*, welcher nicht einmal ganz unabhängig von der Ilias ist. Dass er unter assonantischer Reminiscenz
405 aus *χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων Π* 224 entstanden, ist ganz unverkennbar. Wie denn auch einigemal gerade Wörter aus der Ilias (*κασίγνητοι, ἀμβροσίην* und das *μὲν ὑπεξέφυγον* nach *μὲν ὑπεξέφερεν*) oben am Rande angezeigt sind. Die eben für das vierte Buch bemerkte Erscheinung kommt wieder — und dass sie sogleich wiederkommt, spricht doch auch gegen Zufall — im fünften Buche. Die Verse dieser Art sind auf die letzte Hälfte des Buches zusammengedrängt, in die Abfahrt und Sturmfahrt des Odysseus. Mit V. 262 beginnt das *τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα*. Raum geben darf man dem Gedanken jedenfalls, auch diese Partie habe eine neue Bearbeitung gefunden oder — will vielleicht jemand sagen — sei in ihrer hohen Vortrefflichkeit schon so gangbar und beliebt gewesen, dass sie unangetastet beibehalten blieb. Das siebente Buch zeigt nach dem bisherigen Verhältniss einen kleinen Ueberschuss. Allein es überrascht, dass zwei dieser Verse, 120 u. 123, in der Beschreibung der Alkinoosgärten stehen, welche ganz sicher als Interpolation nachgewiesen ist (s. Friedländer im Philologus VI S. 669 ff.). „Die Gärten tragen" — Gegenwart von einer Gegend, die gar nicht mehr vorhanden ist, um welche Poseidon einen Berg herum gehüllt, ist doppelt unmöglich. (Uebrigens beginnt die Interpolation jedenfalls schon früher. Alle Beschreibung von den Wundern des innern Hauses, wovon Odysseus vor der Schwelle stehend nicht betroffen werden kann, V. 83, und für welche demgemäss völlig unpassend ist V. 133 *ἔνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἴσω*, kann unmöglich ursprünglich sein.) Im achten Buche gehört V. 219 nothwendig in eine Interpolation (218—228): Odysseus hat und kann den Phäaken noch nicht enthüllt haben, was hier vorausgesetzt wird, dass er einer der Heroen vor Troja gewesen. Im elften Buche musste die Häufung von drei Versen in dem Raume von 582 bis 595 wieder befremden: und nun sind es die vielfach schon als nicht ursprünglich in Anspruch genommenen *καὶ μὴν Τάνταλον*

εἰσεῖδον u. s. w. Dann bemerkt man das Zusammendrängen solcher Verse in ϱ bis 134, wobei freilich 134 als in dem wiederholenden Bericht der Worte des Menelaos aus einem frühern Buche weniger zählen mag; vielleicht indess erkennt man noch Spuren des Bearbeiters von π, der etwa seinen heimkehrenden Telemachos noch bis in sein eignes Haus und zum ersten Wiedersehen der Mutter geführt. Endlich in σ bis 135, d. h. in dem Abenteuer mit Iros.

7. Ein gewisses Schwanken in der Anwendung wird man zumal in jenen Zeiten, wo ja nur ein Instinkt hierbei leitete, zugeben. Aber dies stellt sich in Ilias und Odyssee verschieden. In der Ilias ist überwiegend das Verhältniss so, dass éin solcher Vers kommt je 406
auf weniger als 100 Verse bis hinansteigend und mehrmals ganz oder ganz nahe erreichend auf je 50 Verse. In der Odyssee ist das überwiegende Verhältniss: noch nicht auf 100 Verse einer und zwar wiederholt auffallend darunter bleibend, ja bis auf weniger denn einen auf 200. Ich schreibe noch folgende Tabelle, bei deren Gebrauch man jedoch der vorangegangenen Bemerkungen auch gedenken muss:

Ilias			Odyssee		
877	20	*B*	501	13	χ
713	16	*I*	481	9	π
424	9	*T*	347	*5	η
897	19	*Ψ*	604	8	τ
565	10	*Θ*	548	6	ω
461	8	*Γ*	640	*7	λ
848	14	*Λ*	394	4	υ
482	8	*H*	428	4	σ
761	12	*P*	331	3	ζ
837	13	*N*	493	4	ε
867	13	*Π*	497	4	γ
544	8	*Δ*	606	4	ϱ
522	6	*Ξ*	847	5	δ
579	7	*K*	566	3	ι
617	8	*Σ*	574	3	κ
909	10	*E*	586	*3	ϑ
804	8	*Ω*	434	2	φ
529	5	*Z*	440	2	ν
515	5	*X*	453	2	μ
611	6	*A*	557	2	ο
503	4	*Υ*	372	1	ψ
611	4	*Φ*	533	1	ξ
471	3	*M*	444	0	α
746	3	*O*	434	0	β

Noch stelle ich eine Vergleichung mit Abzug der Nomina propria an, einbegriffen Patronymica und Adjectiva wie *Ἀγαμεμνονέη*. Etwa so. In der Odyssee geht die Anzahl solcher Verse über die Hundertzahl der Verse des ganzen Buches hinaus (da *η* mit den beiden ganz sicher interpolirten Versen wegfällt) zweimal, in der Ilias siebenmal:

π—481—8	Β—877—12
τ—604—7	Γ—461— 5
	Η—482— 5
	Θ—565— 7
	Ι—713—11
	Τ—424— 6
	Ψ—897—13

407 In der Odyssee geht die Anzahl solcher Verse bis auf die Hälfte der Hundertzahl des Buches und darunter herab vierzehnmal, in der Ilias achtmal:

δ—847—3	Α—611—3
ϑ—586—2	Ε—909—4
ι—566—2	Μ—471—2
κ—574—2	Ο—746—2
μ—453—2	Ρ—761—2
ν—440—2	Σ—617—3
ξ—533—1	Υ—503—1
ο—557—2	Φ—611—3 (oder ohne die Götterschlacht, wovon unten, 481—2)
ϱ—606—2	
φ—434—2	
ψ—372—1	
α—444—0	
β—434—0	
γ—497—0	

Ich denke, es bleibt dabei, das Verhältniss in beiden Gedichten ist kein zufällig verschiedenes, und es scheint schwer, darin nicht einen Beweis zu sehen erstens für den verschiedenen Ursprung beider Gedichte, und sodann, da doch nicht eben nur solche Sänger, die in ihrer Versbildung in diesem Punkte zur grössern Sparsamkeit hinneigten, sich für die Lieder der Odyssee können zusammengefunden haben, auch dafür, dass der grösste Theil der Odyssee von éinem Verfasser ist. Denn für die Odyssee erscheint dieser Schluss berechtigter, weil alles für die Annahme zu sprechen scheint, dass der

grössere Theil der Sänger zu jener laxern Praxis neigte[268]. Verlangen wenigstens darf man, dass dieser Grund wiegen dürfe gegen hundert solche Gründe, wie sie für das Gegentheil so häufig geltend gemacht werden.

8. Es war wesentlich, auf die unzweifelhaft interpolirten Verse dieser Art in der Odyssee aufzumerken. In der Ilias ist die Lage so, dass für das Ganze, worauf es uns zuerst ankommt, keine Aenderung hervorgeht, selten, soweit ich sehe, für ein einzelnes Buch. Der Vers *βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ* ist an der éinen Stelle *Λ* 662 anerkannt falsch, fehlt auch im Venetus. Mit der allerentschiedensten Sicherheit muss gesagt werden, dass die Götterschlacht *Φ* 385—515 unverkennbar von einem unebenbürtigen 408
Autor herrührt. Es ist einer der so sehr seltenen Fälle, dass eine Homerische Interpolation erkennbar ist durch eine schlechte Ausführung. Die Intention, die Götter gesammt gegen einander zum Kampf zu führen, hat etwas grossartiges, und das ist es, wodurch das Stück immer eine gewisse Wirkung übt. Aber wo ist in der Ausführung auch nur ein Hauch der Meisterschaft, wie wir sonst, wie wir aus dem Wasser- und Feuerkampf des Skamandros und Hephaestos sie kennen? Hier ist nichts ich will nicht sagen von einer Hoheit, aber nichts von einer Grossheit der Götter; Rohes und Unschönes wiederholt haben wir hier für Empfindung und Phantasie und eine merkliche Armuth der Erfindung für Handeln und für Reden. Das alles wäre nicht gleich so, wenn Ares mit éinem Steinwurf mattgelegt niederstürzt, Aphrodite ihn aufhebt, um sogleich auch durch einen Schlag vor die Brust wieder mit ihm zusammen nicht nur zu Boden zu fallen, sondern liegen zu bleiben, bis sie, nachdem der Vorhang gefallen, wol beide werden aufgestanden sein (V. 518)? Und dies alles geschieht stumm, ein wahres „dumb show"! Und was wird denn aus diesem unter Dröhnen des Himmels und der Erde angekündigten Kampf? Ein Kampf wird es gar nicht: das Ganze verläuft als ein Schattenspiel an der Wand. Die einen sind kampfunfähig, die andern sind kampfunlustig und eben noch zur rechten Unzeit sich ihrer Vetterschaft erinnernd becomplimentiren sie sich. — Von der Unechtheit des Nereidenkatalogs bin ich nicht

---

268 Ich setze das Resultat der Hesiodea, so wie sie vorliegen, roh hierher: denn es hat für gewisse Erwägungen seinen Nutzen.

Erga— 830—18—kein Nomen proprium
Theogonie—1022—21—wovon neun propria
Schild— 480— 7—wovon zwei propria.

(denn auch *Ἀτλαγενέων* 385 kann man doch nicht so nennen.)

überzeugt. Die Herrlichkeit der sieben letzten Bücher der Ilias beginnt am Anfange des achtzehnten mit einer Partie, welcher die Poesie der Jahrtausende hoffentlich manches gleiche zur Seite gesetzt hat, übertreffendes gewiss niemals. Solch eine Tiefe und Fülle von Liebe und Schmerz ist in diesen hundert und funfzig Versen zusammengedrängt, verbunden mit eindringlich erfundenem Fortgang der Handlung, der Scenen, und in vollendetster und schönster Plastik. Zu der letzten gehört der Zug der Nereiden durch das Raum gebende Meer und ihr Hinansteigen an das Ufer hintereinander. Dieses Bild gestaltet sich der Phantasie noch anschaulicher, wenn wir vorher bei der Aufzählung Einzelner verweilt, wodurch die Einzelnen und die Fülle zugleich sich trefflich eingeprägt. Allein auch sogleich in der Scene der theilnehmenden Schwestern und klagenden Göttinnen ist für Phantasie wie für die Hoheit und Innerlichkeit der Sache, welche ist aus sterblichem Leid unter die Götter fortgepflanzte Trauer und Klage, das Verweilen bei der Fülle dieser um die Schwester gesammelten und sich sammelnden Göttinnen zum Schönen noch ein Schöneres. Dies ist natürlich kein Beweis für die Echtheit, aber es
409 ist ein Grund, jedem es freizustellen, wenn er vielmehr glauben will, der Katalog gehöre ursprünglich dahin und habe nur (wozu es bekanntlich an sonstigen Beispielen nicht fehlt) eine unbedachte Verunstaltung erlitten, indem aus dem frühern Verse auch in den letzten *Νηρηΐδες ἦσαν*, was allerdings nicht sein kann, hineingesungen wurde statt *Νηρηΐδες εἰσίν*. — In der Rede des Aeneas, die *Υ* 200 anfängt, liegt eine doppelte Form des Vortrags vor, wol auch ziemlich sicher noch scheidbar: die eine 200 bis 212. 244 u. s. w., die andere 200 bis 207. 215 (das *αὖ* in *Δάρδανον αὖ* zeigt, dass diese Verse jetzt aus ihrer eigentlich gemeinten Verbindung gewichen) bis 239. 208. 209. 241 u. s. w. Die scheinbare Verbindung ist übel vermittelt durch V. 213. 14 (aus *Z* 150. 51) und durch V. 240 statt der nun nicht zu wiederholenden 208. 209. In dieser ausgeführtern Genealogie steht V. 237 *Λαομέδων δ᾽ ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε*. — Buch *M* kann man wenigstens nicht ansehen, ohne daran erinnert zu werden, dass in ihm die Widersprüche gegen andere Bücher zu den allerreellsten gehören (man sehe die übersichtliche und erwägende Darstellung bei Friedländer „Homerische Kritik von Wolf bis Grote" S. 46 und Anhang II).

9. In Versen, wie die behandelten, pflegen wir zu sagen, sie haben die Caesur nach der vierten Länge. Dies dürfte schwerlich die richtige Ansicht sein. Vielmehr ist wol ihre Caesur hinter der

dritten Länge, ist aber ausnahmsweise nicht durch ein Wortende unterstützt. Wodurch denn also hörbar? Durch die Modulation, welche überhaupt hauptsächlichstes Erkennungszeichen der Caesurstelle ist. Wir wenden in Prosa diese Modulation an, wenn wir einen Satz zu erkennen geben als Vordersatz (im rhetorischen Sinn), bei dem wir zu seinem Abschluss in ein Ganzes jedenfalls noch eines zweiten Gliedes gewärtig sein sollen:

Wenden wir uns zu den Pflanzen!
Wenden wir uns zu den Pflanzen, so wird unsere Behauptung noch auffallender bestätigt.

Ein Hinaufgehen mit der Stimme auf der Länge und ein Zurückschleifen auf der angeschlossenen Kürze oder Thesis, oder wenn diese nicht vorhanden, noch auf der ordentlichen Länge selbst. Diese Modulation wird bei Versen angewendet, um die rhythmischen Glieder als ein Ganzes erkennbar zu machen, selbst — denn man ist auf idealem Gebiete der Kunst — wider den Sinnverhalt und wider die Gliederung, welche man bei prosaischem Lesen anwenden würde.

Also ich selbst; und sogleich | antwortet' er grausames Herzens.
Standen umher, und es haucht' | uns Muth in die Seelen ein Dämon.

Auch so:

Niemand den verzehr' ich | zuletzt nach seinen Genossen.

Und ein etwaiges: 410

Wieder entrollte mit Don | nergetön der tückische Felsen.

Man wird sich wol das Zerhämmern in drei Stücke abzugewöhnen haben und nach derselben Art lesen auch

μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός | περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην Α 275
ἀλλὰ καὶ ὣς τοίη | περ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω Γ 159.

Auch *ἆ δείλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς | ἐὼν χραίσμησεν 'Αχιλλεύς Π* 837.
ἀλλ' ωὑτὸς τοιοῦτος | ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω Theokr. XI 34,

nicht anders als

Ἡρακλέα δεκάμηνον | ἐόντά ποχ' ἁ Μιδεᾶτις Theokr. XXIV 1.

Wie schrecklich verdirbt man die Musik, wenn man anders liest als so:

κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐν ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι,
λευκὸν μηρὸν ὀδόντι | τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ — Bion I 7.

Vorzüglich angelegen lässt man sich's sein, jene Modulation voll auszudrücken, wo der rhythmischen Gliederung durch einen sehr in die Nähe fallenden, vielleicht noch sonst an ungünstiger Stelle eintretenden stärkern Sinnverhalt gleichsam Concurrenz gemacht wird:

Fromm sind wir liebende, still verehren wir alle Dämonen.

Oder:

Wenn Antigone kommt, die schwesterlichste der Seelen,
Und Polyxena trüb' noch von dem bräutlichen Tod.

Solche Verse wie diese Goethe'schen mögen nicht die bequemsten sein. Aber die rhythmische Trennung und Verbindung der Glieder zum rhythmischen Ganzen an der Caesurstelle ist unverloren: sie wird durch die Modulation geflissentlich zur Erscheinung gebracht. Ebenso in Hexametern wie jene:

οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους | ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες γ 34.
ἣ θέμις ἀνθρώπων | πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν I 134.

Eine Bildung, welche bekanntlich bei den Römern gar nicht selten ist.

ἄνδρα φέρουσα θεοῖς | ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα ν 89
οὐδὸς δ' οὐχὶ θύραν | εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσά Theokr. XXI 15.

Dieselbe Modulation spielt eine vorzügliche Rolle, um zu erkennen, ob gemeint sei

Asien riss sie von Europen,
Doch die Liebe schreckt sie nicht.

oder

Asien riss sie von Europen, doch die Liebe schreckt sie nicht[269].

---

[269] Das wäre doch ein schlimmer Leser, der den unverkennbaren Intentionen unserer Dichter, deren Erscheinung beim Vortrage sie voraussetzten, nicht nachzukommen wüsste, der nicht anders läse:

411 Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer u. s. w.

und anders:

Das Wasser rauscht, das Wasser schwoll,

ja der, um bei Goethe zu bleiben, in der humoristischen Epistel:

Meine liebe Christel, heuer kriegst du zwar
Keine Festepistel, wie die letzte war,
Die ich dir vorm Jahre aus der See gesandt,
Denn dermalen fahre ich auf trocknem Land u. s. w.

nicht die lange epische Geschwätzigkeit zu hören gäbe — **trotz** der Beimischung der Binnenreime: obgleich der Regel nach der Reim eines der wichtigsten Zeichen ist, dass Verse gemeint sind und nicht Versglieder. Er kommt in der modernen Poesie als ein sehr wichtiges Erkennungszeichen hinzu zur Modulation, die sich weiter erstreckt als nur auf die oben besprochene Stelle der Caesur, die sich — man dürfte sagen als eine erste Stufe des Singens — mit einer natürlichen Nothwendigkeit für gewisse Rhythmen einstellt. Selbst die Wirkung des stärkern Athems, mit welchem man in dem Gefühl, ein grösseres Ganze beherrschen zu müssen, den längern Vers anhebt, giebt eine andere Färbung und vibrirt vom Anstoss des Anfanges noch weiter fort. Ferner die Vortragspausen:

Doch eben an den Tetrameter wollte ich noch mit einem Worte 411
erinnern. Es ist wol nicht die Meinung, ich wenigstens müsste sie

---

denn im allgemeinen ist es wahr, dass, auch wo der Versschluss keine taktische Pause aufweist, man am Schluss des Verses sich einer grössern Vortragspause bedient (wiewol gehörige Modulation auch bei innerm Verhalt den Schein fern hält, dass man zu Ende sei).

Westphal führt in Fleckeisen's Jahrbüchern 1860 S. 189 ff. den Satz aus, die Vereinigung der Glieder zu einem Verse und wiederum der Verse zu einem grössern Ganzen geschehe erst durch die musikalische Composition: und ich kann dies nicht zugeben. Der rhythmische Bau hat seine primären, von einem natürlichen Gefühl ausgehenden und dem natürlichen Gefühl sich insinuirenden Gesetze, und in menschlicher Rede zu Versen gestaltet, auf den Grundpfeilern geregelter, auch gesprochener Ictus errichtet, zieht er alsbald eine gewisse natürlich sich anschmiegende Modulation, Melodie nach. Von Einzelversen ist oben gesprochen. Sehen wir nach den grösseren rhythmischen Ganzen. Ueberall ist auffallender Weise des Reimes nicht gedacht.

Westphal sagt (S. 199): „aber nicht bloss zu Tetrametern, sondern auch zu längeren Perioden werden die Reihen des modernen Liedes in der Melodie vereinigt. Wir erinnern an das Uhland'sche Lied „Wir sind nicht mehr am ersten Glas“, dessen Anfang in der Kreutzer'schen Melodisirung zu einer *περίοδος τρίκωλος* geworden ist:

Wir sind nicht mehr am ersten Glas, | drum denken wir gern an dies
und das | was rauschet und was brauset.

Den Abschluss, welchen die Melodie in dem Goethe'schen Liede („Hier sind wir versammelt zu fröhlichem Thun“) mit dem Ende der zweiten Reihe fand, findet sie hier erst am Ende der dritten. Wir haben ein den Umfang des Verses um eine Reihe überschreitendes System.“ Mich dünkt, wir haben auch vor der Kreutzer'schen Melodisirung ein sich als ein zusammengehöriges Ganzes kenntlich machendes rhythmisches Gefüge: kenntlich sich machend durch den Reim, der die beiden ersten Glieder zu- 412
sammenschliesst, und durch den abschliessenden katalektischen Bau des dritten: wir haben ein aus drei Versen (den kleinsten rhythmischen Ganzen) gefügtes grösseres rhythmisches Ganzes, eine Versgruppe. Und wiederholt sich dieselbe Fügung noch einmal und schliesst das dritte Glied dann mit „sauset“ zum Beispiel, so haben wir auch ohne musikalische Composition vernehmbar und erkennbar eine Vereinigung von zwei Versgruppen zu einer grössern Versgruppe (man mag das etwa nennen zu einer Strophe). Wir hören die acht Verse der Octavstrophe durch die Reimverschlingung als ein Ganzes, und wir hören noch längere Gefüge.

Bei den Alten, wo das Hülfsmittel des Reims zu diesem Zwecke fehlt, ist der innere rhythmische Bau ausgebildeter. Ich erinnere an die Alcaeische Strophe, in der bekanntlich, nachdem die erste Zeile, welche ein iambisches und ein logaoedisches Motiv enthält, nach einem beim Rhythmus wie bei der Melodie naturgemässen Gefühl sich noch einmal insinuirt hat, die dritte Zeile dann das iambische, die vierte das logaoe-

412 zurückweisen, dass die Tetrameter bei den Komikern nicht selten keine Caesur hätten, z. B. solche drei Verse hintereinander in den Wolken 607:

---

dische Motiv ausführt. Wie das Distichon einen rhythmisch befriedigenden Abschluss giebt, empfand Schiller mit Wohlgefallen und drückte es in jenem bekannten Epigramme poetisch aus. Wir wollen es prosaisch ausdrücken. Aus dem Hexameter, welcher durch die den Taktschlüssen nicht entsprechende Rhythmisirung wie eine besondere energische Lebhaftigkeit und Abwechslung (der zweite Rhythmus, wie er nach der Caesur anhebt, wird aufsteigend), so aber auch innerhalb immer eine gewisse Beunruhigung erhält, erwächst der Pentameter, welcher, die beiden Dreizweitelrhythmen mit zwei selbst zu bequemerem Verweilen Raum gebenden Haltpunkten rein zur Erscheinung bringt. Es erwächst hier zur Bildung einer eben so lebhaften als beruhigend sich auslebenden Versgruppe — verständlich und hörbar ohne alle Composition — ein neuer Vers, und zwar — was sehr merkwürdig ist und für manche Erwägungen sehr beachtenswerth — ein Vers, den man zu selbständigem Gebrauch gar nicht anwendbar fand. Ist er deshalb kein Vers? — Man hat gemeint, diese beiden Principe, der innern Entwicklung und der Reimverbindung, vereinigen zu können. Alcaeische Strophen hörten wir neulich von Gottschall:

O zage vor dem kühneren Schwunge nicht,
Der alten Brauches sklavische Fessel bricht,
Der um die Regel, die uns bindet,
Zartere Blüthen des Reimes windet.

Was ist geschehen? Die Einheit des Baus ist in eine aufdringliche Zweiheit zerrissen, und das ist keine Alcaeische Strophe mehr.

Vom Hexameter hatte ich (im litterarischen Centralblatt 1859. 21) gesagt, „es könne eine Anschauung der Caesur nicht richtig sein, welche nicht die Nöthigung auferlege, den wesentlichen Unterschied der wirklichen Caesur von allen anderen bei Wortende entstehenden, ja beabsichtigten Einschnitten auf das entschiedenste festzuhalten, eine Anschauung, welche z. B. bei dem Hexameter die Annahme gestatte, die Normalform des Hexameters sei diejenige, in welcher zugleich eine Caesur im dritten und im vierten Fusse gewahrt sei: vielmehr es sei ein organischer Bau aus den zwei grossen Dreizweitelrhythmen, welche die Ictus und die Melodie
413 (ein unentbehrliches Wort, wie die Sache wesentlich ist, auch für die Metrik) des Gefüges bestimmen und als Vorder- und Nachsatz das innere einheitliche Leben dieser sechstaktigen Periode zur Erscheinung bringen." — Meine Meinung dabei wird jetzt wol ganz deutlich sein. Auch dass ich dreigliedrige Hexameter, welche ein ganz verschiedener Bau sind, nicht gestatten kann. Glaubte es jemand einmal ausnahmsweise bei Aufzählungen, z. B. wie *Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα*, so würde selbst das zweifelhaft sein. Freilich eher ginge es noch immer als in lusist satis, edisti satis atque bibisti. *Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι* Θ 5 ist nicht anders als V. 20 *πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.*

ἡνίχ᾽ ἡμεῖς δεῦρ᾽ ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα, 413
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ᾽ ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις:

sondern dass die Komiker sich erlaubt, die Unterstützung der Caesur durch ein Wortende zu unterlassen. Hingegen in solchen komischen Trimetern wie

ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα

würde man sich eine sehr unzweckmässige Mühe geben, die Caesur zu melodiren. Dieser Vers hat wirklich keine Caesur. Hier soll man nichts hören als das unauflösliche iambische Gerattel oder Geschnatter. Hexameter, Trimeter, Tetrameter ohne Caesur sind Monstra, und nicht drei monströse Verse hinter einander wird man oben dem Aristophanes zutrauen. Jenes *τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν* ohne Caesur, für mich hat das gar keinen Sinn.

Warum jene Hexameter an der nächst möglichen Stelle ein Wortende suchen? man lese gut und versuche, ob man das Naturgemässe dabei nicht bemerkt.

10. Eine Lehre, dass die Caesur nicht nothwendig mit einem Wortende verbunden sei, wird vielleicht schwer Eingang finden. Dennoch wird sie es mit der Zeit, wie manche andere, z. B. dass die Caesur des Trimeters hinter der zweiten Arsis eine regelrechte Caesur sei. Die Lehre von der Caesur überhaupt leidet immer noch durch zwei Voraussetzungen, welche vom rechten Wege ablenken. Erstens wird immer noch nicht entschieden genug die ideale Natur 414
des Verses gedacht, wonach seine rhythmische Gliederung und Melodie andere Wege geht als die prosaische. Obgleich die Natur selbst es lehrt. Die einfachsten Worte wird man anders sprechen, sobald sie in einem Verse stehen, als wenn man sie als Prosa zu lesen sich anschickt. Man singt sogleich, und ganz mit Recht, wenn auch nicht immer ganz recht. Und es braucht lange noch nicht so auf-

---

Westphal giebt uns die antike Musik zu zwei Hexametern. Hierauf heisst es (S. 202): „also auch vom Hexameter gilt dasselbe wie vom Tetrameter. Die erste Tripodie giebt musikalisch keinen Abschluss, sie ist bloss der Vordersatz eines musikalischen Ganzen, welches erst mit der zweiten Tripodie sein Ende findet. Der Ton auf der Schlusssilbe eines jeden Hexameters ist weiter nichts als ein Ueberleitungston zum folgenden Verse, das Ende der eigentlichen Melodie tritt schon bei der letzten Arsis eines jeden Hexameters auf.“ Dann geht diese Melodie einen andern Weg als der Vers und gelangt nicht zum Ziel des Hexameters, dessen innerer Organismus dahin geht, dass er in seinem aufsteigend begonnenen rhythmischen Nachsatz in logaoedischer Senkung seinen Stillstand finde.

dringlich zu kommen, als etwa ein *οἴδ' ἐπ' ἀριστερά, οἴδ' | ἐπὶ δεξιὰ νωμῆσαι βῶν* oder die oben bei *οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους | ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες* angeführten Beispiele oder *αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ | παρήμενος ὠκυπόροισιν* oder *ἔσκε Μέδων, Αἴαντος | ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν* oder *ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ | κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς* oder wenn, wie im Lateinischen, so häufig die Caesur hinter et oder ac fällt. Gewiss giebt es in dem Widereinanderstreben der prosaischen Sinnbewegung und der rhythmischen Versbewegung gewisse Grenzen der Schönheit. Aber heraustretende etwa seltnere Fälle würden wir doch besser beurtheilen, wenn wir nicht an einer gewissen Neigung zum Realismus auch in dieser Beziehung litten.

Das Zweite ist, dass man für die Caesur überwiegend oder allein die eine Seite in's Auge fasst, wonach sie scheidet, die andere übersieht, wonach sie verbindet. Die Caesur ist wie ein Gelenk, das zwei Glieder eben sowol scheidet als verbindet, wie ein Ring, der zwei Glieder einer Kette trennt und verbindet. Man findet diesen Gegenstand nach meinen Anschauungen besprochen bei Preuss de senarii Graeci caesuris. Regim. 1859. So macht man sich denn auch und dadurch, dass man vergisst, die Caesur markire sich hauptsächlich durch die Melodie, von einer Pause nach der Caesur nicht zutreffende Vorstellung. — Wenn in Fällen wie *τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων* die Entscheidung über das Augment, ob so oder *τέκνα φάγε, τοῦ δὲ κλύε, μῆρα κάη* allein wegen der Caesur, welche wol nicht mit dem Versende verglichen werden sollte, für das letzte entschieden werden soll, als wäre das eine sichere Norm (Bekker S. 114), so darf man dagegen sich erklären. Vielleicht bringt *τέκν' ἔφαγε* die beiden vereinigten Momente der Caesur viel besser zur Erscheinung. Mir fällt dabei zunächst ein, dass bei der Caesur des Trimeters, wenn sie nach der dritten Arsis fällt, der Apostroph recht gern angewendet wird, wie ich glaube, um die Theile näher an einander zu ziehen und eine Pause zu verhüten, durch welche der Vers statt eines Trimeters mit Mittelcaesur ein Alexandriner (d. h. ein verkappter Tetrameter) werden würde. Doch wer zweifelt an Apostrophen in der Caesur bei allen
415 Versen? Auch *οἴδ' ἐπ' ἀριστερά, οἴδ' | ἐπὶ δεξιὰ νωμῆσαι βῶν* haben wir eben schon angewendet. *σμερδαλέῳ κεκάλυφθ' · | ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα* *N* 192. *Πριαμίδης, πρόσθεν δ' | ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην* *N* 157. — An die richtigere Ansicht von der Caesur gewöhnt, liest man denn ohne Befremden Caesur hinter der Präposition: *ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ | στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο* *A* 53. Und zweifelt

nicht im geringsten, dass die Caesur nirgend anders liegt, sei's in *καὶ τότε δή με διὰ | δμωάς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας* τ 154. *Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ | προμάχοις συὶ εἴκελος ἀλκήν* Δ 253 und ähnlichen, sei's in *καὶ μὴν οἵ τότε γ' εἰς | ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεύς* Τ 45. *καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς | ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς* Α 435. Oder hinter dem Artikel: *ἥμενος, οὐδέ τι τοῦ | σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον* φ 425. Und ebenso dann *ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ | προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες* π 50. Oder Präposition auch nachgesetzt *μνηστήρων, οἳ δῶμα | κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος* υ 369. *τοίω τὼ χείρεσσιν | ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε* Ε 559. *παίζουσαν κούρῃσι | σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις* H. Dem. 5. Und so kämen wir denn auch wol zu dem *ὅν πέρ φασι θεᾶς | ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην* Ζ 100. Das liest sich ganz schön und weich. Und wenn Bekker *ἐξέμμεναι* nur wegen der Caesur schrieb (Ω 397. 377 schreibt er *Μυρμιδόνων δ' ἒξ εἰμι* und *μακάρων δ' ἒξ ἐσσι τοκήων*), so wird dem gegenüber der Zweifel, ob man sagte *θεᾶς ἔξεστι* dea natus est, berechtigt bleiben. Arat. 934 *δή τότε τις πελάγει | ἔνι δείδιε ναυτίλος ἀνήρ, μή* oder, wogegen man sich unnöthig sträubt, Apollon. I 94 *Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς*. Oder auch ohne Aratus und Apollonius: *πάντων ὅσσα τε γαῖαν | ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει* Ρ 447. *θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν | ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας* Β 39[270]. — *κλαῖον ἀηδονίδων θαμινώτερον αἵ τ' ἐνὶ βήσσῃς Σιθονίῳ κούρῳ | πέρι μυρίον αἰάζουσιν* Parthen. fr. XXXII[270a].

11. Die alexandrinischen Epiker haben sich dieser Bildung des Hexameters auf eine überraschende Art enthalten. Bei Apollonius sind zwei solche Verse:

I 176 *Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες*
und II 387 *Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότ' ἐστρατόωντο.*

---

270 *τοῖά νύ που βένθεσσιν ἐν εὐρυπόροιο θαλάσσης* Cyneg. III 179 ist also wie *χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο*. Apollon. Rh. IV 316 liest man *τηλόθεν· εἰαμεναῖσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον ποιμένες ἄγραυλοι*. II 381 ist wol *ἐνοίκια* richtig.

270a ⟨In den Addenda zur zweiten Auflage S. 486 bemerkt Lehrs:⟩ Paginas 414. 415 cum scriberem haesitaveram, Plautini hiatus an mentionem iniicerem. Sed in Ritschelii et Fleckeisenii modestia, quamquam vel de paucioribus his hiatibus in caesura admissis restat scrupulus, non opus videbatur. Nunc tamen cum inveniantur qui in re, quae anceps et dubitabilis esse debet, tanquam re bene gesta licenter exsultent, id mihi notum esse monendum duxi: ut et alios rhythmos Plautinos nuper vidi, qui si sunt Plautini, sane Plautus fecit barbare.

Und, um vom Epos zur Idylle zu gehen, Theokrit hat drei:

VIII 61 *ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν*
XIII 41 *κυάνεόν τε χελιδόνιον χλοερόν τ' ἀδίαντον*
XXII 72 *ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.*

416 Oder zu den Olympiern: bei Kallimachus in den Hymnen keiner. Hierauf wollte ich sehen, was Völker- und Städtenamen und feststehende Namen von Pflanzen, von Thieren vermögen. Dionysius der Perieget hat zwei solche Verse:

630 *ἐν δ' Ἀσίῃ πολὺς Ὠκεανός* (steht an dieser Stelle Hes. Schild 314)· *τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων*
753 *οἵ τε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ ἴφια μῆλα* (vgl. Hes. Erga 456 *ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν*).

Nikandros in beiden Gedichten einen:

Ther. 894 *εἰρύσιμόν τε καὶ ἀγροτέρου σπερμεῖ' ἐρεβίνθου.*

Der Halieutiker bietet hier in Betracht kommende Verse:

I 72 *παλλόμενον καὶ ἑλισσόμενον πεπεδημένον ἰχθῦν*
I 714 *βαλλόμενος καὶ ἐρεικόμενος πάσῃσι βολῇσι,*

beide also nach dem Vers der Odyssee *βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος.*
Dann I 623 *Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμενηνὰ γένεθλα.*
In den vier folgenden Büchern keinen. Der Kynegetiker (bei dem man doch auch die Verse mit Völkernamen I 170 ff. 370 ff. ansehe) auch spärlich:

I 411 *καὶ μεσάτου, ποτὲ δ' ἑσπερίου, ποτὲ δ' αὖτε καὶ ὄρφνῃ*
II 411 *πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα δαῖμον ἀθύρεις*

(dass diese beiden Verse nachgeahmt scheinen nach Kallimachus H. a. Delos 280 und Theokrit XX 6, erweist sich für unsern Gegenstand als gleichgültig)

II 628 *οὐ μὲν θὴν οὐδ' ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φῦλα*
III 209 *παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει*
IV 3 *οἰωνῶν τε διηερίων περικαλλέα ταρσά* (vgl. Hymnus auf Aphrod. 4 *οἰωνούς τε διιπετέας*).

Also wo keine Neigung ist, wirken auch alle solche Namen nichts, weder geographische — freilich, dass geographische Namen eine Nöthigung nicht auferlegen, sieht man schon aus dem Schiffskatalog — noch naturgeschichtliche: die man doch (beide Gattungen) für verführerischer halten sollte als Heroennamen, von denen erstens ein grosser Theil augenblicklich fingirt ist, dazu eine Menge Epitheta, die für jeden passen, zur Versfüllung und zu jeder Bequemlichkeit der Versbildung herkömmlich und leicht bildsam, wie denn die meisten solcher Verse mit Heroennamen wirklich leicht umzugestalten

sind. Auch ihre Anwendung bedingt sich nur im Verhältniss der
sonstigen Neigung. Dies kann man schon aus Homer lernen. Und
Quintus Smyrnaeus führt uns noch auf eine Bemerkung. Im ersten
Buche des Quintus sind in den 830 Versen elf Verse von unserer
Art, von denen neun nach dem Muster jener Verse in der Ilias mit
Heroennamen, wie *Εὐάνδρη τε καὶ Ἀντάνδρη καὶ δῖα Βρέμουσα* oder
Εὐάνδρην δ' ἄρα Μηριόνης ἰδὲ Θερμώδωσαν. Und nun finden wir 417
hier etwas, was uns erinnert, dass wir es in der Ilias niemals finden,
drei so gebildete Verse hintereinander:

I 228 *Ἐλλισσόν τε καὶ Ἀντίθεον καὶ ἀγήνορα Λέρνον*
229 *Ἵππαλμόν τε καὶ Αἱμονίδην κρατερόν τ' Ἐλάσιππον·*
230 *Δηριόνη δ' ἕλε Λαόγονον, Κλονίη δὲ Μένιππον.*

In der Ilias stehen überhaupt nie drei solche Verse hintereinander, also auch nicht mit Heroennamen gebildete, ja es stehen in der Ilias auch niemals zwei mit Heroennamen gebildete unmittelbar hintereinander (denn *I* 623. 624 wird man doch nicht in diese Reihe setzen); dies findet einmal statt im Homer, in jenem Buch χ der Odyssee. — Nach dem ersten Buch aber scheint Quintus selbst erschrocken zu sein und fängt an, sich anders und zeitgemäss einzurichten. Wirklich muss dies für den richtigen Ausdruck gelten, wenn man namentlich an die Schlachten und Tödtungen denkt, welche auch das weitere Gedicht enthält, z. B. im sechsten, achten, zehnten, elften Buch, und der Einfluss so gering sich findet. Im zweiten, dritten, vierten Buche hat er keinen Vers — denn die beiden, wahrlich auch sonst verdächtigen III 537 und IV 396 rühren von den Herausgebern her — und dann geht es sehr spärlich fort, so dass in den 13 Büchern nach dem ersten noch achtzehn Verse sind, unter ihnen mit dem obigen Iliasbau sieben. Und wie diese fast alle an bestimmte Verse der Ilias erinnern, durch welche sie veranlasst — denn es sind entweder dieselben Namen wie dort oder ähnliche oder Nachahmung in der Art wie *Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀριδεικέτω ἄμφω* (nach *N* 500 *Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηϊ* und *H* 276 *Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω*) — so sind auch die übrigen Verse Homerische Entlehnung, wobei sich wieder sein ihm vorzugsweise eigenthümliches Schwanken zwischen Homerisch und Nichthomerisch zeigt. Er hat an der betreffenden Stelle das Homerische *μενεπτόλεμος* (*T* 48 *Τυδείδης τε μενεπτόλεμος*) und fügt hinzu *φιλοπτόλεμος* (XI 67. 340. I 30). Er hat nicht das Homerische *καλλιπλόκαμος* an der Stelle (*Σ* 407 *πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ*), sondern er hat *ἐϋπλόκαμος* (I 50) und *πολιοπλόκαμος* (XIV 14). Nach

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι (*O* 368) hat er zweimal *ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων* (VI 338. XII 437), nach *πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι* hat er *ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει* und *μὴ δὴ πάντας ἐνιπρήσῃ* (V 417. VIII 457). Dann *κασιγνήτῳ* (VI 468) und *ἡμιόνων* (*B* 852. XII 133). Nur *ἐϋμμελίην* (VI 317), *Τιτήνων ἐριδαινομένων* (V 105) sind nicht nach
418 Homer[271]. Auch Quintus macht von der herrschenden Art der Alexandriner in diesem Punkte keine Ausnahme. Wol aber zeigen ein anderes Verhältniss Aratus, auf 1154 Verse 8 (201. 263. 398. 494. 502. 547. 804. 973) und die Orphischen Argonautika, auf 1384 Verse 11 (24. 48. 51. 426. 432. 466. 551. 580. 920. 924. 971). Die Lithika, 768 Verse, haben keinen.

12. Da wo der dritte Fuss seine Caesur nicht durch ein Wortende bezeichnet hat, kommt dort natürlich ein längeres Wort zu stehen und demgemäss natürlich auch oft ein zusammengesetztes Wort. Dass die Caesur**stelle** dabei in einer Art überwiegend in die Zusammensetzungs**stelle** falle, dass man dies herauszuheben hätte, ist nicht der Fall, wie man an den obigen Beispielen sehen wird. Es würde für das Griechische nur missleiten. So gar ängstlich (und das könnte sich etwa jemand nach den Beispielen bei Bekker S. 310 vorstellen) sind auch etwa die Lateiner nicht gewesen: Si curatus inaequali tonsore capillos. Conticuit lyra, fraternis cessisse putatur. Ut matrona meretrici dispar erit. — Quaerit opes et amicitias. Cui simul infula virgineas. — Discutiant sed naturae. Quod fieret naturali. Cur vitam dedit aeternam? cur mortis ademta est. Qui nullam tibi dicebas iam posse nocere. Campus equis aut sanguinei magna ostia belli. Devoveant, rape cunctantes et foedere turba. Dies sind Beispiele, die zufällig zur Hand waren, aus Lucretius, Virgil, Horatius, Propertius, Statius. Eben so wenig hatte ich mich entschliessen können, auf die Nomina propria ein besonderes Gewicht zu legen. Ich habe mich darüber im Verlauf oben hinreichend erklärt und man sehe sich nur die Menge der übrigen Beispiele wieder durch. Ich habe von einem Iliasbau gesprochen, Verse, welche mehr als einen Herosnamen enthalten, meistens bei Aufzählungen, Tödtungen u. dgl. Solche sind in der Ilias mehrfach angewendet und haben hin und wieder Nachahmung bei Späteren nach sich gezogen. Es ist bemerkenswerth, wie selten. Beiläufig

271 Hier sind die Verse aus Quintus hintereinander: I 43. 45. 50. 228. 229. 230. 254. 260. 529. 530. 531. — II, III, IV, 0. V 105. 417. VI 317. 338. 468. VII 484. VIII 457. IX 0. X 87. 111 (*Ἀμφίων* wie bei Apollonius). XI 67. 85. 183. 340. XII 133. 320. 325. 437. XIII 0. XIV 14.

bemerke ich, dass wir oben wieder für Quintus ein merkwürdiges Beispiel seiner Doppelstellung hatten, in der er den Homer nachahmend ihn immer wieder meidet. Die Nichtübereinstimmung des Quintus mit Homer hat Koechly in seiner Abhandlung wol zu wenig hervorgehoben. Wenn auch grossentheils die Elemente dieselben sind, so sind doch die Mischungsverhältnisse ganz verschieden und ändern so Farbe und Geschmack auf das unverkennbarste. In
den Ausdrücken, wodurch Quintus Krieg und Schlacht und die 419
dahin gehörigen Verbindungen bildet, ist vielleicht (ich mag es nicht genau jetzt nachsehen) kein Wort, das im Homer nicht vorkäme, doch aber wie sehr verschieden nehmen sich in Menge oder Anwendung sein *μόθος*, *πόνος*, *δῆρις*, *δηιοτής* aus, und wenn *πόνος*, *πονεῖσθαι* auch schon bei Homer nicht selten vorzugsweise von der Kampfarbeit gebraucht wird, welch ein Fortschritt bis zu dem von Quintus angewendeten *πονέεσθαί τινι* für *μάχεσθαί τινι*! Und *ἐς ἄρεα καρτύνασθε* (VIII 20), *ἐς ἄρεα μαιμώοντες* (II 110), *ἐς ἄρηα μεμαότες* (IX 110). Oder der erweiterte Gebrauch von *ἑός* (auch *ἕ*). Oder das gewöhnlich substantivirte *Ἠριγένεια* und *βοῶπις Ἠριγένεια*, *φαέσφορος Ἠριγένεια*, *ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια* oder auch so: *κοῖτον ἕλοντο μέχρις ἐπ' ἠριγένειαν ἐΰθρονον* (VI 190), *μένον δ' ἄχρις ἠριγενείης* (IX 433). Zwei Epitheta verbunden durch *καί*, oder die Stellung des Adjectivs am Schluss eines Verses mit dem im nächsten Verse folgenden Substantiv, oder die vielfache Anwendung der genetivi absoluti, oder *αἴθ' ὄφελον*, oder die Anknüpfung der Gleichnisse, namentlich mit *εὖτε* u. s. w. Und wenn Koechly z. B. sagt p. XLIX: „sed etiam in his quae si numerum spectes haud pauca novavit tam feliciter plerumque Homericum colorem retinuit ut vel diligentissimus lector Homeri ea percurrens pro Homericis habere possit", so lässt sich zweifeln, ob Quintus selbst mit diesem Lobe zufrieden sein würde. Ihm, wenn ich nicht irre, war wenigstens eben so sehr daran gelegen, dass wir seine Abweichungen und Ausschreitungen aus der Homerischen Sprache bemerken sollten. Er w o l l t e seine eigne Sprache sehen lassen und seinen Sprachwitz, der freilich dürftig genug erscheint. Für mich ist dieser ewige Homerische Nichthomer mit der immerfort hervortretenden Armuth, mit der Entkräftung des im Homer in ausdrucksvoller Begrenztheit Geschaffenen und Angewendeten zur unbedeutenden Allgemeinheit, äusserst unerquicklich.

DRITTES KAPITEL.

Das Proömium der Odyssee.

Immanuel Bekker findet in den einleitenden Versen der Odyssee durchweg Unbestimmtheit des Ausdrucks und Undeutlichkeit der Meinung, und zwar, wie seine Nachweise des Einzelnen zeigen, in so hohem Grade, dass, wen es ebenso dünkte, diese Einleitung nur als ein grosses Aergerniss empfinden müsste.

420 Bekker hatte diese Ansicht bereits vor zwanzig Jahren: vor zehn Jahren wurde sie durch den Druck bekannt. Er hält sie heute fest, wie die Wiederholung jenes Aufsatzes „über den Anfang der Odyssee“ in den Homerischen Blättern zeigt. Mich weht aus diesen Anfangsversen erquickender Hauch naiver Ursprünglichkeit an. Und nach wie vor habe ich diese Empfindung: auch nachdem ich seit Bekker's Einsprüchen, wie sich geziemt, wiederholt diese Empfindung nachgeprüft, ist sie mir geblieben: nur dass ich besser mir bewusst geworden, auch mit welchem Rechte. Ich denke zunächst eingehend nur von den eigentlichen Einleitungsversen, den zehn ersten, zu sprechen.

„Sage mir, Muse, den vielwendigen Mann, welcher sehr viel verschlagen ward, nachdem er ein Zerstörer Troja's gewesen.“ Mich sollte bedünken: einer von den Helden, die Troja zerstört, der nach dieser Zerstörung sehr viel herum verschlagen und dessen hervorstechende Eigenschaft ist „vielwendig“ zu sein — es ist bezeichnend genug, um auf keinen eher zu fallen, als auf Odysseus. Gar nicht in Anschlag gebracht, dass auch jenes Publikum, dem diese Verse bestimmt waren, ebenso gut wusste als wir, wenngleich es gehört, dass auch andere Heimkehrende verschlagen worden, wie sehr Odysseus an erster Stelle stand: und so ist es immer geblieben: Odysseus' Irrfahrten bildeten sich zu einem eigenen grossen Gedicht: die Irren aller Uebrigen konnte ein *νόστος* zusammenfassen. Aber auch dies gar nicht in Anschlag gebracht: welcher von den umirrenden, den sehr umirrenden Helden Troja's hiesse denn mit Recht *πολύτροπος*? Wem käme jene Art von schmiegsamer Geistesgewandtheit zu, die unter den Heroen nur dem Odysseus und unter den Göttern nur dem Hermes eignet? Und diese drückt das *πολύτροπος* vortrefflich aus: ja es ist für die Stelle im prägnanten Augenblick, wo es darauf ankam, gerade diese besondere Art der Klugheit des Odysseus

zu zeichnen triftig — wahrscheinlich erfunden: zu bezeichnen den εὐτράπελος, den πολυτράπελος. Dass jene, welche das Wort πολύτροπος hörten, darauf fielen, „vielgewandert" zu verstehen, haben wir allen Grund zu leugnen. Die Zusammensetzung εὐτράπελος zeigt, wie natürlich es der Sprache war, zur Bezeichnung der Gewandtheit in der Zusammensetzung τρέπεσθαι zu gebrauchen. Sodann πολύτροπος selbst ist in der nachherigen Sprache gar nicht ein seltenes Wort: vom Hymnus auf Hermes (13. 439) und Herodot an durch Prosa und Vers: die Wörterbücher geben der Stellen genug[272]. Aber nie ist es doch anders angewendet als von Vielwendigkeit, ποικιλότης. 421
Und an unserer Stelle verstanden so Antisthenes, wenn dem Scholiasten zu trauen ist und er etwas anderes bezeichnet als den Verfasser des Hippias minor, der allerdings auch so verstand. So Livius Andronikus „insece — versutum", Horatius ep. I 2, 19 providus, Quintus Smyrnaeus υἱὸς Λαέρταο πολύτροπα μήδεα νωμῶν V 238. So die griechischen Commentatoren und Lexikographen. Und soll etwa auch Kirke, nachdem sie erstaunt gesagt: „ich muss mich wundern, wie du allein hast den Nachstellungen meines Trankes entgehen können", fortfahren: wahrlich du bist der vielgereiste Odysseus — und nicht: wahrlich du bist der verschmitzte Odysseus? Was könnte irgend bewegen so zu verstehen? was könnte uns bewegen? Weil wir nirgend in der ganzen griechischen Sprache das Wort von „Wanderung" finden? oder weil das Verständniss flach und nichtssagend wird, während jenes das Treffende, dem Zusammenhang treffend Entsprechende giebt? Und was tritt dem allen an die Seite für τρέπεσθαι wandern? Von Seiten des Zusammenhanges gar nichts und weniger, von Seiten ähnlicher Composita gar nichts, von Seiten des fortdauernden Gebrauchs der spätern Sprache gar nichts. Nichts, so viel ich weiss, als das augenblickliche τραφθῆναι ἀν᾽ Ἑλλάδα Od. ο 80: und auch dieses nicht einmal: wenn du nicht nach Hause kehren willst, sondern dich Hellas hinauf wenden.

---

272 Bei πολυτροπία sollte der Hinweis auf Gellius 11, 4 nicht fehlen. Auch Diog. Laert. IV 47 καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ὁ Βίων τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος verdient eingetragen zu werden. — Beiläufig will ich 421
anführen, dass für das Adverbium πολυτρόπως die bemerkenswerthe Stelle fehlt Aristaen. ep. 17 ὁ γὰρ Ἔρως ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρτέων ἄγει με πολυτρόπως. — Der Ausdruck bei demselben ep. 28 κινήματα πολυτρόπου σιγῆς von pantomimischen Tanzbewegungen erinnert an das εὐτραπέλως in jener Stelle des Thucydides II 42 ἐπὶ πλεῖστ᾽ ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ᾽ εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι, wo auch an Tänzer oder Ringer gedacht ist.

Ständen übrigens die Sachen anders, so müsste noch gesagt werden: es wäre weder ein Unglück noch ein Fehler, wenn den Zuhörern nicht augenblicklich ausgesprochen verdeutlicht wäre, wer der Mann ist, sondern nur dass es diesmal ein Gedicht geben werde, nicht z. B. von Krieg, sondern von Irrfahrt und Seegefahr, und einen Mann, dessen Bewährung auf diesem Gebiete liegt. Aber die Sache steht durchaus nicht so, dass man dieses zu sagen Veranlassung hätte: was an und für sich zu sagen auch für berechtigt gelten müsste.

Die Beschreibung und Bezeichnung geht weiter: „und der vieler Männer Städte gesehen und ihren Sinn erkannt hat.“ Wem wäre es nicht begegnet, sich dieses Verses einmal sprichwörtlich zu bedienen? Zum Beweise, wie eindringlich und inhaltsvoll er gebildet
422 ist. Was seine Stelle hier betrifft: „er hat vieler Menschen Städte gesehen“, das wird man von jedem weit Herumgeworfenen sagen dürfen, ohne ängstliche Nachrechnung anzustellen; aber auch: er hat ihren Sinn erkannt? Nicht doch: das ist ja wieder recht wie für den Odysseus gemacht. Und doppelt und dreifach passend hat es sich dem Sänger hier eingestellt aus der Uebersicht einer Dichtung, in welcher ein Hauptreiz in den Erzählungen lag, die der Held mit so kluger Schilderung von den gesehenen Völkern zu geben weiss. Dies Erzählen, so anschliessend an das, was das *νόον ἔγνω* sagen will, ist demjenigen Charakter des Odysseus, aus welchem die ganze Odyssee in solcher Breite herauskeimte, so natürlich, dass mich es nicht wundern sollte, wenn es zu den allerältesten Zügen der Anlage gehört hätte, wenn schon seit den frühesten Stadien das Gros der Abenteuer nicht anders wäre gesungen worden, als aus seinem eigenen Munde. Jener Charakterzug, aus welchem heraus von allen Helden eben Odysseus zum Reisenden *κατ' ἐξοχήν* erwuchs. Indess wie dem sei: da der *ἀπόλογος Ἀλκίνου* von solchen Stümpern herrührt, dass wir nach zweitausend Jahren ihr Ungeschick in der Umsetzung aus der dritten in die erste Person entdecken konnten, so sagen wir: eingefunden hat es sich doch und es hat sich ausserordentlich im Charakter eingefunden: und die Stümper haben das recht klug gemacht, ganz ungemein treffend für den Mann, der *ἀνθρώπων νόον ἔγνω*. Dass ich mich jedesmal freue, wenn ich das „vieler Männer Städte gesehen und ihren Sinn erkannt“ lese, ist eine Kinderei von mir. Aber aus welchen Gründen ich auf das „ihren Sinn erkannt“ einen besondern Werth lege, diese Worte für sehr wichtig halte, habe ich gesagt. Und so kann ich es denn allerdings nicht verstehen, wie Bekker, indem er sich weitläufig

über diesen Vers verbreitet, so spricht als stände das *καὶ νόον ἔγνω* gar nicht da: es wird ganz und gar nicht erwähnt. Freilich auch schon die früheren Worte dieses Verses müssen sich einen Abzug gefallen lassen. „Vieler Menschen Städte gesehen, was so viel sein wird wie viele Städte gesehen —“. Nicht doch: auf die Menschen kommt es hier wesentlich an: es erhebt sich und soll sich erheben vor unserer Phantasie der Begriff Menschenkenntniss, mores hominum qui vidit — et urbes. Die epische Formel für „weit herumgekommen sein“ zeigt sich sonst *πολλὰ βροτῶν ἄστεα* ο 492. π 63. τ 170. ψ 267. Dass er an dieser Stelle mit geänderter Wendung sagte *πολλῶν ἀνθρώπων ἄστεα*, geziemt dem Verfasser dieser Verse wohl. Gegen die Ungunst solcher Abzüge, die in diesem Verse freilich gar nichts übrig gelassen, wäre auch sonst Einspruch zu erheben. Z. B. oben, wo bei Gelegenheit des *πολύτροπος* immer gesprochen wird von gewandten Leuten, von gewanderten, gereisten Leuten. Aber es steht 423
ja vielgewandte oder jedenfalls vielgewanderte. Wäre denn das für Phantasie wie für die Begrenzung der Begriffssphäre nicht wesentlich?

Bekker sagt: „V. 3 und 4 enthalten nur eine Ausführung des *πλάγχθη* und würden in Prosa mit Participien angeschlossen sein, *πολλῶν μὲν ἀνθρώπων ἄστεα ἰδών, πολλὰ δὲ παθών*“. Ich muss leugnen, dass dem so sei. Den ersten dieser beiden Verse zu den vorausgehenden würde die Prosa nur etwa in so weit anders gestalten, als sie das *ἴδεν* ins Participium setzte: also (nur auf das Syntaktische kommt es an): *πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἄστεα ἰδὼν τὸν νόον αὐτῶν ἔγνω*. Auch könnte man in Prosa hinter *ἔπερσεν* vielleicht ein Komma setzen wollen, in Homerischer Sprache ist das gewiss nicht richtig, sondern das Kolon. Er enthält eine mit prägnanten neuen Zügen ausgestattete und individualisirende Fortführung des klugen Mannes, der viel herumgeirrt, der nun in Folge dessen, wie er vieler Menschen Städte gesehen, auch ihren Sinn erkannt. Natürlich wird von den Erfahrungen des klugen Mannes das Gedicht mittheilend sein. Das wird interessant genug sein. Allein es wird noch viel interessanter und inhaltvoller: denn auch von Leiden wird zu sagen sein. Mit dem *πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ* hebt ein neuer Punkt an, wie auch das *ὅγε* signalisirt: *πολλὰ δὲ καὶ ἔπαθεν οὗτος*. — Viele aber hat er (derselbe) auch auf seiner Meerfahrt (*κύματα πείρων* ν 91 ohne Betonung zu lesen) Leiden geduldet in seinem Herzen, da er immerfort sich zur Aufgabe stellte, nicht nur sein Leben zu erhalten, sondern auch seine Genossen heim zu bringen. Aber doch gelang ihm nicht die Genossen zu retten, wie sehr er strebte.

Die Angabe des zweiten Punktes, wodurch das Gedicht interessirt, der Leiden des Odysseus, ist vortrefflich so verinnerlicht (man erlaube mir das Wort) im Ausdruck, zunächst gleich durch die Anwendung des Ausdrucks *ἄλγεα κατὰ θυμόν* (vgl. besonders *ν* 90), dass zugleich damit der zweite Hauptzug seines Charakters erscheint: seine ausdauernde Strebsamkeit. Und indem dann drittens noch geschickt wie natürlich zu der entgegengesetzten Eigenschaft der Genossen übergegangen wird, zu dem Mangel jener Eigenschaften in ihnen und ihr dadurch selbstbegründetes Schicksal — denn an ihm lag es nicht — so erhalten wir zugleich noch die Moral von der Geschichte.

Nun es ist wol des Stoffes genug, um noch einmal sich an die Muse zu wenden, die diesmal nicht mit Muse angeredet wird, sondern mit Bezeichnung ihrer Macht: Göttin, Tochter des Zeus: denn aus ihrer Macht — *ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα* —
424 möge sie mittheilen auch uns: *ἡμεῖς γὰρ κλέος οἶον ἀκούομεν*. Und wie soll einer denn in solcher Masse des Stoffs selbst wissen, wo er anfangen soll? *πόθεν ἑλών* er singen soll? *θ* 500. Weiss ja schon jene in ihrer Liebesgeschichte nicht *πόθεν τὸν ἔρωτα δακρύσω;* Theokr. II 64. Nun so wird es wol am besten sein, auch dies woher ihr zu überlassen. Also getrost eingesetzt mit einer Liedesformel: die Göttin wird schon weiter helfen: *ἔνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη* . . . .

Nur in diesen zehn ersten Versen wollte ich dem Stande der Sache so Schritt für Schritt nachgehen, zur erneuten Ueberzeugung für mich und vielleicht auch für andere. Bekker fährt fort mit weitern Bemerkungen, zunächst für die unmittelbar folgende Partie, wobei mitunter auch auf andere Punkte des Gedichts zu weisen ist, in ähnlicher ungünstiger Art sich auszusprechen. Sowie es mir aber gleich mit den beiden zunächst folgenden Versen 11 und 12 ergeht, so ergeht es mir überall. Bekker findet sie, eigentlich gesagt, unsinnig: „sie sagen fast nicht mehr aus, als dass die dem Untergang entgangen sind, die dem Untergang entgangen sind". Mir scheinen sie klar und einfach bedeutend mehr auszusagen: dass alle übrigen diejenigen, welche dem Tode entgangen waren sei's während des Krieges, sei's auf dem Meere bei der Heimfahrt, bereits zu Hause waren: nur er —. Und so, wie gesagt, kann ich wenigstens in allem, was gesagt wird, nichts richtig finden, mit Ausnahme eines einzigen Punktes, der falschen Rechnung in den

Tagen, die Telemachus abwesend bleibt. Worüber alle eben so einig sein werden, als in der Beurtheilung, wodurch das gekommen, auseinander gehen. In allem übrigen muss ich anders urtheilen. Wohin ich sehe, treffe ich auf Dinge, die ich anders anschaue. Z. B. „Dass Poseidon zu den Aethiopen geschickt wird, geschieht ohne Zweifel in Nachahmung des Besuchs der Götter bei demselben Volk in der Ilias: die Notiz von den zwiefachen Aethiopen steht wieder durchaus an unrechter Stelle. Denn wenn der Gott zu den Aethiopen geht, die aber theils im Osten, theils im Westen wohnen, an zwei entgegengesetzten Rändern der Erdscheibe, so wissen wir ja gar nicht, wohin er geht, und das ἔνθα V. 26 wird noch problematischer, als es V. 11 war". Die Nachahmung aus der Ilias soll wol kein Tadel sein, wie sie jedenfalls ein Tadel nicht sein könnte. Doch würde ich meinerseits selbst in diesem Punkte mich anders ausdrücken. Denn gerade dies war wol auch in der Ilias keine Originalerfindung. Es gehörte das wahrscheinlich zu den stehenden Motiven der alten Epik: wenn eine längere Entfernung der Götter nöthig war, so schickte man sie zu den Aethiopen. Ferner kann 425
ich natürlich nicht zugeben, dass irgend etwas darauf ankomme, dass wir wissen, ob Poseidon zu den Ost- oder Westäthiopen gegangen sei, dass man eine solche Frage überhaupt nur aufwerfen dürfe. Sollte sich aber jemand durch die Frage doch genirt fühlen, so giebt es eine, ich sage wohl überlegt, unanfechtbare Antwort. Er sage dreist: zu beiden. Zeit hatte der Gott ja auch, ich weiss nicht gleich wie viele zwanzig Tage.

Die Notiz aber über die doppelten Aethiopen steht ganz in der Homerischen Art: wo er einen Gegenstand oder Menschen erwähnt, dass er da vorübergehend und beiläufig etwas interessantes über ihn einflicht: ein besonderer Reiz ja im Homer, wodurch immer die Phantasie neu angeregt wird und oft, schon durch die Naivität seiner eignen Theilnahme, das Gemüth, die Empfindung lieblich berührt. Wie wäre es denn also nicht angemessen, bei Erwähnung der Aethiopen an ihre ganz besondere Eigenthümlichkeit zu erinnern, an die merkwürdige Erscheinung jener Nation der Brandgesichter, die natürlich nur an den äussersten Rändern der Erde sind, und da natürlich zwiefache, Brandgesichter des aufgehenden und des untergehenden Helios: denn eben dadurch, dass der aufgehende und untergehende Helios ihnen nahe kommt, sind sie Aethiopen. Das heisst es[273].

273 Es hilft und schadet uns zu nichts, dass Philostratus die Stelle abgeschrieben vit. Apollon. p. 69 τὸν θεὸν οἶδα κέρατα τῆς γῆς ξυμπάσης

Oder wenn gesagt wird: „Zeus eröffnet die Verhandlung. Wovon wird er sprechen, bei einem Dichter, der semper ad eventum festinat? Sicherlich von Odysseus. Nicht also! Sondern Aegisthos fällt ihm ein" u. s. w. Dagegen müsste ich sagen: da gleich von Odysseus zu sprechen das gewöhnliche und erfindungsleere sein würde, so müsste die Zweckmässigkeit und Nothwendigkeit allerdings unausweichbar sein. Nein, unser Poet macht es anders. Er führt uns in einen jener gemüthlichen Cirkel des Zeus mit seiner Familie. Da beginnt Vater Zeus, natürlich nach mancherlei anderer Conversation, ein Gespräch, wie es ihm wohl ansteht, über Menschenschicksal und Menschenverschuldung: das er an eine bestimmte hervorragende Persönlichkeit knüpft. Ja wohl, sagt Minerva, der hat sein Schicksal gar sehr verdient, — aber Odysseus, was hat der gethan? Und so hat er wunderschön die Umstände so gefügt, uns gleich sehen zu lassen, wie Athene gewissermassen jeden Augenblick passt,
426 ihrem Odysseus zu helfen, und damit sie, welche durch das ganze Gedicht als Beschützerin des Odysseus und seiner Familie wesentlich mitspielen wird, so herrlich und innerlich einzuführen.

Und was das festinare ad eventum betrifft, so ist es hier unsere Aufgabe nicht, nachzusehen, ob Horatius sich wohl ausgedrückt hat. Dass Homer in einem gewissen Sinne gar nicht eilt, dass es recht zu seinen Eigenthümlichkeiten gehört, meistens — wenn nicht einmal ein besonderer Grund ist — bei den einzelnen Scenen, Gegenständen mit liebevollem Interesse zu verweilen, um von dem, was Goethe als episches Retardiren bemerkte, noch gar nicht zu sprechen, das ist ja wol anerkannt. Dass er aber bei alle dem immer zum Ziele strebt — daran muss doch wol etwas sein: ich sollte meinen, z. B. gleich dem Nibelungenliede gegenüber empfände sich das: es muss doch wol etwas sein an dem, was Aristoteles, dieser den cyclischen Epen gegenüber, Horatius, Goethe und Schiller immer wieder empfunden haben.

Eile freilich kann ein wunderlich Wort erscheinen für diese Gedichte, welche nicht auf Scenen, auf Hauptscenen angelegt sind, sondern bereits ebenso wie die grossen Romane, wenn man will, der neuesten Zeit, eines Goethe, eines Walther Scott, eines Boz — deren jeder übrigens durch fabelhaft schöpferische Kraft und Leichtigkeit, durch Geist und durch Gemüthstheilnahme an der Menschen Schicksal und Antheil in jener Zeit hätte ein Homerus sein können —

Αἰθίοπάς τε καὶ Ἰνδοὺς ἀποφαίνοντα μελαίνοντά τε τοὺς μὲν ἀρχομένου ἡλίου, τοὺς δὲ λήγοντος.

also ein grosses, breites, fortfliessendes Lebensbild zu entwickeln: Gedichte, in denen man zu den Hauptscenen allmählich und in Approchen gelangt. Man denke etwa z. B. an den Gang vom Wiederauftreten des Achill, bis es, wohin es fort und fort hinzielt und hindrängt, zum Zweikampf mit Hektor kommt. Was den Anfang betrifft, — „und er beginnt nicht den trojanischen Krieg vom Ei der Leda" — so würde Horatius heute vielleicht sagen: derjenige, der beginnt „vom verderblichen Zorn des Achilles werde ich singen — wie also geschah's, dass Achill und Agamemnon sich entzweiten? Also —", wie weit ist der einem, der etwa begonnen: „es wuchs bei Myrmidonen ein göttergleicher Held" zum Ziele vorausgeeilt.

Wenn das Prooemium alles hätte berühren sollen, was S. 102 als in dem Gedicht, nicht aber in dem Prooemium, enthalten aufgereiht wird, so hätte das Prooemium ein vorläufiger Index für das Gedicht werden müssen. Der Zweck solcher Prooemien ist aber nur, für ein grösseres Gedicht einen Anfang zu gewinnen, anzuzeigen, dass wir ein Gedicht haben werden, nicht ein Lied: dies geschieht am natürlichsten in kurzer Angabe des Gegenstandes, den das Lied vorzuführen gedenkt, kurzer oder kürzester. Es genügt bei dem
angegebenen Zweck begreiflich fast ein Schlagwort: Ihr werdet 427
hören das Gedicht vom Zorn des Achilles. Doch verräth auch das Prooemium der Ilias noch etwas mehr. Ihr werdet hören das Gedicht vom Zorn des Achilles, welcher nach dem Willen des Zeus (der nämlich seiner Mutter Vergeltung versprochen) für das griechische Heer die traurigsten Folgen nach sich zog. Und dies, kann man etwa noch hinzusetzen, wird so ausgedrückt, dass man sieht, es wird Schlachten geben. Aber über das Stadium des Irrthums sind wir doch nun hoffentlich hinaus, weil das Prooemium sich auf diese Art seiner Aufgabe entledigt hat, deshalb könne das Gedicht nicht fortgeführt sein über die Zeit, dass es den Griechen schlecht ging, und bis zur endlichen Beschwichtigung seines Zorns.

Derjenige, der das Prooemium der Odyssee gemacht, bezeichnet das Gedicht als das Gedicht von der Irrfahrt und Heimkehr des Odysseus und hat dabei den Charakter und Ausgang jener, die bezeichnende Verstandes- und Charaktereigenthümlichkeit dieses auf eine wahrhaft geniale Art zu verbinden gewusst.

Wolf versuchte für die Ilias ein angemesseneres Prooemium und begann: *Κῦδος ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.*
„Den Zorn des Achilles": das besagt doch etwas und es darf immer, wie ich oben sagte, ein Schlagwort heissen. Aber „den Ruhm" ist

ganz farblos und ausserdem lag es den vorschwebenden Zielen jener Sänger ganz fern. Sie wollten so wenig den Ruhm des Achilles besingen, als den Ruhm der Andromache. Wie sie in dieser die Gattinliebe besingen wollten, so in Achilles etwas ganz anderes, innerlicheres und seelenhafteres als den Ruhm[273a].

Wenn es doch heute gar keine Spuren gäbe; dass man sich wol noch vorstellt, die Odyssee, die Ilias seien Heldengedichte, den Ruhm der Vorfahren zu verherrlichen: und gar keine Spuren, dass man nicht immer mit jener Stimmung daran gehe, wie weit das Homerische Epos über eine solche Epoche hinaus ist: wie es bereits die Bestimmung verfolgt, die alle spätere Poesie, in weitestem Umfange alles, was des Griechen Herz bewegt und seine Seele erfüllt, auszusprechen, in derjenigen Form allerdings, welche der Grieche damals dafür allein hatte, dass er zur Darstellung dieser Interessen Personen und Geschichten in die Vorwelt legt, Personen und Geschichten der Vorwelt erfindet. Gattinliebe bewegt sein Herz, er erfindet Andromache: erst die Figur: die hatte vielleicht schon der sprungweis erfindende Mythus geschaffen: dann wahrscheinlich ein Sänger, durch den Zusammenhang angeregt, da Hektor zum letzten Male aus dem Thore geht, um nicht wiederzukehren, die Abschieds-
428 scene am Skäischen Thor. In anderer Gestalt die bewährte und geprüfte Gattintreue: Penelope wird dem lange abwesenden, schon todt geglaubten Gemahle beigegeben. Der eben aus der Kindheit zur Mündigkeit heraustretende Sohn im wüsten Hause, dem er Schutz gewähren soll: Telemachus. Das eben erblühende Mädchen, das ihre eingeborne entschlossene Königsnatur in wahrlich kritischer Lage bewährt. Der sich abhärmende Vater. Der treue Knecht und der untreue Knecht — ja der treue Hund. Und so fort. ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει; Und das alles in ein Ganzes, in ein grosses sich fortspielendes und abspielendes Drama vereinigt.

Die einzig schöne Frau, mit dem Fehltritt der Schönheit, mit dem Stachel des Vorwurfs im Herzen. Das greise trauernde Königspaar, dem der unabsehbare Krieg vor den Mauern wüthet und einen ihrer Söhne nach dem andern verschlingt, bis zu dem, der die Perle unter ihnen ist. Der nicht rechts nicht links blickende, mit eben so viel Pflicht- als Ehrgefühl vor seiner Stadt stehende Vertheidiger, mit dem Wahlspruch: ein Wahrzeichen ist das beste, wehrend zu kämpfen für das Vaterland. Und zum Gegensatz der, wenn es Noth

---

273a ⟨Vgl. Lehrs bei Kammer, die Einheit der Odyssee S. 791.⟩

thut, nicht untapfere, aber doch lieber dem Genuss sich überlassende, weichliche Paris, der keimende Sardanapal[273b]. Unter den Angreifern der anführende König mit dem Herrscherzug: der alte erfahrene und seine Erfahrungen mit der Geschwätzigkeit des Alters und des Rathgebers vorbringende Berather: und die bewundernswerthen Abstufungen bis zu dem fast noch knabenhaften Antilochus. Der herrlichste Jüngling, der Sohn der göttlichen Mutter, mit der energischen Erregbarkeit, mit der leidenschaftlichen Freundschaft, die alles adelt, mit dem melancholischen Bewusstsein seines kurz dauernden Lebens. Die Göttin mit der menschlich mütterlichen Zärtlichkeit. Und so fort. Und wieder alles zu einem Drama zuzammengefasst und in einen übersichtlichen Rahmen gefasst. Es ist in neuern Zeiten der Gedanke gekommen, der Mittelpunkt der Ilias sei die Hybris des Achill. Man versuche einmal den Anfang statt jenes Wolfischen *κῦδος ἄειδε* — mit *ὕβριν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος*. Man wird vielleicht erschrecken. Es mag eine Probe sein, dass dieses nicht das richtige trifft. Und wirklich muss ich die Meinung aussprechen, man habe aus dem Gedichte etwas hinausgesucht, was der unbefangene Eindruck, wenn man sich ihm überlässt, nicht hergiebt. Die Vertiefung der Hybris fällt in eine spätere Zeit. Ich muss mir die Freiheit nehmen, auf meine Ausführungen über die Hybris in den populären Aufsätzen hinzuweisen, und darf mir die Freiheit nehmen, für mich die Erfahrung festzuhalten, wie wenig sich mir bei fortgesetzter Betrachtung jener griechischen Idee die Hybris in der Ilias bemerklich gemacht.

Meine Vorstellung von dem innersten Kern der Achillesfabel
und des Achillesgedichts ist eine andere. Es ist das Gedicht von der 429
göttlichen Mutter mit ihrem Schmerzenssohn, „von der göttlichen Mutter, die ach! wie göttlich auch, wie begünstigt von Zeus, einmal in *Menschen*loos verflochten, sich nur den geliebten Schmerzenssohn gebar.“ Populäre Aufsätze S. 99 ⟨120⟩. Und er das Gegenbild: die herrlichste Menschenerscheinung mit dem hinfälligen Leben, mit früher Kränkung und herbstem Seelenschmerz. — Aus dieser Tragik schöpft die Ilias ihre unerschöpfliche Tiefe, ihre nie vergehende und stets ergreifende Bedeutung.

Der Ausdruck jener Tragik ist nicht das erschütternde Pathos der Tragödie, sondern die trauernde Wehmuth, wie sie der Zeit und dem Epos ziemt. Ich bin allerdings auch der Meinung, dass dieser Grundzug des Mythus auch in dem Namen *Ἀχιλεύς*, der mir ganz

273b ⟨Diesen Satz hat Lehrs. bei Kammer a. a. O. S. 792 hinzugefügt.⟩

offen zu liegen scheint, gleich *Πενθίλος*, ausgedrückt liegt. Vielleicht wusste die Mythe, dass die Göttin selbst in Vorausbewusstsein dem Sohne den Namen gab, der ihren Schmerz ausdrückte, ganz ähnlich wie der Sänger des Hymnus der Aphrodite diese für ihren Sohn den Namen *Αἰνείας* bestimmen lässt, wie es ausgelegt wird, aus dem was ihr schmerzliches begegnet, 200, vgl. 247 ff. Doch schon der Name mag es sagen oder nicht: die Sache sagt es. Unter den weiblichen Charakteren Homers die Thetis, eine der herrlichsten Gestalten, die jemals geschaffen worden, bei Nitzsch übergangen zu finden (Beiträge S. 309) darf befremden.

Nur aus jener Tiefe tauchte am Wendepunkte des Gedichtes das achtzehnte Buch in seiner wunderbaren Innerlichkeit hervor. Und wenn, indem der Kummer der Mutter sich löst zur sorgenden Thätigkeit für Verherrlichung und Schutz ihres Sohnes, diese Besorgung zu einer Scene wird der friedlichen Idylle, so entsteht für das Gedicht etwas, was die berechnendste Sorgfalt eines Planes nicht kunstvoller hätte anlegen können. Zwischen den Aufregungen des Krieges und des Gemüthes, die uns lange gehalten, und welche nun mit erneuter Heftigkeit sich eröffnen werden, liegt dieses Stück zum Ausruhen und zur Erholung des Gemüthes. Beschäftigt und angenehm und sinnvoll beschäftigt und angezogen werden wir schon bleiben auch wo wir der Arbeit des Gottes zusehen, unter dessen Händen nicht etwa einige zufällige Einzelscenen oder mythische Geschichten hervorgehen, sondern — ein Lied von der Glocke, die Hauptscenen menschlichen Lebens, Krieg und Frieden, Stadt und Land, Gericht, Hochzeit, Saat, Ernte, Weinlese, Hirtenleben. Die heitere und segensvolle Seite mit Vorliebe: auch sehr schön und passend: und aus diesem Gefühl ist der Extratanz zum Schluss
430 hervorgegangen, entweder von demselben Dichter oder von einem andern zu der richtigen Stimmung erwärmten.

Es ist schwer, sich des Glaubens zu erwehren, die, wenn man aufrichtig reden soll, was man freilich nicht soll, erschreckenden Urtheile über die Homerischen Gedichte oder einzelne Partien, welche die neuere Zeit vielfach zum Vorschein gebracht, seien wenigstens unbewusst von Voraussetzungen über die Entstehung der Homerischen Gedichte beeinflusst worden. Es ist nichts nothwendiger, als dies für die Theile wie für das Ganze zu meiden; auch die ganze Frage über Planmässigkeit, ja Einheit der Gedichte hängt nicht ab von der Frage über die Einheit der Dichter. S. litter. Centralblatt 1863 No. 4 (auch bei Kammer a. a. O. S. 783 f.).

VIERTES KAPITEL.

Zur Homerischen Interpolation.

1. Im drei und zwanzigsten Buche der Ilias hat Bekker folgende Verse als unecht ausgesondert:

92 *χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ*
479 *λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι*
565 *Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων*
757 *στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς*
806 *ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα*
810 *καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν*
824. 5 *αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως*
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι
843 *χειρὸς ἄπο στιβαρῆς καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.*

Diese Verse sämmtlich hatte auch Aristarch verworfen. In der ersten Partie bis 757 — man muss diese aus bald auszuführenden Gründen für sich betrachten — wissen wir nicht, ob Aristarch den Vers 565 *Εὐμήλῳ* — überhaupt in seinem Texte hatte. Er fehlt im Venetus. Dem Sinne nach könnte er ganz wohl stehen. Die Unechtheit der drei anderen ist ganz unzweifelhaft: das Nothwendige darüber ist kurz und gescheit bei Aristarch bemerkt. V. 757 hier wider die Sache und wiederholt von da, wo er richtig steht, 358. V. 92 nach *ω* 74. Und 479 ist ein ganz dummer Vers, zum unnöthigen Ausfüllen des *οὐδέ τί σε χρή.*

Aber Aristarch hatte noch einige andere Verse verworfen:

405. 6 *Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη* 431
νῦν ὤρεξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν
471 *Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει*
581 *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν*
772 *γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν*
(aus *E* 122. *N* 61).

Und allerdings zwei von diesen Versen sind noch unbedenklich zu verbannen, 471, wo diese Bezeichnung des Diomedes unter den vier jedem bekannten wettfahrenden Personen ohne allen Sinn und Anlass ist, und 772, wo man, einmal aufmerksam gemacht, Aristarchs Bemerkung so fein wie sicher finden muss. Der Dichter hat das ganz nahe Hinterherlaufen hinter Aias, das stete ihm auf die Fersen Treten so eben recht mit Liebe und mit Gleichniss sich ausgemalt,

760 ff., und steht ihm das klar vor der Phantasie, so ist es ganz sicher: wenn Minerva unter diesen Umständen dem Odysseus die *γυῖα* leicht macht, so muss er mit einem Schritt jenem voran sein, und das war dann gleich zu sagen: dass sie, den Zweck zu erreichen, Aias noch in den Koth ausgleiten lässt, könnte neben jenem nicht bestehen. Dagegen werden wir auf die beiden andern Athetesen nicht eingehen. Der Grund zu 581 *ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφὲς ὀργιζόμενος αὐτῷ* erscheint uns heute nicht schlagend, so wenig hier als wo er sonst etwa auf die ähnliche Erscheinung Verdacht begründet, wie bei *δῖον Ἀλέξανδρον* — *Γ* 352 *καὶ δῖον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει.* V. 405. 6 betreffend, ist es zwar wahr, dass wir auch ohne sie verstehen würden, es seien des Diomedes Pferde gemeint; es ist auch wahr, dass die Erwähnung der Athene als der vermutheten Helferin des Diomedes dem unten vorkommenden Falle 783, den sich Aristarch ohne Zweifel auch selbst verglich, nicht ganz gleich steht: wo trotz dem, dass Odysseus' Begünstigung durch Athene eine viel ausgeprägtere ist, gleichwohl des Aias Vermuthung ausdrücklich ausgesprochen auf die Göttin fällt, welche dem Odysseus schon immer wie eine Mutter beisteht und hilft. Dennoch werden wir sagen dürfen, auch Diomedes' Begünstigung durch Athene spiele doch in der Ilias hinreichend, um auch den Kampfgenossen als bekannt beigelegt zu werden. Und sodann, dass uns die blosse Hinweisung durch *κείνοισιν*, wenn auch verständlich, doch einigermassen kahl und wider den Stil erscheint. Aber Anstoss erregen die Verse doch. Es sind ja dieses die schon ihrer Natur und Abstammung nach überschnellen Rosse (*E* 262),
432 jene Troischen — *οὓς ποτ' ἀπηύρα Αἰνείαν*, 292[274]. Wie wird denn nun gesagt, Athene habe ihnen jetzt Schnelligkeit gewährt? Denn der Begriff, der wenigstens erforderlich wäre, „denen die Schnelligkeit, welche sie jetzt zeigen, wie schnell sie auch von Natur sind, dennoch Athene eingegeben haben muss“, wäre doch aus den jetzigen Worten wol nur heraus zu pressen. Wir werden nicht irren, wenn wir eine Verderbung in den Versen annehmen, etwa aus einem

---

274 *ποτέ* einst, bei einer Gelegenheit, an die man denkt, ohne alle Rücksicht auf nahe oder ferne Zeit, hier (dann von hier imitirt in dem falschen Verse *Θ* 108) wie *χ* 290 und *Ξ* 45. Wie weit sich der Gebrauch von *τότε* „da“ zum Hinweis auf eine Gelegenheit, auf die man hinweist, erstreckt, selbst wenn diese der Zeit nach in allernächster Nähe liegt, sieht man aus Antigone 476 (*αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο* —). Und konnte *τότε* so gebraucht werden, so auch *ποτέ*.

ursprünglichen οἷσιν Ἀθήνη νῦν ὤτρυνε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ὄρεξεν. E 225 εἴ περ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. 260 αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι. Das καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν wäre hier eingewandert aus V. 400 und veranlasste eine Verschiebung des ὄρεξε.

Nun bleibt aber noch eine Stelle übrig, die nicht bestehen kann:

638 οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
πλήθεϊ πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παραυτόθι λείπετ' ἄεθλα.
οἳ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὃ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὃ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.

Das soll heissen, wird gesagt: durch die Menge — dies soll bedeuten „durch die Ueberzahl", gesagt von zweien gegen einen — mich überholend. Oder es soll heissen: durch die Volksmenge die Oberhand behaltend. Und dies soll bedeuten: durch Entscheidung der zuschauenden Volksmenge die Oberhand behaltend, da es ihnen streitig gemacht wurde, dass sie als zwei neben den übrigen einzelnen ihre Wagen lenkenden zum Wettkampf eintreten dürften. Von diesen beiden Erklärungen that Aristarch recht die zweite zu wählen, weil bei der erstern doch die Anwendung von πλῆθος wirklich noch auffallender ist, der Zusammenstoss der Gedanken aber, der beiden Gründe, durch ihre Ueberzahl und zugleich weil sie den andern durchaus nicht den Sieg gönnen wollten der herrlichen Preise wegen — völlig verwirrend. Aber Befremdliches behält die Stelle nach der andern Erklärung auch, sie behält es sogar, wenn ich einmal das unzweideutigere und dem Homerischen Sprachgebrauch sonst eignende πληθυῖ hineinsetze. Erstlich weil der Ausdruck, „durch das Volk die Oberhand behaltend, missgünstig beeifert um den Sieg, weil nämlich" immer noch etwas unklares behält, und weil es äusserst befremdlich erscheint, dass jenes πρόσθε βάλλειν, welches 572 in 433
eigentlicher Bedeutung stand τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών „deine Pferde gewaltsam den meinigen voranbringend" hier, so bald darauf, in allgemeiner Metapher (dann doch wol vom Speer- oder Diskuswurf hergenommen) für „Oberhand behalten" gebraucht sein sollte von demselben Dichter. Nein, das sieht vielmehr einem nachahmenden ähnlich. Die Frage ist allein die, ob alle vier Verse hinweg müssen. Ich glaube jedoch, dass die beiden letzten gar wohl zu vertheidigen sind und dass sie nicht nur bleiben können, sondern gut und für den Entschuldigung suchenden Nestor recht hübsch sind.

2. Schiller sprach einmal: „Wenn man auch nur gelebt hätte,

um den dreiundzwanzigsten Gesang der Ilias zu lesen, so könnte man sich über sein Dasein nicht beschweren.“ Wol ist es ein entzückendes Buch und das Werk eines ausserordentlichen Meisters. Diesen Eindruck hatte ich empfangen mehrere Jahre ehe ich (in dem Buche der Frau von Wolzogen) auf jene Aeusserung von Schiller — gewiss zu meinem grossen Vergnügen — traf. Worauf denn auch eine Stelle von Goethe im westöstlichen Divan die Aufmerksamkeit erregte, die so lautet: „Was wir aber inständig bitten, ist, dass man Firdusi nicht mit Homer vergleiche, weil er in jedem Sinne, dem Stoff, der Form, der Behandlung nach, verlieren muss. Wer sich hiervon überzeugen will, vergleiche die furchtbare Monotonie der sieben Abenteuer des Isvendiar mit dem dreiundzwanzigsten Gesang der Ilias, wo, zur Todtenfeier Patroklos', die mannichfaltigsten Preise, von den verschiedenartigsten Helden, auf die verschiedenste Art gewonnen werden.“ — Auch Schiller scheint, nach seinem überschwänglichen Ausdruck, davon einmal wie überrascht worden zu sein. Es ist wol eine Neigung, an dieses Buch mit einem Vorurtheil heranzugehen als an ein Füllstück, das im besten Falle doch etwas gar besonderes nicht werde zu bieten haben. Kein Sturm und Drang des Krieges, der heroischen Leidenschaft, kein Fortschritt der Handlung. Aber nun wird man inne, was der Dichter auf diese leere Tafel hinzuwerfen verstand, welche Fülle und welchen Reiz. Jene selbigen Helden, welche wir in Schlacht und Gefahr gesehen, sehen wir nun beim Spiele mit demselben energischen Ernst, wir sehen sie beeifert wie die Kinder, ja bis zu Thränen, streitend und sich versöhnend, die Alten wie die Jungen, alle liebenswürdig und der Knabenjüngling Antilochus zum Küssen. Eine Figur hinzustellen wie allein dieser Antilochus, und mit so wenigem: Schiller wäre der Mann gewesen, mit freudiger Bewunderung zu erkennen, wie weit das über sein eigenes Gestaltungsvermögen hinausging! —
434 Die ethische Feinheit, die im Herzen des Dichters war und die in seine Schöpfung strömte, ihren Gipfel erreicht sie in der Art und Weise wie Achilles den Wirth macht, mit einer wahrhaft ritterlichen Höflichkeit, die sich auf alle erstreckt, auf den eben noch so verhassten Agamemnon, welcher. in einer gewissen unnahbaren Königlichkeit gehalten ist, in welchem der Königlichkeit ihr Vorzug wird wie in Nestor dem Alter seine Ehre. Hätte auch das in der Seele des Sängers gelegen, eine Gelegenheit zu erfinden oder auszunutzen, um uns den Helden des Gedichts, den wir bisher fast nur, freilich in prachtvoller Leidenschaft gesehen, jetzt bevor wir

ihn in der abschliessenden Besänftigung und in den Thränen menschlichster Rührung empfangen werden, vorbereitend in seiner friedlichen Liebenswürdigkeit sehen zu lassen, hätte dies, sage ich, auch in der Seele des Sängers gelegen, so wäre auch der Gedanke trefflich, wie es die Ausführung ist, und die Einheit des Gedichts nur eine reichere und vollere. Alles kommt aus dem Innern; daher man auch herauszufühlen glaubt, dass bei dem roheren Faustkampf sein Herz nicht war. Und keine der bekannten und geehrten und liebgewordenen Gestalten nimmt er dazu. Ueberall in Wahl und Verlauf trifft er das angemessenste und erfreulichste, z. B. ich will gar nicht sagen, dass er für den Ringkampf List und Kraft in Aias und Odysseus sich messen lässt, sondern dass er beide unüberwunden davongehen lässt. Und wie die Sachen, so ist der Ausdruck.

3. Alles dies aber gilt bis V. 797, Wagenkampf, Faustkampf, Ringen, Lauf, woran sich die wenigen Verse des Speerwerfens 884—897 schliessen. Alles übrige ist unverständig, ja unverständlich in Sache und Ausdruck. Denn da haben wir einen ohne alle Anschauung, mit Phrasen, missangewendeten epischen Phrasen hantirenden Verfasser. Im Stechen z. B. ist die Art, wie Diomedes immer nach dem Halse sticht und Aias gar nichts dagegen thut, komisch und undenkbar. Und die wunderbare Voraussetzung, dass Diomedes bloss Scheines halber ihn ohne Schaden berühren soll. Eine wunderbare Zumuthung! als so unthunlich sich fühlbar machend, obgleich angenommen, dass der Verfasser doch sogleich und zugleich die Achäer für Aias fürchten lässt. Solchen Kampf führt man vernünftiger Weise mit unschädlich gemachter Spitze. Das ist nicht gesagt, gar nicht in Betracht gezogen, dass das *ταμεσίχροα χαλκόν* 803 davon abführt, und eben dass sie für Aias fürchten, beweist auch, dass es nicht gedacht ist. Ja es soll ja sogar durch Schild und Panzer durchgestochen werden, aber also nur gerade so viel, dass es nicht tief geht. Weiter: sie treten auf *δεινὸν δερκομένω, θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.* Wie werden sie denn zum gymnastischen Spiel kommend *δεινὸν δερκομένω* sein? Diesen Vers müsste man 435
athetiren, stände er nicht eben in dieser ganz unberechenbaren Umgebung. Ferner: *ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν* 816 — also was geschah diese drei Male? prallten sie von einander ab? Nein, wie gesagt, dieser Mensch redet in lauter unbedachten epischen Phrasen, ohne alle Anschauung der Sachen, und so ist für Herauswerfung von 824. 5 kein Grund. Wer die dumme Anordnung der Kampfpreise

gemacht 808. 9, indem er die ἀέθλια ἶσα aus V. 736, wobei er sich etwas unbestimmtes und dummes dachte, als Phrase herübernahm, dass man dem den Unsinn 810 nicht auch zutrauen dürfe, lässt sich nicht behaupten. Und den Blödsinn 806 zu athetiren, welchen ihm nicht zuzutrauen auch alle Sicherheit fehlt, es lohnt jedenfalls nicht. Es folgt zu bemerken 832 „wenn er auch sehr weit entfernt fette Aecker hat, so wird er fünf Jahre lang nicht nach Eisen in die Stadt zu schicken brauchen“ im Charakter der obigen Absurditäten mit der Phrase ἀπόπροθι πίονες ἀγροί aus Odyssee δ 757. V. 840 das γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί, niemand weiss worüber. Ein verfehlter Ansatz, den Wurf jedes einzelnen zu charakterisiren, was ihm auch bei den beiden folgenden nicht fliessen will. Dass er im Gefühl, es müsse doch so etwas geschehen, für Aias aus Od. ϑ 192 den Vers 843, mit πάντων statt πάντα, herübergenommen, wäre wieder ganz im Charakter dessen, was wir kennen. Wichtig ist noch, dass hier für sämmtliche Bewerber nur ein Preis ausgesetzt ist. Oben ging niemand, der sich betheiligt, leer aus. Und wer dies fallen liess, in dessen Seele war der oben bezeichnete Achilles nicht mehr. Nun folgt endlich noch beim Vogelschiessen die absurde Bestimmung vom Schiessen in den Vogel und in die Schnur mit der Wunderlichkeit der Gradation, von der ihm etwas ahnte, wie er durch das ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος 858 verräth. Gewiss fand es Virgil nöthig, in diese Dinge Vernunft zu bringen. In V. 870—881 ist zum wenigsten bedeutende Unklarheit. Vielleicht wird jemand sagen: mehr Fluss als in der bisherigen Interpolation scheint in dem Vogelschiessen doch zu sein, und dies ist wol wieder von einem andern Interpolator hinzugefügt. Dies ist möglich, nicht zu streiten, weil nicht zu entscheiden.

In einem solchen Stücke nun wie hier 798—884 ist es nicht mehr thunlich, einzelne Verse hinauszuweisen. Das Ganze natürlich muss als Interpolation kenntlich gemacht werden. (Der Vorschlag kleines Druckes im fortgehenden Text für solche lange, völlig unbestreitbare Interpolationen, wie z. B. auch die Götterschlacht, ist wol sehr zweckmässig.)

4. Es trifft sich, dass gerade auch der Schluss des vorangehenden Buches X für Interpolation sehr merkwürdig ist, von V. 487.
436 Die Schilderung eines verlassenen und verstossenen Waisenknaben als allgemeine ist vortrefflich, die Andichtung hier für den Astyanax, auf dessen Verhältniss es ganz und gar nicht passt, ist ohne alle Ueberlegung. Das ist ganz sicher, wie Aristarch es wahr-

genommen und das Nöthige angemerkt. Aber hier ist noch eine andere Erscheinung. Während die Schilderung des Waisenknaben vortrefflich ist bis 499, folgen mit 500 *'Αστυάναξ* — Verse, welche weder an V. 499 vernünftiger Weise ansetzen noch in sich etwas anderes sind als der unverständlichste Unsinn. Wie von dem auf dem Arme getragenen, noch nicht redenden Astyanax, von dem es auch hier heisst, dass er in den Armen der Amme schläft, gesagt werde *μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δῆμον* (man wird auch wol hinzusetzen dürfen *θελέων ἐμπλησάμενος κῆρ*), habe ich nicht erfahren können. Es ist hier zu der ersten an sich guten Interpolation eine andere ganz sinnlose hinzugekommen. Den ursprünglichen Bestand werden wir so erhalten:

484 *πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,*
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος,
'Αστυάναξ, ὃν Τρῶες u. s. w.,

wo das *'Αστυάναξ* mit schmerzlicher Ironie zu sprechen.

Aber wir stocken noch einmal, wir können durchaus nicht hindurch, wenn wir von V. 510 nicht also geordnet lesen:

erste Recension *λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.*
ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς.

Oder andere Recension
λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν,
οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι.

Dies letzte kommt nur so in Zusammenhang und Construction. Es kann nichts anderes heissen als: gefertigt das alles so kunstreich, um nichts zu sein als ein blosser leerer Ruhm für mich von Troern und Trojanerinnen (über die schöne Arbeit und den weiblichen Fleiss).

5. Diejenigen Interpolationen in Homer, die an sich trefflich sind, sich aber dadurch verrathen, dass sie in irgend einer Beziehung dem Zusammenhange nicht anpassen, sind deshalb sehr bemerkenswerth, weil sie zeigen, wie auch poetische Rhapsoden ihren Homer vortrugen, ohne etwa mit ihren Gedanken sehr im Zusammenhange zu sein. Die dummen Interpolationen, ja geradezu unerklärlich dummen fangen im Homer an und finden sich durch alle Zeiten. Und selbst ihnen ist die Macht gegeben, uns lange zu äffen. Ein Paar der offenliegenderen Beispiele im Vorübergehen aus zwei 437
Dichtern, die wir täglich in Händen haben. In Horazens zweiter

Epistel ist der Zusammenhang einfach und leicht zu verfolgen. V. 44 ff. wird erfordert: man sucht sich Vermögen durch eine reiche Frau, gründet ein Haus und cultivirt ein Landgut. Allein nicht Haus, nicht Landgut, nicht Geld, — so wenig sie, wenn du körperlich krank bist, dich gesund machen, so wenig heilen sie dich von der Seelenkrankheit. Aber der dazwischen stehende Vers 46: Quod satis est cui contingit nil amplius optet zerstört alles. Dann ferner ist alles gut bis V. 70: testa diu. Die abschliessenden Worte aber: quod si cessas aut strenuus anteis nec tardum opperior nec praecedentibus insto sind abgeschmackt, fast dünkt mich auch an und für sich. Aristoteles *ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν προκόπτοιεν οἱ μαθηταί* sagte was das natürliche scheint *ἐὰν τοὺς προέχοντας διώκοντες τοὺς ὑστεροῦντας μὴ ἀναμένωσι* Diog. La. V 20. Doch in diesem Zusammenhange und in dem Verhältniss, in welchem Horaz zu Lollius diese Epistel schrieb, sind jene Worte abgeschmackt ganz ohne Zweifel. Sie müssen den echten Schluss verdrängt haben. Vers 69—72 in Epistel I 16 sollten uns auch nicht ferner zum besten haben. Und wie kann denn Horaz in Ep. II 1, wo er Griechenland in der Beweglichkeit, mit der es, einmal zum Glück des Friedens gelangt, eine friedliche Kunst nach der andern ergriff und nicht immer nur das Alte lobte, wo er Griechenland hierin den Römern zum Muster aufstellt, das mit dem schnellen Ueberdruss eines Kindes an seinen Spielen vergleichen?

quod cupide petiit mature plena reliquit.

Wenigstens dieser Vers ist ganz gewiss unerträglich: wie es aber auch ganz gewiss schon das Wort vitium in V. 94 ist, das auch schon gar nicht mit dem dabei stehenden fortuna aequa sich verträgt. Es kann von Horaz nicht ein tadelndes Wort wie vitium, nur ein Wort etwa im Sinne von lusum ausgegangen sein. Und in der ersten Epistel ist V. 101 insanire putas sollemnia me neque rides verkehrt und unmöglich. Und wie lange und wie sehr lässt denn der alte Oedipus die göttliche Stimme mit Rufen sich bemühen? Nichts ist sicherer, als dass der Vers Oedip. Col. 1626 *καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός*, angenommen auch in sich selbst wäre der Sinn ein gehöriger, der ganzen Lage, dem ganzen erzählten Hergang entgegen ist und eine grausame Verunstaltung einer herrlichen Stelle.

6. Wie dem Homer die Seele ausgeklopft wird, kann beim Vorübergehen nach Umständen lächerlich oder betrübend erscheinen. Wer in der unglücklichen Lage wäre, eingehender dabei zu ver-

weilen, dem könnte es wol nicht anders als Ekel erregen. Wenn unter den Thorheiten und Seelenlosigkeiten auch aufgetaucht ist, in 438
dem Stadium, wohin die Odyssee VII 237 gelangt, müsse Odysseus alsbald mit Namen und Schicksalen sich hergeben und ausgeben, so ist die Antwort: ja, wenn er ein Gimpel wäre, und sein Sänger auch. Die Art, wie er es verredet, ist sehr gut. Er hat oben gesagt, dass er ein kummervoller Mann sei (211—15). Als nun Arete, überrascht, die Kleider ihres Hauses an ihm wahrzunehmen, die Frage der Verwunderung an ihn thut: wer bist du, wo bist du her, dass du diese Kleider trägst? Du sagst ja irrend über's Meer gekommen zu sein — erwidert er: schwer (vielmehr *ἀργαλέον*) wäre es von Anfang bis zu Ende zu erzählen meine Bekümmernisse, da mir viele die Götter gegeben (*κήδε', ἐπεί* — ist hier die richtige Interpunction, wenn auch *ι* 242 anders). Doch auf deine Frage will ich dir antworten. Ueber's Meer hieher verschlagen bin ich so und zu den Kleidern komme ich so. Das ist vortrefflich. Und nachdem man gemerkt, er nenne eben seinen Namen nicht, dass er nicht weiter ausgefragt wird, es ist schlimm, wenn wir für dieses Zartgefühl keinen Sinn haben und gar bei einem Mustervolke der Gastfreundschaft wie die Phäaken dies befremdend finden. Auch das Folgende ist alles in der Ordnung, ist auch nicht etwa in einem andern, etwa weitläufigern Stil als wir überhaupt hier haben, als z. B. 215 ff. — bis auf eine Kleinigkeit. Nach dem *ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός* V. 245 kann man sich wol nicht wieder dieselbe ausführliche Bezeichnung gefallen lassen V. 254 *νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν.* Es wird ursprünglich geheissen haben *νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί· ἡ δὲ λαβοῦσα.* Die Veränderung hat ihren Anlass in dem *νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός* aus *μ* 448. Aristarch wie Bekker haben die acht Verse 251—258 ausgesondert. Es gelingt mir nicht, ausser dem genannten Anstoss einen Grund zu finden. Wol aber geht mehreres dadurch verloren, was man, um das geringste zu sagen, ungern vermisst. Ich rechne dazu auch die einzelnen, Theilnahme und Aufmerksamkeit des Ungewöhnlichen erhöhenden Züge, . . . *αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης ἐννῆμαρ φερόμην:* dann aber dass wir nicht erfahren (259), warum er denn sieben Jahre dort geblieben, und das etwa aus dem *ἦ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς* 263 herausrathen sollen.

Eine interessante Verirrung des Gedächtnisses ist Il. *B* 250 ff.

Was versucht worden, stellt weder den Zusammenhang noch die Rede in Ordnung. *τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις*
439 kann doch nur heissen: dann wirst du es wol unterlassen die Könige durch die Nase zu ziehen (vgl. z. B., wiewol es unnöthig ist, σ 379). Die Verse *τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας* — und die drei folgenden (wiewol an die Ursprünglichkeit der zwei letzten schwächlichen Verse schwer zu glauben) gehören an den Schluss der Rede des Odysseus*, nach *αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἐφήσω πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσιν πληγῇσιν· τῷ οὐκ ἂν* —. Anlass der Verirrung gab der gleiche Klang und ähnliche Wendung mit dem dort wirklich hingehörigen *τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ ἧσαι ὀνειδίζων.*

Dagegen Il. *Α* 43 ff. heisst mir: „So sprach er betend, und es hörte ihn Phöbus Apollo. Und er setzte seinen Schritt hinab vom Haupte des Olympos, zürnend im Herzen, den Bogen auf der Schulter habend und den ringsgedeckten Köcher. Da erklangen die Pfeile auf den Schultern des zürnenden, des selbst sich in Bewegung setzenden (wie er sich selbst in Bewegung setzte, so natürlich in Bewegung gesetzt erklangen die Pfeile): und er ging ähnlich der Nacht." Was ist dagegen einzuwenden?

7. Mit dem dreiundzwanzigsten Buche kann man sich nicht beschäftigen, ohne sich zu verwundern, wie wohl erhalten es vorliegt, wie weniges uns stört, nachdem wir die grosse Interpolation erkannt. Welche uns jetzt nur Vergnügen macht, weil sie auf kleinem und sicherem Gebiete uns das Beispiel eines allerdings sehr natürlichen Vorgangs in der Fortpflanzung der Homerischen Gedichte vorlegt. Dann ist interessant zu bemerken, wie sicher die Interpolation in denselben Vers des ursprünglichen echten Bestandes, an den sie anknüpfte, wieder eingesetzt, 798. 884 *αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος*, d. h. mit welcher Sicherheit dieser Interpolator oder Interpolatoren ihren Text im Gedächtniss hatten. Diese „professionelle Zucht" ist von Grote mit Recht mehr als man gewöhnt war betont worden. Und wie früh mochte der künftige Rhapsode oft anfangen zu lernen, oft von dem Vater, da es sehr natürlich ist, dass gerade auch Rhapsoden ihre Söhne, wie heute Schauspieler, wieder früh anleiteten. Man möchte dabei auch das annehmen: seitdem die Ilias, die Odyssee als ein Gedicht gewusst wurden, gehörte es zu einem schulmässig gebildeten, tüchtigen Homerrhapsoden, die Gedichte ganz auswendig zu wissen. Dies setzte auch die sogenannte Solonische Einrichtung voraus. Der attische Staatsmann hatte dabei (dies allein scheint für jene Zeit verständlich und

natürlich) einen agonistischen Zweck. Er wollte die schwierigste Art des Rhapsodenagon bei sich einführen, zu dem sich nur die sichersten Rhapsoden einfinden konnten. Die Verpflichtung zum Auswendiglernen der ganzen Gedichte in die Organisation des Rhapsodenthums als eine ganz neue einzuführen, das war doch wahrlich 440
nicht eine Sache aus seinem Bereich oder in seinem Bereich. So wurden auch die heimischen und Winkelrhapsoden ausgeschlossen, deren es ohne Zweifel eine Menge gab, die einzelne Partien der Homerischen Gedichte auswendig wussten, welche sie häufig zugleich als Schulmeister benutzten, auch um bei öffentlichen Gelegenheiten im Lande etwa als Arnoden sich einen ländlichen Preis zu erwerben[275]. Diese Art Leute waren von gehörigen, auch für grössere Feste geschulten Rhapsoden wenigstens eben so verschieden als ein Gymnasiast von einem Athleten. — Für die Stelle über Solons Einrichtung Diog. La. I 57 darf man bemerken, dass ein ganz guter Gedankenzusammenhang herauskommt, wenn man versteht: durch diese nach Attika eingeführte Sitte, den Homer hintereinander vorzutragen, hat Solon die Bekanntschaft und Berühmtheit desselben in Attika mehr verbreitet als Pisistratus dadurch, dass er ihn den Atheniensern durch eingeschobene Verse zu ihrem Ruhme anziehend machte. Ob dieser Zusammenhang der beiden Thatsachen dem Dieuchidas angehöre oder dem Diogenes ist gleichgültig oder einer von seinen unmittelbaren Quellen. Den Ausdruck *ἐφώτισε* hat er wieder IV 67 *διεδέξατο Κλειτόμαχος τὸν Καρνεάδην καὶ τὰ αὐτοῦ μάλιστα διὰ τῶν συγγραμμάτων ἐφώτισεν.* (Plut. Lyk. 4 *γνωρίμην δὲ αὐτήν*, nämlich *τὴν Ὁμήρου ποίησιν, καὶ μάλιστα πρῶτος ἐποίησε Λυκοῦργος.*) Die genannten Momente und daneben das oben besprochene der äussersten Unachtsamkeit auf den Zusammenhang bei dem Vortrage erklären ziemlich den Zustand des Homerischen Textes, wie er aus dem Munde der Rhapsoden in die Schrift überging, immer doch merkwürdig gute Erhaltung im Ganzen, aber oft un-

275 *ἀρνῳδός* scheint doch ein überliefertes Wort. Nicht aber *στιχῳδός*, sondern das scheint an Eustathius und die Byzantiner gekommen aus dem bereits wie jetzt geschriebenen schol. Pind. Nem. 2 in., wo nämlich höchst wahrscheinlich zu stehen hat: *Μέναιχμος δὲ τοὺς ῥαψῳδοὺς οἷον στιχῳδοὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων.* Das *οἷον* ist herausgefallen. — Jene Verbindung von Rhapsodik und Schulmeisterei liegt so sehr in der Natur der Sache, dass sie ohne ausdrückliche Belege sicher ist. Die Mythen, welche Homer zu einem Schulmeister machen, beruhen darauf. Und wahrscheinlich die Tyrtäusmythe, wo, denk' ich, schon Grote es bemerkt hat.

passend angebrachte Interpolationen, selbst wenn sie übrigens gut,
ja trefflich sind, und Confusion vielfach im Einzelnen, namentlich
auch, wogegen kein Gedächtniss schützte, Hinübersingen derselben
Verse an ähnliche und doch nicht gleiche Stellen, ferner Durch-
einander oder unvermitteltes oder schlecht vermitteltes Hintereinander
mehrerer Recensionen. Denn auch dieses möchte wol seinen Ur-
441 sprung schon im Munde der Vortragenden gefunden haben — für
die geringste ruhige Ueberlegung scheint es oft unerklärlich. Darf
man annehmen, dass Homer zuerst nicht nur von Rhapsoden, son-
dern für Rhapsoden aufgeschrieben worden, so stellt sich hier für
unvermitteltes Hintereinanderschreiben verschiedener Abfassungen
derselben Stelle dasselbe ein, was mir in den Hymnen entgegentrat:
der Rhapsode verstand das (Pop. Aufs. S. 235 ⟨425⟩). Bei späterer
Nachrevision, wie sie damals gemacht wurde oberflächlich und zufällig,
ward wol noch eine und die andere Stelle der Art, ungeschickt
meistens, auch einmal durch einen oder ein paar eingeschobene
442 Verse scheinbar zusammengefügt[276]. Dass übrigens, sobald man

[276] Obgleich wir allmählich auf mehr Verderbungen aufmerksam geworden, so besteht es dennoch, dass die Erhaltung des Homer, im Vergleich ich will z. B. sagen der Hesiodischen Theogonie, im Grossen und im Kleinen eine merkwürdig gute gewesen. Es dürften dabei folgende Punkte gelten: 1) Eine vorzugsweise ernste und anhaltende Aneignung der beiden grossen Homerischen Gedichte in der Rhapsodenschule als der Grundlage, was sie wol empfanden, der ganzen Profession. 2) Der Zusammenhang nicht nur im grossen Gange, sondern auch die naturgemässe Fortströmung und Forterzeugung im Einzelnen, welche dem Gedächtnisse zu Hülfe kam, namentlich auch so lange noch viele Rhapsoden selbst einen poetischen Sinn, eine poetische Anempfindung hatten. Für jene Zeiten darf man, wenn ich nicht irre, wol eine Analogie finden in der Erfahrung. wie Männer von musikalischer Anlage, oft gar noch nicht musikalischer Schöpferkraft, auch umfangreiche Musikstücke, und zwar in grösster Menge, aus dem Gedächtnisse vorzutragen wissen, aus einem Gedächtnisse, das ohne Zweifel durch Reproduction unterstützt wird, wo und in dem Grade wie ein innerlich fortwachsendes Produkt vorliegt. 3) Gerade der Umfang und die Masse der Gedichte gereichte ihnen zum Heil. Denn eben sie musste auch mit ein Moment werden zu der unter No. 1 erwähnten grösseren Application und vielleicht auch zur früheren Fixirung durch Schrift: während man die kleineren Gedichte auch so fortzutragen meinte. — Die innere Fortströmung im Homer vergleiche man nun mit der in der Theogonie z. B., wie man sich auch die erste Gestalt denken mag. Gewiss liess sie überall etwas hinein. Den wirklichen Zustand der Hesiodischen Gedichte sollten wir uns in keiner Weise verreden, z. B. von der Stelle über die Hekate nicht sagen, sie sei Mystisch oder Orphisch, wovon doch

einigermassen mit Schreiben umzugehen wusste, ein Rhapsode es unternahm, diesen Schatz der Zunft zu Schrift zu bringen, vielleicht das erste grosse Unternehmen in Schrift, das will mir natürlich scheinen, was gar nicht ausschliesst, dass die lebendige Art mündlichen Lernens, die überhaupt in der griechischen Sitte lag, fortdauerte, um so mehr, da ja auch Vortragsart gelernt werden musste, und häufige Exemplare des umfangreichen Gedichts zu schaffen stets seine Schwierigkeiten hatte. Es hat etwas für sich, anzunehmen, dass die Aufzeichnung erfolgte, als sich für die grossen Partien, deren ohne Zweifel manche in verschiedener Gestalt vorhanden waren, schon ein bestimmtes Herkommen bei den Rhapsoden befestigt hatte. Dass übrigens, wenn überhaupt Bedürfniss oder Sinn für die Sache war, man nicht erst auf den ägyptischen Papyrus wartete, sondern dass man das Werk auch ausführte auf schlechterem und kostspieligerem Papier (das Pergament, auf welchem die Ionier früher schrieben, nach Her. V 58), das würde wol mit der Geschichte aller und so vieler Künste und Anstalten übereinstimmen, die mit der Zeit grosse technische Erleichterungen erfahren, über deren Anwendung und verhältnissmässige Ausbreitung bei der früheren sei es Unvollkommenheit, sei es Umständlichkeit und Kostspieligkeit man späterhin sich verwundert. Eine Vergleichung aber mit schriftlicher Gesetzgebung darf man von vorn herein abweisen. Die Homerischen Gedichte waren da und der Sinn dafür war da. Schriftliche Gesetze mussten erst gemacht werden. Da musste erst ein Mann erstehen, der sie abfasste und dem man sich unterwarf, und vorher noch musste das ganz neue Stadium politischer Bildung sich entwickeln, welches das Begehr schriftlicher Gesetzgebung voraussetzt, in welches z. B. die Lacedämonier niemals gelangten.

8. Doch der ganze Traum entschwindet! Die Nachricht von der

---

gar nichts zu sehen ist, sondern sie sei, was sie ist, ein Jargon. Auch nicht meinen, wir könnten uns Rechenschaft geben, wie Hekate zu dem allen kommt. Läse man einem Unbefangenen die Stelle vor und fragte ihn, auf welche Göttin passt dies, so müsste er antworten: es passt für Tyche, für welche auch ein öfteres (nicht ein unendliches) sie giebt „wenn sie will", „wem sie will" eine verständliche Berechtigung hätte. — Aus der Verwirrung durch doppelte Recensionen ist nichts merkwürdiger als wenn eine zusammenhängende Geschichte in ihren verschiedenen Kapiteln aus verschiedenen Recensionen geflossen und erhalten ist. Wovon ein durchaus unzweideutiges Beispiel die Pandorageschichte in den Werken und Tagen. Ein solcher Fall könnte auch in ein paar ganz nahe zusammengehörigen Homerischen Rhapsodien sein (Ξ. O?).

Sammlung des Pisistratus lässt ja dies alles nicht zu. Und der Gang müsste vielmehr der folgende gewesen sein.

1) Es gab bis zu Pisistratus nicht, oder hatte es in frühern Zeiten gegeben, so gab es doch zur Zeit des Pisistratus nicht mehr Rhapsoden, welche die Ilias, die Odyssee ganz auswendig wussten.

2) Pisistratus empfand den Wunsch, die Homerischen Trojalieder, Odysseuslieder in ihrer Folge, ihrem Verlauf zu hören, und er war der erste, wenigstens der neben dem Wunsche auch die Mittel oder die Energie besass, zur Ausführung zu schreiten.

3) Da nun also die Homerischen Lieder damals nur so gingen, dass hier ein Rhapsode eine Anzahl Lieder wusste, dort ein anderer eine Anzahl anderer, so liess Pisistratus eine Zahl Rhapsoden zusammen entbieten.

443 4) Und als er nun aus ihrem Munde die Lieder aufnehmen liess, so geschah es, wunderbar oder nicht, es geschah: trotz jener zufälligen Fortpflanzung, da der eine dies, der andere jenes wusste, waren die Lieder so vollständig erhalten und in dem Zusammenhange, welchen wir kennen: welcher unter andern diejenigen, welche von den drei eben genannten Voraussetzungen ausgehen, mit Recht so sehr genirt, dass er nicht geduldet werden kann, ja allmählich eine instinktive Verfolgung eingetreten ist.

5) Aus den einzelnen Partien, wie sie aus dem Rhapsodenmunde aufgenommen wurden, war zwar im Grossen vielfach was voran, was hinten nach gehörte, zu ersehen nicht schwer: wenn man sich aber eine Reihe vorliegender Stücke denkt etwa, natürlich nur etwa nach den Namen bei Aelian 13, 14[277], so darf man die Frage aufwerfen, ob nicht damals eine der grössten kritischen Unternehmungen aller Zeiten mit wahrhaft gelehrter Akribie und bewundernswürdigem Erfolge geleistet worden. Analogien dafür und für die Erscheinung unter 4, und unter gleichen Umständen, scheint es nicht zu geben. — Daran brauchen wir wol nicht besonders zu erinnern, weil wir es von selbst bedenken werden, dass Ausfüllungen der Redaktoren aus Pisistratischer Zeit im Homer keine vorhanden sind und keine zugegeben werden könnten, wenn so etwas, was aber durchaus nicht der Fall, in der Tradition angedeutet wäre, als etwa in einzelnen oder wenigen Versen bestehende.

6) Hierauf machte Hipparchus — denn nun ist die Nachricht über Solon aufzugeben und es muss die Nachricht die glaubwürdigere

---

277 Wo zweimal μέρη statt ὑπὲρ zu schreiben.

sein, welche freilich durch die unmittelbar dabei stehende, Hipparchus habe den Homer zuerst nach Attika gebracht, ihrer Wahrhaftigkeit nicht das beste Zeugniss ausstellt — also Hipparch machte die Einrichtung, dass alle fünf Jahre bei den grossen Panathenäen Homer gesungen werde und zwar durchaus nicht anders als in Reihenfolge hinter einander. Also darf kein Rhapsode concurriren, der nicht den ganzen Homer auswendig weiss. Und die Rhapsoden verstanden sich dazu, um alle fünf Jahre einmal in Athen, das später sehr berühmt und kunstpflegend wurde, aufzutreten.

So muss man wol die Ereignisse und die Reihenfolge der Ereignisse annehmen, wenn man mit Hinwegsehen über die eklatantesten Dummheiten, z. B. vom Zusammensuchen einzelner Verse, sich an den Ausdruck hält *ἤθροισε* (*συνάγειν, συναγείρειν*, an sich zweideutiger ist schon *συνθεῖναι*) *σποράδην ἀειδόμενα, διεσκεδασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα*. Es gab aber noch eine in etwas sich unter- 444
scheidende, mit den obigen Bedenklichkeiten übrigens auch behaftete Vorstellung, deren reinster Ausdruck bei Cicero ist. Quis doctior iisdem illis temporibus aut cuius eloquentia litteris instructior fuisse traditur quam Pisistrati? qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur ut nunc habemus [278]. Hier ist an vorliegende schriftliche Partien gedacht (und dass einzelne Partien Homers vor Pisistratus vielfach geschrieben waren, wäre wol abenteuerlich nicht anzunehmen), und betont jedenfalls wird an erster Stelle nicht die Sammlung, sondern die Anordnung. War ja unter den vielen Nachrichten über Homer und die Ausbreitung seiner Gedichte, aus denen nun gerade jene über Pisistratus mit besonderem Vertrauen beschenkt worden, auch die von Lykurg, vor welchem (Plut. c. 4) schon wenn auch *οὐ πολλοὶ ἐκέκτηντο μέρη τινὰ τῆς ποιήσεως*, bis er sich die grössere Verbreitung angelegen sein liess. Hält man sich blos an die Worte des Cicero, so konnte vor Pisistratus schon mancher eine sehr bedeutende Anzahl von Homerusrollen unter einzelnen Titeln besitzen, ja er konnte sie zufällig vollständig besitzen. Allein sie in Ordnung zu stellen *Ἰλιὰς Ὀδύσσεια. Ἰλιάδος Α Μῆνις· Ἰλιάδος Β Ὄνειρος*, u. s. w. dafür hatte niemand vor ihm in Ionien und Hellas einen Sinn gehabt, kein Liebhaber, kein Dichter, kein Rhapsode.

Einen Sinn? Oder muss man sogar annehmen (was man viel-

278 Aus den griechischen Stellen wird man meinen dürfen, die griechischen dem Cicero vorliegenden Ausdrücke seien gewesen *συγκεχυμένα* und *συνθεῖναι*.

leicht durch Cicero's Ausdruck nicht ausgeschlossen finden wird), es gab den Gedanken gar nicht, dass jene Lieder einen Zusammenhang bildeten? Das war eine Wahrnehmung des Pisistratus oder seiner gelehrten Genossen[279]. Also eine Wolfische Entdeckung der damaligen Zeit. Und wir hätten die wunderbar verfrühte Kritik, die damals erschien, oben unter No. 5 noch nicht hinlänglich bezeichnet[280]. Doch wir haben ja eine ganz specielle Nachricht, die uns aufklären wird. Eustathius fand in irgend einer seiner Quellen oder Scholien die Nachricht von der Dolonie: *φασὶν οἱ παλαιοὶ τὴν*
445 *ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.* Wie also? So viel Lärm um eine Rhapsodie? Alle übrigen Stücke waren die von Homer von Anfang an, um ein Gedicht Ilias zu bilden, geschaffenen Partien.

9. Doch derselbe Pisistratus hat auch die Sammlung, mit welcher er dem Homer einen so grossen Dienst leistete, dazu benutzt, ihn zu interpoliren. Andere Interpolationen mag Onomakritus verantworten, wie jene, von der man gar keinen Zweck sieht, ganz unschuldige λ 603, aber dem Pisistratus kam es auf attische Ruhmesverse an. Ueber diesen Punkt lässt sich etwas ganz sicheres sagen, und es ist schon gesagt von Sengebusch diss. Hom. II 109: aber man muss es zweimal sagen.

Nach dem mühevollen und erfolgreichen Strymonischen Feldzuge, der die Perser in Eion vernichtete, erhielten die Anführer, namentlich Cimon, die auszeichnende Erlaubniss, drei Hermen zu errichten, mit Aufschriften über den Ruhm der Athener, dessen nun auch diese Strymonischen Sieger sich würdig bewiesen, und mit Hindeutung, dass ihren Anführern die Ehre gewährt worden, diese Gedenkhermen aufzurichten. Aeschines adv. Ctes. 60. Plut. Cim. 7. Auf die eine derselben liessen sie (oder „Cimon" namentlich, nach Plutarch) folgendes schreiben:

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρεΐδῃσι Μενεσθεὺς
ἡγεῖτο ζάθεον Τρωικὸν ἐς πεδίον;

---

279 An der einen Stelle im Tzetzesscholion des cod. Mediolan. *συντέθεικεν σπουδῇ Πεισίστρατ παρὰ τῶν τεσσάρων τούτων σοφῶν* scheint *παρά* Dittographie aus *στρατ.* Vorher hiess es *τεσσάρων ἀνδρῶν ἐπὶ Πεισιστράτου συνθέντων τὸν Ὅμηρον.*

280 Von etwaigen noch anderen anatomischen und syntomischen Vornahmen hätte Cicero sagen müssen: Homeri libros dispositos antea sic confudisse dicitur ut nunc habemus.

ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτάων
κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ὄντα μολεῖν.
οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμηταῖς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

Und doch diese Verse des Homer, deren sie sich jetzt rühmten, Il. *B* 553

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
553 *τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ*
κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Νέστωρ δ' οἶος ἔριζεν, ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν,

diese Verse waren von Pisistratus untergeschoben worden, Diog. La. I 57. Nun also! Pisistratus hatte seinen Betrug mit dem vortrefflichsten Erfolge durchgesetzt. Mussten sich ja wol gar die Rhapsoden alle, welche nach Athen kamen, überhören lassen! In Athen, das sehen wir, war die Sache vergessen. Ebenso ausserhalb Athen. Herodot VII 161 lässt die Atheniensischen Gesandten vor Gelon also sich rühmen: *μάτην γὰρ ἂν ὧδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν πλεῖστον εἴημεν κεκτημένοι, εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης, ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μοῦνοι δὲ* 446 *ἐόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων· τῶν καὶ Ὅμηρος ὁ ἐποποιὸς ἄνδρα ἄριστον ἔφησε ἐς Ἴλιον ἀπικέσθαι τάξαι τε καὶ διακοσμῆσαι στρατόν.* Und doch nicht so ganz vergessen. Ganz reiner Mund war nicht gehalten. Und unter das Publikum zwar nicht ausgekommen erhielt sich, vermuthlich durch die Reihe der vorzüglich auf die feinste Kritik gerichteten Köpfe, zu denen Herodot nicht gehörte, diese specielle litterarische Nachricht dennoch von Generation zu Generation, und zur Zeit der ausgebildeten Alexandrinischen Gelehrsamkeit, als der Stand der Gelehrten eingetreten war, dessen Bestimmung es bekanntlich nach göttlicher Ordnung ist alles zu wissen, der auch heute in Homerischen Dingen das Gräschen wachsen hört, fand jene Nachricht sich dennoch vor. Diogenes Laertius fand sie bei dem Dieuchidas *ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν* I 58, wo trotz der Lücke doch dieser Inhalt vollkommen sicher ist, wie Ritschl bemerkt hat und gar nicht bezweifelt werden kann. Allein — so wenig als Cimon und Herodot und das Publikum, auf das sie rechneten, wussten etwas davon Zenodot und Aristarch: da Zenodot zwar die Verse für eingeschoben hielt, aber aus innern Gründen, und Aristarch, jene innern Gründe nicht für dringend anerkennend, sie für echt erklärte und beibehielt. Aristonikus zu *B* 553 (*ἡ διπλῆ περιεστιγμένη*) *ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τούτου τρεῖς στίχους ἠθέτηκεν, μήποτε διότι*

διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτὸν διατάσσοντα συνέστησεν· πολλὰ μέντοι Ὅμηρος κεφαλαιωδῶς συνίστησιν, αὐτὰ τὰ ἔργα παραλιπών, ὡς τὴν Μαχάονος ἀριστείαν „παῦσεν ἀριστεύοντα μάχης" Λ 506. Wo wir wieder bestätigend lesen wie sich gebührt: (ἡ διπλῆ) ὅτι μηδὲν προδιασυστήσας κατὰ συμπέρασμα „παῦσεν ἀριστεύοντα" φησιν· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ „τῷ οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας."

Neben Dieuchidas wusste von solchen Einschiebungen und zu demselben Zweck Ausmerzungen des Pisistratus Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Hesiodus hatte gesagt, von Theseus ward die Ariadne verlassen, weil ihn eine andere Liebe ergriffen: ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἑτέρας

δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηΐδος Αἴγλης·

τοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς, ὥσπερ αὖ πάλιν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου νέκυιαν (λ 630)

Θησέα Πειρίθοόν τε θεῶν ἀριδείκετα τέκνα·

χαριζόμενον τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. Thes. 20.

Indem wir es dahin gestellt sein lassen, durch welche sympathetische Tinte dem Hereas der fortgelassene Vers des Hesiodus
447 wieder sichtbar wurde, bemerken wir, wie zärtlich besorgt Pisistratus in dem Liebespunkte der alten Heroen war, aber ganz besonders seine Bescheidenheit, mit welcher er, entschlossen freilich seinem Theseus eine Stelle in der Odyssee zu schaffen, sich mit einem einzigen so bescheidenen Verse begnügte und so ungeschickt angebrachten

καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα Πειρίθοόν τε θεῶν ἀριδείκετα τέκνα,

vielleicht um nicht unbescheiden noch einige Verse mit Heroennamen hinzuzudichten, wo dann wenigstens die Unechtheit dieses Verses nicht so ganz offen läge.

Ja, wenn er seiner Commission, welche er doch aus drei oder vier Dichtern zusammengesetzt, gesagt hätte: ihr sorgt mir dafür, dass die Söhne des Theseus eine ordentliche Rolle spielen! Macht mir eine ἀριστεία derselben! Und in der νέκυια sorgt mir für eine in die Augen fallende Ruhmeserwähnung des Theseus, welche dem Herkules die Wage halte!

Doch noch einmal, so sicher wie wichtig, Zenodot, Aristarch wussten von diesen Pisistratischen Einschiebungen nichts, so wenig als von der Interpolation des στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, von welcher die Wissenden nicht wussten, ob sie dem

Solon oder Pisistratus gehöre, über welche wir jene ebenso nur nach inneren Gründen urtheilend finden. Eine schlechter erfundene Geschichte als die von *στῆσε δ' ἄγων* kann es kaum geben. In der Rhetorik I 15 spricht Aristoteles über die sogenannten *ἄτεχνοι πίστεις*. Das sind theils Zeugen der Gegenwart, theils alte Zeugen: *λέγω δὲ παλαιοὺς μάρτυρας τούς τε ποιητὰς καὶ ὅσων ἄλλων γνωρίμων εἰσὶ κρίσεις φανεραί, οἷον Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος καὶ Τενέδιοι ἔναγχος Περιάνδρῳ τῷ Κορινθίῳ πρὸς Σιγειεῖς.* Ob Aristoteles dies Beispiel für passend erachten konnte, wenn er mehr gehört, als dass die Athener sich auf jene Verse berufen, wenn er auch gehört, dass sie selber sie gemacht, das möchte man unparteiischem Urtheil überlassen können. Wie lahm die Sache wird, wenn die Echtheit des Verses gleich verdächtigt wird, empfindet man auch bei Quintilian sogleich V 11, 40. Doch wie dem sei, man könnte sich nur berufen auf den Vers, wenn, welches Exemplar des Schiffskatalogs man aufschlug, oder welchen Rhapsoden man vortragen liess, man diesen Vers zu finden gewöhnt war. Dass Solon oder Pisistratus nur hintreten durften und es sagen, und dass es ohne weiteres als diplomatisches Zeugniss galt, — welche Naivität man auch den fünf spartanischen Diplomaten (Plut. Solon 10) zutrauen will, das ist doch etwas zu viel. Und geschah ihm und
ihnen denn nicht ganz recht, wenn die Megarenser auftraten und 448
dagegen sagten: o nein, so heisst ja die Stelle gar nicht, sie heisst vielmehr: *Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας ἔκ τε Πολίχνης ἔκ τ' Αἰγειρούσσης Νισαίων τε Τριπόδων τε.* Denn so geht ja die Geschichte weiter (Strabo 394). Warum lassen wir das immer aus? Und wenn Solon wirklich seinen Vers selbst machen durfte, warum machte er einen so nichtssagenden, der nichts beweist als höchstens gute Nachbarschaft? — Also Aristarch wusste von nichts oder sollte er vielleicht etwas davon gehört haben, so setzte er sie in die Reihe solcher Nachrichten, wie dass der Hesiodische Vers (erga) *μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω* von dem weisen Pittheus herrühre: *τοῦτο μὲν οὖν καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος εἴρηκεν* Plut. Thes. 3. Ein Pröbchen beiläufig voralexandrinischer Kritik.

Und ganz ebenso viel wusste Aristarch von Onomakritus als Urheber des Verses Od. λ 603 *τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην*, von dem in den Scholien steht *τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου πεποιῆσθαί φασι*[281]. Er notirt überall die anderweitigen Verse im

281 Dass 603 gemeint ist und nicht 604 (über den auch ein Wort zu verlieren nicht lohnte), ist aus den Worten selbst klar. Aber weiter ist

Homer, welche beweisen, dass Hebe Jungfrau sei, um zu beweisen, dass der Vers zu verwerfen sei, ja dass dieser Vers ein Mitbeweis sei für die Unechtheit einer längern athetirten Stelle: *πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκυίᾳ ἀθετούμενα.* *E* 905. *Δ* 1. *γ* 464. Und diejenigen, welche gegen Aristarch offenbar den Vers zu retten suchten, von denen es im Scholion heisst *ἔνιοι δὲ οὐ τὴν οἰνοχόον Ἥβην ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν* waren doch auch ganz unbekümmert um Onomakritus, und diejenigen, welche nur die beiden Verse 602. 3 verwerfen (Schol. bei Buttm. zu 385), berufen sich nicht auf Onomakritus.

Es steht also fest: es kam eine Zeit, in welcher man verdächtige Verse auf Pisistratus und Genossen zurückführte. Und nach diesen jetzt gesicherten Beispielen darf wol dreister gefragt werden, was freilich für meine Anschauung ich auch früher dreist hätte fragen dürfen, wenn nach Eustathius einige sagten *φασὶν οἱ παλαιοὶ τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν,* hält man das für eine Ueberlieferung oder für eine Spekulation in derselben Art, nachdem man die verhältnissmässige Unabhängigkeit der Dolonie wahrgenommen. Und hält man für eine Ueberlieferung jene Specialität bei Pausanias VII 26, 6 zu dem Verse Ilias *B* 573 *Αἰγείρας δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ Πελλήνης πόλισμα*
449 *ὑπήκοον Σικυωνίων Δονοῦσα καλουμένη ἐγένετο μὲν ὑπὸ τῶν Σικυωνίων ἀνάστατος, μνημονεύειν δὲ καὶ Ὅμηρον ἐν καταλόγῳ τῶν σὺν Ἀγαμέμνονί φασιν αὐτῆς ποιήσαντα ἔπος*

οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Δονόεσσαν.

Πεισίστρατον δέ, ἡνίκα ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο, ἢ αὐτὸν Πεισίστρατον ἢ τῶν τινα ἑταίρων μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας. Diesen einen geographischen Namen und das wusste man (und wer? bei andern fand Pausanias in altgriechischen Geschichten eine *Γονοῦσα ἡ ὑπὲρ Σικυῶνος* II 4, 4. V 18, 2)? Oder mehrere? Wer jemals in den Partien des Strabo hat verweilen müssen, wo die Homerischen Ortsnamen, so bezweifelt oft und zu Aenderungen Veranlassung gebend, behandelt werden, muss sich doch wahrlich fragen: warum geschieht doch bei Strabo, also bei jenen Geographen und Philologen, auf die er dort zurückgeht, keine Erwähnung der Art? Doch hiermit sind wir überhaupt auf die nicht unbeachtet gebliebene Frage gekommen: warum wird in den Quellen der Aristarcheer nie auf Lesarten des Pisi-

---

gar nichts überliefert, und es fehlt jedes Recht, ja Wahrscheinlichkeit zu einem mehreren.

stratus zurückgegangen? Ritschl fand die wahrlich gute Auskunft: das Pisistratische Exemplar war nun einmal die Grundlage aller Vulgata, die man hinnehmen musste, da das Pisistratische Exemplar selbst verloren war. Allein ein Bedenken ist es doch immer, wenn sie bestimmt wussten, alle unsere Texte gehen auf eine Redaction des Pisistratus zurück, ob dann bei so ausgebildetem Zurückgehen auf die Lesarten sich nicht gar zu natürlich der Gedanke einstellen musste, dies oder jenes trage den Stempel jenes Ursprunges an sich, zumal da Aristarch den Homer für einen Athener hielt und die Atticismen im Homer beobachtete. Und doch also finden wir wenigstens in den Aristarchisch kritischen Nachrichten, so weit sie uns erhalten sind, bei den Lesarten dies ebenso wenig als bei eingeschobenen Versen die Vermuthung eines Pisistratischen *διασκευαστής*[282].

Dass nun bei dieser Lage der Dinge eine Verpflichtung vorhanden
wäre, an eine besondere kritische Bedeutung der Pisistratischen 450
Leistung zu glauben, kann nicht gesagt werden. Es muss frei gestellt werden, zu sagen: auf welchen vielleicht äusserst kleinen Anlass das Renommée der Pisistratischen Leistung entstand, und wann, wissen wir nicht: wir wissen, dass sich daran ganz unbegründete, den alten Alexandrinischen Kritikern, einem Zenodot, einem Aristarch unbekannte oder durch und durch verachtete Annahmen und Vorstellungen erhöhend angesetzt. Vielleicht an den allgemeinen Ruf anknüpfend, dass der Regent Pisistratus ein Bücherfreund war (klingt das Wort Bibliothek für jene Zeit schon etwas vornehm, Wolf p. CXLV, so verstehen wir sehr wohl, wenn sich zu Gellius' Zeiten die Phantasie eine eröffnete öffentliche Bibliothek vorgestellt, Grote III S. 353 Fischer), zog man Parallelen mit dem, was unter den Ptolemäern geschah und geschehen war. Und nun gelangte man auch dahin, seine Gelehrten ausfindig zu machen, in Namen

---

282 Derselbe Pausanias, der den Pisistratus nebst Genossen schuldig gesprochen fand jenen Homerischen Buchstaben aus *Δ* in *Γ* geändert zu haben und das nacherzählt, hat übrigens so wenig die bestimmte Ansicht von dem Pisistratischen Einfluss, dass er den Vers *Θησέα Πειρίθοόν τε θεῶν ἐρικυδέα τέκνα* ohne weiteres als echt gebraucht, X 29, 4. Auch jenen (daselbst) *Α* 265 *Θησέα τ' Αἰγεΐδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν*, der wahrscheinlich aus Hes. Scut. 182 eingewandert, den der Venetus nicht kennt, der „a plerisque probatis libris abest neque eum ullus scholiasta nec Eustathius usquam agnoscit“ (Wolf. prol. XXVIII). Pausanias hatte ihn in seinem Exemplar. Als echten Vers benutzt er auch jenen *τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην*, II 13, 3.

von Dichtern, die man aus andern Nachrichten als seine Zeitgenossen und in Verbindung mit ihm fand. Haben die Heraclides Pontici der griechischen Litteraturgeschichte dergleichen nirgend gethan? Es ist jedesmal eine so schwere Anmuthung, auf ein äusseres Zeugniss zu bauen, zumal wenn das innere Verständniss der Sache sich klarer Anschauung entzieht und wenn es mit andern nachweisbar falschen Zeugnissen in Verbindung treten soll, auf ein äusseres Zeugniss, von dem wir nicht zu sagen wissen, von wannen es kommt und saust, und das wir nun zuletzt aus den Händen eines Tzetzes empfangen, nachdem sich an die drei alten guten Namen bereits der *ΕΠΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ* als vierter Mitarbeiter angesetzt.

10. Jetzt mögen noch ein paar Stellen erwähnt sein, die abweichend genug, um nicht für richtig zu gelten, doch eben nur auf Berichtigung der Lesart, nicht auf Interpolation führen.

Il. *N* 611 — *ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν*
ἀξίνην εὔχαλκον

Π 104 — *δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ*
πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
κὰπ φάλαρ' εὐποίητα —

Diese zwei Stellen haben etwas von sonstiger Homerischer Gewohnheit abweichendes. Sie haben eine leichte Veränderung aus ihrer ursprünglichen Gestalt erlitten. Es könnte in der ersten Stelle *καλῆς* geheissen haben (*σάκος καλόν* *X* 314. *τεύχεα καλά*), und in der zweiten, auf welche jetzt wol *N* 805 *ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ* eingewirkt hat, z. B. *ἀμφὶ κροτάφοισι μένοντος* oder auch das in mehr als einer Beziehung sehr verschiedene *περὶ κροτάφοις ἀραρυῖα.*
451 Denn ein beschreibendes Adjectiv am Schluss des Verses mit seinem am Anfange des nächsten Verses unmittelbar folgenden Substantiv (ich will heute nur von diesen engsten Grenzen reden) ist wider den Gebrauch in den Homerischen Gedichten. Nicht wie bei Quintus z. B.

I 58 — *ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες*
ὀφθαλμοὶ μάρμαιρον

I 195 — *ἀφ' αἵματός εἰμεν ἀγαυοῦ*
Δαρδάνου

I 300 — *ἐπὶ λυγρῷ*
πένθεϊ μυρομένη

I 540 — *ἠΰτε λυγρὴ*
πόρδαλις ἐν ξυλόχοισιν

I 769 ἀγανοῦ
Τυδέος ὄβριμος υἱός.

Oder bei Apollonius II 68 ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας | χεῖρας ἐπ' ἀλλήλοισι. II 91 κὰδ δὲ βαρεῖαν | χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξεν. Nicander Ther. 187. 198. 449. (108). Oder wie orac. Herod. V 92 οἳ περὶ καλὴν | Πειρήνην οἰκεῖτε. Emped. 381 διά τ' εὐρυμέδοντος | αἰθέρος —. Oder Hes. Theogon. 190 ἀμφὶ δὲ λευκὸς | ἀφρός —. Erg. 113 οὐδέ τι δειλὸν | γῆρας ἐπῆν. Homerisch jedenfalls γῆρας δειλὸν ἐπῆν. Wie ω 249 ἀλλ' ἅμα γῆρας | λυγρὸν ἔχεις. Und so π 450 ὄφρα οἱ ὕπνον | ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε, nicht ἡδὺν ὕπνον. Und καὶ δύο δοῦρε | μακρ' ἐν χερσὶν ἑλών μ 228, χερσί τε δοῦρα | μακρὰ τινάσσοντας χ 149. Und ἀλλ' οἰωνοὶ | ὠμησταί — Λ 454. Es ist B 625 die richtige Verbindung diese

οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων,
νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα.

Und Γ 44 ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
εἶδος ἔπ', ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή

ist zu verstehen οὕνεκα τὸ εἶδος ἔπεστι καλόν τι ὄν.

Und α 428 τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο

steht nichts entgegen reines Participium zu verstehen, wiewol auch diese Form aus construirten Wörtern bereits den Gesetzen des reinen Adjectivs könnte enthoben sein[283]. Dagegen darf es wahrscheinlich als eine erlaubte Ausnahme von der allgemeinen Regel aufgestellt werden, wenn es ein feststehendes, schon ohne das hinzutretende Subst. verständliches Epitheton ist, wenn auch die Beispiele im 452
Homer nicht häufig sind, zunächst folgende drei:

Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται Υ 34.
ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων θ 322.
καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
ἀνθρώπους τίνυσθον — Γ 278.

Aber es müssen dahin gehören auch

εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων

283 Auch wo nicht so vollkommen ausgefüllter Begriff entsteht wie B 30. 67 οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι φράζονται.

λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων Δ 91.
ἑστεῶτ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο Δ 201,

(vergleiche Θ 214 πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων, und zur adjectivischen Verbindung auch Ἀργείοισι θωρηκτῇσι, Λυκίων, Τρώων πύκα θωρηκτάων) und

περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο ω 228

wenn man diese Stellen so interpungirt, was nicht nothwendig, auch wol nicht das näher liegende, aber wie ich denke, unanstössig ist. Dagegen wo noch die Ungewöhnlichkeit zweier am Versschluss so vorgesetzter unverbundener Adjective hinzukommt, wird man sich erklären für

ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, Α 607,

(wie sonst περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις allein, z. B. Σ 383, und κλυτὸς Εἰνοσίγαιος u. a.) und für

Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος Κελαδεινή,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Υ 70.

Das σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ
χρύσεος ἦν τελαμών, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο

λ 609, wenn ohne Komma geschrieben, muss jedenfalls verstanden werden ἀορτὴρ ὤν, als ein Träger[284]. In der Odyssee ζ 276 würde ich jedenfalls interpungiren

453 τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε;
ξεῖνος· ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ·

weil es so viel ausdrucksvoller und neugieriger ist, auch wenn die Form zweier Adjective mit dem doppelten τε gleichfalls nicht mehr unter das Gesetz fallen sollte. Die Stelle Ι 636 σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν ist nicht parallel (Mimnerm. Fr. 11 Bach τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται).

Unbeengt und häufig stehen so am Schluss, auch mit unmittelbar folgendem Substantiv, alle adjectivischen Wörter mit dem Begriff der Zahl, der Menge, Zusammenfassung, Reihe, Ordnung, örtlicher Scheidung: alles nicht eigenschaftlich an dem Gegenstande selbst

---

[284] Zu Vergleichungen mit den eben besprochenen Fällen mögen hier am Rande ein paar Stellen stehen: δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι ν 97. — οἵ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι λ 433.... ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι Ο 309. (Η 9.)

haftende Eigenschaft, *πάντες, ἄλλοι, πολλοί: ἀκοντίζουσι ϑαμειὰς | αἰχμὰς ἐκ χειρῶν* *M* 44 (*ἔνϑα ϑαμειαὶ | Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες* *Σ* 68). *ἄκρος: οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ | χείλει ἐφεσταότες* *M* 51. *εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεϑον ἄκραι | νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο* *O* 653. *ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι | ἠϊόνες βοόωσι* *P* 264. *τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην, διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη | αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν* ⟨*P* 309⟩. Dahin gehören Zahlwörter (*Ξ* 148) und Pronomina wie *οὐδέ ποτ' ἀμῆς | γῆς ἐπέβην* *λ* 166, 481.

Bei *πολλοί* kann noch ein mit *καί* verbundenes Adjectiv sein

β 312 *ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιϑεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσϑλὰ*
κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες; ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ω 204 *ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσϑλοὺς*
υἱέας ἐξενάριξε.
Ω 167 *τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσϑλοὶ*
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
B 577. 817 *ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι*
λαοὶ ἕποντ' (*ϑωρήσσοντο*).

wiewol der Superlativ auch schon an und für sich unter diese Klasse der Verhältnissbegriffe fällt. Man kann es keinem ansehen, dass er der schönste sei

Π 314 *ἔνϑα πάχιστος*
μυὼν ἀνϑρώπου πέλεται.
A 525 *τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέϑεν γε μετ' ἀϑανάτοισι μέγιστον*
τέκμωρ.
ψ 124 *σὴν γὰρ ἀρίστην*
μῆτιν ἐπ' ἀνϑρώπους φάσ' ἔμμεναι.
P 20 *οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος*
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος 454
ϑυμὸς ἐνὶ στήϑεσσι περὶ σϑένεϊ βλεμεαίνει.
O 37. *ε* 185 *καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος*
ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι ϑεοῖσιν.

Etwas mehr Aufmerksamkeit auf diesen Punkt, namentlich auch in kleinern Versen, finden wir bei der Lectüre unserer Dichter wol Ursache zu wünschen. Gewiss ist nicht angenehm

Seht ihr dort die altersgrauen
Schlösser sich entgegenschauen?

Oder:

Die der Schiffer in dem öden
Wellenreich in Sturmesnöthen —.

FÜNFTES KAPITEL.

Wiederholung derselben Worte und Wortwurzeln.

1. Wenn man an dem ἔχον und ἔχε in den ersten beiden Versen von Il. *I* schon Anstoss nimmt, so dass man darin irgend etwas sucht, (s. oben am Ende des ersten Kapitels), was will man denn sagen zu folgendem:

ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην, Ξ 207;

oder wenn man uns sagt, wir müssten nicht gleich so klüftig kommen, auch zu solchen Versen:

ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος *T* 13.

Oder: πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν Σ 481.

Wenn allerdings die Neigung gelten soll, überall, wo Homer der natürlichen Ausdrücke sich bedient (wozu φυλακὰς ἔχειν und φύζα ἔχει με auch gehören), sei es ganz gangbarer, sei es in seinem Dichterfluss sich darbietender, ohne sich durch Wiederholung oder Gleichklang oder Anklang stören zu lassen, da also gleich Nachlässigkeit oder Spielerei zu sehen, dann würden wir einen überaus nachlässigen oder überaus spasshaften Homeros erhalten. Man wird doch auch
455 keines von beiden der Göttin Minerva zutrauen wollen, wenn sie ihr angelegentliches Anliegen an Zeus also schliesst:

οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ· τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ; α 60.

Und hätte sie etwa schon in derselben Rede vorher dergleichen getrieben, V. 48: ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ? Oder absichtliches rhetorisches Kunststück?

Das erste ist wol herbeigeführt durch vorschwebende Erinnerung an ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς Il. Σ 292. Es hätte ihm auch kommen können ohne solche Erinnerung. Er hatte nicht Absicht, er hatte nicht einmal Bewusstsein.

Doch führen wir uns weiter eine Zahl Beispiele vor.

τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων *Δ* 323

und νηήσας εὖ νῆας *I* 358

νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω *I* 137.

Zwei Beispiele, welche zugleich die beiden Hauptarten des entsprechenden Klanges darstellen: bei gleichem Stamm und bei verschiedenem Stamm. Die nahe Wiederholung des gleichen Wortes oder Stammes ist die eigentliche Aufgabe, welche ich mir stelle. Aber da sind Abstufungen nach grösserer oder geringerer Erkennbarkeit des Stammklanges und der Stammbedeutung. Es wird dies zur Sprache kommen. Strenge Scheidung, am wenigsten sogleich, ist nicht thunlich noch zweckmässig. Eben bei diesen Beispielen wird man wol leicht sich entschliessen, nicht festsetzen zu wollen, weder ob dem Homer ein Bewusstsein beigewohnt von der gleichen Wurzel in γέρας und γερόντων, noch ob von der ungleichen in νῆας νηησάσθω, die noch dem Aristarch dieselbe scheinen konnte (s. Ariston. daselbst). — So fahren wir in Aufführung von Beispielen also fort:

τράπεζαν | καλὴν κυανόπεζαν ἐΰξοον *Λ* 628.
οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές ε 480.
τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην *X* 468.
αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει *B* 844.
ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο *H* 422. τ 434.

Sollte es vielleicht einem Leser begegnen, eines oder das andere dieser Beispiele zweimal ansehen zu müssen, um seinem Ohre, auch wol seiner Etymologie zu Hülfe zu kommen, so will ich bitten, diese Erfahrung wohl festzuhalten.

διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο 456
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο *Δ* 136.

Er bemüht sich nicht, so gering für ihn die Mühe sein würde, ein anderes Epithet zu erfinden, er behält den Vers, wie er aus der Verbindung herstammte διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, in der Ilias vorkommend *Γ* 358, auch *H* 252. *Λ* 436. — Nein, die Sachen stehen vielmehr so, dass man da stutzig zu werden hat, wo diese Unschuld verlassen scheint, so zumal, dass ein neues und einmaliges στεροπηγερέτα gebildet erscheint, *Π* 298

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.

Wo man geneigt sein darf, den Anstoss gegen νεφεληγερέτα wol eher in missfällig sich geltend machender Häufung des ν oder der E-laute als in der gemiedenen Wiederholung des Wortes oder Wortklanges zu suchen. In φ 189

βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς

wird man sich erinnern, dass überhaupt der Genitiv θείοιο eintritt für das vermuthlich doch auch aus Wohlklangsgründen, so wenig wir das empfinden mögen, gemiedene δίοιο.

αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κάκ' ἐμήδετο μητίετα Ζεύς ξ 243.
ὣς φάτ', Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
νείκεσσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν χ 224.

Und eine etwaige aus dem Ausdruck hergenommene Verdächtigung eines trefflich dort angemessenen Verses müsste zurückgewiesen werden Ω 772

ἀλλὰ σὺ τόνγε, ἔπεσσι παραιφάμενος, κατέρυκες
σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.

Das ἔπεσσι παραιφάμενος wird man verbinden wie παρφάμενος ἐπέεσσι M 249. β 189.

βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους κ 408.

Doch es blieben uns noch einige der besten Scherze anzuführen.

ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο Λ 450.
Διώνη δῖα θεάων Ε 381.
οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Εὐπείθει
πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο ω 465.

Und das Meisterstück Β 756

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
457 ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Es ist wol kaum nöthig zu erinnern, dass δῖα θεάων auch sonst Schlussformel im Verse ist und dass Ἀτρέος υἱέ und Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο Β 23. Δ 370 steht und dies also wieder Fälle der ungestört beibehaltenen Formel sind. Und es wird mit dem Epithet θοός wol nicht anders sein. Bei Eustathius kann man sich bei dem Πρόθοος θοός an dem Vergleich mit Σαμία μία ναῦς und anderem erfreuen, bei Eustathius, der an einer andern Stelle S. 124 ein komisches Gemisch von menschlicher Vernunft und rhetorischer Unvernunft zum besten giebt, bei Αἰγαίων' — ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ

πατρὸς ἀμείνων, ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων *A* 405. Er rechnet es dem Homer hoch an, dass er nicht, was leicht zu machen gewesen, zusammengestellt ein *Αἰγαίων γαίων κύδεϊ* und eine „selbstgenügsamere" (*αὐθαδεστέραν*) rhetorische Figur hervorgebracht: *ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν οὕτως, οἷα μὴ θέλων ἄκαρπον ἄνθος γραφῆς ἐνθεῖναι τῇ ποιήσει παρὰ καιρὸν καὶ ἀμεθόδως καλλωπίσαι τὸν λόγον. οὐ γὰρ ἔδει τοιαῦτα ποιῆσαι παίζειν πενθοῦντα τὸν Ἀχιλλέα.* Uebrigens wird man in diesen Schwankungen ihn auch sonst finden, theils zum Homer, theils zum Dionysius. Jede Neigung zum Richtigen darf man ihm um so mehr anrechnen wegen schlechter Erziehung und unter den byzantinischen Vocalklängen, wonach er *Ἥρη* wie *Ἶρι* hörte und zweimal *πίθεσθε* in dem Verse, zu dem er die *θεωρία παρηχήσεων* ausführlich bespricht, *A* 274, *ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.* Nun also: bald spricht Ajax tautologisch, weil er aus Angst keine Worte finden kann (*H* 226), bald macht der Dichter Gleichklänge *ἱλαρύνων διὰ παρηχήσεως καὶ παρισώσεως τὴν ἱστορικὴν σκυθρωπότητα* (*Z* 201). Dann aber wieder ist er plötzlich so klug, dass er nur sieht (*ι* 415) *παρήχησιν οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλὰ* — wie er sich treffend ausdrückt — *εἰκῆ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπεσοῦσαν διὰ τὸ τῶν ὁμοφώνων λέξεων καίριον.* Oder wie er zu Dionysius V. 592 spricht — wo er V. 646 zu *ἐπωνυμίαν μίαν*, denn so liest er, wieder die *Σαμία μία ναῦς* zum besten giebt! — also zu V. 592: *παρηχοῦνται γάρ πως ἡ κολώνη καὶ ἡ Κωλιάς, τάχα δὲ οὐδὲ τοῦτο παρήχησις, ἀλλ' οὕτω παρατυχὸν συνέπεσεν οὐ περιεργασαμένου τοῦ ποιητοῦ.*

So dringt der göttliche Strahl des einfachen Geschmacks selbst in diese byzantinische Bischofseele. Und wir müssen es erleben, dass uns die göttlich grossartige Gestalt einer Aeschyleischen Kassandra mit Farben angepinselt wird und mit Narrengeklingel zum Tode geht.

Dich, Pforte, grüss' ich, Pforte mir in's Schattenreich! 458
Doch fleh' ich eins, mich treffe gleich der Todesstreich;
Auf dass, wenn mein sanftsterbend Blut zur Erde fliesst,
Sich ruhig ohne Todeskampf mein Auge schliesst.

Das ist empörend.

Was den *Πρόθοος θοός* anbetrifft, so kann dahin gestellt bleiben, nachdem der Sänger eben den Namen *Πρόθοος* gebildet oder gebraucht, einen Namen gerade, der seine Bedeutung sehr an der Oberfläche trägt, ob er bei der Wiederholung das Beiwort *θοός* gerade hinzusetzte, um verstehen zu lassen „der schnell wie er hiess

auch war“. Das kann man zugeben: das ist keine Geschmacklosigkeit, es ist auch keine Figur. Aber sicher ist nicht einmal so viel. Man darf auch sagen: indem er zu *Πρόθοος* ein Beiwort suchte und ihm sehr natürlich das Beiwort der Schnelligkeit nahe lag, gebrauchte er nicht einmal *ταχύς*, weil ihm ohne Zusatz, wie z. B. *πόδας ταχύς*, *θείειν ταχύς*, das *θοός* in seiner Sprache für schnelle Krieger noch geläufiger war und des Gleichklangs wegen es zu vermeiden ihm so fern lag als das Beiwort nahe, ja auch, wenn jeder Grund zur Abwechselung des Tones und Wortes wegfiel, Zunge und Sinn nach dem *Πρόθοος* leichter zu *θοός* glitt als zu *ταχύς*.

2. Diese naive Sorglosigkeit zeigt sich auch in den Stellen mit lang fortgeführten Namenbildungen. Da sind bei den Phäaken (*θ* 111) dicht hinter einander *Ὠκύαλος* und *Ἀγχίαλος* und *Ἀμφίαλος* und *Εὐρύαλος* und noch bald darauf *Ἅλιος*. Und, ausser einem *Ναύτης* 112 und *Ναυβολίδης* 116, *Ἀκρόνεως* 111 und *Ἀναβησίνεως* 113: *Πολύνηος* 114, und bald darauf noch 119 ein *Κλυτόνηος*. Wobei uns also nicht bemerkenswerth ist, dass die Namen der Phäaken überwiegend aus der Schiffs- und Seesphäre genommen werden, wir begreifen, wenn das bei den Phäaken sogar mit einer gewissen Lust geschieht, sondern dass ein Bestreben dabei dieselben Stämme und selbst in hörbar gleichen Formen etwa zu meiden durchaus nicht vorhanden ist.

Noch merkwürdiger und unausweichlicher ist der Katalog der Nereiden *Σ* 39, wo wahrlich der Dichter weder mit seinen Göttinnen Spass treibt noch mit der hochtragischen Situation. Da ist *Θόη* 40, *Κυμοθόη* 41: Hesiodus hat sogar beide in denselben Vers gebracht 245 *Κυμοθόη Σπειώ τε Θόη θ' Ἁλίη τ' ἐρόεσσα*. Vor jener *Θόη* also und *Κυμοθόη* ging vorher V. 39 *Κυμοδόκη* und folgt V. 42 *Ἀμφιθόη*. Und 44 am Schluss *Καλλιάνειρα*, 46 am Schluss *Καλλιάνασσα*. Und dann gleich 47 *ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα*, die eben gehörten selbigen Theile der Zusammensetzung
459 und beidemal derselbe Anfangsbestandtheil, und — gereimte Hexameter? Nun wenn wir nicht einen Spassmacher haben oder einen Rhetor, der ein aufgegebenes Kunststück löst, so haben wir eben das, was ich hinreichend bezeichnet habe. Und nichts ist erklärlicher als der psychologische Vorgang. Eine Reihe von Namen, welche zehn Verse füllen und die sich grossentheils in einem ähnlichen Element der Bedeutung zu bewegen haben, in Stegreifdichtung zu schaffen, das ist eine Aufgabe, wo es auch dem Erfindsamsten natürlich ist, sich irgendwie anzulehnen, also an gewisse nächst

liegende Stämme sich anzulehnen, auf schon angewendete, die eben noch in der Seele haften, zurückzukommen, auch an der Assonanz fortzugleiten und Consonanz, *'Ιάνειρά τε καὶ 'Ιάνασσα, Δωτώ τε Πρωτώ τε*: natürlich ist, nämlich in einer noch nicht gewitzigten Seele, in der Seele des Naturdichters. Und wem das etwa nicht so durchsichtig wäre, als es mir allerdings ist, der hätte es als Thatsache aus Homer zu lernen[285]. Und allerdings ganz vorzüglich aus diesen 460

---

[285] Auch für etwas anderes sind diese längern Namensverzeichnisse lehrreich, wie ich Popul. Aufsätze S. 99 zu bemerken hatte, dass selbst da, wo eine Neigung sichtbar ist, Namen nach Eigenschaften zu bilden, wie eben bei den Nereiden, das durchaus nicht pedantisch durchgeführt wird. Und die Peinigungen, welche in diesem Bereich versucht worden, sind um so sicherer zurückzuweisen auf Gebieten, wo die Neigung dazu in der alten Mythenbildung überhaupt sich doch eingeschränkt zeigt. Wir werden uns nicht unsere sonstige gute Empfindung verderben lassen, nicht unsere Sprachempfindung etwa mit dem Ansinnen, die vaga Io sei eine Gängerin benannt worden: wovon unten. Auch nicht mit dem, bei *Τριπτόλεμος* nicht zu denken an *Νεοπτόλεμος, Δημοπτόλεμος, 'Αρχεπτόλεμος, 'Αμφιπτόλεμος* und etwas anderes zu verstehen als einen allgemeinen Heroennamen, einen dreimal kriegerischen, mit der Verstärkung wie in *τρισόλβιος, τρισάθλιος*, nämlich einen *τρίπολος*. Die Söhne des Keleos hatten Heroennamen, und als einer derselben nachher vorzugsweise die Aufgabe erhielt, die Saat des Getreides zu verbreiten, fand man es nicht nöthig, dazu einen Namen zu erfinden, indem man etwa einen so sehr verbreiteten Trieb nach solchen bezeichnenden Namen gehabt hätte. Die Homerischen Sänger sind in einigen Sphären, namentlich wenn sie selbst bilden, dazu geneigt: bei Sängern, Wahrsagern, Herolden, Handwerkern, vielleicht bei *δημιουργοῖς*, wo das Uebergehen und die Bestimmung für das väterliche Gewerbe häufig war, auf dem Lebensgebrauch fussend. Aber überall sind Ausnahmen. Bei den namhaften Sehern der Mythe ist *Τειρεσίας* ein bezüglicher Name, *τείρεα*, aber man denke gleich an *'Αμφιάραος, 'Αμφίλοχος, Μελάμπους*. — Bei den Phäaken sollen auch die See- und Schiffsnamen Ohr und Phantasie mit der Vorstellung des Schiffervolkes füllen: aber selbst da sind *'Αλκίνοος, 'Αρήτη, Λαοδάμας*. Von den Freiern hat kein einziger einen Namen, der auf das Freien oder auf den Uebermuth ginge, sämmtliche führen allgemeine Heroennamen. Jene höchste Freiheit ihrer Idealität, welche die Poesie sich nimmt und welche die ernste wie die komische Poesie sich vielfach nimmt, den Personen die Namen von ihren Lebensschicksalen zu geben oder von des Menschen Charakter, wie er im Leben erst sich zeigen wird, kann, wenn 460 nicht mit Diskretion angewendet, wenn aufdringlich und in Consequenz, zu der grössten Geschmacklosigkeit führen, wie man sie bei Alciphron und Aristänetus studiren kann. Die Anwendung in alter Mythenbildung, wie sie z. B. im Homer vorliegt, ist denn doch eine eingeschränkte und

längeren Verzeichnissen. Wiewol man sich erinnern muss, dass alles dies auch sonst seine Beispiele hat. Das Haften am Namenstamm. Il. *Z* 20 heisst es: *Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν*, und die nächste hierauf erfolgende Tödtung ist V. 29 und beginnt: *Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης*. Dass bei der plötzlichen Bildung dieses sonst nicht vorkommenden Namens, und zwar Trojanernamens, zugleich auch Erinnerung an den *Ἀστυάναξ* mitgespielt, kann auch sein. Leicht mochte so des *Ἀλκίνοος* Herold, unmittelbar nach ihm genannt (s. *η* 178, auch *ϑ* 65), entstanden sein, *Ποντόνοος*, sei es erst in unserer Odyssee, sei es schon früher. „Der Führer der ersten Myrmidonenschaar ist *Μενέσϑιος* *Π* 175, *ὃν τέκε Πηλῆος ϑυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη*, der Führer der zweiten heisst *Εὔδωρος* 179, *τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη*.
461 Und *E* 705 *ἀντίϑεον Τεύϑραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην, Τρῆχόν*

---

weist keine Berechtigung nach, dass z. B. *Πολύφημος*, wie Wilhelm Grimm will (die Sage vom Polyphem 26), heissen müsse „der Weitbrüllende". Allein das heisst es ja nicht, sondern der Vielberufene überhaupt oder speciell der Vielbesungene, von der *φήμη*, die der Sänger verbreitet, für den deshalb ein allerdings bezeichnender Name *Φήμιος* ist. Nun werden ja die Namen *Πολύφημος* und *Εὔφημος* auch von Heroen sonst als allgemeine Namen geführt, die schon jeder Vater seinem Sohn gern in die Welt mitgeben kann. Also konnte auch der Cyklop so heissen. Doch kam der Anstoss für den Sänger, der ihn zuerst so nannte, vielleicht daher (das ist aber etwas ganz anderes und dadurch wird es kein bezeichnender Name), dass er ihn, der unter den Cyklopen allein eine Rolle spielte, auch vorzugsweise Cyklop genannt ward, als ihm doch ein Specialname nothwendig ward, z. B. in der Utisscene, als denjenigen benannte *οὗ πολλὴ φήμη ἵκετο ἐς ἀνϑρώπους*. — I. Bekker „möchte Homonymie wünschen in die Familie des Dolios" Homer. Bl. I 110. Es ist keine Berechtigung zu solchen Wünschen für die Namenbildung, keine Berechtigung, die freier um sich greifende schöpferische Art jener Sänger, *ὧν ἐστι πολὺς νομὸς ἔνϑα καὶ ἔνϑα*, fest zu binden. Auch *Δολίος*, *Μέλανϑος* und *Μελανϑώ* sind gleichgültige Namen. Bei *Δολίος* wäre nur zu bemerken, dass *δολόμητις* zu sein nicht ohne weiteres einen Vorwurf in sich schliesst. Auch ein Heros könnte ganz ehrenvoll so heissen: wenn gleich der *Δόλων* im elften Buche vielleicht in malam partem gemeint war, der doch *Εὐμήδεος υἱός* ist. Wollte jemand annehmen, der Name *Δολίος* sei gerade in solchem Zusammenhange zuerst geschaffen worden, in dem er jetzt zuerst erscheint, *δ* 735, als der zuverlässige und anstellige Vermittler in einer mit Klugheit zu behandelnden Sache zwischen Laertes und Penelope, und in dieser Ideenverbindung sei dem Sänger ein an Merkurius erinnernder Name entstanden, so wäre dagegen nichts einzuwenden.

τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον Οἰνόμαόν τε Οἰνοπίδην ϑ' Ἕλενον καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην" Friedländer, Homerische Homonymie S. 817. — Das baldige Zurückkommen auf sonst einen ähnlichen Namen. Υ 460 tödtet Achill einen Δάρδανος und zunächst nach ihm 463 einen Τρώς. Sonstiger Anstoss aus der Situation: ἔνϑ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ Π 399. Bei gleicher Wurzel stellt sich Gleichklang oder Anklang leicht ein. Aber auch Fortgleiten blos an anlautendem Gleichklang durch Vokale oder Consonanten. Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα καὶ Ὄρμενον ἠδ' Ὀφελέστην Θ 274: ein Vers, der beides giebt. ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα, οὖτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην. S. Friedländer an der angeführten Stelle. Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων χ 243. Auch nicht gerade im Anlaut. Der Wahrsager, der zu den Cyklopen gekommen, erhält den Namen Τήλεμος in einer nicht eben ganz geläufigen Formbildung, und gleich wird der Vater ebenso Εὔρυμος, Τήλεμος Εὐρυμίδης ι 509.

Das geheime Wirken des Klanges bei Zusammenreihung von Namen kann man, glaube ich, auch in folgender Stelle eines späten Kunstdichters wahrnehmen: Quint. I 227

ἔνϑ' ἕλε Πενϑεσίλεια Μολίονα Περσίνοόν τε
Εἴλισσόν τε καὶ Ἀντίϑεον καὶ ἀγήνορα Λέρνον
Ἵππαλμόν τε καὶ Αἱμονίδην κρατερόν τ' Ἐλάσιππον,
Δηριόνη δ' ἕλε Λαόγονον, Κλονίη δὲ Μένιππον.

Von den drei letzten Versen wird man im ersten den Vokal ε vorherrschend finden, im zweiten α, im dritten ο.

3. Doch kehren wir zu Homer zurück und knüpfen wir dort, wo wir eben stehen blieben, mit der Bemerkung an, dass es hiernach denn wol auch einmal geschehen konnte, dass auch bei der Bildung von Geschwisternamen oder Verwandtennamen Erscheinungen vorkamen, wie Günter, Giseler und Gernot oder wie Hildebrand und Hadubrand, Siegfried, Siegmund, Siegelind. Erscheinungen wie diese. Denn die Motive, wie wir sie für die Homerische Poesie zu verstehen suchten, sind denn doch mit den bekannten dort mächtig wirkenden Motiven nicht gleichzustellen, es gelte Verwandtennamen oder andere, wie Rumolt und Sindolt und Hunolt und ähnliche, an die wir schon früher wol denken durften, des Vergleiches aber uns lieber enthielten. Auch hier müssten wir uns doch (wie denn Homer und Nibelungen grundverschieden sind) der Schlüsse für Wesen oder Umfang im griechischen Epos und Mythos entschlagen.

Die Töchter des Keleos, welche die Demeter am Brunnen finden, heissen im Hymnus an die Demeter V. 110

462 Καλλιδίκη καὶ Κλεισιδίκη Δημώ τ' ἐρόεσσα
Καλλιθόη θ', ἣ τῶν προγενεστάτη ἦεν ἁπασέων.

(Der letzte Vers offenbar nach dem Hesiodischen Καλλιόπη θ', ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.) Hier hat man denn alles zusammen, was man wünschen kann. Jene Verse, wie man bei den Herausgebern den Nachweis finden wird, kannte Pausanias nicht. Es gab also jedenfalls Exemplare, in denen sie nicht standen. Es ist aber auch nachgewiesen, dass sie in unsern Hymnus nicht passen. Ursprünglich also sind sie jedenfalls in diesem Hymnus nicht. Doch hätten auch einem alten Dichter zwei solche Verse begegnen können. Wir werden darauf zurückkommen.

4. Neueren Dichtern hat wol die oben besprochene Art der Namenbildung mitunter dazu gedient, um in Nachahmung derselben ihre Armuth zu decken. Quintus zählt die Amazonen her I 42

ἔνθ' ἄρ' ἔην Κλονίη Πολεμοῦσά τε Δηριόνη τε,
Εὐάνδρη τε καὶ Ἀντάνδρη καὶ δῖα Βρέμουσα,
ἠδὲ καὶ Ἱπποθόη, μετὰ δ' Ἁρμαθόη κυανῶπις,
Ἀλκιβόη τε καὶ Ἀντιβρότη καὶ Δηριμάχεια,
τῇς δ' ἐπὶ Θερμώδωσα μέγ' ἔγχεϊ κυδιόωσα.

Nach diesem Beispiel ist es nicht für begründet zu erachten, wenn X 88 in dem Verse

Μνήσαιόν τ' ἐπὶ τοῖσι καὶ Εὔνομον Ἀμφίνομόν τε

dies letzte ohne Autorität geändert ist in Ἀμφίνοον mit der Bemerkung: „Ἀμφίνοον ego scripsi propter antecedens Εὔνομον". Was übrigens auch V. 118 gegen sich hat. — Jene Namen der Amazonen machen auf mich den Eindruck der Armuth. Es ist zunächst zu bemerken (doch ist es nicht dies, was ich tadeln würde), dass seine Ἱπποθόη von Hesiodus ist, aus dem Nereidenkatalog 251 Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς, und überhaupt fand er gerade für diese Art von Gleichbildungen wie Ἱπποθόη καὶ Ἁρμαθόη, Εὐάνδρη τε καὶ Ἀντάνδρη dort die allerdings interessanteren Vorbilder Λειαγόρη τε καὶ Εὐαγόρη 257 und im Katalog der Okeaniden 353 Πληξαύρη τε Γαλαξαύρη τε. Denn das eben ist es: in jenen wenigen Versen des Quintus wie wohlfeil sind die Erfindungen! Bei jenen Alten aber, bei Homer und Hesiodus, welche Fülle schöpferischer Erfindung liegt in den Namenbildungen, auch da, wo ganz erkennbar und unverkennbar dieselben Stämme verwendet sind, in der Mannigfaltigkeit der Bildungen durch Endung oder Zusammen-

setzung und auch nicht immer sogleich zu entziffernder Bedeutung.
*Θόη, Θόωσα, Κυμοθόη, Ἀμφιθόη, Λαοθόη, Θόας, Θόων, Ἀρηίθοος,
Πάνθοος, Πρόθοος, Πειρίθοος, Προθόων, Προθοήνωρ, Ἀντήνωρ,
Ἀγήνωρ, Εὐήνωρ, Εὐχήνωρ, Ὑπερήνωρ, Ὑψήνωρ, Ἀγαπήνωρ, Ῥηξή-* 463
νωρ, Δεισήνωρ, Πεισήνωρ, Ἀλεγήνωρ, Ἐλπήνωρ, Ἐλεφήνωρ. Alle
im Homer. Diese Namen waren ein herrlicher Schatz: sie wurden ebenso weiter geleitet wie die gefundenen trefflichen und treffenden Wörter, Beiwörter und Formeln. Und wenn man etwa in der Odyssee angelangt sich wundert oder wol gar tadelt, dass auch aus dem Namenschatz der Ilias geschöpft wird, so ist man nicht in der richtigen Auffassung. — Ich sprach von ganz erkennbarem gleichen Stamm: ich denke dabei im Gegensatz etwa an *Ταλαός, Τάνταλος, Ἄτλας, Ἀταλάντη*, alle vier dasselbe und gleichbedeutend.

5. Also Anklänge und selbst volle Gleichklänge, wie *Δωτώ τε Πρωτώ τε*, stellten sich aus den genannten Gründen, ohne musikalischen Zweck, bei Namenbildungen und Namenreihen in der alten griechischen Epik ein. Und wie sich dergleichen einfindet, wo man die Namen erst schafft, so findet sich's auch zusammen, wo man schon vorhandene Namen aufzuzählen hat, wie Theog. 135 *Θείαν τε Ῥείαν τε* (nicht *Θείην τε Ῥεῖάν τε*). Es ist dies dieselbe Operation des Geistes, wie wenn er eine Menge Sprüche hinter einander vorzutragen veranlasst, zu bildende oder bereits überkommene, an der Wortgleichheit fortgeleitet wird. — In dem Verzeichniss der Gespielinnen im Hymnus auf Demeter 419—424, welches fast ganz ausgehoben ist aus dem Verzeichnisse der Okeaniden bei Hesiodus, Theog. 349, mit einer Herübernahme aus dem Nereidenkatalog (*Μελίτη* Theogon. 246. *Σ* 42) und drei neugebildeten, *Λευκίππη* (diese jedoch nach der *Ἱππώ* im Okeanidenkatalog 351), *Φαινώ* und *Ἰάχη*, stehen die von dort herausgehobenen Namen in zufälliger Ordnung; jedoch dass *Ἀκάστη τ' Ἀδμήτη τε*, bei Hesiodus getrennt stehend V. 356, 349, hier sich nach der Anfangsassonanz zusammengefunden, wird nicht zufällig sein. Aber weiter zu gehen und zusammen zu behalten *Πληξαύρη τε Γαλαξαύρη* (er hat nur *Γαλαξαύρη τ' ἐρατεινή*) oder *Ἀμφιρὼ Ὠκυρόη τε* (er hat nur *Ὠκυρόη καλυκῶπις*), während es uns gerade auffallen darf, dass er so Zusammengewachsenes, möchte ich sagen, in seinem Gedächtniss auseinander hielt, ist vielleicht doch gemieden aus einem Gefühl, dass dergleichen für die erzählende Persephone nicht ebenso passend ist als im Munde des herzählenden Dichters.

6. Wir wurden oben auf die Verse im Hymnus auf Demeter geführt, welche die Töchter des Keleos nennen:

Καλλιδίκη καὶ Κλεισιδίκη Δημώ τ' ἐρόεσσα
Καλλιθόη θ', ἣ τῶν προγενεστάτη ἦεν ἁπασέων.

Wir bemerkten, dass auch einem alten Dichter dies einmal schon
464 in dieser etwas auffallenden Gestalt hätte begegnen können in Folge der dort besprochenen natürlich sich einstellenden Art, bei Namenbildungen in Reihen auch an Aehnlichkeit des Klanges sich anzulehnen. So auch bei Bildung überhaupt zusammengehöriger Namen gleicher Klang oder auch gleicher Stamm. Und so kann es leicht auch bei verwandtschaftlichen Namen geschehen. Dass dies nicht der erste Ursprung der anklingenden Namen *Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος* sei, wäre mit Sicherheit nicht zu behaupten. Vater und Sohn *Αὐτόφονος* und *Πολυφόντης: υἱός τ' Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Πολυφόντης Δ* 395. Denn dieses haben wir nun näher zu beachten, dass nicht nur bei Aufzählungen diese Art der Thätigkeit des Geistes sich einstellt, sondern dass überhaupt der begreifliche Zug, bei Namenbildungen sich nicht ganz der Wildniss zu überlassen, innerhalb zusammengehöriger, zusammenspielender Sphären Namensgleichheit hervorlockt. Solche Fälle, wo ganz bewusste Absicht offen liegt, wie in dem seinem *Προμηθεύς* zugeschaffenen *Ἐπιμηθεύς* schliessen wir aus.

In den sieben Paaren vor Theben, wie sie bei Aeschylos genannt werden, finden wir zwei Eteokles, einen Hippomedon und Melanippos, einen Polynices und Polyphontes. — In der Hekubatragödie spielen Bruder und Schwester *Πολύδωρος* und *Πολυξένη* und ausserdem *Πολυμήστωρ*[286]. Die ihrem Gemahl so sehr angehörige Gattin des *Πρωτεσίλαος* hiess zwar in den Kyprischen Gedichten *Πολυδώρα*, gewöhnlich bekanntlich *Λαοδάμεια*. Des Jason korinthische Braut, die Tochter des Kreon, hiess theils *Γλαύκη*, mit einem korinthischen Stamm darf man sagen, theils *Κρέουσα* (Apollod. I 9, 28. schol. Med. 19). *Ἰώ*, Tochter des *Ἴασος* oder des *Ἴναχος*. In beiden Fällen ist es derselbe Stamm *ἴς* vis, der ohne Zweifel auch Fortbildung ohne das *ν* erhielt und in Quantität nach Bedürfniss wechselte. Kaum möchten *Ἰοβάτης* (wie *Εὐρυβάτης*, *Στρατοβάτης* Apollod. II 4, 5), *Ἰάσων*, *Ἰασίων*, *Ἰάνασσα* gleich *Ἰφιάνασσα* und manche andere besser und natürlicher sich erklären. *Ἰώ* und *Ἴνα* sind derselbe Name. Die Ableitung, dass die vaga Io eine Geherin

[286] Weil hier Drama erwähnt ist, so ist es wunderbar, dass aus weiter Ferne die dennoch aus ähnlichem Trieb erwachsenen Gleichklänge zusammengehöriger Personen auftauchen dürfen wie Erwin und Elmire, Jery und Bätely

heissen soll, ist Thorheit. Doch ich wollte hier nur vorläufig die Sache bezeichnen. Kehren wir zu Homer zurück.

Zuerst sei ein Fall erwähnt, der seine Eigenthümlichkeit hat. Der Name Mentor, unter dem Athene die Begleitung des Telemachus vollführt, stand fest. Als die Scene gebildet ward, eine treffliche 465
Einleitungsscene zu einer ausgeführten Odyssee, wo sie ihn vorläufig unter den Freiern besucht, nahm sie einen Namen an, jenem nachgeschaffen, *Μέντης*. Dass die beidemal verkappte selbige Göttin beidemal sich denselben verkappten Namen giebt, ist eine liebenswürdige Erfindung. — Neben der Eurykleia bewegt sich im Hause der Penelope eine Schaffnerin. Als diese etwas persönlicher mitzuspielen anfängt und es zweckmässig wird, ihr einen Namen zu geben, wird dieser Name *Εὐρυνόμη* (*ρ* 495). Aber auch auf die Schaffnerin der Nausikaa hat Eurykleia schon gewirkt, *γρῆυς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα η* 8. Ist ja doch in der Ilias Agamemnons Herold *Εὐρυβάτης Α* 320 (*Ταλθύβιός τε καὶ Εὐρυβάτης*) und ganz des gleichen Namens der Herold des Odysseus *Β* 184: *κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος*. Und ein Wagenlenker des Agamemnon *Δ* 228 *Εὐρυμέδων υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο*, und Nestors Wagenlenker heisst auch *Εὐρυμέδων Θ* 114. *Λ* 620. Diese Beispiele aus der Ilias sind bemerkt bei Friedländer, Homonymie S. 815. 821. Allein eine Folgerung wie diese, jenen Vers *Δ* 228 mit dem Wagenlenker des Agamemnon, einen allerdings entbehrlichen Vers, habe „vermuthlich jemand in Erinnerung an jenen Wagenlenker Nestors eingeschoben und um den Vers zu füllen ihm noch Vater und Grossvater gegeben“ wird wol Friedländer nach dem Obigen nicht mehr aufrecht erhalten wollen. Man wird doch auch fragen müssen: wer war jener jemand? Einer so arm an Namenserfindung? Was konnte den so dringend veranlassen, einen entbehrlichen Vers mit drei Namen zu bilden? War es aber nicht Armuth, so that er, gesetzt es rührte der Vers auch nicht von dem allerersten Sänger her, der die *Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις* sang, eben auch nur, was die alten Sänger überhaupt zu thun sich nicht scheuten, sich durch Reminiscenzen bei Namenbildungen anstossen zu lassen.

Wie allmählich in der Odyssee, je nachdem der Fortgang und die Scenerie es nöthig machen, aus der Schaar der Freier einzelne bestimmte und zu benennende in die Scene treten, auch hienach in ihrem Charakter modificirte, ist merkwürdig zu verfolgen. Es geschieht einheitlich und zweckmässig. Einen Namen etwa, der auf ihre Uebermüthigkeit ginge oder die besondere Lage, in der sie in

der Odyssee auftreten, hat keiner. Alle allgemeine Edelnamen, von Krieg, Klugheit, Kühnheit, Herrschaft, Besitz. Aber sie entstehen nicht ohne Reminiscenz unter einander. Sie treten also auf und neu hinzu:

466 α { Ἀντίνοος Εὐπείθεος υἱός und
Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς

β { Εὐρύνομος[287]
Λειώκριτος Εὐηνορίδης

δ Μέδων ihr Herold

π Ἀμφίνομος (Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος)

σ { Εὐρυδάμας und
Πείσανδρος Πολυκτορίδης

υ { Κτήσιππος und
Ἀγέλαος (auch χ 131. 247 Ἀγέλεως) Δαματορίδης

φ Λειώδης Οἴνοπος υἱός

χ bei der Ermordung. { Ἀμφιμέδων
Δημοπτόλεμος
Πόλυβος
Εὐρυάδης
Ἔλατος

Wie das Homerische Volksepos sich wiederkehrender Wörter, Formeln, Namen bedient, so auch mancher wiederkehrender Motive. Wird längere Abwesenheit eines Gottes nöthig, so schickt man ihn zu den Aethiopen. Soll eine Kriegsscene interessant sein, so scheut man nicht wiederkehren zu lassen z. B. das Motiv, dass zwei Brüder sich helfen. Die stehenden Zahlen gehören auch dahin: neun Jahre oder Tage, die Pest und was nicht —, elf Tage, und wie dicht hinter einander, *Φ* 45. 156. Auch die Gleichnisse: „wie ein Löwe —". Und sollte jemand behaupten wollen, ein wörtlich wiederholtes Gleichniss, *Λ* 550. *P* 663, könne aus dem Munde eines und desselben Sängers wenigstens nicht gekommen sein, so würde man eine Behauptung dieser Art — so wenig jemand so thöricht sein wird, die Gewähr für die Ursprünglichkeit zu übernehmen — auf das entschiedenste abzuweisen haben. Welchen Grund hatte ein damaliger Sänger, dies nicht auch einmal zu thun? Und so gehört es in der Ilias zu den stehenden Motiven, wo ein Trojaner vorübergehend einzutreten hat, dadurch ein Interesse zu vermitteln, dass er ein Sohn des uns nicht fremden Antenor ist, wie ja die *Z* 298 nothwendig gewordene Priesterin der Athene, Theano, seine Frau wird. So hat

287 Blos einmal ganz beiläufig *β* 22 erwähnt; aber in *χ* bei dem Freiermorde ist sein Name nicht vergessen.

Antenor zehn Söhne erhalten: es hätte ebenso noch eine Anzahl mehr werden können. —

Die Namen betreffend, heisst einer jener Söhne des Antenor *Ἀγήνωρ*, dann ist ein *Ἰφιδάμας Λ* und ein *Λαοδάμας Ο* und ein 467
Λαοδόκος Δ. Dass dieser letzte eine Schwägerin hat *Λαοδίκη Γ* 123, darauf ist schon aufmerksam gemacht worden (Friedl. S. 821). Nach dem Gange unseres Gedichtes also *Λαοδίκη Γ*, *Λαοδόκος Δ*, *Ἰφιδάμας Λ*, *Λαοδάμας Ο*.

Hiermit wären wir also auf die Aehnlichkeit in Verwandtennamen gelangt. Vater und Sohn *Ἀντήνωρ* und *Ἀγήνωρ* sind eben erwähnt. *Ἀμφιάραος* mit seinem Sohne *Ἀμφίλοχος* kennt auch die Odyssee schon, *ο* 248. *υἱὸς Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Πολυφόντης* aus *Δ* 395 ward schon erwähnt. *Χρυσηΐς* und *Βρισηΐς* sind nicht als Patronymika gebraucht, sondern als Eigennamen wie Tullia, gar nicht anders als *Νυκτηῒς Νυκτέως θυγάτηρ* bei Apollod. III 5, 5. — Geschwister *Μελάνθιος* und *Μελανθώ*, *Ἀλέξανδρος Κασσάνδρα*, welche später ja auch selbst *Ἀλεξάνδρα* wurde. — Von Grossvater und Enkel wird man ja wol der Homerischen Zeit zuschreiben können *Αἴας* und *Αἰακός*[288].

7. Man sieht also zu alle dem in den Homerischen Mythen und bei den Homerischen Dichtern die Anlage und Beispiele. Sehr weit ist es auch in der nachhomerischen Mythologie, wenigstens so weit sie einigermassen alt und volksmässig scheint, wol nicht verbreitet gewesen. Aber freilich genealogisch logographische Ausfüllungen müsste man abziehen. Man gehe sich nur Geschwister, Söhne, Väter, Grossväter, namentlich diejenigen, die wirklich eine Rolle spielen, durch, etwa in den trojanischen, thebanischen Sagen. Oder gehe das Verzeichniss der Argonauten, z. B. bei Apollonius, durch. Wo man ausnahmsweise betroffen wird von einem *τῷ δ' ἐπὶ δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη Ναύπλιος· ὃς γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο, Ναύβολος αὖ Λέρνου, Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα Ναύπλιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν* I 134. Für Geschwisternamen wol noch am meisten. Wobei hin und wieder einmal noch Homerische Stellen eigenthümlich mitwirkten. Der aus

---

288 *Αἴας* heisst der Adler. Auch bei *Αἰήτης* empfand man wol „Adler" mehr als das allgemeine „Stürmer" (aquilo aquila *ἀ-ἰ-ω, ἀΐσσω*), wodurch er seiner Schwester *Κίρκη* ganz parallel ward. Kinder des Helios von der Schnelligkeit benannt und zwar von zwei schnellen stürmenden Vögeln. *Αἶα* ward erst aus *Αἰήτης* gebildet.

der Odyssee bekannte Sohn des Nestor *Πεισίστρατος* steht mit seiner
dortigen Mutter *Εὐρυδίκη* (nach Späteren war auch er ein Sohn
der Anaxibia Apollod. I 9, 9) auch einmal nahe zusammen, nur
468 durch einen Vers getrennt, *γ* 452. 454. Um so eher geschah es,
dass er eine Schwester *Πεισιδίκη* nach sich zog (Apollod. am angef.
Orte)[289]. — Die *Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη* durfte wol unver-
gessen bleiben. Sie erhielt einen Bruder *Αἰγιαλεύς*, der auch unter
den Epigonen vor Theben genannt wird. — *Ἰφιάνασσα* erhielt die
Schwester *Ἰφιγένεια*, sollte auch möglicherweise dies ursprünglich
zwiefache Form für dieselbe Tochter Agamemnons gewesen sein. —
Ἡρακλῆς und *Ἰφικλῆς*. — *Τηλέμαχος* erhielt einen Halbbruder *Τηλέ-
γονος*, den andere, scheint es nach Eustathius, noch anklingender
Τηλέδαμος bildeten[290]. Die Kalypsosöhne *Ναυσίθοος* und *Ναυσί-
νοος*, Theogon. 1016[291].

---

289 Nach der wohl ausgerechneten Heraklidengeschichte verjagen die Herakliden aus Messenien seinen Sohn, der auch *Πεισίστρατος* heisst, Pausan. II 18, 7. — Väterliche oder grossväterliche wiederkehrende Namen findet man in den spartanischen Königsgeschlechtern erst näher der historischen Zeit. Im Hause der Eurystheniden geschieht nicht, was zuletzt im Hause der Prokliden auffallend geschieht, die Beschränkung auf ein paar Namen, namentlich mit *δάμας* zusammengesetzte, und *Ἆγις*, *Ἀγησίλαος*.

290 Eust. 1796. Mützell Hes. 178. Der auch nachweist, dass daselbst V. 49 *ἐκ Καλυψοῦς υἱὸν Τηλέγονον* nichts sein kann als Verschreibung für *Κίρκης*. Eine Verschreibung, die nun wenigstens nicht solche Folgen und Folgerungen nachgezogen, als jene schol. Antigon. 126 *ἐγεγόνει ὁ δράκων ἐξ Ἄρεως καὶ Τιλφώσσης ἐρινύος*. Wo *ἐρινύος* nichts als byzantinische Verschreibung ist aus *κρήνης*.

291 Die Unkunde in so vielen Fällen, wie alt und wie volksmässig die Erfindungen sind, macht eine durchgeführte Behandlung dieses angedeuteten Punktes sehr schwierig, welche dennoch einmal zu unternehmen sein wird. Durch welche Phasen ist wol eine Zusammenstellung hindurchgegangen wie folgende? Der Heraklide *Ἀριστό μαχος* hat drei Söhne, *Τήμενος*, *Κρεσφόντης* und *Ἀριστό δημος*. *Τήμενος* vernachlässigt seine Söhne (unter denen einer bei Apollodor, *Καλλίας*, nicht epischen Ursprung haben kann) und bevorzugt den Gemahl seiner Tochter *Δηιφόντης*. Des Temenos Bruder *Κρεσφόντης* heirathet die Merope, wird aber mit zwei Söhnen getödtet von *Πολυφόντης*. Ein dritter, gerettet, kommt als Rächer: dieser heisst bei Hygin *Τηλεφόντης*, bei andern, man glaubt in dem Stück des Euripides (s. zu den Fragmenten des Euripideischen Kresphontes), hiess er selbst auch *Κρεσφόντης*. In anderer, es scheint der ältern, Mythe hiess er aber *Αἴπυτος*. — Hier jetzt noch einiges. Namentlich an der Hand des Apollodor. Telegonos erinnert an einen andern *Τηλέγονος*, des Proteus Sohn, der einen Bruder hat, *Πολύγονος* Apollod.

8. Doch was über die Namenbildungen sich zu sagen fand, dürfen wir hiemit verlassen und zu den übrigen Fällen fortgehen. 469

ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.

Dieser Vers steht zweimal *ι* 507 und *ν* 172. Dort spricht ihn der Cyklop, hier Alkinoos. „Für den Cyklopen", sagt der alte Damm,

---

II 5, 9: wo man schon zweifeln darf, ob er als *Πουλύγονος* aus dem Epos stamme. — *γίνεται Προίτῳ ἐκ Σθενεβοίας Λυσίππη καὶ Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα* Apoll. I 2, 2. Unter den Söhnen des Elektryon sind *Φιλονόμος* und *Λυσινόμος*, *Ἀμφίμαχος* und *Χειρόμαχος*. *Ἀνάκτωρ* unter ihnen nach der Mutter *Ἀναξώ*. Und die Schwester *Ἀλκμήνη* nach dem Grossvater *Ἀλκαῖος* oder der Grossvater nach ihr. Wie ja nach Spätern auch Herakles ursprünglich selbst hiess. Apollod. II 4, 5. Unter den Söhnen der Niobe, welche Ovid Met. V fast ganz übereinstimmend mit Apollodor III 5, 6 469 nennt, ist ein Tantalos, aviti nominis heres, Ov. 239. Stammähnlichkeit, wie wir sie besprechen, unter den Brüdernamen ist daselbst nicht. Unter den Namen der Töchter, die Ovid überhaupt nicht nennt, bei Apollodor nur *Ἀστυόχη* (bei Hygin Astynome) und *Ἀστυκράτεια*. Aber bekanntlich werden die Kinder der Niobe auch noch sehr verschieden genannt und da fand sich hin und wieder noch jene Uebereinstimmung ein, wie bei Hellanikos Archenor (bei Apollodor Agenor, bei Ovid Alphenor) und Archagoras, Schol. Phoen. 162, bei Pherecydes (daselbst) ein Bruder Lysippos und eine Schwester Lamippe. — *Τελχίν* und *Θελξίων*, welche den Apis tödten, sind doch wol Brüder, Apollod. II 1, 1. Nach der Sicyonischen Genealogie bei Pausan. II 5, 5 *Τελχίν* Vater, *Θελξίων* Sohn des Apis. — Unter den funfzig Söhnen des Lykaon bei Apollodor III 8 nur *Λύκιος* (*Λυκεύς* bei Pausanias), *Ἁρπάλυκος*, *Ἁρπαλεύς*. Es will doch auch wenig sagen, wenn unter einem so grossen Verzeichniss von Söhnen des Priamos III 12, 5 *Μελάνιππος*, *Ἱππόθοος*, *Ἱπποδάμας*, und gerade eben mit einer so gewöhnlichen Bildung, wie der Heroenname mit *ἵππος*, sind. Auch nicht viel, wenn unter fünf Söhnen des Eurystheus (II 8, 1) einer an den Vater erinnernd Eurybios heisst. Und ähnlich etwa noch ein paar Fälle bei Apollodor. — Der eben genannte Harpalycos erinnert an jene, die equos Threissa fatigat Harpalyce (Aen. I 317), deren Vater auch Harpalycos heisst (Serv., Hygin. 193). *Πολύδωρος, Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος, Νυκτηίδα γαμεῖ, Νυκτέως θυγατέρα* Apollod. III 5, 5. — Pelias heirathet *Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος* Apollod. I 9, 10. — Für Grossvater und Enkel will ich hier an *Μενοικεύς* erinnern, Vater des Kreon und auch Sohn, den andere *Μεγαρεύς* nannten (s. Herm. Antig. 1288): nach Hermann gehört dies vielmehr zu den oben besprochenen Fällen. Und so lange *Ἐρεχθεύς* und *Ἐριχθόνιος* dieselbe Person waren, gehörte dies auch dahin. — Ich erinnerte oben an Mann und Frau, *Πρωτεσίλαος* und *Λαοδάμεια*. So *Ἀντιόπη* und *Ἐπωπεύς*. Bei der Verbindung der Söhne des Aigyptos mit den Töchtern des Danaos heisst es Apollod. II 1, 5, 6, *ἀκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς Μέμφιδος οἱ ἐκ Τυρίας, Κλειτὸς Κλειτήν, Σθένελος Σθενέλην, Χρύσιππος Χρυσίππην.*

„will diese θαυμασία παρίσωσις kaum passen, für den König Alkinoos ziemt solche Eleganz des Ausdrucks mehr.“ Und wie hätte er sich gefreut, wenn er auch noch bemerkt hätte, dass der König seine „elegantiam dictionis“ noch in dem folgenden Verse fortsetzt mit den Worten

πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι.

Denn von jenen eben bemerkten Feinheiten bleibt ihm doch nicht das Eigenthum. Dass die θαυμασία παρίσωσις von Eustathius sei, war leicht zu vermuthen: aber indem ich dort nachsehe, finde ich
470 mehr. An erster Stelle: τὸ δὲ παλαίφατα θέσφατα θαυμασία ἐστὶ παρίσωσις καὶ οὐκ ἀξία τοῦ ἀγρίου Κύκλωπος. An der zweiten: τὸ δὲ παλαίφατα θέσφατα πάρισον μέν ἐστι σχῆμα ἐπαινετόν. δηλοῖ δὲ παλαίφατον χρησμόν. Freilich wird es schwer, solche Thorheiten abzuweisen, so lange man es überhaupt unter die Gleichklänge setzt und nicht vielmehr anerkennt, dass der Homerische Sänger das gar nicht hörte, weil die einfache Bedeutung in beiden Wörtern oder wenigstens in dem einen, θέσφατον, Orakel oder Bestimmung (vergleiche ein οὐ σοὶ θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι), ihm die Zusammensetzung und die Wurzel verbarg. Oder falls er es noch hörte, er in vollkommen ungewitzigter Gleichgültigkeit diese sich natürlich darbietenden Wörter für die Sache eben so gebrauchte wie auch noch das ἔφασκε. Für das παλαίφατα θέσφατα halte ich das erstere für das richtigere. Schon Homer hatte für die Composition nicht mehr Bewusstsein als Quintus Smyrnaeus, wenn er den Kalchas sagen lässt XIII 336

τὸν (Aeneas) γὰρ θέσφατόν ἐστι θεῶν ἐρικυδέϊ βουλῇ
Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέεθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα
τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ —

Oder Aeschylus: εἴ τι πιστεῦσαί γε χρὴ θεῶν θεσφάτοισι Pers. 802.

Man hört ja doch nicht alles, was gleich oder ähnlich klingt. Man hört es auch nicht etwa, weil es von gleicher Wurzel ist. Ich behaupte, wenn Cicero schrieb (de or. 3, 20) Metrodorum illum, de cuius memoria commemorat Antonius, dass er das nicht gehört. Oder (Verr. V 12) perditae civitates hos solent exitus exitiales habere. Oder cuius fulgore collucere atque illustrari Iovis optimi templum oportebat, Verr. IV 32. sol omnia clarissima luce collustrans nat. d. II 36. Auch terra solida et globosa et undique ipsa in sese nutibus suis conglobata (nat. d. II 39) vielleicht nicht. aliorum speciosiora primo aspectu consilia Liv. 28, 40. sed in experiendo cum periculum nullum videret Hirt. bell. Gall. 8, 36. his igitur rebus

effecit ut et ornatissimum et exercitatissimum haberet exercitum Nep. Ages. 3. Wobei er schwerlich einen andern Eindruck hatte, als wenn man sagte accidit casu, z. B. Hann. 12. Und wieder auch nicht anders, wenn man sagte facile factu, perfacile factu, was doch auch ein ganz unaffectirter Schriftsteller wie Cäsar sagt: an der einen Stelle auch perfacile factu esse conata perficere (b. G. I 3). Da wäre denn wol ein in summa opinionum perversitate versamur (Tusc. III 1) gar nicht mehr zu erwähnen. — Und solche wie statuam equestrem statui placere, alieno in loco collocantur wol auch nicht.

Man würde doch auch dem Aratus Unrecht thun, wenn er schrieb *ἀργυρέῳ δ᾽ ὀλίγη τε καὶ οὐκέτι πάμπαν ὁμοίη ὡμίλει* Phaen. 114,
dass er dabei durch Anklang oder Anwendung derselben Wurzel 471
eine rhetorische Figur beabsichtigt habe. Wer so scharf zu passen gewöhnt ist, wie der Kritiker oder Rhetor sich leicht verwöhnt, der sieht — wehe dem, der sich so weit verdorben hätte, das alles zu hören! — Anklang und Gleichklang auch in den Fällen, welche der lebendigen Sprache den gleichen oder ähnlichen Klang verbergen. Ein solcher Fall ist, wo der allerdings gleiche Stamm durch Ableitung oder Zusammensetzung oder auch nur durch geänderte, durch specialisirte Bedeutung sich dem Bewusstsein und zugleich dem Ohre entzieht. Wir, ist zu fürchten, können dahin kommen, auch an dem entgegengesetzten Falle Anstoss zu nehmen, wo die Bedeutung den gleichen Stamm nahe legen würde, aber eine etwas stärkere Veränderung der Stammform dem lebendigen Bewusstsein dies entzieht, und dass wir anfangen, unelegant oder beabsichtigt elegant zu finden auch bei Homer

βαθείης βένθεσι λίμνης *N* 62,

vielleicht auch

οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέῃν πελεμιζέμεν ὕλην *Π* 766.

Denn zu der Feinheit in *ὥστ᾽ ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι* (*N* 62) wird man sich allerdings wol nicht entschliessen.

Es wird ja wol gut sein, die Fälle, von denen wir sprachen, auch an einigen Beispielen aus der Muttersprache erinnernd vorzuführen. Das gewöhnlichste Leben wie die Dichtersprache bietet sie überall. Der Spielraum, der ihnen eingeräumt wird, ist ausserordentlich gross: wenn auch feine Leute vor einem und dem andern sich allmählich in Acht nehmen, z. B. glaube ich vor: es scheint mir wahrscheinlich. — Wer würde nicht unanstössig sagen: der deutsche Bund hat unzählige Bündel Akten gehäuft? — Da kommt wieder ein

Geschenk. Löse ab das Band. Welch' ein prächtiger Einband! Was ist's? Schiller's Werke in einem Bande. — Dass ihr mir keine andern als anstellige Leute anstellt! — Bist du nun doch wirklich an's Werk gegangen? Und so fort und fort.

Ihr selbst seid Väter, Häupter eines Hauses,
Und wünscht euch einen tugendhaften Sohn,
Der eures Hauptes heil'ge Locken ehre.

Ein solches war im Lande nie erlebt,
So lang ein Hirte trieb auf diesen Bergen.
Walther F. Ja, es ist ohne Beispiel wie sie's treiben.

Ich bin Regent im Land an Kaisers Statt
Und will nicht, dass der Bauer Häuser baue.

---

472 Und eine Schandthat schändlich rächend mich
Durch ihren Wink zu Grund gerichtet. Glaube,
Sie haben es auf Tantals Haus gerichtet. (Iphigenie.)

Il. *N* 499 heisst es

δύο δ' ἄνδρες ἀρήιοι ἔξοχον ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηϊ.

Da muss doch der Zusammenhang des *ἀρήιος* mit *Ἄρης* schon sehr verdunkelt gewesen sein.

Quintus II 212

ὣς δὲ καὶ ἐν Τρώεσσιν ἀρήιος ἤιε Μέμνων,
Ἄρεϊ μαιμώωντι πανείκελος.

Wie denn wenn einer *ἀρήια τεύχεα δύνει* nicht gefürchtet wird, dass man *Ἀρήια* verstehen werde.

Nicht mehr Bewusstsein war bei einem *ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ ἄριστοι* δ 629. Unter die Fälle der Verdunkelung, welche wir besprechen, gehören wol schon manche der obigen zuerst aus Homer zusammengestellten Beispiele. Wir wissen gar nicht, wenn Homer sang *περάασκε διαμπερές*, ob er von der gleichen Wurzel und Klang ein Bewusstsein hatte. Auch nicht wenn er nach den *δέσματα* die speciell benannte *ἀναδέσμη* aufführt u. a. In fremder Sprache entgeht uns oft das sichere Gefühl, wie weit der Stamm noch gewusst und gehört wird[292]. Wenn Virgil schrieb uteroque recusso insonuere

---

[292] So leicht werden wir nicht nachempfinden, wie sich dem römischen Ohr ausnahm ein Ibi Androclus rem mirificam narrat atque admirandam Gell. VI 3, 8. Oder dem griechischen ein *εἴ ποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη* Alciphr. ep. I 21. Um ein paar zufällige Beispiele aus Spätern herzuschreiben, bei denen die Frage, ob Absichtlichkeit, dringender wird.

cavae gemitumque dedere cavernae Aen. II 53, was doch wol etwas anderes ist als amoena amoenitas und dergleichen, so soll wol das in cavernae etwas verblasste Bewusstsein des cavus aufgefrischt werden. Was den Homer betrifft, so soll aber ja nicht es irgend zurückgedrängt werden, dass auch, wo er gleiches Wort und gleichen Klang ohne Zweifel gehört, er sich gar nicht hindern lässt, das gangbare Wort zu wiederholen. So, ausser schon mehreren anderen, in der oben angeführten Stelle mit *φίλος* und *φιλότης*. Wo er von Unersättlichkeit spricht *κορέσασθαι*, *κόρος*, *ἀκόρητος* hinter einander *N* 635. Und wo er von den Wachtfeuern spricht *πυρά*, *πυρά*, *πυρός* dicht hinter einander *Θ* 561. Und wenn er von Mahlzeit spricht *αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα δαίνυντ᾽ οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*. Und wo er von tiefer Waldschlucht spricht
ὡς δ᾽ ἀναμαιμάει βαθέ᾽ ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα 473
δὲ καίεται ὕλη *Υ* 490. Und wo er vom einschlagenden Blitze spricht *Ζεὺς δ᾽ ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν, ἡ δ᾽ ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ* ξ 305, selbst an der Schlussstelle des Verses, welche ja mehr ins Ohr fällt. Und ein Kunstdichter bessert sich vielleicht auch hinaus ein gleichförmiges *εἴσω* so nahe hinter einander im Versschluss wie *Σ* 57

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ᾽ οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλήιον εἴσω.

ἐοικώς — *ἐοικώς* oder *ἐῴκει* λ 606. 8.

ἥμισυ δ᾽ αὖτ᾽ ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
πίνειν αἰνυμένῳ καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη ι 248.

Und so scheut er nicht die Wiederholung

εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ᾽ ἐκφθέγξατο δίνης *Φ* 212.

Hiernach ist denn wol von *ἐνόμευε νόμον κάτα*, *τοῖσι δ᾽ ἀοιδὸς ἄειδε*, *ἐς δ᾽ ἀγορὴν ἀγέροντο* und unzähligen ähnlichen gar nicht zu reden in einer Sprache wie die griechische, welche von der etymologischen Figur so ausgedehnten Gebrauch macht.

Doch hoffentlich findet nun alles seine richtige Auffassung, und auch weil jede zufällige Lektüre die Beispiele zu dem besprochenen Punkte reichlich entgegenbringt. Wie wenn ich aus zufällig angemerktem noch einiges hier anführen soll, ein *εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους* *P* 614. *Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος* *N* 43 (*I* 183), dem man doch auch keine Feinheit unterlegen wird.

πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἔκλιν' ἑστάμεναι χ 120 (127 παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο). πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων Π 370. βριήπυος ὄβριμος Ἄρης Ν 521. ὄβριμον ἔγχος, ὄβριμος Ἄρης Ν 519. 521. θυμὸν καταθύμιος Ρ 200. 1. ῥαπτὸν ῥαπτάς ω 228. 229. χειρὸς χεῖρα Υ 479. 480. ξίφει ξίφος Υ 475. 6. Φ 116. 8. γαίῃ γαῖαν Φ 118. 9. σάκος σάκος 164. 5. ὄχθην ὄχθης 171. 2.

9. Freilich giebt es auch den Fall, dass man auf demselben Worte absichtlich verweilt, um das Verweilen auf der Sache, auf diesem Begriffe auffällig zu machen. ὄψιμον ὀψιτέλεστον Β 325. κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Ich denke, es sind dergleichen nicht viele im Homer. Aber αἰνόθεν αἰνῶς, οἰόθεν οἶος gehören doch dahin. μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν Φ 375.

474 Flamme flammet, roth in Gluten
Steht das schwarze Moosgestelle.
Goethe.

Derselbe: Die Nacht scheint tiefer tief hineinzudringen.

Und: Hab' ich euch Thränen in's Auge gelockt und Lust in die Seele
Singend geflösst, so kommt, drücket mich herzlich an's Herz.

Oder jene Worte des Arnold von Melchthal:
Blind also? wirklich blind und ganz geblendet?

Vielleicht auch, aber nur vielleicht, das ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται λ 221. Doch αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο ist ganz unschuldig und hat mit dadurch seinen Reiz. Aber πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον gehört auch dahin: es ist eine Abart: es wird verweilt auf dem Begriffe der Richtung, aber der sich ändernden Richtung.

10. Das gesteigerte, namentlich das tragische Pathos und die Musik haben die Wiederholung, auch die unmittelbare Wiederholung ganz desselben Wortes, αἰνῶς αἰνῶς, ὦ πόλις ὦ πόλις, viel verwendet. Bekker hat von der unmittelbaren Wiederholung Beispiele aus den Tragikern gesammelt S. 194 und macht die schöne Bemerkung, dass dies im Homer niemals vorkomme. Nur dem Schlusse, den er daraus für das Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα Ε 31. 455 zieht, kann ich nicht beistimmen. Wenn Homer zu vorwurfsvoller Anrede doch gesagt hat μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα ψ 97, dasselbe anredende Wort wiederholt mit Verstärkung, so konnte er diese Verstärkung ein andermal in vorwurfsvoller Anrede auch so hinzufügen, dass sie nicht gerade in Zusammensetzung erschien, und konnte sagen Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ, —

denn so werden wir gliedern. Den Bedenken gegen Quantität und Accent gestehe ich nichts abgewinnen zu können[293]. — Ein paar Stellen der Epanalepsis, wo sie nicht nur zur Fortleitung der Rede dient, sondern wo die wiederholte Formel einer lebhaften Vorstellung der Phantasie, durch welche auch wol die Empfindung mit Bitterkeit ergriffen wird, Ausdruck und Nachdruck giebt (*Ψ* 641. *X* 127.
Τ 371), sollen nicht betont werden; aber angemerkt zu werden ver- 475
dienen sie doch. — Allein bei den berührten tragischen Wiederholungen noch etwas zu verweilen, wird der Mühe verlohnen. Von Euripides hat Bekker die Beispiele aus der Andromache gesammelt. Es wird gut sein, die Sache einmal in ihrer Blüthe anzusehen und etwa folgendes zu lesen, Hecuba 677:

ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ.
οὐδέποτ' ἀστένακτος ἀδάκρυτος ἁ-
μέρα 'πισχήσει.
δείν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρός,
τίνι μόρῳ θνήσκεις; τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

Doch es sei genug. Man mag auch noch etwas vorwärts und rückwärts lesen. Freilich das ist eine ganz andere Welt als die Homerische. Wie sehr das Musikalische mitspielt, das empfindet man besonders an Stellen, wo es nicht gescheut worden, wenn diese Wiederholung selbst auf ein Wort unbedeutsamen Sinnes trifft, wie jenes *ἐδάην ἐδάην* Phoen. 680. *ἄλλος ἄλλος* daselbst 132.

Gewiss, das war für die Homerische Zeit noch eine Zukunftsmusik: und es war eine Stimmung der Seele, eine Farbe der Empfindung, die damals noch in der Zukunft lag. Jene Stimmung, die sich allmählich alle Formen der lyrischen Poesie erschuf, aus welcher die alten Rhetoren ein hieher gehöriges Beispiel der Sappho ent-

---

293 Den Homerischen Vers *μῆτερ ἐμη* u. s. w. hat Nonnus nachgeahmt 46, 194 *μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέος ἴσχεο λύσσης*. Der Vers 21, 51 *μίμνε μοι, αὐτόθι μίμνε* war so zu interpungiren (nicht hinter *αὐτόθι*), wie ich in der Vorrede zum Didotschen Oppian S. V erinnert hatte, wie zugleich über *μέλλε γάρ, ἤδη μέλλε* und *θάμβος, ἔφυ τόδε θάμβος ἀθέσφατον* aus den Oppianischen Gedichten. — Uebrigens auch für das anerkannt falsche *τικτομένῳ δέ οἱ ἦεν Ἔρις τροφός* Nonn. 25, 489 hätte Köchly das vorgeschlagene (quaest. ep. 265) *τικτομένῳ δ' Ἔρις ἦεν, Ἔρις τροφός* nur aufnehmen sollen. Es wird wol das richtige sein.

lehnen (fr. 109 Bergk) *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' οἴχῃ; Οὐκέτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἥξω*, und durch diese hindurch gehend die Tragödie mit dem selbsteigen ausgesprochenen Leiden und Pathos der verschiedenen Personen.

11. Wenn aber der eigentliche Reim selbst hier ein kaum nennenswerthes, fast verschwindendes Element bildet, wie darf es gerechtfertigt werden, einem plastischen Verse wie der Hexameter und der Homerischen Welt den Reim aufzudrängen? Wie doch fährt man fort, Reime zu finden, wo das Natürlichste von der Welt und das Unvermeidliche geschieht, dass die ausgebildeten Declinations- und Conjugationsendungen *οντο οντο*, *οιο οιο*, *ησι ησι* und so fort im Substantiv mit seinem Adjectiv, in fortgeführter Rede mit demselben Casus sich wiederholen: was auch nur inne zu werden durch das Gehör schon ein Raffinement voraussetzt und ein Bewusstsein vom Reim, welches man alle und jede Veranlassung hat dem Homer abzusprechen. Und ohne Bewusstsein vom Reim wird selbst viel
476 wirklicher Reim am Ohre vorübergehen: wie man einem Deutschen lange Strecken assonirender spanischer Verse vorlesen kann, ohne dass gemerkt wird, was vorgeht. Und wir müssen es immer wieder schmerzlich erleben, dass gereimte Hexameter bei Homer beabsichtigt sein sollen, gereimte am Schluss, ja — die Ausgeburt der äussersten Spielerei, der äussersten und spätesten Geschmacklosigkeit und der schlechtesten Art den Hexameter zu — leiern — leoninische! Noch heute macht man uns den Schmerz, auch jenen Vers, wie er bei ausgebildeten Endungen der Declination sich auch einmal ganz natürlich einstellte, *ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι* (Versstelle für die angerufene Muse wie *ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα*) *'Ολύμπια δώματ' ἔχουσαι* für beabsichtigte Reimerei aufzudringen. Deren Schönheit der Hesiodische Dichter vermuthlich schmerzlich opferte, als sein Gang ihm eine andere Stellung empfahl *Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον 'Ολύμπια δώματ' ἔχουσαι* Theog. 75. Homer hörte das gar nicht und der Unverbildete hört es auch heute nicht. Und wie liest man denn Hexameter, etwa so:

οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες?

Ob man denn auch leoninische Anapästen annimmt bei Aeschylus,

ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαθύτιμοι Suppl. 24.
ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων 3
οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων Sept. 846,

darf ich nicht fragen. Denn warum sollte man mir nicht antworten: ja. Sinniger als im Hexameter wäre es immer noch. Wer bei

Homer leoninische Hexameter annimmt, der wird sie bei spätern griechischen Dichtern wol um so mehr festhalten, und in einem Verse des Quintus Smyrnaeus X 184

ἄρκτοι ἔσαν βλοσυραὶ καὶ ἀναιδέες· ἀμφὶ δὲ θῶες
σμερδαλέοι καὶ λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι
πορδάλιες· τῶν δ' ἄγχι λύκοι ἔσαν ὀβριμόθυμοι
καὶ σύες ἀργιόδοντες ἐϋσθενέες τε λέοντες

macht vielleicht noch jemand Ernst mit dem Spass, den ich mir mache, dass von ihm die leoninischen Hexameter den Namen haben.

Auch für die lateinischen hexametrischen Dichter sind, und allerdings von einem Manne, wie Wilhelm Grimm, in dem Aufsatze zur Geschichte des Reimes, Unrichtigkeiten und Uebertreibungen nicht gemieden. Wir sollen Reime hören in einem Lucrezischen Verse, wie tuto res teneras effert in luminis oras oder quae nos foecundas vertentes vomere glebas oder quae miseros homines cogunt transscendere fines. Aber auch an die zweisylbigen wie saepe salutantum tactu praeterque meantum zu glauben erfordert wol Gewalt. Wir müssen zu Lachmanns schönen Bemerkungen zurückgehen. Zu Propertius I 18, 5. Und seine Bemerkungen über das gute 477
und richtige Lesen des Hexameters dürfen auch für das Griechische zu der ausdrücklichen Warnung von neuem veranlassen gegen das Hämmern auf den Arsen, und namentlich auf der dritten und sechsten Arsis, welche auch nach der ursprünglichen Rhythmisirung des Hexameters durchaus nicht den Hauptton haben. Bei Grimm hätten wir wol geschieden gewünscht die musikalische Anwendung des Reims, um welche es sich eigentlich handelt, von der rhetorischen. Dass limus ut hic durescit et haec ut cera liquescit absichtlich sei, wird niemand bezweifeln. Aber mit dem Hexameter hat das nichts zu thun. Das würde in Prosa ebenso gemacht sein, um die einförmige Kadenz der Zaubersprüche nachzuahmen. — Aus den Sammlungen und Bemerkungen von Grimm selbst scheint hervorzugehen, dass mit den Endungen orum, arum Ovid anfing musikalische Spielerei zu treiben, dass aber bei den elegantern spätern Dichtern dies nicht einmal Nachahmung fand, welche jenes orum, arum, das nun auffällig gemacht war, lieber mieden. — Wir hatten oben gleichklingende Schlusssylben in Anapästen erwähnt. Dies kann im Lateinischen bisweilen eine Bedeutung erhalten, wenn es mitspielt da, wo nach lateinischer Art ganze Versgruppen (denn es handelt sich sehr gewöhnlich nicht allein um einzelne Verse) auf Alliterationen, Assonanzen und Consonanzen gebaut sind. Etwa in

einem Schriftsteller wie der Tragiker Seneca, in dem man auch die Alliteration ganz vorzüglich gut studiren kann, Herc. fur. 132. 133 (?). 134. 141. 145. 148. 154. 156. 160. 168 (?). 172.

12. Auf die obigen Ansichten über Wiederholung derselben Wörter und Wortsylben im Homer wird es kaum für das eine oder andere Beispiel einen Einfluss haben, wenn die Frage wird behandelt sein, inwiefern der Homerische Mund, nachdem man Formelhaftes und Malerei abgezogen (*ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, χθιζά τε καὶ πρώϊζ', τριχθά τε καὶ τετραχθά*), zur Alliteration, mitunter unter Hinzukommen gleiches Vokales, hinneigt. Der Mund und der Sinn. Dass dieses bis zu einem Grade der Fall ist, glaube ich: nicht sowol, scheint es, als Forderung des Ohres, als durch einen physiologisch-psychologischen Process der Sprachorgane und des Hingleitens der Erfindung, des Fortrankens in der Nähe, was vorzugsweise bei Stegreifpoesie natürlich scheint. Was oben von Anlehnungen bei Namenerfindung wahrzunehmen war, was bei dem *Πρόθοος θοός* gesagt wurde, dass, „wenn jeder Grund zur Abwechselung des Tones und Wortes wegfiel, Zunge und Sinn nach dem *Πρόθοος* leichter zu *θοός* glitt als zu *ταχύς*", das möchte ich auch glauben von einem *Τί-*
478 *ρυνθά τε τειχιόεσσαν* *Β* 559, einem *ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ* *Α* 155. *ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην*. Die, wie es scheint, nicht blos innerhalb des Zufalls stehenden Beispiele, dass ein längere Zeit ausgebliebener Consonant, einmal wieder angeschlagen, sich nun gern wiederholt, führen auch auf eigenthümliche Neigungen der Sprachorgane. Doch dieser ganze Gegenstand kann nicht blos innerhalb des Homer behandelt werden, ja nicht allein innerhalb des Griechischen: schon damit man das Gebiet des wirklichen, reinen Zufalls einigermassen übersehe und nicht zu den Thorheiten gelange, denen man dabei sehr ausgesetzt ist. Wenn sich z. B. jemand das Vergnügen machen will, *ι* 506 *ὥς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ* bis 510 vorzugsweise auf das *μ* anzusehen und die ersten vier Verse der Odyssee auf das *π*, so mag er sich doch erinnern lassen, vor diesen *ἐν ἄκροις χείλεσι* sitzenden Buchstaben, die in der griechischen Sprache eine sehr grosse Anwendung gefunden, sich an erster Stelle zu hüten, um nicht geäfft zu werden.

Das Thema über Wiederholung derselben Wörter und Wortwurzeln erfordert ein Buch. Durch alle Zeiten und Gattungen griechischer und lateinischer Schriftstellerei hätte die Beobachtung zu gehen und die Erklärung, da dieselbe Erscheinung verschiedenes bedeutet und hier das duo si dicunt idem non est idem sehr sich

geltend machen wird. Für Homer konnte der Gegenstand abgeschlossen behandelt werden. Aber ich selbst, sobald ich aus Homer hinauszugehen begann, fand auf allen Punkten, die ich mir bezeichnet, so vieles zu besprechen, dass ich für diesen Ort es aufzugeben habe. Für Hesiodus ist die Erscheinung bemerkt. Schrader in dem noch immer beachtenswerthen dreizehnten Kapitel zu Musäus bringt aus Hesiodus einige Stellen bei, andere Mützell S. 46; doch finde ich bei beiden sogleich nicht z. B. Scut. 143, zu den auffallenderen Stellen gehörend, oder 71. In den bekannten Versen des Dionysios Chalkus lässt auch ein so kühner Kritiker wie Bergk stehen (allerdings auch V. 5 *συμπόσιον κοσμῶν* für das erforderliche *συμποσίου κόσμον*) — *δέχου τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ ποίησιν, ἐγὼ δ᾽ ἐπιδέξια πέμπω σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.* Was doch unmöglich ist und ganz einfach *κύλικας* erfordert, entstanden durch die bekannteste natürlichste und häufigste Art von Verschreibung. Bei Quintus Smyrnaeus wäre auch damit anzufangen, wie mehrere Stellen auch jetzt noch durch dieselbe Verschreibung leiden, nach sichern Anzeichen, besonders auch des Sinnes. Auch für Nonnus, der bekanntlich mancherlei Absicht damit treibt, haben doch die Abschreiber durch dasselbe Versehen, das in der Ueberlieferung seines Textes gar häufig ist, zu viel gethan. Dass Köchly, dies er- 479
kennend, eine Anzahl trefflicher Herstellungen gemacht, dass dennoch manches einzelne zurückgebliebene erscheint, wie z. B. Nonnus 48, 53 nicht schrieb *ἀρτιχύτοις δὲ πορφυρέοις ῥοθίοισιν ἐπορφύροντο χαράδραι,* sondern *ἐφοινίσσοντο*, wie 41, 259, und manches noch eine zusammenhängende Untersuchung verlangt, hatte ich Gelegenheit anzudeuten in der Recension über Köchly's Nonnus in Fleckeisens Jahrbüchern 81, 3 (1860) S. 217. —

Zu den Tragikern bringt in dem Augenblick, da ich dies schreibe, mit Beachtung jener Bemerkung Meineke's über Sophokles (zu Electra 341) „proprium Sophocleae dictionis esse eandem notionem eodem in versu diversis nominibus efferre", Heimsöth eine Ausführung. Vollständigkeit lag nicht in der Absicht des Verfassers: wie denn nicht alle Stellen der Antigone berührt werden, z. B. *πεδίον ὅλης πεδιάδος* 419, *γᾷ γᾶν* 110. Es ist eine sehr scharfsinnige und ansprechende Ausführung, nach entgegengesetzter Richtung als sich wol Porson, Hermann (Hek. 600), Lobeck (Aj. V. 310) geäussert. Unter allen Umständen wird es gut sein, immer zu bedenken, dass wir auch wol der Verwöhnung uns hinzugeben geneigt sind. Uns könnte es leicht nicht gefallen, bei Thukydides zu lesen, der doch schon

stylistisches Bewusstsein hatte, in der Leichenrede II 40 *φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας, πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρόν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον· ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια καὶ ἑτέροις πρὸς ἔργα τετραμμένοις τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι.* Und sehr bald darauf folgt wieder *ἔργοις* und *ἔργῳ*. Es mag schon sein, dass Isokrates, der in den Gedanken vertieft zu sein nicht in Gefahr war, sich ganz anderer Vorsicht darin befliss: und ohne Ausnahme doch auch nicht. Benseler zum Areopagitikus K. 6 S. 166 ff. und 178 ff. — Zur Sprache müsste noch kommen jene Stelle bei Athenaeus 363c, wo er aus Versen des Komikers Ephippus schliesst, die dort nahe auf einander folgenden Wörter *ἱλαρός* und *ἵλεως* hätten gleiche Bedeutung. Es müsste aufmerksam gemacht werden, dass gerade das Gegentheil anzunehmen nöthig ist, und würde man dadurch zu der reichen Zusammenstellung über Fälle wie *στροβεῖ καὶ στρέφεται, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει* und noch auffallendere geführt werden bei Lobeck zu Ai. V. 145: dessen Auffassung, wie mir scheint, man nicht ganz theilen könnte.

Index rerum et verborum.

I.

31*

II.

Index locorum.

Corrigenda.

p. 37, 12 l. videntur),
- 67, 16 l. ταχινὸν βέλος
- 72, 26 l. στῆθ'
- 83, 21 l. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς
- 111, 20 l. Voelcker
- 112, 31 l. Dessungeachtet
- 121 n. 65 l. ἐχρῶντο).
- 128, 3 l. δόρπον —.
- 181, 7 l. supra p. 149
- 183, 15 l. (V).
- 194, 7 l. ἀλλ'
- 223, 4 l. ἀρχαίοις
- 223, 19 l. Σκαιάς.
- 326, 22 l. (v. p. 177)
- 344, 5 l. (p. 194), de Hectoris quadrigis (p. 193)
- 406, 43 l. lusisti
- 448 v. ultimo l. ἄρα

Nonnullis locis accentus aliaque signa incuria typothetarum interciderunt.

LIPSIAE, TYPIS HUNDERTSTUND & PRIES.

